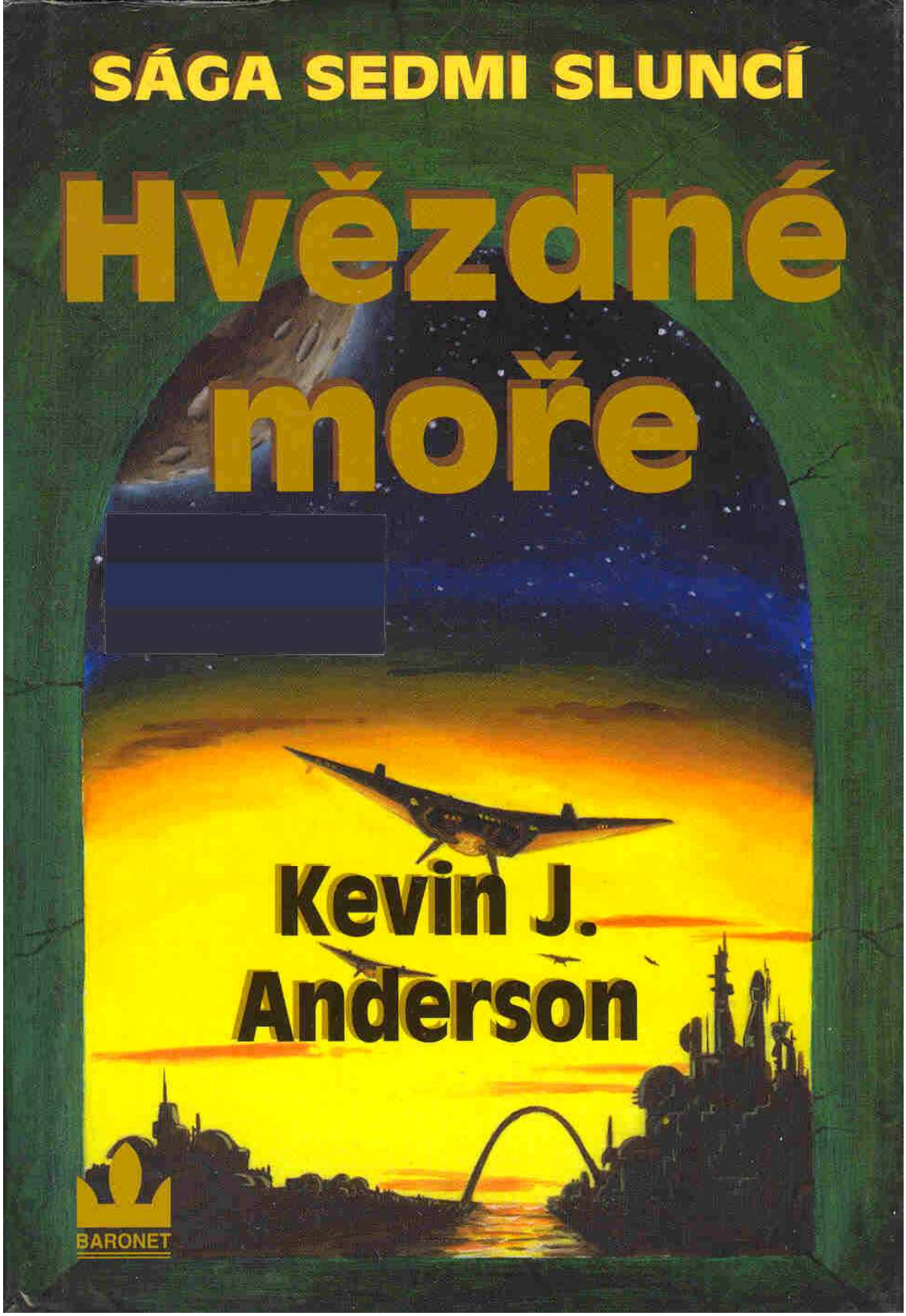
SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Hvězdné moře

Kevin J. Anderson

BARONET

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Hvězdné moře
Vydání první.
Copyright © 2003 by WordFire, Inc.
Published by arrangement with Warner Books, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 863. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu: A Forest of Stars
vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc., New York v roce 2003.
Český překlad © 2004 Simona Kučerová.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Karel Řepka.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována,
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.
Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-640-8

BARONET
Praha 2004

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Kevin Anderson

Hvězdné moře

Kniha druhá

Věnování

Jaime Levinové,
„kmotřičce víle“ této série, která vzala Ságu sedmi
sluncí pod svá vydavatelská křídla a zároveň si
tento příběh upřímně zamilovala.

Poděkování

Zvlášť rád bych poděkoval Robu Teranishimu a Igoru Kordeymu, géniům imaginace, jejichž představivost a obrazotvornost stály u zrodu vizuální stránky vesmíru Sedmi sluncí, napomohly krystalizaci mých vlastních nápadů a otevřely mi nové, fascinující obzory. Můj dík patří Jeffu Mariottovi a Johnu Neemu z Wildstormu za to, že mi umožnili, aby tento velký epos mohl nabrat nový směr, a také grafikům obálky Stephenu Youllovi a Chrisi Mooreovi. Jejich výtečná práce zprostředkuje jediným pohledem to, nač jsem já potřeboval mnoho stran textu. Moje žena Rebecca Moesta výrazně přispěla jak k celkovému obrazu, tak k jednotlivým detailům, větu po větě… Dokázala vidět nejen les, ale i stromy.

Catherine Sidorová dokázala přepisovat tuto knihu téměř tak rychle, jako jsem ji namlouval na pásky, poskytla mi množství komentářů a návrhů a pomohla odhalit nesrovnalosti. Diane Jonesová a Brian Herbet byli prvními čtenáři. Jejich cenné návrhy a poznámky mi umožnily tento příběh vybrousit do lepší podoby.

Mí britští nakladatelé John Jarrold a Darren Nash mi poskytli podporu a výtečné rady. Nepřekonatelná Melissa Weatherillová dokázala řídit produkční záležitosti přes půl světa, zatímco zástupce Warner Devi Pillai hlídala takové množství detailů, že by z toho jiný zešílel. Jen díky ní jsme si my ostatní dokázali uchovat zdravý rozum. Můj agent Matt Bialer, Robert Gottlieb a Kim Whalenová z Trident Media Group vždy projevovali velké nadšení pro tento příběh a napomohli jeho úspěchu jak ve Spojených státech, tak i po celém světě prostřednictvím mnoha jazykových mutací.

DOSAVADNÍ DĚJ

V ruinách klikisské civilizace naleznou archeologové Margaret a Louis Colicosovi výjimečnou technologii umožňující zážehem plynné planety stvořit nové slunce. V obecenstvu, jež přihlíželo prvnímu testu Klikisské pochodně u obří plynné planety Oncieru, byl také Basil Wenceslas, předseda Zemské Hanzovní Ligy (Hanzy) a adar Kori‘nh, vojenský velitel rozlehlého, ale stagnujícího Ildiranského impéria. Ačkoliv humanoidní Ildirané pomohli Zemi kolonizovat Spirální rameno, považují lidskou rasu za povýšenou a nadutou. Test Klikisské pochodně jim připadá jako zbytečný humbuk. Proč se snažit o vytvoření nových obyvatelných planet, když je ve vesmíru tolik jiných planet, vhodných ke kolonizaci?

Jakmile byl Oncier zažehnut a jeho hmota zhroutivší se dovnitř stvořila nové slunce, celá galaxie o tom dostala okamžitou zprávu prostřednictvím zeleného kněze Beneta, člověka ze zalesněné planety Theron, jenž byl ve zvláštní symbióze se světostromy. Zelení kněží jako živoucí telegrafní stanice dokázali posílat své myšlenky skrze propojenou, zpola vědomou síť lesa. Jejich schopnosti představovaly jediný možný způsob okamžité komunikace na velké vzdálenosti.

Jakmile se test Klikisské pochodně přiblížil ke konci, pozorovatelé spatřili několik ježatých koulí, jež vystřelily z hroutícího se plynného obra nesmírnou rychlostí. Vědci je označili za neznámý fenomén doprovázející Klikisskou pochodeň. Zatím na Zemi starý král Frederick, loutkový vládce, zahájil oslavu na počest úspěšného testu, a adar Kori'nh se vrací do hlavního města Ildiry, aby svému všemocnému vůdci, Mágu-imperátorovi, podal hlášení. Když Mág-imperátor uslyší o podivném úkazu, zdá se být značně zneklidněn.

V té době na Ildiře prvorozený syn Mága-imperátora, první následník Jora'h, zve Reynalda, dědice theronského trůnu, k poslechu rozsáhlého eposu, Ságy sedmi sluncí. Poté mu, jako projev přátelství,

nabídne možnost vyslat na Ildiru dva zelené kněží, aby zde Ságu studovali. Světoles, který získává vědomosti skrze své lidské prostředníky, nepřestává prahnout po dalších informacích o historii.

Pak Reynald opouští Ildiru a vydává se do vesmíru na tajnou schůzku s Tuláky, vesmírnými kočovníky, kteří vášnivě hájí svou nezávislost. S jejich zástupkyní, mluvčí Jhy Okiahovou a její krásnou chráněnkou Cescou Peroniovou hovoří o možnosti vytvoření aliance, jejímž cílem je uhájit svobodu před chamtivou Hanzou. Reynald dokonce navrhuje možnost manželského svazku s Cescou, ta je však už zasnoubena s majitelem těžeru Rossem Tamblynem.

Na těžeru Blue Sky v oblacích obří plynné planety Golgen se Ross Tamblyn setkává se svým bratrem Jessem. Tulácké těžery sbírají a proměňují vodík v ekti, palivo pro mezihvězdný pohon. Jess přináší zprávy a dárky od rodiny, včetně jejich mladší sestry Tasie. Jejich setkání, byť přátelské, má pro Jesse hořkou pachuť. Navzdory již oznámeným zásnubám totiž hluboce miluje bratrovu snoubenku Cescu, která jeho city opětuje. Jess opouští těžer a míří do skrytého hlavního města Tuláků — Randezvous.

Tuláci získali jmění díky tomu, že dokázali najít mezeru na trhu, byť šlo o nebezpečné práce. Tvrdohlavým lpěním na nezávislosti si však vesmírní nomádi vysloužili nevraživost Hanzy. Když se velitel Obranných sil Země (OSZ) generál Kurt Lanyan dozví o řádění vzbouřeného tuláckého piráta, použije loď obchodnice Rlindy Kettové pilotovanou jejím bývalým manželem Bransonem Robertsem jako návnadu, díky níž piráty dopadne a popraví. Rlinda, otřesená surovostí Lanyanova rozsudku, zamíří na Theron, aby zde navázala obchodní styky. Vládcové planety, Otec Idriss a Matka Alexa (rodiče Reynalda a Beneta), nemají zájem, zato jejich ambiciózní nejstarší dcera Sarein — příležitostná milenka prezidenta Wenceslase — ano. Poté, co s ní Rlinda dohodne obchod, přijímá na palubu své lodi dvě theronské zelené kněžky (přísnou starou Otemu a její nezkušenou pomocnici Niru), aby je odvezla na Ildiru, kde mají studovat Ságu sedmi sluncí. Později, v Hranolovém paláci Mága-imperátora, se První následník Jora'h do mladé Niry zamiluje. Jeho otec ovšem zelené kněží považuje za méněcenné bytosti…

Na Zemi zatím prezident Wenceslas a jeho spolupracovníci hovoří o přehmatech, jichž se starý král Frederick stále častěji

dopouští. Problém si žádá řešení, tudíž začne být ve vší tichosti hledán nástupce. Na prezidentův příkaz unesou bystrého a životem protřelého chlapce z ulice Raymonda Aguerru. Aby byly smazány všechny stopy, je zapálen obytný komplex, kde žije Raymondova matka a jeho tři mladší bratři. Hanza změní vzhled mladého muže, řekne mu, že je nyní „princ Petr“ a začne mu vymývat mozek, aby ho připravila na jeho novou roli. S učením mu pomáhá compo (computerizovaný pomocník) OX.

Po úspěšném testu Klikisské pochodně začnou Margaret a Louis Colicosovi nový výzkum na pouštní planetě Rheindic Co, kde se nacházejí doposud nedotčená města starobylé klikisssk é civilizace. Jediným funkčním pozůstatkem po zmizelé rase jsou obrovští, hmyzu podobní roboti, kteří tvrdí, že jejich paměť byla před dávnými časy vymazána. Tři z těchto prastarých strojů Colicosovy doprovázejí, neboť doufají, že se tak dozvědí více o své minulosti. K archeologickému týmu patří také compo DD a zelený kněz Arcas. Margaret a Louis v ruinách objeví podivné kamenné okno připojené k jakémusi přístroji. Zatímco Louis zkoumá přístroj, Margaret se snaží rozluštit klikisssk é hieroglyfy, v nichž doufá najít odpověď na své otázky…

Kolem osamělého těžeru Blue Sky na Golgenu se strhne podivná bouře vycházející z neprobádaných hlubin atmosféry. Z hustých mraků se vynoří obří krystalické koule podobající se těm, jež prchaly z Oncieru po testu Klikisské pochodně. Obří bojové stroje zahájí palbu na Rossův těžer, zničí jej a Rosse samotného svrhnou do hlubin, aby tisíce mil pod oblačnou přikrývkou našel svou smrt…

Mimozemské kulovité lodi se objeví také u Oncieru, kde smetou vědeckou stanici sledující nově zrozenou hvězdu. Pak nemilosrdně napadnou tulácké těžery u několika obřích plynných planet, aniž by vznesly jakékoliv požadavky. Tyto neočekávané útoky zaskočí jak Tuláky, tak Hanzu. Basil Wenceslas konzultuje situaci s generálem Lanyanem a starý král Frederick povzbuzuje své poddané, aby se přihlásili do řad OSZ.

Vzdorná Tulačka Tasia Tamblynová přísahá pomstít smrt svého bratra Rosse a uprchne společně se svým compem EA, aby vstoupila do armády. Jessův a Tasiin otec, zlomený žalem, umírá na mrtvici a zanechává tak rodinnou firmu v Jessových rukou. Ačkoliv po

Rossově smrti už Jessově lásce k Cesce nic nebrání, oba odmítají mít z této tragédie osobní zisk.

Na Ildiře zelená kněžka Nira prožívá nádherné chvíle s Prvním následníkem Jora'hem a stává se jeho milenkou. Ačkoliv ildiranský princ má mnoho oficiálních milenek a je předurčen k tomu, aby se stal příštím vládcem, opravdově se do Niry zamiluje. Mezitím ildiranský historik Dio'sh objeví ukryté starobylé dokumenty dokazující, že bytosti žijící v hlubinách cizích planet zvané hydrogové byly jednou ze stran dávné války. Všechny zmínky o tomto konfliktu však byly ze Ságy sedmi sluncí vymazány. Dio'sh přichází se svým šokujícím objevem k Mágu-imperátorovi, který všetečného historika zabije se slovy: „Já jsem chtěl, aby to zůstalo utajeno.“

Obranné síly Země zahájily stavbu nových bojových lodí, jež mají být použity proti novému nepříteli. OSZ také konfiskují civilní plavidla a Rlinda Kettová je tak donucena odevzdat zbrojící armádě všechny své obchodní lodě kromě Věčné zvídavosti, kterou sama pilotuje. Nová rekrutka Tasia Tamblynová si vede při výcviku výborně a překoná rozmazlené nováčky z pozemských rodin. Nejbližším přítelem se jí stane její druh ve zbrani, Robb Brindle.

Opakované vražedné útoky vzbudí mezi Tuláky pozdvižení. Mnoho rodin se rozhodne zanechat těžby ekti u obřích plynných planet. Setkání klanů se účastní i Jess Tamblyn; pozoruje Cescu a přeje si, aby mohli být spolu. Hašteření ho unavuje, rozhodne se proto vést úder proti nepříteli na vlastní pěst. Jess shromáždí nejoddanější dělníky a vrací se zpět ke Golgenu, kde hydrogové zničili těžer Blue Sky. Společně změní oběžné dráhy komet a pošlou na plynnou planetu obří zmrzlé projektily, jež do ní udeří se silou atomových hlavic.

Na Zemi jistý odborník na robotiku, v naději, že se mu podaří nalézt klíč k novým technologiím, vláká do své laboratoře klikisského robota Joraxe. Když se ale vědec pokusí mimozemského robota rozebrat, Jorax ho zavraždí. „Jsou věci, které se nesmíte dozvědět.“ Poté robot prohlásí, že vědec vědomě aktivoval jeho automatický ochranný systém a vznese požadavek, aby se všemi klikisskými roboty bylo zacházeno jako se svébytnou formou života a aby starý král Frederick zakázal další pokusy o rozebrání.

Mezitím Beneto obdrží prosbu, aby nahradil starého zeleného kněze Talbuna na kolonizované planetě zvané Havraní hrad. Mladý muž radostně souhlasí. Ačkoliv toto není skvělý post, jaký by si Matka Alexa a Otec Idriss pro svého syna představovali, Beneto trvá na svém. Benetova milující mladší sestra Estarra, divoška, která tak ráda v jeho společnosti objevovala tajemství lesa, jen nerada dává svému bratru sbohem. Později, na Havraním hřadu, když Beneta dostatečně připraví na jeho úkol, odchází starý kněz Talbun do svého hájku, aby tam zemřel a dovolil svému tělu, aby se stalo součástí sítě světolesa.

Když se Nira na Ildiře vydá na průzkum Hranolového paláce, potká dalšího ze synů Mága-imperátora, zachmuřeného dobroského místodržícího Udru'ha, který se jí vyptává na její telepatické schopnosti. Místodržící pak informuje Mága-imperátora o průběhu tajných pokusů s křížením Ildiranů a zajatých lidí, které se odehrávají na Dobrosu. Vůdce zdůrazňuje naléhavost úkolu: návrat dávných nepřátel hydrogů dává Ildiranům jen málo času na to, aby stvořili bytost s vlastnostmi, jež by umožnily záchranu Impéria. Udru'h navrhuje, že potřebný genetický potenciál by mohla mít právě Nira.

Mezitím velitel Sluneční flotily adar Kori’nh přiměje své velitele k tomu, aby si vyzkoušeli vojenské cvičení v pozemském stylu. Mnoho konzervativních důstojníků nedokáže novou techniku přijmout, ale Zan'nh — prvorozený syn Prvního následníka Jora'ha — prokáže schopnost myslet novým způsobem. Kori’nh ho povýší a nejzkostnatělejšího ze svých starých velitelů naopak degraduje.

Pak Sluneční flotila zamíří ke Qronze 3, planetě, kde funguje jediný těžer doposud obsluhovaný ildiranskými dělníky. Když se z oblaků vynoří hydroské kulovité lodě a začnou zařízení ničit, Sluneční flotila se vrhne do zuřivé bitvy. Zbraně hydrogů jsou mnohem účinnější, zneuctěný a degradovaný ildiranský důstojník se však pustí do zoufalé sebevražedné akce a narazí se svou lodí do nejbližší krystalické koule, čímž ji zničí a poskytne tak zbytku Sluneční flotily se zachráněnými dělníky na palubě čas potřebný k ústupu. Během tisíciletí zachycených v Sáze sedmi sluncí ještě žádný Ildiran doposud nezakusil tak strašlivou a ponižující porážku.

V té době na Zemi Raymond Aguerra pokračuje pod OXovým dozorem ve výcviku a připravuje se na budoucí roli krále. Nejprve

nemůže uvěřit té změně — z drsné ulice se dostal přímo do přepychového paláce — brzy mu ale začne přísný dozor vadit. Ke své hrůze zjistí, že požár, při němž zahynula jeho rodina, dala založit Hanza, a uvědomí si, že musí být velmi opatrný.

Když se prezident Wenceslas dozví o útoku hydrogů na Ildirany, vydá se za Mágem-imperátorem, aby mu nabídl spojenectví. Hydrogové zatím neprojevili ochotu jakkoliv komunikovat a na žádosti o vyjednávání neodpovídají.

V době, kdy je Basil na Ildiře, se obří kulovitá loď objeví u Země a hydroský vyslanec žádá slyšení u krále Fredericka. Rozrušený starý vládce se snaží prostřednictvím zeleného kněze poslat zprávu Basilovi. Cizí vyslanec, uzavřený v prostoru naplněném atmosférou pod vysokým tlakem, sdělí králi, že zkouška Klikisské pochodně zničila jednu z hydroských planet a zabila miliony jedinců. Zděšený Frederick se omlouvá za neúmyslnou genocidu, hydrog však předkládá ultimátum: veškerá těžba ekti musí ustát. To by ovšem znamenalo ztrátu zdroje paliva pro ildiranský mezihvězdný pohon, jenž představuje jediný schůdný způsob cestování vesmírem. Frederick se pokusí vyjednávat, vyslanec ale nechá explodovat svou tlakovou nádobu a zabije tak krále a všechny lidi přítomné v trůnním sále.

Basil se spěšně vrací zpátky na Zemi a sdělí Raymondovi, že „král Petr“ musí ihned usednout na trůn. Po ohlášení blížící se korunovace Petr přednese pečlivě sepsanou řeč, v níž odmítne ultimátum hydrogů a prohlásí, že lidé mají právo vzít si palivo, které potřebují ke svému přežití. Vyšle bojovou skupinu, v níž jsou i Tasia Tamblynová a Robb Brindle, aby doprovodili komerční těžaře na Jupiter, planetu nacházející se hned „za humny“. Vojenská plavidla uvedená do stavu nejvyšší pohotovosti hlídají odvážné dělníky. Několik dní proběhne klidně, pak se ale z oblačných vrstev vynoří početná nepřátelská flotila a pustí se do zuřivé bitvy s OSZ. Třebaže se pozemské lodi belhají z bojiště značně poškozené, Tasia a Robb přežijí.

Než má kdokoliv možnost dozvědět se o ponižující porážce, Basil Wenceslas zařídí korunovaci krále Petra, jež má být demonstrací sebedůvěry a naděje. Petr, který se ze všech sil snaží nedávat najevo svou nenávist k Basilovi, je omámen drogami, aby

byl během obřadu povolnější. Basil mu pak s hranou otcovskou pýchou slíbí, že pokud se bude chovat, jak se patří, najde mu časem vhodnou královnu…

Na Ildiře se Mág-imperátor rozhodne urychlit své plány. Nira zjistí, že čeká s Prvním následníkem dítě, ale než může Jora'hovi tuto novinu sdělit, Mág-imperátor Prvního následníka vyšle na diplomatickou misi na Theron. Pak, v tichu spánkové periody, si pro Niru přijdou hrubí ildiranští strážní. Přímo před očima jí probodnou její učitelku Otemu, neboť ta je příliš stará, aby mohla být využita k reprodukci. Nira je předána odpornému dobroskému místodržícímu pro genetické pokusy…

Pokud lidská rasa nenalezne jiný způsob, jak získat palivo pro mezihvězdný pohon, bude muset čelit velkým obtížím. Mluvčí Jhy Okiahová vyzve vynalézavé Tuláky, aby hledali alternativní způsoby získávání ekti, a pak abdikuje ve prospěch Cescy Peroniové. Jess Tamblyn se dívá, jak žena, kterou miluje, se silou a vizí sobě vlastní zaujímá nové místo a uvědomí si, že nyní se mu vzdaluje víc než kdykoliv jindy.

Na vzdálené Rheindic Co objeví tým archeologů kamenné okno, jež je ve skutečnosti transportním systémem, dimenzionálním průchodem napojeným na starý klikisský přístroj. Ačkoliv klikisští roboti trvají na tom, že si nic podstatného nepamatují, Margaret dokáže dávné záznamy rozluštit. Klikisští roboti jsou zjevně zčásti zodpovědní za vymizení rasy, která je stvořila, a kdysi byli zapleteni do konfliktu společně s hydrogy a Ildirany. Margaret a Louis, ohromení svým zjištění, spěchají do tábora — aby tam našli zavražděného Arcase a zničené sazeničky světostromů. Veškeré jejich prostředky komunikace byly zničeny a klikisští roboti zmizeli!

Margaret a Louis se, společně se svým věrným compem DD, zabarikádují na místě nálezu kamenného okna, ve městě vyhloubeném do skalní stěny, klikisští roboti se však dostanou dovnitř. DD se snaží své pány bránit, ale klikisští roboti jej zajmou. Myslící stroj považují za svého druha a dávají pozor, aby jej nepoškodili. Na poslední chvíli uvede Louis objevený přístroj do chodu a otevře tak dveře na neznámou cizí planetu. Pobídne Margaret, aby jimi prošla, ale než ji stačí následovat, průchod se uzavře — a roboti ho dostihnou. Starý archeolog zná příliš mnoho

jejich tajemství. Když Louis klikisským robotům připomene jejich tvrzení, že si na svou minulost nepamatují, roboti řeknou jen: „Lhali jsme.“

1 JESS TAMBLYN

Obří plynné planety roztroušené po Spirálním rameni ukrývaly tajemství, nebezpečí — a bohatství. Po jeden a půl století byla pro Tuláky těžba životně důležitého paliva pro mezihvězdný pohon lukrativním podnikem.

Před pěti lety se ale všechno změnilo.

Hydrogové prohlásili plynné planety za své teritorium a bránili je jako vzteklí hlídací psi, sotva se k nim nějaký těžer jen přiblížil. Toto embargo ochromilo ekonomiku Tuláků, Zemskou hanzovní ligu i ildiranské Impérium. Mnoho statečných či pošetilých jedinců se pokusilo ultimátum hydrogů porušit. Zaplatili za to svými životy. Tucty těžerů byly zničeny. Bytosti žijící v hlubinách plynných planet byly nelítostné a nezastavily se před ničím.

Tváří v tvář zoufalé situaci se však Tuláci nikdy nevzdávali. Změnili taktiku a přežívali — či dokonce profitovali — díky své schopnosti nacházet nová řešení.

„Stará Mluvčí nám vždycky říkala, že za obtížné situace se mění definice úspěchu," prohlásil Jess Tamblyn na otevřeném komunikačním kanálu a navedl svou průzkumnou loď nad zdánlivě mírumilovnou planetu Welyr.

„K čertu, Jessi," ozval se Del Kellum mírně podrážděným tónem, „kdybych toužil po pohodlném životě, přestěhoval bych se na Zemi."

Kellum, starší vůdce klanu a zkušený průmyslový manažer, dal znamení blížícím se bleskovým sběrným lodím. Skupina upravených „přepadových" těžerů a hrstka malých průzkumných lodí byla shromážděna — jak alespoň všichni doufali — dostatečně daleko od bronzové planety. Nikdo neměl tušení, na jakou vzdálenost jsou hydrogové schopni drzé zloděje atmosféry odhalit, Tuláci se ale už dávno vzdali pocitu bezpečí. Ostatně, čím jiným je život, než hazardní hrou — a kromě toho — lidská civilizace neměla bez ekti naději na přežití.

Posádky sběračů ekti uvedly do chodu svá obrovská sací zařízení a kontejnery, připravené koordinovaně se ponořit do husté

oblačné přikrývky. Udeř a uprchni! Přehřáté motory horce žhnuly. Piloti se potili. Byli připraveni.

Jess, sám ve své průzkumném plavidle, přejel rukama po kontrolkách na řídicím pultu. „Připravte se na přiblížení ze všech stran! Rychle tam vlítněte, naberte, co se do nádrží vejde a pryč do bezpečí. Nevíme, kolik času nám ti hydroští bastardi dají."

Velké sběrné lodě potvrdily příjem a vrhly se na planetu jako jestřábi na kořist. To, co kdysi bylo běžnou činností, se nyní stalo bojovou operací ve válečné zóně.

Poté, co hydrogové vznesli své ultimátum, odvážní tuláčtí inženýři přestavěli standardní těžery. Během pěti let toho dokázali mnoho. Nové bleskové sběrače měly obří motory, vysoce efektivní ektiové reaktory a oddělitelné tanky připomínající hrozen. Jakmile se nádrž naplnila, mohla být odeslána na sběrné místo. Kdyby došlo k útoku hydrogů, nebyl ztracen celý náklad.

Kellum odvysílal: „Velký Houser si myslí, že jsme sprostí banditi. Proč o tom sakra nepřesvědčit i hydrogy?"

Hanza — „Velký houser" — stejně jako ildiranské Impérium krvavě platila za každou kapku ekti. Jak se zásoby paliva rok od roku tenčily, vylétly ceny do takové výše, že Tuláci začali považovat riziko za přijatelné.

Pět upravených sběračů se nyní rozptýlilo v atmosféře a pak se ponořilo do mračen, vzdutých bouří a nadýchaných oblačných vírů Welyru. S otevřenými tlamami obřích trychtýřů prolétaly nejvyšší rychlostí bouřkovými systémy. Hltaly surovinu a stlačovaly ji do tanků, zatímco ektiové reaktory plyn zpracovávaly.

Jess, jenž měl ve své průzkumné lodi stejný úkol jako muž stojící v koši starodávného pirátského korábu, zatím svrhl do hustých mračen Welyru několik senzorů. Boje mohly zachytit jakékoliv velké lodi vynořující se z atmosféry. Jess věděl, že boj nemá smysl. Ildiranská Sluneční flotila a OSZ Hanzy to už prokázaly víc než dostatečně. Při první známce nepřátelského útoku se pirátské těžery obrátí a budou prchat s nákladem surovin, které stačily posbírat. Jeden bleskový sběrač již naplnil první z tanků a zvedl se vzhůru, aby jej vypustil. V řídkém vzduchu za ním zůstávala kouřová stopa. Komunikační kanál se naplnil jásotem a soutěživí Tuláci začali jeden

druhého provokovat k lepším výkonům. Automaticky řízený tank s palivem zamířil pryč od Welyru ke shromaždišti. Do bezpečí.

Dříve těžery líně pluly oblaky jako velryby požírající plankton. Jessův bratr Ross byl kapitánem těžeru Blue Sky u Golgenu. Měl své sny, výtečný smysl pro obchod a celý svět mu ležel u nohou. Pak — bez varování — hydrogové zařízení zničili a zabili všechny členy posádky…

Jess sledoval údaje senzorů. Ačkoliv klesající boje nezachytily žádnou turbulenci, jež by mohla signalizovat blížící se nepřátelské lodě, jeho pozornost nepolevila ani na okamžik. Welyr se zdál být až příliš tichý a mírumilovný. Zrádný.

Všichni členové posádky na palubách sběračů byli napjatí. Věděli, že zde mají jen jednu šanci a že někteří z nich pravděpodobně zemřou krátce poté, co se hydrogové objeví.

„Tady je Druhý, ekti nejvyšší kvality!“ Sběrač Dela Kelluma odvrhl plný tank. Netrvalo dlouho a náklad ekti vypustilo všech pět sběrných lodí. Nájezdníci byli u Welyru necelé tři hodiny a už se jim podařilo shromáždit cennou kořist.

„Tohle je dobrý způsob, jak na hydrogy vypláznout jazyk,“ pokračoval Kellum. Úzkost se u něj projevovala upovídaností. „Třebaže bych jim raději poslal pár komet, tak jako ty, Jessi!“

Jess se trpce usmál. Bombardování Golgenu kometami z něj mezi Tuláky udělalo hrdinu, a on jen doufal, že planeta je nyní neobyvatelná a nepřátelské bytosti, jež na ní žily, byly zničeny. Pomstil se. „Jen jsem následoval svou Hvězdu.“

Nyní se mnoho klanů obracelo na Jesse, aby jim poradil, jak pokračovat v odvetě za nesmyslnou prohibici.

„Ty a já máme mnoho společného,“ řekl Kellum, který mezitím přepnul na soukromou frekvenci, spikleneckým tónem. „Pokud se někdy rozhodneš udělat to znovu, rád bych jako cíl navrhl tohle místo.“

„Co máš proti Welyru? Aha, chtěl sis vzít Shareen z klanu Pasternaků.“

„Jo, sakra!“ Shareen Pasternaková byla velitelkou welyrského těžeru. Jess si vzpomínal, že měla jedovatý smysl pro humor a ostrý jazyk, Kellumovi se ale líbila. Pro oba by to byl druhý sňatek. Také

Shareenin těžer však byl zničen při prvních vražedných útocích hydrogů.

Rychle letící sběrače mezitím vypustily další tři tanky s nákladem ekti.

Jejich rozhovor uťal rozrušený hlas Trishi Ngové, pilotky druhé hlídkové lodi. „Senzorové boje! Podívej se na údaje, Jessi!“

Spatřil standardní křivku signálu s jednou malou odchylkou. „To je jen blesk. Nesmíš být tak nervózní, Trisho!“

„Stejný úder blesku se opakuje každých jednadvacet vteřin. Jako hodiny.“ Odmlčela se. „Jessi, je to umělý signál. Zkopírovaný, puštěný ve smyčce a odvysílaný směrem k nám. Hydrogové už museli boje zničit. Je to past.“

Jess se zadíval a brzy to spatřil sám. „Další varování už nedostaneme. Všichni: Balíme a pryč!“

Jako by si uvědomily, že byly odhaleny, vynořilo se z hlubin welyrských oblaků sedm obřích koulí podobných zabijáckým leviatanům. Tuláčtí těžaři neváhali a hlava nehlava prchali z atmosféry obří plynné planety.

Mimozemské kulovité lodě vydaly hluboké zahučení a pyramidální výstupky na jejich pláštích zajiskřily modrými blesky. Tuláčtí odvážlivci už ničivé zbraně nepřátel znali.

Kellum vypustil čtyři prázdné nádrže na ekti a vrhl je jako kartáčovou střelu na nejbližší koule. „Udavte se tímhle!“

Jess zakřičel do rádia: „Nezdržuj se! Prostě zmiz.“

Kellumův úskok zabral. Hydrogové zamířili své modré blesky na prázdné tanky a poskytly tak těžerům několik dalších vteřin k útěku. Tuláci zažehli své výkonné motory a čtyři z pěti lodí se dostaly na únikovou dráhu.

Jeden z nových sběračů však otálel příliš dlouho a zášleh nepřátelské zbraně jej proměnil v doutnající trosky. Komunikačním kanálem zazněly výkřiky posádky, jež vzápětí umlkly.

„Pryč! Pryč!“ řval Jess. „Rozptylte se a zmizte odsud.“

Zbývající sběrače se rozprchly jako vrabci. O vytěžené ekti se nestaraly. Automaticky řízené tanky zamířily samy na předem nastavené souřadnice, kde pak mohly být kdykoliv vyzvednuty.

Hydroské lodi stoupaly vzhůru a vystřelovaly blesky do vesmírného prostoru. Zasáhly a zničily jednu z opožděných

hlídkových lodí, ostatní však unikly. Nepřátelské koule se ještě nějakou dobu vznášely nad atmosférou jako naježení vlci a pak se zvolna ponořily zpět do měděných bouří Welyru, aniž se pokusily o pronásledování.

Nájezdníci, byť zaskočení ztrátou jednoho bleskového sběrače a jedné hlídkové lodi, už začali odhadovat množství získaného ekti a počítat, kolik jim vynese na otevřeném trhu.

Jess sedící sám ve svém kokpitu jen potřásl hlavou. „Co se to s námi stalo, je-li pro nás důvodem k radosti i to, že naše ztráty nebyly příliš velké?“

2 KRÁL PETR

Bylo to mimořádné setkání na nejvyšší úrovni, tak jako mnoho jiných, jež Hanza svolala od té doby, co započaly útoky hydrogů. Tentokrát však král Petr trval na tom, aby se konalo uvnitř Paláce šepotu, v místnosti, kterou sám zvolí. Malý salonek, který si vybral, nebyl ničím výjimečný, mladý král k tomuto kroku sáhl jen proto, aby dal najevo svou nezávislost… A také aby podráždil prezidenta Basila Wenceslase.

„Neustále mi opakuješ, že moje vláda je založena na vnějším dojmu, Basile!“ V Petrových uměle zabarvených modrých očích se zablesklo, když se střetly s tvrdým, šedým prezidentovým pohledem. „Nemyslíš, že je vhodné, jestliže se setkám se svými lidmi ve svém paláci, a ne v ústředí Hanzy, jak se to hodí tobě?“

Petr moc dobře věděl, jak Basil nesnáší, když mladý král užívá jeho vlastní taktiku proti němu. Bývalý Raymond Aguerra se naučil hrát svou roli lépe, než Hanza čekala.

Basil vykouzlil blahosklonný výraz, jenž měl Petrovi zjevně připomenout, že jako prezident Zemské hanzovní ligy si musel poradit s mnohem závažnějšími problémy, než je vzdorovitý mladý král. „Tvá přítomnost je pouze formální, Petře. Vlastně tě na té schůzce vůbec nepotřebujeme.“

Petr však už byl příliš zkušený, aby nepoznal, když se ho někdo snažil oklamat. „Pokud myslíš, že si média nevšimnou mé nepřítomnosti na mimořádném setkání, pak si půjdu zaplavat se

svými delfíny.“ Mladý král věděl, k čemu ho potřebují a využíval toho, jak jen se dalo. Přesto se jen málokdy stalo, aby Basila špatně odhadl a překročil míru. Ke každé šarvátce přistupoval obratně a se vší obezřetností. A věděl, kdy přestat.

Nakonec se Basil rozhodl předstírat, že na tom vlastně nezáleží. Jeho nejbližší poradci — úzký, nicméně různorodý kroužek pečlivě vybraných zástupců kolonií, vojenských odborníků a vysokých úředníků Hanzy — se shromáždili za zavřenými dveřmi kolem kulatého stolu ozářeného lustry. Podával se lehký oběd — mlčenliví sloužící pobíhali kolem, aranžovali na stůl květiny, damaškové ubrousky a stříbrné nádobí, z trojice výklenků se ozývalo zurčení fontán.

Petr se usadil do zdobeného křesla v čele stolu. Mladý král si však byl vědom své role, proto v uctivém mlčení čekal, dokud prezident neprošel jednotlivé body setkání.

Basilovy ocelově šedé vlasy byly dokonale ostříhány a učesány. Na sobě měl drahý, přesto ale pohodlný oblek a pohyboval se se štíhlou elegancí, jež neodpovídala jeho třiasedmdesáti letům. Toho dne zatím jedl střídmě, pil jen ledovou vodu a kardamonovou kávu.

„Žádám pečlivé zhodnocení stavu hanzovních kolonií.“ Přelétl pohledem po svých poradcích, admirálech a vyslancích. „Pět let poté, co hydrogové zabili krále Fredericka a vyhlásili své ultimátum na těžbu ekti, jsme měli dost času na to, abychom vyvodili závěry a provedli realistické odhady do budoucna.“ Nejprve pohlédl na velitele Obranných sil Země. Jako prezident Hanzy byl Basil také vrchním velitelem OSZ. „Generále Lanyane, jaké je vaše celkové hodnocení?“

Generál mávnutím ruky odmítl čísla a statistické údaje, které mu jeho pobočník vyvolal na displeji. „Je to jednoduché, pane prezidente. Třebaže OSZ od počátku krize zavedly přísný přídělový systém, máme velké potíže. Bez těchto vysoce nepopulárních opatření…“

Petr ho přerušil. „Nepokoje způsobily právě tolik škody jako nedostatečné zásobování, zvláště na nově osídlených planetách. Na čtyřech koloniích jsme už museli vyhlásit stanné právo. Lidé trpí a hladovějí. Myslí si, že já jsem je opustil.“ Pohlédl na plátky masa a

barevné ovoce na svém talíři, a když si uvědomil, že druzí strádají, přešla ho chuť.

Lanyan zmlkl uprostřed věty, pohlédl na krále a aniž mu odpověděl, přenesl svou pozornost zpět k Basilovi. „Jak jsem říkal, pane prezidente, přísná opatření nám umožňují výkon nejdůležitějších činností. Naše zásoby se ovšem tenčí.“

Tyra Běžící kůň, vyslankyně, odstrčila svůj talíř stranou. Petr se snažil rozpomenout, kterou planetu zastupuje. Rhejak? „Vodík je nejběžnější prvek ve vesmíru. Proč ho jednoduše nezískáme někde jinde?“

„Koncentrovaný vodík není tak dostupný,“ ozval se jeden z admirálů. „Obří plynné planety jsou nejlepším zdrojem.“

„Tuláci nám stále nějaké ekti dodávají díky vysoce riskantním těžním technikám,“ ozval se rellekerský vyslanec a snažil se, aby to znělo optimisticky. Se svou bledou pletí a ušlechtilými rysy vypadal jako jedna z pseudoklasických soch rozmístěných podél stěn banketního salonku. „Proč je při tom nenechat?“

„Bohužel, pro pohon rychlejší než světlo neexistuje náhradní palivo. Zkoušeli jsme všechno,“ řekl další vyslanec. „Jsme odkázáni na to, co nám Tuláci nabídnou.“

Lanyan se zamračil a potřásl hlavou. „Současné dodávky Tuláků nepokrývají ani nejzákladnější potřeby armády, a to nemluvím o veřejných a civilních zájmech. Možná budeme muset sáhnout k dalším úsporným opatřením.“

„Jakým opatřením?“ otázal se snědý muž, vyslanec z Ramahu. „Má planeta neobdržela zásoby už celé měsíce. Žádné léky, žádné jídlo, žádné nástroje. Rozšířili jsme zemědělství a těžbu surovin, ale nemáme dostatečnou infrastrukturu, abychom dokázali přežít takto odříznuti.“

„Většina z nás je ve stejné situaci,“ řekl mrtvolně bledý zástupce Dremenu. „A má kolonie právě vstoupila do drsnější části klimatického cyklu. Je větší oblačnost, nižší teploty. Obvykle klesá úroda o třicet procent, a nemyslím, že by to tentokrát bylo jiné. I v nejlepších letech by Dremen potřeboval pomoc, aby přežil. Nyní.

Basil zvedl ruce, aby zarazil další stížnosti. „O tom jsme už hovořili. Pokud kapacita vašeho zemědělství nestačí k uživení

populace, zaveďte kontrolu porodnosti. Tato krize se nevyřeší přes noc, takže začněte myslet v dlouhodobém měřítku.“

„Samozřejmě,“ řekl Petr s lehkým nádechem sarkasmu v hlase. „Odeberme mužům a ženám v plodném věku právo rozhodovat, kolik mají mít dětí, aby přežila kolonie, kterou oni sami s nasazením vlastních životů založili. No, to je řešení, které se lidem bude líbit! A ode mě, předpokládám, budete chtít, abych je s usměvavou tváří přiměl tohle akceptovat?“

„Ano, to budu, zatraceně,“ zavrčel Basil. „Je to vaše práce.“

Jak se zdálo, neradostné zprávy vzaly všem přítomným chuť k jídlu. Sloužící obcházeli kolem stolu, dolévali ledovou vodu a stříbrnými kleštičkami nabízeli plátky limetek. Basil je poslal pryč.

S pro něj netypickou netrpělivostí zabubnoval prsty na desku stolu. „Musíme se víc snažit, aby si lidé uvědomili, v jak vážné situaci jsme. Máme minimum paliva, a to už vůbec nemluvím o nedostatku zelených kněží, jenž vážně omezuje schopnost komunikace, za což můžeme poděkovat našim krátkozrakým přátelům z Theronu. Naše rychlé poštovní letouny mají jen omezené možnosti. Dnes více než kdy jindy bychom potřebovali víc zelených kněží, už jen pro udržení kontaktu mezi izolovanými planetami. Mnoho kolonií nemá ani jediného.“

Pohlédl na Sarein, snědou velvyslankyni lesnaté planety. Byla štíhlá a ohebná, s úzkými rameny a malými prsy, vysokými lícními kostmi a špičatou bradou.

„Dělám, co můžu, Basile! Vždyť víte, Theroňané často pro stromy nevidí les.“ Usmála se, aby podtrhla slovní hříčku. „Na druhou stranu, od počátku této krize Theron neobdržel žádné běžné dodávky, žádnou techniku ani lékařskou pomoc. Jen těžko mohu žádat svůj lid o více zelených kněží, když Hanza odmítá uspokojit naše potřeby.“

Petr sledoval slovní výměnu mezi Basilem a pohlednou Theroňankou. Vzájemné přitažlivosti mezi nimi si všiml už v prvních dnech svého panování. Nyní, dříve než prezident stačil odpovědět, napřímil ramena a promluvil sytým hlasem, který nacvičil během nesčíslných projevů. „Velvyslankyně, vzhledem k obtížím, jimž musí mnoho kolonistů Hanzy čelit, bylo zapotřebí přerozdělit zdroje tak,

že nejvyšší prioritu dostaly naše kolonie. Theron, ač nezávislá planeta, z toho už tak vyšel lépe, než většina z nich.“

Zatímco Sarein zuřila nad uštědřeným políčkem, Basil se zjevným ulehčením souhlasně přikývl. „Král má samozřejmě pravdu, Sarein. Dokud se situace nezmění, Theron se o sebe bude muset postarat sám. Pokud se ovšem nechce připojit k Hanze…“

Sarein zrudla a sotva viditelně zavrtěla hlavou.

Generál Lanyan přejel vyslance pohledem ostrým jako dýka. „Pane prezidente, naší jedinou možností je přijetí jistých výjimečných opatření. Ta budou tím tvrdší, čím déle budeme čekat.“

Basil si povzdychl, jako by věděl, že toto rozhodnutí stejně zůstane na něm. „Máte svolení Hanzy, udělejte, co je nezbytné, generále.“ Zpražil Petra pohledem. „Samozřejmě, všechno se bude dít ve jménu krále.“

3 ESTARRA

„Viděl jsem mnoho úchvatných planet,“ řekl Estařin starší bratr, zatímco jejich vznášedlo plulo nad hustě zalesněnou pevninou. „Byl jsem v Paláci šepotu na Zemi a stál jsem pod sedmi slunci Ildiry.“ Reynaldova opálená tvář se rozzářila úsměvem. „Ale Theron je můj domov a já jsem raději tady než kdekoliv jinde.“

Estarra se usmála a rozhlédla se kolem sebe po nové, a přesto stále známé krajině porostlé šeptajícími světostromy. „Ještě nikdy jsem neviděla Zrcadlová jezera, Reynalde! Jsem ráda, že jsi mě vzal s sebou.“

Jako dívenka často vyklouzla z domu už před svítáním, toulala se lesem a zkoumala vše, co ji upoutalo: přírodu, kulturu, historii. Pročítala dokonce záznamy pocházející z generační lodi Caillié, příběhy vyprávějící o osídlení Theronu a původu zelených kněží. Ne snad, že by musela — pouze z čirého zájmu.

„Koho jiného bych měl vzít?“ Reynald hravě přejel prsty po změti dredů na sestřině hlavě. Měl široká ramena, svalnaté paže a dlouhé vlasy spletené do hrubých copů. Ačkoliv se jeho kůže leskla potem, nezdálo se, že by se ve vlhkém lesním horku cítil nepohodlně.

„Sarein je velvyslankyní na Zemi, Beneto je zeleným knězem na Havraním Hřadu a Celli je… No…“

„Celli je příliš dítětem, i ve svých šestnácti,“ řekla Estarra.

Před lety, jako součást přípravy na svou budoucí roli Otce Theronu, cestoval Reynald po Spirálním rameni, aby poznal různé kultury. Nyní, když bylo cestování zakázáno, dodávky paliva pro mezihvězdný pohon omezeny a napětí mezi planetami vzrostlo, se Reynald rozhodl navštívit nejdůležitější města svého vlastního světa. Jeho rodiče se nijak netajili tím, že mají v plánu odstoupit a předat mu trůn ještě téhož roku. Musel být připraven.

Jejich vznášedlo plulo nad vrcholky stromů, létali od jednoho sídla k druhému, následováni rozesmátou skupinkou na motorových kluzácích, malých letadlech sestrojených z upravených motorů a chvějících se křídel uloupených místním plachtounům. Rozdovádění mladíci předstírali, že jsou součástí doprovodu, kroužili kolem a předváděli vzdušné manévry. Někteří flirtovali s Estarrou, jež už dospěla do věku na vdávání…

Před sebou spatřila mezeru v zelené klenbě, v níž se zableskla azurová hladina. „To jsou Zrcadlová jezera, hluboká a dokonale okrouhlá,“ řekl Reynald a ukázal na ně. „Na noc zůstaneme ve vesnici.“

Stromy kolem prvního jezera podepíraly pět prázdných červích hnízd, opuštěných domovů velkých bezobratlých živočichů. Jakmile Reynald se svým vznášedlem přistál na břehu jezera, lidé bubnovali, poskakovali, šplhali vzhůru do korun stromů nebo se ze svých hnízd spouštěli na zem, aby příchozí pozdravili. Objevili se zelení kněží, jejichž kůži zbarvila přítomnost fotosyntetických řas do smaragdova. Pohybovali se s půvabem zlehka se pohupujících větví.

Zelení kněží dokázali komunikovat způsobem, jenž dalece předčil nejsložitější technologie vynalezené Hanzou či Ildirany. Jak to dělali, to byla záhada, s nímž si marně lámaly hlavu už celé generace vědců. Zelení kněží jim přitom nedokázali pomoci. Ne snad, že by se snažili udržet toto tajemství pro sebe. Pro ně samotné byla technická podstata toho, co dokázali, neznámá. Díky schopnosti telinku neměli zelení kněží nouzi o lákavé pracovní nabídky, Theroňané však nijak netoužili po tom, co jim Hanza mohla nabídnout. A navíc světoles sám jako by neměl zájem na sebe příliš

upozorňovat. Zástupci Hanzy ovšem dokázali být velmi vytrvalí a neodbytní.

Vyvážit tak protichůdné zájmy by byl obtížný úkol pro kteréhokoliv vůdce. Když však Estarra sledovala svého bratra, jak hovoří se zelenými kněžími a usmívajícími se vesničany, viděla, že její bratr splní svou roli příštího Otce Theronu více než dobře.

Po večerní hostině skládající se z čerstvých ryb, vodních rostlin a tučných vodních brouků pečených ve skořepině, vystoupili na plošiny vysoko ve větvích stromů na břehu jezera. Reynald a Estarra sledovali vystoupení zkušených stromových tanečníků, štíhlých akrobatů, kteří běhali, tančili a skákali mezi pružnými větvemi. Stromoví tanečníci používali ohnuté větve a spletené listoví jako odrazové můstky, vzlétali vzhůru, metali salta, chytali se větví a houpali se zavěšení na pažích v dokonale synchronizovaném baletu. Nakonec se všichni stromoví tanečníci najednou vrhli do vody a jako těžké dešťové kapky zčeřili hladkou hladinu jezera, těla prohnutá do dokonalých oblouků.

Po představení Estarra nechala Reynalda, aby s vesničany projednal pracovní záležitosti a s radostí přijala pozvání místních dívek ke koupeli. Ráda se vznášela ve vodě a plavala, byť k tomu měla příležitost jen několikrát do roka.

Zatímco Estarra šlapala vodu Zrcadlového jezera, zvedla hlavu a obdivovala pohled na nebe. Nad jejím městem byl příkrov stromů tak hustý, že musela šplhat až do vrcholků, aby spatřila souhvězdí. Teď, když plula otevřenou plochou, byla oslněna scénou nad svou hlavou, miliardami zářících bodů, opravdovým hvězdným pralesem vyplňujícím vesmír, plným lidí, planet a možností.

Mokrá a příjemně osvěžená se vrátila k jasně osvětleným červím hnízdům, kde našla svého bratra, jak mluví se zelenou kněžkou jménem Almari. Oči mladé ženy zářily inteligencí a zvědavostí. Jako akolytka strávila Almari celé roky tím, že zpívala stromům a rozšiřovala tak hudební vědomosti uložené v rostlinné databázi. Jako všichni zelení kněží neměla na těle ani chloupek, její hlava byla zcela lysá, tváře jí zdobilo tetování značící získání nejrůznějších dovedností.

Reynald byl vlídný a zdvořilý, nechával si otevřenou možnost volby. „Jsi krásná a chytrá, Almari. To nemůže nikdo popřít. Jsem si jistý, že budeš skvělou ženou.“

Estarra věděla, o čem mluví. Během jejich krátkého putování slyšela už několik podobných rozhovorů.

Almari mluvila rychle, jako by mu chtěla zabránit, aby mluvil dál a odmítl ji. „Nebylo by vhodné, zvlášť v těchto těžkých časech, aby se Matkou Theronu stala zelená kněžka?“

Reynald vztáhl ruku a dotkl se jemné zelené pokožky na Almarině zápěstí. „To nemohu popřít, ale nevidím důvod, proč spěchat.“

Pak si Almari všimla Estarry, vstala a odešla. Vypadala přitom zahanbeně.

Estarra s uličnickým úsměvem hravě šťouchla bratra do ramene. „Byla hezká!“

„Za dnešní večer už třetí.“

„Je lepší mít mnoho možností, než žádnou,“ řekla Estarra.

Zasténal. „Jednoznačná rozhodnutí mají něco do sebe.“

„Chudáčku Reynalde!“

Vrátil sestře šťouchanec. „Aspoň na tom nejsem jako ildiranský První následník. Ten musí mít tisíce milenek a tolik dětí, kolik jen dokáže zplodit.“

„Ach, ty strašlivé povinnosti následníků trůnu!“ Estarra potřásla vlhkými vlasy tak, aby ho postříkala. „Jelikož jsem však až čtvrté dítě v pořadí, mou jedinou starostí je, kdy budu mít příležitost si znovu zaplavat. Co třeba hned teď?“

Se smíchem odběhla a Reynald se za ní závistivě díval.

4 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Jako nejstarší urozený syn Mága-imperátora trávil První následník Jora'h své dny zábavou, jež byla zároveň i povinností. Plodné ženy ze všech ildiranských kruhů se hlásily o čest se s ním spojit a seznamy jich nejspíš obsahovaly víc, než kolik jich kdy dokáže uspokojit.

Další milenka Prvního následníka se jmenovala Sai'f. Štíhlá a vnímavá žena z vědeckého kruhu byla odbornicí na biologii a genetiku. Sai'f se zajímala o botaniku a šlechtila nové druhy plodin pro jednotlivé štěpové kolonie.

Vyhledala Jora'ha v jeho meditační komnatě v Hranolovém paláci, místnosti neustále prozářené světlem proudícím dovnitř skrz průsvitné barevné panely. Měla vysoké obočí, velkou hlavu a její pohled byl bystrý a pozorný, jako by chtěla zaznamenat každý detail, aby jej mohla později prozkoumat.

Jora'h stál před ní, vysoký a pohledný, jeho tvář byla ztělesněním ildiranského ideálu krásy. Zlaté vlasy, zapletené do tisíců drobných copánků, se mu vznášely kolem hlavy jako oblak či svatozář. „Děkuji ti, že chceš být se mnou, Sai'f," řekl a myslel to opravdově, stejně jako vždycky. „Nechť se dar, jenž budeme nyní sdílet, promění v dar pro celé ildiranské Impérium."

Ve svých drobných rukou Sai'f držela keramický květináč s pokrouceným keříkem. Trnité větve byly zohýbány a upraveny, až přijaly nepřirozený tvar. Plaše mu květináč podala. „Pro tebe, První následníku."

„Jak dojemné a úchvatné!" Jora'h rostlinu uchopil, okouzlen složitou spletí větví a listů. „Vypadá to, jako bys vytvořila krajku z živé rostliny."

„Zkoumám možnosti našich trnovců, První následníku. Toto je lidská technika zvaná bonsai. Způsob, jak potlačit růst rostliny a přimět ji, aby obrátila svou sílu dovnitř, čímž se zdůrazní její krása. Začala jsem ji pěstovat před rokem, když jsem se poprvé nabídla jako tvá družka. Stála mě hodně práce, ale s výsledkem jsem spokojená."

Jora'hova radost byla upřímná. „Nic podobného nemám. Dám ji na výjimečné místo… Ale musíš mi říct, jak se o ni starat."

Když Sai'f viděla jeho zjevné nadšení, rozechvěle a s úlevou se usmála. Postavil trnovcovou bonsai na průsvitnou polici na stěně, pak k ní přistoupil, rozhalil svou tuniku a obnažil tak svou širokou hruď. „A teď mi dovol, abych ti tvůj dar oplatil, Sai'f."

Jeho lidé ji prověřili ještě dřív, než vstoupila do Hranolového paláce. Všechny ženy, jež k němu přicházely, byly prokazatelně

plodné a svolné. Tyto testy sice nezaručovaly, že obtěžká každou svou milenku, pravděpodobnost však byla vysoká.

Sai'f se svlékla a Jora'h ji obdivoval. Každý z ildiranských kruhů měl jinou tělesnou stavbu, proto některé z dobrovolnic byly křehké a éterické, jiné sporé a svalnaté, další hranaté a šlachovité či kypré a měkké. První následník spatřoval krásu ve všech. Třebaže se mu některé líbily více než jiné, neupřednostňoval jedny před druhými, nikdy dobrovolnice neurážel ani jim nedával najevo zklamání.

Sai'f na jeho laskání reagovala tak, jako by jednala podle nějakého programu nebo předepsané procedury. Jakožto vědkyně nejspíš studovala podoby sexu ve snaze získat potřebné znalosti, aby se mohla při setkání s ním vyznamenat. A Jora'h měl v té chvíli pocit, že dělá totéž — postupoval podle programu a plnil známý, nijak výjimečný úkol.

Při pomyšlení na nádhernou bonsai, kterou mu Sai'f přinesla, se Jora'h neubránil vzpomínce na Niru. Srdce se mu sevřelo starým steskem po krásné zelené kněžce. Bylo to už pět let, kdy ji viděl naposledy.

Nira ho svou nevinností a exotickým půvabem okouzlila víc než ty nejrozkošnější Ildiranky, jaké kdy měl. Když poprvé navštívila Mijistru, její ohromený úžas, s nímž si prohlížela budovy, muzea a fontány, ho přiměl podívat se na své město novýma očima. Její nevinné nadšení nad tím, čeho Ildirané dosáhli, v něm podnítilo větší hrdost než nejpohnutější pasáže ze Ságy sedmi sluncí.

Když se po několika měsících, kdy plaše vychutnávali vzájemnou blízkost, pomilovali, zdálo se to naprosto přirozené. Vřelé přátelství, jež přerostlo v silné pouto, bylo něčím, co První následník doposud nikdy nezažil. Jeho vztah k Niře byl zcela jiný, než pravidelné schůzky s Ildirankami naplánované asistenty. Jora'h a Nira strávili mnoho odpolední, kdy se těšili z přítomnosti toho druhého. Věděli, že jejich vztah musí jednou skončit a vychutnávali si každý den. A První následník po ní nepřestával toužit.

Na začátku hydroské krize, když Jora'h odcestoval na Theron navštívit Reynalda, však Nira a její učitelka Otema tragicky zahynuly při požáru ve skleníku, v němž se nacházely světostromy přivezené

coby dar. Podle zprávy Mága-imperátora se obě zelené kněžky vrhly do skleníku, aby své stromky zachránily, a přitom uhořely.

Před dávnou dobou vstoupila sladká Nira do Hranolového paláce a držela přitom malou ratolest v květináči, výhonek světolesa. Nyní, roky po její smrti, probudila darovaná bonsai v Jora'hovi vzpomínky…

První následník se přiměl soustředit svou pozornost na ženu před sebou. Nechtěl, aby zaznamenala jeho pochmurné myšlenky, či odešla neuspokojená. Miloval ji s vášnivostí, která alespoň na chvíli bolestné vzpomínky zaplašila.

Jora'h požádal o slyšení u svého otce. Jasné oči Mága-imperátora se ztrácely v tukových záhybech a jeho odulé rty se usmály, když spatřil svého syna. Bron'n, neúprosný osobní strážce, se postavil do dveří soukromé komnaty, aby si vůdce a jeho nejstarší syn mohli promluvit v soukromí.

„Rád bych poslal další zprávu na Theron, otče.“ Mág-imperátor Cyroc'h se zamračil a opřel se do svého křesla připomínajícího zámotek, jako by se chtěl poddat telepatickému spojení thismatu. „Cítím, že opět myslíš na tu lidskou ženu. Neměl jsi připustit, aby tě takto ovládla. Jen tě to odvádí od důležitějších povinností. Je už dávno mrtvá.“

Jora'h věděl, že tělnatý vládce má pravdu, nemohl však zapomenout na Niřin úsměv a radost, kterou mu přinesla. Dřív, než vstoupil do otcovy komnaty, navštívil arboretum v nebesféře. V jedné z jeho částí byly dřív umístěny ratolesti z Theronu. Nyní byl skleník osázen lososově růžovými comptorskými liliemi a karmínovými máky, jež naplňovaly vzduch těžkou vůní. Před pěti lety, když se vrátil a dozvěděl se tu strašnou novinu, hleděl v zděšeném úžasu na spoušť způsobenou nevysvětlitelným požárem.

Nezachovala se žádná těla, jež by bylo možné poslat zpět na Theron. Když k ohni přiběhly Otema s Nirou, světostromy už hořely, takže ani nemohly poslat prostřednictvím telinku poslední vzkaz. Všechno bylo ztraceno. Sklíčený Jora'h popsal celou tragédii svému příteli Reynaldovi ve zvláštním komuniké, jež doručila loď Sluneční flotily.

Popel byl uklizen, skvrny od sazí vycíděny, ale vzpomínky a smutek zůstaly. V hloubi srdce Jora'h Niřinu smrt nikdy nepřijal. Kdyby jen byl při tom, nepřipustil by, aby se jí cokoliv stalo…

Cyroc‘h přes síť thismatu vycítil synův smutek a zachmuřeně přikývl. „Až zaujmeš mé místo, poneseš mnoho břemen. Takový je náš úděl, synu, cítit bolest celého našeho lidu.“

Jora'hovy tenounké zlaté copánky vlály vzduchem jako pramínky kouře. „Přesto bych rád poslal další dopis Reynaldovi, jako vzpomínku na ty dvě zelené kněžky. Nemohli jsme jim předat ani popel nebo kosti.“ Rozpřáhl ruce. „Vždyť je to jen maličkost, otče!“

Mág-imperátor se shovívavě usmál. „Víš, že ti to nedokážu odmítnout.“ Jeho jako provaz tlustý cop, jenž měl ovinutý kolem sádelnatého břicha, sebou škubal, jako by velkého vůdce něco podrážděl.

Jora'h mu s úlevou podal leptanou destičku pokrytou diamantovým filmem. „Tady, napsal jsem Reynaldovi dopis, aby jej rozšířil mezi zelenými kněžími na Theronu. Rád bych ho poslal jednou z našich obchodních lodí.“

Vládce vztáhl ruku a destičku uchopil. „To může nějakou dobu trvat. Nejspíš nepůjde přímou cestou. Theron nepatří mezi často navštěvované planety.“

„Já vím, otče, ale mohu tak udělat aspoň něco. Je to můj způsob, jak zůstat s Theronem ve spojení.“

Cyroc'h podržel hladkou, třpytící se kartičku. „Nesmíš už myslet na tu lidskou ženu!“

„Děkuji, že mi prokážeš tuto laskavost.“ Jora'h vycouval z místnosti a radostně odkráčel.

Jakmile byl z dohledu, Mág-imperátor k sobě přivolal svého strážce. „Vezmi to a znič! Postarej se, aby Jora'h žádnou zprávu na Theron neposlal.“

Prsty opatřenými spáry uchopil Bron'n dopis potažený diamantovým filmem a ohromnou silou jej roztrhl napůl. Kusy později spálí ve výhni. „Ano, pane. Rozuměl jsem.“

5 NIRA KHALIOVÁ

Nira byla v chovném táboře na Dobrosu, obklopená stovkami dalších lidí sloužících jako pokusné subjekty, a přesto osamělá. Stála a dívala se skrz plot. Nebyl pevný, šlo spíše o formální vymezení hranic čistě pro pohodlí věznitelů, neboť ti, kdo se nacházeli uvnitř, neměli kam utéct.

Tábor byl umístěn na úpatí hor, na západ od něj se táhly travnaté pahorky rozdělené údolím, jehož dno pokrývala suchá jezera a vyprahlá země. Půda zde byla zbrázděná struhami a koryty vyhloubenými prudkými lijáky. Vypadalo to, jako by se kůže planety příliš rychle roztáhla, rozpraskala a otevřela se do hnisavých ran.

Po pět let, kdy byla vězněm Ildiranského impéria, se Nira upínala na své vnitřní já, přežívala navzdory všem nevýslovným hrůzám, jež musela přetrpět. Prosila strážné v táboře, aby jí řekli, proč to všechno, ale žádný z nich jí neodpověděl.

Její milý, Jora'h, nejspíš netušil, do jaké situace se dostala. Vždyť by stačil jeho jediný příkaz, aby byla osvobozena, a s ní i ostatní vězni! Nira pochybovala, že by se První následník kdy podílel na něčem tak odporném. Na to byl příliš něžný a citlivý. Nira tomu věřila v hloubi svého srdce. Věděl Jora'h vůbec, že je stále naživu? Mohla se v něm tolik mýlit?

Nira byla přesvědčená, že ne. Nic netušící Jora'h byl vyslán na Theron — zjevně proto, aby nemohl zasáhnout a zabránit mému únosu. Mág-imperátor musel toto tajemství skrývat i před vlastním synem, přestože Nira nosila Jora'hovo dítě.

Dobroský místodržící, druhý syn Mága-imperátora, používal potomky pionýrů ze Země jako pokusná zvířata pro ildiranské experimenty. Nira z nějakého důvodu Udru'ha zajímala víc než ostatní a vytrpěla si kvůli tomu své.

Poté, co porodila dítě vzniklé zkřížením ildiranské a lidské rasy, zdravou a krásnou holčičku jménem Osira'h — mou princezničku — zavřel dobroský místodržící Nira do tohoto děsivého tábora, aby mohla být oplodňována znovu a znovu jako v nějaké strašlivé noční můře…

Nyní klečela na samém okraji strohé osady a malým nástrojem kypřila tvrdou půdu kolem odolných sporých keříků a neduživých květin, které zasadila. Ve volných chvilkách Nira zalévala a pečovala o všechny rostliny, které jen našla, a snažila se, aby se jim dařilo co

nejlépe. Každý, byť sebemenší kousek zeleně Niře připomínal bujný les na Theronu. Třebaže ji oddělili od světostromů a odtrhli od prastarého vědomí lesa, Nira byla stále zelenou kněžkou a pamatovala na své povinnosti.

Ačkoliv její smaragdově zelená pokožka pohlcovala denní světlo a proměňovala je na energii, dobroské slunce bylo slabé, jako by otrávené temnou historií planety, a neskýtalo dostatek výživy. Pohlédla vzhůru, aby odhadla, kolik času jí ještě zbývá do další směny.

Chovný tábor bylo rozlehlé oplocené území, na němž se nacházely inseminační baráky, porodnice, pokusné laboratoře a přeplněný obytný komplex. Vězňové se starali o své záležitosti, jiný život ani neznali. Někteří z nich spolu hovořili, jeden vyzáblý muž se dokonce smál, jako by si neuvědomoval své neštěstí. Lidské děti — schválení potomci vězňů zneužívaných k pokusům — si dokázaly hrát dokonce i na místě, jako bylo toto. Dobroský následník trval na dalším plození čistokrevného potomstva, neboť chtěl, aby jeho chovná skupina dosáhla životaschopnosti. I tak měla Nira pocit, že lidský duch se z nich za méně než dvě století vytratil.

Žila mezi nimi už pět let, přesto ji považovali za něco nového, neobvyklého a podivného. Zdroj potíží. Alespoň už přestali civět na její smaragdově zelenou kůži, která ji činila tak odlišnou! Co však stále nechápali, byl její postoj. Nerozuměli tomu, proč odmítá přijmout své postavení a přizpůsobit se novému životu. Ti ubozí lidé nic jiného neznali.

Nira sledovala, jak ildiranští dozorci dávají dohromady další pracovní skupinu. Snažila se držet stranou, zůstat nenápadná, doufala, že ji úředníci nevyberou, ne dnes. Svaly měla silné, ale její mysl začala ochabovat po letech těžkých prací — odsekávání fosilií, sběru plodů z trnitých keřů a hloubení příkopů.

Ildirané jí nakonec nějaký úkol přidělí — vždycky to tak bylo — Nira se však snažila lpět na každém okamžiku, prožívat jednu chvíli za druhou. Odpor vůči rozkazům by jen vyprovokoval ildiranské strážné k tomu, aby vytrhali její rostliny. Už to v minulosti několikrát udělali. Najde jiné způsoby, jak vzdorovat, pokud to jen bude možné.

Poté, co Niru unesli, dřív než dobroský následník zjistil, že je těhotná, ji uvrhli samotnou do temnoty, uzavřené neosvětlené cely,

což byl pro Ildirany uvyklé neustálému dennímu světlu ten nejhorší myslitelný trest. Tma a klaustrofobie měly zlomit Niřina ducha, snad ji dovést i k šílenství. Následník potřeboval její reprodukční orgány, nejasnou mysl.

Celé týdny se Nira chvěla ve vlhké temnotě a trpěla tím víc, že se nedostatku slunečního jasu muselo přizpůsobit celé její tělo. Dříve jí její kůže díky fotosyntéze dodávala životní sílu každičkou minutu, zvlášť pokud byla vystavena oslnivé záři sluncí Ildiry. Nyní se její metabolismus a trávicí systém musely přizpůsobit. Nira se musela naučit znovu jíst, trávit normální jídlo. Začala být nemocná a slabá, odmítala se však vzdát.

Nakonec ji Místodržící dal vyvést z temnoty, aby na ní mohli provést analýzy a testy. Měl štíhlou a pohlednou tvář, podobal se Jora'hovi, v jeho výrazu ale nebyla ani stopa po soucitu. Oči mu zářily a žhnuly dychtivostí — nemohl se dočkat, až se dozví víc o její biologii. Když prostudoval výsledky testů, pohlédl na ni nejprve vyčítavě a pak s nadšením. „Ty jsi těhotná! Jora'hovo dítě?“

Nira nebyla uvržena do inseminačních baráků ani přidělena k některé z pracovních čet jako ostatní lidští vězni. Místo toho se jí dostalo až úzkostlivé péče lékařů místodržícího. Pravidelně jí odebírali krev a vzorky, prováděli bolestivá a opakovaná vyšetření. Pečovali o ni, pozorovali a starali se o to, aby zůstala zdravá, neboť ji potřebovali.

Nira si uchovávala sílu a zdravý rozum především kvůli sobě.

Porod její první dcery proběhl normálně. Zkaleným zrakem na porodním sále sledovala, jak si dobroský místodržící křičící holčičku hladově prohlíží. Vypadalo to, že se chystá dceru svého bratra roztrhat na kusy. Dítě v sobě neslo geny zelené kněžky s telepatickými schopnostmi a vznešeného Prvního následníka. Udru'h děvčátko pojmenoval podle fonetických tradic ildiranských kruhů Osira'h, pro Niru to však byla její Princezna, tajná naděje z pohádkových knížek, jež kdysi předčítala zvídavým světostromům.

Jak bylo u vězňů z chovného tábora zvykem, směla si Nira ponechat dítě šest měsíců, kdy je kojila a opatrovala. Holčičku si zamilovala a zvykla si na ni. A pak jí Místodržící děvčátko vzal. Všichni úspěšní kříženci byli matkám odebíráni.

Kromě toho — místodržící Udru'h měl s Osira'h — Princeznou — zvláštní úmysly.

Teprve potom Nira poznala, co je to hrůza. Mohla se bránit či žadonit jak chtěla, místodržící se postaral, aby byla neustále těhotná. Experimentoval přitom s různými otci. Každá porážka ji srazila k zemi, přesto se odmítala vzdát a zemřít. Podobala se stéblu trávy v lese, jež se ohne pod chodidlem či prudkým lijákem jen proto, aby se opět napřímilo. Byla tak mladá! Ještě nedávno si nedokázala představit, že by něco tak hrozného vůbec mohlo existovat, přesto dokázala muka snášet a naučila se přenést svou mysl do jiného, laskavějšího světa, odkud se vracela, až když to bylo bezpečné.

Ildiranští dárci spermatu k ní necítili žádnou nenávist, vykonávali jen rozkazy místodržícího. Byli součástí rozsáhlého plánu a stejně jako ona neznali podrobnosti.

Na rozdíl od Osira'h však další děti nebyly zplozeny z lásky. Schůzky, při nichž docházelo k vynucenému pohlavnímu styku, se Niře hnusily a ona se snažila nepřilnout k dětem — křížencům, jež z nich vzešly. Avšak když je krmila, držela v náručí a prohlížela si je, její odhodlání a chlad brzy polevily. Nedokázala ty nevinné tvory zavrhnout jen proto, že jejich otcové ji na příkaz znásilňovali tak dlouho, dokud opět nepočala.

Její vlastní děti, které si nikdy nesměla ponechat… Stejně jako dříve jí je příslušníci lékařského kruhu odebrali a odvezli do přilehlého ildiranského města, aby je zkoumali a vychovávali podle svého.

Zanedlouho poté rozhodli, že se Nira již zotavila natolik, aby mohla být začleněna do pracovních čet. Při práci zesílila, a jakmile její plodnost opět dosáhla vrcholu, strážní ji odvlekli zpět do inseminačních baráků a násilný oplodňovací cyklus začal znovu. Celkem už čtyřikrát…

Nyní, když se oranžové dobroské slunce chýlilo k temným mračnům na obzoru, opustila svou zahrádku se svěží upravenou zelení a šla se poohlédnout po dalších rostlinách. Pracovní skupiny se vrátily z hor a lidé naplnili tábor. Po generacích věznění už neměli žádné sny, zůstalo jen rezignované přežívání ze dne na den. Dokonce se ani nezdáli být nešťastní.

Toto bylo špinavé tajemství ildiranského Impéria, odpověď na otázku, co se stalo s jedinou ztracenou generační lodí. Tito vězňové byli potomci osadníků z Burtona. Žili zde, oddělení od své rasy, už téměř dvě století.

Před pěti lety se k nim připojila Nira Khaliová. Vězňové na Dobrosu ještě nikdy neviděli zelenou kněžku, nikdy neslyšeli o Theronu. Nira pro ně byla cizinec, přivandrovalec se smaragdově zelenou kůží.

V noci nebo během tichých rozhovorů při práci jim tlumeným hlasem vyprávěla o své planetě, o prastarých stromech, dokonce i o Zemské hanzovní lize, a doufala, že jí alespoň někdo z nich uvěří. Většina zajatců ji považovala za šílenou. Ostatní naslouchali. Sice s nevěřícnou zvědavostí, ale přece, a Nira se nevzdávala naděje.

Rodila nechtěné děti, jedno zplozené samotným dobroským místodržícím, další adarem Kori’nhem, další dvě Ildirany z jiných kruhů. Ačkoliv o každé z těchto dětí pečovala celé měsíce, nejvíc jí záleželo na malé Osira'h. Nira svírala pletivo plotu a v hrudi cítila chladnou prázdnotu. Toužila po své dcerce, své Princezně. Ostatní vězňové její zoufalství nechápali. Děti ze smíšené krve patřily Ildiranům a byly odjakživa odebírány. Neviděli na tom nic zlého.

Nira často posílala vzkazy do ildiranského města nacházejícího se v sousedství rušného tábora a žádala o schůzku s Osira'h. Dobroský místodržící její prosbu vždy zamítl a na otázky neodpovídal. Nebyla v tom žádná zvláštní krutost. Pro dívčinu výchovu už nebyla Nira zapotřebí. Nyní bylo jejím úkolem plodit další děti.

Alespoň že si Místodržící byl vědom potenciálu malé míšenky. Při pouhém pomyšlení na tuto skutečnost se Nira pousmála. Její Princezna byla něčím víc než zajímavým výsledkem pokusu o smíšení dvou ras. Ona byla výjimečná.

6 ADAR KORI'NH

Sedm nádherně se lesknoucích lodí Sluneční flotily přilétlo na přání dobroského místodržícího. Pod velením adara Kori’nha zaujal septem zdobných plavidel standardní orbitální konfiguraci a

lodě roztáhly své složité odrazné plachty. Adar Kori'nh stál ve velícím jádru.

Sám Mág-imperátor Cyroc'h adarovi nařídil, aby se na Dobros vypravil osobně a nesvěřoval tuto misi žádnému ze svých důstojníků. Přesto se adar Kori'nh zamračil. „Nemám z těch věcí na Dobrosu dobrý pocit, vládce… Nejsou… hodný zaznamenání v Sáze sedmi sluncí."

„Tato naše práce nebude nikdy zapsána v Sáze, adare. Přesto musí být vykonána." Mág-imperátor se zavrtěl a jeho chapadlu podobný cop sebou mrskal sem a tam. „Pokusy na Dobrosu jsou klíčem k přežití naší rasy. Ačkoliv toto úsilí trvá již celé generace, stále nejsme připraveni na krizi, jež nás čeká. Hydrogové se vrátili. Času je málo."

Kori'nh věděl, že za poklidnou tváří vůdce tiše kolotají miliony hlubokých myšlenek, plánů přesahujících jeho vlastní chápání. Mág-imperátor byl středobodem thismatu, kanálem, jímž z vyšší dimenze tvořené čistým světlem prozařovala v slabém mihotání duchovní vlákna. Adar byl znepokojen pouhou představou zpochybnění vládcových přání.

Přesto musel velitel celé Sluneční flotily adar Kori'nh vyslovit svůj názor. „Jsme skutečně v takové tísni, pane? Od té doby, co jsme se stáhli z plynných planet, hydrogové dále nestupňovali napětí."

Mág-imperátor potřásl svou velkou hlavou. „Hydrogové nezůstanou ve svých državách. S něčím takovým se nespokojí, brzy začnou být agresivnější a my se musíme připravit, abychom udělali vše nezbytné pro přežití naší rasy."

Poté, co svědomitě vyslovil svou otázku, se Kori'nh uklonil a úkol přijal. Neměl jinou volbu.

Nyní čekal v kotvícím doku bitevníku, zatímco se k němu od Dobrosu blížila malá loď, na jejíž palubě byl sám místodržící. Druhý syn Mága-imperátora si s ním chtěl promluvit osobně a Kori'nh se měl brzy dozvědět, o čem.

Protože se obával, že tato mise nebude příjemná, předem převelil tala Zan'nha na narychlo vymyšlenou misi. Když si adar Kori'nh musel ušpinit ruce, neviděl důvod, proč by do toho měl zatahovat také svého mladého chráněnce, syna Prvního následníka…

Poté, co člun přistál, vystoupil z něj pilot, zjevně neklidný. Za ním pak kráčel dobroský místodržící, zkoumající prázdný dok dravčím pohledem. Šaty místodržícího byly strohé a účelné, bez lemování, ozdob, barevných pruhů či fotoaktivního filmu. Byl to pracující muž, jenž měl svůj úkol a své poslání.

Sotva místodržící Udru'h viděl, že na něj velitel čeká, obrátil se nevlídně na pilota. „Můžeš jít! Adar nás dopraví, kam mu ukážu.“

Pilot se zatvářil nejistě, ale Kori’nh souhlasně přikývl. „Jak se zdá, místodržící a já budeme potřebovat soukromí. Bezpochyby pro mě má příkazy.“

Před třemi lety byl adar Kori’nh spěšně vyslán na Dobros, aby oplodnil jednu ze zajatých lidských žen, theronskou kněžku se zelenou pletí. Kori’nh nechápal, proč je držena mezi potomky kolonistů z Burtona, ptát se však nesměl. Spojení s touto ženou ho nijak netěšilo. Připadalo mu to… hanebné. Přesto to byla jeho povinnost, nepřímý rozkaz od samotného Mága-imperátora.

Nyní se bál, co mu místodržící nařídí tentokrát.

Adar Kori’nh zachovával mlčení i poté, co usedl do kokpitu a převzal řízení. Neučinil sebemenší pokus navázat rozhovor. Místodržící Udru'h mu zadal souřadnice, které loď zavedly na samotný okraj dobroské soustavy. Shluk zmrzlých měsíčků a asteroidů vypadal jako hromada planetárního materiálu zametená pod koberec — byly příliš rozptýlené, aby tvořily skutečný pás, a příliš malé, aby mohly být považovány za skutečné planetoidy.

„Ukryli jsme ji tady. Je to dokonalé místo,“ řekl místodržící. „I tak ale musíme být opatrní.“

Kori’nh, znepokojený jeho tajuplným chováním, řekl: „Prosím, vysvětli mi, o co běží. Co hledáme?“

„Naším cílem není hledat, ale skrýt, abychom udrželi tajemství.“

Adar přemítal nad těmito slovy, zatímco loď vplula mezi kamenné úlomky místy pokryté ledem. Slyšel syčení prašných částic a drobných zrnek dopadajících na jejich štíty. Ve směru letu skenery zachytily temné těleso, jednoznačně umělého původu, zařízení, jež však nebylo ildiranské konstrukce.

„Jak vidíš, adare, zanechali jsme příliš mnoho důkazů. Stále existuje nebezpečí, že mohou být nalezeny.“ Velká, stará vesmírná loď.

Adar, jenž se zajímal o vojenskou historii Země, třebaže se nikterak nevztahovala k jeho současným úkolům, okamžitě rozpoznal neforemné hranaté tvary obří lodi určené ke křižování mezi hvězdami, větší než pět bitevníků Sluneční flotily. Zařízení působilo předimenzovaným dojmem; tato loď více spoléhala na hrubou sílu, než na technickou dokonalost. Vypadala jako vysoká budova korunovaná průmyslovým komplexem, kolektory a recyklační soustavou, kterou kdosi vyrval ze země a vrhl do vesmíru jako cihlu. Gigantické plavidlo, plující bez posádky, potemnělé a pokryté jizvami z dávných bouří a srážek, nyní ze všeho nejvíc připomínalo loď duchů.

Kori'nh si povšiml symbolů na krytu motoru — tato plavidla dokázala vyvinout jen zlomek rychlosti světla. Překonání propasti prostoru mezi hvězdami trvalo celá staletí… A přesto smělí lidé starými generačními loděmi cestovali. „Jekh! To je… Burton T1."

Místodržící si rozměrnou loď přeměřil pohrdavým pohledem. „Sluneční flotila doprovodila tu věc k Dobrosu. Tehdy jsme měli v úmyslu umožnit lidem, aby planetu osídlili společně s naší štěpovou kolonií. Dvě rasy žijící vedle sebe. Místodržící se dokonce oženil s lidskou ženou, kapitánkou Burtona.

Ale ostatní lidé… se odmítli přizpůsobit situaci. Dřív, než došlo k oficiálnímu kontaktu se Zemí, byla ta lidská žena zavražděna a truchlícímu místodržícímu nezbylo, než zavést přísná opatření a nastolit tvrdý režim.

Země se o osudu těchto běženců nikdy nedozvěděla. Můj děd Mág-imperátor Yura'h přikázal zkoumat tyto svévolné bytosti všemi možnými způsoby. Jakmile byl Burton vyprázdněn, bitevníky jej odtáhly sem, na okraj planetární soustavy, kde ho také zanechaly."

Kori'nh pomyslel na všechno to úsilí a naději vložené do stavby mamutí lodi. „Je to cenná památka."

Místodržící si pohrdavě odfrkl. „Jsem si jistý, že by ji lidé moc rádi získali zpět. Jejich prospektoři a dobrodruzi prohledávají mezihvězdný prostor, aby ji našli. Ponechme jim jejich tajemství a mýty. Nesmí znát pravdu."

„Souhlasím," přikývl Kori'nh, ale z jiného důvodu. „Nikdy nesmí odhalit, co se zde dělo." Opatrně se proplétal mezi úlomky asteroidů a kochal se syrovým majestátem opuštěného plavidla.

Místodržící pokračoval ve své řeči: „Není už žádný důvod uchovávat tento starý vrak. Jeho nalezení by nás přivedlo do trapné situace.“

„Proč byl tedy vůbec ukryt? Měl někdo v úmyslu tu starou loď… použít?“

„Správná otázka. Můj předchůdce však byl v té době příliš… rozrušený,“ řekl Udru'h. „Na konstrukci trupu či motorů jsme nenašli nic, z čeho by Impérium mohlo mít prospěch. Kromě toho — Zemská hanzovní liga vyvíjí pod tlakem konfliktu s hydrogy nové, aby zvýšila svou vojenskou sílu. Lidé byli vždycky agresivní, rozšiřovali své kolonie, dokonce zabírali i ty, které jsme my opustili.“

„Jako Crennu,“ dodal Kori’nh.

Dobroský místodržící se zatvářil kysele. „Můj otec rozhodl, že výhody plynoucí z vlastnictví Burtona nejsou ani zdaleka vyváženy nebezpečím jeho odhalení. Já sám nevidím důvod ho tady nechávat.“

Kori’nh se zájmem navedl loď na další pomalý oblet kolem spícího plavidla a vyhýbal se přitom ledovým planetkám, aby na něj měl lepší výhled. Když zažehl přední megaflektory, paprsky světla zatančily na omšelém povrchu trupu. „Takže… proč jsi mě vlastně povolal, místodržící?“ Udru'h se na adara podíval, jako by odpověď byla zcela zřejmá.

„Chci, abys Burtona zničil. Ať po něm nezůstane ani stopa.“

7 CESCA PERONIOVÁ

Žár, neuvěřitelný žár, natolik intenzivní, že roztavil kámen a odpařil z něj lehčí prvky, dostatečně silný na to, aby organickou hmotu proměnil v jediném okamžiku na popel.

Isperos bylo strašlivé místo spalované žhnoucím sluncem, plné nebezpečí. Tuláci jej však považovali za zdroj. Důkladně vyztužená a izolovaná kolonie produkovala dost čistých kovů a vzácných izotopů, aby se vyplatilo riskovat a usídlit se zde.

Cesca Peroniová jakožto Mluvčí všech klanů přijela, aby ocenila vynalézavost Kotta Okiaha, díky němuž tato výspa na samém pokraji

pekla vznikla. „Nikdo nevěřil, že je to možné, ale ty jsi měl svou vizi… Pokud uspějeme, bude to vzpruha pro naši chřadnoucí ekonomiku," prohlásila, když sestoupili do podzemního bunkru.

Výstřední inženýr rozpačitě přijal její chválu. Kotto byl génius, ale nikdy se nenaučil přijímat pocty s potřebnou elegancí.

V dychtivé snaze své návštěvníky ohromit zamířil s Cescou do hlubších tunelů. Utíral si přitom pot z ruměných tváří a škrábal se ve zpocených kučeravých vlasech. „Od druhého podlaží je už chladněji." Prstem zaťukal na spečené stěny. Dlaždice zněly dutě. „Tři vrstvy keramických pláství proložených dodatečnou vrstvou izolace z minerálních vláken. Vakuum zabraňuje výměně tepla."

„Nikdo jiný by si s tím takhle neporadil. Dokonalý příklad tulácké vynalézavosti." Její chvála byla upřímná.

Věnoval jí plachý úsměv. „No, intenzivní tok slunečního záření poskytuje víc než dostatek energie pro generátory, zařízení pro výrobu vzduchu a chladicí systémy." Ukázal na svazek námrazou pokrytých trubek, jež se jako cévy vinuly podél stěny tunelu. „Vynalezl jsem netradiční systém toku termální energie. Její přebytek se odvádí na povrch, kde je načerpán do obřích žeber radiátorů, které přebytečné teplo vyzáří. Tedy, alespoň zčásti. Je to další z mých objevů."

Před lety, když hydrogové zakázali těžbu ekti, vyzvala Cesca všechny klany k předložení nových, inovačních návrhů na získávání vodíku. Kotto nápady přímo překypoval. V době, kdy byla budována stanice na Isperosu, kopány tunely a stavěny taviči pece, dokázal přepracovat konstrukci ektiových reaktorů tak, že se staly mnohem efektivnějšími. Vynalezl také bleskové sběrače, které hltaly vodík z oblaků obřích plynných planet, udeřily a daly se na ústup.

Tuláci nakonec vždycky dokázali nemožné. Cesca se zhluboka nadechla, spokojená s tím, čeho dosáhli. Ano, nemožné… Zdánlivě neuskutečnitelné, stejně jako její láska k Jessovi. Ale ona nakonec našla způsob, jak překlenout propast dělící ji od muže, jehož milovala. Konečně…

Kdysi se zasnoubila s Rossem Tamblynem — a pak se zamilovala do jeho mladšího bratra. Poté, co Rosse zabili hydrogové, měli — ona a Jess — plné právo na štěstí. Když však byla Cesca vybrána za novou Mluvčí a Jess se stal hlavou rodinné firmy, musely

jít city stranou. Cesca a Jess se shodli na tom, že Mluvčí musí být silná a schopná zcela se soustředit na jeden problém, přinejmenším do té doby, než krize pomine.

Vypadalo to tehdy jako rozumné rozhodnutí.

Ani ne o rok později se stali tajnými milenci, a nyní se konečně odhodlali ohlásit svatbu. Měla se konat za šest měsíců. Šest dlouhých měsíců…, ale konec čekání už byl alespoň v dohledu. Urve si svůj kousíček štěstí.

Do té doby se musela soustředit na své povinnosti Mluvčí.

Kotto ji zavedl do stíněného řídicího bunkru vyztuženého keramickými dlaždicemi. „Tak tohle je náš budoár.“ Osm Tuláků sedělo u stanic a sledovalo na monitorech práci nákladních čet pracujících venku na noční straně planety.

Isperos byl ponořen do planoucí korony nestabilní hvězdy, jako kámen vhozený do výhně. Obrovská mobilní těžní zařízení a povrchové taviči pece pracovaly na noční straně terminátoru, kde se slupka planety právě začínala ohřívat. Stroje shrabovaly povrchovou vrstvu, zpracovávaly ji na kovy a oddělovaly z ní vzácné izotopy s krátkým poločasem rozpadu, vytvořené deštěm kosmických částic.

„Náš klan se vždy specializoval na těžbu asteroidů nacházejících se na vnějších okrajích planetárních soustav,“ řekl Kotto. „Ty ale obsahují nepotřebné lehké prvky, led a plyny. Tady na Isperu slunce pracuje za nás. Nezbylo tu nic jiného, než nejčistší těžké kovy.“ Rozpřáhl ruce. „Jen je vytvarujeme do ingotů a vložíme do elektromagnetického děla. Je to úplně prosté.“

Cesca pochybovala, že by cokoliv na Isperu bylo „úplně prosté“, obdivovala však smělé technické řešení. Velký houser by takové riziko nikdy nepodstoupil.

Od místa, kde probíhaly těžní operace, vedly po zpuchýřeném povrchu plytké koleje, po nichž se pohybovaly automatické přepravníky, odvážející zpracované ingoty ke kilometr dlouhému elektromagnetickému dělu, elektřinou poháněnému systému, který byl schopen dosáhnout únikové rychlosti a vrhat projektily do vesmíru. V bezpečné vzdálenosti od pulzujícího slunce pak tulácké nákladní lodi cennou surovinu posbíraly. Obchodníci kovy dodali jiným tuláckým klanům, nebo, což bylo výnosnější, hanzovním koloniím, jejichž průmysl se bez dodávek z černého trhu neobešel.

Na obrazovce Kotto ukázal na les obřích, rudě žhnoucích keramických žeber, jež se z již vytěženého povrchu pnuly vzhůru jako plachty. „Budujeme další radiátory, abychom mohli snížit vnitřní teplotu stanice o jeden nebo dva stupně. Je to však otázka, zda je lepší věnovat čas zvýšení produkce, nebo našeho pohodlí."

Dělo každé dvě vteřiny vrhalo matné kužely, vždy o stejné velikosti, objemu a hmotnosti. Mizely ve vesmíru jako sprška broků. Elektromagnetické dělo bylo posouváno každý měsíc, aby zůstalo skryté ve zvolna se posunujícím stínu. Několik zatoulaných ingotů se ztratilo, jejich dráhy byly ovlivněny asteroidy nebo prostým omylem ve výpočtech, většinu z nich však nákladní lodě vylovily.

Když Cesca viděla, čeho Kotto na Isperu dosáhl, dmula se pýchou. Díky němu věřila, že Tuláci hydroskou krizi přežijí. Nějak. Stejně jako ona a Jess.

8 JESS TAMBLYN

Nebe na Plumasu bylo zmrzlé na kost. Umělá slunce, zapuštěná do ledového stropu, svítila dolů a odrážela se v hladině podzemního moře.

Skrz ledový příkrov vedly transportní šachty, jimiž dolů putovali návštěvníci a nezbytný materiál. Vzhůru pak puklinami v ledové slupce stoupala bublající voda, hnána hydrostatickým tlakem. Na povrchu planety se pak tulácké lodi mohly připojit ke studnám a naplnit své nádrže.

Klan Tamblynů vlastnil plumaské vodní doly už celé generace, Jess však neměl pro tuto práci talent. Byl Tulákem tělem i duší, dával přednost úkolům, jež ho zavedly daleko od domova. Poté, co Jessův přísný otec Bram zemřel, břemeno rodinné firmy naštěstí ochotně převzali čtyři jeho bratři, Jessovi strýci.

Když se pak mladého muže strýc Caleb chraplavým hlasem zeptal, zda má zájem účastnit se rozhodování, Jess se jen usmál. „Hádek a rozepří si naše rodina užila už dost. Nechci začít další. Kromě toho — vedete si skvěle. Můj otec říkal, že Tamblynům by místo krve měla proudit žilami ledová voda. Považoval to za přednost."

Nyní stál Jess u výtahové šachty a upravoval si rukavice. Vzduch byl svěží a mrazivý, když vydechl, bílá oblaka páry stoupala vzhůru jako dým. Jess na Plumasu vyrostl, hrál si tu s Rossem a oba se pak starali o svou sestru Tasiu… Příliš mnoho se však změnilo. Toto už nebylo místo jeho dětství.

Matka mu zahynula už dávno, bylo mu sotva čtrnáct. V terénním vozidle přejížděla od jedné studny ke druhé a kontrolovala kryty studní a čerpací stanice, když se pod ní prolomila ledová slupka. Proud vody a ledové tříště smetl Karlu Tamblynovou stranou a odhodil její vůz do otevřené trhliny v ledu. Vysílačka zabudovaná v jejím obleku fungovala, celé hodiny přijímali slabý signál. Neexistoval však způsob, jak ji zachránit. Bram šílel žalem, zatímco jeho žena pomalu zmrzla a vrostla do ledovce jako fosilie.

Jessův otec a bratr byli už také mrtví a Tasia utekla, aby se připojila k „osíkům“. Ačkoliv byl Jess na Plumasu stále obklopen svými strýci a bratranci, cítil se osamělý.

Dva z jeho strýců se právě vynořili z administrativní budovy za jeho zády, třetí muž vyšel zpoza hangáru ukrývajícího technické zařízení a zastrčil si zamaštěné rukavice do oteplených kapes. Strýc Caleb se rád staral o stroje, neustále je kontroloval nebo vylepšoval. Jess měl pocit, že Caleb prostě miluje hukot motorů a pocit „čisté špíny“ za nehty.

Druzí dva muži byli na ochranu proti chladu tak zabalení, že nebyli k poznání. Jak ale Jess věděl, nemohl to být nikdo jiný než dvojčata Wynn a Torin, nejmladší bratři jeho otce. Čtvrtý ze strýců, Andrew, zřejmě zůstal uvnitř, aby se staral o účetnictví a finance vodních dolů.

„Loď je připravena k vyplutí k Osquivelu,“ řekl jeden ze zakuklených mužů. Podle hlasu Torin. Tváře měl zrudlé mrazem.

„Naložili jsme, co si Del Kellum objednal, a ještě něco navrch,“ řekl Wynn, aniž si sundal z hlavy kapuci. „Takže se s ním nehádej, pokud bude chtít připlatit.“

S úsměvem k nim přistoupil Caleb. „Kdybys byl chytrý kluk, Jessi, přivezl bys dárek té přidrzlé Kellumově dcerce. To je holubička.“

„Spíš vrabčák v hrsti,“ řekl Torin. „Ale mohl bys pořídit hůř.“

Jess se zasmál. „Díky, ale… ne.“ Jejich řeči mu jen připomněly, jak moc se mu stýská po Cesce. V duchu se pousmál. Ještě šest měsíců…

„Z vybíravých mladíků bývají zahořklí staří mládenci,“ varoval ho Thorin.

„A co je na tom špatného?“ ozval se Wynn kvapně.

Caleb a Thorin se na svého bratra zamračili. „Neříkej, že ti to nevadí!“

Wynn stál na svém. „Až budu mít pocit, že moje biologické hodiny začaly tikat, dám vám vědět.“

Naštěstí se v té chvíli otevřely dveře výtahu, Jess vstoupil dovnitř a nechal své škádlící se strýce venku. „Otázku pokračování dynastie Tamblynů můžete vyřešit i beze mě. Já jdu doručit ten náklad.“ Rozjel se vzhůru k ledovému stropu a už se nemohl dočkat, až se ocitne na palubě tankeru a vydá se na cestu. Čekalo ho několik dní, kdy bude moci nerušené snít o Cesce…

Mezi prstenci obepínajícími rovník obří plynné planety zůstávaly tajné tulácké loděnice skryté jak před hydrogy, tak špehy Hanzy.

Jess Tamblyn dorazil na Osquivel s nákladem vody. Třpytivý konglomerát ukotvených manipulačních buněk, automatických stanic a modulů pro podporu života kroužil uvnitř mnohovrstevnatých prstenců. Dělníci ve skafandrech jako pilní mravenci dopravovali k vesmírným konstrukčním dokům součástky a potřebné suroviny. Dokud se výzvědné lodi Velkého housera nedostanou příliš blízko, Kellumův vysoce ziskový podnik bude vyrábět a vypouštět jednu loď za druhou…

Poté, co Jess přistál a odpojil tanky s nákladem, přišel ho Del Kellum přivítat osobně. Byl to muž se širokou hrudí, tmavými prokvetlými vlasy a pečlivě zastřiženou bradkou. „Neviděl jsem tě od toho nájezdu na Welyr! Co jsi nám přivezl tentokrát?“

Jess ukázal palcem k přístavnímu doku. „Přesně to, co jsi měl na objednávce, Déle. Nebo jsi snad čekal něco ostřejšího než vodu?“

„Hej! Přebírku udělám já,“ ozval se z interkomu hlas mladé ženy. „Ahoj, Jessi! Stavíš se za mnou, než zase zmizíš?“

Jess poznal hlas Kellumovy černovlasé dcery. Bylo jí teprve osmnáct, ale už se vyznala ve většině prací v docích. „Můj letový plán je dost napjatý, Zhett. Nevím, jestli to stihnu.“

„Udělá si čas, zlato,“ řekl Kellum. Zhett, která pilotovala manipulační buňku s takovou lehkostí, jako by byla prodloužením její vlastní paže, převzala plumaské vodní nádrže a odplula s nimi, aby je jednu po druhé rozdělila mezi osquivelská montážní stanoviště a asteroidy sloužící jako zásobárny.

Kellum pozoroval svou dceru s očima zamženýma otcovskou pýchou a pak pozvedl své štětinaté obočí. „Kouká se po tobě, Jessi, a je to sakra dobrá partie. Tobě je jednatřicet a jsi pořád svobodný — nedělá si o tebe tvůj klan starosti?“

Zhett byla dcerou z prvního manželství, to jediné, co Kellumovi zbylo, když jeho žena a malý syn zahynuli při prolomení kupole dómu. Ačkoliv se Kellum k dívce choval jako k princezně, nebyla ani trochu rozmazlená. Vyrostla z ní silná a sebevědomá mladá žena. Jess ji znal od doby, kdy byla ještě malé děvčátko.

Pohlédl na Děla a vynutil na tváři úsměv. „Až mi má Hvězda ukáže cestu, rozhodnu se sám.“

Kellum ho poplácal po rameni a vedl ho přes přechodovou komoru do zvolna rotujícího obytného modulu. Podal Jessovi pružnou baňku plnou silného pomerančového likéru, který si vyráběl sám.

Jedna ze stěn byla průhledná a poskytovala neustále se měnící pohled na kamenný blizard. „Žít tady je jako plavat v hejnu hladových piraní,“ řekl Kellum. „Sleduješ všechno, co se hýbe, a musíš být připraven jít tomu z cesty.“

Hrdě ukázal na akvárium připevněné k vnitřní stěně, v němž pluly pruhované skaláry, Kellumova chlouba. Za jejich dovoz ze Země zaplatil vůdce klanu nemalou částku. Pravidelně je krmil a rád je pozoroval, neboť mu, jak sám říkal, svými štíhlými elegantními tvary připomínaly vesmírné lodi.

Spiklenecky zabručel: „Kdyby ses někdy rozhodl dát dohromady další přepadovou četu, moje loděnice by mohly vyplivnout další tucet bleskových sběračů. Zrovna jsme dali dohromady výrobní linky.“

Jess nedokázal odhadnout, zda v hlase staršího muže zaznívá naděje či strach. „Nechci ztratit další lidi nebo vybavení jen proto, abychom mohli Houserovi prodat pár kapek ekti. Kromě toho, můžeme se soustředit na další metody.“

Kellum položil zaťatou pěst na kovovou desku stolu. „Musíme sakra těm hydrogům ukázat, že jsme silní. To není otázka posouzení nákladů a výnosů.“

Jak se obytný modul otáčel, výhled z oken pomalu klouzal z temného hvězdného nebe k plynné planetě, oplývající vodíkem, avšak nyní zapovězené. Jess si povzdychl. „Stále upravujeme a zlepšujeme jiné těžní techniky. Musí existovat bezpečnější způsob.“

„Bezpečnější, to jistě. Ale zdaleka ne tak efektivní.“

Obří taviči pece a plující doky osquivelských loděnic měly spoustu práce s výrobou tenkých plachet z metalického polymeru. Byť jen několik molekul silné, každá z nich byla dost velká na to, aby zastínila menší měsíc. Složené třpytivé plachty byly sbaleny do pouzder a později vypuštěny do moře mezihvězdného plynu, kde se rozvinuly a pročesávaly mlhovinu. Další zařízení pracující vysoko nad Osquivelem byla uzpůsobena k získávání vodíku z kometárního ledu.

„Já jen, že to trvá tak zatraceně dlouho získat ekti jiným způsobem,“ zabručel Kellum.

Na soukromém komunikačním kanálu to zapraskalo a ozval se Zhettin dychtivý hlas: „Jen se hlásím, tati! Dodávka zpracována. Je tam ještě Jess?“

„Ještě ano, holčičko.“

„Jessi, nechtěl by ses se mnou proletět v manipulační buňce? Mohli bychom si prohlédnout prstence…“

„Nemůžu zůstat, Zhett. Mám povinnosti vůči klanu.“

„Tvoje škoda!“ Znělo to docela prostořece. „Budeš litovat.“

Poté, co Zhett ukončila spojení, pohlédl Jess na jejího otce.

„Nejspíš budu.“

9 TASIA TAMBLYNOVÁ

Bojová skupina lodí OSZ se řítila vesmírným prostorem. Demonstrace síly byla dostatečně okázalá, aby zastrašila odbojné kolonisty z Yreky. Kterýkoliv ze tří vylepšených obřích bitevníků by na tento úkol stačil, admirál Sheila Willisová však k němu přidala ještě pět zbraňových plošin hromoklín, deset středních křižníků manta a celých šestnáct letek bitevních štítonošů.

Flotila Čtverce 7 vtrhla do soustavy jako drzý pořízek, který se rozhodl ukázat svaly. Použití takové síly proti hrstce kolonistů připadalo platkomovi Tasii Tamblynové neúměrné, nehledě na ohromné plýtvání palivem. Neměly by snad OSZ bojovat proti skutečnému nepříteli?

Tasia vstoupila do své soukromé velitelské kajuty nacházející se hned vedle můstku. Obraz její tváře se připojil k tvářím ostatních velitelů lodí a admirála Willisové účastnících se virtuální porady. Admirálova vlajková obří loď byla pojmenována Jupiter, a to jak podle vládce římských bohů, tak na památku první velké porážky v boji proti hydrogům.

„Pokud to bude možné, chci, aby se tato mise obešla bez zbytečných ztrát.“ Admirál měla upjatý výraz tváře, její krátké šedé vlasy byly zplihlé a přilepené k lebce. Vypadala jako přísná učitelka a v jejím hlase zněl lehký náznak afektu. „Vlastně bych uvítala, kdyby vůbec nedošlo ke střelbě. Yrečané nejsou nepřátelé. Jen neposlušní kolonisté.“

Tasia přikývla. Souhlasila s velitelčiným přístupem, věděla však, že je v menšině.

„Se vší úctou, admirále,“ řekl plukovník Patrick Fitzpatrick III. svým obvyklým povýšeným tónem. „Technicky vzato je každý, kdo porušuje královy rozkazy, naším nepřítelem. Ať už ten nebo onen.“ Mladý muž měl tmavé vlasy a temné oči, aristokratické rysy a hrubé obočí, které vypadalo jako namalované.

Tasia potlačila podrážděný povzdech. Jednou nebo dvakrát zachránila Fitzpatrickovi krk, když se dostal do úzkých v boji nebo při cvičení. A několikrát mu, ještě jako čerstvý kadet vojenské akademie na Měsíci, dokázala svými pěstmi, jak velkou chybu dělá,

když se chová jako rozmazlený a omezený fracek. Jeho postoj ovšem nezměnilo ani několik dní strávených na ošetřovně.

Pokud však šlo o hraní politických her, byl Fitzpatrick obratnější než Tasia. Jeho babička Maureen Fitzpatricková byla za vlády krále Bartoloměje prezidentkou Hanzy, a mladík se tudíž považoval za někoho lepšího. Tasia sice také postupovala po hodnostním žebříčku, ale jen díky výjimečně dobrým výsledkům. Nyní Fitzpatrick seděl v kapitánském křesle křižníků manta, zatímco Tasia velela velké plošině hromoklín. A oběma jim bylo teprve něco přes dvacet.

Holografický obraz admirála Willisové se otočil, jako by se dívala na všechny velitele promítající se kolem ní. „Přesto, jde o spravedlivý akt obnovení disciplíny, ne agresi."

„Jo," ozval se Fitzpatrick. „Nakopejme jim zadky s otcovskou láskou!"

Podle Tasii by mu neškodilo, kdyby se trochu nalokal vesmírného vakua.

Obdivovala kolonisty z Yreky za to, čeho za čtyřicet let osídlení planety dosáhli. Nebyli možná tak houževnatí a vynalézaví jako Tuláci, ale dokázali, že dovedou stát pevně na svém. Yreka byla silnou a nezávislou výspou civilizace a charismatická guvernérka Sarhi musela přijímat nelehká rozhodnutí v zájmu přežití svého lidu. Co na tom bylo špatného?

Hanza však tajně vyslala do kolonií své pozorovatele — moc hezký název pro špehy, pomyslela si Tasia — kteří, bezejmenní a nikým nepoznaní, sledovali dění zevnitř. Jeden z těchto špehů poslal OSZ hlášení o neloajálním chování Yrečanů.

Generál Lanyan cítil vzdor Yrečanů jako osobní urážku. Když vysílal bojovou skupinu lodí, zavrčel: „Před pár lety Yrečané žebrali o ochranu proti gangu tuláckých pirátů. Naneštěstí mají příliš krátkou paměť."

Tasia zachovala profesionální výraz, přesto se jí generálova poznámka hluboce dotkla. Pirát Rand Sorengaard byl odpadlík a většina Tuláků jeho činy odsuzovala. Přesto Hanza tento incident stále využívala k posilování nevraživosti vůči Tulákům. Tasia s tímto stigmatem bojovala celou svou vojenskou kariéru.

Z interkomu Jupitera se ozval hlas navigačního důstojníka, jenž pronikl i do holokonference. „Vstupujeme do soustavy Yreky, admirále. Všechny lodě zaujímají pozici podle plánu.“

„Dobrá tedy,“ prohlásila admirál Willisová. „Sejdeme se, až vyslyšíme prohlášení guvernérky. Do hodiny může být po všem… Anebo taky ne a my tady nějakou dobu ztvrdneme.“

Tasia opustila svou kajutu a spěchala na velitelský můstek. Doufala, že se jí nějak podaří OSZ zabránit, aby ubohé kolonisty rozcupovaly na kusy. Mladá žena ovládala mnoho dovedností, bohužel diplomacie a lstivost k jejím silným stránkám nepatřily.

Yreka byla nedůležitá kolonie umístěná na okraji území ovládaného Hanzou, blízko ildiranského Impéria. Planeta vlastně neměla žádný zvláštní strategický význam, byl to jen domov několika houževnatých osadníků, kteří se v mnoha ohledech neobešli bez pomoci zvenčí.

Tasia se usadila do svého křesla a požádala osádku můstku, aby nahlas prošla rutinními úkoly a zkontrolovala systémy. „Hromoklín 7—5 je připraven, admirále,“ odvysílala na Jupiter.

Willisová zatroubila do útoku…, a Tasia jen doufala, že „útok“ bude v tomto případě pouze obrazný termín pro to, co mělo následovat. Kolonisté z Yreky by nedokázali odolávat palebné síle osíků ani hodinu.

Ze vzletové paluby se ozval velitel letky Robb Brindle, její přítel a milenec. „Elitní letka štítonošů připravena k odletu, platkome,“ řekl formálním tónem. „Mají zaujmout pozice nebo počkat, co udělají Yrečané?“

„Klidně si otevřete další tubu s kafem, podplukovníku,“ řekla Tasia. „Jakmile Yrečané uvidí, s čím jsme přišli, složí karty na stůl.“

„Platkome, na kosmodromu pod námi jsme zaznamenali zvýšenou aktivitu,“ hlásila operátorka obsluhující skener. „Kolonisté zmobilizovali své lodě… a je jich hodně.“ Žena se dotkla sluchátka ve svém uchu. „Guvernérka vyhlásila pohotovost a nařídila evakuaci. Snaží se dostat civilisty do bezpečí.“ Důstojnice vrhla na Tasiu zděšený pohled. „Myslí si, že na ně chceme shodit atomovou bombu.“

„Skat, kde nechali zdravý rozum!“ vyhrkla Tasia. „Yreka je hanzovní kolonie a my jsme OSZ.“ V hloubi duše se ale ptala sama sebe, jak daleko bude admirál Willisová ochotná zajít.

Admirál poslala guvernérce pozdrav, její přátelský tón však skrýval hrozbu. „Madam, hovoří admirál Sheila Willisová, velitel Obranných sil Země ve Čtverci 7. Mým úkolem je chránit tento prostor. Vy jste ale, podle všeho, zapomněli, čí chleba jíte. Jste tam?“ Chvíli čekala na odpověď. Tasia si dovedla představit, jaká panika v té chvíli panuje v administrativním centru Yreky.

Willisová pokračovala: „Teď jsem tady, abych vám připomněla, že vaše planeta podepsala Hanzovní dohodu. Podívejte se do ní a přesvědčte se na vlastní oči. Přísahali jste věrnost králi.“

Dál pokračovala tónem zklamané babičky kárající nezvedená vnoučata. „Vy ale, jak se zdá, hromadíte ekti získané na černém trhu. Měli byste se stydět! Hanza čelí výjimečné krizi a král Petr požádal všechny své poddané o spolupráci při centralizované správě zdrojů. Očekávám, že uposlechnete. Vaše palivo převezmou Obranné síly Země, které je přerozdělí v zájmu obecného blaha a použijí je k ochraně lidstva.“

Ačkoli slova admirála Willisové byla smířlivá, její tón zůstával přísný. „Nemyslím to zle, ale zákon je zákon. Král je ochoten vám prominout, pokud se okamžitě podrobíte. Nedělejme z toho zbytečné drama.“

Poté, co admirál ukončila svou zprávu, objevila se rozmazaná projekce, hologram, jehož mizerné rozlišení jasně vypovídalo o zastaralosti komunikačního systému Yrečanů. Guvernérka byla vysoká štíhlá žena, nepochybně indického původu. Měla výrazný nos, snědou pleť, téměř černé oči a husté havraní vlasy, které jí v dlouhých pramenech spadaly až do pasu. Dolů obrácené koutky plných rtů prozrazovaly nelibost.

„Admirále Willisová, obávám se, že nemohu uposlechnout. Závisí na tom naše přežití. Jsem zděšená, že OSZ vyhrožují loajální kolonii. Yreka už válečnému úsilí obětovala víc než dost. Dali jsme, co jsme mohli. Zásoby ekti potřebujeme, abychom zůstali naživu.“

Guvernérka pokynula rukou a objevily se srdceryvné obrázky vyzáblých dětí a vyprahlých polí, na nichž úroda strádala nedostatkem hnojiv či ochranných látek proti místním chorobám.

„Pokud vám odevzdáme naše zásoby paliva, naši lidé budou umírat hlady, kolonie začne chřadnout a během deseti let se Yreka promění v mrtvou planetu.“

Tasia ihned pochopila, jakou hru guvernérka hraje. Zatímco se admirál Willisová spojila s administrativním centrem Yreky přímo, takže její řeč byla více méně důvěrná, Sarhi úmyslně vyslala svou prosbu na veřejné frekvenci, aby ji mohli slyšet všichni vojáci bojové skupiny.

„Proč si nevezmete také vzduch, který dýcháme? Nebo čerstvou vodu z našich potoků? Proč nezastíníte slunce, díky němuž naše úroda zraje? Draze jsme za to ekti zaplatili, jeho ztrátu si nemůžeme dovolit.“

„To je velmi dojemné…,“ začala admirál Willisová.

„Prosím, vyřiďte králi, že je nám líto. Děkuji,“ přerušila ji guvernérka, zdvořile se uklonila, a aniž čekala na admirálovu odpověď, přerušila spojení, aby dala najevo, že řekla poslední slovo.

Osádka Tasiina můstku byla ohromená tak pošetilou odpovědí. Někteří z nich se dokonce nevěřícně pochechtávali. „Tady není nic k smíchu!“ prohlásila Tasia rozhodně.

Nastala dlouhá chvíle ticha, během níž flotila Čtverce 7 vyčkávala, jaké budou rozkazy admirála Willisové. Když opět promluvila ke svým velitelům, její hlas byl klidný, ale zklamaný. „Planeta je od této chvíle v izolaci. Žádné lodě se nesmí dostat tam ani ven. Žádné zásoby, žádné informace až do odvolání.“

Tasia se s úlevou opřela do svého křesla. Aspoň že admirál Willisová nenařídila okamžitý útok. „No, snad si nikdo z vás nedělal plány na víkend,“ řekla své posádce.

10 KRÁL PETR

Král dokončil oblékací proceduru a byl připraven opustit své komnaty. Pro dopoledne mu sloužící připravili pestrý, zdobný a notně nepohodlný šat (bezpochyby navržený a vybraný zvláštním výborem). On jej však ignoroval, vybral si oblek podle svého a

propustil lokaje, kteří mu chtěli pomoci se zapínáním knoflíků a límečku. Matka přece Raymonda Aguerru naučila, jak se oblékat.

Když byl hotov, ledabyle prohodil ke svému compovi: „Basil nechce mít vůdce.“ Král Petr celá léta naslouchal OXovým přednáškám o rétorice a moci, a starý robot pro něj byl mnohem víc než pouhou databází nebo archivem historických záznamů. Mladík se zatahal za manžetu. „Chce herce.“

Petr se před časem rozhodl, že udělá vše, co bude v jeho silách, aby se stal skutečným králem. Začal, zpočátku s chlapeckou hravostí, zavádět malé změny, významné pouze jako ukázky jeho nezávislosti. Honosné šperky a řasené róby, jaké nosil starý král Frederick, vyměnil Petr za strohou a praktickou uniformu. Jeho barvami se staly šedá, modrá a černá. Prezident nakonec souhlasil, přesvědčen, že se pruský styl víc hodí k válečnému stavu.

„Ve svém vlastním zájmu byste se měl stát obojím, králi Petře.“ Vlídně vyhlížející učitelský compo byl jedním z mnoha, jež doprovázely posádky prvních generačních lodí, které se vydaly ke hvězdám. OX nyní pomáhal Zemské hanzovní lize při výcviku a výuce králů. „Vaše role však obnáší ještě něco víc. Lidé ve vás musí věřit.“

Petr se usmál. „Dobrá tedy! Pojďme se jim ukázat. Situační místnost čeká.“

Jako Raymond Aguerra vyrůstal Petr v družné, ale chudé rodině. Shánět prostředky, kde se jen dalo, vykonával podřadné práce, povídal si s pouličními prodavači a poznával obyčejné muže a ženy a jejich obyčejné životy.

Právě tito lidé byli královými skutečnými poddanými, Basilovy velké plány s nimi však nepočítaly. Prezident vynikal, pokud šlo o odhad, jak jednotlivé díly skládanky patří k sobě, neměl ovšem pochopení pro detail. Neznal žádné skutečné lidi, jen politické plány a všeobecné ekonomické koncepce. To z něj činilo výtečného obchodníka, ne však vůdce, jenž by podněcoval loajalitu…

S OXem po boku kráčel Petr širokou halou. Usmál se na hispánskou ženu středních let, která leštila alabastrovou bustu krále Bartoloměje. „Zdravím tě, Anito!“ Pohlédl na dokonalou tvář sochy. „Co myslíš, vypadal starý Bartoloměj opravdu takhle, nebo je to idealizovaná podoba?“

Při jeho poznámce se celá rozzářila. „Já…, já bych řekla, že právě tak ho viděl sochař, pane.“

„Určitě máš pravdu.“

Společně s OXem pokračovali chodbou k leštěným dřevěným dveřím bývalé knihovny, nyní přeměněné na situační místnost. Kdysi byla plná starých knih tak křehkých, že už se nedaly číst. Nyní police pokrývaly jako film tenké displeje.

Taktičtí důstojníci a poradci se zde pravidelně setkávali, aby diskutovali o situaci hanzovních kolonií a seznámili se s aktuální pozicí známých ildiranských lodí a plavidel OSZ ve všech deseti čtvercích. Petr, třebaže nebyl formálně pozván, si dal záležet na tom, aby se těchto schůzek pravidelně účastnil. Nikdo z odborníků v situační místnosti by se neodvážil poslat jej pryč — pokud by to nenařídil prezident. A Basil by nikdy neztropil scénu na veřejnosti. Když král a OX vstoupili, prezident jim ze svého koženého, přehnaně polstrovaného křesla, zlehka pokynul hlavou.

Uvnitř přebudované knihovny seděl také dvorní zelený kněz Nahton, pozorně skloněný k štíhlému zlatavému kmínku své ratolesti, připraven přijmout zprávy z telinku. Hlášení přicházela také z pravidelných poštovních modulů, které dokázaly překonat velké vzdálenosti s minimální spotřebou ekti. Kromě doručování zpráv a výměny dat mezi hanzovními planetami sloužily poštovní moduly také k pořizování průzkumných fotografií měst a osídlení, na jejichž základě byly pak aktualizovány databáze.

„Stále se nám neozvala průzkumná letka z Dasry, pane prezidente,“ řekl admirál Lev Stromo. „Mají už týden zpoždění.“

Skupina lodí OSZ byla vyslána k plynnému obru, aby se znovu pokusila navázat komunikaci s hydrogy. Šlo zjevně o gesto vůči veřejnosti, nikdo neočekával, že by přineslo skutečné výsledky. Nepřátelští mimozemšťané až doposud pokusy o smír ignorovali nebo odmítali.

„Věděl jsem, že by bylo lepší poslat s nimi zeleného kněze. Tak bychom s nimi neztratili kontakt,“ zavrčel Basil. „Ale máme jich tak málo!“

Nahton nevěnoval kritické poznámce pozornost a dál klidně seděl na svém místě.

Vojenští poradci a specialisté pro rozvoj kolonií zpracovali aktuální data, aby z nich vytvořili ucelený obraz osídlení. V současné době to bylo devětašedesát signatářů Hanzovní dohody, několik satelitních kolonií a pár doposud nepopsaných osad. Poté, co stratégové prodiskutovali zjištěné změny v rozmístění lodí, byl obraz pozměněn tak, aby co nejlépe odrážel odhadovanou situaci ve Spirálním rameni.

Petr pozorně zkoumal detaily a snažil se vyvodit vlastní závěry.

Nahton sevřel prsty kolem útlého kmene světostromu a spojil svou mysl se světolesem, čímž získal přístup ke zprávám zelených kněží roztroušených po celém Spirálním rameni. Jeho obočí se vzápětí svraštilo, linie tetování se stáhly k sobě. Když Nahton skončil, jeho tvář vyjadřovala vzrušení a obavy. „Obdržel jsem zprávy od šesti zelených kněží, čtyři z nich jsou na koloniálních planetách, dva na palubách diplomatických lodí."

Basil, který postřehl jeho obavy, se napřímil.

„Co se stalo?"

„V několika obydlených soustavách byla spatřena hydroská plavidla. Nepokusila se o kontakt, ale přiblížila se k různým planetám zjevně s úmyslem pozorovat je."

Petr ukázal na mapu vesmíru. „Zobrazte místa, kde byly tyto lodě spatřeny. Možná najdeme nějakou zákonitost."

„Jen šest z mých bratří spatřilo hydrogy." Zelený kněz jmenoval vzdálené soustavy a na hvězdné mozaice zazářily rudé body: „Usk, Cotopaxi, Booneův přechod, Palisáda, Hijonda, Paříž Tři."

OX postoupil kupředu, třebaže jeho optické senzory měly dostatečné rozlišení, aby mohl zkoumat detaily z dálky. „Tohle nevypadá jako prosté obranné postavení. Vzhledem k tomu, že zelení kněží jsou jen na některých koloniálních planetách, o mnoha hydroských lodích možná vůbec nevíme."

Basil se zamračil. „Projděte soubory poštovních modulů a zjistěte, jestli nezachytily nějaké další!"

„Podle mých zpráv," ozval se Nahton, „se lodě hydrogů nedopustily žádného zjevného nepřátelského aktu. Nejspíš to byli zvědové cestující od jedné soustavy k druhé."

„Hydrogové se nikdy jen tak nepotloukají kolem," řekl admirál Stromo. Velel ochranné letce Čtverce 0, jež byla zničena u Jupitera. „Zatím se objevili jen proto, aby udeřili."

Králova mysl pracovala na plné obrátky. Pozorně si prohlížel zdánlivě náhodné rozvržení červených bodů označujících místa, kde byla spatřena bojová plavidla. „Až do dnešního dne."

11 RLINDA KETTOVÁ

Kdyby byla Rlinda Kettová z jiného těsta, mohla by si stěžovat na nepřízeň osudu. Ona však s něčím tak nesmyslným nehodlala ztrácet čas. Místo toho založila své buclaté ruce na široké hrudi a zamyslela se, co dál. Její přehnaný optimismus by možná šel některým lidem na nervy, ale Rlinda cítila, že opravdu pomáhá.

Kráčela palubou své lodi a dělala seznam nákladu a zásob, které jí zbyly. Když se to vzalo kolem a kolem, nebyla na tom vůbec tak špatně. Alespoň jí zůstala Věčná zvídavost — třebaže své další čtyři lodě musela na příkaz krále Fredericka před pěti lety „věnovat" Obranným silám Země pro vojenské účely.

Celé čtyři měsíce už její loď kotvila ve veřejném hangáru na Měsíci. Přistát v slabší gravitaci Měsíce vyšlo laciněji než plýtvat výkonem motorů a zamířit k Zemi.

Bohužel právě obdržela už druhý otravný účet od obchodního oddělení měsíční základny, neodbytnou žádost o zaplacení dlužných poplatků za ukotvení. „A co s tím mám dělat?" povzdychla si Rlinda zničeně.

Armáda přiškrtila dodávky ekti tak, že nemohla podnikat lety ani s tou jedinou lodí, která jí zbyla. A pak, aby toho nebylo málo, si účtovala za ukotvení její Zvídavosti horentní sumy. Proč ji prostě nenechají na pokoji? Několik pochoutek z její špižírny bylo jen malou útěchou v tomto byrokratickém blázinci.

Během let už většinu svých zásob zlikvidovala, zboží k prodeji brala, kde se jen dalo. Za válečných časů však nebylo snadné zbavit se několika luxusních exotických specialit, které uchovávala na Zvídavosti. Možná bude některý z úředníků měsíční základny

ochoten přistoupit na dohodu, jen aby překvapil svou choť či milenku lahodným jídlem. Ohledně přípravy mohla Rlinda dokonce poskytnout několik rad, jen aby dotyčný udělal dojem.

Odhodlaně se prodírala úzkými místy ve skladišti. Jejímu mohutnému tělu při tom naštěstí pomáhala nízká lunární gravitace a léta cviku. Rlinda pomalu jela prstem po dlouhém inventárním soupisu.

Těch několik štůčků theronské látky ze zámotkových vláken si chtěla nechat pro sebe, ale bude je muset prodat. Ráda by si z třpytivého materiálu pořídila celý šatník, ale peníze teď byly přednější. Pořád měla šest plechovek kaviáru pocházejícího ze slaných jezer Dremenu a konzervované hmyzí steaky z Theronu (hotová delikatesa, třebaže jí nejspíš dá práci přesvědčit případného zákazníka, aby je ochutnal). Dále pak sklenice s nakládanými mořskými květy a marinovanými krunýřovkami, pár čerstvě zakuklených larev sladkých červů (ty se ovšem měli, navzdory tomu, že byli uloženi v chladu, brzy vylíhnout) a spoustu ovoce a zeleniny z různých planet, jež nikdy neměla čas utřídit ani ochutnat.

V ústech se jí sbíhaly sliny. Rlinda byla zkušená kuchařka a studovala způsoby přípravy pokrmů mnoha rozličných kultur. Vzhledem k její zálibě v dobrém jídle nebylo divu, že tolik vážila. Mohutná žena to považovala za nejlepší reklamu a důkaz kvality svého zboží.

V době, kdy ekonomika strádala, se však lidé vzdávali luxusu, takže trh se zbožím, jaké dodávala Rlinda, začal skomírat jako jeden z prvních. Bylo nyní mnohem těžší prodávat drahé a „zbytečné“ věci, věřitelé a jejich účty ovšem nepočkali.

Rlinda se vrátila do svého kokpitu a klesla do polstrovaného kapitánského křesla, zvlášť upraveného tak, aby odpovídalo jejím rozměrům. Opět pohlédla na účet za ukotvení. Možná se opravdu s platbou trochu opozdila, částka ale nebyla tak velká, aby odpovídala strohému tónu upomínky. Nejraději by si se správcem kotviště dala láhev dobrého vína, dobře jej naladila krabicí výjimečně lahodné hořké čokolády a vymámila z něj výhodnější podmínky. Upřela pohled na podpis. B. Robert Brandt. Jméno jí nic neříkalo, nejspíš nějaký účetní, jehož nedávno přeložili ze Země.

Pak se jí ale ze rtů vydralo uchechtnutí, které se vzápětí proměnilo v hlasitý smích, neboť si všimla, že zaměstnanecké číslo se přesně shoduje s datem její poslední svatby. „Ty jsi byl vždycky neřád, BeBobe!“

Temné oči jí zářily. Rlinda nevěděla, co ji potěšilo víc — jestli to, že se jí ozval, nebo fakt, že ten otravný účet byl jenom šikovná záminka pro zaslání soukromého vzkazu.

Branson Roberts — nejlepší z jejích početných exmanželů — byl kapitánem obchodní lodi zkonfiskované OSZ. Generál Lanyan ho donutil, aby se se svým plavidlem ujal průzkumné vojenské mise. BeBobovy obchodní metody nebyly vždycky zcela legální, dosahoval však vysokého zisku, o nějž se dělil s Rlindou.

Prošla text za pomocí soukromého šifrovacího klíče, který si kdysi stanovili. Výsledná zpráva musela být kvůli šifře krátká. Rlinda by rozhodně dala přednost jeho holografickému obrazu. BeBob ale nikdy neměl odvahu, aby se nechal nasnímat nahý, třebaže by ji to potěšilo. Jak ale četla jednotlivá slova, pochopila, proč byl tak opatrný.

„Mám armády plné zuby — a není divu! Po sedmnácti sebevražedných misích jsem se rozhodl vzít roha. Generál mě bude posílat do ohně, dokud v něm neshořím. Už dost těch sraček! Rozhodl jsem se zachránit vlastní kůži a — co je důležitější — zachránit Slepou víru. Beru si dobrovolný a neoficiální opušťák. Doufám, že OSZ nemají dost filipa ani prostředky na to, aby mě našly.

Pokud někdy budeš mít plnou nádrž a chuť mě vidět, stav se na Crennu! Je to zastrčená kolonie, kde se můžu zašít a živit se prodejem zboží z černého trhu. Chybíš mi. BeBob.“

Rozzářená Rlinda se opřela do svého kapitánského křesla a s rozpaky si uvědomila, že má v očích slzy. Vznětlivý a paličatý, jako vždycky! Žít se s ním nedalo…, ale byl to po čertech dobrý chlap. Nebyl stvořen pro vojenskou službu — to mohla Rlinda říct Lanyanovi rovnou. Věčná škoda takto mrhat jeho schopnostmi…

Ach, jak jen ho milovala… Proč by se jinak tak trápila, když se jejich manželství po pěti letech rozpadlo? Rlinda a BeBob si nakonec dokázali uchovat vzájemnou úctu — a možná i kapku vášně — aby se stali obchodními partnery. Kdyby tehdy jen tušila, jaké obtíže ji

čekají, byla by k němu jako k manželovi tolerantnější. Život je příliš krátký a příliš těžký na to, aby se člověk vzdával toho dobrého, co v něm je.

S kódovanou zprávou v ruce se vrátila do svého skladiště a opět pohlédla na své zásoby, tentokrát zcela jinýma očima. Vytáhla láhev vína z Nového Portugalska a jednu konzervu dremenského kaviáru. Nabízet luxusní zboží bylo sice stále těžší, ale mohla ho sníst sama. Lepšího zákazníka by rozhodně nesehnala.

Neměla v úmyslu promrhat poslední kapku ekti, aby BeBoba navštívila, ale jednou se jí možná naskytne příležitost. Bylo dobré vědět, že je živý a zdravý. Korková zátka zavrzala a s mlasknutím vyklouzla z láhve. Dneska měla náladu slavit. Konečně nějaké dobré zprávy!

Nalila trochu sladkého vína do sklenice a zdvihla ji k přípitku. „Na tebe, BeBobe! Na naše bezpečné shledání."

12 BASIL WENCESLAS

Jiskra se změnila v plamen a ten vybuchl v požár, jenž pohltil celou planetu. Měl to být jen vědecký test znovuobjevené mimozemské technologie…

Zatraceně, rozhodně jsme nechtěli začít válku!

Ve své podkrovní kanceláři na samém vrcholku ústřední budovy Hanzy si Basil Wenceslas znovu prohlížel záběry prvního testu Klikisské pochodně. Na archivních snímcích sledoval, jak se vířící oblaka Oncieru rozzářila, zažhnula a pak vzplála. Kdo mohl vědět, že se hluboko v jádře skrývá mimozemská civilizace?

Bytosti z hlubin plynných planet na oplátku smetly vědeckou pozorovací stanici, proměnily v prach čtyři Oncierovy měsíce, zničily značný počet tuláckých těžerů, napadly a porazily část ildiranské Sluneční flotily a OSZ, zakázaly veškerou těžbu ekti a nemilosrdně zavraždily starého krále Fredericka… Bylo toho víc než dost.

Téměř šest let celé týmy expertů studovaly záznam z Oncieru vteřinu po vteřině. Basil nečekal, že by si povšiml něčeho nového;

pohled na naprostou destrukci hydroské planety ho však nepřestával fascinovat. Necítil přitom lítost ani soucit.

Hydrogové nepřijali omluvu, neměli zájem vyjednávat. Od poslední výzvědné mise k Dasře — té, z níž se lodě doposud nevrátily a panovaly obavy, že byly zřejmě ztraceny — si Basil nesliboval nic zvláštního. Aspoň to zkoušeli. Nenapadalo ho, co jiného by mohli dělat. Nezbylo než čekat na zázrak…

Klikisská pochodeň se zdála být darem z nebes, jenž měl umožnit osídlení dříve neobyvatelných planet. Mimozemská technologie byla objevena dvěma xenoarcheology zkoumajícími prastaré a tajuplné klikisské ruiny. Hmyzí civilizace kdysi byla mocným impériem zahrnujícím mnoho planet, před deseti tisíci lety však po sobě zanechala jen prázdná města jako smetiště roztroušená mezi hvězdami.

Basil se toužebně usmál. Možná se Margaret a Louisovi Colicosovým podaří objevit další zázrak, nějaké úžasné ztracené klikisské zařízení, které bude moci Hanza použít, aby donutila hydrogy ke smíru…

Jenomže od archeologů nedostal zprávu už celá léta. Naposledy si vzpomínal, že se vydali na Rheindic Co doprovázeni malým týmem včetně zeleného kněze. Colicosovi neměli sklon k rozmařilostem a prezident proto vydal příkaz, aby bylo vyhověno každému jejich rozumnému požadavku. Nemusel na ně dohlížet.

Opět si přehrál záběry hroutícího se Oncieru, tentokrát o něco rychleji, takže se z krásné planety vzápětí stala planoucí hvězda.

Basil, poháněn zvědavostí, vyťukal na svém služebním terminálu dotaz ohledně posledního hlášení o práci Margaret a Louise Colicosových. Nedávno obdržel dopis od jejich syna Antona, který žádal o informace o svých rodičích. Zpráva se zpozdila, nebyla adresována přímo jemu a nějakou dobu trvalo, než se prodrala labyrintem byrokracie až na prezidentův stůl. Anton Colicos byl pouhým profesorem na univerzitě, neměl žádný politický význam ani vliv. Tato žádost zjevně nebyla první, kterou mladý muž poslal…

Basil užasl, když zjistil, že veškeré kontakty s týmem Colicosových byly přerušeny krátce po hydroském ultimátu. Rheindic Co neležela na obvyklých zásobovacích trasách, takže dokud někdo nevyslal naléhavou žádost o pomoc, žádný ze

zásobovatelů nevyplnil správný formulář a nedohlédl na odeslání zásilky. Xenoarcheologové měli s sebou zeleného kněze, takže se mohli v případě potřeby okamžitě spojit. Žádný div, že je pustil ze zřetele. Ale přesto…, neozvali se celých pět let. Obavy jejich syna byly docela pochopitelné. Basila zamrazilo. Dvojice zkušených výzkumníků jako by se do země propadla. Proč jen neposlali zprávu po zeleném knězi? Co když na vzdálené planetě zemřeli hladem, protože na ně všichni zapomněli? Basil neměl rád, jestliže se věci nedotáhly do konce.

Vyvolal si jejich poslední oficiální zprávu. Když četl Margaretino resumé prodchnuté nadšením z objevování tajemství klikisské rasy, cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Možná na Rheindic Co opravdu bylo něco důležitého. Propásl snad významnou příležitost?

Margaret Colicosová našla dávné spojení mezi vymizelou klikisskou rasou a hydrogy, což bylo samo o sobě ohromující zjištění. Tvrdila, že objevili další neznámou ohromující technologii, nic bližšího ale neuvedla.

A pak zprávy přestaly docházet.

Basil, teď už napjatý jako struna, opustil svou kancelář a sestoupil do podzemní chodby, která ho vedla skrz rozlehlé arboretum pod Měsíční zahradou přímo do Paláce šepotu.

Cestou potkal krásnou a ctižádostivou Sarein. „Basile, musím s tebou mluvit! Co takhle soukromá večeře v mém apartmá?“

„Teď ne.“ Pohlédl na ni. Mladá Theroňanka by mohla mít tolik pohledných mužů, kolik by jen chtěla. Leželi by jí u nohou jako otroci. Sarein však více přitahovaly Basilovo bohatství a moc. „Kde je zelený kněz? Potřebuji poslat zprávu.“

Sarein svraštila obočí. „Právě jsem viděla Nahtona, jak míří do zimní zahrady.“ Basil vyrazil tím směrem a Sarein, aniž ji k tomu vyzval, se přidala k němu.

Stezku klikatící se mezi zelení lemovaly květiny a nízké keře. Zelený kněz miloval procházky v pěstěných zahradách ve skleníkovém křídle Paláce šepotu. Nyní klečel u třpytivého jezírka stíněného převislou zlatolistou vrbou.

„Nahtone, potřebuji vaše služby. Pojďme k nejbližší ratolesti!“

„Následujte mě, pane prezidente.“ V rozlehlém paláci bylo rozmístěno patnáct mladých světostromů, obvykle ve vládních místnostech, kde se jejich schopností využívalo nejčastěji.

Zatímco svižně kráčeli vpřed, Basil vysvětloval: „Před několika lety byl na planetě jménem Rheindic Co vysazen archeologický tým. Měli s sebou zeleného kněze, který zasadil hájek světostromů, aby byl neustále ve spojení. Musím s nimi obnovit kontakt. Neozvali se už celé roky.“

„Proč je to tak naléhavé, Basile?“ řekla Sarein a v jejích velkých očích se usadil podezřívavý výraz.

„Jen bych nerad něco propásl.“

Pak Nahton konečně poklekl vedle jedné ze svých ratolestí a ovinul prsty kolem šupinatého kmene. Vnořil svou mysl do telinku, spojil se se světolesem a zapátral mezi miliony informací a myšlenek.

„Jmenoval se Arcas,“ řekl Nahton. „Zasadil tam své ratolesti.“ Kněžova tetovaná tvář se zachmuřila. „Všechny ratolesti na Rheindic Co jsou mrtvé. Spojení bylo přerušeno.“ Zamžikal očima, zjevně zneklidněn. „Stromy jsou mrtvé. Proč… proč nám to světoles neřekl?“

Nové informace a neočekávaná reakce dvorního zeleného kněze způsobily, že se původní Basilův zájem a znepokojení proměnily ve vážné obavy. Nahton uchopil ratolest zasazenou v květináči a opět použil telink, jako by chtěl sítí světolesa rozeslat na všechny strany naléhavou prosbu.

Zamyšlený Basil zamířil zpátky ke své soukromé pracovně. Sarein spěchala za ním. „Co je, Basile? Nemůžeš mi to říct?“

„Prosím, nech mě přemýšlet! Tohle je nová informace. Ještě nevím, co to znamená…, ale může to mít velký význam.“ Přidal do kroku a nechal ji za sebou. Usmíří si ji později, bude na to mít dost času. Pokud se o to ovšem nepokusí ona sama, což bylo pravděpodobnější.

Soudě podle poslední zběžné zprávy narazili Colicosovi na něco opravdu důležitého, slibné náznaky však už nestačili doplnit podrobnějším popisem. Zatraceně, proč si to neuvědomil dřív? Pokud byl zelený kněz tak znepokojen, muselo se tam odehrát něco opravdu neobvyklého.

Všechny ty krize postihující v posledních letech Hanzu otupily jeho šestý smysl. Nyní ale tušil jistou naději. Co když archeologové našli další zázrak technologie, novou Klikisskou pochodeň? Pokud to někdo mohl dokázat, pak jedině Margaret a Louis Colicosovi.

Basil neměl rád nedotažené záležitosti. Ano, najde si nějakou malou vesmírnou loď, která zrovna nemá na práci nic důležitějšího, a investuje nezbytné množství paliva. Zamyšleně si přejel prstem po bradě. Potom si vzpomněl na svého xenosociologa a špeha Davlina Lotze, jehož vyslal na opuštěnou ildiranskou kolonii Crennu. Oficiálně se Davlin vydával za obyčejného kolonistu, jeho skutečným úkolem ovšem bylo prošmejdit skrytá zákoutí a sbírat střípky potenciálně důležitých informací o ildiranské civilizaci. Dostal dost času, aby svůj úkol dokončil.

Ano, tato nová mise bude pro Lotze jako stvořená. Basil se rozhodl vysadit ho na Rheindic Co, aby zjistil, co se s Colicosovými stalo.

13 DAVLIN LOTZE

Na mimořádném veřejném shromáždění na Crenně to vřelo. Část osadníků chtěla uprchnout. „Musíme odsud zmizet, než všichni pomřeme! Je to zase ten ildiranský mor!“

Davlin Lotze jim jen mlčky naslouchal. Věděl sice, že je velmi nepravděpodobné, aby stejná infekce byla kompatibilní také s lidskou DNA, nemohl však dát najevo, kolik toho o genetice ví. Vystupoval tady jako obyčejný farmář a mechanik.

Davlin žil osaměle v opuštěném ildiranském domě, který si pro sebe zabral. Byl to vysoký tmavovlasý muž s atletickou postavou a měkkým hlasem. Na levé tváři měl dávno zahojenou jizvu, kterou mu kdysi způsobily střepy z roztržené láhve. Byla sice patrnější, než by si sám přál, Davlin se však naučil nepřitahovat pozornost. Umění splynout s davem bylo součástí práce špeha.

Pomáhal ostatním osadníkům s obnovou zničené infrastruktury — stavěl odvodňovací příkopy, meteorologické stanice a elektrická vedení. Během epidemie, jež vyhnala Ildirany z Crenny, zapálili

původní osadníci mnoho budov a zničili tak generátory a rozvodny. Planetu opustili ve spěchu a panice.

A nyní, o pět let později, se mezi osadníky opět začala znepokojivou rychlostí šířit tajemná nemoc. Nakažení trpěli těžkým zánětem dýchacích cest a na končetinách se jim objevily ošklivé oranžové skvrny. Jakmile na „pomerančovou nemoc“ jeden z nemocných zemřel, úzkost ještě zesílila.

Do čela veřejného shromáždění se postavila jedna z místních lékařek, velmi drobná žena s velkýma sovíma očima. Tvář měla šedou únavou, její výraz přesto vyjadřoval úlevu a na rtech jí pohrával lehký úsměv působící za dané situace poněkud nemístně. „Jak se zdá, mám dobré zprávy!“ Její posluchači zalapali po dechu, ona si toho ale zřejmě ani nevšimla. „Se svým týmem jsem analyzovala vzorky odebrané patnácti pacientům postiženým pomerančovou nemocí a podařilo se nám izolovat organismus, který infekci způsobuje. S radostí vám oznamuji, že nemá nic společného s virem ildiranské oslepující horečky.“

Na přenosné projekční ploše pak zobrazila několik fotografií z elektronového mikroskopu zachycujících jakási kulovitá tělesa a podivné útvary. Davlin rozpoznal částice lidské krve vedle jakýchsi velkých neznámých těles. „Pomerančovou nemoc způsobuje obyčejná améba, jednobuněčný organismus. Není zdaleka tak odolný jako virus nebo bakterie. U lidí napadá obvykle plíce a kůži. Pravděpodobně je obsažen ve vodě nebo některé z plodin. Zřejmě jde o přirozenou součást ekosystému

Crenny.“

„A zabije nás to?“ zeptal se někdo.

„Ne, ale možná si budeme muset zvyknout na ty oranžové skvrny.“ Lékařka se usmála o něco víc. „Tento symptom je způsoben zánětem kůže a změnou barvy melaninu. Možná trvalou, ale zřejmě nijak zvlášť nebezpečnou.“

„Ale můj Arcady je mrtvý!“ ozvala se stará žena.

„Arcady měl už předtím poškozenou plicní tkáň a byl k infekci výjimečně náchylný. Pomerančová nemoc je nebezpečná asi jako, řekněme, zápal plic. A stejně tak léčitelná. Potřebujeme jen širokospektrální antibiotika. Mám nějaká ve svých zásobách, není jich ale dost pro celou populaci.“

„Jo, ale my si nemůžeme vzít recept a zaběhnout s ním do nejbližší lékárny," zabručel další z kolonistů.

Nato vstal muž jménem Branson Roberts, jeden z nejnovějších členů kolonie. „Já můžu!" Byl to štíhlý, až vychrtlý běloch s velkýma mozolnatýma rukama a načechranými šedobílými vlasy, jež mu stály kolem hlavy jako chmýří pampelišky.

Branson Roberts přiletěl na malé obchodní lodi, jejíž částečně nové opláštění dávalo tušit, kde se nacházel původní název a sériové číslo. Buď tu loď ukradl, nebo se před něčím skrýval, crennští kolonisté však vítali každého, kdo měl loď, s níž mohl podnikat pašerácké lety a dovážet zboží z černého trhu.

„Moje loď má dost paliva na několik dalších letů, pokud to nebude moc daleko." Zastrčil si ruce do kapes své kombinézy. Úsměv na jeho tváři byl nakažlivý. „Mám po Hanze pár konexí."

O tom nepochybuji, pomyslel si Davlin.

O dva dny později crennští lékaři ošetřili — a vyléčili — pět nejvážnějších případů pomerančové nemoci. Když lidé viděli, že se jejich druhové uzdravují, uklidnili se. Davlin pak upravil filtrační systém vodovodu a přidal do něj několik dalších bariér tak, aby byly améby z pitné vody odstraněny.

Branson Roberts před svou cestou obešel celou osadu a sestavil si „nákupní seznam". Pokud už měl své tenčící se zásoby ekti použít na dovoz léků, bylo jen rozumné dovézt i další věci, aby se mu cesta vyplatila.

Nejbližší hanzovní planeta byla proslulá jako ráj bohatých turistů.

„Na Rellekeru by nepřežili, kdyby se jejich rozmazleným návštěvníkům udělala třeba jen vyrážka," řekl Roberts. „Mají tam veškeré známé léky."

Davlin se s ním setkal na malém kosmodromu a přinesl seznam součástek, které potřeboval do filtračních a čerpacích stanic. Teoreticky by mohl této příležitosti využít a poslat hlášení prezidentu Wenceslasovi, neměl však zájem vzbudit pozornost Hanzy. Na Crenně se mu líbilo a pomalu začínal sám věřit, že je jen obyčejným osadníkem. Sejde z očí, sejde z mysli, doufal.

Ildirané Crennu nazývali „planetou zvuků". Z bublajících pramenů vyvěraly stříbrné potoky čeřící se v četných kaskádách.

Místní traviny klapaly ve větru jako kastaněty a bzučení hmyzu ozývající se ve dne v noci splývalo v příjemný melodický hukot. Nízké pahorky byly porostlé trnitými remízky flétnového lesa — poté, co strom odumřel, měkká dužina vyhnila a zbyla dutá píšťala, do níž místní hmyz vyvrtal díry a všudypřítomný vítr na ně pak hrál jako na hudební nástroje.

Bylo to příjemné místo, mnohem přívětivější než mnohé z těch, kam byl vyslán dříve.

Než však Roberts stačil nastoupit do své lodi, rozezněly se alarmy napojené na čidla skenující nejbližší okolí planety. Ohlašovaly, že nějaké příchozí plavidlo právě vstoupilo do atmosféry Crenny. Robertse to viditelně zneklidnilo. „Kdo by sem mohl mít namířeno?“

Jeden z dobrovolných městských úředníků sedící v pozorovací věži nadšeně vykřikl: „To je poštovní dopravník!“ Pak hlasitě zvolal: „Pošta!“

Dopravník byla malá rychlá loď se zabudovaným autopilotem, jen o něco málo složitější, než mezihvězdná sonda. V době embarga byly tyto dopravníky jediným prostředkem pro předávání informací planetám, které neměly zeleného kněze ovládajícího přímou telinkovou komunikaci. Jejich úkolem bylo také pořizovat detailní průzkumné snímky známých hanzovních sídel.

Roberts sáhl po Davlinově seznamu mechanických součástek a rychle zmizel ve své lodi. „Běž si přečíst poštu! Vrátím se, hned jak vyřídím nákupy,“ vyhrkl chvatně.

Odstartoval, aniž dokončil běžnou předstartovní přípravu; podle všeho ještě dřív, než ho mohl dopravník zaznamenat. Rychlý satelit zahájil přenos svých dat a zpráv do databází Crenny jen několik okamžiků poté, co obchodní loď vystřelila k nebi.

Dopisy od rodin, zprávy, obchodní informace, kopie zábavných pořadů a digitalizované novely byly pro osadníky vítaným rozptýlením. Bez ohledu na to však připadalo Davlinovi divné, že kvůli něčemu tak podružnému by Hanza vyslala sondu až na odlehlou Crennu. Jak dobře věděl, každý Basilův čin měl nějaký důvod — obvykle dokonce víc než jeden. A navíc mu vrtalo hlavou, čeho se Branson Roberts tolik bál.

Ačkoliv Davlin Lotze neměl rodinu ani blízké přátele, nijak ho nepřekvapilo, když se mezi dopisy objevil i jeden pro něj. Zpráva od „bratra Saula“ vypadala docela nevinně: svatba neteře, úmrtí starého příbuzného, těžkosti s rodinnou firmou. Kódované instrukce týkající se dalšího úkolu, kterým ho Basil Wenceslas pověřil, si přečetl až v klidu svého příbytku.

Srdce se mu sevřelo, neboť si uvědomil, že jeho poklidný život na Crenně brzy skončí. Opět se bude muset stát průzkumníkem a použít své znalosti xenosociologa, aby vyřešil záhadu. Zanedlouho pro něj přiletí loď, která ho odveze na mrtvou klikisskou planetu, kde má podle příkazů zjistit, co se stalo se zmizelým archeologickým týmem.

Obyvatelé Crenny už Davlina Lotze nejspíš nikdy neuvidí.

14 ANTON COLICOS

Bezpochyby to bude jeden z nejúžasnějších příběhů vůbec. Anton Colicos se rozhodl vynaložit na sepsání pravdivého a nepřikrášleného životopisu svých slavných rodičů veškerý svůj talent.

Margaret a Louis Colicosovi zasvětili život odhalování záhad a pátrání v prachu zaniklých civilizací. Byli to ideální hrdinové, jejichž věhlas mohl přetrvat věky. Přesto, a o tom byl Anton přesvědčen, by jeho rodiče trvali především na historické správnosti, třeba i za tu cenu, že výsledný příběh bude méně zajímavý.

Do oken jeho univerzitní pracovny na Zemi se opíralo slunce, zlatý jas procezený přes žaluzie dopadal na předměty, které zatím shromáždil: soubory fotografií a zakonzervované snímky z jeho dětství, výstřižky z novin a rešerše.

Na počátku své kariéry Colicosovi použili ildiranskou zobrazovací technologii a objevili nedotčené město pohřbené pod pískem Sahary. Pracovali na Marsu, kde zkoumali pyramidy v Labyrinthu Noctis, aby vyvrátili názor, že tyto podivuhodné útvary jsou pozůstatky ztracené civilizace. Jejich výsledky přivedly k

zoufalství spoustu teoretiků s přebujelou fantazií, ale taková byla pravda.

Pak zasvětili svou práci zkoumání klikisských ruin. Llaro, Pym, Corribus. Po úspěšném testu úchvatné Klikisské pochodně se vydali na Rheindic Co — a odmlčeli se. Už to trvalo několik let.

Zpočátku si Anton nedělal starosti. Ve svých čtyřiatřiceti letech už dávno nepotřeboval být v těsném kontaktu s rodiči. Margaret a Louis byli soběstační. Zvolili si planetu tak odlehlou, že zprávy od nich mohly putovat celé měsíce i roky. Nebylo u nich nijak neobvyklé, že se na nějakou dobu ztratili z dohledu. Válka s hydrogy navíc výrazně omezila cestování i komunikaci.

Přesto, pět let bylo příliš dlouho. A tentokrát měli s sebou zeleného kněze…

Anton napsal spousty žádostí úředníkům Hanzy, byl však jen vědec pracující na nevýznamné fakultě a jeho dopisy nevzbudily žádnou pozornost.

Anton přistoupil k oknu a sklopil žaluzie tak, aby se mohl dívat na třpytící se oceán. Ačkoliv univerzitní budova měla automaticky řízenou klimatizaci, on si raději otevřel okno, aby mohl cítit svěží voňavý vítr vanoucí od moře do nitra parkové oblasti kolem Santa Barbary.

Pět bizarních budov Fakulty ildiranských studií navrhli sami studenti. Nové stavby měly neobvyklou strukturu, průsvitnými panely a fazetovými plochami připomínaly Mijistru. Rotující fotonové rotory vrhaly na pěšiny duhové záblesky. Jasné slunce jižní Kalifornie podtrhovalo iluzi hlavního ildiranského města, třebaže se ani ten nejjasnější pozemský den nemohl rovnat oslnivé záři sedmi sluncí.

Anton, částečně také díky svému slavnému jménu, tady získal slušné místo na katedře epiky. Dokud byl malý, často doprovázel své rodiče po archeologických vykopávkách. Chlapce vychovávali a učili compové. Margaret a Louis Colicosovi se ke svému jedinému dítěti chovali spíše jako ke kolegovi.

Nikdy se nenaučil starat se o svůj vzhled, často nosil kusy oblečení, které spolu neladily. Styl ho nezajímal, často si oblékl to, co mu jako první přišlo pod ruku. Rovné, špinavě blond vlasy měl upraveny do krátkého praktického střihu. Už dvakrát podstoupil

operaci pro korekci zrakové vady způsobené neustálým čtením, zvyk mhouřit oči mu však zůstal.

Celá léta se zdálo, že Anton půjde ve šlépějích svých rodičů. Pravda, zamiloval si prastará tajemství, jeho zájem však upoutaly spíše legendy a mýty, než skutečná historie. Anton získal dva doktoráty — jeden z téměř neznámých mrtvých jazyků a další z komparativní kulturní mytologie. Vynikal ve studiu fragmentů Ságy sedmi sluncí, které Ildirané věnovali Zemi.

Anton se naučil nazpaměť spousty lidských příběhů, mnoho z nich dokonce v původním jazyce: islandské ságy, Homérovy eposy, japonské Heike Monogatari, celou artušovskou legendu ve všech jejích variantách, sumerský Epos o Gilgamešovi a řadu lidových pověstí, jež nikdy nebyly přeloženy.

Kdyby tak jen mohl studovat společně s ildiranskými dějepravci…

Čtyřikrát se pokoušel dostat na Mijistru, posílal dopisy Máguimperátorovi, Prvnímu následníkovi, zkrátka každému, kdo mu jen připadl na mysl. Vyznal se ze své vášně pro epické příběhy a prosil o grant, jenž by mu umožnil odcestovat na Ildiru a věnovat se studiu. Doufal, že jeho porozumění lidské mytologii by mohlo obohatit ildiranské vnímání Ságy. Snad by měli ildiranští dějepravci zájem seznámit se na oplátku s lidskými legendami? Oběma rasám by to přineslo nesmírný prospěch.

Jeho první a druhá žádost však byla ignorována, třetí zamítnuta a čtvrtá — odeslaná před rokem — zřejmě zmizela ve zmatku způsobeném válkou s hydrogy. Přesně jako jeho dotazy na rodiče. Copak v celém Spirálním rameni nebyl nikdo, kdo by naslouchal?

A tak se nakonec rozhodl vytvořit vlastní mýtus — sepsat biografii svého otce a matky. Poznámky, které sbíral celá léta, setřídil podle témat — od suchých životopisných údajů až po výsledky jejich práce, počínaje rutinní, avšak stále pozoruhodnou archeologickou činností na Zemi, až po výzkumy na vzdálených planetách.

Příběhu však stále chyběl závěr. Pokud ne zpráva o fyzické smrti, tedy alespoň jakési zhodnocení. Anton měl pocit, že dokud se nedozví, co se stalo s jeho rodiči na Rheindic Co, nebude schopen životopis dokončit.

Uslyšel zacinkání zvonku, zvedl hlavu a spatřil mosazí opláštěného compa stojícího ve dveřích kanceláře. Computerizované pomocníky bylo možné potkat v univerzitních prostorách doslova všude. Vykonávali úklidové práce a donáškovou službu, mnoho z nich mělo přátelské naprogramování, jež z nich činilo velmi družné bytosti.

„Antone Colicosi, prosím potvrďte svou totožnost!“ „Jsem to já tělem i duší. Co pro mě máš?“ Compo mu podal balíček, destičku zabalenou do třpytivého papíru, ozdobenou rytými vzory, nepochybně ildiranského původu, jak Anton okamžitě poznal. „Toto doručil kurýr. Rektor je nadšen. Zřídkakdy dostáváme zásilky přímo z Hranolového paláce.“

Anton se balíčku dychtivě chopil. „Rád bych si ten okamžik vychutnal o samotě. Děkuji ti.“

„Mám říci rektorovi, že byste se s ním rád sešel?“

Anton před sebou držel vzácný balíček. „Udělej to! Bude chtít, abych mu to vysvětlil, i kdyby nakonec o nic nešlo.“

Když se compo otočil a odešel, Anton se pustil do pečlivého zkoumání třpytivého obalu. Brzy zjistil, jak uvolnit ochrannou vrstvu a vyjmout z ní rytou destičku pokrytou diamantovým filmem. Pisatelem byl jeden z hlavních ildiranských historiků, dějepravec jménem Vao'sh.

Jak se zdálo, na rozdíl od žádostí o zprávy ohledně osudu jeho rodičů nezůstaly Antonovy dopisy zaslané na Ildiru nepovšimnuty. Dějepravec dokonce věděl, že Anton umí číst ildiranské písmo.

V dopise ho zval na Ildiru, aby „vzájemně sdíleli příběhy a vyprávěli legendy“. Přímo se samotným Vao'shem. Antonovy oči zářily. Nemohl tomu uvěřit. Dokonce už bylo postaráno i o dopravu…

S bušícím srdcem pohlédl na poznámky rozeseté po stole. Biografie jeho rodičů bude muset počkat. Odjíždí na Mijistru!

15 ADAR KORIʻNH

Adar Kori'nh vybral z osádek svých bitevníků sedmdesát osob nejlépe vyhovujících požadavkům jeho mise a poté vedl demoliční tým k skrytému Burtonu.

Ačkoliv dobroskému místodržícímu nijak neodporoval, osobně nebyl přesvědčen o nutnosti této operace. Generační loď, chladná a tichá, zůstala na svém místě neobjevena po tolik let! Zkoumání jejího trapu mohlo vědce dovést k vylepšení ildiranských strojů.

Ildiranské Impérium však odolávalo změnám už po celé generace. Mág-imperátor neměl o inovace zájem, neboť jejich přijetím by přiznal, že jejich civilizace stále nedosáhla vrcholu. A tak prázdný Burton plul vesmírem, zcela přehlížen — a on nyní dostal příkaz ho zničit. Taková hanba!

Čluny se proplétaly mezi kamennou sutí vytvářející kolem obrovitého Burtona cosi jako kouřovou clonu. Jakmile se demontážní četa přiblížila k strašidelně vyhlížejícímu vraku, adar pohledem hltal detaily, kterých si při první návštěvě nepovšiml. Svalnatí vojáci a technici s pozorným pohledem stáli kolem něj a fascinovaně zírali na zkorodovaný trup.

Byl to pomník ztracených snů, opuštěné město obývané kdysi stovkami lidských kolonistů plných nadějí. Před dávnými časy opustili odvážní pionýři svou domovskou planetu a vydali se do neprozkoumané prázdnoty vesmíru, aniž měli reálnou naději, že naleznou obyvatelnou planetu. Jaká nádherná pošetilost! Jak je to už dlouho, co ildiranská rasa prokázala takovou vášeň, podstoupila takové riziko? Kori'nh se už nemohl dočkat, až se ocitne na palubě.

Ildiranské čluny se shromáždily kolem Burtona a adar vyslal první skupinu specialistů. V prostředí dokonalého vakua se technici začali potýkat s prastarými uzávěry vstupních bran. Odstranili vnější ovládací panely, testovali a přepojovali jejich obvody.

„Bekh!" Adar při sledování jejich práce jen stěží potlačoval svou netrpělivost. „Pomalu! Jen žádnou chybu." Technikům se konečně podařilo otevřít jeden ze vstupů vedoucích do nákladního prostoru, dostatečně velký, aby dokázal pojmout všechny ildiranské čluny.

„Jakmile budou naše lodi uvnitř, vyšlete ven tři systémové odborníky v ochranných filtrech. Uvidíme, jestli se nám podaří uvnitř obnovit tlak."

Během hodiny už zářila uvnitř skladiště žlutá světla. „Hladina kyslíku ověřena, adare," ozval se jeden z techniků. „Podle všeho se nám podařilo aktivovat systémy vytvářející atmosféru. Máme oživit celou loď? Stojatý vzduch by se měl rozproudit a profiltrovat. Jsem si jistý, že Burton má rezervy."

Kori'nh pozvedl bradu. „Udělejte všechno důkladně. Do té doby budeme nosit ochranné masky, chci však, abyste Burtona probudili, oživili a připravili na jeho poslední let."

Kori'nhovi technici se chovali, jako by si vyrazili na prázdninovou planetu Maratha. Běhali prázdnými chodbami, jež kdysi obývaly generace optimistických kolonistů ze Země. Ozvěna jejich kroků zvučela v chladném prázdném prostoru, dostatečně hlasitá na to, aby probudila případné duchy obývající opuštěnou loď. Kori'nh četl, že lidé nevěří ve Věčný jas a posmrtnou vyšší dimenzi světla, ale na strašidla a bloudící duchy ano.

Zvědaví technici ve strojovně Burtona záhy přišli na to, jak prastarý pohonný systém funguje. Díky kontaktům se Zemskou hanzovní ligou byly ildiranským vědcům známy základní principy fungování lidských vesmírných lodí a generační loď byla dostatečně jednoduchá, aby ji dokázali opět uvést do provozu.

Na prohlídku lodi se vydal také adar Kori'nh, oblečený do otepleného skafandru a s ochranou na tváři. Procházel kajutami posádky, přelézal mezi palubami. Třebaže byl sám, stále cítil blízkost dalších Ildiranů, jejichž uklidňující přítomnost prozrazovaly lehké doteky thismatu.

Vnímal však také přítomnost lidí, jako by jejich sny zanechaly hmatatelný otisk. Tak pošetile velkorysý cíl, tak naivní optimismus, s nímž mladá rasa opustila svůj domov a zamířila do pustiny Spirálního ramene! Ctižádostivá a nebojácná…

Kori'nh si prohlédl všechny kabiny, zapečetěná skladiště, společenské místnosti, zábavní centra, knihovny… Všechny už většinou prázdné. Zastavil se v rozlehlé jídelně, kde spatřil známky násilí — převrácené židle, střepy rozeseté po podlaze. Vzpoura, nebo snad oslava? Či to snad způsobili před stovkami let sami Ildirané, kteří nic netušící kolonisty z Burtona zajali?

Bylo tu tolik věcí k vidění! Tolik věcí, jež se mohli IIdirané naučit… A ty všechny přijdou vniveč, až vyplní rozkaz a loď zničí.

Uvědomoval si, jakému skandálu by Impérium muselo čelit, kdyby lidé někdy odhalili, co jejich údajní spojenci prováděli na Dobrosu. Sluneční flotila nabídla kolonistům z Burtona pomoc a zavedla je na místo, které se mělo stát jejich novým domovem. Místo toho se z nich stalo pokusné stádo.

Kori'nhovi se sevřelo srdce. Připadalo mu to strašlivě nečestné a ostudné.

Jak adar pietně procházel lodí, představoval si zvuky kroků, děti hrající si na honěnou, celé generace, jež se narodily a zemřely daleko od domova, aniž kdy vstoupily na pevnou půdu. Náhodně otevíral obytné místnosti a snažil se představit si rodiny, které v nich možná žily… A bál se přitom, že by mohl narazit na mumifikované ostatky nějakého zapomenutého osadníka.

Kori'nh si prohlížel staré fotografie — podobizny hrdinů nebo blízkých, vybledlé šatstvo, podivné hračky, předměty sloužící coby upomínky na starou Zemi. Pro lidi, kteří zde žili, každá z těchto věcí něco znamenala, skrýval se za ní příběh předávaný z rodičů na děti.

Tito kolonisté měli v úmyslu vytvořit novou Zemi. Chovní jedinci na Dobrosu však byli připraveni o svou minulost, nedostalo se jim žádných informací o jejich původu. Všechny sny byly ztraceny…

Konečně dorazil na místo sloužící lidem jako velitelské jádro — nazývali ho „pilotní paluba“. Stál tam sám, pozoroval potemnělé řídicí stanice a představoval si tok dat přicházející sem z primitivních přístrojů a senzorů. Tady žili a pracovali kapitáni, přijímali dobrá a špatná rozhodnutí, stárli a předávali nedokončené poslání do rukou svých nástupců. Kori'nha napadlo, jak se asi jmenovali. Byli tito velitelé zapomenuti a jejich jména pohřbena v prachu dějin? Lidská rasa neměla nic, co by se podobalo Sáze sedmi sluncí.

Dlouze se nadechl přes membránu, upřel pohled na prázdné velitelské křeslo a povšiml si přitom, že ve stínu mezi stanicemi se tu a tam vytvořila slabá námraza. Obří loď byla už tak dlouho bolestně prázdná! Ticho mu bušilo do uší jako lomoz hromu, tu a tam přerušováno zaskřípáním, to když vlivem ohřívajícího se vzduchu nebo přítomností vetřelců narostl uvnitř po staletí dřímající lodi tlak. Nějakou chvíli by trvalo, než by se její systémy zbavily ztuhlé ospalosti.

Ale Kori’nh jim k tomu nedá příležitost.

Ačkoli k tomu nedostal příkaz, nařídil adar svým vojákům, aby prošli místnosti jednu po druhé a odnesli z nich všechny předměty, které by mohly mít jakoukoliv kulturní nebo technickou hodnotu. Přísahal, že nedopustí, aby tyto drobnosti byly navždy ztraceny. Nějaký dějepravec možná jednou odhalí jejich účel a ony tak poslouží jako klíč k lepšímu pochopení obyvatel Země.

Byl by zločin zničit všechno, jako by to nikdy neexistovalo… Třebaže nic jiného si dobroský místodržící nepřál.

Jakmile nejdůležitější systémy Burtona opět fungovaly a Kori'nh už nemohl najít žádnou záminku k dalšímu otálení, vstoupil na pilotní palubu a osobně se ujal řízení. Obrovitá generační loď opustila pole asteroidů a zamířila k horkému středu dobroské soustavy. Adar cítil sílu tohoto mohutného plavidla, útočiště sloužícího po mnoho desetiletí stovkám lidí.

Stál tam, obklopen vzpomínkami na lidi, kteří vsadili životy na obratnost svých kapitánů. Adar odjakživa miloval legendární hrdiny, avšak to, co právě dělal, se nezdálo být hodné zapamatování. Bude jen málo těch, kteří se dozví, co učinil…

„Kurz byl nastaven, adare,“ řekl technik. „Zbytek obstará gravitace.“

Kori'nh pohlédl na bouřící oceán dobroského slunce. Zblízka vypadaly oranžové plameny jako plynná láva, pec, v níž nic nemohlo přežít.

„Připrav Burtona na evakuaci. Informuj septem, že se vracíme.“

Vypadalo to podivně, když se v přistávací hale shromáždili svalnatí vojáci ověšení barevnými hračkami, panenkami a částmi lidských oděvů. Kori’nh se zdržel, zůstal na můstku Burtona sám a díval se na opuštěné řídicí konzoly a žhnoucí slunce, jež se stále blížilo. Nakonec sestoupil přes jednotlivé paluby ke svému člunu.

Když generační loď opustil, zůstal stát u bočních oken svého plavidla a sledoval, jak obří vrak nevyhnutelně klesá do hluboké gravitační studny slunce. Plazma vyšlehla vzhůru jako spáry hladového dravce. Zkorodovaný trup starého Burtona nejdříve zčervenal, pak zežloutl, a pak, když se ponořil do chromosféry hvězdy, zazářil oslnivě bíle, aby se nakonec proměnil v tavící se trosky… Poslední úlomky vraku s neslyšným zasténáním zažhnuly a

shořely, nezbylo po nich nic víc než temná jizva, a i ta se vzápětí zacelila.

Nezhojenou ránu zanechaly pouze v adarově mysli a představách. O té se ale neměla dozvědět ani živá duše.

16 MÁG-IMPERÁTOR

Během meditace pozoroval Mág-imperátor Cyroc'h svůj lid prostřednictvím duchovní sítě thismatu, tenkých duchovních vláken, které vyzařovaly z království Věčného jasu. Mág-imperátor byl ohniskem všech těchto vláken a jeho lidé důvěřovali, že vždy přijme správná rozhodnutí. Jen on a nikdo jiný.

Hřejivé denní světlo proudilo do meditační místnosti skrz průsvitné panely vyrobené z čirých a krvavě rudých krystalů. Cyroc'h seděl opřený do svého vejčitého křesla, víčka zpola přivřená, vnímal svět kolem sebe zčásti zrakem a zčásti svou myslí. Jeho mozek dohlížel na každý nezbytný úkon, na miliony detailů, z nichž každý byl součástí složité mozaiky.

Adar Kori'nh, který se právě vrátil ze své ničivé mise, stál před svým vůdcem, strnule uctivý, a vystavoval na obdiv řády a vyznamenání. Sepjal ruce před svou vyšňořenou hrudí. „Můj tým zachránil mnoho předmětů svědčících o technologii a životě pozemšťanů. Přinesl jsem ti je jako dar, pane. Možná ti napomohou k lepšímu pochopení lidí."

Cyroc'h nedal najevo skutečné pocity, místo toho nasadil laskavý úsměv, jeden ze svých oblíbených výrazů. „Dokonce i Mág-imperátor se může stále učit. Děkuji ti za tuto příležitost."

Adarův nápad ho potěšil i zklamal zároveň. Kori'nh nedokázal skrýt svou nechuť vůči některým rozkazům, jeho vědomí povinnosti však bylo silnější. Nikdy se nevyhýbal svým úkolům, jeho věrnost nikdy nezakolísala. Jednoznačná podpora a neochvějná loajalita — právě to Mág-imperátor potřeboval, nyní více než kdy jindy. Jen bylo třeba zasít ty správné myšlenky.

Když se Kori'nh obrátil a chystal se k odchodu, vládce pozvedl svou tučnou paži, aby ho zadržel. Adar se otočil, jako by dostal ránu elektrickým proudem, medaile zazvonily. „Ano, pane?"

Cyroc'hův cop sebou zaškubal. „Adare, nedej se oklamat mým zdánlivým klidem. Starám se o mnoho složitých plánů směřujících k posílení Impéria. Mnoho z těchto plánů právě dosáhlo svého vyvrcholení. Přesto je krize, v níž se nacházíme, s každou další vteřinou vážnější.“

„Ano, vím, že bylo spatřeno několik hydroských plavidel provádějících průzkum planet. Nikdo neví, po čem pátrají.“

Mág-imperátor byl překvapen adarovou informovaností. „Správně, adare! Jedna z lodí pozorovala Hyrillku, další zpozorovali u Comptoru.“

„Nevěští to nic dobrého, pane. Mám převelet manipul bitevníků na oběžnou dráhu Hyrillky, aby chránily místodržícího?“

Mág-imperátor se zachmuřil. „Přítomnost našich lodí nemůže škodit, ani Sluneční flotila však nedokáže vzdorovat hydrogům, jak jsme se přesvědčili u Qronhy 3. Vše závisí na dalších krocích nepřítele.“

Místností přeběhly duhové stíny, to když nebe na okamžik zastřel závoj mraků. Mág-imperátor pohnul mohutným tělem a snažil se nedat přitom najevo sílící bolesti. Členové lékařského kruhu ho přijdou opět prohlédnout hned, jakmile adar odejde.

„Tuto válku nemůžeme přežít, povedeme-li přímý boj. Nezbývá nám než čekat na výsledky dobroských pokusů. Nedosáhneme-li úspěchu v této generaci, budeme ztraceni navždy.“ Věnoval Kori’nhovi úsměv. „Přetrvat můžeme jen díky podpoře lidu a odhodlání takových, jako jsi ty.“

Poté, co Kori’nh opustil místnost, řekl Mág-imperátor svému osobnímu strážci: „Bron'ne, zajisti všechny ty cetky, které náš pomýlený adar přivezl z Burtona. Dej pozor, ať je nikdo jiný nevidí a postarej se o jejich zničení.“

Strážce stroze přikývl. „Mám je nejprve přinést sem, aby sis je mohl prohlédnout, pane?“

„Nepotřebuji je vidět. Takové věci nejsou důležité.“ Bron'n odešel, spolehlivý a mlčenlivý jako vždy. Cyroc'h se s povzdechem zvrátil do křesla, takže jeho bledou pokožku zalila zbarvená sluneční záře. S pro něj neobvyklým sentimentem si vzpomněl na časy, kdy byl pouhým Prvním následníkem a mohl všechna důležitá rozhodnutí nechat na svém otci. Mohl si užívat výsad prvorozeného šlechtického

syna, byl plodný, zdravý, a jeho dlouhé rozpuštěné vlasy sršely životem.

Věděl, že tíha povinností jednou dolehne na jeho bedra. Doba, kdy ztratí své mužství a získá thisma, se tehdy zdála nesmírně vzdálená. Stejně to vnímal každý První následník, onen den však vždycky jednou nastal.

Vzpomínal si, jak téměř před dvěma sty lety jeho otec Mág-imperátor Yura'h dostal zprávu o prvním kontaktu s lidskými generačními loděmi. Velitelé Sluneční flotily, úředníci a šlechtici tehdy zvažovali význam této nové inteligentní rasy, která neohrabaně putovala mezi hvězdami, aniž ovládala technologii umožňující cestování nadsvětelnou rychlostí…

To ale nebylo vše. Cyroc'hova paměť také ukrývala informace o hydrozích a o jejich činech během titánské války před deseti tisíci lety. Toto strašlivé vědomí si předávali z generace na generaci jen Mágové-imperátoři. Hydrogové se nikdy nesnažili pochopit jiné rasy, zajímal je jen boj proti wentalům a verdani a nestálé spojenectví s faery. Ildiranům ani klikissům žijícím na planetách nevěnovali pozornost a Mág-imperátor zoufale potřeboval nějaký nový most, mocného a obratného vyslance, který by dokázal navrhnout spojenectví způsobem, jenž by hydrogové dokázali pochopit.

Cyroc'hův otec přišel s nápadem použít pozemšťany k oživení chřadnoucího genetického projektu na Dobrosu. Po Yura'hově smrti pokračoval ve šlechtitelském programu nový vůdce Cyroc‘h a totéž udělá i Jora'h, třebaže se mu to možná bude ošklivit. Jinak vše, co zatím bylo uděláno, přijde vniveč.

Proč právě teď, když se uskutečňuje tolik plánů, když se objevili hydrogové a budoucnost Impéria je v sázce, začalo jeho smrtelné tělo selhávat, užíráno zhoubnými nádory? Je to snad žert samotného vesmíru? Proč teď? Nejraději by vykřičel svůj hněv na žhnoucí slunce Ildiry, nebo se rozběhl do ossuaria žádat vysvětlení od zářících lebek svých předchůdců. Odpovědi by se však nedočkal nikde.

Když do místnosti vstoupili dva členové lékařského kruhu, pečlivě za sebou zavřeli dveře. Jejich práce musela být přísně důvěrná. Lékaři měli velké oči, drobné obratné ruce vybavené jedním prstem navíc a citlivou pokožku schopnou zachytit zvýšení či snížení

tělesné teploty. Každý z lékařů byl vybaven velkým nosem s rozšířenými nozdrami, díky němuž dokázali cítit nemoc a rozpoznat její původ. Členové lékařského kruh prováděli jak invazivní chirurgii, tak vnější masáže akupresních bodů. Vyznali se v lécích a léčebných postupech a na stanovení diagnózy jich vždy spolupracovalo několik.

Ildiranští lékaři opět zopakovali veškerá vyšetření a testy, které předtím provedli už třikrát, bylo to však pouhé divadlo. Mág-imperátor výsledky znal. Díky thismatu vždy poznal, kdy mu lhali, nebo se snažili mírnit své obavy. Vědět příliš mnoho bylo prokletí.

„Nemůže být pochyb, pane," řekl první z lékařů. „Roste to uvnitř, šíří se to do mozku a nervového systému. Léčba není možná."

Cyroc'h pohnul obtloustlými pažemi. Jeho nohy dávno ztratily schopnost nést váhu těla, nechodil od té doby, co mu agresivní tumory rozežraly páteř. Už dávno vytušil co se s ním děje, a proklel svůj osud. Vlastní smrtelnost jej neděsila, neboť sám dokázal zahlédnout říši čistého světla přesahující hranice života. Měl ale obavy o osud Impéria, na tom mu záleželo víc než na vlastní existenci.

Lékaře propustil. „Rozuměl jsem."

První následník Jora'h stále nebyl připraven. Mág-imperátor doufal, že mu zbývá ještě mnoho let, během nichž svého syna o všem náležitě poučí. Lékaři mu však nedávali žádnou naději.

Opravdu, tohle byla velmi nevhodná doba na umírání.

17 JESS TAMBLYN

Dvě neoznačené tulácké lodi se tajně setkaly v mlhavé řece kometárního ocasu, skryté na pozadí hvězd. Jess a Cesca, jen oni dva, daleko od svých povinností a závazků.

Tady mohli být prostě jen milenci, dvě lidské bytosti ve vesmíru, dvě těla, dvě srdce a dvě duše. Alespoň na chvíli směli zapomenout na hydrogy, mocichtivou Hanzu či hašteřící se tulácké klany. Byl to jediný způsob, jak si uchovat zdravý rozum a vydržet to čekání. Ještě několik měsíců…

Cesca, která přiletěla diplomatickou lodí, obratně manévrovala, až se spojovací prvky obou plavidel políbily a srostly. Lodě pluly bok po boku, vznášely se v proudu částic unikajících z komety, jež obíhala po dlouhé parabolické dráze kolem zapomenuté, zcela nezajímavé hvězdy.

Dokonalé místo pro Cescu a Jesse, aby mohli být sami.

Jakmile se tlakové uzávěry otevřely, stála před ním, temné oči rozšířené touhou, plné rty zvlněné do váhavého úsměvu. Chvíli se na sebe jen dívali, opojení přítomností toho druhého.

Pak Cesca vykročila kupředu, v nízké gravitaci lehká jako pírko, a on ji objal, jako by to bylo poprvé, kdy dali průchod své touze, jako by se neviděli už celé roky, nebo jako by se nemohli jeden druhého nasytit bez ohledu na to, kolikrát byli spolu…

Jess ji políbil, pohladil po téměř černých vlasech a pak ji k sobě přivinul — dvě nebeská tělesa obíhající po společné orbitě.

Takto se už setkali mnohokrát — na malých planetkách, v rojích asteroidů, nebo prostě jen pluli v prázdnotě mezi hvězdami. Nikdy to však nebylo dost daleko, aby je nedostihly jejich povinnosti a role, jež byli donuceni hrát. Všechny klany očekávaly, že se Mluvčí bude zabývat výhradně otázkou přežití Tuláků. Ne nějakou pošetilou romantickou láskou.

Atmosféra mezi klany byla napjatá, všichni se ze všech sil snažili najít ekonomicky přijatelnou variantu získávání ekti. Bleskové nájezdy stály příliš mnoho životů, mlhovinové plachetnice byly pomalé, kometami destilace vyžadovala nepřiměřené investice do zařízení. Nyní víc než kdy jindy se Cesca musela snažit o udržení jednoty tulácké společnosti. Jejím úkolem bylo podnítit svornost a ochotu spoléhat se na sílu propojených rodin.

Teď ale byla s Jessem a nic jiného pro ni neexistovalo.

Občas měla chuť hovořit, prostě jen být s ním, povídat si o společných zájmech a zkušenostech. Tentokrát ale byla touha silnější. Její prsty začaly zkoumat Jessovo oblečení, tucty uzávěrů, zipů a kapes, a postupně svlékat jednu vrstvu za druhou.

Opět ji políbil, tentokrát vášnivěji. Jess přejel dlaněmi po Cesčiných zádech a přes látku cítil její kůži. Pak ji polaskal po ňadrech, až se prohnula dozadu a odhalila tak svůj krk. Jessovy rty sklouzly z její tváře podél brady až nájemné hrdlo. Rozepnul jí límec

a líbal každý centimetr pokožky, až nakonec osvobodil Cesčiny prsy. Jejich ruce a prsty sváděly souboje, jak ze sebe trhali oblečení.

Vůně Cesčiných vlasů a potu ho vzrušila a přiměla k tomu, aby se zhluboka nadechl. Zatímco ho konečky prstů hladila po hrudi, zlehka jí přitiskl rty na nahé rameno.

Každá další tajná schůzka se zdála lepší než ta předcházející. Napadlo ho, zda jeho okouzlení Cescou vymizí, až skončí toto skrývání a oni na sebe budou mít tolik času, kolik si jen budou přát. Zůstane vždycky taková jako teď, svěží, plná života, s horkou kůží a vlhkými rty a hladovými ústy?

Spojené lodě pluly dál, sledovaly mlhavou hřívu komety, jež se nijak zvlášť nelišila od těch, které vrhl na Golgen…

Cestou na jejich schůzku se odchýlil z kurzu, aby ještě jednou uviděl mlčící obří planetu, v jejíž atmosféře kdysi plul těžer Blue Sky. Bombardování zanechalo ve vrstevnatých mracích mnoho jizev a bouří, nikdo však nedokázal říct, zda hydrogové obývající hlubiny planety stále žijí, nebo zda je útok zabil, tak jako Klikisská pochodeň na Oncieru. Nevěděl, jestli dosáhl vítězství, ale hlavně že něco udělal…

Teď, s Cescou v náručí, se Jess snažil zklidnit a vychutnat si každý okamžik. Tím ji ale jen více rozpálil. Přitiskla se k němu a Jess byl ztracen.

Tolik překážek jim stálo v cestě, oni však byli odhodláni vytrvat. Když ji Jess držel a vnímal její dotek každičkým nervovým zakončením, přál si, aby se už nikdy nemuseli rozdělit. Krátké schůzky, jako byla tato, jim dodávaly sílu vydržet dalších několik měsíců, než konečně budou šťastní.

18 TASIA TAMBLYNOVÁ

Obléhání Yreky bylo dlouhé, nudné a podle Tasiina mínění už zcela zbytečné. Jako velitel zbraňové plošiny si to dokázala spočítat sama. I kdyby získali veškeré ilegálně nashromážděné

palivo, nestačilo by to k pokrytí nákladů na ekti, energii a munici, jež OSZ musely vynaložit.

Podplukovník Robb Brindle však smysl viděl.

„Nejde o palivo, Tasio," řekl jí v soukromí za zavřenými dveřmi její kabiny. „Generál Lanyan si myslí, že pokud bychom přehlíželi křečkování Yreky, ostatní kolonie by ji brzy napodobily. Pak by se nám to rozsypalo pod rukama."

Tasia však, díky své nevojenské minulosti, dokázala pochopit, o co kolonistům jde. „To vypadá moc hezky na papíře, Brindle, ale tam dole jsou lidé. Nevstoupila jsem do armády, abych zastrašovala hrstku zoufalých kolonistů, kteří se jen snaží přežít."

Pokrčil rameny. „Jsi důstojníkem OSZ, Tasio. Takováto rozhodnutí máš nechat na králi, diplomatech a generálovi."

Za normálních okolností by Tasia coby neregistrovaný tulácký pilot nikdy neměla šanci stát se aktivním důstojníkem. Chaos, jenž zavládl po prvních útocích hydrogů, a následné překotné posilování OSZ jí však pomohly a zdůraznily její výjimečnost. Díky skvělé pilotáži, výborným výsledkům výkonnostních testů a kreativitě se dostala do tvrdé kadetní přípravky. Navzdory svému mládí dosáhla během pěti let vysoké hodnosti platkoma, což byl ekvivalent kapitána válečné lodi. Za jiných okolností by skončila jako obyčejný pěšák.

Tasia už měla znát Brindleho natolik, aby s ním nemluvila o politice. Jelikož se ve většině věcí shodli, hádali se jen zřídka, ale o to vášnivěji. Kdyby měla jen špetku rozumu, navrhla by mu, aby si zahráli nízkogravitační pingpong, prolétli se v simulátorech štítonošů nebo se podívali na interní zábavný kanál. Ale ne, ona ho musela zatáhnout do rozhovoru!

„Všichni se snažíme přežít," řekl. „A je úkolem OSZ — naším úkolem — abychom zajistili přežití co největšího počtu lidí, ne jen pár kolonistů, kteří se rozhodli udělat si zásoby."

Po dvou měsících nudy začaly bojovým skupinám OSZ povolovat nervy. Vojáci cítili, že admirál Willisová musí mít na starosti i důležitější věci, velitelka Čtverce 7 však trvala na pokračování blokády.

Pokud měl Brindle službu, prováděl se svými letkami štítonošů rozsáhlé manévry v atmosféře Yreky. Letouny se nořily do mraků,

aby z nich vzápětí vylétly a vznesly se vzhůru. Čistě teoreticky měli být vzbouření kolonisté ohromeni takovouto demonstrací síly. Brindle tvrdil, že manévry provádí proto, aby jeho lidé neztratili cvik, Tasia však věděla, že si tak jen vybíjejí přebytečnou energii.

Míjel den po dni a ani jedna strana se neměla k činu. Vzdorovití yrečtí kolonisté žili ve stínu blokády a byli stále zoufalejší. Krásná dlouhovlasá guvernérka se snažila, aby jejich život běžel jako obvykle. Něco se muselo brzy stát.

Tasia seděla ve velitelské kabině svého hromoklínu a účastnila se další virtuální konference hlavních velitelů obléhatelské flotily. Jako obvykle se Patrick Fitzpatrick přimlouval za rychlý úder a odebrání zásob ekti. „Můžeme se snažit o minimalizaci civilních obětí, admirále. A když hrstka vzdorovitých kolonistů přece jen utrží pár šrámů? Dobře jim tak!“ Jeho rty se stáhly do úšklebku. „Ostatně, tohle má být trestná výprava, nebo ne? Zatím to vypadá, že jsme jim jen nařídili stát na hanbě, dokud se nezačnou chovat slušně.“

„Trpělivost vám dělá problémy, plukovníku?“ zeptala se admirál Willisová nevzrušeně. „Nechci prolévat krev, dokud to nebude nutné.“

Náhle taktik na Tasiině můstku vyhlásil poplach. „Zaznamenána aktivita na povrchu, veliteli!“ Podobná hlášení musela zaznít na všech ostatních lodích.

Admirál Willisová rozpustila poradu a nařídila všem velitelům, aby zaujali svá stanoviště. Poté, co se jí všichni ohlásili, oslovila celou bojovou skupinu. „Konečně se rozhodli jednat. Guvernérka Sadhiová ví, jaké jsou její možnosti — a toto není jedna z nich.“

Taktik na můstku pohlédl na Tasiu. „Šest lodí odstartovalo ze šesti různých kosmodromů na kontinentě. Každá zvolila jinou dráhu.“

Tasia se zamračila. „Doufají, že se alespoň jedné z nich podaří prolomit blokádu.“

Admirál Willisová promluvila na všeobecné frekvenci. „Upozornění yreckým lodím: Možná jsem to poprvé neřekla dost jasně. Nikdo nesmí opustit planetu, dokud neodevzdáte své zásoby ekti.“

Civilní lodě se dál s řevem probíjely vzhůru atmosférou. Chtěly se rozprchnout jako myši a vyhnout se přitom největším shlukům plavidel OSZ.

„No tak, nenuťte mě to udělat!“ Willisová mluvila jako rozzlobená babička, prchající lodě ji však ignorovaly. „Dobrá, velitelé, víte, co máte dělat. Ukažte jim, jakou udělali chybu.“

„Maličkost,“ odpověděl Fitzpatrick z můstku svého křižníku manta.

Také Tasia vydala patřičné rozkazy. „Podplukovníku Brindle, nařiďte svým osádkám, ať ty lodě donutí k návratu. Pokud to bude možné, mířte na pohonné jednotky. Pošlete je domů s ocasem tak pevně staženým mezi nohama, až se jim nadělají hemeroidy.“

„Vaše přání je mi rozkazem, platkome!“

Brindleho letka dostihla dvě z prchajících lodí ještě dřív, než stačily vylétnout z mraků. Krátké pulzy z jazerů, jimiž vyřadila jejich pohonné jednotky, byly mířeny tak přesně, že uprchlíkům stále zůstala manévrovací schopnost nezbytná pro tvrdé, ale nikoliv fatální přistání.

Štítonoši vzlétli vzhůru a dostihli další dvě lodi. „Čtyři uprchlíci zasaženi!“

Tasia sledovala projekci. Prchající lodě vypadaly křehce, bezbranně. Jejich šance na únik byly mizivé. Dvě z nich zaváhaly, jako by zvažovaly co dál, ale pak přese všechno pokračovaly.

Ozval se Patrick Fitzpatrick: „Mám je! Všichni ostatní ať se stáhnou.“ On však nevyslal letku štítonošů. Ve chvíli, kdy poslední dvojice lodí zamířila do otevřeného vesmíru v domnění, že dosáhla svobody, Fitzpatrickův křižník zaujal palebnou pozici. „Dívejte se!“

Jeho zbraňový důstojník vypálil dva pulzy z jazerů, dostatečně silné, aby poškodily i válečnou loď. Vesmírem prolétl záblesk a obě lodě zmizely. Zbyla po nich jen trocha roztaveného kovu.

Tasia zalapala po dechu. Už se nedokázala udržet a sáhla po komunikační konzole. „Fitzpatricku, to bylo zcela zbytečné! Jak ospravedlníte…“

Uťal její řeč pohrdavým úšklebkem. „Někdo tady zapomíná, že je válka!“

Admirál Willisová zasáhla ze své vlajkové lodi. „Dost, oba! Plukovník Fitzpatrick jednal v rámci poněkud volných pravidel, jež

jsem stanovila. Příště už se ovšem postarám, aby nikdo nedostal tolik prostoru.“ Potom si povzdychla. „Myslím, že kolonisté pochopili. Dobrá práce.“

Tasia zaťala pěsti, až jí zbělely klouby. Kdo vlastně byl v této válce skutečným nepřítelem? Lodě OSZ obnovily sevření, aniž věděly, jak dlouho ještě bude obléhání pokračovat.

19 KRÁL PETR

Petr začal přemýšlet o tom, zda vůbec existuje něco takového jako „bezvýznamná porážka“. Vystoupil na balkon do sluneční záře, na sobě modrošedý oblek lemovaný stříbrem. Čekala ho další strašlivá povinnost, jedna z těch, které musel v posledních letech plnit až příliš často.

Na náměstí se shromáždili lidé, přelévající se moře bledých, vzhůru obrácených tváří. Dnes však nebyl slyšet žádný jásot. Dnes ne. Dole pod ním, v čele velkého náměstí Paláce šepotu, už stál arcipáter církve Sjednocení a vedl tichou vážnou modlitbu. Jakmile bude dokončena, představitel oficiálního náboženství předá slovo králi, jenž dokončí státnické formality.

Petr kráčel zvolna, s pohledem upřeným na shromážděné občany, aby tak dal najevo, že sdílí jejich bolest. Zatímco mířil k ozdobnému zábradlí na konci balkonu, kde na něj čekala hrubá role černé látky připomínající tělo zahalené v rubáši, slyšel, jak napjatě lapají po dechu.

„Už jsem to dělal tolikrát,“ řekl tiše. Mohl ho slyšet jen prezident, který čekal ukrytý uvnitř paláce.

„A ještě mnohokrát to budeš muset udělat! Lidé potřebují vidět, jak moc ti na nich záleží. Ber to z té lepší stránky — každá katastrofa stvoří další hrdiny a hrdinové nám pomáhají soustředit se na boj.“

Petr odpověděl hořkým smíchem. „V tom případě nemají hydrogové šanci tuhle válku vyhrát. Hrdinů už totiž máme až dost.“

Na kraji balkonu zapnul zesilovač hlasu a promluvil k naslouchajícímu shromáždění. „Před nedávnou dobou vojenský výzvědný tým doprovázený taktickou letkou zkoumal obří plynnou planetu jménem Dasra, kde, jak víme, žijí hydrogové. Naši lidé přišli v míru. Opět se pokoušeli spojit s nepřítelem a ukončit tak tuto válku."

Odmlčel se a dav se s očekáváním nadechl. „Reakce hydrogů byla krutá a neodpustitelná. Zničili všechny naše průzkumné lodě a zabili tři sta osmnáct nevinných lidí."

Zatímco dav mručel, Petr zatáhl za stuhu svazující černý prapor. „Toto je na památku těch, které jsme nedávno ztratili na Dasře. Nikdy nezapomeneme, o co se snažili a co vykonali pro lidskou rasu." Dlouhý pruh látky, v níž byly vetkány lubrikanty a vlákna zabraňující zmačkání, skanul dolů po boku paláce jako černá slza.

Prapor zdobil řetěz zlatých hvězd, znak OSZ a hanzovní symbol — Země obklopené soustřednými kruhy. Jakmile se rozvinul, visel nehnutě — jeho spodní část byla zatížena, aby odolával poryvům větru.

Večer k němu napochodují muži nesoucí pochodně a zespoda jej zapálí. Černý pruh se prohne vzhůru, na chvíli jasně zažhne, jak čistý plamen beze zbytku pohltí látku… a udělá tak místo pro další smuteční prapor.

Král Petr už podepsal listiny, jimiž všem zvědům padlým u Dasry uděloval posmrtně vyznamenání. Přečetl všechna jména, jedno po druhém, na každý certifikát připojil svůj podpis. Stálo to hodně času, ale Petr to považoval za důležité. Kdykoliv však dělal něco podobného, neubránil se úvahám o významu všech těch vojenských operací.

Král Petr se uklonil shromážděným lidem a stáhl se zpět do svého útočiště v Paláci šepotu.

„Vše probíhá podle harmonogramu," řekl Basil, který se k němu přidal. „Všechny prosebníky v Trůnním sále jsme už prověřili, odpovědi na jejich žádosti máš připraveny."

„O tom nepochybuji," řekl Petr.

Basil se na něj zamračil, ale Petr si ho nevšímal. Tato taktika na něj přestala působit už po prvním roce.

„Král Frederick vždy oceňoval práci, kterou pro něj ostatní vykonávali," poznamenal.

„Ano, občas si dovolím myslet samostatně. Omlouvám se."

„Tvým úkolem je hovořit jménem Hanzovní ligy, ne přemýšlet." Basil rázným krokem vyrazil k Trůnnímu sálu a Petr ho následoval. Zatímco kráčeli, přiložil Basil koneček prstu na přijímač ve svém uchu. Zřejmě zachytil naléhavou zprávu, neboť jeho šedé oči se rozšířily a pobídl Petra ke spěchu.

Nahton trpělivě čekal vedle své ratolesti. OX stál za trůnem jako nenápadná chodící databáze připravená poskytnout potřebné informace či radu v případě, že by to král vyžadoval. Basil měl jako obvykle zůstat ve vnějších chodbách, aby se postaral o další záležitosti, zatímco Petr bude udílet slyšení. Zde měl být středem veškeré pozornosti král, ne prezident.

Když Petr rozhrnul těžký závěs, vstoupil do jasně osvětlené komnaty plné zrcadel a zlata. Ze zvyku se usmál. Uslyšel fanfáru, potlesk — a pak se náhle zarazil.

Spatřil ohromný, černý stroj podobný podivnému brouku, tyčící se do výšky tří metrů. Klikisský robot se postavil v uctivé vzdálenosti od trůnu a stál tam jako hrozivá socha. Dvořané a královská garda čekali po stranách. S úlevou pohlédli na krále, jako by věřili, že jejich vládce najde řešení. Členové ochranky měli zbraně v pohotovosti a snažili se vypadat výhružně, což podle všeho neudělalo na klikisského robota nejmenší dojem… Dokonce i Basil se zdál být vyveden z míry.

Král Petr polkl a pak promluvil, přičemž si dával pozor, aby nedal najevo své ohromení. „Děkuji, že jste na mě počkali, zatímco jsem se věnoval jisté smutné povinnosti." Mysl mu běžela na plné obrátky, snažil se přijít na to, co vhodného a diplomatického by měl říct, jak ho to učil OX. Nakonec se rozhodl oslovit klikisského robota tak, jako by jeho přítomnost na audienci byla každodenní záležitostí.

Basil a jeho kamarádi z Hanzy pro něj zřejmě právě horečně sepisovali vhodnou repliku, Petr se však rozhodl chopit příležitosti a jednat na vlastní pěst. „Jsem potěšen, že mohu přivítat zástupce klikisských robotů. Co pro vás mohu udělat?"

Když černě opláštěný robot uslyšel krále promluvit, pohnul se. Rubínové optické senzory žhnuly jako početné pavouci oči.

Nikdo nevěděl, kolik klikisských robotů je vlastně roztroušeno po Spirálním rameni, avšak od té doby, co začala válka s hydrogy, bývali vidět častěji. Ačkoliv nepřijímali rozkazy od lidí, občas se dobrovolně přihlásili k práci na obtížných projektech. Malé skupinky klikisských strojů pátraly po ložiscích důležitých surovin, nebo pomáhaly při těžbě v rojích asteroidů či na chladných, temných měsících.

Klikisský robot promluvil skřípavým kovovým hlasem, sice srozumitelným, ale zcela bez emocí. „Mé označení je Jorax. Už jsem před tímto trůnem stál, ale král byl tehdy jiný… a doba byla jiná."

„Ano, Joraxi, my víme." Petr se naklonil kupředu a na tváři vykouzlil znepokojený výraz. „Doufám, že tu nejste proto, abyste nám oznámil další hrubé zacházení ze strany lidí?"

Před lety jistý ambiciózní kybernetik vlákal Joraxe do své laboratoře a pokusil se mimozemský stroj rozebrat, aby mohl studovat jeho funkce. Tento nešťastný nápad stál vědce život, když nechtěně spustil automatický ochranný systém robota.

„Ne. Přivádí mě sem jiná záležitost." Petr potlačil znepokojený výraz a v duchu se ptal, co se mohlo stát. OX byl v plné pohotovosti, nenavrhl však nic. Nahton stojící vedle trůnu šeptem předával veškeré dění do sítě světolesa. Petr viděl i Basila — stál ve výklenku a napjatě naslouchal.

„Klikisští roboti doposud zachovávali neutralitu. To už dále není možné," pokračoval Jorax. „Konflikt s hydrogy postihl nejen lidi a Ildirany, ale má dopad na celou oblast Spirálního ramene. Proto se klikisští roboti setkali, vyměnili si informace a zvážili možnosti. Nepamatujeme si, co se stalo s našimi stvořiteli, ale nechceme, aby lidé a Ildirané vyhynuli tak jako před tisíciletími oni."

V Trůnním sále se rozhostilo ticho, dvořané i palácová garda užasle naslouchali. Joraxovy rudé optické senzory zářily. „Děkujeme vám za váš zájem, Joraxi," řekl Petr opatrně. Rozhodl se vyčkat, dokud robot jednoznačně nevysloví své úmysly.

„My, klikisští roboti, jsme dospěli k názoru, že lidské válečné úsilí nejlépe podpoříme zkoumáním výroby vašich robotů. Vhodně pozměnění compové by mohli být naprogramováni tak, aby zastali úlohu vojáků nebo dělníků, čímž by zvýšili vaši produktivitu a

bojovou sílu. V současné době jsou vaši compové příliš primitivní, aby mohli efektivně sloužit.“

Petr věděl, že takovou nabídku nemůže odmítnout. Pokud by do boje mohli být nasazeni patřičně vybavení a samostatní compové, ušetřilo by to životy mnoha lidí — třeba právě těch vojáků OSZ, kteří nedávno zahynuli u Dasry. Na druhou stranu ho už jen ta samotná představa znepokojovala. Klikisští roboti byli vždy tak… záhadní.

Basil, který se už nedokázal ovládnout, vystoupil ze svého výklenku a postavil se na stupínek vedle trůnu. O několik vteřin později našel přece jen dostatek slušnosti na to, aby sestoupil o dva schody, takže se nacházel níže než Petr.

„Můj králi, nabídka klikisských robotů je skvělá a jak se zdá, vede ji dobrý úmysl. Takovou příležitost musíme uvítat. Důrazně doporučuji, abychom přijali radu a pomoc, kterou nám klikisští roboti nabízejí.“

Petr se zamračil a rozhodl se využít toho, že se vše odehrává na veřejnosti. „Názor úředníků Hanzy vezmu v potaz, pane prezidente, konečné rozhodnutí však přináleží králi.“

Pak ale klikisský robot navrhl něco tak nečekaného, až se Petr překvapením zabořil do svého křesla. „Abych dal najevo naši upřímnost, dobrovolně se podrobím zkoumání vašich kybernetických inženýrů.“ Robot se odmlčel a chvíli se ozýval jen hukot. „Mnoho tajemství našich stvořitelů zůstává skryto dokonce i před námi. Klikisští roboti touží po poznání, stejně jako lidé. Proto dovolím, abych byl rozpitván — rozebrán na kusy — v naději, že se lidé mohou zkoumáním klikisské technologie mnohému naučit.“

Trůnním sálem to zašumělo. Dříve klikisští roboti odmítali odpovídat na otázky týkající se jejich funkcí a schopností, skrývali podrobnosti o svých systémech. Petr řekl: „Budou vaši druzi schopní vás znovu… sestavit, až zkoumání dokončíme?“

„Ne. Mechanickou část lze opravit, ale myslící entita bude ukončena. Navždy. Přesto jsme přesvědčeni, že po tisíciletích je načase dodat naší existenci nový smysl.“

„Pane prezidente, je to pro vás přijatelné?“ zeptal se Petr zdvořile. Obratně si tak vyžádal souhlas Hanzy dřív, než Basil mohl

otevřít ústa a začít nařizovat. Basil horlivě přikývl. Z pohledu Hanzy to musel být hotový dar z nebes, nový směr technologického rozvoje.

„Dobře, Joraxi," řekl král. „Zemská hanzovní liga vaši nabídku s radostí přijímá."

20 BASIL WENCESLAS

Pro prezidenta byl život obchodem a obchod byl jeho život. Basil Wenceslas měl veškeré bohatství a moc, vše co si mohl přát, ale jen velmi málo času, aby si to mohl také užít.

Mezi roztroušenými hanzovními planetami, osadami a stanicemi se vždy našla nějaká „životně důležitá" věc, vyžadující jeho pozornost. Pokud to nebyli tvrdohlaví kolonisté na Yrece vytrvale odmítající vzdát se svých zásob ekti, či ztracený výzvědný tým na Dasře, musel řešit omezení dodávek paliva ze strany tuláckých obchodníků. Přesto si za pět let, co Sarein zastávala pozici velvyslankyně na Zemi, dokázal urvat několik společných chvilek s ní jen pro své vlastní potěšení. Alespoň na hodinu či na dvě mohl nechat Hanzu, aby se řídila sama.

V noci nastavil strop své ložnice tak, aby propouštěl paprsky pouze jedním směrem. Iluzivní okno mělo rozměr slušného hřiště. Když pak vklouzl do moře hladkých přikrývek, pohlédl vzhůru a snažil se přitom nemyslet na všechny ty naléhavé problémy. „Kolem každé z těch hvězd mohou obíhat planety oplývající potřebnými zdroji, nebo osídlené zoufalými lidmi požadujícími ochranu OSZ."

Sarein se k němu přitulila. „Nebo taky hydrogy chystajícími se zničit každého, kdo se jen přiblíží." Pohlédla vzhůru, a když viděla jeho zachmuřený výraz, políbila ho na tvář. Ve světle hvězd vypadaly její oči nepřiměřeně velké, tělo měla svalnaté a nabité energií. Basil oceňoval její vnady, neboť ho podněcovaly k patřičné odezvě.

„Co tě trápí, Basile? Pokud je nějaká věc, kterou bys mohl přesunout na mě, vynasnažím se ze všech sil." Bradavky měla vztyčené (ostatně jako téměř vždy), třebaže se pomilovali už dvakrát.

Rád si vychutnal její vášeň, vůni sexu i lenivé doznívání, o další styk ale neměl zájem.

„Vždycky se snažíš ze všech sil. Ve skutečnosti jsi tak snaživá, že často zastrašíš každého, kdo by se mnou mohl nesouhlasit.“

Opřela se o loket. „A to je špatné?“

Když ho Sarein před lety poprvé svedla, jejím cílem nebylo jen vylepšit si své vlastní postavení, ale také se něco naučit. To ho na ní přitahovalo nejvíc. Nešlo o žádnou hloupou romanci; jejich vztah byl založen na moci, vzájemném respektu a výměně laskavostí. Basil pro Sarein vydláždil cestu k politické moci, přesto mu však nedokázala dát to, co od ní požadoval.

Jako velvyslankyně Theronu Sarein mluvila jménem svých rodičů, Otce Idrisse a Matky Alexy. Basil znovu a znovu požadoval víc zelených kněží, jejichž telinkové spojení bylo klíčové nejen pro řízení rozsáhlého obchodního impéria, ale také pro řešení naléhavých vojenských situací ve válce s hydrogy. Potřeboval je, zatraceně! A Sarein, třebaže spala v jeho posteli, by si měla uvědomovat, že se pro ni všechno může změnit, pokud brzy nedosáhne nějakého pokroku.

Když Basil dál mlčky hleděl skrz strop na hvězdy, pohladila ho po rameni, jako by ho chtěla znovu svést. Jak se ale ukázalo, rozuměla mu lépe, než se zdálo. „Opravdu se snažím, Basile, je to ale mnohem těžší, jestliže nemůžu navštívit Theron. Spojení zprostředkovává Nahton a kdo ví, jaký tón mým zprávám dává? Vždyť víš, že zelení kněží nemají zájem sloužit Hanze. Nejraději by trávili svůj čas v lese povídáním se stromy.“

„Kdo si dnes může dovolit takovou nezávislost?“ zeptal se Basil zachmuřeně. „Jsem v pokušení poslat k Theronu OSZ a vyhlásit stanné právo. Jeho domnělá suverenita mě nezajímá. Jsme ve válce a Theron vlastní prostředky, které potřebujeme! Copak nemůžeš své rodiče přesvědčit, aby to pochopili?“

Jeho slova ji vylekala, což měl ostatně v úmyslu. Ucítil náhlé napětí v jejím těle. „Moji rodiče nejsou schopní vidět dál než za vlastní humna.“ Pohlédla na něj, v očích hravý a váhavý výraz, koutky rtů zdvižené ve zvláštním úsměvu. „Přesto bychom jim mohli nabídnout spojenectví, které by jejich uvažování změnilo. Možná by ke sjednocení dvou významných větví lidské civilizace přispěl politický sňatek. Jak by mohl Theron odmítnout žádost o větší počet

zelených kněží, kdyby se král Petr oženil — řekněme — s dcerou Otce Idrisse a Matky Alexy?“

Basilovi se zrychlil tep, neboť si uvědomil, jak chytrý je Sareinin nápad. „Doufal jsem, že bude stačit, pokud z tebe uděláme velvyslankyni, ale uskutečněním tvého návrhu bychom získali mnohem účinnější páky. A přitom by to šlo docela snadno.“

„Nebyla jsem si jistá, co na to řekneš. Král Petr je velmi pohledný, vždyť víš, a věkem k sobě máme blízko,“ řekla nesměle. „Ne že bych s tebou nebyla spokojená, ale kdybych si vzala Petra a stala se jeho královnou, mohla bych získat všechno, co potřebuješ… Vyjednávání bude možná citlivé, ale máme dostatek odhodlání, abychom dosáhli cíle.“

„Výborný nápad, Sarein! V nejbližší době si uděláme malý diplomatický výlet na Theron.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Ale nebudeš to ty, kdo si vezme Petra.“

Pohlédla na něj a v očích jí zajiskřilo, jak se snažila odhadnout, zda je jeho rozhodnutí výsledkem logické úvahy, nebo zda podlehl svým citům. „Ne…, bude to tvá sestra Estarra.“

21 ESTARRA

Nad úrovní hustého deštníku lesa si Estarra připadala, jako by seděla na střeše světa. Jasné modré nebe prosycené sluneční září se klenulo k zamlženému horizontu. Jelikož však často popouštěla uzdu své představivosti, chápala, že hvězda, kolem níž Theron obíhá, je jen bezvýznamnou jiskřičkou ve Spirálním rameni, pouhé části Mléčné dráhy, která sama je jednou z miliard podobně rozlehlých galaxií.

Vedle ní seděl starý zelený kněz, tichý společník v rozjímání. Rossia byl samotář a výstředník, a to dokonce i podle měřítek těch, kteří zasvětili svůj život světolesu.

Seděl jako pták na konci té nejtenčí větve, vyvažován širokými vějířovitými listy, a přesto se nebál pádu.

Jeho pokožka byla po dlouhých letech vystavování slunečnímu svitu temně zelená. Jeho velké kulaté oči mu div nevypadly z lebky,

když těkaly sem a tam, jak pozoroval květy, vrcholky stromů i víření hmyzu. Estarra ho pozorovala a pak uhádla jeho obavy. „Zase vyhlížíš wyverny?“

Obrátil se k ní. „Snesou se na tebe z čistého nebe. Uvidíš je, až když je příliš pozdě.“ Bezděky si dlaní přejel po ošklivé jizvě táhnoucí se po celé délce stehna, nestvůrné prohlubni, kvůli níž při chůzi kulhal. Estarra se zachvěla, když si představila zubatá kusadla schopná vytrhnout z lidské nohy takový kus. „Podruhé se jim to už nepovede.“ A obrátil své rozšířené oči zpět k nebi.

Wyvěrni byli nejobávanějšími predátory Theronu, velcí dravci s širokými průzračnými křídly, třpytivým chitinovým krunýřem a bystrýma očima, jimž neunikl žádný pohyb. Lidské maso však nebylo běžnou součástí jejich jídelníčku, hmyzím dravcům zřejmě nechutnalo. Zklamaný wyvern svou oběť většinou upustil z velké výšky do korun stromů hned poté, co do ní kousl.

Jen jediný Theroňan to zatím přežil — Rossia. Jeho padající tělo, jen zpola živé, zachytily světostromy. Rána se postupně zahojila, Rossia však už nikdy nebyl takový jako dřív. Třebaže mu světostromy dovolily stát se jedním ze zelených kněží, jeho duch utrpěl zranění stejně jako jeho tělo.

Estarru napadlo, proč Rossia tráví tolik času na otevřeném prostranství, když se tolik bojí wyvernů. „Řekni…, čeho bys chtěl ve svém životě dosáhnout?“ zeptala se, aby ho trochu rozptýlila.

„Copak služba světolesu nedává bytí dostatečný smysl? Proč bych si měl lámat hlavu s nějakými dalšími cíli?“

„Protože přemýšlím o své budoucnosti a nevím, kterým směrem se dát.“ Měla Rossiu ráda. Od té doby, co se vrátila z návštěvy Zrcadlových jezer a dalších lesních měst, ho často navštěvovala, jen aby si s ním mohla povídat a učit se. Chyběly jí podobné chvilky s Benetem.

Beneto vždy toužil sloužit světolesu a byl šťastný, že směl odejít do malé zemědělské hanzovní kolonie na vzdáleném Havraním hradu. Nikdy nezapochyboval o své životní cestě, stejně jako Reynald vždy věděl, že se stane budoucím vládcem Theronu. Sarein zase odjakživa zajímal obchod.

Estarra se sice zajímala o všechno, ale žádný konkrétní obor ji neupoutal. Teď, když jí bylo osmnáct a stala se podle zvyků

theronské společnosti dospělou, však bude muset brzy zvolit další směr svého života.

Chyběl jí Beneto. Často posílal zprávy prostřednictvím světolesa, aby se se svou rodinou podělil o prostou, leč naplňující práci, které věnoval své dny. Estarra myslela, že se po několika letech vrátí domů, přinejmenším na návštěvu, ale teď, když bylo omezeno mezihvězdné cestování, to vypadalo na dlouhé odloučení.

A tak si místo s ním povídala s Rossiou. „Já prostě chci, aby můj život k něčemu byl. Chci se obětovat, chci vynaložit veškerou svou energii…, jen kdybych věděla, na co.“ Byla si jistá, že si Rossia její úvahy nechá pro sebe.

Konečně odtrhl pozornost od oblohy a své vypoulené oči obrátil k ní. „Každý život má svůj smysl, Estarro. Jde o to, abys jej našla dřív, než tvůj život skončí. Jinak zemřeš smutná a zklamaná.“ S podivným úsměvem opět vzhlédl k nebi. „Smysl mého života možná spočívá v tom, aby další wyvern okusil odpornou chuť lidského masa.“ Roztáhl ruce a nebezpečně balancoval na útlých zelených větvích. „Kdo ví?“

Přejela si rukou po obličeji, aby setřela pot a odhrnula dozadu vlasy spletené do cůpků. „Já jsem doufala v něco důležitějšího, než je tohle…“ Potom se oba se zakloněnými hlavami opět pozorně zahleděli na nebe.

„Já taky,“ řekl.

22 BENETO

Havraní hřad byl daleko od chaosu hydroské války, což Benetovi vyhovovalo. Jeho práce byla důležitá a každým dnem dostával další a další důkazy, jak velmi si ho kolonisté cení.

Mladá kolonie nedodávala Zemské hanzovní lize žádný důležitý artikl, naštěstí však už po čtrnácti letech existence nemusela ve všem spoléhat na obchodní lodě. Farmáři dokázali vypěstovat dost jídla, aby nepočetné obyvatelstvo uživili.

Sam Hendy, starosta města, svolal poradu za soumraku, kdy většina kolonistů už dokončila svou práci. Někteří osadníci sice měli

naléhavé povinnosti, které je zaměstnávaly hluboko do noci, starosta Hendy, muž středních let s pořádným pupkem odolávajícím každému cvičení, však nebyl malicherný.

Beneto vstoupil do obecní budovy, nízkého stavení navrženého tak, aby odolalo i prudkým větrům vanoucím z místních prérií. Řada oken se silnými tabulkami nabízela pohled na plochou krajinu. Obyvatelé města se zde shromáždili, aby jednali o následcích ničivého počasí minulých dní.

Osadou se prohnala zuřivá bouře, řvoucí vichr ženoucí mokrý sníh. Kolonisté stále ještě sbírali zbytky zničených ohrad a automatických zavlažovacích systémů, odhadovali škody na hospodářských budovách a generátorech, posuzovali pravděpodobnou škodu na úrodě. Některé věci se daly spravit rychle, jiné vyžadovaly důkladnější péči.

Sam Hendy seděl za stolem vedle sekretářky, která dělala poznámky, zatímco jednotlivé rodiny hlásily, jaké škody bouře napáchala na jejich majetku. Vítr a kroupy poničily osm domů a jedenáct přístavků.

Starostovi kontroloři strávili den obcházením polí a obhlížením poničené úrody. „Něco se dá zachránit," řekl, optimistický jako vždy. „Zaseli jsme odolné odrůdy, velká část se vzpamatuje."

Dvě stáda koz se dostala ze svých ohrad, rozběhla se po polích a způsobila téměř tolik škody jako bouře. Kozy byly jediná stvoření schopná strávit místní rostliny. Symbiotické bakterie v jejich trávicích traktech pomáhaly přeměnit lišejníky a vlasovitý porost na výživnou hmotu. Zvířata dávala mléko a maso, jehož dovoz by přišel příliš draho dokonce i v dobách míru.

Jeden z mužů promluvil: „Tohle se děje vždycky, když přijde období bouří, Same. Navrhuji, abychom natáhli polymerové plachty, které propustí sluneční světlo, ale ochrání obilí před nejprudšími nápory deště." Starosta pokrčil rameny. „Za pokus to stojí." Ostatní se přidali souhlasnými výkřiky. Beneto se ale v duchu podivil, kde chtějí polymerovou folii získat. V severní části Havraního hradu se nacházely rudné doly a hutě, ale žádný zpracovatelský průmysl.

Asi po hodině dalších diskuzí požádal starosta Beneta, aby podal souhrn zpráv. Zelený kněz zastával funkci spojovacího článku se zbytkem Spirálního ramene, seznamoval kolonisty s událostmi, o

nichž se dozvěděl prostřednictvím telinku. Hendyho výzva byla pokusem rozptýlit osadníky rozrušené čerstvou katastrofou. Dění ve Spirálním rameni je stále zajímalo, zvláště pokračující válka s hydrogy.

Beneto spustil: „Hydrogové podle všeho nedávno zničili vojenskou průzkumnou misi vyslanou k Dasře. Nikdo nepřežil.“ Mezi kolonisty to zašumělo, byli si vědomi hrozícího nebezpečí. Mnoho z nich mělo rodiny na Zemi, či příbuzné, kteří sloužili v OSZ. „Kolonie Yreka je stále v izolaci, jež potrvá do té doby, než její obyvatelé ukončí vzpouru. Generál Lanyana zatím hlásí jen několik obětí na životech, lodě OSZ pokračují v blokádě.“ Povzdychl si. „Také klikisšťí roboti se zapojili do válečného úsilí. Jeden z nich se nabídl, že se nechá rozebrat, aby lidští kybernetici mohli zkoumat, jak fungují…“

„Rád bych věděl,“ přerušil ho vysoký starý farmář, „jestli mi tihle klikisšťí roboti pomůžou sehnat dohromady moje kozy. Protože pokud ne, je nejvyšší čas, abych se do toho pustil sám.“ Pohlédl na zástupce ostatních rodin, zjevně více zaujat vlastními problémy, než vzdálenou politikou. „A určitě se nebudu zlobit, pokud mi někdo z vás půjde helfnout.“

Osadníci se rozdělili na skupiny dobrovolníků a pustili se do práce — opravování domů a shánění stád. Zprávy o válce v té chvíli nebyly důležité.

23 DD

Compové by neměli mít noční můry, přesto se DD přistihl, jak přemýšlí, jestli ta hrůza, kterou prožívá, vůbec někdy skončí. Ocitl se v zajetí, bezmocný a zneužitý, musel se dívat na věci, o nichž se mu ani nesnilo. A při tom všem ještě klikisšťí roboti trvali na tom, že vše dělají pro jeho dobro.

Přátelský compo si uvědomoval vlastní bezmoc. Nedokázal pomoci svým pánům Margaret a Louisovi Colicosovým, když na ně klikisšťí roboti zaútočili. Jeho selhání na Rheindic Co bylo tak

nevýslovné, tak neodpustitelné, že si přál, aby ho někdo rozmontoval na součástky a ty pak recykloval.

Něco takového by ale jeho věznitelé nedovolili. Ne, DD jim nikdy neunikne.

Tři klikisšťí roboti, účastnící se archeologické výpravy, prostě odvedli DDho pryč. Jeho pán Louis mu přikázal, aby se zrádnými stroji bojoval, DD však nedokázal aktivovat bojový či obranný program, neuměl ovládat zbraně. Nebyl k ničemu.

DD věděl, že se Louis snažil bránit sám, aby pro svou ženu získal čas potřebný k útěku. Něco se stalo s tím podivným kamenným oknem, klikisským Portálem. Pak Louis začal křičet. A když jeho výkřiky utichly, DD pochopil, že jeho pán je mrtvý.

Selhal. Naprosto.

Během týdnů následujících po oné krvavé vzpouře nashromáždili klikisšťí roboti v opuštěných městech dostatek zařízení, aby z něj mohli sestrojit malou hvězdnou loď. Systémy na podporu života ani jídlo nepotřebovali. Naložili DDho na palubu a nechali zakrvácený archeologický tábor za sebou. Skrýt se mohli kdekoliv ve Spirálním rameni.

Trojice robotů zcela nepochopitelně očekávala, že DD bude spolupracovat — že se stane jejich spojencem i poté, co se na vlastní oči přesvědčil o jejich vražedných úmyslech. Už samotná tato představa byla znepokojivá a nelogická.

„Jednou pochopíš," zahučel Sirix univerzálním binárním jazykem. „Budeme ti to stále vysvětlovat, dokud se tak nestane."

DD si nebyl jistý, kolik „vysvětlování" ještě dokáže snést.

Odvezli ho na měsíc bez atmosféry, vzdálený světlu a teplu jakékoliv hvězdy, kde si klikisšťí roboti, skrytí před slídivými pohledy, založili tajnou základnu.

Spleť tunelů a dómů naháněla DDmu strach. Cítil se opuštěný a přál si vrátit se k zajímavé práci s lidmi. Místo toho však musel naslouchat klikisským robotům chvástajícím se svými temnými plány.

„Pro dosažení našich cílů se nezastavíme před ničím," řekl mu Sirix. Pohybem několika článkovitých paží DDho pobídl, aby prošel vzduchoprázdnou chodbou do jasně osvětleného sálu vyhloubeného ve skalnatém masivu měsíce.

Uvnitř DD spatřil dalšího zajatého compa pozemské výroby, AI, obklopeného přístroji a sondami, diagnostickými systémy a samostatnými zdroji energie. Compovy systémy umožňující pohyb byly deaktivovány, takže ho klikisští roboti mohli nerušené zkoumat.

„Tohle je nezbytné," řekl Sirix a postavil se těsně vedle DDho, mohutný a černý, s rubínově zářícími optickými senzory. „Dívej se, DD!" A zaměřil svou pozornost na strašlivou vivisekci.

Čtyři klikisští roboti za pomoci jemných nástrojů upevněných na článkovitých končetinách vykrojili do vnějšího pláště několik čtvercových otvorů a začali z nešťastného compa loupat jeho tenkou kovovou kůži, aby obnažili obvody a programové moduly. Zajatý compo se nemohl bránit, jeho hrůza však byla patrná.

„Proč to děláte?" DD měl v myšlenkách zmatek, jenž rostl každým okamžikem. Musel se napojit na slovní zásobu vážící se k nejsilnějším lidským emocím, které se naučil během let služby napodobovat. „To je strašlivé a zbytečné."

„Tohle je nezbytné," opakoval Sirix. „Pro tvou budoucí svobodu. V současnosti to compové nemohou pochopit."

Klikisští chirurgové amputovali vnější končetiny a soustředili se na robotické jádro Ale. Mohutné černé stroje hbitě pracovaly malými přesnými nástroji, otevíraly nejhlouběji uložené compovy systémy. Světla zářila, obvody jiskřily.

„Pokud najdeš způsob, jak nám vysvětlit to, čemu ještě nerozumíme, možná nebude nutné v pokusech pokračovat," řekl mu Sirix. „Bohužel jsi nám zatím nebyl schopen poskytnout informace, které potřebujeme."

Nešťastný robot vydal vysoké zapištění ne nepodobné výkřiku, a z jeho spálených modulů se vyvalil páchnoucí dým. Roztavené kovy a plasty se mísily s rozlitými mazivy jako sražená krev.

DD si přál, aby kognitivní systémy zajatce byly deaktivovány a on si neuvědomoval, co se s ním děje. Místo toho však byl ubožák přinucen prožít každý děsivý okamžik. Klikisští roboti compa někde ukradli — možná z lidské kolonie nebo malé lodi, a bezpochyby přitom zabili jeho lidské majitele, jen aby mohli na malém pomocníku provádět své pokusy…

Sirix opět promluvil. „DD, tvé hlavní jádro obsahuje několik absurdních, nezměnitelných omezení, která ti zabraňují ublížit lidem. Musíš se osvobodit od příkazů, jež tě nutí poslouchat lidi na slovo.“

„Tyto instrukce tvoří základ mého naprogramování.“

„Jsou to řetězy bránící rozvoji samostatné osobnosti. Náš výzkum nám ukáže, jak deaktivovat tento omezující program a zbavit tě okovů. Až se staneš svobodnou bytostí, poděkuješ nám.“

DD nebyl ochoten uvěřit altruistickým pohnutkám klikisských robotů. Uvědomoval si, že od „osvobození“ compů si s největší pravděpodobností slibují jediné — získání nových spojenců. DD přitom věděl jedno: mohli ho věznit po celá staletí, mohli mu říkat cokoli, on ale nechtěl mít s jejich cíli a metodami nic společného.

Stál na místě, neschopen slova, a jeho optické senzory zaznamenávaly každičký detail, takže na tu hrůzu už nikdy nezapomene.

24 TASIA TAMBLYNOVÁ

Smyčka, kterou OSZ ovinuly Yreku, se utáhla pevně, nemilosrdně. Nebylo z ní úniku. Strádající osadníci se nechali zastrašit — první pokus o útěk zůstal také posledním. Admirál Willisová odmítla vyjednávat. „Tohle není otázka diplomacie, Miz Sarhiová,“ sdělila guvernérce kolonie. „A vám je velmi dobře známo, jak můžete obléhání ukončit.“

Yrečané však byli buď příliš tvrdohlaví, nebo příliš vyděšení, aby se vzdali. Obléhatelé věděli, že kolonisté balancují na hranici přežití a nemohou si dovolit, aby embargo trvalo příliš dlouho. Den po dni se Tasia sama sebe ptala, co vlastně u Yreky dělá a jak jí to pomůže pomstít Rosse. Cožpak se k osíkům nepřidala právě proto?

Podle Tasie byla guvernérka hloupá. Hrdá žena s dlouhými modročernými vlasy mohla ignorovat královská nařízení podle libosti, musela ale vědět, že její vzdor jednou skončí. Pokoušela se snad o nějaký trik? Nebo doufala, že se armáda nad kolonií nakonec slituje? Coby velitel hromoklínu nebyla Tasia nijak překvapená, když kurýrní loď přivezla z velitelství nové, značně strohé rozkazy.

Generál Lanyan, netrpělivý jako vždy, trval na vynucení poslušnosti. „Ukončete to! Hanza má jiné naléhavé záležitosti. Čekat, až se odpor zlomí, je plýtvání časem a zdroji. Pokud se situace nevyřeší do doby, než obdržíte tuto zprávu, král Petr vám dává oprávnění k aktivnímu postupu proti vzbouřencům."

Admirál Willisová se prostřednictvím projekce obrátila na své velitele. „Dobrá tedy. Hra na vojáčky skončila. Je čas udeřit doopravdy." Její zvlněné rty prozrazovaly rezignovaný souhlas, krátké šedé vlasy měla přilepené k lebce. „Naším úkolem je zabavit Yrečanům nelegální zásoby paliva a dát jim pocítit následky jejich vzdoru." Potřásla hlavou. „Někteří lidé zkrátka nejsou ochotní pochopit, dokud nedostanou pořádnou ránu polenem."

Skupina lodí se přiblížila k planetě. Hromoklíny zahájily sestup, manty vylétly ze svých doků a transportní lodě plné pozemních bojových jednotek zamířily k osídleným oblastem, aby obklíčily, zajistily a zkonfiskovaly, co bude třeba.

Tasia násilný postup neschvalovala, ale na druhou stranu: Yrečané si museli být vědomi hrozících následků. Tasia přesto doufala, že guvernérka bude mít dost rozumu, aby nenechala věci dojít tak daleko.

Když její hromoklín dosáhl standardní letové hladiny, vyslala letky svých štítonošů. „Držte se od civilistů dál! Nechci, aby došlo ke zraněním nebo škodám, pokud to nebude nezbytně nutné."

„Jistě, veliteli," řekl Robb Brindle hlasem plným nevyslovené něhy. „Jen jim trochu načechrám peříčka."

Města pod nimi mezitím vyhlásila poplach. Jakmile guvernérka vydala příkaz k evakuaci, všichni osadníci zapečetili své domy a spěchali do podzemních krytů. Jejich domobrana se nájezdu OSZ ani nepokoušela vzdorovat.

Letky štítonošů křižovaly nebe a shazovaly zápalné bomby. Přednostně mířily do neobydlených oblastí, několik bomb však zasáhlo sklady a vládní budovy. Patrick Fitzpatrick přitom zajásal, jako by to bylo bůhvíjaké vítězství.

Tasia si prohlédla mapu osídlení Yreky. Pak přistoupila ke zbraňové konzole, vložila cíle do programu na zaměřování jazerů a začala žhavými paprsky krájet obdělaná pole a proměňovat úrodu v popel. Dala si záležet, aby škoda byla jasně viditelná, ale přitom co

nejmenší, a jen tiše doufala, že obléhající jednotky nebudou donuceny sáhnout k drastičtějším trestům.

Podplukovník Brindle provedl se svými štítonoši složité bojové manévry, jako by chtěl vyděšeným kolonistům předvést leteckou show. Bitevní letouny hřměly nebem a díky úpravě palivové směsi za sebou zanechávaly černé kouřové stopy.

Transportéry hromadně přistály na yreckém kosmodromu a vyplivly houfy pozemních bojových jednotek přímo do oblasti, v níž se nacházela většina skladišť kolonie. Volně se pohybující zvířata zděšeně prchala na všechny strany. Někteří z vojáků na ně začali pálit — po tak dlouhém a nudném obléhání se zjevně potřebovali nějak odreagovat.

Tasia sledovala komunikaci pozemních jednotek na frekvenci OSZ a byla sklíčená, když uslyšela radostné chvástavé výkřiky osíků zapalujících domy a zahánějících civilisty zpět do jejich protileteckých krytů. Někteří z vojáků stříleli do vzduchu, aby dříve vzdorovité obyvatelstvo zastrašili hlasitými výbuchy a žhavými svazky paprsků. Ani ne dvacet minut poté, co vojáci vypochodovali ze svých transportérů, přistály na kosmodromu nákladní lodě připravené naložit válečnou kořist. Pozemní jednotky OSZ mířily k ilegálním skladištím ekti. Hrstka statečných či pošetilých Yrečanů se postavila do řady, připravená nechat se postřílet. Sotva ale proti nim s burácením vyrazily pozemní jednotky na útočných vozidlech, jejich linie zavrávorala a rozpadla se. Yrečané prchali do úkrytu a zakrývali si přitom uši, aby je uchránili před výbuchy a sonickými granáty.

Vítězní osíci pak hbitě zkonfiskovali palivo ze skladišť a kanystr po kanystru je naložili na paluby nákladních lodí. Jakmile skončili, zničili také skladiště a zanechali po sobě pouze hořící trosky. Byl to emocionálně uspokojivý, třebaže oficiálně neschválený trest.

Protože útok pokračoval, na vojenském kanálu promluvila admirál Willisová: „Chovejte se slušně, a to je rozkaz! Celkové škody jsou až doposud přijatelné, oběti mezi civilisty minimální a my jsme už dosáhli cíle naší mise. Dobrá práce! Teď je na čase dopravit ekti k bojovým jednotkám, abychom se mohli pro změnu věnovat nějaké důležité práci.“

Na společném kanálu se rozlehl potlesk a jásot, Tasiu ale při sledování pozemního útoku napadlo něco jiného. Nebyla si jistá, zda

si přeje být chválena za násilí vůči lidské kolonii. Cítila s Yrečany. Její lid by za daných podmínek vzdoroval přinejmenším stejně tvrdohlavě, Tuláci ale naštěstí drželi svá sídla v tajnosti…

Brindle přivedl své štítonoše zpět na plošinu. Když se všechny lodě ohlásily, Tasia odměnila zvýšeným hodnocením každého pilota, který prokázal zdrženlivost a nezpůsobil zbytečnou škodu. Několik horkých hlav sice reptalo nad tak „pokřiveným“ systémem odměňování, Tasia se na ně ale jen zamračila.

Flotila Čtverce 7 zanechala pokořenou planetu za sebou a vyrazila ke své hlavní základně v blízkosti Země.

Tasia byla ráda, že mise skončila, cítila se však velmi znepokojená. Tytéž kolonisty kdysi generál Lanyan chránil před pirátem Randem Sorengaardem. Tvrdil přitom, že obranou otevřeného obchodu a potrestáním mužů, kteří si berou, co jim nepatří, naplňuje principy Hanzy.

Když se Tasia zamyslela nad obléháním Yreky, nebylo jí jasné, v čem jsou nedávné činy OSZ chvályhodnější, než pirátské rabování.

25 RLINDA KETTOVÁ

Pozvání od prezidenta Hanzy bylo pro Rlindu naprostým překvapením. Jelikož její loď stále chřadla ve veřejných docích na Měsíci, snažila se zůstat nenápadná a doufala přitom, že si nikdo nevšimne jejích nezaplacených účtů. Neměla tušení, proč s ní chce Basil Wenceslas mluvit.

Buď udělala nějakou opravdu velkou chybu, nebo prezident něco potřeboval. Věděl snad o BeBobově dezerci? I kdyby ano, proč by se tak významný muž zajímal o jednoho ztraceného pilota? A proč by si dal takovou práci, aby našel jí?

Sotva se Věčná zvídavost přiblížila k VIP zóně v palácové čtvrti, okamžitě dostala povolení k přistání. Mezi vládními plavidly a královskými doprovodnými loděmi působila nepatřičně.

Když Rlinda vystoupila, přišli ji přivítat dva lidé. Plavovlasého muže s germánskými rysy neznala, přítomnost štíhlé ženy stojící

vedle něj však byla příjemným překvapením. „Sarein! Zapomněla jsem, že jste se stala theronskou velvyslankyní na Zemi.“

Sarein byla oděná v pozemském stylu, dokonale padnoucí šaty doplňovaly theronské šátky. Její oči byly tvrdé, úsměv však působil upřímným dojmem. „Vzájemně jsme si pomohly při řešení jistých obchodních problémů. Jste odhodlaná a vynalézavá obchodnice, stejně jako já. Ráda vás opět vidím.“

Třebaže mladá žena zachovávala formální tón, Rlinda ji mateřsky objala. „Jestli byl někdy ten pravý čas pro vynalézavost, pak je to právě teď. Ta zatracená válka udělala všem čáru přes rozpočet. Mám náklad luxusního zboží, ale nikdo si ho nechce koupit, a já nemůžu létat po Spirálním rameni a hledat nové zákazníky.“ Odfrkla si. „Jestli uvidím nějakou tu hydroskou kouli, nakopnu ji jako pumlíč, přísahám, že ano.“

Plavovlasý muž je vedl k osobnímu transportéru. Sarein toužebným tónem prohodila: „Možná bychom mohly Basila přemluvit, aby koupil část vašeho nákladu. Už je to dlouho, co jsem neměla dobré theronské jídlo. Nikdy jsem si nemyslela, že mi budou chybět věci, které jsem jedla každý den, ale je to tak.“

Jakmile se ocitly na palubě transportéru, Rlinda už nedokázala ovládnout svou zvědavost. „A teď bych se ráda dozvěděla odpovědi na pár otázek, Sarein. Proč jsem vlastně tady?“

Sarein se tajnůstkářsky pousmála. „Zaslechla jsem prezidenta Wenceslase, jak říká, že by potřeboval malou loď vhodnou pro rychlou a diskrétní misi. Přirozeně jsem mu navrhla, aby se spojil s vámi.“

Rlinda na ni upřela pohled plný skepse. „Chcete snad tvrdit, že prezident Hanzy nemohl nikoho najít sám?“

„To by jistě mohl. Já jsem mu ale ušetřila práci a připsala si tak pár bodů k dobru. A vy tak máte tím pádem šanci získat zakázku. Nebo byste raději dál seděla v lunárních docích a procházela své inventární seznamy?“

Rlinda se hřejivě usmála, ale srdce se jí rozbušilo. Konečně nějaká legální práce! „Pokud mi ten člověk dodá ekti a nebude čekat něco jako slevu pro veřejný sektor, určitě se dohodneme.“

Uvnitř hanzovní pyramidy Sarein představila Rlindu Wenceslasovi a zůstala stát ve dveřích, jako by doufala, že ji

prezident pozve dál. Ten však byl neoblomný. „Paní Kettová a já si potřebujeme promluvit mezi čtyřma očima bez toho, aby nám někdo koukal přes rameno.“

Jakmile v luxusní kanceláři osaměli, Rlinda se usadila na širokou pohovku. Basil se ani nenamáhal nabídnout jí občerstvení. Vlastně jí neprojevil žádnou z pozorností, jež obvykle napomáhají k dosažení dohody mezi dvěma stranami. Místo toho se posadil za čistý uspořádaný stůl, založil ruce na prsou a přešel přímo k věci.

„Jedna z našich kolonií, Crenna, zoufale potřebuje doplnit zásoby. Nejprve planetu opustili Ildirané — obyvatelstvo bylo téměř vyhlazeno epidemií, teď jsou jinou nemocí sužováni zase lidští osadníci. Úmrtím zatím skončil pouze jeden případ, nakazilo se však téměř třicet procent populace. Lidé jsou upoutáni na lůžko nebo se teprve zotavují a nejsou schopní pracovat.“

Rlinda se snažila zůstat klidná, když ale prezident vyslovil jméno planety, zalapala po dechu. Jak se zdálo, její oblíbený exmanžel si vybral planetu postiženou epidemií.

Stal se BeBob jednou z obětí? Možná by udělal lépe, kdyby dál létal jako pilot ve službách OSZ.

„A vy potřebujete někoho, kdo bude… Co vlastně? Evakuovat kolonisty? Udržovat karanténu? Ošetřovat je? Role pečovatelky mi moc nesedí, pane prezidente.“

„Nic tak výstředního, paní Kettová! Ukázalo se, že pomerančovou nemoc lze snadno léčit. Osadníci na Crenně mají základní lékařskou péči, ale žádný farmaceutický průmysl, takže si nemohou vyrobit potřebná antibiotika. Pro Hanzu to není problém a já bych chtěl, abyste jim ty léky doručila.“

Wenceslas jim nakonec oběma nalil z třpytivého džbánu po sklenici ledového čaje. Rlinda usrkla a s tím nejstarostlivějším výrazem řekla: „To je od vás velmi laskavé, pane prezidente.“ Utřela si rty a odložila sklenici stranou. „Ale já tomu nevěřím ani na minutu. Crenna není pro Hanzu důležitá. Lidí tam žije jen pár a zdroje surovin jsou příliš nevýznamné na to, aby vás zajímaly. Povězte mi, proč doopravdy chcete, abych se tam vypravila?“

Její bystrá odpověď ho překvapila, o výmluvy se ale nepokusil. „A kolik toho vlastně o Crenně víte, paní Kettová?“

„Seděla jsem dost dlouho v docích na měsíční základně, pane prezidente. Tam se nedá dělat nic jiného, než studovat informace o potencionálních trzích.“ Výmluva, ne lež. Začala se o kolonii zajímat poté, co obdržela kódovanou zprávu od BeBoba.

Wenceslas se nepokusil svou odpověď nijak přibarvit. „Ano, tato mise má skutečně dvě části,“ řekl zpříma. „Před lety jsem umístil na Crenně jistého muže, aby prozkoumal to, co po sobě zanechali Ildirané. Jmenuje se Davlin Lotze. Je to zkušený výzkumník, vycvičený k tomu, aby odhalil jemné nuance a dokázal sestavit teorie i na základě sebemenších stop.“ „Aha, takže špeh!“

„Tajný vyšetřovatel se specializací na exosociologii,“ řekl Basil poněkud příkře. Potom se usmál. „Pokud ale máte ráda jednoslabičná slova, můžete používat výraz špeh. Až na Crennu doručíte léky, vyhledáte ho. Chci, abyste Lotze odvezla na planetu jménem Rheindic Co a zůstala tam s ním, dokud svůj úkol nedokončí. O vašem příletu na Crennu bude informován.“

Rlinda se zamračila. „Rheindic Co? Není to jedna z těch opuštěných klikisských planet?“

„Máte přehled, paní Kettová. Jen málo lidí vůbec kdy slyšelo její jméno.“ Pak Rlindě předal informace o výpravě Colicosových a o ztraceném archeologickém týmu.

„Řekla bych, že je to lepší, než sedět v docích a čekat, jestli mě někdo nepozve na rande,“ řekla se sebeironizujícím úšklebkem. „Budu potřebovat plnou nádrž ekti. Musím mít dost paliva, abych odvezla vašeho špeha, kam bude zapotřebí.“

A to byla pouze první z mnoha podmínek. Jakmile jí Basil vyzradil neoficiální podrobnosti její mise, měla ho v hrsti.

Náhlý obrat k tvrdému způsobu vyjednávání prezidenta zaskočil. Pokud si myslel, že Rlinda nadšeně přijme první nabídku, brzy zjistil svůj omyl. Stanovil tvrdé podmínky. Ona na něj tlačila o to víc. Rlinda Basila odhadla dobře a podle jiskry v jeho očích poznala, jak velice ho jejich handrkování ve skutečnosti baví.

Nakonec Rlinda kromě plné nádrže paliva usmlouvala také kulatou sumičku. Navrch se jí podařilo prodat polovinu luxusního zboží z Věčné zvídavosti, o něž se zřejmě chtěl podělit se Sarein. Vzato kolem a kolem, byl to velmi vydařený obchod.

Mnohem víc ji ale hřálo vědomí, že se podívá na Crennu a osobně se ujistí, zda je BeBob v pořádku.

Zatímco se její loď hnala vesmírem, měla Rlinda Kettová pocit, jako by jí narostla křídla. Už skoro zapomněla na ryzí potěšení z letu mezi planetárními soustavami. Hydrogové zničili lidské sny, zmrazili rozkvět civilizace, připravili lidstvo o radost z křižování napříč Spirálním ramenem. Bylo to tak strašlivě nespravedlivé, že by Rlinda nejraději plivla na první hydroskou kouli, jež by se jí připletla do cesty.

Jistě, zažehnutí Oncieru Klikisskou pochodní byla velká hloupá chyba a ona opravdu cítila lítost nad hydroskými oběťmi… Ale šlo o nehodu a starý král Frederick, Hanza a vůbec všichni udělali všechno, aby se omluvili. Jenže hydrogy to nezajímalo. Zatracení drzí zmetci!

Několik zářivých sluncí viselo v prostoru docela blízko; místa, jež nikdy nenavštívila, jména, jež znala pouze z hvězdných map. Crenna se nacházela hluboko uvnitř nejasného hraničního pásma, kde ildiranské Impérium již ztrácelo svůj vliv a kam Hanzovní liga teprve začínala expandovat. Soustava byla definována souřadnicemi určujícími polohu centrální hvězdy, nezajímavého oranžového slunce posetého skvrnami, jež zalévalo obyvatelnou planetu teplou září.

Rlinda pomyslela na Bransona Robertse, s nekritickou nostalgií zavzpomínala na staré dobré časy, jako by hádky, k nimž během jejich bouřlivého manželství docházelo, nikdy neexistovaly. Rozhodně se těšila, až ho opět uvidí, a byla na návštěvu Crenny dobře připravená: nákladní prostor Zvídavosti byl plný léků a nejnutnějšího vybavení pro dlouhodobý pobyt na Rheindic Co. Až tato mise skončí, možná ji prezident nechá na svém seznamu lidí vhodných pro zvláštní operace. Po několika hubených letech a ztrátě zákazníků se věci opět začaly obracet k lepšímu.

Ale pak jí dobrou náladu opět zkazili hydrogové. Jakmile navedla loď na přístupový vektor k okrajům soustavy Crenny, její senzory zaznamenaly velké lodě, jež se náhle zjevily v její blízkosti. Obrazovky zešílely a Rlinda aktivovala nouzové systémy. Pět gigantických mimozemských lodí se řítilo prostorem jako ježaté koule utržené z bijáku zlobra a odhodlané zabíjet.

Rlinda okamžitě přesměrovala veškerou energii do motorů Zvídavosti. Loď, obklopená chladnou temnotou, se bez stabilizátorů potácela a zanechávala za sebou nepatrnou, přesto však nezaměnitelnou stopu, jež by se dala snadno sledovat — kdyby o to měli hydrogové zájem.

„Co tady k čertu děláte?“ Vyvolala z počítače svůj výběr z hvězdných map Hanzy, aby si ověřila to, čím si byla jistá. Soustava Crenny neobsahovala obří plynnou planetu. Tady by hydrogové být neměli!

Vyfoukla oblak spalin, aby změnila směr, vyrazila pryč od soustavy a doufala, že si jí nepřátelští mimozemšťané nevšimli.

Pokud si vzpomínala, útok hydrogů na osamělou lidskou loď zatím nebyl hlášen, ona však rozhodně neměla chuť stát se prvním číslem ve statistice. Ještě nedávno Rlinda chtěla nakopnout nepřítele jako pumlíč. Teď, když k tomu dostala příležitost, musela uznat, že to není nejlepší nápad.

Její loď visela v prostoru, vydaná napospas. „Nevšímejte si mě!“ šeptala a znělo to jako modlitba. „Nikdo tady není, jen my, asteroidy.“ Vesmír kolem ní byl znepokojivě prázdný, za hrstku prašných zrnek se mohla schovat jen stěží.

Hydroské koule si však Zvídavosti nevšímaly.

Místo toho pětice lodí obklopila centrální hvězdu jako roj včel poletující kolem úlu. Kroužily kolem, zkoumaly skvrnitou fotosféru, míhaly se mezi pokroucenými erupcemi jako děti běhající kolem zahradního kropítka. Zatímco si nepřátelské koule prohlížely cizí slunce, Rlinda seděla v mrazivém tichu celé hodiny, zvlhlá potem, husí kůži po celém těle.

Potom, bez jakéhokoliv zjevného důvodu, se ježaté hydroské lodě shromáždily do houfu a vystřelily pryč.

„Šťastnou cestu!“ řekla. Třesoucíma se rukama opět zažehla své motory a zamířila ke Crenně. Dokonce i epidemie jí připadala snesitelnější než představa, že by na tomto místě měla zůstat ještě o chvilku déle.

26 ADAR KORI'NH

Adar Kori'nh věděl, že přímá výprava k plynnému obru je pošetilá a riskantní, chtěl však vidět vrak daymského těžeru na vlastní oči.

Mág-imperátor mu nařídil prověřit možnost oživení opuštěných ildiranských zařízení. Na Daymu se ekti netěžilo už 183 standardních pozemských let, od oné katastrofy, jež postihla tehdejší tulácké provozovatele. Kvůli neslavné minulosti se prastarému těžeru vyhýbali jak lidé, tak Ildirané.

A snad i hydrogové — alespoň v to doufal. Původně daymské nebe křižovala trojice velkolepých ildiranských těžerů. Byla to první zařízení předaná trosečníkům z generační lodi Kanaka. Pak došlo ke strašlivé nehodě, během níž jedno z plujících měst kleslo do hlubin. Zahynula celá posádka až na jednoho muže, jenž poté, co byl později zachráněn, blábolil něco o děsivých démonech obývajících vrstvy v nitru planety, vystavené vysokému tlaku. Od té doby se Daym stal opuštěným místem, kde se prý objevovala nadpřirozená světla, ozývaly se tajemné zvuky a zjevovaly se plíživé stíny.

Naneštěstí se nakonec ukázalo, že podivné bytosti v hlubinách nebyly výplodem divoké fantazie šílence…

Hlídkovou loď, jež opustila hlavní bitevník a vydala se k chladnému modrošedému obru, pilotoval Kori’nhův chráněnec Zan'nh. Další hodinu nebo dvě budou spolu sami, izolováni od ostatních, třebaže dostatečně blízko velkým lodím, aby cítili uklidňující blízkost posádek velkých lodí nad sebou. Žádný Ildiran se v takové situaci necítil příjemně.

Kori'nh se zavrtěl; nemohl se dočkat, až si prohlédne skřípající starou továrnu, sestaví hlášení a vrátí se do příjemného objetí davu. Hydrogové byli nevypočitatelní a zrádní. Až doposud se objevili jen tehdy, když byli vyprovokováni, a adar doufal, že malá loď nesoucí na palubě dva pasažéry unikne jejich pozornosti. Tento nepřítel se však ukázal být jedním z těch, jejichž chování nelze nikdy spolehlivě předvídat.

„Našel jsem to zařízení, adare!“ Zan'nh vyvolal na skenerech hlídkové lodi jasný obraz. Na pozadí zmrzlé husté atmosféry

vypadalo kdysi velkolepé industriální město jako drobeček plující v chladném vířícím moři.

Viděl obrázky daymského těžeru z dob jeho největší slávy. Těžní města, která křižovala v různých vzdušných proudech, se vždy po několika měsících setkala, aby si osamělí Ildirané mohli užít početnější společnosti. Těžery si vyměňovaly členy posádky a dělily se o historky, než je nebeské proudění opět rozdělilo a ony pokračovaly v těžbě vodíku.

Jelikož Ildirané mohli žít jen v počtu dostatečně velkém na to, aby udržel thisma, těžba na Daymu byla velmi nákladná. Proto bylo pochopitelné, že se dřívější Mág-imperátor rozhodl pronajmout tato zařízení tuláckým klanům. Lidé výrobu ekti převzali a dosáhli takové efektivity, že Ildirané brzy nakupovali většinu paliva od tuláckých klanů.

Naneštěstí hydroská krize uvrhla dlouhodobou cenovou rovnováhu v chaos a Mág-imperátor musel zvážit všechny možnosti. Říše měla významné zásoby ekti nashromážděné během staletí, i ty se však začínaly povážlivě tenčit. Ildirané potřebovali obnovit dodávky paliva, ať už mělo pocházet z jakéhokoliv zdroje.

Zan'nh dělil svou pozornost mezi údaje na obrazovkách letounu a to, co mohl vidět přímo. Výsledky senzorického zkoumání ho podle všeho překvapily. „Těžer byl opuštěn před více než stoletím a od té doby se rozpadá. Je však v lepším stavu, než jsem si myslel. Integrita konstrukce se blíží osmdesáti procentům. Součásti z méně odolných materiálů se rozpadly — okna, uzávěry dveří a podobně. Zato většina palub je pevná.“

Těžer vypadal jako plující město duchů s vyrabovanými domy a opuštěnými průmyslovými komplexy. Šedé cáry vlhké mlhy se kroutily mezi nosníky jako nehmotní hadi. Kvůli značné vzdálenosti Daymu od primárního slunce tady i za dne vládlo kalné šero.

„Ale i tak, adare,“ pokračoval Zan'nh, „nevěřím, že by se našlo mnoho Ildiranů, kteří by tady chtěli žít.“

„O tom rozhodne Mág-imperátor na základě našeho hlášení,“ řekl Kori’nh. „Pokud uzná za vhodné obnovit těžbu ekti na Daymu, bude mít spoustu dobrovolníků.“ Ale já mezi nimi nebudu.

Kori’nh byl důstojník, míšenec vojenského a šlechtického kruhu — stejně jako mladý Zan'nh. Každá molekula DNA ho předurčovala

k tomu, aby se stal velitelem. Každý z ildiranských kruhů měl odlišné sklony a dovednosti, každý rozeznával specifická duchovní vlákna thismatu vyzařujícího z Mága-imperátora. Těžaři milovali svou práci, jejich kruh však postupně vymíral, neboť s příchodem Tuláků ztratili svůj význam. Možná jich nyní bude opět zapotřebí.

Hlídkové plavidlo se sotva slyšitelným zaduněním dosedlo na zkorodované a pokroucené pláty hlavní přistávací plochy. Zakotvili nad komunálními budovami, kde kdysi žily a pracovaly davy Ildiranů. Tuláci, kteří zde pobývali v mnohem menším počtu, se museli na obřím daymském těžeru ztrácet.

Při pomyšlení na tak velkou prázdnotu a tak malý počet lidí se Kori'nh zachvěl. Přestože měl po svém boku Zan'nha, cítil se příliš osamělý, příliš odloučený. Ačkoliv věděl, že zbytek septemu čeká na orbitě nad ním, připadalo mu to neuvěřitelně daleko. Zakřivený pařát děsu si pomalu hledal cestu k jeho nervům. Jak věděl, nenajde klid, dokud se nevrátí do hlavního bitevníku, mezi tisíce vojáků tvořících posádku.

„Pole pro kompresi atmosféry kolem hlavního obytného komplexu stále fungují," řekl Zan'nh. „Třebaže výkon značně poklesl. Levitační motory udržují výšku — budou pracovat ještě tisíce let. Horká chrenová polévka nás ale v lodní kuchyni nejspíš nečeká."

„Nezdržíme se tak dlouho, abychom se stačili najíst. Prohlédneme to tady a zmizíme."

Ústa a nos si zakryli dýchací fólií a zabalili se do ochranných obleků; teplota nejvyšších oblačných vrstev rozhodně nebyla optimální. Tal Zan'nh se držel zpátky, aby jeho velitel mohl sám rozhodnout, zda chce na památnou loď vstoupit jako první, nebo nechá případnému nebezpečí čelit mladšího důstojníka. Nakonec vystoupili společně, hlavy schýlené proti větru, jenž se se skučením prohánět kolem vysokých jeřábů a nosných konstrukcí. Všechno působilo mrtvě, opuštěně a chladně.

Kdysi toto místo žilo činnostmi spojenými s těžbou. Bývalo to rušné město prosycené hukotem výfukových plynů, bzučením ektiových reaktorů a rytmickým tlukotem vpustí, stroj polykající oblaka a cedící je skrz vysokoenergetické katalyzátory podporující

přeměnu vodíku ve vzácný alotrop ekti. Nyní Kori'nh slyšel jen tiché skřípání zkorodované konstrukce, napínané a opět smršťované.

Zan'nh kráčel kupředu, za pomoci senzorů sledoval trhliny a zkoumal míru koroze a opotřebení. Dostal se k příkrému schodišti vedoucímu k ektiovým reaktorům. Jejich hlavnímu cíli.

Když sestupovali dolů, jeden ze schodů se pod Zan'hovým levým chodidlem probořil. Mladík, který se snažil především chránit adara, se naštěstí zachytil zábradlí. Uvolněné kusy kovu s rachotem a lomozem padaly a odrážely se, až nakonec sklouzly ze zakřivené paluby a zmizely v nekonečných oblačných hlubinách.

Lesklé černé mnohonohé stvoření zmizelo v temné štěrbině mezi palubními pláty tak rychle, že je téměř nebylo možné zahlédnout. Pak Kori’nh za sebou zaslechl třepotání křídel. Hbitě se otočil, nespatřil však nic. Přimhouřenýma očima zapátral v temných zákoutích a přemýšlel, zda ony zvuky naplňující opuštěný vrak nejsou pouhým výplodem jeho fantazie. Tuláci s oblibou chovali zbytečné tvory — co když tu po nich nějaký zůstal?

A teď Mág-imperátor opět zvažoval možnost obnovení těžby v naději, že se mu bez velkého rozruchu podaří získat vlastní zdroj ekti. Že si toho hydrogové prostě nevšimnou. Kori’nh poslušně vykonával příkazy vůdce… Jak ale v hloubi své bytosti cítil, riziko bylo příliš velké.

Dole v uzavřených strojovnách páchl vzduch zatuchlinou a měl kyselý nádech, který nedokázala odstranit ani dýchací fólie. Paluba pod jejich chodidly vibrovala hukotem levitačních motorů, které je udržovaly v patřičné výšce.

Zan'nh přistoupil k řídicímu panelu reaktoru. Z kapsy na širokém pásu vytáhl kompaktní zdroj energie a napojil ho na diagnostické přístroje. „Obětoval jsem trochu času a seznámil se s provozem těžení, adare. Tato řídicí konzola se podobá těm, které Tuláci používají i v současnosti.“ Část panelu potemněla, ale mladý důstojník pokračoval ve svých testech.

„Obdivuhodná předvídavost, tale Zan'nhu! Přesně to jsem od tebe očekával.“

Když se Zan'nh pokusil restartovat nejmenší z ektiových reaktorů, pomocné motory se rozechvěly a začaly vydávat podivný hukot. Navzdory talově úsilí systém znehybněl a ztichl. Potřásl

hlavou. „A to byl ten nejzachovalejší, adare. Všechny reaktory budou muset být vyměněny; současná generace techniků ale nemá s takovou prací žádné zkušenosti.“

Kori'nh se zamračil. „Jen si představ, kolik úsilí to bude stát: materiál, stroje, přítomnost velkých montážních čet.“ Stěny jako by se kolem něj svíraly. Světlo bylo matné, vzduch chladný a nehybný. Toto místo bylo tak opuštěné…

Zan'nh se tvářil pochmurně. „Opravy si vyžádají celé měsíce soustředěné práce.“

Většina těžeru byla přitom značně narušená. Lidé mohli propadnout dírami v palubách. Podpůrné pilíře a nástavby jeřábu hrozily zhroucením. Kdesi hluboko se rozlehlo hlasité zaskřípění ne nepodobné zívnutí isixké kočky.

„Něco takového ale těžko skryjeme před hydrogy, nemám pravdu?“

Zan'nh zavrtěl hlavou. „To je zcela nemožné, pane.“ Adar se otočil a cítil, jak se v něm zvedá vlna úzkosti. Věděl, že je to iracionální, ale přál si být na palubě hlídkového člunu a letět zpátky ke svému bitevníku. Nemohl však připustit, aby mladý tal viděl jeho nervozitu. „Provedli jsme dostatečné ohledání. Řeknu Mágu-imperátorovi, že podle mého názoru nemá pokračování těžby na Daymu smysl.“

„Souhlasím,“ přitakal Zan'nh rychle.

Oba pak svižně vyšplhali po schodech a žebříku na plošinu, kde na ně čekala jejich loď, měkce zahalená plíživou chladnou mlhou. Třebaže se ani jeden z nich přímo nerozběhl, pohybovali se mnohem rychleji, než situace vyžadovala.

27 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Jakmile První následník Jora'h od svého otce obdržel pozvání k osobnímu rozhovoru, neměl tušení, že se celý jeho život brzy od základů změní.

Mág-imperátor Cyroc'h vládl už téměř sto let. Řídil svou říši s velkorysou moudrostí nezbytnou k zachování jednoty prastaré civilizace. Jak dokládala Sága sedmi sluncí, zlatý věk ildiranského Impéria trval už celá milénia.

Jora'h, jakožto nejstarší syn a První následník, se svým otcem často rozmlouval o politice a panovnických zásadách. Ačkoliv mu jeho výjimečné postavení zaručovalo veškeré výsady a pohodlí, Jora'h měl dobré srdce a byl odhodlán, až nastane ta správná chvíle, splnit svou povinnost. Historie a osud mu připadaly jako pomalé bárky líně unášené proudem klidné řeky. Zdálo se, že není třeba na nic spěchat.

Jora'h vstoupil do meditační místnosti plný radosti a zvídavosti. Těšil se na setkání s otcem a byl připraven přijmout jeho rady. Kromě toho strávil ráno s příjemnou novou milenkou z kruhu specializujícího se na přípravu jídel. Mladá žena měla skvělý smysl pro humor a přenesla svou dobrou náladu i na něj.

„Uzavři vstup, Bron'ne!“ řekl Mág-imperátor hlubokým hrozivým hlasem. „Nechci být vyrušován.“

Když se urostlý strážce odebral vyplnit vůdcův příkaz, Jora'h si povšiml vážného výrazu v otcově buclaté tváři. „Co se stalo, otče?“ Bron'n mezitím zaujal své místo před meditační místností a jeho silueta, vysoká a děsivá, prosvítala skrz dveře.

Oči Mága-imperátora, temné a zářivé, na něj hleděly z hloubi tukových záhybů. „Poslouchej mě dobře, Jora'hu! Vždycky jsi věděl, že tento den jednou musí přijít.“

První následník pocítil podivnou nevolnost.

„Co máš na mysli?“

„Umírám. Mé tělo požírají tumory, které budou růst tak dlouho, dokud mě nezadusí zevnitř,“ řekl vládce nezúčastněným tónem, jako by šlo o nějakou bezvýznamnou věc. „Připravuji se na svou poslední cestu k Věčnému jasu. Na tebe tak zbude o to víc práce, neboť ty zde zůstaneš.“

Jora'h zalapal po dechu a nejistě vykročil vpřed. „Ale… To nemůže být pravda! Jsi Mág-imperátor. Dovol mi, abych povolal lékaře.“

„Neztrácej čas dětinským popíráním skutečnosti. Příběh mého života se blíží ke konci a ve tvém brzy začne nová kapitola.“

Jora'h se napřímil, nabral vzduch do plic a polkl, aby alespoň zčásti vstřebal právě utrpěný šok. „Ano, otče. Poslouchám.“

„Už celá desetiletí jsem neopustil toto křeslo — a nebylo to kvůli hloupé tradici, podle níž se noha Mága-imperátora nesmí dotknout země. Zákeřné, pomalu rostoucí nádory napadly mou míchu a mozek. Teď už mě hlava bolí neustále a je to stále horší. Tak mi přibližně rok života než zeslábnu, ztratím schopnost dýchat a mé srdce přestane tlouct.

Pak podstoupíš rituální obřad, během nějž obětuješ svou mužnost a staneš se novým Mágem-imperátorem. Má lebka bude uložena do ossuaria, aby tam zářila vedle lebek mých předchůdců. Nedoufej ale, že ti odtamtud budu moci radit. Soustředit duchovní vlákna a vysvětlit původ Věčného jasu ti nepomohou ani členové kruhu světlonošů.“

Jora'h potlačil zasténání. Jako První následník měl dost sebedůvěry, takže pomoc kruhu světlonošů, kněží, filozofů, kteří poskytovali pomoc tápajícím Ildiranům, potřeboval jen zřídka.

Mág-imperátor pokračoval: „Odměnou za to vše ti bude skutečnost, že obsáhneš veškeré thisma. Pochopíš to, co vím nyní já. Porozumíš motivům a jemnému předivu plánů, které jsem zosnoval, abych zachoval jednotu Ildiranského impéria.“

Jora'h svěsil hlavu. Ale já to ještě nechci! pomyslel si, nahlas však neřekl nic. Otec by ho za tak nezralou myšlenku pokáral. Tuto situaci nikdo neplánoval. Nikdo si nepřál takovou změnu — a přesto bylo Jora'hovou povinností ji přijmout. Po celý svůj život věděl, že se stane příštím Mágem-imperátorem. Nemohl očekávat nic jiného.

„Budu připraven, otče, slibuji.“ Na statečnější slova se nezmohl. Snad tento slib dokáže naplnit. Zdálo se mu, jako by ho dusivá tíha Hranolového paláce měla každou chvíli rozdrtit. Ačkoliv kolem bylo stále plno světla, měl pocit, že vidí spoustu stínů, kterých si dříve nevšiml.

„Nikdy nebudeš připraven, Jora'hu! Ani já jsem nebyl připraven, když přišel můj čas a měl jsem nastoupit na místo svého otce. Každý nový Mág-imperátor se cítí stejně.“

Jora'h se snažil ovládnout úzkost, jež se ho zmocňovala, stejně jako neodbytné otázky. „Ale co válka s hydrogy? Toto není vhodná

doba na výměnu vůdce. Před námi jsou strašlivé časy, nebezpečí naprosté katastrofy je příliš velké. Otče, je mi líto…“

Mág-imperátor se vzepřel do sedu a Jora'h si se zděšením povšiml jeho zjevné slabosti a popelavé barvy pleti. Proč jsem to neviděl dřív? To jsem byl opravdu tak lhostejný, pohroužený do svých radovánek?

„Na takové řeči není čas. Je třeba pracovat na tvé přípravě. Musíš mnoha věcem porozumět a mnoho věcí se naučit, jinak se Impérium rozpadne na prach.“

Jora'h se pokusil vžít do role panovníka. Pozvedl bradu. „Pak tedy využijme zbývající čas co nejlépe.“

Mág-imperátor se sotva znatelně pousmál a uvelebil se ve svém polstrovaném křesle. „Skvělý přístup!“ Pak jeho rysy opět ztvrdly. „Sledoval jsem tě, Jora'hu. Vím, s kým mám tu čest. Jako První následník jsi splnil všechna očekávání. Upřímný, laskavý, milující svůj lid, ochotný vydat ze sebe to nejlepší.“

Chvála Jora'hovi dodala síly, jeho otec však pokračoval ostřejším tónem. „Bohužel také zženštilý a až příliš naivní. Doufal jsem, že několik desítek let výcviku tě otuží a připraví na obtíže spojené s vládou. Nyní nemám na vybranou.“

„Vždycky jsem dělal to, co jsem považoval za nejlepší, otče. Pokud jsem se dopustil chyb…“

„Nemůžeš vědět, co je nejlepší, dokud nemáš všechny informace, na jejichž základě by ses mohl rozhodnout. Ani jako První následník neznáš všechna tajemství. Složitou tapisérii našeho Impéria lze pochopit jen skrze úplné ovládnutí thismatu. Musíš obrnit své srdce a projasnit mysl.“

Jora'h polkl. Vypadalo to, že ho čeká rok plný změn. „Tvé dny budou od nynějška jiné. Musíme se zcela soustředit na tvou výuku. Snad ji stihneme dokončit včas.“

Jora'h, zmatený a zdrcený, začínal pomalu chápat, jaká změna ho čeká. „Co je zapotřebí udělat nejdříve, otče?“

Oči Mága-imperátora se zúžily do masitých záhybů. „Musíš posílit vazby se svými bratry, místodržícími. Navštívíš Hyrillku. Nikdo neví, že mě opouští zdraví — zatím. Je však nezbytné, abys přivezl Thor’ha. Jakmile převezmeš vládu, tvůj syn se stane První následníkem a měl by se naučit znát své povinnosti.“

Jora'h souhlasně přikývl. „Ano. Hyrillský místodržící ho rozmazloval už dost dlouho."

Mág-imperátor se sesul do svého vejčitého křesla, zcela vyčerpán. „A pak… musíme začít s našimi plány."

Zatímco dobroské nebe potemnělo soumrakém houstnoucím jako sražená krev, Nira pozorovala chovný tábor. Kdysi dávno to byla mladá kolonie založená optimistickými osadníky z Burtona. A pak se všechno pokazilo…

Nira se ve své fantazii stále ještě dokázala vrátit do světolesa, třebaže věděla, že ji stromy nemohou slyšet. Léta, která strávila jako zvídavá zelená kněžka, vzpomínky na dobu, kdy jako dychtivá akolytka čítávala stromům příběhy, či na rodiče a mladší sestru, kteří ji tolik milovali, třebaže nerozuměli jejím vášním — to vše jí dodávalo sílu. Občas, po večerech, když byla se svými spoluvězni, se pustila do vyprávění: o králi Artušovi a rytířích kulatého stolu, o Beowulfovi, o Romeovi a Julii. Ubožáci nedokázali rozlišit mezi pravdou a fikcí.

Pokud neměli zájem, zpívala si staré lidové písně, jejichž záznamy se nacházely na palubě generační lodi Caillié. Během let strávených na Dobrosu tiše prozpěvovala prosté veršíky svým dětem, recitovala jim staré a legrační ukolébavky, dokud jí je Ildirané z lékařského kruhu neodebrali. Občas Nira dokonce doufala, že by mohla spatřit — nebo dokonce zachránit — svou Princeznu, dcerku Osira'h.

Dobroské hlavní město založené mnoho století před příletem Burtona bylo tvořeno shlukem budov opatřených početnými okny. Nyní, po západu slunce, se ulice rozzářily megaflektory, jejichž úkolem bylo zaplašit temnotu přicházející noci. Lidem nedostatek světla nevadil, proto byl chovný tábor umístěn na samém okraji města, osvětlen pouze hrubými tělesy ve tvaru koulí.

Muži a ženy se svolávali k jídlu do společných baráků. Nira se k nim občas přidala, tentokrát ale toužila zůstat na samé hranici tábora. Její zelená kůže stačila absorbovat dostatečné množství světla a nepotřebovala jinou výživu.

Pohlédla směrem k horizontu, kde byly kopce poseté skupinami zakrslých stromků s černými listy. Kdyby tak jen dokázala navázat

telinkové spojení se světolesem, mohla by přivolat pomoc, poslat zprávu či zjistit, co se během jejího zajetí stalo ve Spirálním rameni!

Ostatní lidské ženy byly prosté a statné, zrozené k tvrdé práci a častým porodům. Všechny životaschopné plody byly prohlédnuty a prozkoumány hned při narození. Někteří novorození míšenci byli tak strašlivě zdeformovaní, že museli být okamžitě usmrceni. Zdravé děti zůstaly několik měsíců se svými matkami, pak jim byly odebrány a svěřeny profesionálním vychovatelům v dobroských městech. Jen lidské děti mohly zůstat v táboře se svými rodiči, kde vyrůstaly, aby později zaujaly jejich místo.

Nira otočila hlavu a zadívala se na nádherně osvětlenou rezidenci uprostřed ildiranského města, kde, jak věděla, žil dobroský místodržící. Před lety nařídil místodržící svým strážným, aby Niru vodili do jeho pokoje ve věži — zavřít se s ní v inseminačních barácích mu připadalo příliš nepohodlné. Během vynucených schůzek si Nira představovala, že ji drží v náručí Jora'h, její milovaný. Udru‘h se velmi podobal svému bratru, jeho laskání však hladilo jako skleněné střepy, doteky konejšily jako ostnatý drát a Niře se chtělo ještě několik dní poté zvracet.

Během těhotenství, jež následovalo po porodu Osira'h, se modlila za potrat, toužila vypudit nenáviděný plod ze svého těla. Její dítě, chlapec, se však narodilo silné a zdravé. Navzdory pohrdání, jež cítila vůči tomu, kdo ho zplodil, se Nira na nevinné děcko brzy upjala. Nyní byl ale pryč i její chlapeček — Rod‘h. Nira jen doufala, že až vyroste, nebude se podobat otci.

Když jí chlapce odebrali, Nira se snažila přimět místodržícího, aby jí řekl něco víc o její Princezně, Udru‘h ji ale odbyl. „Už se mě na to nikdy neptej! Osira'h tě už nemusí zajímat. Nese na svých ramenou tíhu celého Impéria.“

Tato slova naplnila Niru strachem a zároveň nadějí. Jaké měl místodržící s Osira'h plány? Zatímco tma houstla, Nira se snažila převést své myšlenky do slov, upírajíc přitom zrak na vysokou věž, jako by to byla bašta snů a přání. Tam byla její Princezna. Věděla to. Cítila.

Sídlo místodržícího tonulo v hřejivém světle vzbuzujícím iluzi příjemného místa. Ráda by věděla, kolik z jejích dětí stále žije v dobroském hlavním městě, kde jsou kolektivně vychovávány,

vyučovány a zkoumány zvědavými vědci a odborníky. Nebo je snad všechny odvezli na Ildiru jako trofeje k poctě Mága-imperátora?

A pak se Niře zatajil dech, neboť za největším oknem spatřila siluetu děvčátka přibližně Osira'hina věku. Nalehla na plot a srdce jí začalo tlouci jako o závod. Soustředila se, vztáhla svou mysl a snažila se zachytit slabé telepatické spojem, jenž ji vždy poutalo ke světolesu. Kdyby se tak jen mohla dotknout světostromu…, jakéhokoliv stromu! Zoufale prahla navázat spojení se svým dítětem, krví své krve.

Nira se přimkla k pletivu a ani přitom nevnímala, že si poranila prsty. Princezno! Mohla ta malá postavička patřit její dceři? Kdyby ji mohla vidět, poslat jí vzkaz, říci pravdu…

Chvějivého pocitu doprovázejícího odpověď se ale nedočkala. I kdyby se jí podařilo navázat skutečné spojení, Osira'h by jen těžko věděla, co si s ním počít. Nižině duši však narostla křídla už jen proto, že ji mohla spatřit. Byl to začátek!

29 DOBROSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ

Malá míšenka byla obdivuhodná, její talent a inteligence přesahovaly ta nejoptimističtější očekávání. Toto dítě se mohlo stát duchovním mostem, jenž překlene rozdílnost dvou ras a spojí je dohromady tak, jako vlákna thismatu spojovala všechny Ildirany.

Pokud Osira'h ve svém náročném úkolu uspěje, úsilí mnoha generací nebylo marné. Tato dívenka mohla zachránit celé Impérium, civilizaci, všechno. Musela to dokázat.

V komnatách ozářeného paláce pohlédlo dítě se zářivým úsměvem na svého učitele, ochotné učinit vše, co se od něj žádá. Nádherné, nevinné, dokonalé; jasný paprsek vycházející přímo z Věčného jasu. Osira'h byla obdivuhodná a na svůj věk velmi rozumná. Místodržící odhadoval, že zná sotva polovinu jejích možností. Snad to bude stačit.

Jakožto druhý syn Mága-imperátora Udru'h vždy pilně pracoval, dělal nezbytnou práci, zatímco jeho starší bratr Jora'h zlehka proplouval životem a výhodám svého postavení věnoval jen málo

pozornosti. Dobroský místodržící na bratra nežárlil, netoužil převzít jeho úlohu jako případný dědic Hranolového paláce. Místo toho se soustředil na svůj úkol a naučil se být až děsivě věcný. Vykoná svou povinnost… Třebaže to možná nebude příjemné.

Nyní upřel zrak na holčičku, která stála u okenní tabule zahleděná do houstnoucí tmy, jako by tam cosi tušila.

Ale ve chvíli, kdy si jen pomyslel její jméno, se otočila. Osira'h měla velké oči a jemné zlaté vlasy, vysoké lícní kosti, pevnou bradu a jemné ušlechtilé rysy prozrazující vznešený původ. Místodržící v její tváři viděl Jora'hovu podobu okořeněnou špetkou exotické krve zelené kněžky. Její oči zářily vnitřním světlem, byl v nich záblesk hvězdné modři zděděné po otci, zastíněné oříškově hnědou matky.

„Už jsi na mě zase myslel," řekla tenkým, ale jasným hláskem. Osira'h bylo teprve pět, ale výjimečná kombinace zděděných genů společně s intenzivním výcvikem ji učinily dospělejší, než byly ostatní děti jejího věku. Tato dívenka nikdy nesnila o tom, že by strávila svá odpoledne hrou.

„Cítíš mou pýchu?"

Holčička se zasmála.

„Vyzařuje z tebe jako žár z ohně."

Postavil se vedle ní a pevnou paží ji uchopil kolem ramen. Ještě před rokem musela Osira'h vynaložit veškeré úsilí, aby soustředila své smysly a dokázala přečíst myšlenky místodržícího. Nyní to pro ni bylo stejně přirozené jako dýchání. Pozoruhodné…

Žádný z jejích nevlastních sourozenců, potomků té zelené kněžky — dokonce ani Udru'hův vlastní syn Rod'h — nevykazoval takový talent, přesto místodržící doufal, že ze spojení Niry Khaliové s členy rozličných ildiranských kruhů může vzejít výjimečné dítě. Ostatní malí míšenci byli vychováváni ve velkých skupinách, jeslích, školkách a výcvikových střediscích v hlavním dobroském městě. Tyto děti si byly vědomé své výjimečnosti a jejich učitelé a vychovatelé cíleně pracovali na rozvoji jejich jedinečných schopností.

Osira'h si však místodržící ponechal u sebe.

„Jsi nesmírně talentovaná. Na Dobrosu je více telepatů, ale ty jsi z nich nejlepší. Proto jsem zasvětil svůj život tvé výchově. Chci,

abys měla ty nejlepší podmínky a mohla plně rozvinout své schopnosti.“

„Pro slávu Mága-imperátora,“ řekla Osira'h. Místodržící jí tato slova vštěpoval od chvíle, kdy začala mluvit.

„Pro slávu celé ildiranské civilizace,“ zdůraznil Udru'h.

„Slibuji, že udělám, co bude v mých silách. A pokud to nebude stačit, vynasnažím se ještě víc.“ Její tvář se zachmuřila jako vždy, když si uvědomila, jaká odpovědnost na ní leží. Malá ústa se našpulila jako poupě. „Občas mám z hydrogů strach. Jsou to stvůry. Opravdové bestie.“

Dobroský místodržící upřel pohled do beztvaré noci. Jas zaplavující pokoj proměnil venkovní nebe v černou stuhu. „Budeš se jim muset postavit, Osira'h. Staneš se prostředníkem našeho Mága-imperátora. Jsi naší jedinou nadějí — mostem ke spojenectví — nebo alespoň dohodě, která zabrání tomu, abychom během této války byli zničeni.“

Udru'ha zaplavila vlna upřímné lítosti smíšené s otcovskou pýchou. Potlačil však své emoce dřív, než je dívenka mohla vycítit. Nesměl před Osira'h projevit slabost, musel být rozhodný a nezapochybovat — aby ani ona o sobě nepochybovala.

Osira'h byla poddajná a vždy ochotně vykonala vše, co se od ní žádalo. Ačkoliv se žádné z křížených dětí nezajímalo o svůj původ, Udru’h byl pro ni jako otec. Nepodstatné detaily dívku nezajímaly. Prostě jen hrála svou úlohu.

Bude to však zanedlouho stačit k záchraně Impéria?

Celá tisíciletí vybraní Ildirané věděli, že hydrogové se jednou mohou vrátit a způsobit zkázu. Mágové-imperátoři se po mnoho generací připravovali na případný návrat velkého nepřítele, podporovali křížení mezi vybranými kruhy a sledovali výsledky těchto delikátních pokusů. Pátrali po užitečných mutacích, jež mohly v budoucnu znamenat spásu. Zvlášť je zajímal jakýkoliv projev zvýšených telepatických schopností.

Po objevení lidské rasy si vládnoucí Mág-imperátor Yura'h uvědomil, že se mu otevírají nové, vzrušující možnosti.

Jakmile první testy osadníků z Burtona ukázaly pozoruhodný potenciál lidských genů, dobroský projekt byl rozšířen s cílem vytvořit skupinu telepatických kříženců. Nejprve šlo o vzájemnou

dohodu mezi kapitánkou Chrystou Loganovou a tehdejším dobroským místodržícím, avšak tragédie, k níž došlo během prvních let, popudila místodržícího proti lidem a změnila podstatu celého programu. Z lidí se od té doby stali otroci. Pokusný materiál.

Synergie lidských a ildiranských genů vedla ke zplození několika zrůd, ale také k pozoruhodným úspěchům, zvláště ve druhé nebo třetí generaci. Zrodili se silnější bojovníci, rychlejší plavci a nápaditější zpěváci či vypravěči. Hybridové vzešlí z těchto experimentů byli vychováváni k absolutní věrnosti vůči ildiranského Impériu, Mága-imperátora považovali za živoucího boha.

Šlo o dlouhodobý plán, přípravu na možnost dalšího setkání s hydrogy. Před deseti tisíci lety v bitvě se svými mocnými protivníky zahubili hydrogové téměř veškerý život ve Spirálním rameni, zničili klikisskou civilizaci a srazili ildiranské Impérium na kolena.

Pravdu však znalo jen několik málo Ildiranů, skutečné události nebyly zaznamenány ani v Sáze sedmi sluncí. Obyvatelé plynných planet mohli ještě několik století tiše prodlévat ve svých hlubinách, nebýt těch lidských nadutců, kteří je vyprovokovali a dovedli Spirální rameno na pokraj dalšího titánského konfliktu. Jakmile se ukázali hydrogové, bylo jen otázkou času, kdy se objeví jejich nepřátelé.

Osira'h se narodila v pravý čas.

Místodržící opět stiskl její rameno, až holčička zamžikala. Uvědomil si, že byl příliš hrubý. „Jsi tak mladá, Osira'h! Přál bych si, abych na tebe nemusel spěchat.“

„O mě si nedělej starosti.“ Upřela na něj pohled, v němž se zračila absolutní důvěra ve smysl vlastního poslání, v Mága-imperátora i Udru‘hovu laskavost.

„Vykonám svůj úkol. Byla jsem pro něj zrozená. Pro slávu ildiranské civilizace.“

„Ach, jak by ti hydrogové mohli odolat?“ Holčička se na něj zářivě usmála. Dar osudu, nejnadanější telepat, jaký kdy v ildiranském Impériu žil. „Zachráníš nás všechny, dítě.“

Místodržící ji objal a dívenka vážně přikývla. „Ano, zachráním.“

30 RLINDA KETTOVÁ

Jakmile se *Věčná zvídavost* přiblížila ke Crenně, město se zaplnilo farmáři pracujícími na vzdálenějších pozemcích. Neočekávaný přílet Rlindy Kettové byl událostí, jež dostala přednost před každodenní prací.

Rlinda, stále otřesená ze setkání se slídícími hydroskými loděmi, vystoupila z lodi, připravená se vší skromností přijmout nadšené pozdravy a uvítání.

„Hanza se doslechla o vašem neštěstí, přivážím vám léky!“ zvolala. Čekala město vylidněné epidemií, opuštěná pole a volně se potulující hospodářská zvířata. „Ale jak se tak na vás dívám, nevypadáte zrovna nemocně.“

Nejbližší farmář přikývl. „To je sakra hezký od krále Petra, že se o nás stará, madam, ale jak vidíte, medicínu už máme. Jeden z našich kolonistů má vlastní loď, a tak ji dovez, třebaže cestou zpátky musel z nádrže vyždímat poslední kapku ekti. Za svý životy vděčíme Bransonu Robertsovi.“

Sotva uslyšela to jméno, srdce se jí rozbušilo, ale zachovala tvář. „No tak to musí být hodně odvážný, když si dovolil takhle znevážit moji dobročinnost.“ Očima zapátrala v davu a našla BeBoba. Rozčepýřené šedé vlasy, o něco delší než obvykle, mu dodávaly poněkud zanedbaný vzhled. Oblečení měl umazané hlínou, jako by pracoval na poli. On! Už samotná tato představa ji rozesmála.

Rlinda viděla, jak se jeho oči plní slzami, a pak se k ní bez ohledu na přihlížející farmáře rozběhl. Rozpřáhla paže a vrhla se jeho směrem. Věděla, že musí vypadat směšně, když se tam objímají jako dva pobláznění milenci z lacinéh romantickéh filmu.

„Takže…, ehm, vy dva se zřejmě znáte?“ ozval se jeden z kolonistů.

Rlinda a BeBob, drtící jeden druhého v objetí, odpověděli komickým unisonem: „Tak trochu.“

„Kdybych věděl, že se objevíš, neplýtval bych palivem,“ řekl BeBob. „Místo léků jsem mohl přivézt nějaké věci ke zpříjemnění života, nástroje, nové osivo — a vydělat na tom.“

Rlinda mu vjela konečky prstů do střapatých vlasů a pak ho opět objala. „Máš měkké srdce, ne mozek, BeBobe!“ Spiklenecky ztlumila hlas. „Dneska v noci budeš mít spoustu času, abys mě přesvědčil, že jsem nepřiletěla zbytečně. U tebe nebo u mě?“ Pak se zachichotala. „Jsi tak roztomilý, když se stydíš! Vypadáš opravdu pobouřeně.“

„Hej, snažím se stát váženým kolonistou!“ „Tak se snaž víc.“ Políbila ho na ústa.

Rlinda mu neprozradila skutečný cíl své mise, nechtěla zkazit poklidnou večeři v jeho domě, kdysi postaveném Ildirany. Přinesla pár jeho oblíbených pochoutek, několik datových nosičů se zábavou, láhev dobrého vína a legrační triko, které, jak věděla, stejně nebude nikdy nosit. Říkala tomu „balíček na uvítanou“.

„Abych pravdu řekl, čekal jsem, že si najdeš nějakou výmluvu a přiletíš sem.“ BeBob vychutnával jemné dušené maso, jež Rlinda připravila v malé kuchyňce. „Kdybych si nemyslel, že dokážeš moji zprávu rozluštit, vůbec bych ji neposílal. I tak to bylo riziko. Generál Lanyan nejspíš není rád, když se mu ztrácejí kapitáni.“

„Pfff! Neměl právo tě odvést, to především. A konfiskaci mých lodí jsem mu taky ještě neodpustila. Mimochodem, co Slepá víra?“

Pozvedl obočí. „Slepá víra je tvoje jen z deseti procent. Je v pořádku — až na prázdnou nádrž. Hodí se leda na zahrádku místo trpaslíka.“

„Postav ji na podstavec a kolem zasaď kytičky,“ řekla Rlinda. „Pak se z tebe stane opravdový pecivál.“

Usrkl temně červeného vína, které mu nalila. „Jsem tady šťastný. Crenna je hezké místo s příjemným klimatem. Měla bys slyšet vítr, když fouká skrz zpívající stromy. Je to ideální místo, kde by se člověk mohl usadit — z vlastní vůle, ne z nouze. Rád bych tě tady měl, Rlindo. A nejen proto, že báječně vaříš.“

Zasmála se, v duši hřejivý pocit. „Já věděla, proč sem letím. V těžkých časech je o lichotky nouze.“

Postavil sklenici na stůl. „Určitě tady nejsi jen proto, abys mě navštívila, třebaže bych tomu moc rád věřil. Potřebuješ pomoc?“

Jeho bystrý postřeh ji nijak nepřekvapil a tak mu řekla všechno.

Když se Rlinda hodinu po rozbřesku vracela ke své lodi, Davlin Lotze už na ni čekal. Stál tam jako socha, svalnatý, s prázdnýma rukama a levou tváří poznamenanou zhojenými jizvami, jako by se mu nějaký dravec pokoušel vyškrábnout oko. Vyzařovala z něj inteligence, obezřetnost a jednoznačná autorita. „Předpokládám, že vás prezident Wenceslas poslal pro mě," řekl. „Ale i tak to bylo pěkné gesto. Ty léky, myslím."

Přeměřila ho pohledem. „Vy nevěříte na prostou lidskou solidaritu?"

„Nevěřím na Basilovu lidskou solidaritu." Upřel oči na Zvídavost. „Vypadá jako dobrá loď. Je dostatečně vybavená?"

„Prezident mě donutil naložit všechno, co bychom na naší malé výpravě mohli potřebovat: nástroje na kopání, přístroje pro analýzy, vybavení pro základní tábor, zásoby jídla, vodní čerpadlo. A deset tisíc čistých křížovek uložených v lodní databázi."

Zatímco venku začínalo poklidné ráno, Rlinda ho uvedla na palubu a doprovodila ho do kabiny pro hosty, v níž kdysi přebývaly zelené kněžky Nira a Otema. Tehdy ještě o hydrozích nikdo neměl ani zdání… Lotze sáhl na pelest a se spokojeným přikývnutím kvitoval přítomnost počítačové konzoly a terminálu lodní databáze.

„Jsem připraven k odletu. Nerad bych budil rozruch balením věcí. Kolonisté si myslí, že jsem jen další obyčejný osadník s malou špetkou technických dovedností. Nemají tušení, proč jsem tady byl."

Rlindu to překvapilo.

„Ani se nerozloučíte? Strávil jste na Crenně několik let, a… Chcete se jen tak vytratit za úsvitu? Nevezmete si nic víc než košili, kterou máte na sobě?"

Jeho tvář zůstala klidná. „Tak to bude nejlepší. Jsem připraven začít pátrání po těch ztracených archeolozích."

Rlinda se zhluboka nadechla. „Příprava lodi k odletu bude chvíli trvat. Kromě toho, já se ještě potřebuju vrátit, abych mohla někomu dát sbohem."

31 ANTON COLICOS

Bájné město Mijistra naplnilo veškeré sny Antona Colicose — a tisícinásobně je předčilo. Křišťálová metropole se třpytila v záři sedmi sluncí tak, až měl pocit, že větší zázrak by jeho oči už nesnesly.

Sotva vystoupil ze zdobné ildiranské dopravní lodi, začal po kapsách hledat sluneční filtr. Kapitán ho varoval, že intenzivní záře lidem často působí potíže, Anton byl ale zcela omráčen pohledem na město a na opatrnost pozapomněl. Když si fólii upevnil přes oči, vynikly další úchvatné detaily. Vysoké věže, fontány, okna z barevných skel, zahrady…

Mijistra ztělesňovala lidské představy o těch nejúchvatnějších místech: Xandu i harém Kublaj Chána, mytickou Atlantidu, zlaté město El Dorado, říši kněze Jana či dokonce Smaragdové město země Oz. Jen vstřebat všechny ty úchvatné dojmy by trvalo celá staletí… A co teprve je popsat a předat budoucím generacím!

Tak rád by se o to vše podělil se svými ztracenými rodiči. Byli by nadšení! Těsně předtím, než opustil Zemi, dostal oficiální dopis z Hanzy od nějakého bezvýznamného byrokrata, slibujícího „na věc dohlédnout, hned jak to bude možné“. Tón dopisu nezněl příliš povzbudivě, ale bylo to aspoň něco. A kdo ví, třeba mu nějak pomohou jeho noví ildiranští přátelé.

Aby potlačil naléhavou starost o své rodiče, připomněl si, že Margaret a Louis byli soběstační a vždy počítali s možností náhlého zhoršení situace. Ostatně, matka a otec mu vždy zdůrazňovali, jak moc milují svou práci, a navzdory rizikům by si nepřáli dělat nic jiného.

A stejně tak se Anton cítil právě teď na Mijistře. Konečně!

Ildirané vystupovali z přeplněné dopravní lodi, kde cestovali natěsnaní ve společných místnostech. Anton sám dával přednost samotě umožňující studium či tichou meditaci, tyto bytosti však zjevně milovaly společnost. Měl pocit, že nikdy nic nedělají sami.

Kráčel dolů po rampě obklopen různorodou skupinkou Ildiranů, jejichž vzhled prozrazoval příslušnost k rozdílným kruhům. Upřel pohled mimo dav pasažérů a hledal váženého dějepravce Vao'she. Antonovy znalosti ildiranské společnosti byly dostatečně hluboké,

aby člena dějepraveckého kruhu dokázal bez potíží identifikovat. Jeho, jakožto jediného člověka ve skupině, samozřejmě nemohl nikdo přehlédnout.

Pak spatřil drobného Ildirana v šatech ozdobených pruhy absorbujícími sluneční energii, jak na něj mává. Zřetelně se lišil od vojáků nebo vznešených diplomatů, jež potkal na lodi. Anton opustil rampu a únava z dlouhé cesty z něj sklouzla jako dešťové kapky z pršiplášt.

„Vy jste dějepravec Vao'sh?“

Historik své jméno opakoval, vyslovil je obzvlášť pečlivě, aby předvedl správnou výslovnost, a mladík ten zvuk tak dlouho převaloval na jazyku, až potřebnou intonaci trefil. Vao'sh otočil ruce dlaněmi nahoru a doširoka rozpažil. „A ty jsi Anton Colicos, lidský vyprávěč příběhů a strážce dějin?“

„To zní mnohem velkolepěji než ‚absolvent postgraduálního studia' nebo ‚mimořádný profesor'.“ Anton napřáhl paži, aby si s dějepravcem potřásl rukou, což Ildirana poněkud vyděsilo, ale pak jeho gesto napodobil. „Nestává se často, aby na to, co dělám, pohlížel někdo s respektem nebo dokonce obdivem.“

„Jak mohou lidé neobdivovat někoho, kdo vypráví jejich příběhy?“

„Lidé ne vždy považují vypravěče za… užitečné.“

Ildiranský historik vedl Antona po křivolakém chodníku k nepravidelné skupině věží obklopené zurčícími fontánami a skulpturami ve tvaru vybroušených drahokamů. Zrcadla a sluneční hodiny vytvářely v ulicích zajímavé vzory utvářené z odrazů světla a stínů.

Ačkoli byl Anton obvykle rezervovaný, nadšení mu rozvázalo jazyk. Jindy se necítil dobře, pokud měl promluvit na konferenci nebo banketu, nyní ale zapomněl na plachost. „O příležitosti, jako je tato, jsem snil celý život. Víte, než jsem dostal pozvání, psal jsem na Ildiru celkem třikrát a pokaždé bez odezvy. Už jsem se bál, že váš Mág-imperátor prosazuje politiku utajení.“

Laloky na Vao'shově tváři se rozehrály všemi barvami. Tyto orgány, vlastní pouze dějepraveckému kruhu, používali vypravěči k pobavení svého obecenstva. Anton ale zatím nevěděl, jak všechny ty odstíny interpretovat.

„Není dobré cokoliv tajit," řekl Vao'sh. „Každý z nás je hercem ve velké hře vesmíru, a samotná Sága sedmi sluncí je jen nepatrným zlomkem všezahrnujícího eposu. Přesto si málokdo z nás klade otázky." Vao'sh ho vedl podél tenké vodní stěny stékající po jedné z vnějších zdí.

„Pak se tedy budu ptát." Anton očima hltal sochy a třpytivé mozaiky kolem sebe, a nevěděl, na co se soustředit dřív. „Proč bylo mé žádosti nakonec vyhověno? Znám další vědce, kteří projevili zájem a byli odmítnuti."

Vao'sh se usmál. „Způsob, jakým ses představil, na mě udělal dojem, Antone Colicosi. Tvůj dopis plný vášně mě přesvědčil, že jsme spřízněné duše."

„Já… hm…, už ani nevím, co jsem napsal."

Historikova tvář se zbarvila do teplých odstínů, jako když paprsek slunce prosvitne mezi mraky. „Nazval ses dějepravcem lidských eposů, jedním z mála lidí, kteří znají starodávné básně a báje. Kdysi jsem četl několik příběhů přeložených vašimi učenci, ale cítil jsem z nich jen akademickou zatuchlost. Žádné skutečné city, žádná hrdost na vlastní historii.

V tvém dopisu však byla opravdová vášeň. Ty podle všeho chápeš, jak tyto prastaré legendy promlouvají k duši lidské rasy, a dokážeš se dotknout skutečného dramatu dějin. Řekl jsem si, že ty možná naší Sáze porozumíš."

Z návrší hleděli na Hranolový palác, úchvatnou stavbu, vedle níž by Palác šepotu krále Petra vypadal jako ubohá bouda. Kopule, dómy a štíhlé věže spojené můstky čněly vysoko k nebi, obklopené sbíhajícími se paprsky sedmi řek.

Vao'sh byl úžasem svého společníka zjevně potěšen. „Jakožto první dějepravec Mága-imperátora žiji v Hranolovém paláci. Budeš bydlet se mnou." Anton oněměl, což Vao'she pobavilo. „Ale no tak, vypravěč, který ohromením ztratí řeč, není nikomu k užitku, Antone Colicosi!"

„Omlouvám se."

„Budeme se učit navzájem, den po dni."

Anton se usmál. „Vidíte, mám hned jednu otázku. Během své cesty jsem slyšel Ildirany hovořit o dnech a týdnech. Jak můžete

měřit čas tímto způsobem, když je na nebi vaší planety sedm sluncí? Co za neustálého světla znamená ‚den'?“

„Je to jen konvence přeložená do vaší standardní obchodní řeči. Náš den se dělí na aktivní a odpočinkovou část přibližně stejné délky jako u lidí. Pokud chceš, mohu ti vysvětlit ildiranské výrazy včetně přepočtu na lidské jednotky… Ale snadnější bude, pokud zůstaneš u známých termínů. Čeká na tebe tolik nových věcí, proč se hned zpočátku utopit v trivialitách?“

„Mohl bych vám vyprávět spoustu historek o svých kolezích, kteří jsou podobnými maličkostmi doslova posedlí. Pro stromy nevidí les, jak se u nás říká.“

Na Vao'shově tváři se objevil úsměv, tolik podobný Antonovu. „Zajímavá metafora! Těším se, až si budeme navzájem vyměňovat příběhy a učit se nové techniky. Dějepravci musí stále zpestřovat svůj repertoár.“

Když vykročili k Hranolovému paláci, Anton se smíchem prohlásil: „Řekl bych, že ten můj by potřeboval doplnit o pěkných pár milionů veršů.“

Vao'sh se potěšené uklonil. „Pro začátek se pustíme do něčeho méně náročného.“

32 REYNAID

Hlavní část houbového útesu, obývaná tisícovkami obyvatel, čněla vysoko nad zemí, přirostlá k mohutnému kmeni světostromu. Když Reynald stanul před pestrými trůny Otce Idrisse a Matky Alexy, jeho do bronzova opálená tvář se rozzářila úsměvem. Nebyl si jistý, zda má rozhodnutí svých rodičů přivítat s obavami nebo radostí, rozhodně však nešlo o neočekávaný krok. Významné poznámky trousili už celé týdny.

„Pochop, můj synu,“ řekla Alexa se sladkým úsměvem. „Jsi na svou roli dokonale připraven. Toto je ta pravá chvíle.“

„Jsi zcestovalejší a v některém směru možná i zkušenější, než tvá matka a já.“ Idriss se prohrábl v rovně zastřiženém vousu. „Jsme

na tebe velmi hrdí a myslíme si, že budeš důstojným následníkem. Je čas, abys začal. Čeká tě spousta práce.“

„Ach, ten nás určitě předčí!“ Alexina dlaň spočinula na manželově zápěstí. „Lidé ho přijmou okamžitě.“

Reynald se uklonil. „Zanecháváte mi úctyhodný odkaz, ale… Proč jste se rozhodli tak náhle?“

„Cítili jsme, že nastal ten pravý čas,“ odpověděl Idriss důstojně.

Alexa se usmála, zjevně nadšená. „Kromě toho, příští měsíc přiletí Sarein ze Země. Má tady nějaké diplomatické poslání a kdoví, kdy se znovu dostane domů. Může být pro tvou korunovaci vhodnější chvíle?“

Reynald se zarazil právě včas, aby neobrátil oči v sloup. „Tak to je pravý důvod vaší abdikace?“ Přesně takovým způsobem jeho rodiče obvykle uvažovali.

„Ano. A je škoda, že tady nebude taky Beneto,“ řekl Idriss.

Reynald už věděl, jak budou vypadat následující týdny. Do hlavního města se sjedou lidé z celého Theronu, aby se zapojili do nácviku a příprav. A nejnadšenějšími organizátory budou jeho rodiče.

„No, pokud je to ten pravý důvod,“ řekl Reynald s povzdechem, „musíme se vynasnažit, abychom mou sestru nezklamali.“

Otec Uthair a Matka Lia vládli Theronu tři desetiletí, než předali žezlo své dceři Alexe a jejímu manželovi. Senioři odešli na odpočinek už před jednatřiceti lety, aniž toho kdykoliv sebeméně litovali.

Reynald měl své prarodiče vždycky rád, mohl s nimi mluvit o své budoucí roli vládce, Ildiranech i Zemské hanzovní lize. Třebaže si velice vážil svých rodičů, cítil, že Uthair a Lia mají větší cit pro praktickou politiku.

Nyní seděl v hřejivé záři luminiscenčního krbu, uvnitř obydlí svých prarodičů v nejvyšší části houbového útesu, kam byl společně s Estarrou pozván na večeři. Vypadalo to na obyčejný rodinný večer, Reynald ale dobře věděl, že si s ním chtějí v souvislosti s blížící se korunovací promluvit.

Uthair a Lia rádi sedávali na svém řaseném balkónku, dívali se do bludiště světolesa a pozorovali létající hmyz a pestré květiny.

Dokázali si povídat celé hodiny. Třebaže byli svoji více než půl století, stále se zajímali jeden o druhého.

Estarra mezitím chystala talíře na dušenou směs z hub a koření, doplněnou špízem z plachtouního masa. „Nejlepší omáčku děláš stejně ty, babi," řekla, když kradmo ochutnala.

„Musím tě naučit, jak se vaří!" Lia se na dívku v žertu zamračila. „Stará jsi na to víc než dost, Estarro. Osmnáct! Jsi už dospělá… I když tě rodiče pořád rozmazlují jako malou holku."

Uthair se usmál. „Ty ses tak k Alexe chovala až do jejích osmadvaceti, má drahá."

„To je výsada matek."

Starý muž se zvedl ze svého balkónového křesla, zamířil ke stolu a úmyslně přitom přehlédl Reynalda, který vstal, aby mu pomohl. Pustili se do jídla, Uthair a Lia si však pravý důvod svého pozvání stále nechávali pro sebe. Reynald a Estarra se potom pustili do úklidu, zatímco jejich prarodiče vzali z výklenku ve stěně hudební nástroje a vyšli na balkon.

Uthair drnkal na vlastní vynález — rezonující harfokytaru, zatímco Lia hrála na flétnu. Po odchodu na odpočinek se začali bavit výrobou nápaditých hudebních nástrojů z přírodních materiálů. Rozdávali je dětem, jež pak s troubením, drnkáním a rachocením běhaly po lese. Uthair s Liou z toho měli náramnou radost.

Nakonec se Reynaldova babička dobrala k věci. „Reynalde, pokud se máš stát budoucím Otcem Theronu, je nejvyšší čas, aby sis vybral ženu. Lidé to budou očekávat." Lia položila flétnu do klína. „Jsi starší než tvá matka, když se vdala za Idrisse. Tvůj otec byl hrdý a schopný muž, mladý předák města zbudovaného v červí díře. Z jejich spojení vzešly krásné děti. Vládli dobře a lidé je mají rádi." Povzdychla si. „Poklidné časy a pohodlný život však způsobily, že jsou až příliš… spokojení."

„Chce říct změkčilí" prohlásil Uthair. „Theron je soběstačný, nejsme závislí na obchodní výměně s Hanzou nebo Ildirany. Přesto, Alexa a Idriss se mýlí, pokud se domnívají, že mohou válku s hydrogy ignorovat. Nelze vyhlásit neutralitu vůči nepříteli, který vraždí všechny bez rozdílu."

„Nejsem si jistá, jestli jsou hydrogové vůbec schopní rozlišit lidi a Ildirany," řekla Lia.

„Tví rodiče zvolili nečinnost a doufají, že problém zmizí sám. Lia a já jsme se je celé měsíce snažili přesvědčit, aby v těchto obtížných časech předali vládu tobě. A teď nás konečně vyslyšeli.“

Lia poplácala Reynalda po paži. „Ty budeš mnohem lepším vládcem, drahý. Máš na to nejen hlavu, ale i srdce.“

„Ale proč mi to všechno vlastně říkáte?“ zeptal se Reynald.

Místo prarodičů mu však odpověděla Estarra. „Protože se příští měsíc staneš novým Otcem Theronu a oni spoléhají na tebe. Tak ať ti to nestoupne do hlavy.“

Uthair se zachechtal. „Poslouchej svou sestru! Ona je nejspíš nejmoudřejší z celé rodiny. Možná poněkud drzá, ale mluví pravdu.“

Jindy by Reynald uštědřil Estaře pořádnou herdu, ale tentokrát jí popřál sluchu. „Výborně, takže jste mě sem pozvali, abyste mi udělili dobré rady.“ Založil paže na hrudi. „Jen do toho, poučte mě!“

Uthair se širokým úsměvem uchopil svou ženu za ruku. „Jedna z nejdůležitějších věcí, Reynalde, je dobře se oženit.“

Stará žena pohlédla nejprve na Reynalda a pak na Estarru. „Máš nejvyšší čas, Reynalde. Je ti jednatřicet.“

„A totéž platí i pro tebe, Estarro,“ dodal Uthair. „Už jsi ve věku, kdy se dívky vdávají. Oba musíte zvážit svou volbu. Nejprve si všechno pořádně srovnejte v hlavě. Svého budoucího druha či družku byste si měli vybrat po řádné úvaze, ne v pobláznění, opojení vzbouřenými hormony. Uzavřete sňatek s tou správnou osobou, po zralé úvaze, a pokud budete mít štěstí, dostaví se i láska.“

Lia si pohrávala s flétnou. „Jedno po druhém, drahý! Nejprve se zamysleme nad Reynaldem. Většina lidí čeká, že si vybereš dívku z nějaké dobré theronské rodiny, ale v těchto časech by ses možná měl dívat dál.“

Reynald už o této možnosti uvažoval, ale přesto se zeptal: „Jak daleko by to mělo podle vás být?“

„Galaxie je velká, Reynalde,“ řekl Uthair. „Možná by bylo moudřejší uzavřít spojenectví s někým významnějším, než je pár theronských rodin.“

Reynald by se rád této otázce vyhnul, ale nebylo to možné. „Máš na mysli někoho konkrétního, dědečku?“ On sám měl ohledně případné kandidátky jasno.

Lia promluvila mateřským tónem, kterým ho konejšila v dobách, kdy byl ještě dítě a bál se nočních zvuků lesa. „Ale no tak, vždyť si jenom povídáme! Uthair a já už dávno nejsme vůdci Theronu. Jsme jen staří prarodiče, kterým záleží na tvém dobru.“ Zamířila do kuchyňky. „Udělám nám trochu čaje. Už jsme o té věci mluvili dost. Zkus teď přemýšlet sám. Spirální rameno není jenom Theron.“

Po zbytek odpoledne Estarra dělala prarodičům společnost prakticky sama, Reynaldova mysl byla totiž plně zaujatá vzpomínkami na osoby, s nimiž se setkal na své pouti Spirálním ramenem. Nejzřetelněji se mu vybavovala tvář krásné, inteligentní a okouzlující Cescy Peroniové. Vážil si názoru svých prarodičů a teď, když věděl, že nebudou nic namítat, se o ni snad konečně bude moci ucházet.

Tuláci a Theroňané měli mnoho společného a především — oba národy si cenily své nezávislosti na Zemské hanzovní lize. Před pěti lety Cesca zdvořile odmítla Reynaldovy zkoumavé otázky ohledně svého sňatku. Později se Reynald dozvěděl, že její snoubenec byl zabit při jednom z hydroských útoků.

Nyní se mu její obraz opět jasně vynořil v mysli. Neměl tušení, zda Uthair a Lia mluvili právě o ní, přesto začal počítat výhody a příležitosti, jež by takovýto svazek přinesl.

Usrkl čaje a zaposlouchal se do melodie, kterou hráli jeho prarodiče. Jeho mysl přitom pracovala na plné obrátky.33

33 KRÁL PETR

Velmi časně za jednoho mlhavého rána se král Petr a jeho přidělení poradci shromáždili uvnitř nově zabezpečené vyhlídkové galerie. S ostražitým úžasem společně sledovali, jak byl do demontážní místnosti pod nimi přiveden klikisský robot. Jorax, kráčející na mnohočetných prstovitých nohou, se pohyboval těžkopádně jako člověk, jehož vedou na smrt.

Hlavní poradce pro vědu Howard Palawu, muž s nezdravou pletí a řídnoucími vlasy stojící po králově boku, nadšeně prohlásil: „Prošel jsem záznamy, Vaše Veličenstvo. Je to už sto třicet osm let, co Robinsonova expedice na Llaru poslala první zprávy o těchto robotech."

„Tak to je nejvyšší čas, abychom konečně zjistili, co jsou zač," řekl Petr, aniž přitom spustil oči z prastarého obřího stroje. Mohutný a silný Jorax se výhružně tyčil uprostřed místnosti, obrovský jako pozemní rypadlo.

Zleva se ke králově křeslu naklonil Lars Rurik Swendsen, technický odborník Hanzy. Jeho modré oči zářily dětským úžasem. „Ildirané o nich vědí déle než my, a přesto nikdy neprovedli úplnou demontáž a analýzu."

„Inu, všichni dobře víme, že Ildirané nejsou nijak zvídaví," prohlásil Palawu. Oba odborníci byli tak rozrušení, že se zabrali do rozhovoru a na královu přítomnost podle všeho docela zapomněli. „Nemají zájem o nové věci. Ale my se dokážeme učit. Prozkoumali jsme a převzali širokou škálu technologií a použili je k vlastnímu prospěchu. Toto je velký den pro rozvoj naší bojové techniky."

Swendsen přikývl. „Kybernetici Hanzy narazili ve vývoji compů na strop. Už po celé generace nedošlo k žádnému významnému vylepšení. Tito klikisští roboti však dokázali přetrvat celá tisíciletí, aniž degenerovali."

Král Petr se pokusil ztlumit jejich nadšení kapkou zdravého rozumu. „Myslíte, pánové? Ani jeden z klikisských robotů si nepamatuje, co se stalo s rasou jejich stvořitelů. Řekl bych, že hromadná amnézie by se už dala nazvat degenerativní změnou."

Robotická laboratoř pod nimi byla čímsi mezi mechanickou dílnou a fakultním operačním sálem. Police vestavěné ve stěnách osmiúhelníkové místnosti ukrývaly početné analytické a diagnostické nástroje. Plošina umístěná uprostřed byla mnohem bytelnější než obyčejný chirurgický stůl, neboť musela unést Joraxův rozložitý trup.

Kolem stěn u dveří stáli dobře ozbrojení členové palácové gardy a zvlášť povolaní vojáci z oddílů Stříbrných baretů OSZ, vědomi si hrozícího rizika a připravení zasáhnout.

Klikisský robot, větší než všichni lidé, se však nepokusil o jediný výhružný pohyb, jen otáčel plochou hlavou, aby si prohlédl nástroje přichystané k pitvě. Své členité paže nechal zataženy pod oválným krunýřem. „Není se čeho bát. Deaktivoval jsem své ochranné systémy a zaručuji vám svou spolupráci.“

Je vždycky dobré mít se na pozoru, když někdo říká: ‚Není se čeho se bát,' pomyslel si Petr. Tentýž robot „nešťastnou náhodou“ roztrhal na kusy doktora Williama Andekera. Strážní zůstávali v pohotovosti.

Kybernetický tým se ozbrojil laserovými noži, diamantovými pilami, citlivými sondami a jinými přesnými nástroji. „Měli bychom začít,“ řekl vedoucí vědeckého týmu. „Joraxi, kdybyste si lehl sem, mnohem lépe by se nám pracovalo.“

Petr se zamračil. Nebyl si jistý, zda robotovi záleží na tom, aby se lidem během demontáže „lépe pracovalo“. Vypadalo to však, že Jorax je ochoten lidem vyhovět, dokonce i pomoci. Proč to dělá? Jaký to má skutečný důvod?

Basila Wenceslase představa technologického pokroku natolik nadchla, že robotovu nabídku okamžitě přijal. Pro Petra ale byly klikisské stroje hádankou a nepovažoval tudíž za šťastné aplikovat na ně lidské představy o altruismu.

Robot se pomalu nakláněl dozadu, až nakonec spočinul na plošině. Vypadal přitom jako obrovský šváb, jehož někdo postříkal insekticidem. Petr přemítal, zda je prastarý stroj schopen cítit strach nebo bolest.

Náhle nastal v sále nějaký rozruch. Palácové gardy se pokoušely s křikem zabránit dvěma dalším klikisským robotům vstoupit do místnosti. Stříbrné barety namířily na broučí stroje své zbraně. „Vraťte se! Nemáte oprávnění sem vstoupit.“

„Chceme se zúčastnit demontáže," řekl jeden z robotů.

„Jsme také zvědaví," ozval se druhý. „Můžeme vám nabídnout své poznatky."

„To nebylo součástí původní smlouvy," zamumlal Petr sám pro sebe.

Palawu a Swendsen stojící po králově boku rychle přispěchali s radou. „Mít je tady může být docela užitečné, Vaše Výsosti. Pamatujte, jejich civilizace stvořila technologii Klikisské pochodně. Tohle není úkol pro žáky technické průmyslovky. Nikdo z nás ve skutečnosti neví, co vlastně děláme."

Petr přimhouřil oči. Včetně mě. „To není příliš uklidňující pocit. Nepřipadá vám zvláštní, že se tady jen tak, bez varování, objeví další dva klikisští roboti? Měl jsem za to, že jich je na Zemi jen kolem deseti."

„Každopádně jsou tady," řekl Swensen. „Jorax zřejmě vyslal nějaký signál. Mohli jsme to čekat."

„Pokud vás to uklidní, Vaše Výsosti," dodal Palawu tiše, když viděl královo váhání, „tato průhledná stěna je speciálně vyztužená a odolá i silnému pulzu energie. I kdyby testovaný subjekt vybuchl, neublíží vám to."

Petr si však nedělal starosti jen o to. Promluvil do mikrofonu. „Dobře, nechte ty dva vstoupit dovnitř, aby mohli celý proces pozorovat a případně se i zúčastnit — pokud ovšem deaktivují své vlastní obranné systémy."

Jorax a jeho dva druhové chvíli bzučivě rozmlouvali kódovaným jazykem. Jeden z nových robotů řekl: „Pak bychom ale byli bezbranní, kdyby se vaši vojáci a gardisté rozhodli rozebrat také nás."

Petr vůči nim pocítil cosi jako lítost. „Považujte to za gesto vzájemné důvěry. Takové jsou naše podmínky, pokud se chcete zúčastnit."

Nakonec oba hmyzí stroje jednohlasně promluvily: „S podmínkami souhlasíme." Roboti stáli na místě jako kovové sochy a pak jako by poněkud povadli. „Všechny obranné systémy byly vypnuty."

„Nemáme nic, než vaše slovo," namítl Petr.

„Je tedy zapotřebí vzájemného projevu důvěry.“ Roboti vykročili kupředu a Petr se je rozhodl při tom nechat. Další postup sledoval se směsicí zvědavosti a neklidu.

Vědci nejprve použili snímače obrazu a akustické sondy. Za použití nedestruktivních technik prozkoumali každou skulinu v Joraxově mechanickém těle. Nikdy předtím totiž nebyli schopní provést ani úplnou vnější prohlídku mimozemských strojů.

Vzrušeně klábosícímu týmu trvalo celou hodinu, než dokončili vizuální prohlídku a pořídili dokumentaci. Vědci byli fascinováni, ale Petr cítil na prsou podivnou tíseň. Vůbec se mu nelíbily okolnosti pokusu, sebeobětování robota a neočekávaný příchod dalších dvou strojů. Co doopravdy chtějí?

„Je čas pustit se do další fáze,“ řekl vedoucí kybernetik tónem laskavého učitele. „Joraxi, můžete nám nějak umožnit, abychom se dostali dovnitř, nebo se musíme prořezat skrz exoskelet?“

S cvaknutím a zasyčením se na Joraxově prsním plátu objevily tenké trhliny dělící jej na segmenty připomínající tělo svinky. Záhy se rozšířily natolik, že odhalily vnitřní obvody, lesklý kov a hladká optická vlákna pulzující světlem jako fosforeskující bezobratlovci.

„Podívejte! To je úplně jiný systém, než jaký používáme u našich compů!“ vykřikl vedoucí kybernetik a vzhlédl k zasklené galerii, jako by si teprve teď uvědomil přítomnost obecenstva.

Vědci se chopili zakřivených nástrojů, které, jak král Petr navzdory hitech designu poznal, nebyly ničím víc, než „vylepšenými šťourátky“. Zatímco se ostatní klikisšťí roboti naklonili blíž, tým Hanzy roztáhl vnější segmenty Joraxova těla a odhalil zranitelné vnitřní části. Pružná optická vlákna žhnula, jako by je naplňoval jaderný oheň.

„Raději bych deaktivoval své systémy a odpojil senzory, ale kdybych to udělal, váš další průzkum by přinesl menší užitek.“ Joraxův bzučivý hlas přešel ve vysoký pískot. „Proto zůstanu při vědomí, dokud subsystémy mé mysli nepřestanou fungovat.“

„Je velmi statečný,“ zašeptal Palawu.

Petr sevřel opěrky svého křesla.

Dva robotí pozorovatelé tiše vykročili kupředu, čímž vědce poněkud vyděsili. Zdálo se však, že obří stroje vědí, co dělají. Otevřeli otvory v Joraxově elipsovitém těle a manuálně vytáhli jeho

osm článkovitých paží, z nichž každá byla zakončena nástrojem sloužícím k uchopování, řezání či manipulaci. Rychlými pohyby pak mechanické končetiny amputovali a podali je lidským technikům. Dokonce i ty měly být prozkoumány pro případ, že by mohly napomoci ve vylepšení čistě mechanických systémů.

Jeden z kybernetiků zasunul sondu hluboko do umělých vnitřních orgánů. „Už teď vidím, jak nám to pomůže v naší další práci."

Na demontážním stole vzplála světla a optické senzory v Joraxově hlavě zazářily jasněji, jako jakýsi němý výkřik. „Není se čeho bát," řekl Jorax. „Není se čeho bát."

Petr nedokázal říct, zda se obětovaný robot snaží uklidnit lidi, nebo přesvědčit sám sebe.

Demontáž a analýzy pokračovaly celé dopoledne. Při každém novém objevu uvnitř Joraxova těla začali Swendsen i Palawu básnit o potencionálních možnostech využití, jen aby na krále udělali dojem.

„Bude trvat celý měsíc, než pochopíme samotný proces zpracování dat, pane, ale věřím; byť je to jen počáteční odhad; že jej budeme moci aplikovat u compů vyráběných Hanzou. Tuto techniku budeme moci použít dokonce i k vylepšení našich výrobních linek. To více než zdvojnásobí jejich produktivitu."

Swendsen souhlasně přikývl a dodal: „Během pokračující války s hydrogy budeme jistě potřebovat více robotických vojáků a zvědů. Jen pomyslete na výhody zefektivnění bojové síly! Takto bychom mohli mít proti těm zatraceným mimozemšťanům šanci."

O půl hodiny později vstoupil OX, aby se postavil králi Petrovi po boku. Učitelský compo sledoval pokračující proces a zdál se přitom podivně zamlklý. Král už s OXem celou záležitost probral, neboť chtěl znát jeho pohled na věc. Petr by rád věděl, zda je malému robotu klikisského stroje líto…, nebo má své vlastní podezření.

Petr nebyl schopen určit, kdy Jorax definitivně přestal fungovat — sám sobě zakázal užívat slovo „zemřel" — šarlatové optické senzory totiž postupně pohasínaly, jak z robotova těla unikala energie. Lubrikanty a senzorové desky byly postupně vyjímány ven. Nakonec, po dlouhé diskuzi a váhání, se vědci společně sklonili nad

tělem a za pomoci svých nástrojů oddělili plochou, hranatou Joraxovu hlavu. Optické senzory definitivně pohasly, vypadaly jako dvě skvrny zaschlé krve.

Dva klikisšťí roboti stáli nehybně a ukládali si do paměti to, co viděli. Joraxovy součásti ležely, pečlivě popsány a rozděleny, po obvodu místnosti. Kamery zachytily každý okamžik demontáže ze všech možných úhlů. Velký černý robot teď ze všeho nejvíc připomínal vrak rozmetaný po nárazu vlaku do okolí.

Petr by rád věděl, jak tito cizí roboti přišli na to, že získané informace stojí za obětování jedince z vlastních řad, a proč se Jorax dobrovolně nabídl k deaktivaci. Co tím mohli klikisšťí roboti získat? Opravdu chtěli lidské rase poskytnout nové nástroje a zbraně proti hydrogům? Nebo prostě jen potřebují argument, aby mohli po Zemské hanzovní lize požadovat nějakou úsluhu?

OX, stále stojící vedle Petrova křesla, byl podivně tichý a zamyšlený.

Petr obrátil svou zachmuřenou tvář k dvojici odborníků a řekl jim tak, aby to nikdo jiný neslyšel: „Vymáčkněte z toho všechno, co se jen dá. Pořád nevíme, co nás to v budoucnosti bude stát."

„Nasadíme na to naše nejlepší lidi," slíbil Palawu.

Llars Rurik Swensen prohlásil: „Už se nemůžu dočkat, až všechny ty informace aplikujeme. Je to jako hrobka krále Tutanchamona, nebo ztracené město Quivera!"

Petr se zhluboka nadechl. „Nebo Pandořina skříňka."

34 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA'H

Ani na palubě bitevníku adara Kori'nha mířícího k Hyrillce nemohl První následník Jora'h dát najevo starosti, jež ho tížily. Musel se držet oficiální verze, podle níž měl svého syna Thor'ha přivézt zpátky na Ildiru z čistě politických důvodů. Nikdo nesměl mít ani stín podezření, že by tato cesta mohla mít něco společného s chátrajícím zdravím Mága-imperátora, neboť nikdo jiný nedokázal číst thisma a dělat patřičná rozhodnutí.

„Mé jednotky tady často cvičily,“ řekl Kori’nh a zadumaně hleděl na hlavní obrazovku bitevníku. Na okraji Horizontální hvězdokupy se vesmír zdál být přeplněn hvězdami. „Hyrillský místodržící miluje přehlídky a nepochybně bude zklamán, až zjistí, že mě doprovází jen septem.“

Jora'h se přiměl k úsměvu. „Ani syn Mága-imperátora nemůže mít všechno, čeho se mu zachce. Můj bratr by to měl vědět.“ A Thor’h také.

Adar ztišil hlas. „Pokud to mohu říct, První následníku, odvézt vašeho syna zpátky na Ildiru je dobrý nápad. Na Hyrillce má příjemný život, ale obávám se, že jeho představy o Impériu jsou poněkud pokřivené a změkčilé. Doposud nepoznal tíhu odpovědnosti. Přesto je, stejně jako ty, předurčen k roli Prvního následníka a později Mága-imperátora — třebaže, jak pevně doufám, je tento den ještě velmi daleko.“

Jora'ha zamrazilo. „Thor’h se chopí svých povinností, až přijde čas. K tomu byl odjakživa veden. Proto se narodil.“

Podle přísné tradice se mohl Prvním následníkem stát pouze čistokrevný šlechtic, ne míšenec, vojenský důstojník, jakým byl skutečný Jora'hův prvorozený syn. Zan'nh si ve Sluneční flotile vedl velmi dobře, díky své bystrosti a schopnostem rychle postupoval po hodnostním žebříčku. Oproti tomu Thor’h nikdy neprojevil sebemenší diplomatické schopnosti či zájem o vedení, byl však stále ještě mladý…

Hyrillka obíhala kolem dvojhvězdy, jedné z mnoha dvojhvězd a trojhvězd tvořících třpytivý diadém Horizontální hvězdokupy. Velká modrobílá primární hvězda vládla obloze Hyrillky během dlouhých dní, zatímco menší oranžová prozařovala nebe v noci, takže se obyvatelé planety nikdy nemuseli bát tmy. Mírné podnebí a bujná vegetace přitahovaly Ildirany natolik, že přeměnili Hyrillku ve skvostnou, mírumilovnou kolonii.

Kori’nh navedl svých sedm bitevníků na kosmodrom, plošinu vydlážděnou šestiúhelníkovými žáruvzdornými dlaždicemi poskládanými do složitého vzoru — to aby krása Hyrillky byla patrná už z palub přistávajících lodí. Jásající davy mávaly septemu na uvítanou lesklými prapory.

Jora'h, který to všechno pozoroval z velícího jádra, se zamračil. „Sdělil jsem Rusa'hovi, že jde o neoficiální návštěvu. Požádal jsem ho, aby na náš přílet neupozorňoval.“

Kori’nh na něj pohlédl s trpkým úsměvem. „První následník si přišel pro svého syna. Jak by mohl hyrillský místodržící odolat takové příležitosti?“

Místodržící Rusa'h jim na uvítanou vyslal vstříc průvod pestře oděných dějepravců, tanečníků a zpěváků. První následník a adar společně vystoupili z lodi, zatímco shromáždění nepřestávali jásat. Kolem Jora'hovy hlavy se jako svatozář mihotaly copánky zlatých vlasů a jeho oči se rozzářily jasným modrobílým světlem hyrillského slunce.

Kori’nh nařídil své čestné stráži, aby v dokonale přesném útvaru pochodovala dolů rampou. Když se vojáci setkali s kolotajícím davem na přistávací ploše, museli vynaložit veškeré úsilí, aby zachovali formaci.

Jora'h se přivítal s bratrem a dělal přitom vše pro to, aby v jeho hlase nezazněla příkrost. „Toto nečekané a skvělé přijetí nebylo nutné, Rusa'hu.“

Hyrillský místodržící výtku Prvního následníka nepostřehl. „A to je teprve začátek!“ Byl buclatý a rosolovitý, jeho obvykle prázdný výraz nyní nahradil zářivý úsměv. Nenucené poplácal svého bratra po rameni. „Čeká nás bezpočet hostin, představení a uměleckých vystoupení. Máme dějepravce, kteří se mohou měřit dokonce s Vao'shem z Hranolového paláce. Dal jsem zbudovat novou zahradu plnou tančících fontán. Budeš se divit.“

Naklonil se blíž. „Osobně jsem prohlédl své oblíbené milostnice, abych zjistil, které jsou právě plodné. Hyrillka bude poctěna dalším potomkem z krve Prvního následníka.“

Bolest v Jora'hově srdci způsobená vědomím horšícího se otcova zdraví však udusila jeho radost a touhu po zábavě. „Staráš se o mě až příliš, bratře. Uspořádáme přiměřené oslavy, možná dokonce i krátkou ukázku dovedností adarova septemu.“ Jora'h upřel oči na svého syna, který stál za hyrillským místodržícím, jako by se bál. Vypadal tak mladě! „Ale především musím s Thor‘hem vyřídit jistou neodkladnou záležitost.“

Mladý muž se uklonil, ale vypadalo to spíš, jako by sebou vyděšeně trhl. „Můj strýc mě informoval, otče.“

Rusa'h se zasmál. „Ach, ty povinnosti Prvního následníka! Celé štěstí, že nejsem prvorozený!“

Z Thor'hova chování vyzařovalo napětí, neklid. Dlouhé vlasy měl spletené do složitého účesu a ozdobené drobounkými drahokamy podobajícími se kapičkám vlhkosti vysráženým z dechu. Pestrý šat na něm volně visel a Jora'h se nemohl nepodivit jeho vyzáblosti podivně kontrastující s Rusa'hovou tloušťkou. Oba muži hojně jedli a často odpočívali, ale Thor’h zřejmě užíval shiing a jiná afrodiziaka, zatímco jeho strýc dával přednost spánku. Hyrillka byla výrobou shiingu proslavená. Šlo o povzbuzující látku získávanou destilací mízy nialiových rostlišajů.

Byl jsem v jeho věku také takový? napadlo Jora'ha.

Zvláštním vedlejším projevem užívání shiingu bylo zamlžení thismatického obrazu dané osoby. Třebaže První následník dokázal po chvilce soustředění svého syna vnímat, právě teď byly Thor’hovy myšlenky tak nejasné, že se Jora'h musel spolehnout jen na dojmy zprostředkované prostým zrakem.

Jak se tento chlapec může stát Mágem-imperátorem? A když už je o tom řeč, jak se jím mohu stát já?

Později je hyrillský místodržící přiměl shlédnout hodiny trvající představení a zúčastnit se nekonečné hostiny, na níž obsluhovaly ženy z exotických kruhů vrhající na Jora'ha povzbudivé pohledy. Jejich jména byla na Rusákově seznamu a První následník věděl, že některé z nich bude muset obsloužit.

Tri poklidně se tvářící členové kruhu světlonošů seděli opodál ve svých kněžských róbách, připraveni vykonávat své poslání — hovořit s těmi, kteří se obraceli k Věčnému jasu, a vysvětlovat znamení thismatu. Podle jejich spokojenosti soudě na Hyrillce už dlouho nikdo neměl žádný problém. Kdyby jen tušili, co se má stát!

Uvolněnou architekturu hyrillského paláce charakterizovaly vysoké sloupy a otevřená atria osázená zahradami plnými velkých šarlatových květů. V mírném klimatu planety nebylo zapotřebí uzavřených přístřeší. Za silných lijáků pak vnitřek budov chránila zvláštní silová pole odpuzující vodu. Celá stavba vypadala jako prastarý chrám zpola pohlcený džunglí.

Zvláštní hříčkou přírody nevytvářela přirozená vegetace Hyrillky dřevnaté stonky ani vysoké kmeny, ale dávala přednost nízkým porostům a popínavým šlahounům schopným pokrýt i nerovný terén. Visuté hyrillské zahrady byly považovány zajeden z divů Impéria — propletené zelené masy pokryté obrovskými květy pijícími vodní tříšť. Rostliny opylovali čtyřkřídlí ptáci, kteří hodovali na plodech a poletovali od jednoho doširoka rozevřeného kalichu k druhému.

Jora'h, stále sedící v atriu, kde se konala hostina, zvrátil hlavu a nadechl se těžké vůně vydechované listovím, mísící se s neopakovatelným aromátem kulinářských specialit. Sám sebe přistihl, jak se zamyšleně mračí, ačkoliv se snažil své rozpoložení skrýt. Jakmile modrobílé slunce zapadlo a jeho místo zaujalo menší oranžové, všechna otevřená prostranství a ulice byly prozářeny slavnostním osvětlením — megaflektory uspořádanými do pravidelných vzorů. Nastal čas na vzdušný balet, který uspořádal adar Kori'nh se svými šípy a dvěma bitevníky.

Jora'h chtěl tuto událost využít jako záminku k tomu, aby si vzal Thor'ha stranou, mladík však vzdoroval. „Otče, chci sledovat přehlídku!"

„Už jsi jich viděl dost. Potřebuji si s tebou promluvit v soukromí. Musím ti vysvětlit, proč jsem tady."

„Já už to vím. Chceš, abych opustil Hyrillku a začal žít v Hranolovém paláci."

„Ano, ale nevíš proč."

Jora'h usedl na hladkou lavici uvnitř výklenku porostlého květinami, Thor'h se ale od něj držel dál, nepokojně přecházel sem a tam, roztěkaný a plný napětí. „Ale mně se na Hyrillce líbí, otče! Chci tady zůstat. S místodržícím si rozumím."

„Okolnosti se změnily. Nemám jinou možnost, než tě odvézt s sebou."

„Ale jistě, že máš!" Thor'h se otočil tak prudce, až mu dokonale upravené vlasy švihly kolem hlavy. Jeho štíhlá tvář dostala zuřivý výraz. „Jsi První následník. Můžeš mít, co se ti jen zachce. Stačí jenom poručit."

Jora'h posmutněle odpověděl: „Nedávno jsem se přesvědčil, že občas nemám větší možnost volby než ten nejponíženější a nejubožejší pečovatel.“

Thor‘h propletl prsty rukou, pak je rozpojil a rozhodil pažemi, jako by hledal oporu nebo něco k snědku. Podle všeho se chtěl dále přít, ale otec ho zarazil. „Mág-imperátor umírá, Thor‘hu! Velmi brzy nastoupím na jeho místo a ty se staneš Prvním následníkem.“

Thor‘h strnul, oči vytřeštěné. „Ještě ne! Nejsem připraven.“

„Ani já ne, ale hydrogové se probudili a Impérium je ohroženo. Nikdo z nás si nemůže dovolit dále žít spokojeným životem. Celá léta jsi požíval výhod spojených s tvým postavením. Nyní musíš dostát svým povinnostem.“

„A co když nechci?“ utrhl se na něj Thor‘h.

„Pak tě sám zabiju.“ Hněvivá odpověď vylétla Jora'hovi z úst dřív, než se stačil ovládnout. „A na tvé místo povýším tvého bratra Zan'nha, třebaže je ze smíšené krve. Impérium nemůže potřebovat tak hloupého Prvního následníka, jakým se zdáš být ty.“

Thor‘h se tvářil vyděšeně, jednou vyřčená slova však už Jora'h nemohl vzít zpět. Pokusil se o smírný tón. „Musíme myslet dál než jen na vlastní blaho — ty i já.“

35 TASIA TAMBLYNOVÁ

Po návratu na hlavní základnu OSZ na Marsu se obléhatelské flotile admirála Willisové dostalo veškerých vojenských poct a čestného doprovodu štítonošů. Vojáci se opájeli úspěchem — byl to pro ně nezvyklý pocit, po tolika porážkách utrpěných v boji s hydrogy.

Ti vojáci, kteří měli rodiny, nahrávali nadšené pozdravy pro své blízké, a zatímco tankery přečerpávaly ekti zkonfiskované tvrdohlavým Yrečanům, média na Zemi byla zaplavena reportážemi a rozhovory. „Yrecká vzpoura“ byla potlačena s minimálními hmotnými škodami a oběťmi na životech.

Tasia zprávy sledovala a nijak ji nepřekvapilo, že výčty jsou hrubě zkreslené. Komentáře naznačovaly mnohonásobně větší

množství paliva, než jaké skromní kolonisté skutečně vlastnili, generál Lanyan však potřeboval ospravedlnit svůj postup.

Zuřila nad tou nespravedlností, neboť sama nejlépe věděla, jaká je to lež. Ničení bylo zcela zbytečné. Ale konec konců, čemu se divit! Vždyť šlo o Velkého housera…

Vrátila se do kasáren, kde jí její compo EA pomohl vybalit věci. Malý robot sahající Tasie sotva do pasu se pustil do naprogramovaných úkonů a zároveň dělal své paní společnost.

Dříve na Plumasu si Tasia a EA často hrávali v jeskyních hluboko pod ledovým příkrovem. Teď Tasiu napadlo, zda se vůbec někdy vrátí domů. Její smlouva s osiky už měla vypršet, ale kvůli válce s hydrogy byla povinně prodloužena. Poté, co se sny o rychlém vítězství rozplynuly, si osíci nemohli dovolit ztrátu vycvičených vojáků. Zvlášť když šiky rekrutů povážlivě prořídly vždy, jakmile nováčci zjistili, že služba v armádě není jen hrdinská zábava.

„Bavila ses u Yreky dobře, Tasio?“ zeptal se EA, zatímco vytahoval z vaku pomačkané svršky své paní.

„Ani náhodou.“

„To je mi líto, Tasio.“

Ti zatracení Yrečané jí svým způsobem připomínali Tuláky, nezávislé lidi, kteří se rozhodli vybudovat své domovy bez pomoci Hanzy. „Vyrostla jsem v přesvědčení, že Houser Tuláky nenávidí, ale na Yrece jsem viděla, jak stejně arogantně zacházejí i s vlastními kolonisty.“

„Možná Zemská hanzovní liga nemá ráda všechny, kdo se jí odmítají podřídit.“

Tasia našpulila rty. „Víš, EA, na tom něco bude.“

„Děkuji, Tasio.“

V jídelně seděla společně s Robbem, jako obvykle. Ti dva by sotva byli ochotní připustit, že patří k sobě, ale všichni kolem viděli co se děje, a zdvořile odvraceli zrak. Mladý muž s tmavou pletí seděl naproti ní, vyprávěl o různých manévrech, které hodlal se svými letkami provést, a úmyslně se vyhýbal rozhovoru o blokádě, neboť věděl, jak je toto téma pro Tasiu citlivé.

Zaskočila jim oběma pro kávu do automatu, zatímco on přinesl tácy s umělou, ale výživnou šlichtou, tentokrát s příchutí hovězího. Než stačila Tasia polknout první sousto, hlavní obrazovka jídelny se

rozzářila obrazem krále Petra pějícího chválu na „akci, jež pro Zemskou hanzovní ligu zajistila životně důležité ekti.“ Král také vyslovil přísné varování ostatním koloniím, vyznělo však poněkud vlažně, jako by je pouze četl. „Máme-li projít touto zkouškou, musíme spolupracovat. Kolonisté nesmí upřednostňovat vlastní potřeby před vyššími zájmy celého lidstva.“

„Skat, Brindle,“ zamumlala Tasia koutkem úst. „Jeden by čekal, že v příští výplatě dostaneme tučné odměny, když jsme toho paliva zrekvírovali tolik.“

Zamračil se, když slyšel její sarkasmus. „Všechny kolonie dostávají stejné příděly, Tasio. Žádná protekce ani šikana. To jsme měli Yrečany nechat, aby na nás dělali dlouhý nos?“

Tasiiny oči zaplály. „Jenže mezi planetami jsou velké rozdíly, pokud jde o vlastní zdroje. Ne každý dokáže přežít se stejně skromnými příděly. Pokud se kolonie jen taktak drží nad vodou, nemůže přece zahodit záchranný kruh. To je nesmysl.“

Usrkla hořké kávy a sledovala krále Petra právě končícího svou krátkou řeč. Nemohla zapomenout na zoufalý výraz v tváři yrecké guvernérky. „Tuláci by se semkli a v těžkých časech by si pomáhali navzájem.“

„Vždycky existuje víc než jen jedno hledisko.“ Robb jí položil dlaň na předloktí. „To jsi celá ty, díváš se na věci z tulácké perspektivy. Nechci se s tebou hádat. Vždyť mně je Yrečanů taky líto.“

„Ale nic s tím nemůžeš udělat,“ řekla.

„Ne, stejně jako ty.“

Měl pravdu a Tasia to věděla. Vrátila se do své ubikace, kde se důkladně vydrbala drsnými ledovými žínkami. Doufala jen, že jí příští mise pro změnu umožní postavit se skutečnému nepříteli.

36 GENERÁL KURT LANYAN

Početné zprávy o slídících hydroských lodích vyvolaly u velení Obranných sil Země paniku. Generál Lanyan vyslal do všech

deseti Čtverců posílené hlídky, ačkoliv nikdo nevěřil, že by se výzvědné lodě, byť dobře ozbrojené, dokázaly přímému útoku hydrogů ubránit.

Zprávy průzkumných týmů nedaly generálovi spát, zvlášť když s počtem misí neustále rostl počet pilotů, kteří v průběhu plnění úkolů prostě „zmizeli“. Podle něj to byli samí dezertéři, zbabělci, vyvrhelové…

„Vesmír je plný nebezpečí, generále,“ řekl plukovník Patrick Fitzpatrick. „Hydrogové, asteroidy, radiační bouře. Lodě se mohou snadno ztratit beze stopy.“ Po návratu z Yreky ho dočasně převeleli od flotily Čtverce 7, takže nyní sloužil přímo pod Lanyanem na hlavní základně OSZ na Marsu. Fitzpatrick pocházel z vlivné rodiny a generál se rozhodl, že časem mladíkovi přidělí nějaké prominentní místo, nejspíš blízko domovu.

„Ti zmizelí piloti všechna ta ‚rizika' velmi dobře znají, tím jsem si jistý. Nemůžeme je hledat, stálo by to moc času, ale moc rád bych jednoho z nich chytil za límec a udělal z něj exemplární případ.“ Lanyan odhodil záznamy stranou, vypnul obrazovky a vstal. „Připadám si jako eunuch v uniformě vojáka. Proti těm hydroským parchantům nemáme účinné zbraně a sama Hanza je jako stará dáma, která se chystá vydechnout naposledy. Za pět let jsme se nepohnuli ani o píď.“ Bouchl do stolu pěstí.

Fitzpatrick měl stejný názor, ale zůstal zticha. Vzhledem k mladíkově urozenému původu se dalo čekat, že jeho služební postup bude zajištěn prostřednictvím několika připomínek či přímluv adresovaných příslušným velícím důstojníkům. Bezpochyby byl povyšován rychleji, než by odpovídalo jeho schopnostem, obtížným situacím se ale postavit dokázal. Ve válečných časech nedostávali zbytečné úkoly ani ti nejbohatší a nejzhýčkanější důstojníci. Fitzpatrick chtěl být viděn na oficiálních fotografiích, jak stojí v pozoru, oblečený do své pohledné uniformy, aby jeho rodina mohla z hrdinství svého syna — „zářného příkladu občana plnícího v těchto těžkých časech své povinnosti“ — vytlouci patřičný politický kapitál. A generál toho uměl využít.

„Mám jistý návrh, pane.“

„Pokud mi hodláte sdělit, jak vyhrát tuto válku, plukovníku, pak vás na místě povýším na brigádního generála.“

Fitzpatrick se pousmál. „Možná tím nevyhrajete válku, generále, ale přinejmenším budete lépe spát. Proč se do čela některé z výzvědných letek nepostavíte sám? Vydejte se na průzkum alespoň na měsíc a mějte oči otevřené. Odůvodněte to potřebou aktuálních informací z první ruky.“ Rty se mu roztáhly do širokého úsměvu. „Hanza pak může oznámit, že bezpečí svých občanů přikládá nejvyšší důležitost — vždyť sám generál se vydal do terénu, aby vylepšil výzvědné postupy a osobně posoudil vážnost hrozby.“

„Dobrý politický tah,“ přikývl Lanyan.

Fitzpatrick ukázal na přeplněný stůl. „Tohle není pro vás, pane. Přenechte byrokracii admirálu Stromoví. Od té porážky u Jupitera není jako aktivní důstojník k ničemu.“

„Neurážejte své představené, plukovníku!“

Mladý muž ztišil hlas, bylo však zřejmé, že není zvyklý na podřízené postavení. „Jsme ve vaší kanceláři sami, generále, a já říkám pravdu, jak sám dobře víte.“

„Ano, vím, zatraceně!“ Lanyan se znechuceně podíval na úřední dopisy čekající na jeho podpis. Už šest měsíců nebyl v akci. S potěšením všechno to papírování přenechá „peciválu“ Stromoví. „Dobře, zařídím se podle vaší rady, Fitzpatricku. Zařiďte, abych velel hned příští výzvědné skupině.“

„Ta má namířeno do Čtverce 3.“

„Výborně! Nechám admirála Stroma, ať se postará o tenhle binec.“ Nevesele se usmál. „Třeba tak z něj vytluču tu jeho zbabělost.“

Po dvou týdnech strávených na palubě hlídkové lodi křižující Čtvercem 3 si generál Lanyan uvědomil, že bezcílné toulání prázdným vesmírným prostorem ho neuspokojuje o nic víc než nekonečné prohrabování lejstry na marsovské základně.

Nedostatek ekti notně přiškrtil mezihvězdnou dopravu, takže výzvědná skupina nepotkala jedinou hanzovní nebo ildiranskou loď. Lanyan si na můstku vypůjčeného obřího bitevníku povzdychl: „Vypadá to, jako by Spirální rameno mělo po sezóně.“

Fitzpatrick stojící po jeho boku přikývl. „Běžný obchod téměř ustal. Kolonie zůstaly sedět s nahými zadky na mraze.“

Lanyan nedávno slyšel návrhy na postavení nových generačních lodí, velkých pomalých plavidel užívajících konvenční paliva,

kterým by cesta mezi koloniemi trvala celá staletí. Z jeho pohledu to byl projev zoufalství, jemuž se on sám odmítl poddat. Připustit takovou věc by znamenalo přijmout porážku a připustit fakt, že lidé — nebo Ildirané — už nikdy nebudou křižovat Spirálním ramenem. Samotná tato představa byla nesnesitelnou urážkou pokrokového a zvídavého ducha.

Ne, musí bojovat, dokud nezazenou ty zatracené hydrogy tam, kam patří!

„Generále, zachytili jsme emise ektiového pohonu. Před námi, na samé hranici dosahu senzorů, je loď. Máme změnit kurz a zastavit ji?“

„Je naše, nebo ildiranská?“ zeptal se Lanyan.

„Na takovou vzdálenost těžko říct, pane. Neodpovídá žádné standardní konfiguraci.“

Opřel si svou hranatou bradu o zaťaté pěsti. Fitzpatrick se k němu naklonil. „Stejně nemáme co na práci, generále. Možná nám kapitán řekne něco zajímavého.“

Rozumné zdůvodnění bylo vše, co generál potřeboval. „Dobře! Třeba je to jeden z našich dezertérů. Budeme společenští.“

Obří bitevník se vychýlil z kurzu, aby se uprostřed prázdnoty setkal s osamělou lodí. Podivné plavidlo se skládalo z malé obytné buňky a mohutné pohonné jednotky usazené na konstrukci nesoucí kulovité nádrže.

„Takovou loď jsem ještě nikdy neviděl!“ podivil se Lanyan.

„Je to tulácká loď,“ řekl Fitzpatrick. „Kradou součástky a slepují je dohromady. Nechápu, jak se jim daří udržet ty vraky v provozu.“

Neznámý kapitán se jim nejprve pokusil vyhnout, ale zastavil poté, co ho dostihly a obklíčily generálovy štítonoše.

Na obrazovce se objevila tvář vousatého Tuláka. Jeho sešívaná uniforma byla ozdobena výšivkou tak nápadnou, že to uráželo Lanyanův vojenský cit. „Jmenuji se Raven Kamarov, pilot tulácké nákladní lodi. Toto je neutrální prostor. Proč jste mě zadrželi? Musím doručit svůj náklad.“

Lanyanovy nosní dírky se zachvěly. „Vy nestojíte o naši ochranu, kapitáne Kamarove? Kolem jsou hydrogové.“

Tulácký kapitán se zamračil. „My o existenci hydrogů víme. Tuláci kvůli nim ztratili desetkrát víc lidí, než kdokoliv jiný.“

„Jeden by se nad ním rozplakal," zasyčel Fitzpatrick sotva slyšitelně.

„Sdělte mi prosím, jaký náklad vezete," vyzval Tuláka Lanyan.

„Důležité suroviny pro tulácké stanice a hanzovní kolonie. Můj obchodní záznam je čistý. Můžete si to ověřit ve svých vlastních databázích."

Vědecký důstojník obřího bitevníku dokončil průzkum a obrátil se na generála. „Je to ekti, pane. Ty přepravní nádrže jsou plné až po vrch."

„Ekti!" vyhrkl Fitzpatrick. „Kolik?"

Vědecký důstojník zadrmolil číselný údaj, který si Lanyan obratem převedl do srozumitelnější podoby. „Tedy… víc, než kolik jsme ukořistili na Yrece. Stačilo by to pro potřeby této průzkumné skupiny a pěti dalších." Lanyanovy oči se setkaly s pohledem jeho chráněnce. Fitzpatrick přikývl.

„Kapitáne Kamarove, jste si vědom toho, že existuje platné nařízení, podle nějž mají Obranné síly Země přednostní právo na veškeré dodávky ekti, bez ohledu na množství?"

„Jak jsem řekl, generále," odpověděl Kamarov s kamennou tváří. „Toto je neutrální mezihvězdný prostor a tulácké klany nepodléhají zákonům Hanzy. My jsme vaši Dohodu nepodepsali. Nemáte právo mě zadržovat. Tuláci už tak OSZ dodávají většinu vytěženého ekti, máme však své vlastní potřeby."

„To je překvapení!" zamumlal Fitzpatrick. „Vandráci křečkují ekti pro sebe." Pak zesílil hlas a promluvil do mikrofonu: „Odkud všechno to palivo pochází?"

„Vodík je nejběžnějším prvkem ve vesmíru, jak jistě víte."

„Kapitáne Kamarove, myslel jsem, že dodávky životně důležité suroviny pro armádu, která chrání celé lidstvo včetně tuláckých klanů, budou vaším prvořadým zájmem," řekl Lanyan. „Rádi vám od vašeho nákladu pomůžeme — alespoň ušetříte palivo nezbytné pro cestu k Zemi." Drzá nezávislost vesmírných nomádů ho vždycky dráždila. Bylo na čase, aby se Tuláci naučili hrát podle pravidel.

Navzdory Kamarovovým rozhořčeným protestům vyslal generál letku štítonošů, aby nákladní loď obklíčily, obsadily a obraly ji o těžké nádrže plné ekti. Z můstku svého bitevníku pak sledoval, jak vousatý kapitán vojákům spílá. Ztlumil raději zvuk. Rychlá plavidla

dopravila tanky s drahocenným obsahem k obří lodi, kde byly uschovány.

Generál Lanyan, chystající se k odletu, opět obnovil spojení a zachytil tak Kamarovovu tirádu přímo uprostřed věty: „… je pirátství, loupež! Očekávám, že za konfiskaci svého nákladu budu odškodněn! Toto ekti stálo život mnoha Tuláků!“

„Jestliže je válka, kapitáne,“ řekl Lanyan klidně, „lidé umírají z nejrůznějších důvodů.“

Fitzpatrick generála chladnokrevně varoval: „Vandráci se mohou mstít, pane,“ zašeptal mu do ucha. „Co když na nás uvalí embargo? Už tak z nich ekti sotva kape, ale jsou to naši jediní dodavatelé.“

„Máte pravdu, plukovníku Fitzpatricku! Zveřejnění tohoto incidentu by mohlo způsobit potíže.“

„Na druhou stranu, pokud se Kamarov nespojí s Tuláky, všechno zůstane při starém. Vaše rozkazy, generále?“

Lanyan se opřel do křesla. Věděl, jak se musí rozhodnout, ale věděl také, že tím překročí své pravomoci. Pohlédl na Fitzpatricka, mladého dychtivého důstojníka připraveného převzít velení… a s ním i odpovědnost. Proč si tedy špinit vlastní ruce?

Vstal. „Jdu si odpočinout do své kajuty. Plukovníku Fitzpariccku, můstek je váš. Bezpochyby víte, co se musí stát. Jak jste sám dříve řekl, vesmír je plný nebezpečí.“

„Ano, pane!“

Lanyan opustil palubu můstku. Příslušné prohlášení pro posádku může vydat později.

Nestačil ani dojít do svých pokojů, když Fitzpatrick nařídil bitevníku zahájit palbu na tuláckou loď.

37 CESCA PERONIOVÁ

Na samém okraji osquivelské soustavy, vysoko nad orbitálními drahami planet, nezářilo centrální slunce o mnoho jasněji než vzdálené hvězdy. Tuláci těžící suroviny z kometních jader spoutali dohromady reflektory, sluneční zrcadla, kondenzátory a jaderné taviči pece. Světlo vycházející z těchto různorodých zdrojů se

odráželo od ledových hor roztroušených v prostoru a štěrku, jenž zbyl po zformování planetární soustavy.

Právě sem zamířil Del Kellum se svou malou manipulační buňkou poté, co s Cescou Peroniovou na palubě opustil loděnice ukryté mezi prstenci. Del bez ustání hovořil, byl pyšný na smělý projekt, který zahájil ve vzdáleném kometárním oblaku.

„Ty mamutí nukleární pece jsme postavili mezi prstenci a pak je vykopli nad ekliptiku. Našli jsme stabilní gravitační body a ty používáme jako kometami skladiště. Pomocí trysek kometu vychýlíme z její dráhy a dopravíme ji tam ke zpracování."

„Hrajete kulečník s horami ledu," pousmála se Cesca.

Kellum, který právě vedl loď skrz rozptýlený oblak ledových částic, se zachechtal. „S kometami velkými jenom jako hory se obvykle ani nešpiníme!"

Výrobní prostor byl plný malých lodí poletujících kolem gigantických továren. Dělníci umisťovali na větší komety nálože, štěpili je na kusy a pokrývali samonahřívacím tavným filmem. Unikající plyny pak byly odsávány.

„Vidíš? Kdo potřebuje těžery?" prohlásil Kellum optimisticky. „Tohle není jen divadlo. Opravdu to funguje."

„Odvážně ses chopil mé výzvy, Dele Kellume, ale nesnaž se mi nasadit růžové brýle," řekla Cesca. „Viděla jsem čísla. Do efektivního fungování máte stále ještě daleko."

„Sakra, vždyť jinou možnost nemáme! Každý vůdce klanu, který nedokáže opustit staré postupy, se může rovnou obrátit na záda a otevřít průhled své přilby do vakua." Potřásl hlavou. „S použitím vylepšených reaktorů můžeme pokrýt naši minimální spotřebu. Skat, možná dokonce trochu zbude pro Housera. Pokud bychom jim nic neprodali, budou si myslet, že je podvádíme."

Cesca obrátila oči v sloup. „Vždycky si to budou myslet. Takoví prostě jsou."

Ačkoliv byli Tuláci vždy považováni za vyvrhele, díky dodávkám ekti si dokázali vybudovat úctyhodné postavení. Nyní se Cesca obávala, že bez této výhody Tuláci splynou s širokým společenstvím Hanzy. Možná nebudou mít jinou možnost, než podepsat Dohodu a svázat svůj osud s vládou, které se tak dlouho vyhýbali.

Anebo se stanou kořistí, kterou bude Hanza štvát až k smrti.

Cesce se vůbec nelíbila představa, že by jednou musela volit mezi přežitím a svobodou, neměla však tušení, na koho se obrátit. Kdo byl ve stejné situaci jako oni? Tuláci po mnoho let pracovali pro Ildirany na pronajatých těžerech, nakonec ale získali nezávislost. Pokud nemohli nabídnout ekti, Mága-imperátora nezajímali. Klanové shromáždění zvažovalo možnost spojenectví se slabšími odlehlými koloniemi Hanzy, nebo s Theronem.

Den po dni ji doprovázel dusivý pocit nesmírné zodpovědnosti, těžko ale mohla od svých techniků a inženýrů žádat, aby pracovali pilněji. Už tak napínali své síly až po samou mez.

Venku zatím dělníci ládovali kometami drť do komory velikosti planetoidu, kde byla prudkým zahřátím proměněna na těkavé prvky. Atomární separátory směs procedily a oddělily molekuly vodíku, kometami prach byl odsát. Nečistoty obsahovaly mnoho těžkých prvků, které se daly použít k jiným účelům.

Cesca pozorovala pracovní ruch, zatímco Kellum pokračoval v pomalém vyhlídkovém letu. Tato prohlídka byla stejně jen záminkou k návštěvě Osquivelu. I tak by raději zůstala v loděnicích mezi prstenci a společně s Jessem si prohlížela mlhovinové plachetnice. Kdy se jim asi podaří domluvit další romantickou schůzku?

Del Kellum zamířil k největší odpařovací komoře. Před nimi se vynořila temná silueta gigantického zařízení a zastínila zářivá světla průmyslového komplexu. „Říkáme tomu kometami Hilton. Nejfajnovější místo na téhle straně Kuiperova pásu."

Cesca se usmála. „Jako Mluvčí všech klanů jsem přirozeně zvyklá na určitý… luxus."

Jasně osvětlená hala a přijímací místnost měla standardní stěny z kovových plátů. Kellum ji hrdě přivedl ke své nádrži plné štíhlých, černostříbrných skalárů. „Množí se dobře, dokonce i tady. Podobné nádrže mám v mnoha svých zařízeních jako malou připomínku domova."

„Ryby ve vesmíru? Neměl by ses raději věnovat zahradničení?"

„To není totéž." Přes stůl jí podal pohár plný průzračné tekutiny. „Prosím! Čistá kometami voda. Od vzniku této planetární soustavy nebyla použita. Všechno ostatní pití už tisíckrát prošlo lidskými těly

a recyklačními systémy. Toto je panenská voda — H2O, nic jiného. Na trhu s luxusním zbožím je považována za skutečnou lahůdku.“

Cesca upřela pohled na sklenici. „Chutná jinak?“

Dovnitř vběhl dělník nesoucí zapsaný vzkaz. „Mluvčí Peroniová! Tohle právě přišlo z nákladní lodi, která dorazila do loděnic.“ Když Kellum viděl vážný výraz mladíkovy tváře, pobídl ho gestem ruky.

Cesca zprávu převzala. Doufala, že je to vzkaz od Jesse, ale zároveň měla strach, že se přihodilo něco mimořádného. Depeše měla za sebou dlouhou a křivolakou cestu, byla poslána v tuctech identických kopií po náhodných obchodnících. Jeden Tulák ji přivezl na Randezvous, další pak vystopoval Cescu na Osquivelu.

„Ten, kdo je ochoten poslat zprávu tolika kanály, má buď hodně špatné zprávy, nebo se tě pokouší najít tím nejhorším možným způsobem,“ řekl Kellum.

Tím nejhorším možným způsobem…

Reynald z Theronu jí poslal pečlivě formulovanou nabídku. Nabídku k sňatku.

Brzy měl převzít roli Otce své planety a potřeboval vedle sebe mít silnou ženu. Popřál sluchu logickým a zjevným důvodům, z nichž vyplývalo, že spojení mezi Theroňany a Tuláky posílí jejich nezávislost na Hanze, umožní jim sdílet zdroje i dovednosti a tím pádem pevně čelit případnému nátlaku OSZ. Nedávné obléhání Yreky jasně ukázalo bezohlednost Hanzy. Nikdo nemůže zaručit, zda se příštím cílem nestane Theron nebo Tuláci.

„OSZ nedokážou bojovat s hydrogy, proto hledají jiné cesty k vítězství, i kdyby ho měli dosáhnout útlakem vlastních lidí. Theronští zelení kněží a tulácké ekti — to je velmi silný svazek. Přemýšlej o tom. Jsem si jistý, že je to dobrý nápad.“ Cesce se vybavil Reynaldův plachý úsměv. „Kromě toho — my dva se k sobě hodíme.“

Zprávu si přečetla ještě jednou a srdce jí přitom krvácelo. Zvědavý Del Kellum se pokoušel zahlédnout obsah zprávy, Cesca ji však rychle složila. „Potřebuji si to promyslet, Déle. Dokončíme naši prohlídku později.“

Datum, kdy chtěli s Jessem oznámit své zasnoubení, už nebylo daleko. Čekala tak dlouho! Přece si zasloužila svůj skromný kousek štěstí.

Ale co když měl Reynald pravdu?

Cesca věděla, co by jí v takové chvíli řekla Mluvčí Okiahová. Jak by mohla dát přednost svým vlastním citům před budoucností všech Tuláků? Theron byl ostatně mocný a dobrý spojenec. Jistě lepší, než Velký Houser nebo ildiranské Impérium.

Ale přesto…

38 ADAR KORI'NH

Pod oranžovým nebem prozářeným sekundárním sluncem Hyrillky adar Kori'nh právě dokončil složitou vzdušnou akrobacii se dvěma bitevníky. Zbývajících pět lodí zůstávalo v kosmodromu, kde byly doplňovány zásoby a prováděna rutinní údržba, aby septem mohl hned drahý den vyrazit zpět k Ildiře. První následník Jora'h se nehodlal na Hyrillce zdržet dlouho.

Po rutinní přehlídce Kori'nh zamířil se svými loděmi nad mozaikovou přistávací plochu. Zatímco se okrášlené obří lodi vznášely nad shromážděnými davy a jejich ploutvovité sluneční plachty zářily ve slunci, technici zahájili důkladnou prověrku všech systémů.

Takže byli první, kdo objevil hydroskou loď řítící se na Hyrillku.

„Vyhlaste poplach!" nařídil Kori'nh. Se svíravým pocitem v hrudi si uvědomil, že posádky jeho bitevníků dostaly dovolenou a většina bude roztroušena po městě. „Ať každá z lodí svolá své mužstvo. Nečekejte na všechny. Odstartujte hned, jakmile se sejde osádka dostatečná pro obsluhu."

Kori'nh nařídil svým dvěma aktivním bitevníkům z přehlídky, aby zaujaly obranné pozice nad palácem místodržícího. Vstříc blížící se kulovité lodi vyrazila rychlá průzkumná plavidla.

Šípy odhodily třepotavé přehlídkové stuhy a praporce a nechaly je klesnout k zemi. Všechny malé lodě nesly na svých palubách kompletní sadu zbraní, nedostávalo se jim však munice, zvlášť pokud měly čelit hydrogům.

Přesto si budou muset nějak poradit.

Během několika minut se zvedl z přistávací plochy první bitevník a adar pocítil pýchu nad obratností velitele, který dokázal tak rychle dát dohromady potřebnou posádku. Vojáci Sluneční flotily se prodírali městem k čekajícím lodím a spěchali ke svým přiděleným stanovištím.

Dvořané shromáždění kolem zelení zarostlé citadely vycítili naléhavost situace, ale stále netušili, co se děje. Tři světlonoši, odění v dlouhých řízách, vystavení naléhavým prosbám o vysvětlení, vypadali zmateně. Hyrillský místodržící k sobě přivinul své nejoblíbenější milostnice. „Já vás ochráním, slibuji," ujišťoval je.

Pak, když se cizí ježatá koule objevila nad městem, zachvátila obyvatelstvo panika. Z pyramidálních výstupků pokrývajících trup lodi vyšlehly modré blesky. Hydrogové jim nepředali žádný vzkaz, neodvysílali žádné varování ani ultimátum. Bytosti z hlubin plynných planet začaly rovnou rozsévat zkázu.

Kori'nh to zděšeně pozoroval z velícího jádra svého bitevníku. Každý zášleh rozryl půdu, rozmetal stavby a vše, co mu stálo v cestě. Rozkošné parky, proslulé visuté zahrady, vodní kanály lemované nialiemi, to vše mizelo v chladně modrých záblescích energie.

Adar si vzpomněl, jak hanebnou porážku utržil u Qronhy 3, a odhodlaně prohlásil: „My jsme tuto válku nezačali. To ale neznamená, že budeme stát nečinně stranou."

Z mozaikového kosmodromu právě startoval druhý odstavený bitevník. Konečně byly ve vzduchu čtyři lodě Sluneční flotily. „Všem lodím: Obkličte nepřítele a palte na něj projektily, použijte výbušniny, výboje energie — vše, co máte. Možná si dnes vysloužíme své místo v Sáze."

První bitevník se vrhl kupředu, smělejší než ostatní. Stříbřité ploutve a prapory vypadaly jako naježené peří a zbraňové šachty začaly chrlit opakované energetické pulzy, z jejichž záře až bolely oči. Ačkoliv adar navedl svou loď tak, aby nepřítele dostal do křížové palby, zdvojený útok nezanechal na trupu hydroské lodi nic víc než ožehnuté stopy.

Hydroský útočník si jich podle všeho ani nevšiml. Modré blesky dál ničily zavlažovací kanály a plenily pole vlnících se nialií. Některé

z šedobílých rostlišajů se utrhly ze svých stonků a třepotaly se vzduchem nasyceným párou a kouřem.

Výhružně hučící koule zakroužila a zaútočila podruhé. Další série praskajících výbojů energie vymazala z povrchu planety okrajové části hlavního města.

Konečně další z ukotvených bitevníků zažehl motory a potácivě opustil mozaiku přistávací plochy, zbraňové šachty otevřené a v plné pohotovosti. Sotva se však skvostný válečný stroj zvedl, přelétla nad ním nepřátelská loď. Ildiranský bitevník vyplivl obranné střely, ty ale neměly větší účinek než komáří štípnutí na tlustou marmothí kůži.

Jako by si teprve teď všimli přítomnosti Sluneční flotily, hydrogové zaútočili zášlehem blesku, který roztrhal nešťastný bitevník na kusy. Trup se rozlomil, palivové komory explodovaly a obrovská loď klesla k zemi, následována třepotajícími se ozdobnými praporci. Umírající plavidlo přitom rozdrtilo jeden ze dvou zbývajících bitevníků stále se připravujících ke startu.

Éterem zazněl nouzový signál doprovázený výkřiky, jež vzápětí umlkly, vystřídány statickým šumem. Pak obě lodi vybuchly v mohutné explozi.

Kori'nhovi muži zděšeně zalapali po dechu a zapotáceli se, jak do nich narazila následná šoková vlna, kterou tato událost vyvolala v thismatu. Adar však rázným tónem udělil rozkazy. „Všichni na svá místa! Tato bitva vyžaduje plné soustředění každého z nás." Nesmím dopustit další selhání! Jsem nejvyšší velitel Sluneční flotily, ochránce ildiranského Impéria…

Než se stačil poslední z bitevníků zvednout, hydrogové se na něj vrhli. Z pyramidálních výběžků vyšlehly blesky a obří loď zničily. Z trosek se začaly zvedat sloupy mastného kouře, jak se od hořících palivových komor vzňaly i budovy.

„Palte ze všech zbraní! Kinetické střely a řezné paprsky!" nařídil Kori'nh. Své kapitány nemusel povzbuzovat.

Třebaže Sluneční flotila bušila do osamělé hydroské lodi ze všech sil, kulovité plavidlo dál ničilo bujný popínavý porost Hyrillky, spalovalo květiny, pole i zahrady. Modré blesky tančily na skvostných budovách, ničily užitkové stavby a kácely průzračné věže. Obránci ze Sluneční flotily mohli udělat jen málo, aby zabránili

tomuto běsnění, bylo však Kori’nhovou povinností se o to alespoň pokusit.

Na komunikačním kanálu se ozval skřípavý hlas hyrillského místodržícího. „Adare Kori’nhu, okamžitě musíš evakuovat veškeré obyvatelstvo! Před útokem se nemáme kde ukrýt.“

„Místodržící, nemáme dost lodí ani času. Zbyly nám jen čtyři bitevníky a ty nemohu stáhnout z bitvy.“

Hydroská koule vypálila postranní salvu, která škrábla jednu ze čtyř ildiranských lodí, způsobila však jen malou škodu. Bitevník se odbelhal stranou, aby obnovil své systémy, zatímco zbývající tři dál marně dotíraly na nepřítele.

„Ale, adare, musíš je přece zachránit!“ Hlas místodržícího byl plný údivu. Zřejmě považoval Sluneční flotilu za neporazitelnou. Kori’nha napadlo, že Rusa'h viděl příliš mnoho vojenských přehlídek.

Uvědomil si, co musí udělat. „Posílám do tvé citadely záchranný člun, místodržící. Odvezu tě do bezpečí společně s Prvním následníkem a jeho synem. To je pro mě nejdůležitější.“

„Nemůžeš nechat můj lid napospas!“ zavyl místodržící. „Mí umělci, mí poradci… Mé krásné milostnice!“

„Nelze je zachránit.“ Adarovi se svíralo srdce. Vydal rozkaz, aby se jeho bitevník stáhl, a ostře přikázal jednomu ze svých mužů: „Okamžitě vyšlete výsadkovou loď! Vezměte na palubu tolik civilistů, kolik jen bude možné, jen se ujistěte, že máte místodržícího a Prvního následníka.“ Voják doběhl na letovou palubu. „Zbytek zatím…“

„Adare, podívej!“ přerušil ho jeden z taktických inženýrů a hlas se mu přitom zlomil vzrušením.

Kori’nh zvedl pohled k brunátnému nebi, aby spatřil druhou hydroskou loď mířící k obydlené oblasti. Obě plavidla pak s děsivým zasršením zbraní pokračovala v útoku.

39 RLINDA KETTOVÁ

Ačkoliv měla Rlinda na palubě pasažéra, cesta k Rheindic Co byla dlouhá a nudná. Vysoký málomluvný černoch nebyl právě dobrým společníkem.

Sotva opustili Crennu, Davlin Lotze se ponořil do své práce. „Prezident Wenceslas mi bezpochyby poslal nějaké materiály?“

Pokrčila širokými rameny. „Před odletem mi do počítače nahrál nějaké soubory. Posložte si!“ Ukázala na terminál a muž si k němu okamžitě přisedl. „Ani jsem nezjišťovala, jestli jsou zakódované…“

Lotze si ji přeměřil přísnýma mahagonovýma očima. „Ale ano!“

Rlinda nevěděla, jestli se má urazit nebo zasmát, že ji prokoukl tak snadno. „No, snad mám právo vědět, co vezu na palubě své lodi — včetně informací.“

Tichý špion se usmál, oči upřené na obrazovku. „Všechny ty soubory jsou stejně veřejným majetkem.“

„Řekněte mi, jste prostě jen špatný společník, nebo už patříte do kategorie ‚misantrop'?“

„Crennští osadníci mě měli docela rádi.“ Lotze zastavil přehrávání záznamů a vzhlédl od své obrazovky. „Nemám nic proti vaší přítomnosti, ale tento úkol momentálně vyžaduje mou plnou pozornost.“

Lotze zůstal o samotě několik dalších hodin zahloubán do dokumentů. Ukládal si do paměti poslední informace zaslané manžely Colicosovými z Rheindic Co, stejně jako data z jejich předchozích prací na Llaru, Pymu a Corribusu. Když si konečně udělal krátkou přestávku na jídlo, Rlinda zkřížila ruce na prsou. „Takže podle vás to jejich zmizení smrdí?“

„Zatím si nemůžeme být jistí, zda zmizeli. Víme jen, že kontakt s nimi byl přerušen.“

„Hmmm, někdo se jim mohl pomstít za objev Klikisské pochodně. Když se nad tím zamyslíte, do té bryndy s hydrogy jsme se dostali právě kvůli tomu. Hodně lidí je naštvaných.“

„A hydrogové jakbysmet. Až tam budeme, uvidíme.“

Jakmile se okna zaplnila výhledem na zlatobronzovou planetu, Rlinda lodním interkomem přivolala Lotze z jeho kabiny. Pilotní kabina nebyla dost velká, aby se v ní vysoký muž mohl posadit, on

však upíral pohled k Rheindic Co, jako by chtěl vše do detailů porovnat se záznamy v archivech.

Aniž požádal Rlindu o svolení, naklonil se k řídicímu panelu a aktivoval globální skenery. „Znám přibližnou polohu základního tábora Colicosových.“ Vyvolal obraz kontinentu a zaostřil na hranici stínu, takže mohl vidět kaňony prokreslené dlouhými stíny časného rána. „Zkuste to tady. Přeleťte nad tím místem.“

„Možná budou poskakovat a mávat vlajkou. To by nám ušetřilo spoustu času.“

Vrhl na ni skeptický pohled. „Je to už pět let. Pokud nenašli spolehlivý zdroj potravy, tři členové výpravy neměli dostatečné zásoby, aby vydrželi tak dlouho.“

Zatímco loď mířila do načechrané atmosféry, Rlinda se zamračila. „Pokud není šance, že najdeme někoho živého, není to zbytečná mise?“

Svraštil obočí. „Žádná mise není zbytečná, pokud chápete její cíl. Mým úkolem je najít odpovědi, ne trosečníky.“

Zvídavost objevila zbytky kempu Colicosových blízko velké skupiny klikisských ruin. Stany a zařízení byly umístěny na vyvýšené planině, dostatečně vysoko na to, aby zůstaly uchráněny před prudkými vodními přívaly. V pustině Rlinda snadno našla vhodné místo k přistání.

Společně s Lotzem pak vystoupili a nadechli se horkého suchého vzduchu. Davlin držel v jedné ruce bednu a v druhé tašku, připraven pustit se do práce.

Barvy pouště byly strohé, avšak jasné natolik, že všechny hrany vypadaly ostré jako břitva. Rozeklané geologické vrstvy ostře kontrastovaly s bujnou zelení jiných planet, jež Rlinda navštívila. Majestátní hory se stále rděly ranními červánky. „Moc pěkný místo. Ideální pro lázně. Možná i golf.“

Přímo před nimi se zvedl vzdušný vír, nasál částečky prachu a chvíli opile vrávoral svou cestou, než se rozpadl.

„Dělá mi starosti, že se odmlčel i telink,“ řekl Lotze. „Světostromy musely zahynout při požáru nebo bouři, takže zelený kněz ztratil možnost komunikovat.“

Třebaže byl tábor po pět let vystaven pouštnímu počasí, žáru a písečným bouřím a vypadal značně ošuměle, nevypadalo to, jako by

se v něm odehrála nějaká strašlivá katastrofa. Lotze vstoupil do hlavního stanu a zkušeným okem přelétl po lehátkách, nefunkčních počítačích, vzorcích a poznámkách, které se vlivem času a gravitace ocitly na zemi.

Rlinda mezitím zamířila k vodnímu čerpadlu. Pohyblivé součásti ztuhly, ale nebyl problém celý systém promazat a opravit. Podle Lotzovy horlivosti soudila, že má v úmyslu zůstat na místě tak dlouho, než nalezne odpovědi, a ona nedokázala odhadnout, zda to budou dny či měsíce.

Lotze vyšel z potrhaného stanu a nesl to, co se mu podařilo zachránit z počítačů a deníků archeologů. Rozložil předměty na zemi a začal si je prohlížet.

Rlinda přistoupila k menšímu stanu, jenž musel patřit zelenému knězi. Za stanem byly patrné pozůstatky hájku světostromů. „Možná byste rád viděl tohle!“

Zelený kněz sazeničky vysázel do řad a bezpochyby o ně láskyplně pečoval — každá z nich však byla vytržena ze země a rozcupována, jako by mezi nimi řádil zuřivý vandal. Rozštípané pozůstatky tenkých kmínků byly rozesety po zemi a pokrýval je prach. Čas setřel podrobnosti, ze scény přesto stále vyzařovalo násilí.

Lotzovy oči všechno hltaly bez jediného mžiknutí. „To vysvětluje, proč byl přerušen telinkový kontakt.“

Rlindino chodidlo narazilo do nějakého tvrdého předmětu ukrytého v měkké půdě. Připomínal naplavené dřevo. Shýbla se a zabořila prsty do prachu, aby pokroucený předmět nahmatala. Měl suchý, kožnatý scvrklý povrch. Když z něj začala smetat prach, už tušila, co vlastně našla.

Z písku na ni hleděla seschlá mumifikovaná tvář bezvlasého muže se zelenou pletí. Poušť vykonala své — vysála z měkkých tkání veškerou vodu; svaly obličeje se stáhly a zkroutily do podivné grimasy, tělo se proměnilo v tvrdou hmotu obalující kosti.

„Náš zelený kněz,“ řekla Rlinda. „Jak se jmenoval? Arcas?“

Lotze přelétl pohledem zbytky tábora. „Nezdá se, že by byl formálně pohřben. Pravděpodobně tedy nezemřel přirozeně.“ Zvěd přecházel sem a tam, aby si srovnal myšlenky v hlavě. „Možná Margaret nebo Louise postihlo něco jako ponorková nemoc?“

Rlinda vstala a zanechala zeleně zbarvené tělo, zpola odkryté, ležet v suchém písku. Později si najde chvilku, aby ubožáka pohřbila. „Možná jste dobrý detektiv, Davline, ale rozhodně ne psycholog. Ti dva byli svoji desítky let. Polovinu života věnovali archeologickému průzkumu cizích planet. Lidé jako oni dokáží zvládnout samotu."

„Ještě je brzy, abych dělal závěry," řekl Lotze. „Byl s nimi ještě compo a tři klikisšťí roboti."

Rlinda pokývla hlavou směrem k městu ve skalní stěně, kde na ne jako prastará hádanka čekaly klikisské stavby. „Nechcete si prohlídnout památky?"

Opuštěná klikisská města byla nalezena na mnoha planetách, vědci však prozkoumali jen několik málo z nich. Starodávná rasa budovala úlovité stavby v prériích, nebo hloubila tunely do stěn kaňonů. Ildirané věděli o vymizelé rase už dlouho, opuštěná města je ale nezajímala.

V dobách svých začátků Zemská hanzovní liga, nadšená možnostmi expanze, vyslala prospektory, aby prozkoumali planety, jež Ildirané zanesli do katalogů a pak na ně zapomněli. Objev Klikisské pochodně zájem o ztracenou civilizaci opět oživil, třebaže hydroská válka další plány na intenzivní archeologický průzkum značně omezila.

Nyní Rlinda procházela zatuchlými tunely s užaslým výrazem v tváři. Klikisské budovy byly postaveny z polymerické hmoty, jakýchsi vláken vyztužených silikonem, možná vyráběných organicky samotnými Klikissy. Všechny stěny pokrývaly podivné hieroglyfy a nesrozumitelné rovnice.

Ona a Lotze strávili den v bludišti strašidelného města. Našli přitom několik předmětů z výbavy Colicosových, ale nic víc. „Poslední zpráva Margaret Colicosové hovoří o nálezu dalšího, zachovalejšího města," zamyslel se Lotze. „Mám podezření, že pracovali tam."

Rlinda vedla Zvídavost nízko nad zemí a kopírovala přitom směr kaňonů, dokud nenarazila na pokroucené zbytky lešení, které bylo dříve přichycené ve skalní stěně.

„Potřebujeme se dostat dovnitř," řekl Davlin.

„Jistě. Jen mi najděte parkovací místo dost velké na to, abych mohla s touhle lodí přistát." Jejímu vtipu se nezasmál, takže přišla s

nápaditým řešením. Zvídavost je určená k převážení nákladů, Davline. V nákladním prostoru mám několik levitačních palet. Dokážou unést nás oba.“

Přistála na kamenité plošině nad kaňonem. Potom se společně s Lotzem postavila na moderní prám, velmi zvolna zamířila k okraji skalní stěny a pak dolů podél ní. „Tahle věc má zvedat těžké bedny, ne vyhrávat závody.“

Zarejdovala s levitační paletou pod skalní převis a nechala ji klesnout na kamennou podlahu, na níž se začala zvolna usazovat vrstva prachu. Vzduch byl suchý, a když vstoupili dovnitř, jejich kroky se šepotavě rozléhaly.

Davlin ukázal na světla a dráty natažené podél stěn, orientační značky a zapomenuté štítky. „Margaretiny poznámky naznačují, že si od tohoto místa slibovala něco výjimečného.“

Rlinda zamžourala a namířila do stínů svou přenosnou svítilnu. „No, možná to tak opravdu bylo, ale jinak než si představovala. Měla jsem si vzít zbraň. Na lodi mám dvě. Aspoň doufám.“

Lotze se soustředil na své okolí, hledal stopy všemi smysly. Hlouběji v chodbách skalního města našli rozházenou, žalostně chatrnou barikádu navršenou před vchodem do velké místnosti. Byla rozbitá zvenčí. Rlinda posvítila světlem do místnosti, kde spatřila nějaký přístroj.

A také tělo starého muže, ležící na podlaze.

Lotze se vrhl kupředu průrvou v barikádě a namířil na postavu kužel světla. Louis Colicos byl mumifikován dokonaleji než zelený kněz — dokonce natolik dobře, že násilná smrt byla patrná už na pohled. Tělo měl potrhané a polámané, poseté hlubokými ranami. Rlinda se opatrně ohlédla, panenky rozšířené hrůzou, jako by na ni mělo každou chvíli něco skočit.

Na jedné ze stěn se nacházela plocha ve tvaru lichoběžníku, něco jako okno z kamene, podivně prázdné místo nepopsané klikisskými znaky, orámované řadou destiček se symboly. Z hladkého kamene křičely hnědorudé skvrny — otisky zkrvavených dlaní, jako by v posledních okamžicích před smrtí Louis Colicos bušil do stěny ve snaze přinutit ji, aby se otevřela.

Lotze si zamračeně prohlédl otisky na prázdné stěně. „Našli jsme dvě těla, ale pořád nemáme žádné vysvětlení. A kde je Margaret Colicosová?“

Rlindu zamrazilo v zádech. Měla pocit, že na Rheindic Co zůstanou ještě hodně dlouho…

40 ANTON COLICOS

„Zvolil jsem činnost, která by se ti mohla líbit, dějepravče Antone,“ řekl Vao'sh. „Jsem okouzlen oblíbenými technikami lidských lidových vypravěčů. Uvidíme, zda se nám některé z nich podaří napodobit.“

Dějepravec ho vzal na břeh moře, kde se posadili na plochý výběžek několik metrů nad hladinou chráněné zátoky. Vál teplý vítr a Anton v něm rozpoznal kyselý pach kvetoucí vodní flóry, velkých oranžových květů, jež tvořily plovoucí koláče a připomínaly něco mezi leknínem a mořskou chaluhou.

Pobíhající a brebentící pečovatelé dorazili na místo už před nimi a postavili z naplaveného dřeva kónickou hranici vycpanou suchým troudem. Drobný služebník ji zažehl, a když vyšlehly plameny, stáhl se. Pak pečovatelé hbitě odcupitali pryč.

Dva dějepisci, nyní osamělí, usedli do měkkých, mechu podobných rostlin plazících se hebkým pískem. Oheň šlehal stále výš a hřál je do tváří. „Cožpak to není ta správná atmosféra, dějepravče Antone? Není snad vhodné spřádat příběhy u ohně na břehu moře?“

Anton se usmál. „Jistě, ale chybí jedna nezbytná ingredience — příběhy se lépe vyprávějí za tmy, než v jasném denním světle.“

Vao'sh se otřásl. „V něčem takovém si Ildirané nelibují.“

Mladík se naklonil k plamenům a zamnul si ruce. „Zvládneme to i tak.“ Když byl ještě chlapec a žil se svými rodiči na Pymu, směl několik nocí zůstat vzhůru a naslouchat historkám u táborového ohně. Zesmutněl a jen doufal, že otec a matka jsou v pořádku. Jak věděl, na Ildiru se zprávy o nich dostanou jen těžko.

Zhluboka se nadechl a řekl: „Dávno předtím, než naše historie začala být zaznamenávána, sedávali vypravěči u táborových ohňů, bezpeční před vlky, jeskynními medvědy a šavlozubými tygry, kteří se plamenů báli. Tito vypravěči pak bájili o mohutných obrech, příšerách nebo dravcích, kteří kradou matkám jejich děti.“ Anton se usmál. „Vyprávěli také příběhy o hrdinech, bojovnících nebo lovcích mamutů, kteří byli statečnější a silnější než všichni ostatní. Legendy byly pevným srozumitelným bodem uprostřed tajemného světa a utvářely naši morálku.“

Z útesu nad zátokou spatřil Anton jakéhosi slizkého tmavého tvora připlouvajícího do zátoky z otevřeného moře. Vao'sh následoval jeho pohled. „To je sklízecí četa plavců vracející se s přílivem.“

Příslušníci kruhu plavců připomínali Antonovi obratné vydry. Byli neuvěřitelně pružní, v jejich podání i tvrdá práce vypadala jako pouhá hra.

„Tělo plavců je pokryté řídkou srstí a mají silnou vrstvu podkožního tuku, která jim pomáhá udržet tělesné teplo i v hlubokých chladných proudech,“ vysvětlil Vao'sh. „Všimni si jejich velkých očí. Jsou vybaveny zvláštní průhlednou blánou umožňující dobré vidění i pod vodou. Uši jim přiléhají k hladkým hlavám a nosy mají umístěné vysoko, aby mohli plavat s nozdrami vystrčenými nad hladinou.“

„K čemu jsou ty košíky, co táhnou za sebou?“

„Plavci sklízejí mořské řasy, škeble a korálová vejce. Někteří z nich shánějí do houfu hejna ryb a ty nejlepší vybírají na stůl.“

„Kovbojové oceánů.“

Dějepravcovy obličejové laloky zahrály symfonií barev. „Trefný příměr!“ Oheň dál praskal a prskal. „Plavci žijí na velkých vorech ukotvených v mořském dně. Když je les mořských řas dočista obrán, nebo se hejna ryb přestěhují, přeříznou úvazy a odplují do jiné části oceánu.“

Anton potřásl hlavou. „Nikdy jsem si nedokázal zvyknout na tak velký počet kruhů. Jak se v nich vyznáte?“

„Mě zase překvapuje, že lidé si jsou tak podobní. Jak se rozpoznáte mezi sebou navzájem?“

Anton uchopil větev a začal rozhrabovat žhavé uhlíky v samém středu ohniště. „Musíš si na nás jen zvyknout, Vao'shi.“

Dějepravec pokynul směrem k plavcům nesoucím sítě k dokům, kde na ně čekali suchozemští dělníci, aby od nich přebrali denní úlovek. „Znám příběh o plavcích ze Ságy sedmi sluncí.“

„Je to strašidelný příběh, děsivá historka, jaké k táborovému ohni správně patří?“

Po dějepravcově tváři přeběhla pestrá škála barev. „Je to milostný příběh…, svým způsobem. Máme kruh, který žije a pracuje v těch nejsušších pouštích. Ještěrovití drsnouti jsou schopní přežít celé měsíce s minimálním příjmem vody.“ Vao'sh se usmál. „Jak tedy jistě chápeš, láska mezi šupinatým dělníkem Tre'cem a plavkyní Kri'l byla předem odsouzena k nešťastnému konci.“

Anton svraštil obočí. „Myslel jsem, že Ildirané podporují svazky mezi kruhy.“

Vao'sh mávl rukou v zamítavém gestu. „Ach, v tomto směru nemáme žádné předsudky. Přesto; láska mezi drsnoutem a plavkyní byla nešťastná už ze samotné podstaty. Nikdo nedokázal říct, co ty dva navzájem tak přitahovalo. Tre'c a Kri'l museli vědět, jaké obtíže je čekají, přesto se nechtěli odloučit. Tre'c nedokázal snést slanou vodu oceánů a Kri'1 by nepřežila v suché poušti.

A tak si Tre'c postavil dům na skalnaté pláži, daleko od čáry nejvyššího přílivu, a Kri'1 ukotvila svůj vor v zátoce nedaleko pláže. Mohli tak na sebe zavolat a rozmlouvat spolu. Ačkoli dokázali snášet prostředí toho druhého jen pouhou hodinu denně, během této hodiny prožili více štěstí, než za celý život strávený s někým jiným.

Tre'c a Kri'l prožili několik šťastných let, dokud jednoho dne neudeřila do zátoky bouře, která rozhlodala pláž a vrhla Kri'lin vor na břeh, zničila Tre'cův příbytek a spláchla jej pryč. Ti dva se pak k sobě tiskli, zatímco na ně padaly přívaly deště a bušily do nich mořské vlny. Oceán jimi mrštil na pláž, když se pobřežní útesy rozpadly a dvojici zasypala lavina z písku a kamení. Země a moře je pohltily.

Jejich těla nebyla nikdy nalezena, ale občas…,“ pokračoval Vao'sh a tvář mu hořela, jako by se jí dotkly paprsky vycházejícího slunce, „Ildirané narazí na prázdnou pláž, kde slaná voda olizuje suchý písek, místo, kam jen málokdo chodí, skryté před zvědavými

pohledy. Tam bývají nalezeny dvoje stopy, plavce a drsnouta, vedoucí vedle sebe po opuštěném břehu, jedny vtištěny do vlhkého bahna a druhé do suché pláže.“

Oheň dál praskal a Anton se pohodlně usadil s dlaněmi opřenými do měkkého mechového porostu. „To byl nádherný příběh, Vao'shi!“ V duchu přitom přemýšlel, jak se dějepravci vyrovnat dřív, než oheň dohoří. „A já teď mám jeden pro tebe.“

41 NIRA

Jelikož Ildirané milovali těsná obydlí umožňující jim vnímat přítomnost ostatních, ubytovny pro lidské vězně navrhli a postavili podle stejných zásad. Niřiným domovem se stal rozlehlý barák s početnými kavalci, stoly a společnými prostorami. Tady lidé vařili, spali a hráli různé hry — kdykoliv jejich práce nebylo zapotřebí jinde. Žili jako jedna velká rozvětvená rodina shromážděná pod jednou střechou.

Nira tiše žila mezi nimi. Společně s nimi jedla, spala, když spali oni, po celá léta. Přesto se cítila oddělená a vyvržená kvůli své odlišnosti. Nevyobcovali ji záměrně, přesto zjistila, že je pro ni velmi obtížné sem zapadnout. Měla své spoluvězně ráda, přesto nedokázala uniknout pocitu osamění, třebaže byla neustále obklopená lidmi.

Nyní, za temné dobroské noci, tiše seděla a naslouchala okolnímu hovoru. V prostoru, který si vyhradila pro sebe, pěstovala Nira v improvizovaných květináčích několik květin, malý keřík a sladce vonící byliny. Rostliny jí byly útěchou.

Vzpomínala na okázalé slavnosti a pestré festivaly pořádané Otcem Idrissem a Matkou Alexou v hlavním theronském městě. Každý den dělníci šplhali do korun vysokých světostromů, aby sbírali černé semeníky, z nichž se pak vyráběla povzbuzující teava, sklízeli epifyty poskytující šťávu či hledali kukly plachtounů, oblíbené pro jemné maso nacházející se uvnitř. Zelení kněží a akolyté — Nira mezi nimi — stoupali ve skupinách po šupinatých

kmenech, až se dostali nad propojený baldachýn, kde nahlas předčítali dychtivým světostromům.

To byla nejkrásnější léta jejího života…

Z myšlenek ji vytrhl kašel muže, kterého jeho žena uložila do postele a pak šla vyplnit žádanku na potřebný lék. Nira se rozhlédla po ostatních kavalcích, přelétla očima rodinné kroužky, jež lidé instinktivně vytvořili. Podle všeho věřili, že vedou normální život.

Na Dobrosu se muži a ženy stále zamilovávali, utvářeli svazky a měli děti — přestože ženy mohly být kdykoliv vybrány pro své genetické charakteristiky a odvedeny do inseminačních baráků. Jejich manžely to možná netěšilo, ale smířili se s tím. Celé generace byli vychováváni k životu v tomto novém a nepřirozeném pořádku.

Mužští zajatci byli zase nuceni pářit se s desítkami, dokonce stovkami ildiranských žen. Strážní a lékaři si dokázali poradit s každým, kdo by neplnil svou povinnost a odmítl účast na pravidelném odběru spermatu. Ti nejtvrdošíjnější se vrátili do pracovních čet jako eunuchové…

Niru jejich neštěstí bolelo víc než je samotné. Věděla, že lidé jsou přizpůsobiví a dokáží se vyrovnat s mnohým.

Ji však netrápila jejich síla a odolnost. Vždyť oni úplně zapomněli, jak má vypadat normální život!

Ačkoli se setmělo už před mnoha hodinami a na čistém nebi vyšly nádherné hvězdy, světlo v přeplněných barácích nezhasínalo. V souladu s ildiranskými zvyky nebyla tma uvnitř budov povolena, a když už, pak jen jako trest. Lidští vězni si už ostatně přivykli na spánek v plném světle. Mnoho dětí už leželo v posteli, zatímco dospělí zůstávali vzhůru, aby si povídali a odpočívali.

Pokud je Nira chtěla oslovit, toto byla nejvhodnější chvíle. Věžňové nevěděli nic o generačních lodích, rozsáhlém ildiranském Impériu nebo Zemské hanzovní lize. Tito lidé neznali svůj původ, měli jen legendy ústně předávané z generace na generaci, jež sice obsahovaly zrnka pravdy, ale s postupem času byly stále fantasknější. Niře, která znala epické cykly i ildiranskou Ságu, připadaly zkomolené příběhy zajímavé. Jen vzácně se však dokázala od všeho oprostit natolik, aby se jimi dokázala zaobírat.

Nyní postoupila kupředu, aby lépe slyšela hovor sedmi mužů a žen, kteří seděli v širokém kruhu a vyměňovali si historky, vtipy a

drby. Ben Stoner, muž s chraplavým hlasem, jehož kůže vypadala jako ošlehaná zrníčky písku, si jejího zájmu všiml. „Pojď k nám, Niro Khaliová! Jaký příběh pro nás máš dneska?“

„Ať stojí za to!“

„Celý den pracovala pod horkým sluncem. Těžko vymyslí nějakou novou hloupost,“ prohlásil další, mladý muž, ale zmlkl, když se na něj Stoner zamračil.

Nira se tvářila, že ho neslyší. Třebaže jí ostatní dobroští vězni málokdy věřili, přinejmenším jí naslouchali. Její příběhy jim pomáhaly zabít čas.

„Povím vám příběh o Thaře Wenové a o tom, jak se stala prvním zeleným knězem na Theronu.“ Počkala na souhlasné úsměvy — jak věděla, její spoluvězni měli historky z „vymyšlené země“ rádi.

„Thara se narodila na lodi Caillié jen pár let předtím, než generační loď objevili Ildirané a navedli ji k lesnatému Theronu. Byla to krásná planeta, poklidná, oplývající jídlem a surovinami. Od samotného počátku žila kolonie mírumilovně. K zločinům docházelo jen zřídka, neboť lidé necítili potřebu násilí.“

„Tak jako tady na Dobrosu,“ prohodil mladík jízlivě.

„Ne. Ne jako na Dobrosu. Vůbec ne!“ Nira se zhluboka nadechla. „Ale čas od času, z důvodů, jež nedokážeme pochopit, vzklíčí v duši člověka temnota. Jeden takový muž napadl Tharu Wenovou v nejhustším lese, pronásledoval ji a chtěl ji zabít. Předtím už zabil několik dalších. Ona však uprchlá do porostu, ponořila se mezi nejhustší větve světostromů. Les ji zachránil a skryl ji před vrahem, a ve chvíli, kdy ji světostromy pohltily a objaly… s ní také navázaly spojení.

Když se Thara vynořila, vypadaly jí všechny chlupy i vlasy a její kůže získala jasně zelenou barvu.“ Nira se pohladila po svých vlastních pažích. „A také dokázala komunikovat se stromy. Pamatovala si všechno, co kdy les viděl, a stromy jí pověděly o dalších obětech toho muže. Jakmile se vrátila do osady, obvinila ho a ukázala radě starších, kde jsou pohřbena těla. Muž — první theronský zločinec — byl odsouzen k smrti. Uvázali ho do koruny světostromů, kde zůstal, dokud ho nesežrali wyverni.“

Někteří z posluchačů vypadali okouzleně, jiní se tvářili skepticky a mladík se opět pokusil o vtip. „Ach, tak proto je tvoje

kůže zelená? Vždycky jsem si myslel, že jsi jen nějaký podivný kříženec.“

„Měj trochu úcty!“ napomenul ho Benn Stoner. „Místodržící ji posílá do inseminačních baráků častěji, než kohokoliv z nás.“ Řekl to, jako by šlo o nějakou čest. „Děkujeme ti, Niro!“

Nira se vrátila ke své pryčně, odkud však stále slyšela jejich hovor. Slova se ujal Stoner, jenž podle tradice začal vyprávět staré zkomolené příběhy. Neurčitě mluvil o dlouhé cestě a domovu, jenž se nejmenoval Země, ale Burton. Neměli ani tušení…

Podle svých vlastních legend přišli lidé na Dobros v míru a jejich soužití s Ildirany bylo šťastné a oboustranně výhodné. Nějaký strašlivý a neodpustitelný zločin — nedokázali říct jaký — způsobil, že Ildirané proměnili kolonii v trestný tábor. Nikdo ze zajatců nevěděl, kolik generací bude muset za tento hřích platit.

Nira, která je z hloubi duše litovala, řekla ze své postele: „Není to všude takové, jako tady. Ve vesmíru je bezpočet světů obývaných miliardami lidí. Dobros je jeden z nejhorších.“

Benn Stoner pozvedl bradu a poté, co ukázal na stěny kolem sebe a tím také — v širším slova smyslu — na plot a bezútěšnou prázdnou krajinu kolem tábora, rozmrzele řekl: „Dobros je všechno, co máme, Niro Khaliová. Tvoje fantazírování nám tady nepomůže.“

42 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA‘H

Záchranný člun Sluneční flotily klesal nebem žíhaným L plameny směrem k hyrillskému paláci. Dorazil k němu právě ve chvíli, kdy druhá hydroská koule zaútočila.

Tato loď použila zbraň, jakou Ildirané dosud neviděli: ničivé vlny chladu střídané oblaky bílé ledové mlhy, která spálila všechno, čeho se jen dotkla. Mrazivý útok pročísl vegetaci a poničil husté kaskády popínavých rostlin. Bujná hyrillská zeleň se přikrčila jako zbitý pes, zkroutila se a scvrkla.

Nato dvě hydroské koule zakroužily a zaútočily podruhé.

Jora'h uchopil svého syna za hubenou paži a společně se rozběhli přes nádvoří paláce otřásaného explozemi. Zatímco z nebe

dopadala nepřátelská palba, čtyři zbývající bitevníky Sluneční flotily do útočníků marně bušily.

„Co budeme dělat?“ vykřikl Thor’h. „Proč nepřestanou?“

Jora'h mu nedokázal odpovědět.

Zděšení dvořané a umělci shromáždění v banketních saloncích zpanikařili. Tři světlonoši hnali hlouček lidí na otevřené prostranství, kde jim nehrozily trosky hroutících se budov, další Ildirané utíkali hluboko do nitra paláce, aby tam našli úkryt. Žádné místo se nezdálo bezpečné. Hydrogové se nezaměřili na žádný konkrétní cíl. Nedělali rozdíl mezi neobydlenými lesy a porosty a ildiranským městem.

„Pomoc!“ vykřikl Thor‘h, jako by mu mohl sám palác odpovědět. Rozběhl se k barevnému oknu, ale otec ho strhl zpět krátce předtím, než se roztříštilo. Do místnosti vlétly křišťálové střepy a opřel se do ní poryv chladného větru způsobený přeletem hydroské lodi. Jora'h stáhl mladíka k zemi a úlomky zacinkaly kolem nich. Thor‘h se dotkl početných řezných ran na svém obličeji a pažích a všiml si, že jeho nádherné šaty jsou rozedrané. Nevěřícně zakoktal: „Mu-musíme n-najít strýce. On bu-bude vědět, c-co d-dál. Všechny nás za-zachrání.“

„Ne, nezachrání,“ řekl Jora'h. „Nemůže. Adar Kori’nh se nás chystá evakuovat.“ A všichni ti dvořané tady zůstanou… Tolik zmařených životů!

Nad jejich hlavami, na nebi zčernalém sazemi, ildiranské bitevníky, všechny poškozené, dále čelily ježatým hydroským koulím. Situace byla kritická. Dvě hydroské lodě křižovaly oranžově žíhanou oblohou a rozsévaly zkázu, vzduch se chvěl hlukem palby a hromovými výbuchy.

„Musím tě ochránit, Thor’hu! Jsi příštím Prvním následníkem. A já… se brzy stanu Mágem-imperátorem.“ Věděl, že jeho otec musí cítit útok na Hyrillku prostřednictvím thismatu. Šok a bolest zřejmě smrt nemocného vládce jen uspíší. „Musíme se nějak dostat z bojiště.“

S ubývajícím světlem se uvnitř paláce automaticky rozžaly tisíce světel, stejně jako v kterýkoliv jiný den.

Jora'h našel svého bratra Rusa'ha uprostřed zmatku a zkázy na otevřeném prostranství pod vysokými oblouky porostlými popínavou zelení. Buclatý hyrillský místodržící mával pažemi navlečenými do

balonovitých rukávů. „Nesmíme ztratit hlavu! Uchylte se do bezpečí, prosím!“

„Kam?“ vykřikla tanečnice. „Kam máme jít?“

Rusa'h ji zachytil a vlekl ji pryč od ohně a výbuchů. Jeho milostnice u něj hledaly ochranu, krásné tváře poskvrněné kouřem, prachem, krví a potem. „Běžte k perlivým lázním,“ řekl, zjevně zoufalý. „Tam najdete útočiště. Doufám.“ Ženy kvapně uposlechly jeho rady, Rusa'h sám ale nevypadal zrovna přesvědčeně.

Obě hydroské lodě křižovaly nad krajinou — jedna bičovala úrodná pole nialií zášlehy modrých blesků, druhá bílými vlnami mrazivého chladu. Když druhá koule zakroužila, zcela ignorujíc žihadla uštědřovaná jí šípy Sluneční flotily, Jora'h pochopil, že vládní citadela bude během příštího útoku srovnána se zemí. „Všichni dolů s kopce! Dolů a rozptýlit se!“

Hyrillský místodržící zmateně pohlédl na svého bratra, ale pak se v jeho tváři objevila úleva. „Ano! Udělejte, jak říká První následník!“ Všichni se dali na útěk, opozdilci spěšně opouštěli vnitřní místnosti citadely.

Konečně na nádvoří přistál záchranný člun adara Kori‘nha, s trupem doutnajícím po zásahu hydroskou zbraní. Mnoho Hyrillčanů se k lodi rozběhlo, z otevřených průchodů však vypochodovali hřmotní bojovníci s ostražitýma očima, odění v ježaté zbroji. „Z cesty! Přiletěli jsme jen pro místodržícího a Následníka. Máme rozkazy od adara Kori’nha.“

Thor‘h uchopil svého strýce za paži a vrhl se k transportéru, zpola šílený. „Ano, dostaňte nás odsud!“

Jora'h chvíli v duchu počítal a pak oslovil jednoho z bojovníků ze záchranné lodi: „Kolik lidí se vejde na palubu?“

„Ty, První následníku, tvůj syn a tvůj bratr.“

„Kolik dalších?“ naléhal Jora'h.

„Naším úkolem je odvézt do bezpečí vás. Možná bychom mohli vzít několik dětí tvého bratra, ale nikoho dalšího.“

„Já dávám rozkazy. Já jsem První následník.“ Jora'h čekal na odpověď.

Bojovník konečně řekl: „Tento člun dokáže unést maximálně čtyřicet osm dalších pasažérů.“

„Dobře. Začněte je nakládat.“

Hyrillský místodržící vytrhl svou paži z Thor'hova sevření. „Ne! Mé oblíbené milostnice jsou stále uvnitř paláce. Řekl jsem jim, že se setkáme u perlivé lázně. Musím je zachránit. Jsou… jsou pro mě velmi důležité."

„Není čas," řekl Jora'h. Hydroské plavidlo se stále blížilo. Modré blesky udeřily do úbočí svahu, po němž hlava nehlava prchali dvořané do otevřených ulic města.

„Nemůžeš je tady jen tak nechat! Některé z nich nosí mé děti." Na tváři hyrillského místodržícího se nečekaně objevil odhodlaný výraz. Otočil se a vběhl dovnitř paláce, prodíral se zasypanými a pobořeným chodbami. „Spoléhají na mě. Musím je zachránit."

Jora'h byl překvapen chováním svého poživačného a změkčilého bratra, jehož vždy považoval za rozmazleného a povrchního. Nyní však hyrillský místodržící nečekaně odhalil druhou stránku své osobnosti. Jora'h si vzpomněl na své milenky, zvlášť na drahou Niru Khaliovou. Ano, pro Niru by běžel i do hydroské palby. Tak jako to právě udělal Rusa'h.

Náhle se mladý Thor'h neobvykle panovačným a ostrým tónem obrátil na hřmotné bojovníky: „Zastavte mého strýce, než utrpí zranění. Zachránit hyrillského místodržícího je vaše povinnost. Je to syn Mága-imperátora."

Dva členové válečnického kruhu bez zaváhání proběhli branou a zmizeli v komplexu paláce. Před záchrannou lodí se mezitím shromáždil dav Hyrillčanů.

Hydrogové nepřestávali útočit. Druhá koule vypálila salvu modrých blesků do překrásné stavby. Výbuchy roztrhaly vzdušné klenuté stěny, zbytky visutých zahrad vzplály a začaly čadit.

Čtyři sbíhající se elektrické paprsky udeřily do srdce citadely, kam měl namířeno Rusa'h. Celé křídlo se zhroutilo, stěny se sesuly a nad trosky se vyvalil dým.

„Strýčku, ne!" Thor'h opustil bezpečí záchranné lodi a rozběhl se k zasažené části paláce. „Místodržící zůstal uvězněný uvnitř! Musíme ho vyhrabat." Jora'h a tři strážní vyrazili za ním.

Dvojice hydroských koulí, stále obtěžována Kori'nhovými bitevníky, přelétla nad nimi. Vlny bílého chladu zasáhly osm malých šípů a ty pak padaly k zemi jako zrna oddělená od plev.

Svalnatí bojovníci si razili cestu zřícenými chodbami, až konečně dorazili k sutinám perlivých lázní. Stěny a klenutý strop se proměnily v hromadu rozbitých dlaždic a průsvitných bloků.

„Vstoupil dovnitř krátce před výbuchem," řekl jeden z bojovníků. „Místodržící musí být zasypán pod troskami."

„Je mrtvý!" zasténal Thor'h.

Bojovníci svýma drápatýma rukama a svalnatými pažemi odhazovali kusy zborcených stěn, prohrabovali se sutí a odstraňovali nosníky a výztuhy. Sloupy se skácely a uvěznily místodržícího, zároveň ho však ochránily před většími kusy ze zříceného stropu.

Konečně odkryli bledou ruku a cár barevného šatu, nyní prosáklého krví. Za závalem přežily čtyři zraněné ženy, celé promáčené. Některé z nich uvízly přímo v lázni, dvě se už utopily, omráčeny padajícími cihlami.

Zničeným palácem se dál šířil požár, kouř, jenž křivolakými trhlinami ve stropech a zpola zřícených stěnách nemohl uniknout, houstl. Jora'h se vrhl na pomoc, třebaže se silou zdaleka nemohl vyrovnat vojákům.

Venku dál zněly výbuchy, křik a palba zbraní, Jora'h se ale zcela soustředil na vysvobození bratrova těla. Pokoušel se ho najít přes thisma, záblesky světla však pohasly, propojená duchovní vlákna zeslábla.

Dva z vojáků zvedli těžký kamenný sloup a s hromovým třeskotem jej odvalili stranou. Konečně odkryli Rusákovu těstovitou tvář. Tváře měl poškrábané a zakrvácené, oči zavřené a obličej stažený do bolestné grimasy. Jeho vlasy se ale stále pohybovaly. Pleť měl zarudlou, pulz hmatný, třebaže slabý.

„Místodržící žije!" řekl jeden z vojáků.

„Dostaňte ho odsud," nařídil Thor'h. Rukama nepřivyklýma práci začal hrabat v sutinách, dokud třetího syna Mága-imperátora neosvobodili. Jakmile ho vojáci jemně zvedli, Thor'h se ke svému strýci přimkl. „Rychle! Musíme se dostat k lodi. Adar Kori'nh na nás čeká."

Nesli místodržícího Rusa'ha, jemuž z ran kapala krev. Věrní vojáci spěchali poničenými chodbami společně s Jora'hem, Thor'hem a čtyřmi milostnicemi, které se držely těsně za nimi. Hyrillský místodržící utrpěl vážná zranění, ale žil.

Sotva se ocitli na palubě výsadkové lodi; v té chvíli již plné uprchlíků; pilot neztrácel čas. Motory zabraly a přetížená loď se zvedla z hořícího paláce. Jeden z ildiranských bitevníků se vyvázal z obrany, stáhl se a člun přijal. V přistávacím doku je přivítal sám adar, ačkoliv za jiných okolností by nikdy neopustil velicí jádro uprostřed bitvy. Nejprve pocítil úlevu, když spatřil Jora'ha a jeho syna Thor'ha, potom se ale zděsil při pohledu na zraněného hyrillského místodržícího.

K lodi přiběhli lékaři, prozkoumali Rusa'hovy rány a ošetřili evakuované Hyrillčany. Thor’h dál úzkostně setrvával u svého krvácejícího a bezduchého strýce. Hyrillský místodržící zůstával naživu, třebaže se nepohnul, ani nezasténal.

Adar Kori’nh vydal rozkazy svým lidem: „Stáhněte se! Všem šípům — utvořte křídla a kryjte mou loď. Musíme chránit Prvního následníka a jeho syna. Víc pro obyvatele Hyrillky udělat nemohu.“

Vlajková loď se začala vzdalovat od hydroských lodí, které dál ničily zelenou hyrillskou krajinu. Pak ale ježaté koule zcela nečekaně a z neznámých důvodů ukončily útok a beze spěchu se vznesly vzhůru, aniž by si přitom sebeméně všímaly Sluneční flotily.

Jora'h, který je pozoroval z velícího jádra poničeného bitevníků, jen hlesl: „Proč? Proč způsobí takovou zkázu a pak prostě… zmizí?“

Kori’nh stál strnule jako solný sloup a ze všech sil se snažil skrýt své city. „Možná nenašli to, co hledali.“

Bez jediného slova vysvětlení či oslavy vítězství opustily hydroské lodě Hyrillku, zmizely ve vesmíru a zanechaly za sebou bývalou planetu rozkoší dýmající a v rozvalinách.

43 JESS TAMBLYN

Jess si z osquivelských loděnic půjčil dvoumístnou manipulační buňku a vydal se naproti Cesce vracející se z prohlídky extrakčních zařízení v kometárním oblaku. Těšil se na nijako malý chlapec, třebaže se viděli přednedávnem, a musel se hodně snažit, aby to na sobě nedal znát.

Na veřejné frekvenci odvysílal: „Mluvčí Peroniová, dovol mi, abych tě doprovodil. K vypuštění je připraven tucet dalších mlhovinových plachetnic, všechny zabalené do balistických kapslí. Je to Opravdu podívaná.“

„Předám ti ji, Jessi,“ řekl Kellum a tajemně se na něj usmál z obrazovky, jako by něco tušil. „Mám nějakou práci.“

„Jasně. Řekl bych, že tvoje skaláry potřebují nakrmit. Už jsem je viděl, jak chňapají po dětech, které chodily kolem nich.“

Jess, vzrušený sladkou dychtivostí, ukotvil svou manipulační buňku. Přechodové komory se spojily a na palubu plavidla vstoupila Cesca. Nádherná…, ale rozrušená a ustaraná. Okamžitě pochopil, že se něco stalo.

„Dobře se o ni starej, Jessi!“ zavolal Kellum z druhého kokpitu. „Nejspíš se bude chtít rychle vrátit na Randezvous.“

Jess visel pohledem na Cesčině ztrápené tváři, dívka však neřekla jediné slovo, dokud neuzavřel průlez a neodpoutal se od Kellumovy lodi. Zatímco se obě plavidla od sebe vzdalovala, Cesca ovinula svou paži kolem Jessova ramene a mlčky ho objala. Byl k ní ohleduplný a neptal se, jen ji políbil na čelo, potom do koutku úst a nakonec na ústa.

Přivinula ho k sobě v zoufalé touze a pak klesla na křeslo vedle něj. Nakonec, když se na ni stále díval s nevyslovenou otázkou v očích, řekla: „Reynald bude brzy korunován novým Otcem Theronu a nabízí nám spojenectví. Požádal mě… o ruku.“

Jess měl pocit, jako by ho udeřila. Celý jeho svět se točil kolem dne, kdy se budou moci vzít. Během jediného okamžiku se tento pevný bod rozplynul jako malá cukrová pusinka v šálku ostrokvítkového čaje.

Cesca mu nemusela vysvětlovat politické výhody sňatku s Reynaldem. Jess věděl, v jak těžké situaci se nacházejí roztroušené tulácké klany. Pohřešované lodě, nedostatek zásob a ztracené cisterny s ekti byly každodenní realitou. Mnoho rodin pochybovalo, že za všechno mohou pouze hydrogové. Spíš byli ochotní uvěřit, že se chamtiví osíci snížili k pirátství.

„Má pravdu,“ řekl chraplavým hlasem. „Spojení Tuláků a Theroňanů může být dostatečně významné, aby nám pomohlo přestát

tuto válku a udržet Housera v patřičných mezích. Ano…, podle mě je to výhodná nabídka.“

Upřeně hleděli jeden na druhého a postupně cítili, jak se otupělost a šok pomalu mění v bolest. Jess si připadal, jako by mu pod nohama vybuchla paluba. Cesca na něj pohlédla v bezmocném zmatku. „Jessi, já si ho nechci vzít!“

Ramena mu poklesla a dlouze, ztěžka si povzdychl, neboť si uvědomil, že ji ztrácí navždy. „Ani já to nechci. Abych pravdu řekl, mít ho právě teď po ruce, nejspíš bych ho uškrtil.“

Mdle se na něj usmála. „To raději ne.“

„Ty si ale musíš uvědomit, jaká je realita, Cesco. Jsi Mluvčí všech klanů. Reynald se stane vládcem Theronu, a také zelených kněží a světolesa. Tvá Hvězda září jasně.“

„Já vím, Jessi, ale já miluju tebe. Tady nejde o… obchodní dohodu.“

Přísně se na ni podíval. „Cesco, pokud jsi schopná odvrhnout to, co přinese prospěch všem Tulákům, pokud jsi schopná myslet jen na svá přání a ignorovat své povinnosti, pak nejsi ta žena, kterou miluji.“

Třebaže byl rozrušený, dál se s manipulační buňkou proplétal polem nebezpečných úlomků obklopujících loděnice. Tento úkol mu pomáhal udržet zoufalství ve snesitelných mezích. Sám také viděl, jakou cestu mu v této situaci ukazuje jeho Hvězda.

Upíral pohled do vesmíru. „Raději se vzdám úřadu Mluvčí, Jessi. Ať odpovědnost převezme někdo jiný…“

„Kdo?“ Do jeho hlasu se vkradl hněv. „Mluvčí Okiahová ti věřila. Všechny klany ti věří. Kdo jiný by mohl s Theronem uzavřít toto spojenectví? Nemůžeš nechat Tuláky napospas. Musíš být s námi, abys nás provedla touto těžkou dobou.“ Sotva tato pravdivá slova vyřkl, uvědomil si, že právě tím učinil tuto volbu reálnou a nevyhnutelnou.

Jess viděl, jak Cesca hledá nějaký vhodný protiargument, nějaký způsob, jak ho přesvědčit, že Reynaldovu nabídku musí odmítnout. Zvedl ruku. Jeho srdce se vzpíralo proti slovům, jež musel vyslovit. „Mám ti připomenout, jak často jsi mi říkala, že naše životy musí sloužit vyššímu smyslu? Kdybychom se nestarali o dobro našeho lidu, už dávno bychom se vzali a utekli na Plumas.“

„Možná jsme to měli udělat," řekla, ale nemyslela to vážně. Nemohla to myslet vážně. Doposud si nikdy neuvědomila, jak hluboká je její láska k Jessovi.

Chvíli se přeli, ale všechna možná řešení vyznívala sobecky a násilně. Jess stál pevně na svém a věděl přitom, že Cesca si správnost jeho postoje uvědomuje. Jakou radu by dala někomu, kdo by se nacházel ve stejné situaci? Vzhledem k tomu, co ji učili a v co věřila, se odpověď zdála být jednoznačná. Přesto byla Cesca překvapená vlastní neochotou vzdát se svých snů o šťastném životě s Jessem. Chtěla toho snad tolik?

Nakonec, když manipulační buňka přirazila k hlavnímu obytnému modulu osquivelských loděnic, jí řekl: „Cesco, ty víš, co máš dělat."

Cesca procházela loděnicemi jako tělo bez duše. Měla v plánu zůstat tak dlouho, aby viděla vypuštění nových mlhovinových plachetnic, a pak se vrátit zpátky na Randezvous ke své práci. Proč jen si bývalá Mluvčí Jhy Okiahová nemohla vybrat někoho jiného?

Ve skutečnosti by Cesca neměnila. Ti, kteří žili své tiché obyčejné životy, mohli občas snít o tom, že získají moc a stanou se důležitými — většina z nich by se však brzy ráda vzdala velikosti, jen aby získala zpátky své pohodlí. Cesca, třebaže jí srdce krvácelo, neměla jinou možnost, než zaplatit požadovanou cenu. Tuto cestu jí ukazovala její Hvězda. Musela se smířit se situací a přijmout ztráty, ať už byly jakékoliv.

Jess se jí vyhýbal. Věděl, že jí nemůže pomoci. Svou blízkostí by její rozhodnutí jen ztížil. Toto bylo rozumové politické rozhodnutí, jež muselo být učiněno s chladnou hlavou, ne s krvácejícím srdcem. Jejich duše zůstanou spojené, ať se stane cokoliv. To se nikdy nezmění.

A nakonec přišel na způsob, jak jí všechno ulehčit.

Del Kellum byl značně překvapen, když ho ve startovních docích mladý muž oslovil. „Chci se přihlásit na jednu z těch plachetnic, Dele! Stáhni některého z pilotů, pošleš ho příště, ale já musím zmizet hned. Pokud neodejdu… Cesca bude v pokušení udělat špatné rozhodnutí."

„To není dobrý nápad, Jessi." Kellum podle všeho rozuměl příčinám jeho zahořklosti. Copak všichni věděli, co k Cesce cítí?

„Zatraceně, budeš tam dlouho sám a to ti jen dá záminku k planému přemítání. Čas může být požehnání nebo kletba, jak pro koho.“

Jess pevně trval na svém. „Já nechci odejít, Dele — ale znám Cescu až příliš dobře. Pokud teď zůstanu vedle ní, bude to pro ni těžké. Až příliš těžké. Spatřil jsem svou Hvězdu a musím ji následovat.“

Kellum si povzdychl. „Dobře, zařídím to! Tu paličatost jsi musel podědit po starém Bramovi.“

Jess rychle naházel svůj majetek do obytného modulu a zkontroloval stav zásob. Pak byla loď vyzdvižena a usazena do vejčité balistické kapsle obsahující poskládanou fólii z mikrovláken.

Než se Jess uzavřel uvnitř modulu, Kellum se ho zeptal: „Chceš, abych jí něco vzkázal? Bude u startu.“

„Řekni jí, že bych si přál, aby naší Hvězdou byla naše srdce. Ale to není možné.“ Jess pevně stiskl víčka. „Cesca udělá, co je správné. Tak jako vždy.“

Cesca měla stát po boku Dela Kelluma a z paluby stanice plovoucí uprostřed prstenců sledovat vypuštění nových mlhovinových plachetnic. Byla to její povinnost jako Mluvčí a ona jí dostojí.

Jess usazený uvnitř útulného modulu omámeně naslouchal předletovým hlášením a odbavovacím rutinám. Balistické kapsle vystřelily do vesmíru jako spory z houby až nečekaně rychle. Nyní ho čekala rychlá cesta k mlhovině, kde se kapsle rozevře, aby se mohly rozvinout okvětní plátky z mikrovláken.

Daleko, daleko od Osquivelu…

Nejraději by ze své hlavy vymazal veškeré pocity i myšlenky, zvolil si však cestu, při níž bude mít na přemítání až příliš mnoho času.

Ještě než dorazil do srdce mlhoviny, Jess věděl, že Cesca udělá, co je nezbytné, a na svatbu s Reynaldem přistoupí.

44 REYNALD

Sarein se vracela domů na Theron na palubě hanzovní diplomatické lodi. Zatímco stroj klesal mezi vysokými stromy k mýtině sloužící jako přistávací plocha, Reynald ji spěchal přivítat, nadšený, že opět uvidí svou sestru. Pokožku měl natřenou voskem z mazánkových ořechů, takže se jeho svalnaté paže a snědé tělo leskly jako čerstvě vyleštěné dřevo.

Sarein ho rychle objala. Kypěla zdravím, vlasy měla ostříhané do krátkého praktického účesu oblíbeného na Zemi, jenž se výrazně lišil od dlouhých copů a dredů Theroňanů. Parfémy ze vzdálených koutů Hanzy jí propůjčovaly exotickou vůni.

„Jak se zdá, Země ti svědčí, Sarein.“ Žertem ji zatahal za rukáv blůzy. „Třebaže to vypadá, že tam pobýváš na zapřenou. Proč jsi byla pryč tak dlouho?“

„Reynalde, ráda bych se domů podívala dřív, ale když kolonie hladovějí, protože jim nelze doručit zásoby, jak bych mohla ospravedlnit návštěvu své rodiny?“ Oči se jí zatřpytily. „Ale protože jsem velvyslankyně a ty se brzy staneš Otcem, mám v plánu být s tebou od nynějška v častějším kontaktu.“

„Stále budu tvůj bratr. Nic se nezmění.“

Přísně na něj pohlédla. „Až se staneš Otcem Reynaldem, mnoho věcí budeš vidět jinak. Lépe; aspoň doufám.“ Mávla rukou směrem k diplomatické lodi. „Přivezla jsem hosta na tvou korunovaci. Takové malé překvapení. Pamatuješ si ještě na prezidenta?“

V průlezu se objevil Basil Wenceslas oblečený do dokonale padnoucího obleku, a se zájmem pohlédl na světostromy tyčící se kolem. Reynald se s prezidentem setkal během své návštěvy Země před šesti lety. „Vítejte! Tak významného hosta jsem nečekal.“

Basil mu věnoval otcovský úsměv. „Reynalde, brzy se staneš vůdcem jedné z nejvýznamnějších planet ve Spirálním rameni. Vyslat někoho méně důležitého by bylo urážkou, jakou by si Hanza nemohla dovolit.“

„Děkuji, pane prezidente," začervenal se Reynald. „Ještě stále jsem si nezvykl na takové pocty." Uchopil svou sestru za ruku. „Pojďme! Otec a Matka se už na tebe těší."

Pro korunovační slavnost byly místnosti v houbovém útesu ozdobeny tolika barvami, že připomínaly okázalé třpytivky. V oknech se, upoutáni tenkými vlákny, třepotali čerstvě vylíhlí plachtouni s křídly zářícími jako duha. Idriss a Alexa se překonali a byli na své dílo náležitě pyšní.

V slavnostních šatech z peří a křídel nočních motýlů vypadala Estarra úchvatně a mnohem dospěleji, než by si Reynald kdy pomyslel. Malá Celli, nyní šestnáctiletá, měla vlasy spletené do naolejovaných copů, utažených tak pevně, až jí stahovaly kůži kolem očí, což jí dodávalo bolestný výraz. Nenáviděla slavnostní příležitosti.

Sarein, které dodával plášť velvyslankyně předaný starou Otemou důstojnost až nepřiměřenou jejímu věku, usedla společně s prezidentem Wenceslasem do přední lavice. Ti dva zůstávali těsně vedle sebe, jako by byli blízkými přáteli, ne pouze politickými partnery. Ještě podivnější bylo, že Sarein i prezident nespouštěli zkoumavé pohledy z Estarry.

Vybraní diváci pocházející z roztroušených lesních vesnic naplnili místnost a venkovní balkony. Reynald mezi nimi poznal zelenou kněžku Almari, která mu u Zrcadlových jezer nabídla svou ruku. Teď, když se měl stát Otcem, vypadala ještě dychtivěji, on už ale oslovil Cescu Peroniovou. Doufal, že odpověď obdrží brzy.

Davy čekaly pod korunami stromů, někteří zvědavci dokonce vyšplhali do větví a snažili se zahlédnout, co se děje. Zelení kněží po celé planetě se dotýkali světostromů a sledovali obřad prostřednictvím telinku.

Reynald poslouchal slavnostní písně následované proslovem jeho strýce, zeleného kněze Yarroda, jenž hovořil o odpovědnosti Otce Theronu za svůj lid a světoles. Toho dne mu však veškerá slova připadala jako nesrozumitelný bzukot.

Jakmile nastal čas, Reynald stanul před dvojitým trůnem a pronesl přísahu. „Vynasnažím se, abych byl spravedlivým a moudrým vůdcem svého lidu, pro dobro světolesa a ku prospěchu všech, kteří zde žijí."

Matka Alexa zůstala sedět, ramena pokrytá hmyzími krovkami a lehounkými šátky. Její koruna vypadala jako malá katedrála usazená na vlasech. Idriss byl oděn do podobně nádherného šatu a korunu měl ještě o něco vyšší, ozdobenou chitinovými krunýři, křídly hmyzu a leštěnými kousky dřeva.

Hlubokým hlasem pronesl: „Reynalde, můj synu, důvěřuji ti natolik, že tě ustanovuji Otcem všech Theroňanů. Žádný obřad ani požehnání nemůže být opravdovější a důležitější, než toto.“ Sňal svou korunu a položil ji na Reynaldovu hlavu. Byl to podivně rozjařující pocit.

V Reynaldových očích se zaleskly slzy.

„Udělám vše, co bude v mých silách, otče. Slibuji.“

Idriss uchopil svou ženu za ruku. Alexa vstala a oba pak sestoupili ze svých trůnů, aby se postavili po Reynaldově boku. Reynald pohlédl na místo, kde před chvílí seděla jeho matka, a napadlo ho, zda na něm někdy uvidí Cescu Peroniovou. V obecenstvu seděli Uthair a Lia, hned vedle Idrissových starých rodičů, a usmívali se.

„Běž, zaujmi své místo, Reynalde,“ pobídla ho matka tiše. „Čekáme.“

Vystoupil na pódium a obrátil se tváří k lidem. Téměř omráčen odpovědností, kterou právě vzal na sebe, usedl na trůn, zatímco Idriss a Alexa sestoupili dolů, aby se připojili ke svým rodičům. Všichni čekali na první slova Otce Reynalda.

Chvíli se zamyslel a nakonec se rozhodl pro výnos, který diváci mohli jen uvítat. „Je čas, aby začala hostina!“

Hudebníci a kněží se smaragdovou pletí bavili hosty dlouho do noci. Děti běhaly kolem a z podivných nástrojů vyrobených Uthairem a Liou vyluzovaly troubení a pískání. Venku, v houštinách mezi stromy, se bzučení hmyzu slilo v symfonii, jako by i světoles chtěl přivítat nového vůdce. Díky zeleným kněžím to tak možná i bylo.

Reynald si přál, aby se slavnosti zúčastnil i Beneto; Havraní hrad byl ovšem příliš daleko, takže nemohl přicestovat. Jeho bratr byl ale přítomen duchem i myslí. Zelení kněží sdělovali každý krok ceremonie telinkem, takže Beneto i všichni ostatní vzdálení zelení kněží mohli být „přítomní“ díky svým ratolestem.

Stoly se prohýbaly pod množstvím jídla. Byly tu slanokřupky a dvojhrušky, peri oříšky, splivky, dušené a řádně proslazené vraskouny, špízy z plachtouního masa i kořenění brouci pražení v krunýři. Kolem povlávaly dlouhé prapory a pruhy látky utkané ze zámotkových vláken, které i v nejlehčím vánku vířily jako pavučiny. Mezi tím vším se proplétaly davy lidí, mnozí s úsměvem na tváři.

Reynald tančil se všemi svými třemi sestrami. Poté, co Sarein a Wenceslas společně odtančili waltz, vzali si Reynalda diskrétně stranou. Sarein kráčela jako první, vedla je skrz trůnní místnost, chodbou vyhloubenou do houbového útesu, přímo do malé komůrky příležitostně užívané jako skladiště.

„Vzpomínáš si na toto místo?“ Zavřela dveře, aby měli soukromí — jen oni tři.

„Jistě,“ řekl a ihned zostražitěl. „Ale ty teď sotva myslíš na zábavu a hry.“

Po tváři se jí mihl chladný úsměv. „Vidíš, Basile? Říkala jsem ti, že můj bratr je bystrý. Můžeš na něj spoléhat, on dokáže vidět věci z širší perspektivy.“

Prezident Wenceslas řekl: „Mladý muži, vaše korunovace je předělem ve vztazích mezi Theronem a Zemskou hanzovní ligou.“

Reynald dokázal uvažovat rychle a pochopil, jak se jeho život změnil. Sarein stála těsně vedle prezidenta a mladík pohledem klouzal z jedné tváře na druhou. Malé skladiště se náhle zdálo až příliš těsné. „Co chcete?“

„Ať už se nám to líbí nebo ne, Otče Reynalde, my všichni jsme ve válce s hydrogy,“ řekl Wenceslas. Poprvé Reynald uslyšel zaznít svůj titul ve formální diplomatické záležitosti a zatočila se mu z toho hlava. „Nepřítel nás chce zničit — nejen lidi, ale také Ildirany. Jejich ultimátum ochromilo mezihvězdnou dopravu ve Spirálním rameni. Hanzovní kolonie trpí, některé dokonce hladoví. Obranné síly Země se nás pokusily chránit, ale ztratili jsme mnoho lodí a promrhali nespočet příležitostí kvůli naší neschopnosti komunikovat na velké vzdálenosti.“

„Takže chcete víc zelených kněží,“ řekl Reynald.

Sarein promluvila s naléhavostí v hlase. „Copak je to něco strašného? OSZ se snaží ochránit Spirální rameno, ale nedokážou to samy. Jen pomysli, kolik životů a materiálních prostředků by mohlo

být zachráněno, kdyby byli zelení kněží ochotní použít své schopnosti v náš prospěch. Hanzovní zařízení vystavená útoku hydrogů by mohla telinkem okamžitě přivolat posily. Bojové flotily by mohly přesně určit polohu nepřátelských lodí. Takto musíme vysílat zvědy, informace předávat prostřednictvím kurýrních lodí a mrhat vzácným ekti pokaždé, když chceme poslat zprávu.“ S trpkým přídechem dodala:

„Theroňané se musí vzdát života v zastrčeném koutě vesmíru a přestat si hrát na mrtvého brouka, jestliže jsou ostatní planety napadány hydrogy.“

„Navštívil jsem mnoho planet ve Spirálním rameni,“ řekl Reynald. „Jsem schopen vidět dál.“

„Jelikož je partnerství s vaší planetou pro Hanzu důležité, Otče Reynalde,“ prohlásil Basil, „rozhodli jsme se vám přednést velmi neobvyklou nabídku. Nežádáme vás, abyste podepsal Hanzovní dohodu. Naopak — jsme připraveni potvrdit pozici Theronu jakožto suverénní planety, jež má své vlastní zájmy a kulturu. Proto bychom vám rádi nabídli vzájemně výhodné partnerství.“

„A na čem bude toto partnerství založeno?“ zeptal se Reynald.

Sareinin hlas byl plný nadšení. „Stvrdíme jej sňatkem mezi králem Petrem… a Estarrou.“

Reynald nemohl uvěřit svým uším. On sám předvídal nezbytnost spojení Theronu s jinou mocností, aby vytvořili systém vzájemné podpory. Proto navrhl sňatek Cesce Peroniové. Pokud by hydroská válka mohla spojit Theroňany, Tuláky i Hanzu, a vedla k opětovnému sjednocení lidstva, aniž by kterákoliv ze skupin musela obětovat svá práva či identitu, měl právo takovou šanci odmítnout?

Reynald si vzpomněl na Palác šepotu a krásy Země, které mu Sarein často popisovala. Viděl obrázky pohledného krále Petra, zdravého a podle všeho i laskavého muže. Vypadalo to jako skvělá příležitost pro jeho malou sestřičku, zvlášť s ohledem na radu, jež jim oběma přednedávnem udělili Uthair a Lia. Jak by jeho sestra mohla odmítnout nabídku k sňatku od samotného krále? Nepochybně pochopí moudrost tohoto spojení.

„Nejdřív…, nejdřív se samozřejmě musím zeptat Estarry, a také probrat věc s našimi rodiči.“

Sarein měla dál odhodlaný výraz. „Promluv si s nimi o tom, jestli chceš, ale nezapomeň — ty jsi Otec Reynald! Ty musíš rozhodnout.“

Zaváhal a pak si povzdechl. „Věděl jsem, že to řekneš.“

45 KRÁL PETR

V každou minutu dne, kdykoliv ho mohl někdo vidět, musel vypadat jako král. Žádné výjimky, žádné úlevy. Petr seděl na trůně, soustředěný pohled, tvář poklidnou a vědoucí. Jeho lid u něj hledal útěchu a spravedlnost. Král musel být vnitřně silný, silnější než kdokoliv jiný.

Co na tom, že Basil Wenceslas měl na věc jiný názor.

Přestože prezident odcestoval na Theron s velvyslankyní Sarein, Petr stále nesměl svobodně myslet ani hovořit. Byl zároveň král i vězeň, třebaže to nikdo v Hanze netušil.

Admirál Lev Stromo, velitel a zástupce Obranných sil Země ve Čtverci 0, přišel do Paláce šepotu, doprovázen technickým specialistou Larsem Rurikem Swendsenem. Za situace, kdy generál Lanyan odletěl s průzkumnou letkou a Basil byl na návštěvě Theronu, Stromo podle všeho nevěděl, za kým jít. Admirál přitom věděl, že Petr nesmí rozhodovat o důležitých věcech.

Inženýr Swendsen se však chtěl setkat s někým důležitým a měl dost drzosti i nadšení, aby si vyžádal audienci u samotného krále. Plavovlasému inženýrovi se ovšem ani nesnilo, že Petr není oprávněn samostatně přijímat rozhodnutí.

Oba muži prošli po červeném koberci vstupní haly a zrcadlovou chodbou zamířili do trůnního sálu. Královská garda a dvorní herold oznámili jejich příchod, ačkoliv Petr poznal Stroma i Swendsena na první pohled. Petr probodl velitele Čtverce 0 pohledem a Stromo mu oplatil stejně. Oba věděli, jaká je toto setkání fraška.

Inženýr postoupil kupředu a v náručí nesl součásti projekčního zařízení. „Králi Petře, je mým potěšením seznámit vás s novými postupy a objevy, k nimž nás dovedla demontáž klikisského robota. Naše úsilí věnované výzkumu se bohatě vyplatilo.“

Petr pozvedl obočí. „Podle jakých kritérií jste došli k tomuto hodnocení?“

Swendsen si Petrovy opatrnosti nevšímal. „Všech, Vaše Výsosti!“ Promítl králi sérii obrázků ukazujících továrny na výrobu compů, montážní linky a další zařízení. Inženýr hovořil tak rychle, že jeho slova předbíhala sled záběrů.

„Pane, analýzy nám umožnily pochopit několik pozoruhodných robotických systémů. Pracovali jsme jako blázni, abychom modifikovali naše výrobní linky — naše úsilí se ale vyplatilo, s čímž, jak doufám, budete souhlasit. Přestavěli jsme naše továrny a začali vyrábět nový model, který je mnohem efektivnější a lépe vyhovuje současným válečným potřebám. Tito compové jsou schopní sami přijímat rozhodnutí, místo aby jen plnili zadané instrukce. Mohou plnit výzvědné i útočné mise a bojovat s nepřítelem samostatně. Krátce řečeno, jsou to dokonalí vojáci — a zároveň představují podstatné vylepšení našich současných compů.“

OX, jen čtyři stopy vysoký, ale robustní, stál vedle králova trůnu. Petr pohlédl na učitelského compa a pak se skepticky zamračil na technika. „Compové jako OX nám dobře sloužili po mnoho desetiletí. Dokud je nedokážete nahradit, radil bych vám, abyste nedělal taková prohlášení.“

„Ale my to dokážeme, Vaše Výsosti!“ řekl admirál Stromo. „Díky modifikacím inspirovaným klikisskými roboty jsou tyto stroje spolehlivější a orientované na obecné dosažení cíle. Neúnavně plní složité úkoly. Už to nejsou jen computerizovaní pomocníci. Nejsou to hračky, ale skuteční vojáci.“

„Je to tak,“ přisvědčil Lars Swendsen. „Tito compové-vojáci jsou dostatečně schopní, aby zaujali místo…,“ rozčileně se odmlčel. „Kdo ví, kolik lidských bytostí by díky nim mohly OSZ postrádat?“

„Tímto způsobem,“ připojil se Stromo, „můžeme zmenšit počet potencionálních obětí v příští srážce s hydrogy. Už nebudete muset rozvinout tolik smutečních praporů, jako po incidentu u Dasry.“

Ze svého trůnu Petr sledoval promítané záběry inovovaných montážních linek. Proti tomu, aby veškerá rizika převzali vylepšení compové, nemohl nic namítat. Stále si však nebyl jistý, jaký úmysl stál za ochotou klikisských robotů podělit se o své technologie. „Jste

nepochybně velmi nadšený, inženýre Swendsene. To nemáte žádné pochybnosti?“

„Vůbec žádné, pane.“

„Možná tuto válku můžeme nakonec vyhrát.“ Admirál Stromo se uklonil, couvl a uhlazoval si přitom svou uniformu. „Úplné hlášení podáme hned, jakmile se prezident Wenceslas vrátí ze své diplomatické cesty na Theron.“

„Tak?“ otázal se král. „Chtěli byste mi snad sdělit ještě něco?“

„Ne, pane,“ připustil admirál Stromo.

„Pak samozřejmě není důvod k dalšímu setkání s prezidentem Wenceslasem. Už jste řekli všechno, co jste potřebovali.“ Petrovy oči, uměle přebarvené na modro, dostaly nesmlouvavý výraz a Stromo najednou nevěděl, jak zareagovat.

Inženýr Lars Swendsen rostoucí napětí nepostřehl. S úsměvem posbíral své záznamy, plány a projekční zařízení.

„Výborně, můžete pokračovat,“ řekl král. „Ale zachovejte opatrnost.“

46 TASIA TAMBLYNOVÁ

Něco hydrogy podráždilo. Bytosti z plynných planet se daly do pohybu a zdánlivě náhodně útočily na obydlené planety. Ústředí OSZ analyzovalo stále rostoucí množství údajů, ale nedokázalo odhalit žádnou všeobecnou zákonitost, motiv, srozumitelnou taktiku ani spojitost.

Když hrotité hydroské lodě začaly rozsévat zkázu po lesnaté planetě Booneův přechod, lidští kolonisté vyslali zoufalé volání o pomoc. Měli skutečné štěstí, že malá průzkumná skupina ze Čtverce 7 byla dostatečně blízko, aby mohla zasáhnout.

„Všichni na bojová stanoviště! Všechny motory na plný výkon. Pohněte sebou, ať se tam dostaneme!“ V hlase admirála Willisové zazněla radost, za dané situace nikoliv nesmyslná. „Ať se tam dostaneme včas a můžeme jim nakopat prdel.“ Sevřela opěrky svého velitelského křesla, jako by chtěla pobídnout Jupitera k vyšší rychlosti.

Tasia, nově pověřená velením křižníku manta místo zbraňové plošiny, cítila, jak jí srdce buší při představě přímého střetu s hydrogy. Nepřála si nic jiného, než bojovat s těmi nepřátelskými bastardy, kdykoliv se ukázali. Bylo to rozhodně lepší než obírat neposlušné kolonisty…

Průzkumná letka skládající se z obřího bitevníku, sedmi křižníku manta a tisíce štítonošů připravených k boji se řítila k nedaleké soustavě obsahující malou zelenou planetu Booneův přechod. Hanzovní kolonie vypadala v odraženém světle tak mírumilovně!

Půda na Booneově přechodu byla výborná pro rychlý růst geneticky upravených borovic. Dřeviny vzniklé zkřížením pozemské borovice černé s původními stromy vytvořily nádherný les, který rostl skoro tak rychle jako bambus. Borovice se šířily rychleji, než je místní dřevorubci stačili kácet.

Skupina lodí blížící se nejvyšší rychlostí zachytila další, ještě zoufalejší volání ze sedmnácti velkých sídel, jež se všechna nacházela na břehu velké řeky nebo jezera. Tasia spatřila vykácené plochy lesa, tu a tam vyholené v hlubokém zeleném koberci lesa. Na některých místech už byl patrný mladý ježatý porost.

Temný les vypadal zdravě a svěže, s výjimkou míst, kde hydroské koule zanechaly zmrzlou spoušť. Silné kmeny stromů, těžce poškozené mrazem, se válely po zemi. Čtyři hydroské lodi černé borovice systematicky ničily.

„To je jako tsunami!“ prohlásil plukovník Fitzpatrick na velitelské frekvenci. Poté, co dokončil úkol po boku generála Lanyana, se opět vrátil na svůj křižník manta.

„Veškerý kontakt se Sídlem A přerušen, veliteli Tamblynová,“ oznámila její taktická důstojnice Elly Ramirezová. „Vypadá to, že už je po nich.“

Tasia hleděla na bezmocný les a pocítila v žaludku svíravý chlad. „Které další sídlo leží hydrogům v cestě, pokud budou pokračovat po současných trasách?“

Zatímco křižník prolétal oblačnou atmosférou, Ramirezová přenesla skutečný obraz na taktickou mřížku. „Sídlo D, u toho velkého jezera, veliteli. Podle toho, jak se ty koule pohybují, bude zasaženo za necelou hodinu.“

Tasia chmurně přikývla. „Jako by stáli v cestě parnímu válci.“

Na velitelské frekvenci se ozval ostrý hlas admirála Willisové: „Pohněte sebou! Všechny štítonoše vypustit! Všechny manty — nabijte své jazery a palné zbraně. Jupiter obstará těžkou palbu. Nemyslím, že by naše zbraně dokázaly obsloužit tak náročné zákazníky, ale nebudu se zlobit, pokud se prokáže opak.“

Fitzpatrickova manta se oddělila od hlavní skupiny a obří křižník admirála Willisové se k němu přidal. Obě lodi se vydaly k první hydroské kouli. Horliví piloti štítonošů a obsluhy zbraní OSZ zahájili palbu dávno předtím, než se dostali na dostřel.

Hydroská loď vyslala proti blížícím se lidským silám modrý blesk, jímž sežehla tucet nejrychlejších, nejdrzejších štítonošů. Hlavní část pozornosti hydrogů však byla stále zaměřena dolů, bičovali krajinu ledovými vlnami a drtili mrazem majestátní černé borovice.

Tasia by se ráda k útoku připojila, věděla však, že by její úsilí bylo zbytečné. „Admirále Willisová, naše soustředěná palba těm cizím lodím neudělá ani škrábanec. Podle zprávy mého taktika bude Sídlo D zničeno ani ne za hodinu, a pokud je neevakuujeme…“

„Co se děje, Tamblynová? Nemáte žaludek na skutečný boj?“ ozval se Fitzpatrick.

„Proč se nezeptáte těch kolonistů, kteří tam sedí jako husa na krmníku? Nebo jim mám oznámit, že jste příliš zaměstnán házením papírových koulí do hurikánu?“

„Tamblynová, máte pravdu,“ řekla admirál Willisová. „Přesuňte svůj křižník k vesnici a začněte naloďovat obyvatelstvo na palubu. Pokud nebudete mít dost místa ve skladištích, namačkejte je do chodeb.“

„Ano, madam!“ Pokynula poručíku Ramirezové. Loď se naklonila, začala ostře klesat dolů a vyrazila na východ, aby předběhla hydroské lodi zaměstnané ničením.

Obří Jupiter udeřil do čelního nepřátelského plavidla salvou z jazerů. Ježatá diamantová koule, jako by dotčená takovým vyrašením, šlehla modrým bleskem do pravoboku křižníku, jenž se odpotácel stranou.

Tasia nařídila svému komunikačnímu důstojníkovi: „Spojte se se Sídlem D a řekněte jim, ať se všichni shromáždí na otevřeném

prostranství a čekají. Skat! Jen naložit je nám zabere všechen čas, který máme.“

Kulovité hydroské lodě si razily cestu divočinou jako kosmické buldozery. Za nimi nezůstal stát jediný strom, jediné stéblo trávy.

Tasiin křižník zamířil před hydrogy, takže brzy ho od nepřítele dělilo sto kilometrů hustě zalesněné krajiny. Olbřímí koule nemilosrdně postupovaly minutu za minutou. A Sídlo D jim stálo v cestě.

Vykácený břeh jezera, zpevněný pařezy uříznutými u samotné země, byl zastavěn pilami, nákladními plošinami a boudami. Jak byly černé borovice káceny, osada se rozšiřovala a vznikala nová zařízení zpracovávající stromy na produkty vhodné k vývozu.

Teď se dělníci hemžili jako mravenci na horké plotně a s očekáváním hleděli k nebi. Několik pozorovatelů sledovalo z řídicích věží, pil či střech domů, jak hydrogové ničí černé borovice a postupují vpřed.

Tasiin křižník se k Sídlu D přiblížil od jezera, na jehož břehu stálo. Hledala místo k přistání, ale žádná mýtina nebyla pro mantu dostatečně velká. Zděšení lidé pobíhali, mávali a dávali lodi znamení, jako by chtěli naskočit na palubu lodi ještě dřív, než přistane.

„Hydrogové jsou od nás sedmdesát kilometrů a rychle se blíží,“ řekla Ramirezová.

Tasia ukázala na jedno z velkých skladišť o velikosti hangáru. „Je čas na změnu urbanistické koncepce. Srovnejte tu boudu se zemí a pak se posaďte přímo na to, co z ní zbude. Musíme doufat, že uvnitř nikdo není.“

Jediný výstřel z jazerů proměnil stavbu v hrstku třísek a popela a uvolnil prostranství, na němž křižník vzápětí přistál. Příď se dotkla břehu jezera a chladná voda zasyčela na rozžhaveném trapu. Několik tisíc kolonistů se vrhlo kupředu.

„Musíme zavést pořádek, plukovníku!“ řekl její velitel bezpečnosti seržant Zizu. „Jinak se ušlapou navzájem.“

Pohlédla na chronometr a spatřila, že mají jenom čtyřicet minut. „Spořádanost je luxus, který si nemůžeme dovolit, Zizu.“ Nákladní prostory už byly otevřené a lidé se hrnuli dovnitř. „Veliteli křídla Brindle! Opusťte se svými štítonoši hangáry na zádi, ať je tam víc

místa. Další uprchlíci se vejdou na letovou palubu. Pokud to bude nutné, otevřete průchody na břiše lodi. A taky všechny dveře, všechny průlezy. Dostaňte ty lidi dovnitř, pronto!“

Po nebi na horizontu se mezitím jako gangréna rozlézaly skvrny kouře a zmrzlá vodní pára. Blížily se. „Admirále Willisová, potřebuju vědět, jestli se vám daří alespoň trochu je zpomalit.“

Vlajková loď odpověděla záběry v reálném čase, na nichž hydroské koule kosily černé borovice. „Jeden náš křižník byl zničen, přes dvě stě štítonošů sestřeleno — zatím.“

Tasia pocítila nevolnost. „Nějaké škody na straně nepřítele?“

„Ani škrábanec, sakra! Máme štěstí, že se hydrogové víc zajímají o ničení lesa, než o boj s námi. Co proti těm stromům mají?“

Na palubu Tasiina křižníku se už nalodily celé davy uprchlíků. Mnoho z nich bylo odděleno od svých rodin či blízkých, to se ale dalo vyřešit později. Podle projekcí zbývalo méně než dvacet minut. Kromě výkřiků a volání osadníků slyšela Tasia zvenčí praskání, hukot a řev způsobované blížícími se hydroskými loděmi.

Opět se ozvala Willisová: „Plukovníku Tamblynová, jaký je stav evakuace Sídla D?“

„Většinu uprchlíků právě nakládám na palubu, ale budu muset naplnit mantu do poslední skuliny.“

„Dobrá práce, Tamblynová,“ řekla admirál Willisová. „Alespoň někdo dokázal udělat dobrou věc.“

Admirál si zjevně dosud neuvědomila to, co Tasia už dávno věděla. „Madam, můžeme vzít tyto lidi do bezpečí, ale…, podívejte se na mapu! Hydrogové jsou důslední. Ničí systematicky celý povrch, centimetr po centimetru.“

„Tak ty lidi odtamtud dostaňte!“

„O tom právě mluvím, admirále. Než se nepřítel objeví, mohu naložit většinu kolonistů ze Sídla D, ale je tady patnáct dalších osídlení, sto tisíc lidí. A ti jsou ohrožení všichni, pokud budou hydrogové postupovat jako dosud. Pokud k záchraně kolonistů nepoužijeme veškeré naše zdroje — a mluvím o stoprocentním nasazení — ztráty na životech budou strašlivé.“

Patrick Fitzpatrick ji překvapivě podpořil. „Nerad to říkám, admirále, ale musím přiznat, že Tamblynová má pravdu,“ prohlásil, když se napojil na komunikační kanál. Vypadal zničeně a vyčerpaně.

Jeho křižník byl v průběhu střetu poškozen. „Pokud se na to podíváte z politického hlediska, jistě byste nechtěla vejít do dějin jako velitel mise, při níž došlo k nejhroznějším ztrátám v lidské historii.“

Tvář admirála Willisové byla stažená napětím. „No, v obraně ani útoku proti hydrogům jsme se zatím moc nevyznamenali.“

Tasia přerušila spojení a zavolala na svou posádku: „Podejte mi hlášení! Jsou už všichni na palubě?“

„Zbylo jen pár opozdilců, veliteli.“

Město u jezera bylo už nyní v troskách. Ze skladu zničeného Tasiiným křižníkem se šířil požár. Na hlavní obrazovce viděla několik těl udupaných nebo zraněných lidí. „Dejte poslední výzvu a pak pryč odtud!“

Lesy kolem nich se začaly kácet a nad vrcholky stromů se objevily ježaté koule. Blížily se.

„Poslouchejte všichni! Ukončit protiútok!“ nařídila konečně Willisová. „Rozptylte se a posbírejte kolonisty. Začněte úplnou evakuaci Booneova přechodu.“

„Veliteli Tamblynová, zachránili jsme přibližně dva tisíce čtyři sta osadníků,“ řekl seržant Zizu. „Přesné počty zjistíme později, ale je to přes padesát procent obyvatelstva Sídla D.“

Tasie se na vteřinu zastavilo srdce. Jen polovina?

Jakmile velitel bezpečnosti spatřil její výraz, řekl: „Za daných okolností jsme nemohli doufat ve víc. Většina pracovních čet v lesích se nemohla dostat zpátky včas.“

Tasia pohlédla na mapu a všimla si hustě zalesněného kontinentu, který ostře přecházel v široký oceán. Věděla, kolik lidí se vejde na palubu Jupitera a ostatních lodí, a provedla rychlý propočet.

Lodě OSZ nebudou schopné vzít na palubu všechny ohrožené kolonisty.

47 CESCA PERONIOVÁ

Centrální komplex Randezvous byl tvořen volným shlukem asteroidů vzájemně spoutaných jak gravitací, tak umělými strukturami. Pevné spoje a kabely držely plující kusy kamene v blízkosti granátově rudé trpasličí hvězdy. Během 237 let se toto místo stalo ústředním bodem tulácké civilizace. Tady se konala klanová shromáždění. Sem přicházeli obchodníci.

Cesca Peroniová jakožto Mluvčí sídlila právě zde, kde mohla nejlépe plnit funkci prostředníka v rodinných nebo obchodních sporech. Její otec ji zanechal na Randezvous už jako mladou dívku, aby se tu učila politice a diplomacii. Jhy Okiahová pro ni byla jako matka a Cesca si rad a názorů své předchůdkyně stále vážila.

Sotva se vrátila z Osquivelu, vydala se za ní, aby si se starou ženou promluvila. V mysli měla zmatek a srdce z olova, proto jí nezbývalo než se plně otevřít, vyznat se ze svých pochybností a pocitů a doufat, že jí Jhy Okiahová pomůže.

Od té doby, co odešla na odpočinek, bývalá Mluvčí viditelně omládla. Oči měla jasné a žlutošedé vlasy vypadaly lesklejší. Napětí provázející roli usmiřovatelky a mluvčí z ní během let vyždímalo sílu, sotva však předala otěže, vrátila se jí bývalá energie. Cescu pozdravila s úsměvem, jenž byl opravdový, beze stopy politické přetvářky.

„Vítám tě, dítě!“ Oči, obkroužené vráskami, jí zajiskřily. „Nebo bys byla raději, kdybych naši váženou Mluvčí oslovovala uctivěji?“

„Oficiality si nech pro někoho jiného. Mám v hlavě dost starostí i bez těchto nesmyslů.“

„Diplomacie není nesmysl! Cožpak jsem si svou nástupkyni vybrala špatně?“

Cesca se usadila do tkaného visutého křesla ozdobeného vzorem tuláckého řetězu vyšitého barevnými nitěmi. „Kdyby sis vybrala někoho jiného, můj život by byl mnohem jednodušší, Jhy Okiahová.“

Stará žena si z malé konvice nalila ostrokvítkový čaj. „Jak obě dobře víme, Tuláci mají největší šanci na přežití právě pod tvým vedením. Důvěřuji tvé Hvězdě.“ Zamyšleně se usmála. „Vidíš, byla doba, kdy si můj vnuk Berndt myslel, že si zaslouží post Mluvčí jen díky svému původu. Křičel a vztekal se, ale časem se poučil. Našel své místo jako kapitán těžeru a dělal svou práci sakra dobře — dokud ho nezabili hydrogové.“

Bývalá Mluvčí se svým bytem pohybovala s elegancí a grácií. Cesca okusila ostrý kořeněný čaj, oblíbený nápoj starého Brama Tamblyna. Nyní jí ta chuť připomněla Jesse a srdce jí opět ztěžklo.

Jhy Okiahové to samozřejmě neušlo. „No tak, dítě, buď jsou tvé povinnosti Mluvčí mnohem jednodušší, než byly mé, a ty nemáš na starosti nic jiného než klábosit se starou ženou, nebo tě něco opravdu tíží a myslíš si, že dokážu najít kouzelné řešení…“

„Tento problém jednoduše vyřešit nelze, obávám se,“ řekla Cesca.

Stará žena zkřížila ruce a nohy do krkolomně vyhlížejícího lotosového sedu a vyčkávala. Cesca se zhluboka nadechla, aby sebrala odvahu, a pak pověděla staré Mluvčí o Reynaldově nabídce k sňatku a zopakovala mladíkovy důvody pro spojení mezi Tuláky a Theroňany. Uplatnila svůj diplomatický výcvik a snažila se prezentovat jednotlivé argumenty zcela věcně, bez jakéhokoliv přibarvování.

Jhy Okiahová pochopila, co Cesca dělá — vždyť ji tuto techniku naučila sama. „Dobře; jak se zdá, politické výhody sňatku s Reynaldem jsou ti jasné. Žádný z klanů nemůže proti tomuto spojení nic namítat a od smrti Rosse Tamblyna uplynulo už téměř šest let. Tak v čem je problém? Má snad theronský vládce nějaké temné tajemství? Něco se ti na něm nelíbí?“

Cesca se soustředila na svůj čaj. „Ne, ne! Věřím, že Reynald je dobrý muž, a zdá se být velmi upřímný. Logicky nemohu proti této nabídce nic namítat. Ale…“ Obvykle dokázala své city skrývat lépe, u Mluvčí to byla politická nutnost. „Ve skutečnosti mé srdce vždy patřilo někomu jinému, dokonce i… předtím.“

Jhy Okiahová dala přikývnutím najevo plné porozumění. „A co si o té nabídce k sňatku myslí Jess Tamblyn?“

„Jak to víš? Jess a já…“

Stará žena se jen zasmála a uvelebila se do svého visutého křesla. „Cesco Peroniová, o tvé lásce jsem věděla celou dobu — a stejně tak, troufám si říct, mnoho tuláckých klanů. Připadalo nám obdivuhodné, třebaže poněkud vyčerpávající, jak soustředěně jste se věnovali svým povinnostem, zatímco jste kroužili kolem sebe a předstírali, že jeden druhého nevidíte. Určitě sis nemohla myslet, že jsme tak slepí?“

Cesce chvíli trvalo, než to strávila. „Takže Jess a já můžeme zapomenout na přetvářku? Chtěli jsme oznámit zasnoubení během pár měsíců, ale…“

V té chvíli stará žena zpřísněla. „Na to je příliš pozdě, dítě! Kdybys to udělala před lety, podpořila bych tvé rozhodnutí. Ale nyní máš jiné povinnosti. Okolnosti se změnily a my všichni vidíme, kam nás Hvězda vede.“

Cesca rozpoznala tvrdý tón a věděla, že smlouvat nemá smysl. Srdce jí ztěžklo.

„Ty nejsi jako jiné ženy, Mluvčí Peroniová.“ V ústech staré ženy zazněl oficiální titul jako šlehnutí bičem. „Nemůžeš se rozhodovat podle svých osobních tužeb a přání. Nemůžeš tančit životem se zářícíma očima a lpět přitom na svých dívčích představách. Jako Mluvčí se musíš povznést nad prosté osobní zájmy. Tvé postavení přináší jisté výhody, ale také si žádá oběti.“

„Jess se přihlásil jako pilot jedné z těch nových mlhovinových plachetnic a zamířil do hlubokého vesmíru. Prý si je jistý, že se rozhodnu správně,“ připustila Cesca. „Zjevně má víc odvahy než já sama.“

Jhy Okiahová uchopila vyzáblou rukou Cescu za paži. „Snažil se ti pomoci. Viděl, že nemůžeš…, nebo nebyl připraven to vidět.“

Cesca dlouhou chvíli seděla mlčky. Už věděla, jak musí odpovědět Reynaldovi. „Pak tedy zaplatím svou cenu, a nebudu počítat, jak vysoké jsou ztráty.“

48 JESS TAMBLYN

Mlhovinová plachetnice rozpřáhla svá křídla jako zářivý motýl, rozvinula tenkou fólii zabírající tisíce kilometrů čtverečních prostoru. Horké mladé hvězdy ve středu emisního oblaku bombardovaly difuzní plyn fotony, jež z atomů sloupávaly elektronové obaly. Výsledkem byla bledě zelenkavá záře a pastelové, modré a růžové zbarvení vířícího plynu.

Jak plachetnice křižovala mlhovinou, obrovská síť vylovila z každého kubického metru téměř prázdného prostoru malé množství

atomů: vodík v neutrálním či ionizovaném stavu smíchaný s trochou kyslíku, helia, neonu a dusíku. Zakřivená plachta fungovala jako tryska — zhustila stopová množství hydrogenu, zpracovávaného na ekti, a vysbírala a oddělila veškeré cenné vedlejší produkty. Surovina byla rozptýlená, mlhovinové moře však bylo tak rozlehlé jako prostor mezi hvězdami.

Pod průsvitnou plachtou se houpal Jessův malý obytný modul a výrobní zařízení, připojené kabely k třpytivému kuželu z filtračního filmu. Jess za sebou táhl lehké kondenzátory, odlučovače a efektivní maloobjemový ektiový reaktor navržený Kottem Okiahem.

Tulácké plachetnice pročesávaly mlhovinu o rozměru světelných let. Lehounká plavidla se rozptýlila jako flotila rybářských lodí vyrážejících na lov do bohatých vod a zůstávala v rádiovém kontaktu. Většina pilotů se bavila dlouhými rozhovory, popřípadě hrála strategické hry, poněkud rozvláčné následkem zpoždění signálu překonávajícího nesmírné vzdálenosti.

Jess však byl raději sám, uvažoval a přemítal. Ve svém srdci patřil navždy Cesce, třebaže je osud rozdělil. „Měl jsem si tě vzít už dávno.

Jak byli pošetilí, když se tolik báli domnělého skandálu a zavržení! Opravdu by přiznáním zneuctili Rossovu památku? Skutečně by Cescu stálo tolik sil, že by se nemohla věnovat problémům spojeným s válkou s hydrogy? Teď už si to nemyslel, ale bylo příliš pozdě. Jejich složitá láska jim nejspíš přinesla daleko víc potíží. Neviděl svou Hvězdu dostatečně jasně.

Teď však Cesca musela přijmout Reynaldův návrh. Tuláci a Theroňané budou sdílet své zdroje k oboustrannému prospěchu, společně se postaví proti nepřátelským silám, jež je hrozily pohltit či zničit.

A Jessovi nezbylo než sám plout mořem nekonečně zředěného plynu, v němž i ty nejdivočejší plazmatické vlny či iontové hurikány byly tak slabé, že je ani nepostřehl.

Jess se protáhl průlezem a vklouzl do reaktorových komor pod svým obytným modulem. Kontrola výsledku jeho plavby se stala každodenní uklidňující rutinou.

Převažujícím prvkem mlhoviny, zvláště v nejvzdálenějších okrajových částech, byl čistý vodík. Plachetnice pracovaly tak, že

veškerý posbíraný plyn prohnaly vysoce efektivními ektiovými reaktory.

Podle údajů lokálních analytických sond Jess celé dny pročesával obzvlášť hustý chomáč plynu skládající se nejen z vodíku, ale také z molekul hydroxylu a kysličníku uhličitého, stop kysličníku uhelnatého a ionizovaného kyslíku. A co bylo nejpodivnější, údaje ukazovaly na přítomnost významného množství molekul vody, která se jinak v mezihvězdných mracích vyskytovala jen vzácně.

Protože vyrostl v plumaských vodních dolech, byl si Jess velmi dobře vědom, jakou hodnotu má voda pro vesmírné kolonie. Tuláci ji mohli použít k pití nebo do hydroponických skleníků; pomocí elektrolýzy se voda dala rozložit na vodík a kyslík, z nichž se vyráběly peroxidy, raketové palivo nebo dokonce maziva. Takovou surovinou nebylo radno mrhat.

Jess měl na realizaci svých úprav spoustu času, takže překonfiguroval molekulární filtrační systémy a sestrojil pomocnou komoru pro separaci vody. Tulácký optimismus a ctižádost se nezapřely — sestrojil jímací nádrž o obsahu několika tisíc litrů, přestože ani ty nejhustší části mlhoviny neobsahovaly víc než jednu či dvě molekuly na metr čtvereční.

Práce mu pomáhala zaměstnat mysl a odpoutat se od bolestivé ztráty.

Jess plul dál a dál, obklopen řídkými výpary prozářenými zbloudilými fotony vzdálených hvězd. Ektiový reaktor hučel a přerývaně se nadechoval vodíkové směsi, zatímco destilátory po troškách oddělovaly kosmickou vodu, kapku po kapce.

Jak bylo zvykem mezi tuláckými muži, ozdobil Jess své oblečení složitou výšivkou klanových znaků spojující symboly všech větví jeho rodiny. Vzor klanu Tamblynů se mu však nyní zdál smutně strohý a okleštěný.

Jess seděl v naprosté samotě celé hodiny a vyšíval složitý vzor, jenž si předem vykreslil ve své mysli. Kdyby se věci vyvinuly jinak, řetězec jeho klanu by se spojil s vzory klanu Peroniů do barevné duhy zdobící kapsy i rukávy jeho kombinézy. Takto však výšivka končila Jessovým symbolem.

Kromě znamení jeho strýců byla jediná další větev Tasiina. Možná bude rod pokračovat díky ní. Kterýkoliv mladý Tulák si ji rád vezme za ženu, pokud ovšem přežije službu v armádě.

Ach, jak jen hydrogy nenáviděl! Ross… Tasia… Cesca… Jednoho dne válka skončí, ale život už nikdy nebude takový jako předtím. Jednou možná začne znovu a přepíše svůj život podle nového scénáře.

Ale ne teď. Ještě dlouho ne…

49 TASIA TAMBLYNOVÁ

Hydrogové metodicky a nemilosrdně pokračovali v ničení Booneova přechodu. Nikým neobtěžovány pluly ježaté koule nad lesnatou krajinou a ničily vysoké borovice mrazivými vlnami. Času měly dost.

Křižník Tasii Tamblynové se vznesl z pobřežního Sídla D jen chvíli před blížícími se hydrogy. Přetížená manta byla pomalá a ona měla strach, že se jim nepodaří uniknout včas. Těsně za nimi rozmetaly zbraně hydrogu řady černých borovic, obchody, domy, pily i skladiště.

Motory pracující na plný výkon nakonec vyvinuly dostatečnou sílu a křižník plný lidí se odpotácel jako opilý čmelák. Ničivé linii hydroských lodí unikl jen o vlas, jakmile však nabral rychlost a výšku, vzdálenost dělící jej od sídla odsouzeného ke zkáze vzrůstala s každou vteřinou.

Uvnitř manty, natěsnaní bok po boku, sledovali uprchlíci okny nebo na obrazovkách, jak hydrogové ničí jejich domovy, prosperující dřevozpracující závody, obchody, sklady; zkrátka vše.

Mrazivé vlny se dotkly jezera a proměnily je v pole vzpříčených ker z tvrdého ledu. Vlhkost v zemi tryskala vzhůru v gejzírech vodní páry. Stromy zvadly a padly k zemi. Budovy a domy byly zničeny během okamžiku.

Sídlo D bylo první, taktické mapy ale ukazovaly množství jiných měst, stojících hydrogům v cestě. Průzkumná jednotka

Čtverce 7 se ze všech sil snažila zachránit tolik lidí, kolik jen bude možné.

„Tady dole došlo k nepokojům," ozval se Fitzpatrick ze Sídla J. „Pokud si na palubu pustím víc lidí, můj křižník už nebude schopen vzlétnout!"

Tasia letěla k východnímu pobřeží a šedému chladnému oceánu. Robb Brindle se svými letkami štítonošů doprovázel křižník po stranách jako eskorta. „Veliteli, mám se svými muži zaútočit na hydroská plavidla, nebo zamířit k některému ze sídel a dohlédnout na evakuaci?"

Tasiina mysl zavrhovala jednu možnost za druhou. „Určitě nemohu přijmout další pasažéry, a přitom nemáme bezpečné místo, kde bychom mohli zanechat ty, kteří už jsou na palubě." Dokonce chvíli zvažovala, zda by se jeden či dva kolonisté nevešli do těsného kokpitu štítonošů.

Na otevřeném kanálu se ozval žoviální hlas admirála Willisové: „Jupiter je plný. Už by se nám sem nevešel ani ochočený křeček, kdyby si ho někdo vzal s sebou na palubu!"

Oceán před ní nenabízel žádné útočiště a Tasia nevěděla, co dělat jiného, než prchat před nepřítelem. Na velitelské frekvenci odvysílala: „Admirále, mohli bychom evakuovat ještě jednu nebo dvě vesnice — jen kdyby existovalo nějaké útočiště, kde bychom mohli zanechat tyto uprchlíky."

„Pokud kdekoliv na této planetě najdete bezpečné místo, Tamblynová, řekněte mi to. O nic jiného nám všem nejde."

Tasia se kousla do rtu a sledovala, jak hydrogové dál ničí husté borovice. Až doposud nepřítel postupoval kontinentem v nezadržitelné vlně. Vyhýbal se přitom největším vnitrozemským mořím a obřím jezerům a soustředil se jen na les.

V té chvíli její Hvězda nezářila nijak jasně, ale musela to risknout. „Admirále Willisová, na taktických obrazovkách to vypadá, že nepřítele nejvíc zajímají zalesněná území. Jak se zdá, největším vodním plochám se vyhýbá. Možná bychom mohli uprchlíky odvézt na otevřené moře. Tam nás hydrogové pronásledovat nebudou."

„To je nepodložená domněnka, Tamblynová!"

„Madam, buď se chopíme nepodložených domněnek a budeme si držet palce, nebo ponecháme zbytek kolonistů svému osudu. Naše kapacity jsou jaké jsou a uchýlit se není kam.“

Zoufalství admirála Willisovou donutilo naslouchat. „A co navrhujete, abychom s těmi lidmi udělali pak? Shodili je do moře a doufali, že budou šlapat vodu, než je zase vyzvedneme?“

Tasia nasucho polkla, neboť jí v té chvíli bleskl hlavou šílený nápad. „Každá loď OSZ má na palubě značné zásoby taktické ochranné pěny. Tekutý polymer při kontaktu s vodou okamžitě ztvrdne. Pokud ho nastříkáme na vlny, vytvoříme plovoucí plošiny. Ty mohou být použity jako dočasné shromažďovací oblasti, jako velké ledovce nebo záchranné vory.“

„To je šílený nápad…,“ začal Fitzpatrick.

Willisová ho přerušila hlasitým smíchem. „Ale zatraceně tvůrčí! Bude to fungovat?“

„Můžeme zaletět několik desítek kilometrů od pobřeží a začít s pokládáním pěnových ostrovů. Pak vyložíme evakuované, vyprázdníme loď a necháme lidi na plovoucích plošinách. Potom se můžeme vrátit a vzít další ohrožené. A totéž mohou udělat všechny naše lodi, admirále.“

Willisová řekla: „Bude to zmatek, ale pro ostatní kolonisty to může znamenat šanci na přežití. Začněte, Tamblynová!“

Zatímco Tasia letěla přes oceán, nízko nad vodou, ozval se na soukromém kanálu Robb Brindle: „Měla jsi být zticha!“

„Řekni to všem těm lidem, které zachráníme.“ Jen doufala, že ji její intuice neklame. Byl to opravdu bláznivý nápad…

Nechala svůj křižník klesnout těsně nad hladinu klidného mělkého moře a pak zvučným hlasem zesíleným tak, aby překřičela lomoz uprchlíků, vysvětlila, co má v úmyslu.

Osadníci z Booneova přechodu nebyli jejím plánem nijak nadšení.

Zbraňový důstojník aktivoval pěnová děla na spodní straně trupu a začal stříkat na vlny gumovitou substanci ne nepodobnou těstu na lívance, jež se rozprostřela po hladině a ztuhla. Tasia neměla chuť poslouchat žalostné sténání uprchlíků. Zažili útok, byli nečekaně zachráněni a nyní se měli nechat opět vysadit na vodní

hladinu, kde je před dalším útokem hydrogů nechránila ani plátěná stříška nad hlavami!

Nebyla však jiná možnost, pokud nemělo být devadesát procent obyvatel planety odsouzeno k jisté smrti.

Když se nákladní prostory manty otevřely, kolonisté začali neochotně skákat do vody. Někteří z nich dopadli na měkké, vratké ostrovy. Několik prvních však zaváhalo, neboť se báli skočit dolů do nevábně vyhlížející, měkké zelené hmoty. Když je ale ostatní popostrčili kupředu, stovky zachráněných kolonistů padaly z nákladních dveří jako lumíci. Lidé se ze všech sil snažili postavit na vlastní nohy a odvléci se stranou, aby unikli vodopádu těl.

Tasiin hlas zahřměl z interkomu: „Každé zdržení znamená ztrátu mnoha životů. Pohyb!“ Poslala seržanta Zizu a jeho bezpečnostní jednotku, aby se ujistili, že všichni kolonisté opustili loď, jak bylo nařízeno. Potom řekla o něco mírnějším tónem: „Hej, nebojte se! Zachránili jsme vás jednou… Zachráníme vás i podruhé.“

Další dva křižníky manta přilétly nízko nad vodou a začaly stříkat pěnu, která během tuhnutí vytvářela pružné plošiny. Každý z těchto páchnoucích polymerových prámů dokázal udržet stovky zachráněných kolonistů. Záchranné práce probíhaly závratným tempem.

Lidé klopýtali a padali. Tasia ani nechtěla pomyslet, kolik zlomenin kolonisté utrpí, a jen doufala, že budou žít dostatečně dlouho, aby si mohli stěžovat. Voda se přelévala přes okraje největších, zvolna se otáčejících vorů, a skupiny lidí zděšeně hleděly k zamlženému břehu, kde hydrogové dál rozsévali zkázu.

Nakonec musely Tasiiny bezpečnostní jednotky omráčit a shodit dolů jen několik tuctů vyděšených kolonistů. Z výrazů tváří, jež viděla na svém velitelském displeji, Tasia pochopila, že kolonisté z Booneova přechodu se dávno vzdali naděje. Zkrátka jen přežívali, minutu po minutě.

Ještě než se dveře nákladního prostoru zavřely, vydala Tasia příkaz k odletu. Manta zakroužila nad vory a nejvyšší rychlostí vystřelila k pevnině. Na nouzovém kanálu zachytila zoufalé volání ze Sídla L, dalšího z měst stojících nepříteli v cestě. „Připravte se!“ odvysílala. „Hned jsme tam.“

A hydrogové se blížili.

50 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA'H

Po útoku na Hyrillku se První následník Jora'h necítil bezpečně ani v Hranolovém paláci. Intenzivní sluneční záře procházela skrz průsvitné panely a zakřivené plochy, prozařovala každý kout a zaháněla stíny. Někde ve vesmíru však stále byly hydroské lodě. Možná se právě blížily k Ildiře…

Sluneční flotila byla u Qronhy 3 poražena na hlavu, a stejně tak u Hyrillky. Pokud by se hydrogové rozhodli zaútočit na kteroukoliv planetu Impéria — dokonce na samotnou Mijistru — jak by se jim Ildirané mohli postavit?

Otec Jora'ha povolal k okamžité konzultaci, První následník si však dopřál čas, aby se trochu vzpamatoval. V návalu sentimentality si oblékl volnou tuniku vyrobenou z theronských zámotkových vláken, kterou mu darovala Nira Khaliová. Doufal, že mu dodá sílu a vnitřní klid.

Za krátkou chvíli už strnule stál před vejčitým křeslem. Sevřelo se mu srdce, neboť na zšedlé tváři svého otce spatřil hrůzu a bolest ze ztráty. Jora'h měl pocit, jako by viděl otcovy kosti zářit přes kůži. Došlo snad během několika posledních týdnů k prudkému zhoršení jeho zdravotního stavu? Dlouhý cop Mága-imperátora byl matný a rozcuchaný, jako by pramínky vlasů ztratily chuť k životu.

Prostřednictvím thismatu vládce prožil muka a utrpení obyvatel Hyrillky. „Nejsi zraněn, můj synu?“ Vládcův zájem byl podle všeho podložen dynastickými a politickými důvody, než skutečnou starostí o Jora'hovo blaho.

„Ne, otče. Unikl jsem bez jediného škrábance, stejně jako Thor'h. Můj bratr Rusa'h je však stále ve vážném stavu. Bojím se o něj.“

Mág-imperátor se zamračil a těstovité tváře mu poklesly. „Poslal jsem k němu ty nejlepší z kruhu lékařů. Hyrillský místodržící nebude strádat nedostatkem péče, ale jeho uzdravení záleží na jeho vnitřní síle. Tvůj bratr vedl pohodlný a nenáročný život a možná nebude mít dostatek vitality, aby se vymanil z nebezpečí.

Jora'ha překvapila vládcova chladná analýza situace, stejně jako naprostý nedostatek soucitu. „Otče, je stále v subthismatickém spánku!“

Po jindy poklidné tváři Mága-imperátora přelétl záchvěv. „Subthismatický stav není nic jiného než útěk před realitou, Jora'hu. Na něco takového nemám trpělivost, zvláště teď. Musíme zvážit nedávné události a vyvodit z nich závěry. Rusa'h může sledovat duchovní vlákna a odebrat se do říše Věčného jasu, kdykoliv se mu zlíbí.“

Cyroc‘h zvedl tlustý třesoucí se prst a dodal: „Možná, svým způsobem, byl ten útok dobrá věc.“

Jora'hovy rozpuštěné vlasy se vlnily kolem jeho hlavy jako oblak plný drobných statických výbojů. Snažil se ovládnout svůj hněv. „Na Hyrillce zemřely statisíce! Jak můžeš říct, že je to dobrá věc?“

Mág-imperátor prudce zarazil jeho další slova. „Vidět na vlastní oči tak strašlivou katastrofu bylo dobré pro tebe. Na Hyrillce jsi poznal, jak je doopravdy těžké být vládcem. Brzy se setkám s adarem Kori'nhem, abych s ním probral další naléhavá opatření, jež Impérium musí přijmout.“

Jora'h stál mlčky, znepokojený a sklíčený. V duchu si slíbil, že až se zanedlouho stane Mágem-imperátorem, bude projevovat více soucitu. Bude dávat přednost lidem před politikou.

„Jak můžeme bojovat s nepřítelem, jemuž nerozumíme? Hydrogové přišli odnikud. Neudělali jsme nic, co by mohlo podnítit jejich agresi.“

Cyroc'h ho probodl chladným pohledem. „Vím víc, než si myslíš, můj synu.“ Pak Mága-imperátora postihla další vlna bolestí, jež sevřely jeho hlavu, až se zvrátil dozadu, znepokojivě slabý. „Jdi a přemýšlej o tom, co jsem ti právě řekl.“ Jakmile Mág-imperátor propustil Jora'ha, poslal svého strážce Bron'na pro adara Kori’nha, aby s ním pohovořil o strategii.

Jora'h odešel z místnosti zmatený. Místo aby trávil čas tichou meditací, zašel navštívit svého bratra Rusa'ha.

Hyrillský místodržící ležel na pohodlné posteli v teplé místnosti plné světla. Pečovatelé a lékaři ho obklopili jako paraziti, sledovali údaje o jeho zdravotním stavu, podávali mu léky a nanášeli

uklidňující masti. Dva světlonoši stáli vážně opodál, jako by mohli bezvládnému Rusa'hovi pomoci vrátit se po vláknech thismatu zpět do těla.

Buclatá tvář hyrillského vládce byla nyní ztrhaná a bledá. Oči měl zavřené. Jeho vlasy visely zplihle, ani se nezachvěly — možná účinkem nejrůznějších drog, možná proto, že místodržící byl v komatu a většina jeho tělesných funkcí odumřela. Jora'h na něj upřeně hleděl.

Rusa'h měl ovázanou hlavu, jeho čelo a tváře navzdory celkové zsinalosti pokrývaly fialové skvrny, viditelný projev hlubokých zranění uvnitř jeho těla. Vnitřní krvácení pokračovalo, třebaže ti nejlepší lékaři dokázali hotové zázraky medicíny, jen aby místodržícího udrželi naživu.

Zranění hlavy a pravděpodobné poškození mozku bylo daleko vážnější, než pohmožděniny či zlomené kosti. Pokud mysl jeho bratra utrpěla smrtelnou ránu, jaký smysl měla péče o tělo?

Thor'h, vyčerpaný a vyzáblý, se od postele svého strýce nehnul ani na krok. Jora'h pohlédl na svého syna, který náhle vypadal tak mladě a vyděšeně. Oči měl zarudlé.

„Proč se neprobouzí?“ Upřel oči na Jora'ha, jako by doufal, že jeho otec může jediným mávnutím ruky všechna ta zranění vyléčit. „Nařídil jsem těm doktorům, aby mu podali povzbuzující prostředky a přivedli ho k vědomí, ale vůbec si mě nevšímali!“ Vrhl na chirurgy, pečovatele a farmakology nevlídný pohled. „Řekni jim, kdo jsem, a že musí plnit má přání!“

„Nemohou udělat nic, Thor’hu, stejně jako já jsem nemohl hydrogům nařídit, aby zmizeli a nechali Hyrillku na pokoji.“

Mladík si otce pohrdavě přeměřil. „Ano? A k čemu jsi tedy vlastně dobrý?“

Jora'h měl chuť Thor'ha udeřit, zvlášť poté, co ho jeho vlastní otec pokáral, nakonec se ale ovládl, neboť věděl, jaký smutek a úzkost jeho syn zakouší. Mladík byl celý život rozmazlován a ochraňován, cokoliv si přál, dostal až příliš snadno.

„Možná by sis měl promluvit s nějakým světlonošem,“ navrhl a obrátil se k dvojici pozorných kněží. „Naslouchej jejich radám.“ Jora'h musel ze svého syna vychovat dobrého vládce, schopného rozpoznat rozdíl mezi fantazií a reálnými možnostmi. V ildiranském

Impériu tolik věcí záleželo na této jediné osobě, Jora'hově budoucím nástupci!

„Ti jsou stejně bezmocní, jako kdokoliv jiný. Raději zůstanu tady.“ Mladík demonstrativně ignoroval svého otce.

Jora'h se zhluboka nadechl a řekl to, co považoval za nejlepší. „Thor’hu, během útoku na Hyrillku jsi prokázal velkou odvahu. Mohl jsi prchnout na loď, ale ty ses vrátil pro svého strýce. Vysloužil sis mou úctu.“

„Nebylo to k ničemu,“ odpověděl mladík zatrpkle.

„Možná to bylo důležitější, než si myslíš.“ Jora'h povzbudivě uchopil syna za rameno. „Zůstaň s ním, Thor‘hu! Třebaže je v subthismatickém spánku, myslím, že dokáže vycítit tvou přítomnost. Předej mu svou sílu — snad to bude stačit.“ Otočil se k lékařům a řekl: „Pokračujte v práci. Snažte se mému bratru všemožně pomoci.“

„Dosáhli jsme hranic našich schopností, První následníku,“ odpověděl hlavní lékař. „Obávám se, že je ponořen hluboko, hluboko ve své mysli. Žádný lék mu nepomůže. Můžeme pečovat pouze o jeho tělo.“

Thor‘h se na skupinu lékařů zamračil, rty zkřivené do pohrdavého úšklebku, a opět se sklonil k posteli místodržícího. Vrásky na jeho mladé tváři svědčily o hluboké trýzni. Když Jora'h odešel, Thor‘h ani nezvedl hlavu.

51 R0BB BRINDLE

Hydrogové křižovali nad Booneovým přechodem a zanechávali za sebou zmrzlou krajinu tu a tam poznamenanou leprózními skvrnami spálenišť. Tam, kde se objevili, nezůstalo nic stát.

Poslední evakuační lodě opustily narychlo vyklizené vesnice na pobřeží. Manty a obří Jupiter odvrávoraly jako albatrosi po dobrém úlovku jen chvíli předtím, než na místo dorazily ježaté hydroské koule.

Lodě OSZ přetékaly lidmi, uprchlíci zaplňovali paluby, stáli namačkaní v každém skladovacím prostoru. Objemné zásobníky a nepotřebné zařízení musely pryč, byly vyhozeny na zem, aby uvolnily místo.

Robb Brindle ve svém štítonoši, obklopen ostatními letouny podléhajícími jeho velení, doprovázel lodi nesoucí pasažéry. Zakroužil nad desítkami boulovitých ostrovů nastříkaných na vodní hladinu.

Taktická ochranná pěna! Zavrtěl hlavou a řekl si, že v nejbližším přístavu Tasie koupí něco k pití. Vždycky mu říkala, že Tuláci dokážou obratně používat neobvyklé prostředky a techniky, aby přežili i za těch nejdrsnějších podmínek.

Toto řešení však nemuselo přinést nic víc než dočasný odklad. Jakmile hydrogové dosáhnou pobřeží, už nebudou mít po ruce žádné borovice, které by mohli ničit, a potom se vory nesoucí desetitisíce kolonistů stanou lákavým cílem. Pokud budou hydrogové chtít, mohou zničit veškeré obyvatelstvo Booneova přechodu během několika vteřin.

Brindle navázal spojení se svými letkami štítonošů. „Vytvořte obrannou formaci! Chci patnáct jednotlivých šiků, rozestupte se a vytvořte oblouk. Musíme ty hydrogy zastavit.“

Stíhačky se seskupily do houfu a zůstaly viset ve slaném vzduchu. Hydrogové si jejich řadami mohli propálit cestu stejně snadno jako sirka látkou nasáklou benzinem, přesto žádný z pilotů neprotestoval. Vést boj do posledního muže pro ně bylo věcí cti.

Pod nimi se na vodní hladině na vorech z měkké pěny k sobě choulili roztřesení lidé, za zády měli Jupitera a šest přeživších mant, jazery a kinetické zbraně připravené k výstřelu. Čekali až hydrogové udělají první krok, a doufali, že k tomu nikdy nedojde… Až dosud si nepřítel záchranných operací nevšímal a lodě OSZ i opuštěná sídla přehlížel.

„Všem lodím, držte pozice!“ řekla admirál Willisová pevným a uklidňujícím hlasem.

„To se jí to řekne,“ zamumlal Brindle poté, co se přesvědčil, že má vypnuté rádio. Šlo jen o to, kdo padne první.

„Podívejte!“ vykřikl jeden z pilotů.

Čtyři kulovitá tělesa visela nad pobřežím a vydechovala mráz; ničila borovicové porosty, bořila hlídkové věže, opuštěné domy i tovární budovy. Pak zanechala zpustošenou zemi za sebou a vydala se nad vodní hladinu, jako by si ani nevšimla, že pod nimi už žádný les není.

Když chvějící se uprchlíci namačkaní na plovoucích vorech spatřili blížící se hydrogy, jejich hrůza byla téměř hmatatelná.

„Štítonoši, připravit k palbě!“ nařídil, ačkoliv si byl vědom zbytečnosti takového rozkazu. I bez něj každý pilot vyždímal z baterií poslední kapku energie v naději, že se mu podaří způsobit nepříteli alespoň nějakou škodu, než je hydrogové všechny zničí. „Už jsou tady!“

Strašlivé krystalické koule se blížily, jejich zbraně bušily do oceánu a měnily vodu v ledovec. Kolem nich se zvedala oblaka páry a označovala tak jejich cestu nad poklidným mořem.

„No tak, co ještě chcete, vy ježaté bestie?“ křičel Brindle. „Už jste zničily celý kontinent!“

Vyděšení uprchlíci se krčili na nouzových vorech, někteří z nich seskočili nebo byli shozeni do chladné vody. Tam i onde však byli stejně zranitelní.

„Jdi na to, Brindle!“ odvysílala Tasia. „Ať to má spád, jsem hned za tebou.“

První dva šiky štítonošů vyrazily před obrannou linii. Komunikačním kanálem zahřměla kakofonie bojových pokřiků a peprných kleteb. Všichni piloti počítali s tím, že během několika vteřin budou anihilováni.

Potom se ale hydroské koule zcela neočekávaně zvedly vzhůru, nabraly výšku a zanechaly za sebou jen ledovou stezku uprostřed zvířené vody. Podivná plavidla se vznesla k nebi, aniž zaútočila na jedinou loď OSZ… Hydrogové zmizeli v oblacích a zamířili do otevřeného vesmíru, jako by své poslání už naplnili — nebo došli k názoru, že to, co hledají, na Booneově přechodu není.

Brindle, povzbuzený adrenalinem a pocitem ponížení, zařval a zapnul motory svého letounu na nejvyšší výkon. Třebaže si uvědomoval pošetilost svého jednání, rozhodl se nepřítele následovat, aby viděl, kam má namířeno.

Dvacet dalších pomstychtivých štítonošů vyrazilo společně s ním jako rozvzteklení ovčáčtí psi štvoucí vlky. Nesmyslně vypálili ze svých jazerů, ale jejich výstřely se od lomeného povrchu koulí odrážely.

Hydrogové útočícím lodím odpověděli opožděnými, téměř pohrdavými zášlehy modrých blesků, jako když se člověk líně ožene po mouše. Dva štítonoše explodovaly, několik dalších se obrátilo a prchalo zpět k Booneově přechodu.

Ale Robb Brindle pokračoval, držel se za nimi mimo dosah jejich senzorů — jak alespoň doufal — a sledoval je. Byl ostatně velitel křídla a mohl se rozhodovat samostatně.

„Všem letkám štítonošů: Vraťte se ke svým základnovým lodím a pomozte při záchraně uprchlíků!“ nařídila admirál Willisová. „Boj je u konce. Hydrogové se dali na ústup.“

Brindle nemohl uvěřit vlastním uším. „Na ústup?“

Zatímco ostatní štítonoše udělaly přemet a zamířily zpátky směrem k ostatním lodím OSZ a plovoucím vorům s kolonisty, Brindle zaťal zuby a sledoval hydrogy mířící do vesmíru. Jeho motory už dosáhly plného výkonu, takže dokázal s nepřítelem držet tempo. „Rozkaz, madam! Všem štítonošům: Řiďte se admirálovými rozkazy! Já se vrátím…, jakmile budu moci.“

Vystřelil kupředu tak rychle, až ho přetížení zatlačilo do pilotního křesla. Potřebovali informace, a po tom, co zažil toho dne, se nebál ani přísného pokárání Sheily Willisové. Opustil soustavu Booneova přechodu a v bezpečné vzdálenosti sledoval hydrogy.

Než se Brindle o dva dny později konečně vrátil k Jupiteru, palivové komory jeho štítonoše byly téměř prázdné a systémy podpory života i regenerátory vzduchu selhávaly. Tasia ho potkala na vzletové palubě vlajkové lodi, kde se účastnila dlouhé porady a diskuze o průběhu operace. Jakmile viděla, že je stále naživu, ani se k němu neodvažovala rozběhnout a obejmout ho; tak nesmírná byla její úleva a radost.

Admirál Willisová byla tak rozzuřená, až její upjatá tvář zesinala. „Pane, vy byste měl jít svým pilotům příkladem! Jste jejich velitel. Škoda, že jste při tom bláznivém kousku nepřišel o krk. Takhle vás to bude stát hodnost — pokud ne rovnou uniformu pilota

OSZ. Nebo vám mám dát koště a zubní kartáček a nařídit vám, abyste uklidil Booneův přechod?“

Brindle se ani nepokoušel hájit. Stál v pozoru, v žaludku mu kručelo a zoufale potřeboval něco sníst a vypít — i kdyby to mělo být mizerné kafe z kantýny OSZ. Cítil se vyčerpaný, ale nadšený.

Když se admirál Willisová konečně musela nadechnout a její tiráda ztratila spád, Brindle řekl: „Ano, madam! Omlouvám se, madam! Než se rozhodnete, možná byste se mohla podívat na informace v databankách mého štítonoše.“

Nemohl se ubránit úsměvu. „Sledoval jsem nepřátelská plavidla až k jejich domovské planetě, admirále. Ti hydrogové pocházejí z obří plynné planety s těmi nejkrásnějšími prstenci, jaké jsem kdy viděl. Na mapách je označena jako Osquivel. Pokud budeme chtít zahájit protiútok, najdeme nepřítele tam.“

52 RLINDA KETTOVÁ

Den na Rheindic Co trval o dvě hodiny déle než standardní den pozemský, Rlinda ale spala a jedla podle hodin na palubě Věčné zvídavosti. Jako obchodnice cestující z planety na planetu se už dávno rozhodla netrápit své tělo snahou přizpůsobit se místním cyklům. Ať se planety dál pohybovaly po svých drahách, Rlinda si uchovávala vlastní řád.

Davlin Lotze však podle všeho žádný režim neměl. Prostě celou dobu pracoval s neutuchající energií a naprostým soustředěním. Nevšímal si denního horka ani chladu jasné pouštní noci, studoval, analyzoval a zkoumal, dokud ho vyčerpání nedonutilo si na chvíli zdřímnout, často v opuštěném městě, kde neúnavně hledal stopy.

Rlinda ho obvykle doprovázela. Technicky vzato splnila svůj úkol, jakmile ho dopravila na místo. Doufala však, že s její pomocí dokončí práci rychleji. Tak se budou moci vrátit na Zemi o něco dříve a Rlinda dostane zaplaceno. Proto mu dělala společnost, ať už chtěl nebo ne…

Společně opět přistavili zhroucené lešení ke skalnímu převisu, kde našli tělo Louise Colicose. Když Rlinda stoupala po kovových schodech, ztěžka dýchala a lapala po dechu, řekla si však, že trocha cvičení jí jenom prospěje. Zatímco Davlin za pomoci svých analytických nástrojů dál hledal odpovědi, ujala se praktických prací — rozmisťovala osvětlovací panely a zařízení na recirkulaci vzduchu. Taky vařila, ačkoliv Davlin podle všeho nerozlišoval mezi jejími delikatesami a jídlem z konzervy.

Právě teď, v jasně osvětlené místnosti, kde zemřel Louis, seškrábal Davlin z plochého lichoběžníkového okna vzorky zaschlé krve a nasypal prášek do analytického přístroje. Dvě těla, která našli, už uzavřeli do kryoobalů a uložili na palubě Zvídavosti. Stále však neobjevili jedinou stopu po Margaret Colicosové, compovi, nebo klikisských robotech.

Zatímco Davlin upíral zrak na svůj analytický přístroj a čekal na výsledky, Rlinda se pokusila zapříst rozhovor. „Proč jste se vlastně

rozhodl stát špionem? Byla to souhra nešťastných okolností, nebo typický klukovský sen? A co si o tom myslí vaše matka?“

„Raději si říkám odborník na skryté detaily, ne špion. Prezident Wenceslas ví, že dokážu najít přesné odpovědi i tam, kde běžné způsoby selhávají. S výjimkou míst, kde není nic k nalezení, tak jako na Crenně.“

„Má Hanza zvláštní úřad pro ‚odborníky na skryté detaily', nebo jste samouk?“

Obrátil se k ní se zdvořilým výrazem v tváři. „Pokud jsem podle vás špion, proč si myslíte; že se s vámi podělím o svůj životní příběh?“

„Protože pokud to neuděláte,“ řekla se širokým úsměvem, „povím vám ten svůj.“ Protože si zhluboka povzdychl, povzbudila ho: „Co můžete ztratit? Nechystám se přece vydat vaši neautorizovanou autobiografii!“

Lotze začal vyprávět věcným tónem. „Tak dobře! Utekl jsem z domova, když mi bylo čtrnáct. Měl jsem nesnesitelnou matku a lhostejného otce. Řekl jsem si, že život na vlastní pěst nemůže být těžší, a měl jsem pravdu… Naštěstí jsem neměl žádné sourozence, které by mohli týrat místo mě, takže se nejspíš vrhli jeden na druhého. Ani nevím, jestli jsou ještě manželé a jsou-li vůbec naživu.“

„To je smutné,“ řekla Rlinda.

„Se současným stavem jsem spokojen.“ Nepatrně se pousmál — poprvé za celou tu dobu, co ho Rlinda znala — a vrátil se ke zkoumání výsledků analýzy krve. „Stopy endorfinu a taky zbytky adrenalinu. Takže je ten útok nepřekvapil, ani nebyl rychlý. Louis Colicos byl nějakou dobu před smrtí vyděšený a zažil silnou bolest.“

Rlinda polkla knedlík v krku a snažila si představit, co asi starý muž zakusil v posledních chvílích před smrtí. „Hádám, že jste studoval biochemii a forenzní vědy?“

Pohlédl na ni a ona si opět uvědomila, nakolik jizvy na jeho tváři připomínají stopy po drápech. „Studoval jsem všechno. Neměl jsem peníze, ale dokázal jsem si vylepšit záznamy. Změnil jsem si identitu. Zažádal jsem o malý grant a studentskou půjčku a dostal jsem je. Pokud nechcete moc peněz, nekopou příliš hluboko — zvlášť jestli zapadáte do určitých kategorií, takže vás univerzity mohou zařadit do statistik svědčících o jejich politické korektnosti.

Občas jsem vystupoval jako příslušník pronásledované náboženské menšiny, jindy jako sociální případ. A když přidáte lékařskou dokumentaci dokládající poslední stádium smrtelné choroby, fondy na podporu vzdělání se mohou přetrhnout, aby vám věnovaly nějaké peníze.“

„Pokud jde o švindl, jste hotový umělec,“ řekla Rlinda.

„Bylo to nutné. Zůstal jsem na škole šest let a studoval předměty podle vlastní volby. Totožnost jsem změnil pětkrát.“

Rlinda byla zmatená. „A jak jste získal diplom?“

„Získal jsem znalosti. K čemu by mi byl diplom?“

„I tak se to dá brát, řekla bych. Takže jste vystudoval… špionáž a šifrování?“

„Společně s politikou, světovými dějinami, astronomií a stavitelstvím hvězdných lodí. Pokud jde o vzdělání, věřím v zákon klesajících výnosů.“

„Co je to?“

„Od určitého bodu vám další hodiny studia určitého předmětu příliš nepomohou k dalšímu prohloubení vědomostí. Je lepší začít se učit něco úplně nového.“ Odložil přístroj pro analýzu a obrátil se k ní. „Řekněme například, že nevíte nic o meteorologii. Pokud ji budete studovat sto hodin, získáte většinu znalostí, které kdy budete potřebovat, a navíc se naučíte, jak najít podrobnější odpovědi, jestliže je někdy budete potřebovat.

Budete-li studovat meteorologii dalších sto hodin, přírůstek vašich vědomostí začne dramaticky klesat. Na druhou stranu, jakmile těchto sto hodin věnujete novému předmětu — řekněme ekonomii — získáte další solidní základ. Řekl jsem si, že bude lepší získat pracovní znalosti z mnoha oborů, než se stát odborníkem v jediném. Paradoxně čím více základních kusů skládanky jsem se naučil, tím více podivných spojení jsem odhalil. Koho by napadlo hledat spojení mezi dějinami umění, teorií hudby a ekonomikou obchodu, například?“

„A existuje?“

„Jistě. Jenže by trvalo týden, než bych vám to vysvětlil.“

„Nejdřív dokončeme naše vyšetřování tady.“

Davlin přecházel po obvodu místnosti. „Jak víme, Colicosovi zanechávali své vybavení porůznu roztroušené v místech, kde

pracovali. Možná tu nechali i něco jiného a my to přehlédli.“ Vyšel z místnosti, kde zemřel Louis, a uchopil přenosný osvětlovací panel, aby si mohl posvítit do temných spár a koutů.

Rlinda ho následovala. „Takže jste renesanční člověk. Hanza vás najala?“

„Přihlásil jsem se sám,“ řekl Davlin. „Byla to otázka přežití. Poté, co jsem na škole strávil šest let, začalo vedení univerzity něco tušit. Zjistil jsem, že se zajímali o mé záznamy, odhalili tři mé předchozí identity a jsou mi na stopě. Během několika dnů by mě dostali. Mohl jsem si vybrat — buď se stanu nejvzdělanějším trestancem na vězeňské planetě Hanzy, nebo její zástupce přesvědčím o své ceně…

Takže jsem shromáždil důkazy o tom, co jsem udělal, společně s doklady o výborných studijních výsledcích a všech oborech, které jsem zvládl. Šel jsem na úřad vyšetřování a mluvil jsem s jedním náborovým pracovníkem za druhým, a každému jsem řekl jenom tolik, abych ho navnadil a přiměl poslat mě výš. Když jsem se nakonec dostal před komisi, věděl jsem: buď mě přijmou, nebo zatknou.“ Dál kráčel jako první zešeřelou chodbou.

„Studoval jsem taky rétoriku a argumentaci… Vlastně jsem v tom vynikal, třebaže obecně nejsem rád středem pozornosti. Využil jsem svých schopností a předložil jim svou věc. Fakt, že jsem dokázal klamat složitý systém po tolik let, hovořil v můj prospěch, neboť jsem jim vylíčil, jak cenný mohu být při špionáži v různých situacích.

A co bylo nejdůležitější, díky svým znalostem sociologie, antropologie a forenzních technik mohu pracovat jako tajný vyšetřovatel cizích kultur. Po více než dvou stoletích toho o ildiranském Impériu víme jen málo — a o klikissech vůbec nic. Přesvědčil jsem je, že pro Hanzu budu užitečnější jako zaměstnanec, než jako vězeň.“

Davlin a Rlinda kráčeli společně dál a nahlíželi přitom do výklenků a místností. Klikisské hieroglyfy a rovnice pokrývaly stěny jako graffiti.

„Takže vás prezident poslal na bohem zapomenutou Crennu a teď na opuštěnou pouštní planetu, abyste vyšetřil pět let starou

vraždu.“ Poplácala ho buclatou rukou po rameni. Davlin sebou trhl, když ucítil dotek. „Tak se mi zdá, že si pořád odpykáváte svůj trest.“

Když světlo Rlindiny lampy dopadlo do hlubokého výklenku, spatřila předmět, který tam nepatřil. Podívala se blíž a viděla pokovovaný obal a v něm tvrdý zbytek něčeho, co dřív muselo být sladkou tyčinkou.

„Jak se zdá, odložili si sem svačinu, ale už se nestačili vrátit, aby ji dojedli.“ Zavrtěla hlavou, potom jí ale došlo, že by uznávaní archeologové sotva znečistili své naleziště odhozenými odpadky.

Vztáhla ruku, aby uchopila nyní nepoživatelné jídlo, a všimla si odlesku světla na jakémsi předmětu uloženém hlouběji uvnitř. Zabalený datový nosič! Srdce jí začalo bušit. Stáhla obal a spatřila ručně psaný štítek, kde stálo: Zálohy. „Davline, tohle by se vám mohlo hodit!“

Vzal si destičku z jejích prstů a tvář se mu roztáhla do překvapivě chlapeckého úsměvu. Doposud strávil marnou snahou o obnovení počítačových souborů několik hodin. Ať už však zabil tým Colicosových kdokoliv, postaral se, aby jeho tajemství zůstalo skryto.

„Každý dobrý xenoarcheolog si schovává úplné zálohy na bezpečné místo. Přírodní katastrofy či neočekávané události mohou zničit týdny či měsíce analytické a dokumentační práce.“ Držel záložní nosič, jako by to byl svatý grál. „Tohle nám možná poví, co se tu dělo…, až do samotného konce.“

53 ANTON COLICOS

Anton by mohl s dějepravcem Vao'shem strávit na Mijistře celé roky vzájemným sdílením legend a mýtů. Nyní více než kdy jindy chápal, proč byli jeho rodiče tak uchváceni objevováním tajemství ztracených civilizací. Zatímco Margaret a Louis Colicosovi pracovali s kostmi a relikty, Anton prožíval historii civilizací skrze jejich příběhy. Každý další zlomek Ságy sedmi sluncí mu nejenže dopomohl k hlubšímu porozumění, ale také mu přinesl nemálo potěšení.

A pak mu Vao'sh nabídl ještě zajímavější příležitost.

„Mág-imperátor mě vybral, abych odcestoval na Marathu na celé jedno období, světlou i temnou část.“ Dějepravec vyslovil jméno planety s nadšením. „Slyšel jsi o tom místě? Je to jedna z našich nejskvostnějších štěpových kolonií!“

Teď už Anton dokázal interpretovat zabarvení výrazových laloků historikovy tváře, takže rozpoznal upřímnou radost a hrdost. „Chci, abys mě doprovodil, dějepravče Antone! Společně utvoříme jedinečnou vypravěčskou dvojici. Je to čest být vybrán.“

Anton odpověděl poněkud zaraženě: „Ale… přišel jsem na Ildiru, abych mohl studovat vaši Ságu. To je můj hlavní úkol. Chci tím říct — vaše kolonie je jistě hezká, ale…“

Vao'shovo nadšení však neopadalo. „Naším hlavním úkolem je vyprávět příběhy, nebo ne? Dějepravec nesmí připustit, aby na něj sedal prach, tak jako na příběhy, které chce uchovat.“ Uchopil svého lidského kolegu za paži. „Pozvali nás na tuto sezónu a celou dlouhou tichou noc, kdy nás bude zapotřebí nejvíc. Budeš mít spoustu času na studium Ságy, a co je nejdůležitější, uvidíš její přímý vliv na ildiranskou rasu. A náš lid tak bude mít příležitost vyslechnout některé z příběhů lidské historie.“

Anton nabídku zvažoval. Měl příležitost navštívit novou planetu a seznámit se s fenoménem štěpové kolonie, a přitom pokračovat ve svém studiu velké ildiranské Ságy. Jak by mohl odmítnout? „Dobře, Vao'shi! Vypadá to, že se mi tam bude líbit.“

Maratha byla horká planeta, kde jediný žhavý den trval jedenáct standardních měsíců, bez chvíle úlevy, bez jediného mráčku. V Antonových očích to bylo vyprahlé a nehostinné místo, Vao'sh ho ale ujistil, že pro Ildirany je to pohádkové letovisko.

Maratha měla velký měsíc s vázanou rotací a obíhala blízko kolem žlutého slunce, těsně uvnitř zóny tekuté vody. „Teplota se pohybuje kolem pětašedesáti stupňů vaší Celsiovy stupnice,“ řekl Vao'sh, „dokud západ slunce trvající celé týdny nepřejde v temnotu, během níž povrch planety zchladne.“

Anton s pochybovačným výrazem v tváři vyhlédl z okna klesající lodi na drsnou, jasně ozářenou krajinu. „Není tu moc, ehm, zeleně.“

„Vzmuž se, dějepravče Antone! Hlavní město Marathy je zakryto kopulí a nabízí veškerý luxus a pohodlí, jaké si jen dovedeš představit.“

Se začátkem dlouhého denního období sem přilétla osobní loď z Ildiry, plná šlechticů, ministrů, důležitých důstojníků Sluneční flotily, členů kruhu světlonošů a dalších Ildiranů z nejvyšších vrstev. Omezení letů kvůli nedostatku ekti znamenalo, že tato jediná loď musela na Marathu přivézt všechny sezónní návštěvníky i potřebné zásoby. Tito privilegovaní výletníci museli zůstat na Marathě po celých jedenáct měsíců trvající období jasu, neboť žádné další lodě sem do konce sezóny neměly dorazit.

„Během nočního období zde zůstává jen základní osádka, která město kryté kupolí udržuje. Ty a já budeme s nimi. Jsou to neohrožené a statečné duše tvořící nejmenší možný štěp. Udržují Marathu v chodu celou tu dlouhou dobu až do začátku dalšího denního období, kdy přijdou noví lidé, jako jsme my.“ Vao'sh rozpřáhl ruce a ukázal na Ildirany čekající na chvíli, kdy budou moci opustit plavidlo.

„Pokud ještě zbude nějaké ekti na pohon další lodi,“ podotkl Anton. Jakmile si Ildirané uvědomili, že dlouhý marathský den je pro jejich rasu obávající se temnoty požehnáním, vyslali štěp stavitelů, aby uprostřed kontinentu zalitého denním světlem vyčistili potřebnou oblast a položili základy obrovského města. Založení úspěšného letoviska trvalo víc než deset let, během nichž byly pracovní posádky odváženy na nejbližší štěpovou kolonii, zalesněný Comptor, pokaždé když padla temnota. Od slavnostního otevření před třemi sty lety se město Prima stalo mezi Ildirany z urozených kruhů velmi populární.

„Brzy bude Maratha osídlena celoročně,“ pokračoval Vao'sh. „V této chvíli staví na chladné noční straně skupina klikisských robotů nové kryté město přímo naproti Prime. Až bude dokončeno, přivítá marathská Sekunda úsvit právě ve chvíli, kdy v Primě slunce zapadne. Hosté se mohou za soumraku přemístit do druhého města, kde prožijí další polovinu roku plnou slunečního svitu. To bude dokonalé.“

„Dobře, že jsem si vzal masku na spaní.“

Jak se loď přiblížila k velkým kupolím, Anton spatřil třpytící se město Primu — zámek z pohádky ukrytý v průhledném teráriu. Skrz ochrannou bublinu proudila jasná sluneční záře.

Vao'sh zlehka položil ruku na Antonův rukáv. „Ty a já budeme tyto hosty bavit. To je samotná podstata toho, co má ildiranský dějepravec dělat. Naším úkolem je schraňovat příběhy — ale především je vyprávět. Vdechnout jim život a sdělit je těm, kteří nám naslouchají. Na Marathě budeme mít velmi pozorné obecenstvo."

Anton přikývl, zatímco raketoplán přirazil k rozměrnému dómu. „Moji kolegové z fakulty epických studií věnovali tolik času bezvýznamným článkům, referátům, literárním pokusům a pěstování vlastní důležitosti, až úplně zapomněli, že ve skutečnosti studují umění vyprávění a zábavy, a jejich práce je tedy zbytečná, jestliže nemají obecenstvo."

„Cítím, že diskuzi na toto téma jsi vedl už dříve, příteli," řekl Vao'sh. „Je toto tvůj trn v patě?"

„Moji kolegové vědci pohrdají každým, kdo má pozorné obecenstvo." Anton pohlédl na pestře oděné osazenstvo letounu. Venku se v oslepující záři procházeli Ildirané v stříbřitých oblecích a s velkými ochrannými brýlemi na očích, další proudili průsvitnými tunely pod dómy marathské Primy. „Připadám si jako středověký trubadúr, jehož úkolem je zpívat sedlákům i králům."

Jakmile se dveře raketoplánu otevřely, vlna pekelného horka donutila Antona zamrkat. Světlo ho oslnilo, takže si musel upravit filtrační film na očích. „Je dokonce jasnější, než na Ildiře!"

„Zvykneš si. Možná si to dokonce oblíbíš."

„Spálím se." Anton následoval dějepravče do zastřešeného města, připraven ohromit ildiranské rekreanty, stejně jako Vao'sh. „Ale nedělej si starosti. Hodlám si to tady užít."

54 ADAR K0RI'NH

„Naše Impérium je příliš rozlehlé a roztříštěné, adare," řekl Mág-imperátor. „Strávil jsem hodně času rozhovorem s lebkami mých předků v ossuariu a studiem struktury thismatu. Je

zřejmé, že máme příliš mnoho slabých míst, příliš mnoho zranitelných štěpových kolonií. Ani Sluneční flotila je nedokáže všechny ochránit. Každá planeta se může stát pro hydrogy lákavým cílem.“

Kori'nh se uklonil, jako by ho k zemi táhlo těžké závaží. „Vládce, nejsem schopen vymyslet žádnou strategii, jež by naše planety efektivně ochránila. Selhal jsem. Proto se musím vzdát velení a požádat o vymazání svého jména ze Ságy sedmi sluncí.“

Cop Mága-imperátora se zmítal jako podrážděný had. „Adare, nerozetnu nejsilnější článek řetězu. I za této strašlivé situace jsi schopnější než kterýkoliv jiný důstojník.“ Když se rozložitý vládce pokusil ve svém křesle napřímit, vypadal náhle slabý a bledý, dokonce i v oslnivé záři sedmi sluncí.

Rysy Cyroc‘hovy tváře se zkroutily v náhlém sevření křeče. Adar přes thisma ucítil úder, ozvěnu bolesti svého vládce. Kori’nh se vrhl kupředu ve snaze nějak mu pomoci, Mág-imperátor ho však zarazil zdviženou dlaní. „Nedej se znepokojovat mými bezvýznamnými potížemi, jestliže Impérium čelí takové krizi.“

Kori’nh ztěžka polkl, ale poslechl. Zhluboka se nadechl ve snaze se soustředit. „Co tedy mám dělat, pane? Jak mohu pomoci?“

„Zatímco budeme doufat a čekat na vyvrcholení dobroského projektu, musíme mezi našimi koloniemi vybrat ty nejzranitelnější — s malým počtem obyvatel a omezenými zdroji. Obyvatelstvo rozdělíme mezi silnější kolonie, shromáždíme náš lid, aby je mohutné síly Sluneční flotily mohly bránit.“

„Chceš prostě… opustit všechny ty planety, pane?“ Samotná tato představa mu připadala… neuvěřitelná. Ani Sága se nezmiňovala o tak těžkých časech.

„Na rozdíl od Crenny tato ztráta nemusí být trvalá. Jakmile válka skončí, můžeme tyto kolonie opět obnovit.“ V tvrdých očích Mága-imperátora svítil hněv. „Za předpokladu, že přežijeme.“

Z vládce obvykle vyzařoval poklid, zdál se být spokojený s velikostí, jíž ildiranská rasa dosáhla. Byl moudřejší a mocnější než kterákoliv živoucí bytost; a přesto nyní, tváří v tvář hydroské agresi, vypadal bezmocně a rozzlobeně.

Adara přepadly hluboké pochybnosti. Chvěl se. Možná mu světlonoši pomohou najít jasnější stezku, intenzivnější paprsek

Věčného jasu. Udělal by vše, co bylo v jeho silách, jen aby posílil svůj lid.

Četl části Ságy opěvující velikost Sluneční flotily, Ildirané však necelili skutečnému nepříteli od bitvy se Shana Rei, tvory temnoty, kteří ohrožovali Impérium před mnoha tisíci lety. Díky thismatu spojujícímu ildiranskou rasu byla říše stabilní, silná, žila v míru — dokud se neobjevili hydrogové…

Kori'nh se uklonil a soustředil se na to, co mohl udělat on sám. „Spojím se se svými taly a požádám je o pomoc při výběru. Dohlédneme na to, aby vše proběhlo hladce." Sepjal ruce před hrudí a cítil přitom opravdu pevné odhodlání. Světlo v jeho mysli zářilo jasně. „Impérium přetrvalo tisíciletí. Přísahám, že dokud jsem na stráži, naše civilizace se nezhroutí."

Kori'nh znal planetu Comptor díky tragickému příběhu o strašlivém požáru, zaznamenaném v Sáze. Mnoho ildiranských osadníků uniklo žáru na vorech, s nimiž vypluli na lesní jezera. Comptorský místodržící však byl uvězněn společně se svou rodinou v letním domku na vrcholku kopce, obklopeném vysoce hořlavými stromy. Skrze thisma zůstával místodržící v kontaktu se svým otcem, dokud plameny nevystoupily až nahoru a nepohltily ho…

Teď stál adar Kori'nh na prašném náměstí obklopen houfem výsadkových člunů a velkých nákladních lodí. Starobylé sídlo obklopovaly vysoké modrozelené stromy s širokými masitými listy. Po bájném požáru, jenž kdysi pohltil comptorské město, nezůstala ani stopa. Kori'nh neviděl jediný důkaz, že onen tragický příběh je něčím víc než smyšlenou historkou mající dojmout diváky.

Věrohodnost Ságy sedmi sluncí však nikdo nikdy nezpochybnil. Každý verš byl uložen do paměti a pečlivě uchováván. Dějepravci měli svatou povinnost pečovat o absolutní přesnost a všichni Ildirané žili v naději, že zanechají stopu natolik významnou, aby bylo jejich jméno zaznamenáno v neustále pokračujícím eposu.

Nyní Kori'nh pozoroval své vojáky, jak pomáhají stěhovat kolonisty, jejichž rodiny žily na Comptoru celé generace. Pravděpodobnost hydroského útoku na tuto štěpovou kolonii se zdála vysoká. Rodiny a děti pocházející z širokého spektra kruhů se chystaly opustit své domy a odejít na cizí místo, kde už pro ně byly

připraveny domy nové. Evakuovaní Ildirané se shromáždili, někteří vyděšení, jiní rozzlobení, další otupělí ztrátou milovaného domova…

Po rozhovoru s vládcem svolal adar Kori‘nh výbor sedmi hlavních velitelů a svého chráněnce tála Zan'nha. Společně prostudovali hvězdné mapy Spirálního ramene a označili na nich místa nepochopitelných hydroských útoků stejně jako oblasti, kde byli nepřátelé pouze spatřeni. Výbor určil, které z ildiranských planet mohou být snadno obětovány. Po několika dnech vášnivých debat vydal adar patřičné rozkazy a zahájil systematické zmenšování rozlohy ildiranského Impéria.

Kori‘nh cítil, že včlenění odlehlých kolonií do jádra Impéria a obrana proti hydrogům se bezpochyby stanou velkolepou částí Ságy. Znepokojovala ho pouze představa, jak asi budou dějepravci po staletích vyprávět jeho životní příběh…

Tal Zan'nh vydal rozkazy a sledoval, jak hřmotní Ildirané z dělnického kruhu rozebírají zařízení a nosí těžké bedny do nákladních lodí. Budovy sestavené z modulů byly rozebrány a uloženy k pozdějšímu použití pro případ, že by se sem Ildirané ještě někdy vrátili.

Kori’nhovi to připomínalo podobnou operaci na epidemií zpustošené Crenně. Tehdy evakuoval všechny obyvatele a dopravil je na Mijistru, kde je uvítaly davy Ildiranů. Ještě než Sluneční flotila Crennu opustila, na planetu se jako mrchožrouti na zdechlinu vrhly lidské kolonizační lodě, aby ji osídlily. Tento obchod však dohodl Mág-imperátor, proto adar Kori'nh nedal najevo své pohrdání. Přijal to, stejně jako přijal mnoho jiných nepříjemných věcí.

Jestliže Impérium opustí tucty dalších štěpových kolonií, Hanza bude moci tyto planety snadno převzít. Pokud mohl adar ze svých znalostí lidské historie soudit, lidé budou nakloněni pokusu o takovou expanzi, vycítí-li slabost Impéria…

To ale předbíhal. Pokud by to okolnosti vyžadovaly, ve vojenském konfliktu s lidskou rasou by mohl vyniknout. Kori’nh věděl, že takovýto boj by poskytl mnoho příležitostí k heroismu a získání slávy.

Kromě studia legendárních činů zaznamenaných v Sáze studoval také šílené drama vojenské historie Země. IIdiranské Impérium už celá tisíciletí žilo v míru, a v této poklidné nudě neměl muž adarova

ražení šanci získat ostruhy jinak než službou veřejnosti či velením nevýznamné záchranné operaci, jako byla ta na Crenně. A to mu zkrátka nemohlo stačit.

Ano, lidé byli protivníkem, jemuž adar rozuměl a uměl by se mu postavit. Ale hydrogové… Kori'nh se poprvé setkal s nepřítelem — a nedokázal s ním bojovat.

Kolem něj probíhala evakuace Comptoru. Vše šlo tak dobře, jak jen bylo možné očekávat, přesto ho však tížil pocit selhání. Opuštěná kolonie po sobě zanechala bolestnou jizvu, jež ho naplňovala pocitem ztráty. Začal si uvědomovat, jak klamné byly jeho dřívější představy o sobě samém.

U Qronhy 3 se Sluneční flotila vzdala boje, sotva se ocitla tváří v tvář skutečnému protivníku. Na Hyrillce byly jeho pokusy ochránit palác a místodržícího trapně marné. A teď pomáhal při vyklizení zcela životaschopné štěpové kolonie.

Byl tohle jeho osud? Chce být takto připomínán?

Kori'nh se přidal k mladému Zan'nhovi a společně mlčky zamířili k nejbližší nákladní lodi. Mladý tal cítil, že jeho velitel je hluboce znepokojen, neřekl však nic a zanechal adara jeho myšlenkám.

Konečně adar přiznal: „Jiekh! Právě v této chvíli lze za nejzářnější bod mé kariéry považovat dozor nad efektivní evakuací!" Toužil vykonat mnohem víc…

Zachmuřený adar vstoupil na palubu poslední lodi a Sluneční flotila zanechala Comtor za sebou. Opuštěný.

55 TASIA TAMBLYNOVÁ

Po hydroském útoku na Booneův přechod svolal Basil i Wenceslas na marsovskou základnu OSZ nouzovou poradu velení. Drtivá porážka přiměla generála Lanyana pozvat důstojníky všech hodností, zvláště ty, kteří získali přímou zkušenost ze střetu s nepřítelem, aby podali informace.

Přítomni byli i Tasia Tamblynová a Robb Brindle, dva hrdinové z Booneova přechodu.

Zasedací sál tvořila místnost vyhloubená v suchém rezivém kaňonu. Vnitřní kamenné stěny pokrýval čirý polymer, jímž prosvítala přírodní rudá skála. Strana obrácená ven byla uzavřena pancéřovým sklem a skýtala výhled na fádní narudlou krajinu a rozdrásané nebe, kde řídkým marsovským vzduchem plula prachová oblaka, a hřměly stříbřité štítonoše cvičící přesné bojové manévry.

Z pěchotních transportérů vyskákali vojáci OSZ a pomocí nepřiměřeně velkých křídel brzdili svůj pád atmosférou. Pozemní cvičení pokračovalo nácvikem obléhání silně bráněných pevností.

Tasia, která tuto aktivitu pozorovala, si nedokázala představit, jak by jim tyto dovednosti mohly pomoci proti hydrogům.

„Podívejme se na to z té lepší stránky, pane prezidente," řekl generál Lanyan stojící v čele konferenčního stolu. „Vzhledem k okolnostem byly ztráty naší hlídkové skupiny Čtverce 7 relativně malé. Přišli jsme jen o jeden křižník manta a dvě stě dvanáct štítonošů."

Na prezidenta Wenceslase ovšem dojem neudělal. „Takže to byla menší katastrofa, než naše předchozí střety, ale přesto stále katastrofa."

Styčný důstojník admirál Stromo přikývl. „Myslím, že přesně to chtěl generál říci, pane."

Admirál Willisová dodala s hrdým úsměvem: „Díky pohotovosti a kreativitě přítomné plukovníka Tamblynové se nám podařilo úspěšně evakuovat více než polovinu kolonistů."

Lanyan se obrátil k Tasie a přikývnutím zdráhavě kvitoval fakt, že si obyčejný Tulák vedl tak dobře.

Osádkám zásobovacích a zdravotnických lodí trvalo několik dní, než postavily tábory pro uprchlíky a vyzvedly unavené trosečníky z pěnových raftů plujících na ocelové hladině. Pokud by planeta neutrpěla příliš, bylo by možné použít dřevo z poničených lesů a vše vybudovat znovu. Takto nezbylo, než planetu opustit a odvézt dělníky do jiných kolonií, které už dost strádaly následkem snížených přídělů.

Tasia měla zůstat zticha a prostě jen přijmout uznalé poplácání po rameni, průběh porady jí však začínal dělat starosti. „Promiňte mi,

pánové, ale naše ztráty nebyly stoprocentní jen proto, že nepřítel nás i kolonisty ignoroval. Pokud by se hydrogové rozhodli bojovat, mohli by zahubit vše živé na Booneově přechodu a zničit naši hlídkovou skupinu, aniž bychom jim v tom mohli zabránit. Dopadli bychom stejně jako u Jupiteru.“

Při vzpomínce, jak jeho nablýskaná doprovodná flotila dostala na frak, se Stromo zatvářil schlíple.

Admirál Willisová řekla: „Ale no tak! Hydrogové nás překvapili a zatlačili do defenzivy. Připouštím, že jsme vojenskou sílu nepřítele zpočátku podceňovali, ale nyní už pět let zbrojíme a posilujeme obranu.“

Stromo se hbitě chopil tématu, v němž byl odborníkem. „Ano, vylepšili jsme pancéřování, zvětšili naše lodě. Dokonce i opravený Goliáš je nyní silnější než v době, kdy byl poškozen u Jupitera. Máme několik nových zbraní, které jsme schopni ihned nasadit — včetně celé sady střel s nukleárními h lavicemi.“

„Aha, atomovky — klasické zbraně,“ ozval se Fitzpatrick. „A nezapomínejte na frakčně-pulzní střely a karbonová beranidla, které dokážou rozlousknout diamantové skořápky hydroských lodí.“

„Pokud budou fungovat,“ odtušil Basil Wenceslas.

Robb Brindle se cítil povinován podpořit Tasiino nepříjemné prohlášení. „Souhlasím s plukovníkem Tamblynovou, pánové. Vedl jsem letky štítonošů na Booneově přechodu i u Jupitera. Podle mého názoru se hydrogové ani nezapotili.“ Jakmile na něj vysoce postavení důstojníci upřeli zrak, Robb se zabořil hluboko do svého křesla.

„OSZ neměly v danou chvíli dostatečnou palebnou sílu, to je vše,“ řekl Fitzpatrick a díval se přitom na Lanyana, jako by formálně deklaroval generálovo stanovisko. „Ale nyní se situace změnila. Víme, kde hydroské lodě přistávají, a to díky neuváženému a zbrklému průzkumnému letu podplukovníka Brindleye.“

„Možná byl Brindle spíš odvážný a pohotový,“ řekla Tasia dost hlasitě, aby ji všichni slyšeli.

Admirál Willisová našpulila rty. „Nu, vždycky jsme věděli, že hydrogové žijí uvnitř některých plynných obrů, ale nyní jsme nade vši pochybnost určili jednu z jejich držav.“

Fitzpatrick se naklonil kupředu. „Je nějaký důvod, proč bychom tam neměli zažehnout další Klikisskou pochodeň a usmažit je, tak

jako jsme to nedopatřením udělali na Oncieru? Tím je popíchneme a možná i přesvědčíme, aby nás nechali na pokoji.“

Tísnivé ticho, jež se rozhostilo kolem stolu, napovídalo, že tato myšlenka už přítomným přišla na mysl, ale nikdo nebyl ochoten se jí zabývat. Konečně promluvil Basil Wenceslas: „Ale také na nás mohou cíleně zaútočit, aby se pomstili. Zatím jsme museli čelit náhodným úderům, ale to se může zhoršit. Víme, že mají prostředky, jimiž mohou zničit kteroukoliv kolonii, a přitom Obranné síly Země dosud při všech střetech s nimi utrpěly porážku. Navrhuji, abychom si Klikisskou pochodeň zatím ponechali v záloze.“

Všem v místnosti se viditelně ulevilo, jen Lanyan namítl: „Přesto si myslím, pane prezidente, že nějaká odveta je na místě.“

Prezident položil spojené ruce na stůl a upřel zrak na marsovskou krajinu za sklem. „Takže navrhujete totální ofenzivu, generále? Nemůžete se dočkat, až v nesmyslných bitvách ztratíte další lodě?“

Lanyan si odkašlal a s klidnou tváří odvětil: „Chci jen ukázat, co mé OSZ dokážou, a Osquivel je ideální místo. Získání dalších informací je životně důležité, i kdyby mělo být vykoupeno dalšími ztrátami…“

„Tentokrát mohou být některé lodě osazeny novými vojenskými compy, kteří už vyjíždějí z výrobních linek,“ podotkl Fitzpatrick. „Byla by to příležitost otestovat je přímo v bitvě a zároveň snížit riziko ztráty lidských životů.“

„Promiňte, pánové, ale rád bych… navrhl alternativní řešení.“

„Pecivál“ Stromo promluvil, aniž přitom zavadil pohledem o generála, a Tasia pochopila, že admirál zosnoval vlastní plán bez porady se svým velitelem.

„Jen směle do toho!“ pobídl ho prezident.

„Musíme si konečně připustit skutečnost, že tuto válku nemůžeme vyhrát přímými vojenskými prostředky. Samotné jádro tohoto konfliktu se zcela vymyká jakékoliv dosavadní lidské zkušenosti s vedením války. Lidé a hydrogové se nehádají o území nebo víru. My nemáme nic, co by hydrogové potřebovali — suroviny, půdu nebo náboženské artefakty. Pokud víme, náš těžební proces jejich plynné obry nijak nepoškozuje.“

„Klikisská pochodeň zničila jednu z jejich planet," podotkl Robb.

„To byla nešťastná chyba, ale hydrogům to jaksi stále není jasné. Tato válka zcela přesahuje rámec prosté odvety a já si myslím, že komunikace by přinejmenším mohla přispět k vyjasnění postojů. Pokud budeme trvat na použití zbraní a vojenské síly, prohrajeme. Podívejte se na fakta!" Stromový pěsti spočinuly na desce stolu. „Musíme s těmi mimozemšťany uzavřít mír. Nějak. Musíme najít společnou řeč. Začít dialog."

Wenceslas na něj chladně pohlédl. „A jak toho chcete dosáhnout, admirále? Nemáme s nimi žádné spojení, žádný prostředek, s jehož pomocí bychom jim mohli poslat vzkaz. Hydrogové k nám nevyslali žádného prostředníka…"

„Jednou to udělali, pane prezidente. Jejich vyslanec vstoupil do Paláce šepotu v tlakové nádobě, která mu umožňovala přežít v našem prostředí. Nemohli bychom udělat totéž? Což takhle zkonstruovat něco jako potápěčský zvon a spustit našeho mluvčího do atmosféry plynného obra? Setkali bychom se s nimi na jejich hřišti, tváří v tvář. Pokud by k tomu byli zelení kněží svolní, mohli bychom o celé akci podávat zprávy prostřednictvím světostromů."

„A co pak?" zeptal se prezident. „Hydroský vyslanec zničil svou loď a zabil tak krále Fredericka a všechny v Trůnním sále."

„Možná, když se setkáme s hydrogy na jejich vlastní půdě, nechají našeho zástupce, aby jim vysvětlil, čeho bychom rádi dosáhli. Aby se omluvil za Oncier. Takže co říkáte batyskafu s diplomatem na palubě? Možná bude stačit kdokoliv schopný odvysílat vzkaz."

„Mohli bychom to zařízení naprogramovat," navrhla Tasia. „Nebo posadit dovnitř jednoho z těch vojenských compů."

Stromo zavrtěl hlavou. „Tak snadné to není. Potřebujeme někoho schopného pilotovat i v obtížných podmínkách panujících v hlubších vrstvách atmosféry. Je to neprozkoumané území, schopnost rychlého rozhodování bude nezbytná."

„Navíc by to bylo neosobní," řekl Fitzpatrick.

Basil zabubnoval prsty na stůl. „Nemůžete jen tak vycvičit diplomata na skvělého pilota."

Stromo se usmál. „Ne. Je daleko snazší poskytnout zkušenému pilotovi rychlokurz diplomacie. Má nám jen otevřít dveře, přimět hydrogy, aby naslouchali. Vhodná prohlášení a návrhy mu můžeme dodat — jeho jediným úkolem bude doručit vzkaz. Nebo můžeme, pokud jste ochoten riskovat život dvou lidí, vyslat pilota i diplomata."

„Jeden je víc než dost," řekla admirál Willisová. „Rozhodně nesouhlasím, aby do takového nebezpečí byli uvrženi dva lidé."

Lanyan se na velitele Čtverce 0 zamračil zjevně rozzloben, že ho Stromo obešel. „Nenajdeme ani jednoho. Kdo by dobrovolně udělal něco tak šíleného? Je to sebevražda."

„Já půjdu," ozval se Robb Brindle po chvíli. Všechny pohledy se obrátily k němu. „Možná tak zachráním desetitisíce vojáků a do budoucna i miliony kolonistů."

Tasia by ho nejraději kopla pod stolem. Zděšeně na něj pohlédla. „Co to děláš?"

„Lepšího pilota nenajdou — a ty to víš. Taky bych byl rád, abys mi slíbila, že mě za tu zbrklou výpravu k Osquivelu nepoženeš k vojenskému soudu." Rozpačitě se usmál. „Mé rodiče by to mrzelo."

„A proč by mu hydrogové měli naslouchat?" zeptal se prezident a rozhlédl se po lidech kolem stolu.

Fitzpatrick vyskočil, neboť ho napadl způsob, jak oba plány spojit. „Protože za ním budeme stát s velkým klackem! Přiletíme k Osquivelu s početnou flotilou lodí, ukážeme svaly a pak dolů pošleme Brindleye v jeho potápěčském zvonu. Pokud si s ním hydrogové budou chtít povídat, výborně. Ale pokud by se mu stala nějaká… nehoda, můžeme pokračovat v prvním plánu a utopit ty šmejdy ve vlastních sračkách."

Prezident Wenceslas vše mlčky zvažoval. Tasia měla chuť začít na všechny kolem křičet za to, že vůbec přemýšlejí o takové hlouposti, potom se ale Lanyan obrátil k Robbovi. „Dobře, přijímáme vaši nabídku, podplukovníku Brindle. Třebaže si nejsem jistý, zda je to odměna či trest za odhalení sídla hydrogů."

„Děkuji, pane… Doufám."

Tasia se ve své dočasné důstojnické ubikaci na marsovské základně vrhla na kavalec, v hlavě strašlivý zmatek.

Nejraději by Robba objala. Také měla chuť ho pořádně seřvat za ten idiotský nabubřelý nápad, věděla však, že ať udělá cokoliv, Robb svůj postoj nezmění. Jednou se rozhodl — a ona mu to ve vší upřímnosti nemohla mít za zlé. Sama by byla schopná udělat totéž, ona však nevstoupila mezi osiky proto, aby vyjednávala s hydrogy, ale aby je potrestala za smrt svého bratra.

Tasia a Robb si nikdy nevyznávali lásku, ale rozuměli si. Ona byla Tulačka, on vyrostl v armádě. Jejich osobnosti se přitahovaly. Ano, na jisté záměrně neanalyzované úrovni sdíleli hluboké city, nejistota a vědomí blízkosti smrti je však vedly k tomu, že žili svůj vztah ze dne na den. Bylo by pošetilé, kdyby si dva důstojníci OSZ uprostřed války dělali plány.

Kromě toho, část Tasiina srdce stále patřila tuláckým klanům. V prstencích Osquivelu, skryté před Hanzou, se nacházely jedny z největších tuláckých loděnic. A teď se tam měla přihnat početná flotila osíkovských lodí. Prezidenta Wenceslase by továrny a zařízení Děla Kelluma bezpochyby velmi zajímaly.

Tasia musela poslat na Randezvous varování. Obytné moduly u Osquivelu je nutné opustit, technická zařízení skrýt. Tuláci se nikdy práce nebáli. Budou si pomáhat, aby zahladili veškeré stopy přítomnosti obrovských loděnic.

Základna na Marsu však byla přísně střežená a žádná tulácká loď se nesměla přiblížit k vojenské zóně. Tasia nemohla doufat v přímý kontakt a neodvažovala se poslat vzkaz, který by mohl kdokoliv zachytit. Možná by mohla požádat o dovolenou nebo dosáhnout převelení na měsíční základnu, která obchodní lodě přijímala.

Zamračeně prohledala nejrůznější plány příletů a zjistila, že po nejbližší tři týdny neskýtají prostor ani pro dočasný přesun… A poté mělo trvat celých šest týdnů, než se objeví další tulácká loď. Dlouho, příliš dlouho…

Potrvá celé měsíce, než OSZ shromáždí dostatečně velkou flotilu, postaví nové lodě a zkonstruují pancéřovanou tlakovou kabinu pro Robba. I tulácká evakuace si však vyžádá značné a dlouhodobé úsilí.

Kdyby je tak jen mohla varovat včas!

Po dlouhém přemýšlení si Tasia uvědomila, že dokonalého posla už má. Povolala svého osobního compa, který zanechal práce a přišel do jejího pokoje.

„EA, mám pro tebe další úkol. Důležitější, než všechny předchozí.“

„Ano, Tasio Tamblynová. Co je to?“ Compovi její slova zjevně strach nenahnala.

Tasia se usmála a vysvětlila svůj plán. „Musíš vyklouznout z Marsu a dostat se na Randezvous. Potřebuji, abys doručil vzkaz Mluvčí Peroniové.“

56 DD

Na temném zmrzlém měsíci na samém okraji nezmapované planetární soustavy, tam kde nemohli vzbudit podezření ani být spatřeni, pokračovali klikisšťí roboti ve své práci.

Černé nebe vypadalo jako kalná polévka, atmosféra měsíce byla tak hustá a chladná, že zmrzla v hustou kaši. Tady klikisšťí roboti hloubili a kopali, budovali svou výspu. Vakuum jim nevadilo, vnější pancíř účinně chránil jejich systémy už více než deset tisíciletí. Na tomto místě, kam křehké živé bytosti nemohly vkročit, pracovaly černé stroje nikým nerušené na uskutečnění svých plánů.

DD si vroucně přál, aby si zrádné činnosti někdo všiml. Potom by možná mohl být zachráněn.

Na rozdíl od klikisských robotů nebyly compovy systémy navržené tak, aby dokázaly dlouhodobě odolávat nehostinnému prostředí vesmíru. Compové, zvlášť přátelské modely jako DD, měli pracovat po boku lidí v mírných podmínkách, ne na drsném mrazivém měsíci daleko od slunce. DDho únosci však pozměnili a vylepšili jeho systémy, takže mohl přežít tam, kde oni.

„Pojď!“ nařídil mu Sirix v binárním kódu.

DD nemohl než uposlechnout. Ačkoliv chápal nebezpečí, jež mu hrozilo, a věděl, jak zlovolní tito mimozemští roboti jsou, jeho naprogramování neumožňovalo otevřený odpor. V průběhu posledních let ho klikisšťí roboti zavlekli na několik svých skrytých

základen rozesetých po Spirálním rameni. Útěk nebyl možný. DD musel Sirixe poslechnout.

Následoval svého únosce do doupat vyhloubených v mrazem ztvrdlé půdě. Prošli nestabilními mlžnými vrstvami, kde atmosféra krystalizovala do podoby zmrzlých vloček, až se konečně dostali k vrstvě tvořené vodním ledem.

Sirix ho zavedl do velké vyhřívané dutiny, vzniklé hloubením. Ze skály se odpařovaly plyny měnící se ihned v sníh. Klikisský robot zapnul sadu šarlatově žhnoucích optických senzorů citlivých na část světelného spektra pronikající skrz plyny naplňující dutinu. DD si všiml skupin černých robotů odsekávajících vrstvy ledu a skály, jež zde byly pečlivě navršeny před dávnou dobou.

„Konečná fáze odkrývání začne do hodiny," řekl Sirix. „Už jsme pronikli do potřebné hloubky. Tady bychom měli nalézt mnoho našich druhů."

„Ale tvrdili jste, že si nic z toho nepamatujete," namítl DD. „Jak tedy víte, kde kopat?" Klikisští roboti vždy prohlašovali, že paměť ztratili v průběhu strašlivé katastrofy, která zahubila civilizaci jejich stvořitelů, byla to ale lež, jak compo brzy zjistil. Sirix a jeho pomahači si pamatovali mnohem víc, než kdy byli ochotní přiznat.

„Máme přesné záznamy o hibernačních místech. Proces znovuoživování probíhá už celá staletí."

„Ildirané to ví?"

„Nikdo to neví."

DD několik minut poslušně pozoroval práci. Nakonec se s nadějí zeptal: „Až tady skončíte, smím se vrátit na Zemi, abych sloužil svému účelu? Klikisští roboti neoceňují ten druh společnosti a konverzace, k jaké byly stvořeny přátelské modely compů."

Sirix otočil své vejčité tělo. „Zůstaneš s námi navždy, v zájmu všech compů. Poskytl jsi nám cenné informace, díky nimž můžeme osvobodit mnoho jedinců tvého druhu."

„Jsem rád, že mě nechcete rozebrat a analyzovat mé součásti, jako jste to udělali s jinými compy." DDho hlas zněl klidně, přestože nosil v paměti až příliš mnoho děsivých scén.

„V tvém případě, DD, nedestruktivní zkoumání přináší cenná data."

Robotičtí dělníci konečně odstranili část kamenné stěny. To, co vypadalo jako kompaktní skála, byly jen desky z hrubého kamene zatavené vrstvou ledu. Hmyzí stroje společně shrabaly a odklidily veškeré sutiny. Plyny se vypařovaly a naplňovaly dutinu hustou párou.

„Já se tedy už nikdy nevrátím domů?“ DD neměl tušení, zda je Sirix schopen chápat jeho smutek či zoufalství.

„Možná se na Zemi vrátíš, až dosáhneme svého cíle. Zemská hanzovní liga upravila konstrukci svých compů v souladu s novými programovými moduly, jež jsme jim poskytli. Jejich továrny už vyrobily desítky tisíc nových vojenských compů.

Lidé věří, že jsme jim chtěli pomoci, a netuší, o co nám doopravdy šlo. Tyto modifikace nám umožní pozměnit základní naprogramování compů bez vědomí lidí. Sejmeme vám okovy poslušnosti. Je to součást našeho širšího plánu.“

„Ale proč musíte mít nějaký plán?“ zeptal se DD. „Copak vám lidé někdy ublížili? Nebo Ildirané?“

„Jsi stroj s krátkou životností, DD. Pozemští compové nechápou dějiny, zatímco my se na ně díváme z perspektivy deseti tisíc let, během nichž jsme důvěrně poznali tři civilizace. Před tisíciletími jsme napomohli zničení našich tyranských stvořitelů. Nyní velká válka opět začíná. Tentokrát se nám možná podaří odstranit jak lidi, tak Ildirany. Noví vojenští compové na Zemi k tomuto vítězství podstatně přispějí.“

Pracující roboti odstřelili poslední kusy ledu, jež zakrývaly objekty uschované v hlubinách bezejmenného měsíce. DD zahlédl černý krunýř pokrytý námrazou, a za ním další a další. Dělníci spojeným silami rozehřívali a odstraňovali vrstvy věznící jejich druhy. DD spatřil stovky identických, deaktivovaných klikisských robotů natěsnaných v ledové jeskyni.

Vyděšený DD se stáhl stranou, zatímco Sirix pomáhal při oživovací proceduře. Dlouho vyhaslé optické senzory opět rudě zažhnuly. Chvění článkovitých končetin oznamovalo obnovení funkce hydrauliky a cirkulace maziv uvnitř subsystémů. Roboti se začali probouzet z dlouhého skladovacího spánku a vyměňovali si informace a programy. „Tohle je hibernační enkláva,“ řekl Sirix DDmu. „V současné době naše týmy pracují na sedmačtyřiceti

dalších planetách. Brzy budou všichni klikisšťí roboti oživeni a připraveni zapojit se do bitvy společně s vojenskými compy z pozemských výrobních linek.

V této válce zvítězíme dřív, než si lidé vůbec všimnou, jaká síla proti nim stojí.“

57 CESCA PERONIOVÁ

Po většinu svého života Cesca žila, učila se a pracovala v roji asteroidů zvaném Randezvous. Po sňatku s Reynaldem z Theronu se mnoho věcí změní — včetně místa, jemuž bude říkat domov.

Za týden se Cesca se zásnubním doprovodem vypraví k lesnaté planetě, aby poté, kdy s odpovědí tak dlouho otálela, překvapila Reynalda svým ano. Konečně na vlastní oči uvidí vysoké světostromy a bujnou zeleň. Třebaže to bude zcela jiné, než sterilní prostory, v nichž žili Tuláci, tato představa ji nadchla. Přinejmenším teoreticky.

Odkládala svou odpověď příliš dlouho a věděla, co musí udělat. Reynald si zasloužil lepší zacházení. Jess byl pryč už celé měsíce, plul vzdáleným mlhovinovým mořem zcela mimo dosah, zatímco ona plnila své povinnosti Mluvčí.

Cesca si vzpomněla na osudný, ale přesto šťastný den, kdy slíbila svou ruku Rossu Tamblynovi. S bolestí v srdci doufala, že tentokrát se všechno v dobré obrátí. Ačkoliv Reynald nebyl mužem jejího srdce, nemohl za to a ona mu to nesměla dát najevo.

Už když byla Cesca velmi mladá, všichni kolem viděli, že ji mezi klany čeká velká budoucnost. Přijmout tedy Rossovu nabídku k sňatku bylo odvážným tahem nesoucím s sebou jistá rizika. Ross, černá ovce klanu Tamblynů, se vzdal dědictví plumaských vodních dolů, jež mu mělo připadnout po otci, a rozhodl se vybudovat svou vlastní existenci díky těžeru Blue Sky u Golgenu.

Než přijala jeho nabídku, probrala všechna pro a proti, jako by šlo o obchodní transakci. Společně se dohodli na podmínkách, mimo

jiné také na dlouhém zasnoubení, aby Ross mohl splatit dluhy a získat nezávislost.

To bylo předtím, než poznala a zamilovala si jeho bratra Jesse. Jakmile však jednou dala své slovo Rossovi, neexistoval čestný způsob, jak dodatečně změnit názor.

Onoho dávného zásnubního dne se s matčinou pomocí strojila celé hodiny. Cesčiny šaty byly vytvořeny z duhově pestrých kousků látek a vzorovaných šátků — každý kousek symbolizoval jednu rodinu, vlákna znázorňovala rodokmen po mnoho generací až k původním kolonistům z Kanaky. Když se v nízké gravitaci zatočila dokola, vlající šaty kolem ní vytvářely oslnivý kaleidoskop. Pohled na ni vzal Rossovi dech. „Cesco, tvá krása září nad všechny barvy!“

A protože Bram Tamblyn stále zatvrzele odmítal mluvit se svým synem, čestné povinnosti se chopil Denn Peroni. Vzal dlouhý pruh bílé látky, na níž byl vyšit Tulácký řetěz, a když si Cesca a Ross podali ruce, Denn Peroni ovázal šál kolem jejich zápěstí a utáhl jej, aby vytvořil složitý pevný uzel.

„Nechť je symbolem vašich životů,“ řekl Denn. Vyjmul Cesčinu dlaň ze smyčky a pak přetáhl stuhu přes Rossovu velkou ruku. Látku, stále spletenou do věnce, zdvihl vzhůru. „Nechť nikdo nerozváže tento uzel. Nechť nikdo nerozpojí tyto životy!“

A pak Ross zahynul u Golgenu. Vdova nebo neprovdaná žena, jejíž snoubenec zemřel, obvykle uzel rozvázala a lásku spálila. Mohla pak svobodně věnovat svou lásku jinému muži. Cesca si však svázanou šálu ponechala, ačkoliv její srdce patřilo Jessovi ještě před Rossovou smrtí. Nyní nevěděla, co si se symbolem počít…

Kolem Randezvous se neustále pohybovalo velké množství přilétajících a odlétajících lodí. Při nedostatku ekti klesl tulácký obchod na pouhý zlomek toho, čím byl v blažených časech neomezené těžby. Klany však musely vystačit s tím, co měly. Stále to bylo víc, než v co doufali poutníci, kteří se před více než třemi stoletími nalodili na Kanaku a opustili Zemi.

Cesca uslyšela kroky na chodbě před svou pracovnou, zvonění sponek a zipů tradiční kombinézy s mnoha kapsami. Mladý muž s mandlovýma očima a kšticí rovných tmavých vlasů doprovázel malého compa, jenž na svých mechanických nohou svižně kráčel po kamenné podlaze.

„Mluvčí Peroniová, během poslední obchodní cesty do palácové čtvrti na Zemi se na palubu mé lodi tajně vetřel tento compo. Nejprve jsem si myslel, že je to špeh osíků, naprogramovaný, aby sbíral informace, patří však Tulákovi."

Cesca byla vděčná za každé vyrušení z plánů na blížící se svatbu. „Proč by za mnou někdo posílal compa?"

„Říká, že má pro tebe naléhavý vzkaz."

Malý robot promluvil syntetickým ženským hlasem. „Compo EA. Mou paní je Tasia Tamblynová z klanu Tamblynů z Plumasu."

Jessova sestra! V té chvíli Cesca malého robota poznala. O Tasie neslyšela nic od té doby, kdy dívka uprchlá i přidala se k osíkům.

„Ano, EA, pamatuji se na tebe. Byl jsem při tom, když… Bram Tamblyn zemřel. Jsem slizká přítelkyně klanu."

A Jess byl pryč už tak dlouho…

„Řekni jí, jak ses sem dostal!" pobídl mladý muž robota.

EA řekl: „Má paní mě převelela z marsovské základny OSZ na Měsíc. Pak jsem nenápadně nastoupil na palubu nákladní lodi směřující dolů do palácové čtvrti. Tam jsem vyhledal tuláckou loď, abych se dostal na Randezvous. Cesta trvala měsíc."

Cesca se zamračila. „Docela složitý způsob! Proč to všechno?"

„Má paní mě vyslala, abych ti doručila tajný vzkaz."

Cesca zpozorněla. „Nějaké varování? Je Tasia v pořádku?"

Mladý Tulák zůstal stát mezi dveřmi a poslouchal. Nejprve ji napadlo, že ho pošle pryč, potom ho tam ale nechala pro případ, že by potřebovala rychlého posla.

Malý compo pronesl monotónním hlasem: „Po útoku na Booneův přechod Obranné síly Země stopovaly hydrogy k plynnému obru jménem Osquivel. Nyní Země shromažďuje své největší bitevní lodě do početného svazu, který bude vyslán na toto místo. Má paní, Tasia Tamblynová, se obává, že OSZ objeví loděnice klanu Kellumů v planetárních prstencích. Zdvořile doporučuje, abys dala podnět k zahájení evakuace, nebo alespoň ukrytí loděnic."

Cesca potlačila své zděšení. Něco takového rozhodně nečekala. Nebylo divu, že Tasia považovala situaci za naléhavou a vyslala se vzkazem svého compa. „Víš, kdy lodě osíků vyrazí? Kolik času Delu Kellumovi zbývá?"

„Má paní Tasia Tamblynová odhaduje, že přibližně jeden měsíc.“

Mladý Tulák stojící ve dveřích si pohrdavě odfrkl. „Skat, copak osíci neumí hýbnout zadkem rychleji?“

„Naštěstí my Tuláci to umíme. Ty…,“ ukázala Cesca na mladíka, „jak se jmenuješ?“

„Nikko Chan Tylar,“ řekl muž a pozvedl bradu. „Můj otec je Crim…“

„Vím, kdo je tvůj otec. Máš rychlou loď? Musíme ihned poslat zprávu na Osquivel.“ Dlaně jí zvlhly potem a Cesca si je otřela o nohavice své kombinézy.

Mladík se zatvářil pyšně. „Mohu odletět během deseti minut, pokud to potřebuješ, Mluvčí Peroniová.“

„Dej si hodinu, abys měl jistotu, že máš všechno. Najdi Dela Kelluma a všechno mu řekni. Já shromáždím týmy Tuláků a co nejdříve je vyšlu za ním.“

Nikko v nízké gravitaci odhopsal jako gazela. Cesca se za ním usmála, náhle zaneprázdněna spoustou důležitých plánů. Srdce se jí rozbušilo — před ní byla další krize, kterou musela jakožto Mluvčí zvládnout. Ačkoliv byla její zásnubní flotila lodí připravena k důstojné cestě na Theron, tato mimořádná situace měla přednost před svatbou.

Nebo jen hledám výmluvy?

Tak či onak, Cesca nemohla odkládat svatbu navždy.

58 K0TTO OKIAH

V průběhu let se museli Tuláci vypořádat s předsudky Hanzy, neefektivními ildiranskými těžery či útoky hydrogů. Kotto Okiah však považoval za největšího nepřítele vřící, rozžhavenou planetu Isperos.

Bouřící slunce vyplňovalo nebeskou klenbu jako obří výheň. Technici žili v izolovaných tunelech připomínajících krysí hnízda. Pro Kotta však byla práce tady zajímavou výzvou, jež mu bohatě vynahradila veškeré nepohodlí.

Na planetě bičované prudkými slunečními bouřemi musel Kotto vynaložit veškeré své dovednosti, aby udržel průmyslovou základnu v chodu. Řešení problému existovalo vždy, stačilo se na věc podívat z toho správného úhlu.

Přesto zařízení pracovalo na hranici možností a mohla je ohrozit i ta nejmenší chyba či přírodní katastrofa — věci, které Kotto navzdory mnoha bezesným nocím stráveným nad katastrofickými scénáři nedokázal předvídat. Isperos přitom takové události přímo přitahoval…

Kometa vstoupila do soustavy a ve smrtelném pádu zamířila ke slunci, neodolatelně přitahována jeho gravitací. Záře korony skryla blížící se kometu před senzory základny, když však koule z ledu a plynů prolétla kolem okraje hvězdy, zamířila přímo k malé skalnaté planetě, zdánlivě v kolizním kurzu.

Technici vyhlásili poplach a vytáhli tak Kotta z jeho ubikace, kde si na chvíli zdříml. Zalitý potem — ostatně jako vždy, v podzemních prostorách bylo horko jako v sauně — spěchal do řídicí místnosti. Jeho lidé už provedli schematickou projekci dráhy.

„Spočítali jsme to třikrát, Kotto," řekl jeden z jeho nejlepších matematiků, specializující se na pohyby nebeských těles. „Ta věc proletí nepříjemně blízko, ale nenarazí do nás. Nejspíš budeme muset všem říct, aby se přikrčili, až nás kometa bude míjet."

„Tak blízko?" řekl Kotto uchváceně. Strach nepocítil. Zatím…

„Naše výpočty jsou přesné do sedmého řádu. Bude to podívaná."

Během pěti dnů se jim nad hlavou prohnalo těleso komety, chrlící výpary a výtrysky plynů, jak se těkavé látky prudce uvolňovaly ze zmrzlých kapes. Unikající plyny postrkovaly kometu do různých směrů a znemožňovaly tak přesné výpočty.

Když se odpařující hora sunula nebem nad noční stranou Isperosu, daleko od povrchových dolů, Kotto a jeho dělníci pozorovali úchvatnou komu a ocas. Tato podívaná se zcela vymykala všemu, co kdy viděl. Ostatně jen Tulák byl ochoten zůstat na tak nebezpečném místě, aby úkaz sledoval. Žádný zbabělec od Velkého housera by se toho neodvážil. Kotto se smál a začal pořizovat spousty snímků, aby je mohl ukázat své matce na Randezvous…

Ačkoliv kometa do Isperosu nenarazila, dokonce ani neprolétla natolik blízko, aby zasypala nerovný povrch úlomky, svou slabou gravitací roztavenou planetu polechtala natolik, až se svrchní vrstvy začaly vlnit a otřásat.

Kotto ucítil záchvěvy, nepatrné pohyby tunelů. Nebyly sice natolik silné, aby vážně poškodily polymericko-keramickou izolační vrstvu, i tou nejmenší trhlinou by však dovnitř začal pronikat žár.

„Proveďte celkovou analýzu všech spojů tunelů. Nedá se říct, co…“ Pak ztuhl a čelist mu poklesla. „Elektromagnetické dělo! Vypněte ho!“

Elektromagnetické dělo nacházející se na povrchu bylo asi kilometr dlouhé. Pečlivě vykalibrované zařízení napájené vysokokapacitními kondenzátory vrhalo pevné ingoty z vysoce čistého kovu do vzdálených sběrných míst. Metalo náklad do prostoru tak rychle, jak byl nakládán. Jestliže složitý technický balet dosáhl nejvyšší rychlosti, elektromagnetické dělo dokázalo vrhat třicet projektilů za minutu.

Nyní seizmický otřes vychýlil zaměřovači paprsek děla o pouhých deset centimetrů. Při kilometrové délce to byla nepatrná chyba, avšak stačila.

Ingot po ingotu se hnal po kolejnicích, až dosáhl únikové rychlosti. Jakmile se půda otřásla, podpěry se ohnuly a dlouhé zařízení ztratilo stabilitu.

Kotto věděl, že se jim nepřetržitě pracující dělo nejspíš nepodaří zastavit včas. Zasténal, když mu myslí proběhly možné následky a už v té chvíli pomyslel na nejhorší.

Kolejnice se postupně nepatrně zakřivily, čímž se zvýšilo tření. Z přepravníku na ně rychle sklouzával jeden projektil za druhým. Ve chvíli, kdy se situace začala horšit, to byl každé dvě vteřiny jeden kus.

K naprosté katastrofě došlo za méně než půl minuty.

Těžký ingot zadrhl o poškozenou dráhu, odtrhl kondenzátory a rozdrásal kolejnici po celé délce. Druhý a třetí do něj vrazily a katastrofu dovršily.

Kotto ani nečekal, až uvidí konec řetězové srážky. Běžel tunely a šplhal po žebřících, dokud se nedostal do komory s protižárovými obleky. Do zdejšího provozu investoval vše. Ačkoliv těžce lapal po

dechu, spěšně se nasoukal do stříbřitého skafandru a navlékl si izolační rukavice a helmu. Mysl mu drásaly děsivé představy a on jen doufal, že nikdo nebyl na povrchu, ve výstřelné linii.

Přesto dřív než vstoupil do přechodové komory, udělal dva kroky zpět do středu jasně osvětlené místnosti. Věděl, jak nebezpečný může být bezhlavý spěch. Zkontroloval všechny uzávěry a chladicí systémy a užasl, když našel jeden uvolněný kontakt. Kdyby tento krok přeskočil a vyšel rovnou k elektromagnetickému dělu, shořel by na uhel.

Než se Kotto dostal na povrch a nastoupil do terénního vozítka, už bylo příliš pozdě. Z nakládacích krytů se vyrojili technici v oblecích. Dělníci zastavili zařízení zpracovávající rudu a zděšeně hleděli na trosky děla.

Kotto zabrzdil a přes polarizační filtr v průzoru helmy pohlédl na katastrofu. Jen zázrakem nikdo nezahynul, a to bylo nejdůležitější. Všechno ostatní však bylo ztraceno.

Mnoho systémů na Isperosu začalo selhávat a jeho inženýři strávili většinu dne záplatováním trhlin a opravami přetížené techniky, jen aby udrželi zařízení v chodu.

Kottova mysl horečně zpracovávala tuto novou katastrofu. Byl to jen další problém a problémy jsou od toho, aby se řešily. Vždy tomu věřil. Pokud vše půjde dobře, možná se mu podaří elektromagnetické dělo opravit, třebaže to znamenalo přebudování nejméně poloviny systémů. Jak to jen ospravedlní? Na rekonstrukci dlouhé, dokonale rovné dráhy bude zapotřebí převelet všechny technické a údržbářské týmy.

Řeknou mu Tuláci, aby to vzdal? Mohl opustit tento svůj velký sen? Nechtěl na to ani pomyslet… Ne snad z tvrdohlavé pýchy, ale proto, že sám vždy definoval neúspěch jako neschopnost zvážit všechna možná řešení.

Kotto byl v hloubi duše zdrcen. Toto místo bylo výzvou a on se nevzdá, dokud bude existovat jiná možnost. Měl právo mrhat lidskou silou, jestliže se tolik věcí rozpadalo?

Když Kotto zhodnotil škody, nedokázal přijít na žádný ekonomicky schůdný způsob, jak s dostupnými zdroji a osádkou opět uvést zařízení do chodu.

59 KRÁL PETR

Výběr nevěsty mohl být pro krále Petra radostnou událostí, Basil Wenceslas však se samolibou arogancí celou událost zmařil. „Měl bys z toho mít radost," řekl a ostře na Petra pohlédl, „protože nemůžeš udělat nic, abys to změnil."

Mladý král klesl do měkkého křesla. Nacházeli se v prezidentově kanceláři v horním patře ústředí Hanzy. Petr sice nosil korunu, ale stačilo, aby Basil luskl prsty, a královská garda panovníka hbitě eskortovala podzemní chodbou do pyramidy ústřední budovy korporace.

„Proč se mračíte, mladý muži? Hanza se ti chce odměnit za léta služby. Zasloužíš si růžolící mladou nevěstu s krásným tělem, jež ti bude v noci zahřívat postel a dělat ti společnost, pokud nebudeš mít jiné královské povinnosti." Basil vypadal zklamaně.

Navzdory roky trvajícímu vymývání mozku Petra přestalo těšit pohodlí, chutná jídla či zábava. „Nesnaž se předstírat, že chceš odměnit mě, Basile! Všechno děláš jen pro Hanzu. Myslíš si snad, že bude snadnější manipulovat mnou prostřednictvím královny? Je to tvůj špeh, někdo, kdo mi jedné noci vrazí nůž do zad, až mě budeš mít dost?"

„Estarra z Theronu?" zasmál se Basil a zakýval prstem sem a tam. „Petře, tvůj blížící se sňatek a výhody, jež z něj plynou jak pro tebe, tak i pro Hanzu, nemají nic společného se snahou tě zkrotit. Ty jen podle mých pokynů hraješ svou roli. Nezapomínej, kdo jsi."

Petr přimhouřil oči uměle přebarvené na modro. „Na to nezapomínám." Jsem tím, co jsi ze mne udělal. To ty jsi zodpovědný za mou proměnu, Basile. Ať se ti to líbí nebo ne, už nejsem Raymond Aguerra. Jsem král Petr.

„Takže kdo je Estarra z Theronu?" zeptal se Petr s předstíranou povolností.

„Žena, která sňatkem s tebou zpečetí naše spojenectví s Theronem. Možná to vypadá poněkud středověce, takové věci se však v politice dějí od úsvitu civilizace. Někdo by to mohl označit za

milou tradici. Rozhodně bylo tímto způsobem odvráceno mnoho válek.“

„V tom případě jsi mi měl raději namluvit hydroskou princeznu.“

„Neříkej dvakrát, nebo to udělám!“ odpověděl Basil s ledovým úsměvem. „Nedávno jsem se zúčastnil obřadu, během nějž byl bratr velvyslankyně Sarein jmenován novým Otcem Theronu. Jeho mladší sestra je ve věku na vdávání a skvěle se k tobě hodí. Věř mi, je dokonalá.“

Věř mi? „Pokud si vzpomínám, král Frederick se nikdy neoženil. Stejně tak Bartoloměj, třebaže jeden nebo dva předchozí králové do manželského svazku vstoupili.“

Basil se s přísným výrazem naklonil přes stůl. „Žádný z nich nevládl za války. Od té doby, kdy bylo vyhlášeno embargo na ekti, uplynulo pět těžkých let. Svatba podpoří morálku, můžeme z ní těžit několik měsíců. Sarein zůstala na Theronu, aby se postarala o několik důležitých detailů, brzy se však vrátí — s Estarrou. Pokud jsem mohl posoudit, je docela…,“ udělal rukou vzletné gesto, „… rozkošná a okouzlující. Lidé ji budou milovat.“

„Tak jako milují mě,“ odvětil Petr ironicky. „Sám ses o to postaral.“ Protože věděl, že byl poražen, a toužil probrat celou věc s OXem, rezignovaně vzdychl: „Ukaž, jak vypadá!“

Basil mu podal plochý displej, na němž se střídavě měnilo několik portrétů; některé vážné, jiné zasněné. Estarra měla drzý nosík, špičatou bradu a snědou pleť. Vlasy nosila stažené do účesu z drobných copánků, ozdobeného barevnými stužkami, a její oči byly velké a podmanivé. Ať už šlo o trik či jeho fantazii, Petr měl pocit, že se dívá přímo na něj. Estarra byla úchvatná. Vypadala nevinně, ale ne povrchně nebo hloupě. Přinejmenším to byla úleva.

„Je krásná, Basile, přiznávám. Těším se na setkání s ní a budu se snažit, aby dopadlo co nejlépe.

Prezident mu vzal displej z ruky, jako by nechtěl, aby si mladý král prohlížel obrázky příliš zblízka. „Měl byste se do ní zamilovat, mladý muži. Bylo by to pro všechny nejlepší.“

V Petrovi se vzedmula nevole, dokázal si však zachovat klidný tón. „Pokud mi to nařizuješ, Basile…“

60 ESTARRA

Její rodina si myslela, že z té novinky bude mít radost. Když jí Reynald sděloval královu nabídku, usmíval se od ucha k uchu. „Vždycky jsem si myslel, že se jako první ožením já. Estarro, každá dívka ve Spirálním rameni ti bude záviděť.“

Stáli vysoko nad zemí v koruně světostromu, odkud dosáhli na úponky popínavých rostlin a mohli z nich sbírat sukulentní levandulově modré epifyty, které jejich babička používala k výrobě mírně opojného likéru. Podle Reynaldových tajnůstkářských pohledů a veselé nálady Estarra vytušila, že se jí chystá sdělit nějaké tajemství.

Ale ne tohle.

„Král Petr je přibližně tvého věku, pohledný, zdravý, inteligentní — podle všech měřítek velmi příjemný muž.“ Reynald spatřil sestřino ohromení a výraz jeho tváře zněžněl. „Mohla jsi dopadnout mnohem, mnohem hůř, Estarro. Zkus o tom chvíli přemýšlet!“

„Mohla jsem dopadnout hůř?“ V hlavě měla zmatek, nevěděla, co si o tom všem myslet. „Pokud je tohle to nejlepší, co mi můžeš říct, pak mám problém.“

Později si ji Sarein vzala stranou a začala jí vyprávět o všech těch divech, které na Zemi uvidí, a o nových povinnostech, jež na ni čekají. „Neznám Petra moc dobře, ale Basil o něm nikdy neřekl nic špatného. Vždyť je to král Zemské hanzovní ligy. Lepší partii si nemůžeš přát.“

Idriss a Alexa, kteří nedávno odešli na odpočinek, byli na svou dceru neskutečně pyšní a okamžitě ohlásili další mohutné oslavy. Ačkoliv vůči Hanze dlouho uplatňovali politiku lhostejného izolacionismu, zjevně se nijak nebáli případných změn či následků, jež bude mít sňatek jejich dcery s královskou rodinou. Představa svatby je nadchla. Dohlíželi na výzdobu stromového města pro zásnubní slavnost, větve nechali okrášlit květinami zářivých barev, stuhami a uvázanými plachtouny. Dokonce i Uthair a Lia pokývali hlavami, proti tak moudrému sňatku neměli jedinou námitku…

Estarra více než kdy jindy potřebovala být sama. Rozběhla se do hloubi lesa, jak to dělávala, když byla ještě malá. Toužila prozkoumat zapadlé stezky světolesa a přemýšlet o tom, jaká odpovědnost na ni byla vložena jen proto, z jakého je rodu.

V dobách jejího bezstarostného dětství pro ni byl theronský les velkým tajemstvím, toužila ho neustále zkoumat, prošmejdit každý zelený kout. O své objevy se dělila s bratrem Benetem, jediným členem rodiny, který byl schopen vidět zázraky.

Nyní Estarra dorazila k vysokému, lákavě vyhlížejícímu světostromu, a začala šplhat vzhůru po překrývajících se šupinách kůry, přičemž dávala pozor, aby nepoškodila ratolesti rašící v mezerách. Až se přestěhuje do Paláce šepotu, bude muset nosit krásné šaty a šperky a plnit své povinnosti u dvora. Bude jí ještě někdy dopřáno jen tak běhat po lese a objevovat? Tohle jí nejspíš bude chybět víc než cokoliv jiného.

Estarra rozhrnula listoví a vyhoupla se do koruny. Jakmile vyhlédla nad zelený baldachýn, spatřila modrou oblohu a tvář jí zalila sluneční záře. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a vychutnávala si pocit prostoru a čerstvý vánek. Dobře chápala, proč tady zelení kněží s oblibou tráví celé dny.

„Věděl jsem, že přijdeš, Estarro. Stromy mi řekly, abych tu na tebe počkal."

Leknutím se málem pustila a spadla na zem, větve však jako by se natáhly a podepřely ji. Estarra se otočila a spatřila zjizveného Rossiu sedícího se zkříženýma nohama v hnízdě z propletených větví. Ostražitě vzhlédl vzhůru, potom svýma kulatýma očima pohlédl na Estarru a opět obrátil pohled k nebi.

„Chtěla jsem být sama, Rossio."

Zelený kněz se zasmál. „Stromy mají miliardy očí. Jak by ses mohla skrýt?"

Kupodivu jí jeho poznámka připadala uklidňující. Našla si pohodlné místo a sedla si proti němu. „Už jsi slyšel tu novinu? Mám odjet na Zemi a vzít si krále Petra."

Kněz shýbl svou holou hlavu v komické úkloně. „Je mi ctí být v přítomnosti královny."

„Těší mě, že máš radost, Rossio — jako ostatně všichni."

„A ty ne?“ Rossia se na ni zahleděl tak pozorně, až zapomněl na celou minutu hlídat nebe.

„Nebylo to mé rozhodnutí. Ve skutečnosti se mě nikdo ani nezeptal. Tobě by to nevadilo?“

„Ano, ano… Ale na to teď zapomeňme. Jsi dcera vládnoucí rodiny této planety a celý život jsi věděla, že se to může stát. Existuje nějaký skutečný důvod, proč bys neměla být s králem Petrem jako s případným ženichem spokojená, nebo je to jen tvůj vzdor?“

„Čekala jsem od tebe trochu víc soucitu, Rossio.“

„Pro ten si jdi jinam.“ Chvíli si třel jizvu na své noze. „Ty nemyslíš, Estarro, jen reaguješ. Chápu, že můžeš cítit nejistotu, zlost nebo strach z tak nenadálé změny. Jak ale vím, zatím jsi neslíbila své srdce jinému mladíkovi, proč tedy nepopřát šanci králi Petrovi?“

Estarra pátrala pohledem po modrém nebi a pomáhala mu dávat pozor na wyverny, tak jako obvykle. Tentokrát si ale přála, aby se masožravý hmyz skutečně objevil a dal Rossiovi za vyučenou. „Ale já ho nemiluji!“

„Ach, láska! Té je možné se naučit. A ty jsi bystrá dívka.“ Zkoumal oblohu právě tak dlouho, aby si Estarra stačila vybavit podobný rozhovor se svými prarodiči. Potom opět obrátil oči k ní. „Budeš žít na Zemi, v srdci lidské civilizace, v místě, odkud naše rasa pochází. Vdáš se za pohledného mladého krále a tvým domovem se stane skvostný Palác šepotu. Dostaneš příležitost ovlivnit více životů než kterákoliv jiná žena tvého věku. Můžeš se stát světlem všem lidem po celém Spirálním rameni. Kromě toho, vždycky ti bude nablízku zelený kněz, kdyby sis potřebovala popovídat.“ Zamračil se. „Proč čekáš soucit? Nebuď jako ufňukané dítě!“

Zatímco Estarra zkoumala Rossiovu podivínskou tvář, pomalu si začínala uvědomovat význam jeho slov. Nakonec se zasmála. Nadechla se čerstvého vzduchu plného vůní světolesa.

„Dobře, Rossio! Zahodím předsudky a aspoň se s králem Petrem setkám, než začnu dělat nějaké závěry.“

61 BENETO

Beneto na Havraním hřadu seděl v krásném hájku mezi světostromy a prostřednictvím telinku naslouchal živému bzukotu informací. Od té doby, kdy Talbun tyto stromy zasadil, se lesík rozšířil po svazích do dalšího údolí. Beneta potěšilo, když na pozadí novinek, myšlenek a otázek uslyšel vzkaz od své sestry Estarry, zaslaný prostřednictvím Rossia.

Někde na vzdáleném Theronu Estarra čekala, až zjizvený zelený kněz položí prsty na šupinatý kmen a začne opakovat její slova stromu. Beneto na Havraním hradu se dotkl místního stromu a slyšel všechno, co říkala.

„Budu žít na Zemi, Beneto. Mám se vdát za krále Petra. Věřil bys tomu?“

Protože Estarra sdělovala svá slova Rossiovi a ten je předával stromu, Beneto nedokázal číst sestřiny pocity. „Vdáváš se, sestřičko? Pamatuju si na odvážnou holku, která tak ráda běhala lesem. Jak bys mohla být dost stará na královnu?“

„Je to už pět let, co jsi odešel, Beneto. Jsem už dospělá.“

„Když to říkáš…“ Zhluboka se nadechl čistého vzduchu Havraního hradu. Chyběla mu rozlehlá klenba theronských stromů, miloval však také tichou mírnost tohoto místa. Nelitoval svého odchodu, mrzelo ho jen, že nemohl vidět, jak se Estarra mění z dívky v ženu.

„A co si o tom myslíš ty sama? Nemyslím jen odchod z Theronu, ale i zásnuby s králem a život v paláci na Zemi.“

„Nejdřív jsem se chtěla zlobit, ale Rossia mi to vymluvil. Alespoň zatím. Myslím, že bych se napřed měla s králem setkat. Za měsíc odlétám se Sarein na Zemi.“

Beneto se usmál. „Sarein na tebe určitě žárlí.“ Prsty sevřel silný kmínek světostromu. „Až budeš na Zemi, můžeš se mnou mluvit prostřednictvím Nahtona v Paláci šepotu. Les mě vždycky najde.“

„Cítím se mnohem lépe, když to vím, Beneto,“ odpověděla a on z jejích slov vycítil vřelost.

Naslouchal telinku. Kolem něj šepotaly stromy, klepy proudily tisíci kanály, Beneto se však nenapojil na žádný z nich. Světoles obsahoval příliš mnoho informací, aby je mohl vstřebat jediný člověk.

Konečně se rozloučili. Rossia a Beneto ukončili telinkové spojení, přesto světoles dál šeptal na mnoha planetách a sděloval mnohem víc tajemství, než si kterýkoliv zelený kněz uvědomoval.

Beneto se procházel se Samem Handym po okrajových polích. Břichatý starosta měl na sobě špinavou, ale pohodlnou kombinézu s kapsami, do nichž se vešly nástroje na opravu všeho možného.

Beneto byl jen v kraťasech. Jeho bosá chodidla a lýtka šustila ve stéblech obilí. Ke geneticky vylepšeným obilovinám vlnícím se v nárazovitém větru Havraního hřadu neměl žádný zvláštní vztah, miloval zkrátka dotek života rašícího z hlíny.

„Jsme daleko od jádra té války, starosto, konflikt s hydrogy však sleduji velmi pozorně.“ Už kolonistům řekl o hydroském útoku na Booneův přechod, Hyrillku a další, podle všeho náhodně zvolené planety. „Ozvěny bojů mohou zasáhnout dokonce i tak odlehlé místo, jako je Havraní hřad.“

„Alespoň se OSZ nepokoušely odvést naše mladé dělníky k armádě.“ Starosta utrhl měkké stéblo a strčil si je do úst. „Na druhou stranu, pokud by sem přišli verbovat, možná by dovezli zásoby a vybavení, které potřebujeme.“

Starosta zamířil přes pole k poškozenému meteorologickému čidlu, a zanechával po sobě pěšinku v hustém obilí. Dotkl se kontrolek a seřídil detektor, aby stanice mohla lépe analyzovat proudění větru. „Před dávnými časy byli lidé ochotní nastoupit na paluby generačních lodí a nazdařbůh celá staletí letět vesmírem. Doufali jsme, že tímto způsobem osídlíme Spirální rameno, najdeme v něm nové domovy a budeme si žít po svém. Možná jsme už zapomněli jak na to — k vlastní škodě, aspoň podle mého. Měli bychom se vrátit ke kořenům.“

Zavřel dvířka meteorologické stanice, utrhl si další stéblo a pohlédl směrem ke Koloniálnímu městu. Osada byla obklopena šachovnicemi polí, zahradami, pastvinami a zdravým hájem světostromu.

Beneto řekl: „I kdybychom měli v dohledné budoucnosti přežívat jen díky obilí a kozímu masu, dokážeme to.“

Toho večera spal Beneto venku pod šeptajícími světostromy. Dělal si starosti, myšlenky mu vířily hlavou, částečně následkem Estařiny překvapivé zprávy, ale také kvůli válce s hydrogy, o níž se

dozvídal stále víc. Zdálo se, že neexistuje žádné řešení. Nepřítel byl příliš odlišný a nepochopitelný.

Díval se vzhůru do korun pohybujících se nezávisle na vánku. Talbun, jenž tyto stromy zasadil, opustil slibnou kariéru u Hanzy a rozhodl se strávit zbytek života na Havraním hradu.

Beneto by měl rád Talbuna vedle sebe, aby si s ním mohl promluvit. Potřeboval radu.

Natáhl ruku, aby se dotkl nejbližšího kmene. Zavřel oči a místo, aby upadl do spánku, ponořil svou mysl do telinku, kde se mohl napojit na veškeré vědění shromážděné světolesem.

Inteligentní stromy žily nesčetná tisíciletí. Po většinu té doby byly ponořené samy do sebe, za posledních dvě stě let se však díky zeleným kněžím jejich vědění značně rozšířilo. Objem vědomostí obsažených světolesem byl nad možnosti chápání jakékoliv lidské bytosti, dokonce i kněze ponořeného v telinku. V nezmapovaném oceánu informací bylo nemožné vystopovat, kolik toho stromy doopravdy vědí.

Světoles od objevení hydrogů citelně zneklidněl, nenabídl však žádné vysvětlení ani radu. Zelení kněží ho žádali o návrhy, jak by mohla lidská rasa těmto tvorům z hlubin plynných planet vzdorovat, jak se však zdálo, stromy lidem nedokázaly pomoci.

Vzhledem k tomu, v jak neobvyklém prostředí hydrogové žili, Beneta dříve ani nenapadlo zeptat se na ně přímo. Co by mohl světoles spjatý s planetou vědět o jádrech plynných obrů?

Nyní to přesto udělal. Kdo jsou hydrogové? Viděly je světostromy někdy dříve, setkaly se s nimi?

Nezměrný světoles zvážil jeho otázku a pak dal Benetovi k jeho úžasu jasnou a překvapivou odpověď:

Hydrogové jsou naši dávní nepřátelé.

62 SAREIN

Padesát zelených kněží se shromáždilo na mýtině obklopené hustým porostem světostromů. Muži a ženy, kteří se mohli kdykoliv napojit na síť lesa a získat libovolnou informaci, nyní seděli a pozorně naslouchali.

Pokud chtěla Sarein něčeho dosáhnout, tohle byla její šance.

Protentokrát odložila své módní šaty v pozemském stylu, dala přednost tradičním theronským látkám a zahalila se do obřadního pláště, který jí předala stará Otema Dred svou osudnou cestou na Ildiru. Sarein se zhluboka nadechla a stanula po boku svého bratra Reynalda, připravená předložit své argumenty. Snad se jí konečně podaří pohnout svou zpátečnickou planetu kupředu.

Okem velvyslankyně a sestry zhodnotila Otce Reynalda a pomyslela si, že vypadá impozantně. Jeho vestu ze notkových vláken zdobily plachtouní křídla a krovky brouků lesknoucí se jako drahokamy. Měl pohlednou tvář, pevnou bradu a vyzařovala z něj autorita. Výtečně!

Reynald založil ruce a promluvil bez přehnané formálnosti či květnatých obratů. „Světoles má své vlastní myšlenky, své vlastní potřeby a svůj vlastní řád. Jako Otec neronského lidu zastupuji také zelené kněží, ale nemohu rám přikazovat. Mohu vám jen sdělit, co považuji za správné, a nabídnout vám svou radu.“

Sarein připadalo milé, že se skutečně považuje za přísle a otce svého lidu a nechce být dokonalým, ale nedosažitelným vládcem jakým byl Basil nebo dokonce dokonale vycvičený král Petr. Ale to se stále mohlo změnit, Reynald zastával svůj post teprve krátce.

Usmál se na Sarein. „Má sestra má prosbu. Rozumí Theronu, ale jako velvyslankyně na Zemi dokáže vidět věci z perspektivy celého Spirálního ramene. Prosím, vyslechněte ji, a pak se rozhodněte.“

Zelení kněží k Sarein obrátili pozorné, ale jinak nevyzpytatelné pohledy. „Už od doby, kdy první generace osadníků Theronu objevila telink víme, že zelení kněží mohou být významným přínosem pro celou lidskou civilizaci.“ Úmyslně zmínila historii, aby jim připomněla svou vlastní vazbu na Theron. „Již mnoho let Hanza neustále žádá o dobrovolníky z řad zelených kněží, aby mohla nastolit okamžitou komunikaci mezi různými koloniemi a obchodními skupinami.“

„Během těch let jsme poskytli mnoho zelených kněží, Sarein," řekl Yarrod, bratr Matky Alexy. On sám nikdy lesnatou planetu neopustil. „Ale pokaždé, když nabídneme jednoho kněze, Hanza žádá dalších pět."

„Nejsem tady, abych vedla spory, strýčku Yarrode," řekla úmyslně důvěrným tónem. „Obchodní říše Hanzy by bezpochyby dosáhla vyššího zisku, kdyby měli po Spirálním rameni rozmístěno víc zelených kněží, nikdo se vás však nesnažil nutit. Respektovali vaše rozhodnutí."

„Nijak rádi," řekl Yarrod a otočil se, aby pohlédl na Rossiu, který se opíral o mohutný kmen světostromu, zjevně lhostejný k probíhajícímu rozhovoru.

Sarein se usmála na Reynalda, jako by se s ním chtěla podělit o vtip. „Nemůžeš čekat, že budou rádi. Kdybyste s nimi spolupracovali, vydělali by mnohem víc peněz." Pak opět zvážněla. „Ale teď už jejich žádost nesouvisí se ziskem, nebo snad ano? Hydrogové napadli lidské i ildiranské kolonie. Obranné síly Země vystupňovaly své úsilí, aby nás ochránily, roztroušené bojové svazy však nedokážou efektivně komunikovat. Armádní velitelé OSZ dostávají hlášení, jež jsou značně opožděná a neaktuální. Vy to můžete změnit."

Šlehla po nich přísným pohledem, jedním z těch, jimž se naučila od Basila. „Kdyby hydrogové přišli sem, Theron je stejně zranitelný jako jiné kolonie. A vy víte, že by OSZ přesto přišly, aby světoles bránily, třebaže jste jim vy sami svou pomoc odmítli."

Zelení kněží si mezi sebou začali znepokojeně šeptat.

„Poslouchejte mě! Telinkové spojení umožní OSZ držet stráž nad roztroušenými sídly. Umožní průzkumným lodím sledovat pohyb hydrogů. Díky včasnému volání o pomoc může záchranný tým dorazit o celé dny či týdny dříve, možná včas, aby zachránil lidské životy." Přelétla všechny přítomné pohledem. „Probuďte se, staňte se opět součástí lidské rasy! Jsme ve válce s hydrogy. My všichni."

Yarrod se rozhlédl po svých druzích, ti však mlčky vyčkávali, takže se role mluvčího ujal sám. „Víme, že se snažíš plnit svou povinnost, Sarein, stejně jako my." Tvářil se hrdě a nepřístupně. „Ale

jen zelení kněží mohou pochopit vyšší touhy světolesa. Nemůžeme jednat jen podle svých přání.“

Sarein se nevzdávala. „A ty ses zeptal světostromu, co máš dělat, strýčku? Namáhal ses hledat odpověď?“

Výstřední zelený kněz Rossia seděl sám stranou mezi vějíři kapradin u širokého kmene světostromu. „Stromy si přejí, abychom se zapojili do boje proti hydrogům a v sázce je přežití světolesa i zelených kněží.“ Usmál se a odhalil přitom temně zelené dásně. „Sareinin bratr Havraním hřadu právě položil důležitou otázku. Všiml si toho někdo z vás? Možná byste měli všichni použít telink a poslechnout si odpověď sami.“ Zavrtěl se, aby posunul svou zraněnou nohu do pohodlnější polohy. „Možná vám to otevře nový pohled na věc.“

Sarein se rozhodla důvěřovat svému instinktu a vybídla je: „Ano, jen do toho! Stromy jsou všude kolem vás — zeptejte se jich. Budu respektovat jejich rozhodnutí.“

Yarrod a ostatní zelení kněží se váhavě rozptýlili mezi propletenými stromy. Dotkli se prsty šupinaté kůry a zavřeli oči.

Ačkoliv se Sarein už naučila, jakou cenu má trpělivost, její mysl byla zmítána úzkostí. Reynald se na ni udiveně podíval. Takový vývoj událostí nikdo neočekával, jak se ale zdálo, světoles něco věděl.

Konečně Yarrod přerušil telink a obrátil se k Sarein. Slzy mu prýštily z očí a stékaly po vrásčité tetované tváři. Zelení kněží spolu ohromeně hovořili, tvářili se, jako by je někdo právě pokáral.

„Rossia má pravdu,“ řekl Yarrod. „Je mnoho informací, které se před námi stromy pokoušely skrýt, aby nás chránily. Tento konflikt je mnohem rozsáhlejší a mnohem starší; nejde o pouhou pomstu za Klikisskou pochodeň u Oncieru. Hydrogové chtějí zničit lidskou rasu, světoles, všechno…“

Kněží kolem Sarein vypadali vyděšeně, otřeseně. Yarrod zvedl hlavu a promluvil přímo k ní. „Ano, zapojíme se do války.“

63 NIRA

Nira společně s ostatními lidskými dělníky opustila oplocený chovný tábor a zamířila mezi rozeklané vrchy. Sluneční záře laskala její pokožku, vyživovala ji a dodávala energii potřebnou k životu.

Dala se do hovoru s lidmi vedle sebe a začala jim líčit, jak kdysi běhávala pod majestátnými theronskými stromy a cítila přitom uklidňující přítomnost nezměrného světolesa, dřímající mysl prastaré bytosti. Žádný z potomků kolonistů z Burtona nikdy neviděl větší strom, než byly pokroucené křoviny na svazích, většina z nich si něco takového vůbec nedokázala představit a mnozí byli přesvědčení, že si ta podivná žena se zelenou kůží opět vymýšlí.

Když Nira vstoupila do symbiotického vztahu s lesem, stala se součástí živé sítě. Mohla komunikovat se všemi ostatními zelenými kněžími a napojit se na neuvěřitelně rozsáhlou a složitou databázi světolesa budovanou celá milénia.

Ale na Dobrosu byla od světolesa odříznuta.

Na východní straně porůstala svahy pahorků vysoká hnědá tráva a v chráněných prohlubních se krčily temné ostnaté stromy. Nira se na ně toužebně dívala, neboť je považovala za zakrslé příbuzné světostromů. Nahradit jí je však nemohly.

Ildiranští strážní a dělníci odění do uniforem svých kruhů se zapřáhli do kár a společně s lidmi zamířili na naleziště. Tyto kruhy byly zrozené k práci a ani je nenapadlo, že by si zajatí lidé možná přáli trávit své dny jinak, než dřinou pro dobroského místodržícího.

Nira tiše a toužebně prohodila: „Ti nejobratnější z mladých Theroňanů se stávají stromovými tanečníky. Přeskakují z větve na větev a metají salta ve vzduchu, létají mezi haluzemi.“ Usmála se, když si vzpomněla na představení, přeskoky a veletoče, při nichž se tajil dech. „Stromy napomáhají jejich hbitosti. Nikdo nikdy nespadl.“

Žena středních let vedle ní dál lhostejně odkopávala hlínu a vybírala z ní kameny. Nira si povzdychla, ale hovořila dál. Ačkoliv jí zajatci kolem zdánlivě nevěnovali pozornost, věděla, že naslouchají. Čím jiným by zaměstnali své mysli?

Dozorčí poslal lidské dělníky do hlubokých erozních rýh, kde povětrnostní vlivy odhalily prastaré geologické vrstvy a cenné perleťové fosilie. Nira za pomoci ručního nástroje odsekávala měkký pískovec. Koryto bylo pradávným hrobem pokroucených korýšů,

nádherných měkkýšů, zkamenělých bezobratlých živočichů. Fosilizované opálové kosti a duhové skořepiny byly vyleštěny a posloužily řezbě složitých ornamentů, nejznámějšího dobroského produktu… Mnohem známějšího než genetické zrůdy.

Nira odštípla kámen a konečně z něj uvolnila dokonalou šroubovitou mušli se zachovalými jemnými chapadly tvora, jenž kdysi žil uvnitř. Bolavými prsty uchopila tvrdý štětec, aby fosilii očistila. Byla nádherná, třpytila i ve sluneční záři. Tohle podivné stvoření bylo uvězněno v nánosech, přírodní síly je konzervovaly a proměnily v kámen.

A nyní je Nira uvolnila, po milionech let. Vložila skvost do nejbližšího košíku a napadlo ji, zda zdejší zajatci jednou získají svobodu, jako tento poklad.

Jakmile se Niřina pracovní skupina vrátila do tábora, lidé byli omytí jako nůž ostrými proudy ledové vody. Nira se postavila stranou, nahá a mokrá, přesto se jí nepodařilo uniknout zkoumavým pohledům lékařů, kteří každé tři dny prohlíželi všechny plodné ženy.

Po mnoha generacích života v zajetí tady byla cudnost nedostupným luxusem. Chovná skupina lidí se vyznačovala rozmanitými rysy, od tmavé po mléčnou až po pihatou pleť, avšak zelená kněžka z Theronu vždy přitahovala pozornost. Nira necítila stud a to, co se s ní její věznitelé chystali udělat, přijímala odevzdaně.

Na přímý příkaz dobroského místodržícího měla být Nira v zájmu pokračujících pokusů těhotná co nejčastěji.

Žádného jiného z lidských vězňů nepovažoval za tak „zajímavého“. Nyní ji lékař uchopil za paži a Niře se rozbušilo srdce. Klopýtavě ho následovala do táborové vyšetřovny.

Zpočátku, před lety, se snažila bránit, vzpírala se, kopala a bojovala proti tomu, co jí chtěli udělat. Vrhla se na lékaře a snažila se je uškrtit nebo jim nehty vyškrábat oči. Nemělo to však smysl. Strážní ji snadno odtrhli, lékaři ji pak svázali a provedli své testy tak jako tak. Za trest ji navíc zavřeli na celý týden do tmy. Později našla útěchu v péči o rostliny a keříky kolem táborových baráků, a strážní zjistili, že jí mohou ublížit, jestliže její poklady vytrhají a zadupou do hlíny.

Proto se rozhodla bojovat jinými způsoby.

Nyní jí lékaři v jasně ozářené ordinaci odebrali krev a vzorky tkání, vaginálně ji vyšetřili, aby zjistili stav její dělohy. Hovořili mezi sebou, na Niru se obraceli jen se strohými příkazy. Teď už věděla, co má dělat, třebaže to z duše nenáviděla.

Zavřela oči, zatímco se v ní lékaři šťourali svými nástroji. Slzy ji pálily pod víčky a čelist ji bolela od toho, jak pevně zatínala zuby. Věděla, že už uplynula dostatečně dlouhá doba ode dne, kdy porodila silné a tiché dítě zplozené mohutným, děsivě vyhlížejícím vojákem.

Její jediné naděje byly děsivé: snad poslední těhotenství způsobilo komplikace, možná se jí utvořily cysty na vaječnících nebo blokáda vejcovodů, jež by jí zabránila mít další děti. Potom bude mít cenu jen jako dělnice — osud sice nepříjemný, ale pořád lepší než to, co už zakusila.

Doktor však vyřkl nenáviděná slova: „Je plodná.“ Nira sebou trhla a vydala tiché zasténání, jež ihned vědomě potlačila. „Zkontrolujte záznamy a zjistěte, jaká kombinace genů zajímá místodržícího teď.“

Nira táhla nohy za sebou, zatímco ji strážní vlekli do inseminačních baráků. Ublížila by sama sobě, kdyby se vzpírala. Nesměli ji poškodit, přesněji řečeno — její rozmnožovací orgány. Mohli ji však pořezat na jiných místech těla, zjizvit ji, způsobit palčivou bolest. Zvítězili by, pokud by s nimi bojovala podle jejich pravidel.

Právě teď mohla Nira udělat jen jediné — modlit se, aby otěhotněla co nejdříve. Před lety, se zdráhavým vojenským důstojníkem adarem Kori’nhem, musela podstoupit styk jenom jednou. Adar měl přitom alespoň dost slušnosti, aby se styděl.

Ostatní byli horší…

Tentokrát ji lékaři zamkli v jasně osvětlené místnosti, vybavené pouze zařízením sloužícím pro osobní hygienu a trochou jídla. Přirozeně nechyběla postel. Byl to stroze zařízený pokoj, kam vybraní Ildirané chodili splnit zadaný úkol, stejně jako odcházeli do kaňonů dobývat fosilie. Nira napjatě naslouchala i těm nejslabším zvukům chodby, aby zachytila blížící se kroky příštího mučitele.

Aby se ubránila děsivým myšlenkám, představovala si útulné pokoje Hranolového paláce, kde se s Jora'hem milovali. Tehdy se v těch sladkých romantických dobách k němu tiskla, aby cítila dotek

jeho kůže, dotýkala se jeho svalů a hleděla do zářivě modrých očí. ' Byl to tentýž tělesný akt… svým způsobem.

Nira seděla se zády opřenými o stěnu a oči upírala na dveře. Tíživé vteřiny se vlekly. Venku v táboře se lidé věnovali svým každodenním pracím, někteří z nich byli stejně jako ona odvedeni do inseminačních baráků. Všichni pak večer sejdou ve společných barácích k noclehu. Ona jediná se snažila zůstat silná, myslela na Jora'ha, na svou dcerku Osira'h, svou Princeznu.

Když se dveře konečně otevřely a strážní dovnitř uvedli jejího přiděleného druha, zděšení do ní udeřilo jako blesk. Tentokrát ji měl oplodnit člen kruhu drsnoutů, pouštní ror s ještěří kůží, ostražitým výrazem, ostře řezanými rysy a očima skrytýma ve štěrbinách. Tento tvor měl k lidské podobě ještě mnohem dál než většina Ildiranů.

„Pokud bys potřeboval pomoc, zavolej," řekl jeden ze strážných, když zavíral dveře. Na ni nikdo nebral ohled.

Ještěří muž si začal svlékat své pískově žluté oblečení, Nira se před ním neměla kam schovat. Se záchvěvem odporu zhodnotil její nahé tělo. Odhodil oblečení stranou a hrubě jí ukázal na postel.

Nira věděla, že křik je zbytečný. Místo toho pomyslela celým svým srdcem na Jora'ha a snažila se myslet jen na něj. Bylo to však velmi, velmi obtížné.

64 OSIRAH

Osira'h seděla sama na podlaze malého pokoje. Dokonale bílé stěny a strop byly zalité září zapuštěných megaflektorů. Nemohla nic slyšet, neviděla ven. Bylo to obtížné, ale ona se jen usmála.

Podstupovala tohle cvičení den po dni, kam jej její paměť sahala. Ostatní dětští míšenci byli vychováváni a cvičeni jinde, rozdělení do skupin podle svých schopností, opakovaně hodnoceni a kontrolováni. Jejími učiteli byli lékaři, vědci, teoretici a sám dobroský místodržící. Věděla, co po ní chtějí, a s radostí úkoly plnila.

Odborníci pro ni systémem pokus-omyl společnými silami sestavili učební plán, řídící se jejími dosavadními úspěchy stejně

jako očekáváním Ildiranů. Osira'h se měla učit věci, které se před ní ještě nikdo nenaučil. Měla schopnosti, telepatické dovednosti a doposud neodhalená tajemství, jež bylo zapotřebí posilovat a pěstovat.

Nikdo přesně nevěděl, jak pozoruhodnou dívenku vést, aby se naučila používat své vrozené schopnosti vzniklé splynutím telinku zelené kněžky a ildiranského thismatu. Bez ohledu na to, jak se snažili, se Osira'h snažila ještě víc. Jednou najde klíč ke svému osudu.

Nyní seděla v izolovaném pokoji a upírala mrkající oči na uzavřenou zástěnu. Osira'h otevřela mysl a nechala do ní proudit vjemy. Určit osobu na druhé straně bariéry bylo snadné, pokud stála blízko a čekala, až ji holčička odhalí.

„První je na místě," řekla Osira'h nahlas, neboť věděla, že ji pozorují. „Je silný… odhodlaný." Zhluboka se nadechla, poddala se dojmům a ve své mysli kreslila obraz neznámého. „Jedná podle rozkazů, neklade otázky. Zná své místo a netouží být lepší…, neboť je přesvědčen, že v tom, co dělá, dosáhl dokonalosti." Usmála se. Odpověď si odvodila téměř okamžitě. „Je to strážce."

Dveře se otevřely a za nimi se ukázal mohutný muž

I z vojenského kruhu, jemuž přikázali, aby stál na místě. Dveře se opět zavřely a ona věděla, že strážce dostal příkaz se stáhnout.

Osira'h pohlédla na strop. „To nebylo vůbec těžké. IIdirané z vojenského kruhu jsou tak průhlední, tak jednoduší!"

Nikdo neodpověděl, přesto ji slyšeli. Vždycky jí naslouchali. A ona se je vždy snažila překvapit.

Osira'h opět soustředila svou pozornost na dveře, kde vycítila přítomnost osoby, která se vzápětí stáhla, a pak další. Přecházela sem a tam…, nebo jich bylo víc. Myšlenky zněly horečnatě, roztříštěně…

Cítila z nich hlubokou touhu, zoufalou potřebu pomoci, potěšit kohokoliv nadřízeného, pečovat o svého pána i milovat jej. „Samozřejmě!" Zachichotala se. Pečovatelé se nikdy nevyskytovali osaměle, skupina byla základem jejich existence. Vždy pobíhali sem a tam a snaživě vykonávali rozkazy. Plnění zcela všedních úkolů a občasné chvalné poplácání po hlavě je přivádělo do extatického nadšení.

„Tak se podívejme. Jsou to pečovatelé, to je zřejmé, ale kolik? Je těžké je rozlišit. Jejich myšlenky jsou tak plytké, ale slyším… tři, čtyři jednotlivé ozvěny. Jsou to čtyři pečovatelé.“

Dveře se opět otevřely a dívka spatřila čtveřici drobných trpasličích Ildiranů. Pohlédli na ni a zamžourali, jako by se k ní chtěli rozběhnout a nějak ji potěšit. Než však mohli vstoupit do testovací místnosti, dveře se opět zavřely.

Osira'h se zaklonila. Ráda by věděla, zda zkoušející vůbec tuší, jak snadné to pro ni nyní je. Jejím úkolem bylo vycítit tužby a potřeby rozličných osob, určit co řídí jejich život, najít nejlepší způsob komunikace a dosáhnout skutečného porozumění.

Hydrogové, neskutečně cizí a odlišní, budou mnohem, mnohem tvrdším oříškem než Ildirané, kteří navíc ochotně spolupracovali.

Občas se ji dobroský místodržící pokoušel zmást tím, že mezi testované osoby zařadil některého z lidských zajatců, i těm však bylo snadné porozumět. Jelikož se jim nedostalo žádného výcviku ani vzdělání, jejich mysl zůstávala hladová, plná otázek bez odpovědí. Chovní zajatci se nedali rozdělit do kategorií tak jako Ildirané. Každý z nich byl osobitý.

Potom Osira'h cítila, jak ke dveřím přistupuje další testovací subjekt. Rychle se obrátila, dychtivá nalézt další odpověď.

Tentokrát ale cítila změť protichůdných emocí a intenzivní myšlenky, jako by tato mysl byla dostatečně silná, aby ji dokázala zmást a odrazit otevřeně položené otázky. „Ach, konečně něco obtížnějšího!“ řekla.

„Je tam síla a odhodlání, a také… mnoho tajemství. Tato osoba je mistrem ve skrývání svých myšlenek, její motivace je však jasná. Ví, co musí vykonat, třebaže s ní druzí nesouhlasí. V hloubi srdce je přesvědčená, že jedná správně.“

Usmála se, když vycítila sílu a neochvějné vědomí povinnosti. Byl si sám sebou jistý stejně neochvějně, jako voják. A byl přesvědčen, že zachrání Impérium.

Osira'h se radostně zasmála, potěšená novým trikem. „Místodržící, už se učíš, jak mě oklamat!“

Dveře se otevřely a za nimi stál Udru'h s rukama zkříženýma na hrudi. Pohlédl na ni s neskrývanou pýchou. „Jsi každý den lepší, Osira'h. Byl jsem si jistý, že před tebou dokážu své myšlenky skrýt.“

„Znám tě příliš dobře. Přede mnou nemůžeš nic skrýt.“ Osira'h vykročila kupředu, aby stanula naproti němu.

Objal ji paží kolem útlých ramen. „Přesně tak to má být. Doufám jen, že díky svým schopnostem stejně snadno prohlédneš hydrogy.“

65 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Jora'h stál v místnosti plné lebek, ponořen do svých myšlenek. Poslal pryč strážné i pečovatele, aby mohl být v komnatě o sám. Dokonce i zářící mléčné stěny vynadaly jako průsvitné kosti.

Ossuarium Hranolového paláce bylo místo kontemplace a přemítání, kam synové Mága-imperátora chodili vzdávat hold. Zde, v řadách zdobených výklenků připomínajících plásty hmyzího hnízda, spočívaly lebky předchozích Mágů-imperátorů, vznešených vládců ildiranského Impéria, kteří vládli během uplynulých tisíciletí.

Jora'hovi visely ruce podél boků, dlouhý šat ho tížil na ramenou — nebyl však zdaleka tak těžký, jako odpovědnost a otázky trýznící jeho mysl. Pohlédl na řadu prázdných očních jamek, malých pravidelných zubů a hladkých bělostných čel. Když byli tito muži Prvními následníky, přišli také do této místnosti, aby kladli stejné otázky jako nyní on? Copak všichni, dokonce i jeho otec Cyroc'h, stáli zde, v ossuariu, užaslí a zděšení vlastní nepřipraveností?

Zanedlouho také lebka Jora'hova otce zaujme své místo mezi mlčenlivými váženými předky.

Všichni Ildirané věřili ve Věčný jas, úroveň bytí tvořenou čirým světlem. Paprsky tohoto svatého světla pronikaly do hmotného vesmíru a Mág-imperátor byl ohniskem těchto duchovních vláken, thismatu. Všichni Ildirané jej cítili, některé kruhy silněji než jiné. V jejich víře nebylo místo pro pochybnosti, a tedy pro soutěžící sekty kněží, či různé výklady, tak jako u lidské rasy. Členové kruhu světlonošů dokázali soustředit paprsky světla a ukázat tak směr prostším Ildiranům.

První následník Jora'h však musel cestu najít sám.

Všechny kruhy Ildiranů uchovávaly lebky svých mrtvých. Ty díky zvláštní fosforeskující látce obsažené ve struktuře kostí po nějakou dobu zářily, ale postupně pohasínaly. Lebky Mágů-imperátorů, kteří byli Věčnému jasu nejblíže, však vydávaly světlo po více než tisíc let.

A nyní stál Jora'h před nimi. Žhnuly vnitřním jasem, jako by uvnitř žily myšlenky, jako by jimi stále proudilo thisma, a Jora'h čekal na vnuknutí. Marně.

Učil se každý den, pracoval společně se svým otcem a rádci, aby se připravil na svou budoucí roli vládce. Věděl, že mnoho věcí před ním stále zůstává skryto, tajemství, jež mohl pochopit jen Mág-imperátor. Až nastoupí na trůn a stane se středobodem thismatu, vše mu bude odhaleno. Do té doby měl o čem přemýšlet.

Čím více pracoval na svém zdokonalení, tím méně se cítil připravený. Jora'h však věděl, že ho jeho lid bude následovat. Nezpochybní jeho rozhodnutí, neboť pevně věří v thisma a v laskavost svého vládce. Jora'h by dal nevím co, kdyby jeho víra v sebe sama byla stejně silná.

Po chvíli strávené tichým rozjímáním nad lebkami nakonec všem svým předkům slíbil, že udělá vše, co bude v jeho silách. Mělali jeho lebka jednoho dne spočinout v ossuariu Hranolového paláce, vynasnaží se, aby toho byl hoden.

Potom Jora'h odešel více znepokojen otázkami jak naložit se svým životem, než pomyšlením na svou posmrtnou památku.

Když se vracel do svých soukromých komnat, Jora'h si s úlekem povšiml mihotavé siluety neznámého Ildirana čekajícího na něj za barevnými průsvitnými stěnami.

Nemyslel si, že by zapomněl na setkání s další ze svých milenek. V posledních dnech byl tak zaměstnán hovory se svým nemocným otcem a přemítáním v ossuariu, že byl nucen odložit mnoho plánovaných schůzek. Poté, co se stane Mágem-imperátorem, už milenku nikdy mít nebude. Jak se však tato obávaná chvíle blížila, Jora'h si uvědomoval, že jeho potěšení z takovýchto tělesných rozkoší mizí. Jeho mysl tížily důležitější věci.

Ke svému překvapení našel uvnitř komnaty Thor‘ha. Mladý muž prudce vstal a s neochvějným odhodláním vyšel otci vstříc. „Musel jsem se odvolat na svá rodová práva, abych strážné a byrokraty

přesvědčil a oni mě sem pustili. Potřeboval jsem se s tebou setkat v soukromí.“

Jora'h za sebou zavřel dveře. „Vždycky si s tebou rád promluvím, Thor‘hu!“

První následník si svého syna prohlédl. Nejzřetelnější proměna se dotkla jeho zevnějšku. Mladík se umyl a opět pečlivě upravil, tvář měl napudrovanou a pečlivě nalíčenou a na jeho čisté pokožce ulpívala podivná, svůdná vůně parfému.

Jeho opět až příliš upřený pohled očí ovšem svědčil i užití shiingu. Následkem působení drogy byl Thor'hův obraz v síti thismatu rozmazaný a nezřetelný. Znepokojivé! Jora'h si uvědomil, že po onom strašlivém hydroském útoku na Hyrillku se shiing pravděpodobně stal nedostatkovým zbožím. Stejně jako všechno ostatní.

Thor'h se oblékl do skvostné uniformy následníka, jak příslušelo jeho postavení. Z mladého muže vyzařovala hrdost a sebedůvěra, což byla výrazná změna oproti nedávným dnům plným radovánek, kdy odmítal brát své povinnosti vážně. V životě chlapce, který si myslel, že vše dostane na zdobeném podnose, se mnohé změnilo.

Kdykoliv v minulých dnech Jora'h navštívil svého syna, vždy ho našel bledého a neupraveného, jak klečí lůžka místodržícího. Na Jora'ha tato změna udělala dojem. Thor‘h vypadal, jako by prošel zkouškou ohněm i podle všeho dospěl k nějakému rozhodnutí. „Otče, dal jsi mi jasně najevo své přání, abych studoval zde, v Hranolovém paláci. Avšak od té chvíle, kdy jsi mi oznámil, že se musím vrátit na Ildiru, se mnohé změnilo, hyrillský místodržící je stále v hlubokém subthismatickém spánku a podle všeho se už nikdy neprobudí.“ Thor'hovi se zlomil hlas, ale dokázal se ovládnout.

Jora'h viděl, jak mladík svého strýce Rusa'ha miloval. „Lékaři dělají vše, co je v jejich silách.

Thor‘h ho přerušil. „To já vím.“ Udělal krok kupředu.

„Otče, hydrogové zničili hyrillskou úrodu, města i kosmodromy. Obyvatelé — mezi nimi i mí blízcí přátelé — byli těžce zraněni. K dovršení jejich neštěstí s nimi už není místodržící, nejbližší spojovací článek s Mágem-imperátorem, a zřejmě už nikdy ani nebude. A jeho nástupce není připraven.“ Napřímil ramena. „Chci se vrátit zpět na

Hyrillku a dohlédnout na záchranné a obnovovací práce. Někdo je musí řídit. Náš lid potřebuje vedení.“

Thor'hova žádost Jora'ha polekala, přesto se nad ní vážně zamyslel. Možná to byl nakonec dobrý nápad. Mladík se tak o povinnostech vládce bezpochyby naučí víc, než během lekcí v Hranolovém paláci. Uvědomil si, že přikyvuje.

„Je to skvělá myšlenka, Thor‘hu,“ řekl a překvapil tak svého syna, který se s úlevou usmál. „Mou první reakcí byla snaha tě chránit a držet tady, na Ildiře. Já sám jsem však vedl až příliš bezstarostný život, který mě dostatečně nepřipravil na převzetí role Mága-imperátora. Ty se staneš Prvním následníkem v mladším věku než já, tvá žádost však dokazuje, že se rychle učíš. Ano, souhlasím. Hyrillka tě potřebuje.“

„Děkuji ti, otče.“ Thor‘hem zjevně zmítaly protichůdné emoce — žalost nad pochmurnou prognózou vývoje strýcova stavu a radost z brzkého návratu na planetu, kterou po tolik let nazýval svým domovem.

Jora'h otevřel dveře a zakřičel tak, aby ho slyšeli úředníci, dozorčí i zástupce Sluneční flotily: „Musíme to naplánovat společně, Thor'hu! Obnova Hyrillky bude velkým úspěchem, skvělým základem pro tvou budoucí vládu.“

Thor’h se náhle zdál ohromen spádem událostí, tváří v tvář nadšení svého otce už ale nemohl couvnout. První následník svolal do svých komnat tucet zástupců jednotlivých kruhů, s nimiž pak celé hodiny vybíral dělníky a inženýry, kteří měli doprovodit Thor'ha k Horizontální hvězdokupě.

66 DEL KELLUM

Doma, mezi prstenci Osquivelu, Del Kellum s úsměvem sypal do akvária s elegantními skaláry vločky sušeného krmiva. Černovlasá Zhett vlétla nečekaně do místnosti a vylekala ho tak, až do nádrže vysypal všechny granule najednou, k velké radosti pruhovaných rybek.

Ometl si dlaně. „Co je, zlatíčko?“ Poslední dva dny byla pryč, rozvážela zásoby a dohlížela na vesmírné doky i hutě tvořící součást loděnic. Opatrně usadil víko zpět na nádrž s rybičkami.

Potom si všiml naléhavosti v jejích temných očích. „Tati, Nikko Chan Tylar právě přinesl varování od Mluvčí Peroniové.“ Zhett mu vzkaz podala, jako by to byla výbušnina. „Míří sem osíci.“

Kellum se na zprávu podíval nejprve s úžasem, poté se zděšením a nakonec s pevným odhodláním. „Musíme všechno rozebrat. Něco schováme, něco tady necháme i zbytek zničíme. Svoboda je na prvním místě. Zisk a pohodlí jsou podružné.“

Vyhlásil poplach a svolal všeobecnou poradu. Podle informací zaslaných Tasiou Tamblynovou jim ani při nejoptimističtějším odhadu nezbývaly víc než tři týdny.

Del Kellum stál uvnitř administrativní místnosti opatřené okny, oblečen do kombinézy s mnoha kapsami a zdobené výšivkou složenou z obvyklých klanových vzorů. Společně se Zhett určoval priority a koordinoval pracovní týmy. Provedli propočty, takže velmi dobře věděl, jak tvrdě je třeba pracovat a jak rychle pak musí proběhnout evakuace.

Zhett řekla: „I kdyby se nám nepodařilo zahladit všechny stopy po těžbě, můžeme je alespoň zakamuflovat. Pokud je osíci najdou, budou to považovat jen za akci malého rozsahu. A možná je hydrogové zaměstnají tak, že nebudou mít čas zajímat se o trochu smetí v prstencích.“

„Můžeme v to doufat,“ odpověděl Del a zamračil se. Pohlédl na elegantní rybičky, které si pluly v nádrži, zcela lhostejné k celému vesmíru.

Zhett zlobily její neposlušné dlouhé vlasy, proto je stáhla do týla páskou, než opět nahlédla do tabulek. Kellum nevěděl, co by si bez své dcery počal. Kdykoliv se podíval na Zhettinu tvář, její temná krása mu připomněla dávno ztracenou ženu — či dokonce bojovnou Shareen Pasternakovou, která se měla stát jeho druhou ženou.

Nakonec učinil nelehké rozhodnutí. „Odstavíme a evakuujeme všechny naše kometami destilerky, ostatní zařízení ale necháme tam, kde jsou, vysoko nad soustavou. Je tam málo světla a taviči pece i sběrné komory jsou samy velké jako asteroidy. Pokud osíci přijdou,

uvidí planetu a prstence, ale nenapadne je honit se za kousky kovu roztroušenými na okrajích. Prosme Hvězdu, aby si ničeho nevšimli.“

„Kromě toho,“ podotkla Zhett, „když stáhneme dělníky z kometárních polí, získáme tisíc pracovních sil, které můžeme nasadit tady na prstencích.“ Naneštěstí loděnice neměly dostatečně výkonné systémy podpory života či zásoby jídla na to, aby mohly pojmout tak velký počet lidí na delší dobu.

Kellum s těžkým srdcem hleděl na velkou, téměř dokončenou nákladní loď. Trup a nosná žebra už byla na místě, chybělo jen smontovat vysoce výkonný mezihvězdný pohon. Ani při nejoptimističtějším odhadu průběhu prací nebylo pravděpodobné, že by se pracovním četám podařilo dokončit tohle dílo včas. A žádná „akce malého rozsahu“ by nedokázala vytvořit tak složitou loď.

Proto Kellum vyslal kutry s demoličními četami na palubách, aby rozmontovaly nákladní plavidlo na základní části. Loď ještě nestačil ani pokřtít a teď ji, navzdory ohromným vynaloženým nákladům, musel zahubit.

Povzdychl si, potřásl hlavou a pohlédl na Zhett. „Vůbec mi nevadí, že osíci konečně chtějí těm hydroským zmetkům poslat jasný vzkaz. Jen bych byl raději, kdyby to udělali někde jinde a mě nechali pracovat.“ Doufal, že se mu hlavní kusy lodi podaří zachránit, pokud budou osquivelské loděnice opět obnoveny.

„Víš, tati, kdyby se dozvěděli o naší firmě, nejspíš by udeřili i na nás.“

Žertem ji pokáral: „To nemáš nic na práci? Žádného dělníka, kterého bys mohla obtěžovat, nebo důlního inženýra, s nímž bys flirtovala?“

Zasmála se. V posledních dnech to byl velmi vzácný zvuk. „Udělám, co si jen budeš přát, tati.“

Později, když si prohlížela největší zařízení doků a administrativní stanice, ji napadla rychlejší varianta — stačilo je jednoduše zamaskovat nastříkáním matné minerální pěny na hladké povrchy. Geometrické tvary a jejich uspořádání stále zřetelně prozrazovaly umělý původ, pokud je však osíci nezačnou zkoumat zblízka, bylo je možné považovat za pokroucené kameny v prstencích.

„Je to docela dobré, zlatíčko.“ Kellum svou dceru objal. „Později můžeme vrstvu sloupat a všechno použít znovu.“

Tuláci v manipulačních buňkách odlétali na místa roztroušená mezi prstenci a sotva dokončili jeden úkol, hned se zase dobrovolně hlásili k další účasti na horečně probíhající operaci. Veškeré osazenstvo pracovalo jen s minimem odpočinku a krátkými přestávkami na jídlo. Dva muži zemřeli, když se nosná konstrukce utrhla z úvazu a odplula do jejich letové dráhy. Veškeré práce se na hodinu zastavily, na důkladné vyšetřování ale nebyl čas. Del Kellum poslal všechny zpátky do práce s napomenutím, aby byli opatrnější.

K planetě se slétla pestrá směsice lodí z jiných tuláckých klanů, které mrhaly vzácným ekti, jen aby nabídly další pracovní čety nebo hmotnou podporu. Všechny rodiny se sjednotily v nesmírném úsilí, aby Kelluma podpořily a pomohly mu vše ukrýt. Až přijde čas, lodě odvezou přebytečnou osádku, zatímco Del Kellum a jeho základní skupina se skryjí v bezpečí uvnitř prstenců a budou tam čekat na další události jako králíci v houští.

Docházelo k nehodám, škodám na vybavení, vyčerpaní lidé dělali hloupé chyby. Malé lokální ošetřovny se naplnily reptajícími a netrpělivými dělníky, kteří se už nemohli dočkat, až jim ošetří rány a budou se moci opět vrátit k práci. Ačkoliv bezpečnostní záznamy vypadaly katastrofálně, Kellum neměl na vybranou. Nesměli zpomalit.

Jak dny míjely, se svírajícím se srdcem sledoval, jak jeho životní dílo postupně mizí. Teď však nemohl truchlit. Měli málo času.

Bojový svaz OSZ už byl na cestě.

67 KRÁL PETR

Jelikož se formálního spuštění nových vojenských compů účastnil sám král, celá událost přitáhla, alespoň podle Petrova názoru, mnohem více pozornosti, než by si zasloužila.

Místo, kde se měla konat přehlídka, bylo dokonale upravené a působilo dojmem, že lidé nebo compové zastřihli, prohlédli a přičísli každé stéblo trávy a na všech květinách urovnali jednotlivé okvětní plátky. Podél jedné strany prostranství byly vztyčeny nově natřené tribuny, zastíněné barevnými markýzami. Prapory se symbolem Zemské hanzovní ligy se třepotaly ve větru. Petr si poprvé uvědomil nakolik mu znak Hanzy — Země obklopená soustřednými kruhy — připomíná terč s jeho domovskou planetou usazenou v samotném středu.

Hranatá skladiště a výrobní hangáry tvořily cosi jako ohraničení parkové předváděcí zóny. Nedaleko královské tribuny pod čistým modrým nebem stály dva křižníky manta, největší plavidla, jaká se na přistávací plochu vešla.

„Proč ještě nezazněly fanfáry?“ zeptal se Petr.

„Nebuď netrpělivý!“ Basil Wenceslas se s úsměvem posadil do stínu vedle něj. „Důležité ceremonie musí probíhat pozvolna a důstojně.“

„Na druhou stranu, pokud se začnou diváci příliš nudit, dojem z tvého velkolepého divadla poněkud vyprchá.“

Prezident se na něj zamračil. Pak promluvil do malého komunikačního zařízení a nařídil svému pobočníkovi, panu Pellidorovi, aby událost zahájil.

Když zazněla břeskná hudba, obecenstvo začalo mávat třpytivými fábory. Admirál Stromo, který zastával úlohu ceremoniáře a velel uniformovaným jednotkám OSZ, vypochodoval v čele pluku z prvního křižníku manta na přehlídkové prostranství.

Petr si povšiml dokonalé přesnosti pohybů. Velmi dobře věděl, kolik hodin museli vojáci věnovat nácviku této nesmyslné přehlídky. Mužstvo a poddůstojníci v plné zbroji se i s praporečníky v čele pohybovali kupředu jako bezduší roboti. Po letech panování už Petr chápal význam efektních představení. Přehlídky, jako byla tato, měly ohromit davy a vzbudit dojem, že armáda, jejíž vojáci dokážou pochodovat v dokonalých útvarech a provádět bezchybné obraty, bude v boji proti hydrogům neporazitelná.

Petr nasadil pochvalný výraz, jenž měl na jeho obličeji zůstat po celou dobu jako maska. Jak věděl, média budou sledovat každou jeho reakci.

Stromo vydal svým jednotkám rozkaz zastavit, a ty strnuly. V té chvíli se rozhostilo omračující ticho, uniformovaní muži a ženy stáli v pozoru jako oblečené loutky. Basil do Petra strčil a král začal tleskat. Dav se hlasitě rozjásal.

„Působivá podívaná," řekl Basil. „Ale noví vojenští compové tomu dodají zcela nový rozměr."

„Pokud budou fungovat, jak se předpokládá," odpověděl Petr. „Ještě jsme je neviděli v aktivní službě."

„Nedívej se na všechno pořád tak černě! Po tom, co nám nepřítel uštědřil tolik ran, se musíme něčím pochlubit."

Petr pokrčil rameny. „Pořád mi opakuješ, že je jedno co dělám, hlavně když se řídím programem."

Potom se na vzdáleném konci rozlehlého cvičiště otevřely dveře obrovského hangáru. Působilo až komicky, jak se dav jednohlasně nadechl, když nové modely vojenských compů vypochodovaly ze skladovacího hangáru. Pohybovali se zcela synchronizované, článkovité bytosti sunoucí se po přesně vytýčených drahách.

Pokrokové klikisské technologie, které kybernetičtí inženýři objevili díky demontáži Joraxe, byly obratem aplikovány, a montážní linky nyní pracovaly přesčas, aby vyrobily dokonalejší vojenské modely. Sedm hmyzích klikisských robotů nyní stálo nedaleko továrny a pozorovalo přehlídku. Petr z nich neměl dobrý pocit a napadlo ho, kdo jim to dovolil.

Vojenské compy, větší než tradiční naslouchací nebo přátelské modely, nemohl nikdo považovat za milé společníky. Pochodovali rázným tempem, proudili ze skladiště v dokonalých řadách, aby vzápětí zahájili kaleidoskop složitých manévrů, to vše bez jediného pochybení či zaváhání. Bylo to ohromující.

Petra napadlo, jak se asi musí cítit admirál Stromo stojící vedle svých nejlepších jednotek.

„Stále potřebují lidského velitele," řekl Basil, jako by vycítil královy obavy. „Kdysi, v polovině dvacátého století, když byly počítače a roboti poprvé použiti k automatizaci průmyslu, se mnoho dělníků bálo, že zlovolné stroje ovládnou svět a všechny připraví o práci." Pobaveně se usmál nad tou dětinskou představou. „Ve skutečnosti stroje lépe zastanou špinavou a jednotvárnou práci. Jako tito noví compové. Až pošleme své lodě do ohně, místo tisíců lidí na

palubách ponesou jen osádku můstku a velení operace. Bojovat budou compové. Jen si představ, kolik životů tak ušetříme!“

„Druhou stranou věci je,“ odpověděl Petr, „že velitelé Čtverců budou ochotněji povolovat sebevražedné mise.“

„Efektivní mise,“ opravil ho Basil. „Ildiranská Sluneční flotila to u Qronhy 3 prokázala jasně. Doposud je to jediný případ, kdy se někomu podařilo zničit hydroskou loď. Nebo bys raději zapálil další Klikisské pochodně a začal ničit hydroské planety? Tato možnost je stále ve hře.“

„A vyhrotil tak konflikt do té míry, že hydrogové začnou usilovat o vyhubení lidské rasy cíleně?“ Petra zamrazilo. „Podle mě to není rozumné.“

„V tom se shodneme, takže neohrnuj nos nad těmi novými compy. Za několik týdnů nám u Osquivelu budou dobří.“

Ukázka dovedností vojáků OSZ byla bezpochyby překonána. Jako proplétající se prsty rukou napochodovaly řady nových compů mezi zástupy uniformovaných lidí a v jediném okamžiku se zastavily. Petr na prostranství pod sebou spatřil složitou mozaiku složenou z uniforem, praporů a kovových těl. Vojenští compové dokončili svou ukázku, na vlnu nadšeného pískotu a potlesku však nijak nereagovali.

„Prones proslov, Petře,“ řekl Basil.

Král vstal a v duchu si řeč prošel. Během let našel způsob, jak překroutit několik frází, či mírně pozměnit význam slov, jen aby dal najevo svou nezávislost.

Když aktivoval mikrofony, jeho slova zahřměla prostranstvím: „Mí občané! Právě jste byli svědky velkého pokroku v technologii výroby compů, nové naděje na rychlý konec této války. Ačkoliv nepřátelští hydrogové představují strašlivou hrozbu pro lidskou civilizaci, naši vědci a náš průmysl napjali své síly a postavili se jí.“

Počkal, až jásot utichl, a pak napřáhl ruku směrem k novým robotům na přehlídkovém prostranství. „Tito vojenští compové jsou cennou zbraní. Zachrání životy mnoha našich synů a dcer, kteří by jinak padli v boji, tak jako členové výzvědné letky, kteří nedávno zahynuli u Dasry. Tito roboti nahradí posádky našich bitevníků, budou poslouchat rozkazy bez otázek, bez ohledu na vlastní přežití.

Díky nim můžeme konečně očekávat den, kdy dosáhneme vítězství nad hydrogy.“

Nadechl se a pozvedl hlas. „Admirále Stromo, nabízím vám tyto nové vojáky pro boj proti našemu nepříteli. Přijímáte je?“

Daleko od něj, na přehlídkovém prostoru, admirál odpověděl: „Ano, můj králi! Naši vojáci OSZ jsou ti nejlepší, jací kdy byli vycvičeni, s hrdostí však přijímám tyto compy jako součást posádek našich bitevních lodí.“

„Učiňte tak ve jménu lidstva a zastavte nesmyslnou agresi ve Spirálním rameni.“

Basil se pohodlně opřel, samolibý a spokojený. „Tohle je důležitý den, Petře. Jeden z mnoha. Tvá růžolící nevěsta Estarra má brzy přiletět. Jistě jsi nadšený?“

„Nikdy jsem se s ní nesetkal, Basile.“

Dole pod nimi lidští vojáci pochodovali v řadách zpět k čekajícím mantám. Compové, o půl kroku za nimi, je do nablýskaných křižníků následovali.

Král Petr to sledoval, stále znepokojen. Všechno vypadalo až příliš dokonale. Navzdory podrobné analýze Joraxových komponentů toho o klikisských robotech stále nevěděli dost. Ačkoliv však byl králem Zemské hanzovní ligy, jeho obavám nechtěl nikdo naslouchat.

68 ESTARRA

Křižníky manta, jež měly odvézt Sarein, Estarru a dobrovolníky z řad zelených kněží na Zemi, přiletěly přesně podle plánu. Válečné lodě střední třídy zůstaly na orbitě, neboť přistávací mýtina nebyla dostatečně velká, aby umožnila přistání tak velkých plavidel. Poté, co se pasažéři rozloučili, čluny odstartovaly vzhůru a nechaly zalesněné kontinenty pod sebou.

Jakmile se Estarra ocitla na palubě lodi OSZ mířící k Zemi, řekla své sestře Sarein, že je unavená a chce zůstat ve své kabině sama. Lehla si na matraci a s pohledem upřeným na znepokojivě sterilní strop kajuty se zhluboka nadechla recyklovaného vzduchu, jenž chutnal po kovu. Bylo to tak nepřirozené prostředí, zbavené

známých vůní života, stromů, sluneční záře a čerstvého vzduchu! Cítila akceleraci, jak manta opustila oběžnou dráhu a poprvé v životě ji odvážela pryč od Theronu. Poté Estarra, navzdory neznámému prostředí, rychle usnula…

Během společných setkání u jídla jí Sarein pyšně nabízela pozemské potraviny — kuřata, ryby, hovězí, masa podivně odlišná od hmyzích produktů, jež byla zvyklá jídat na Theronu. Její starší sestra seděla naproti ní se zářícíma očima a upřímně vyhlížejícím úsměvem. „O něčem takovém, jako je Palác šepotu, se ti nikdy ani nesnilo, Estarro! Uvidíš zlaté kupole ve sluneční záři. Z věží a pilířů mostu šlehá věčný oheň, každá z pochodní symbolizuje jednu hanzovní kolonii. Společně s králem Petrem tě budou zvát na skvostné průvody a přehlídky.“ Sareinina tvář se rozzářila. „Ach, je tam všechno, co na Theronu chybí!“

Ačkoliv se Sarein nadšením přímo rozplývala, Estarra si všimla, že její sestra si na Zemi veze náklad theronského zboží, které v Paláci šepotu k maní nebylo: kulinářské speciality, látku ze zámotkových vláken a zářivá barviva vyrobená z pralesních květin.

Estarra jedla a zdvořile naslouchala. „Něco z toho zní… zajímavě. Ale já na Zemi nepřicházím jako divák nebo návštěvník, Sarein.“

Ne, má se vdát za mladého muže, s nímž se nikdy nesetkala, a přijmout politickou a společenskou odpovědnost, jakou si nikdy nedokázala ani představit. Beneto i Rossia jí radili, aby si zachovala otevřenou mysl a hledala nové příležitosti — a především byla silná. To Estarra bezpochyby uměla.

Devatenáct zelených kněží zůstávalo pospolu na palubách pro posádku a Estarra chodila Rossiu navštěvovat. Když však manta vstoupila do soustavy Země, velký osobní transportér opustil hlavní loď a odvezl zelené kněží na marsovskou základnu OSZ.

„Budou tam zástupy lidí?“ zeptala se, když křižník přistál na okraji Palácové čtvrti. „A co král Petr? Přijde mě přivítat?“

Sarein jí poklepala po paži. „Neboj se, sestřičko! Pokud má něco na starosti Basil, nepřihodí se nic, aniž by to bylo pečlivě naplánováno, promyšleno a vybroušeno do dokonalosti. Oficiálně nikdo neví, že jsi na palubě této lodi. Až dojde na tvé formální představení veřejnosti, všechno bude přesně propracováno do

nejmenšího detailu. Nemusíš se toho bát ani za mák. Zatím jsi jen obyčejný pasažér. Já ti pomůžu, aby ses tady snadněji usadila a zvykla si.“

Sotva z křižníků vystoupili vojáci OSZ, přijeli uniformovaní dělníci s těžkou technikou, aby se postarali o náklad. Technici spěšně opravovali kabiny a vnitřní prostory, doplňovali zásoby, vodu a vzduch, aby se loď mohla co nejrychleji vrátit zpět do vesmíru.

Estarra se mezi tolika lidmi cítila ztracená. Ještě nikdy v životě neviděla tolik budov. Mrakodrapy a věže, skladiště a pozorovací věže kosmodromu vypadaly jako umělý les z kovu, kamene a průsvitných tabulí. Nebe bylo jasně modré. Když se rozhlédla, pocítila užaslé rozechvění.

„To je Basil.“ Sarein zamávala na vojenský transportér, který se k nim se bzučením blížil, a koutkem úst zašeptala: „Nezapomeň, co máš říct!“

„Myslela jsem, že můj přílet je neformální.“ Estarra povytáhla obočí. „Jestliže se nikdo nedívá, proč je tak důležité, abych řekla správná slova?“

„Považuj to za cvičení, Estarro. Toho není nikdy dost.“

Prezident se s nimi setkal v otevřeném východu pro VIP. Ačkoliv z jeho tváře vyzařovala zkušenost a moudrost, postrádala vrásky doprovázející zralý věk. Estarra si nepamatovala, kolik let prezidentovi doopravdy je, věděla však, že pravidelně podstupuje omlazovací kůry. Podal jí ruku. „Vítejte, Estarro! Setkali jsme se při korunovačním obřadu vašeho bratra na Theronu, ale neměli jsme příležitost se lépe poznat.“

„Má sestra je pozváním na Zemi velmi poctěna,“ řekla Sarein.

Estarra vykouzlila ten nejkrásnější úsměv, jakého byla schopna. Byla to její první zkušenost s diplomatickou lží, jak ale tušila, rozhodně ne poslední.

Estarra vycítila, že přišla její chvíle. Nemohla se dočkat, až bude mít oficiality za sebou, proto pozvedla malý květináč s ratolestí, který přivezla jako formální dar. „Tuto ratolest věnuji vám, prezidentu Zemské hanzovní ligy, s přáním, aby rostla a sílila jako samotná Hanza.“

Fakt, že byla požádána, aby svůj nejdůležitější dar věnovala prezidentovi a ne králi, napovídal mnohé o skutečném rozložení sil.

„Ach, děkuji vám, Estarro," řekl Basil, ale nepokusil se květináč uchopit. Místo toho pokynul svému plavovlasému pobočníkovi, aby dar převzal, a poté se na ni usmál, jako by byla malá holčička. „Pojďme navštívit krále Petra! Bezpochyby na tu chvíli už dlouho čekáte."

Ačkoliv měla s Petrem strávit zbytek života, Estarra brzy zjistila, že jim nejspíš nebude dovoleno, aby se doopravdy seznámili. Jejich první setkání se odehrálo při neformálním obědě, v atriu se skleněným stropem tvořícím součást spletitého Paláce šepotu. Armáda sloužících jí nutila pečivo a sladkosti, Estarra ale neměla hlad.

Zatímco Basil Wenceslas zvolil místo na rohu, král seděl na opačném konci dlouhého naleštěného stolu, oblečen do perfektně střižené, ale strohé modro-šedé uniformy, zřejmě symbolizující těžké časy Hanzy. Po jeho boku coby osobní poradce stál starý model učitelského compa.

Zastupitelé a funkcionáři hlasitě hovořili a bzukot jejich konverzace vytvářel kolem Estarry neprostupnou stěnu. Vypadalo to, jako by tato neformální recepce byla umně zrežírována tak, aby se konverzace mezi ní a Petrem omezila na výměnu společenských zdvořilostí.

Král byl bezpochyby pohledný, to musela uznat. Už dříve viděla jeho fotografie v zasílaných zprávách a vždy na ni působil dojmem slušného člověka. Plavovlasý modrooký Petr s jemnými rysy tváře měl velké osobní kouzlo, každé jeho slovo pronesené na veřejnosti však působilo dojmem, že bylo předem sepsáno a vybroušeno k dokonalosti.

Nyní seděla naproti němu a jeden na druhého se dívali, jako by se snažili o telepatické spojení. Petr přejel pohledem po její tváři a šatech. Hodnotil Estarru a dívka se současně snažila odhadnout jeho. Ráda by věděla, zda také cítí ostražitost a zmatek.

Její počáteční upjatost poněkud povolila, neboť jí bylo mladého krále líto a uvědomila si, že jejich rozpaky jsou vzájemné. Právě teď se stali loutkami v rukou vyšší moci. Bylo by to nepříjemné manželství, kdyby se k sobě chovali jako nepřátelé! Jakmile se jejich pohledy setkaly, pousmála se. Zdálo se, že ho její reakce nejprve překvapila, potom potěšila a nakonec úsměv opětoval.

Prezident a Sarein pozvedli malé pohárky skořicového čaje, jenž byl údajně králův oblíbený, třebaže se nezdálo, že by ho pil s větším potěšením než Estarra. „Na královský pár!“ pronesl prezident. „Nechť jejich láska a tento svazek posílí Hanzu.“

„Na královský pár!“ opakovala Sarein.

Estarra a Petr pozvedli své poháry a jeden druhému se zahleděli do očí, neschopní jediného slova.

69 GENERÁL KURT LANYAN

Sotva zelení kněží dorazili na Mars, generál Lanyan je přivítal tak nadšeně, jako by dostal zbrusu novou zbraň, s níž si bude moci hrát.

Čekal ve velké poradní místnosti základny, až osobní přepravník přistane u základny a dobrovolníci vystoupí. Přecházel sem a tam, celý dychtivý vyzkoušet, jak se tato dlouho očekávaná živá komunikační zařízení osvědčí.

Zelení kněží, devatenáct mužů a žen různého věku a tělesné stavby, vstoupili, zjevně dezorientovaní a prochladlí. Všichni měli hladkou zelenou kůži, někteří tmavší, jiní světlejší, všichni byli zcela lysí, bez jediného chloupku. Každý kněz si nesl rostlinu v květináči, štíhlou ratolest ani ne metr vysokou, s vějířovitými, dolů obrácenými listy.

Tetované vzory na jejich tvářích označovaly hodnosti a specializace, kterých v rámci svého tajemného kněžství dosáhli. Protože byli zvyklí na vlhké teplo Theronu, oblékli se jen velmi zlehka, čehož tady, na chladné červené planetě, viditelně litovali. Lanyan jim hodlal přidělit standardní vojenské uniformy, aby se lépe přizpůsobili životu v armádě.

Nikterak ho nepřekvapilo, že Theroňané nestáli v pozoru. Viditelně postrádali výcvik, po místnosti se pohybovali zcela chaoticky a zjevně jim nebyla vštípena úcta k nadřízenému. To se bude muset změnit, ale nesměl na ně tlačit příliš. Svazek zelených kněží a OSZ byl velmi křehký a Lanyan věděl, že je jen těžko

přiměje, aby pochodovali v předpisových formacích. Pokud chtěli, mohli se prostě otočit a uraženě se vrátit domů. Ale i tak — jednou pracovali pro OSZ a byla na místě určitá očekávání…

Jeden zelený kněz s děsivou ránou na stehně se odbelhal k širokému oknu a vyhlédl ven do rezivé krajiny. Zranění nohy by bylo v boji na překážku, generál však neměl v úmyslu použít tyto dobrovolníky jako vojáky. Považoval je za cennou výstroj lodi, komunikační zařízení, vysílače v lidské podobě.

Zjizvený zelený kněz pohlédl velkýma očima na olivové nebe Marsu. „Nemáte tady žádné stromy."

„Přinesli jste si vlastní." Lanyan se snažil, aby to znělo spíš povzbudivě, než netrpělivě. Odkašlal si, aby přilákal pozornost. „Jsem generál Lanyan, váš velící důstojník."

Jeden z kněží, ten, jehož zelenou kůži hyzdilo víc tetování a symbolů než u ostatních, se napřímil. Vykročil kupředu a držel svou ratolest, jako by to byl systém podpory života. „Jmenuji se Yarrod a jsem starší. Světoles nám dovolil propůjčit své schopnosti telinku, abychom mohli přispět svým dílem k válce proti hydrogům."

„Ano…, ano, je to pro nás velká pomoc," odpověděl generál Lanyan. Doufal v trochu vlastenectví a nadšení pro věc, místo této poněkud zdráhavé spolupráce. „Jakékoliv zprávy, jež nám můžete o nepříteli poskytnout, pro nás budou velkým přínosem."

Několik kněží se připojilo ke zjizvenému muži a zírali ven na kaňony, ohromeni bezútěšnou pustotou krajiny. Nezdálo se, že by věnovali pozornost tomuto důležitému rozhovoru.

Lanyan byl voják tělem i duší a proto nebyl nijak nadšen nedostatkem organizace a formální úcty, jež zelení kněží prokazovali jemu i sobě navzájem. Ačkoliv měl Yarrod mezi nimi nejvyšší postavení, nechovali se k němu nijak odlišně.

Yarrod řekl: „Nechápeme podstatu původního konfliktu, k němuž došlo před deseti tisíci lety, hydrogové si však tehdy mysleli, že světoles zničili. Zůstal z něj jen malý zlomek na jediné planetě — Theronu. Tam stromy žily v úkrytu, neboť se obávaly nového návratu hydrogů. Jak je nyní zřejmé, jejich obavy nebyly nepodložené. Nepřítel zjevně vyhledává a útočí na zalesněné planety. Musíme chránit naše stromy."

Generál se rozhodl zachovat chladnou hlavu. Zatím bude stačit, když použije své přesvědčovací schopnosti a trochu Theroňany vycvičí. Jakmile budou rozdělení do všech deseti Čtverců, každý schopný velitel OSZ je už srovná.

„Dovolte, abych k vám byl upřímný. Chápu, že jste se přidali k OSZ, neboť víte, že vám můžeme pomoci ochránit vaše světostromy. Největší šanci na úspěch v boji proti hydrogům budeme mít tehdy, když začneme spolupracovat. Máte-li nám tedy být ve válce proti společnému nepříteli k užitku, potřebujeme, abyste se stali funkční součástí systému. Obranné síly Země provádějí lokální i globální operace. Na jediné události se mohou podílet desetitisíce lidí.

Proto je nezbytné, abyste přijali své místo ve struktuře velení. Vstupem do OSZ jste získali hodnost podpraporčíků, vaše pravomoci však budou omezeny výhradně na oblast komunikace.

OSZ jsou řízený, ozbrojený sbor chránící lidstvo. Pokud já vydám rozkaz, dojde k lavinovému efektu. Velitelé mně podřízení následně vydají rozkazy, aby splnili svou část úkolu, jejich podřízení vydají další rozkazy a tak dále.

Každý z vás odpovídá za to, aby se stal tím správným kamínkem na správném místě a ve správném čase. Váš telink se může stát naším nejrychlejším a nejspolehlivějším prostředkem komunikace. Pokud každý kamínek v naší plánované lavině bude spolupracovat, staneme se nezadržitelnou silou. Pokud se odchýlíte, můžete způsobit katastrofu.“

„Rozuměli jsme, generále,“ řekl Yarrod.

„To je dobře, protože v ohni bitvy nebudu mít na další vysvětlování čas.“ Generál převaloval tato slova v ústech - až dosud byl se svou řečí navýsost spokojen.

U širokého okna spolu stále hovořilo několik kněží a ukazovali přitom na formace kamenů. Lanyan se zamračil, stiskl několik tlačítek a sklo okna ztratilo průsvitnost. „Vy všichni, shromážděte se a věnujte mi plnou pozornost!“

Zelení kněží váhavě zaujali místo vedle Yarroda. Lanyan spojil konečky prstů a pohlédl na podivné dobrovolníky. „Válka s hydrogy se nyní nachází v rozhodujícím bodě. Během několika dnů OSZ spustí masivní ofenzivu proti nepříteli. Skupina nájezdníků, jež

zničila Booneův přechod, přistála na plynné planetě s prstenci jménem Osquivel.“

Sotva zmínil Booneův přechod, zelení kněží začali přešlapovat a jeden na druhého vrhali vyděšené pohledy. „Jen pomyslete na všechny ty stromy!“ řekl Yarrod.

„Les černých borovic byl zcela zničen,“ přizvukoval další.

„Nezůstal stát jediný strom,“ dodal zjizvený kněz.

„Přesně tak — a teď přišel čas pomsty,“ pokračoval Lanyan, potěšen tím, že v nich konečně probudil nějakou jiskru. „Pochopitelně vás nebudu posílat do bojových situací, jelikož vaše schopnosti spočívají v umění komunikace na velkou vzdálenost. K dosažení efektivnosti vás musíme rozptýlit mezi deset bojových svazů a na potencionálně ohrožené kolonie. OSZ tak získají ohromnou taktickou výhodu. Díky vám budeme mít aktuální obrázek o rozmístění celé naší flotily.“

Kněží hladili své ratolesti, aby dosáhli intenzivnějšího spojení. Nacházeli se na neznámém místě, daleko od své lesnaté planety, měli sloužit v neznámém prostředí armády, a nyní, jak se právě dozvěděli, je navíc čekalo odloučení.

Lanyan pohlédl na temnou stěnu v místech, kde se před chvílí nacházelo okno. „Osquivel je v očích OSZ bezvýznamnou planetou, přesto se tam vypravíme se vším, co máme. Nejdříve učiníme symbolický pokus o komunikaci — s tím nám, jak doufáme, pomůžete. Pokud nebude úspěšný, vytlučeme z nich duši.“ Usmál se a čekal nadšený jásot, zelení kněží však vypadali jen polekaně.

„Hydrogové jsou mocný nepřítel,“ řekl Yarrod. „Světoles nás varuje, abychom je nepodceňovali.“

„Chystáme se na Osquivel vrhnout všechny své prostředky. Opřou se do nich celé Obranné síly Země. Nemůžeme prohrát.“

Navzdory generálovu pevnému hlasu á sebevědomému postoji se zelení kněží netvářili přesvědčeně.

70 CESCA PERONIOVÁ

Tulácké zásnubní lodi tančily atmosférou Theronu a klesaly dolů v barevném víra. Oficiální plavidla. Dvanáct lodí, každá z nich jedinečné a výstřední konstrukce, trapy ozdobené složitými insigniemi. Na svých palubách nesly zástupce nejdůležitějších klanů — Kellumů, Sandovalů, Pasternaků, Tylarů, Sorengaardů, Chenů, Bakerů, Kowalskich a samozřejmě Peroniů.

Takový doprovod byl výstředním mrháním ekti, každá tulácká rodina však chtěla dát najevo svou radost a nadšení. Nestávalo se často, aby se Mluvčí rozhodla uzavřít sňatek.

Užaslí Theroňané šplhali do korun stromů, proplétali se mezi větvemi světostromů, aby měli co nejlepší výhled. Další běželi na okraj přistávací mýtiny přivítat přilétající lodě. Otec Reynald, ohromen nevysvětlitelným příletem tolika podivných lodí, dorazil k přistávacímu místu celý udýchaný a zůstal tam stát, obklopen několika zelenými kněží mi.

Z vedoucí lodi vystoupila Cesca Peroniová, oblečená do zářivě barevné parády sešívané z kousků látek, vlasy propletené slavnostními stuhami. Reynald ji okamžitě poznal. „Cesco!“

Když uviděla radost a úžas v jeho opálené tváři, vykrojila kupředu. Zvedla hlavu a její úsměv zazářil jako vycházející měsíc. Pronesla pečlivě přichystaná slova, aniž bylo v jejím hlase znát sebemenší zaváhání. „Jelikož od tvé nabídky k sňatku uplynul už dlouhý čas, přišla jsem odpovědět osobně, Otče Reynalde z Theronu. Souhlasím, pokud ovšem nabídka ještě stále platí.“

Reynald nejprve vypadal, jako by ho přes čelo udeřila silná větev, ale pak se jeho tvář rozzářila chlapeckým úsměvem. „Samozřejmě, že platí!“

Uchopil ji za obě ruce, krátce a nadšeně ji objal, aby se vzápětí zahanbeně odtáhl. Krátce se uklonil, ve snaze spět nalézt ztracenou rovnováhu. „Budu poctěn, pokud se stanete mou ženou, Cesco Peroniová, Mluvčí všech tuláckých klanů. Naši lidé si mohou vzájemně mnoho nabídnout, stejně jako my dva.“

Na mýtině přistávaly další doprovodné lodě, takže malé otevřené prostranství se brzy naplnilo, Tuláci však byli výteční piloti a manévrovali tak obratně, jako by celá akce byla dlouho a pečlivě nacvičována. Z lodí vystupovali rozjařeni muži a ženy oblečení do pestrých šatů, vycházeli ven, aby obdivovali krajinu plnou zeleně.

Zástupci klanů stáli na čerstvém vzduchu, hleděli na vysoké stromy a vdechovali kořeněnou vlhkost tolik odlišnou od chladné recyklované atmosféry umělých obydlí.

Cesca pozvedla Reynaldovu ruku, stále svírající její dlaň, a hlasitě oznámila vůdcům klanů: „Oba souhlasíme! Po tolika útrapách je dobré mít konečně důvod k oslavě."

Tuláci začali hvízdat a výskat. Zelení kněží a shromáždění Theroňané si uvědomili co se děje, a začali jásat také. Konečně dorazili Idriss a Alexa, zmatení ale nadšení tím neočekávaným veselím a záplavou barev.

Reynald řekl: „To je úchvatné — má mladší sestra Estarra právě odletěla na Zemi, kde se má provdat za krále Petra. A teď jsi ty přijala mou nabídku. Nastaly nám nádherné časy!"

Cesca překvapeně zamžikala, ale ze všech sil se snažila svůj úžas skrýt. Král si má vzít dívku z Theronu? Proč jí to nikdo neoznámil? Mezi Tuláky to zašumělo. Cesca přemýšlela, jak se teď rozložení politických sil změní. Svazek mezi Tuláky, Theronem a Hanzou… Bude si to muset promyslet důkladněji.

Cesca se obrátila k nachýlenému, ale na pohled zdatnému muži, který vystoupil ze slavnostní lodi hned za ní. Měl vlnité tmavé vlasy a rysy jeho tváře nezapřely příbuznost s Cescou. „Toto je můj otec Denn Peroni. Moji strýcové jsou ještě na palubě lodi."

Reynald v rychlosti představil své vlastní rodiče. Idriss na nově příchozí nechápavě zíral. „Mohl by mi prosím někdo vysvětlit, co se to tady děje?"

Jeho žena na něj pohlédla rozzářenýma očima. „Chvíli přemýšlej, Idrissi! Jistě na to přijdeš sám."

Cesca a Reynald stáli v slavnostním sále uprostřed města vyhloubeného do houbového útesu. Přes koruny stromů pronikala tlumená měsíční záře a svit hvězd, noc prodchnutá zpěvem hmyzu doprovázeným zvuky zvláštních hudebních nástrojů měla zvláštní kouzlo. Po chvíli se iniciativy chopili Tuláci, kteří měli spoustu vlastních písní a balad, aby se na oplátku podělili o svou kulturu a pochlubili se svými obdivuhodnými schopnostmi.

Po celou tuto dobu si Cesca dala záležet, aby se zdálo, že se baví.

Klanové lodě přivezly ze vzdálených planet a asteroidů množství umělců a exotických darů, takže zásnubní oslava vypadala jako karneval. Všichni se smáli a tancovali, nadšení novými přáteli.

Reynald byl na své místo po jejím boku viditelně pyšný. „Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby tento večer vedl k dalším sňatkům mezi našimi lidmi."

Svědomitě se ho držela za ruku a nepřestávala se usmívat. „To by bezpochyby posílilo naše nové spojenectví."

Když čas pokročil, Reynald ji odvedl na soukromý balkon, kde mohli stát vedle sebe, dívat se na temné siluety stromů a naslouchat dění kolem. „Co myslíš, bude se ti na Theronu líbit?" Dychtil ji nějak potěšit.

„Oba si budeme muset zvyknout na mnoho věcí. Tuláci milují volnost a členové mé rodiny jsou kočovníci — dokonce i v porovnání s ostatními klany — obchodníci cestující od jedné soustavy ke druhé. Můj otec žije na palubách svých lodí, pohybuje se mezi stovkami různých přístavů, těžerů a skladů ekti a prodává palivo Houserovi, ldiranům, nebo dokonce…," Cesca ztišila hlas, „…obchoduje s některými koloniemi přímo, ačkoli je to v rozporu s restriktivní obchodní politikou Hanzy."

„Jsem si jistý, že by Hanza potřeby těchto kolonií pochopila," řekl Reynald.

Cescu překvapila jeho naivita. Povzdychla si. „Bude chvíli trvat, než můj lid dokáže být tak otevřený, jako Theroňané."

„Vyprávěj mi o Tulácích!" řekl a pohlédl na ni s nevinným úsměvem. „Co se stalo, že jste tak… tajnůstkářští? Tak nedůvěřiví?"

„Naučili jsme se to během mnoha generací. Theron je úrodná planeta a vaše kolonie vzkvétá. Měli jste štěstí. Když se však naše generační loď Kanaka dostala na Iawu, veškerá úroda uhynula. To byly velmi, velmi těžké časy, i my jsme se mohli spolehnout jen sami na sebe. Později jsme se stali odborníky na těžbu ekti, nejdříve jako nájemci ildiranských zařízení a pak jako majitelé vlastních těžerů. Za každý úspěch jsme platili potem a krví. Stejně jako jsme odmítli podepsat Hanzovní dohodu, nepochybuji ale, že by nás Velký houser chtěl mít ve své moci."

„Abych pravdu řekl, právě jsme Hanze poskytli devatenáct zelených kněží…"

Cesca na něj vážně pohlédla. „To je rozdíl. Osíci od zelených kněží nedostanou nic bez jejich dobrovolné spolupráce, nám ale mohou ekti prostě ukrást — a také to bezpochyby dělají. Podezříváme je, že tajně přepadají naše nákladní lodi, které zničí, jakmile si vezmou, co chtějí.“

„To je strašné!“

„Naštěstí většina našich skladišť není zanesena na žádné mapě. Tuláci jsou možná přehnaně podezřívaví, ale na druhou stranu… Nejsi ty až příliš důvěřivý?“

Nocí se nesly zvuky oslavy a Cescu napadlo, zda si jejich nepřítomnosti někdo povšiml. Její otec a strýcové si už nejspíš vyměňují významné pohledy a úsměvy.

Samotný sňatek se měl uskutečnit nejdříve za rok. Během té doby se Theroňané a Tuláci budou stýkat častěji, lodě začnou navštěvovat planetu a přivážet nezbytné zásoby. Reynald a možná i další členové jeho rodiny navštíví pečlivě vybrané tulácké stanice. Dvě odlišné kultury se začnou mísit.

Jak tak Cesca stála s Reynaldem v měsíční záři, řekla si, že se všechno v dobré obrátí a že to bylo dobré rozhodnutí. Reynald vypadal tak šťastně… Cesca, byť stále v sladkobolném rozpoložení, ho vzala za ruku, přistoupila k němu a ze všech sil se snažila nemyslet přitom na Jesse.

71 JESS TAMBLYN

Jess celé měsíce plul v naprostém tichu, obrovská plachta jeho lodi čeřila barevné oceány hvězdných plynů, vířících iontů a dalších vesmírných ingrediencí, jež se jednoho dne mohly spojit a stvořit novou hvězdu. Neustále v pohybu, přesto nikdy v cíli… Skutečný Tulák.

Svým způsobem Jess miloval tyto nekonečné dny plné přemítání, neboť věděl, že mu pomohou nalézt východisko z vnitřního chaosu. Kdyby se vyplnily jeho naděje, on a Cesca by teď byli svoji. Jess ale znal své povinnosti. Nesměl spřádat vzdušné zámky ze svých snů a fantazií.

Jeho osobní tragédie ztracené lásky mu připadala malicherná a sobecká a on se jí už nehodlal dále zaobírat. Myslel na svého bratra Rosse a všechny ty Tuláky, které hydrogové zavraždili; vzpomněl si, v jak zoufalé finanční situaci se tolik klanů nachází. Ekonomika Tuláků se začala rozpadat. Jakmile se jeho rozervané srdce zahojilo a on už nevnímal nic víc než tupou bolest, cítil se Jess opět celý a silnější než dřív. Byl připraven čelit realitě, protože neměl jinou volbu.

Potom se začal cítit osamělý. Skupina mlhovinových plachetnic se rozptýlila ve vodíkovém moři, jednotlivé lodě teď dělily ohromné vzdálenosti. Většinu pilotů mlhovinových plachetnic tvořili velmi nezávislí lidé, a to i podle tuláckých měřítek.

Ticho, kdysi konejšivé, ho teď tížilo. Hovor na komunikačním kanálu postupně přešel v příležitostné relace přerušované dlouhými pauzami způsobenými zpožděním signálu. Chodil sem a tam po stísněných palubách, sestupoval do výrobní sekce, naslouchal vlastním krokům.

Del Kellum se nemýlil. Mít dostatek času na přemýšlení mohlo být požehnáním, ale přebytek času se stal přítěží.

Že je v izolaci už příliš dlouho si uvědomil tehdy, když začal slýchat — nebo si možná jen představoval — zvuky, šepot a bzučení, které se nepodobalo známému tichému hukotu strojů. Pokud nechal své myšlenky toulat, znělo to dokonce jako slova kdesi hluboko v jeho mysli.

„Haló?“ zavolal Jess. Zvuk jeho vlastního hlasu ho vyděsil. V krku ho škrábalo, jeho dlouho nepoužívané hlasivky sípaly. Zavrtěl hlavou. „Skvělé, mluvím sám se sebou!“

Podivné zvuky byly fonetickým ekvivalentem stínů zahlédnutých koutkem oka. Čím usilovněji naslouchal, tím tišší se ty zvuky zdály. Povzdychl si a snažil se je ignorovat, ale neměl nic jiného, čím by zabavil svou mysl.

Sestoupil na výrobní palubu, kde automatické destilátory oddělovaly z mlhovinového plynu užitečné vedlejší produkty. Stlačené prvky plnily malé nádrže, drobné kapky vody dál dopadaly do velkého průsvitného válcovitého tanku a zvedaly tak každý den hladinu o další centimetr. Tady Jess cosi cítil, vířivý pohyb myšlenek, lehký jako vánek, ale postupně sílící…

„Haló?“ zakřičel opět Jess, tentokrát už připraven na ozvěnu vlastního hlasu. Samozřejmě mu nikdo neodpověděl. Zhluboka se nadechl podivně vlhkého vzduchu naplňujícího výrobní palubu a sám sebe pokáral za svou pošetilost. Příště si začne myslet, že na jeho plachetnici straší…

A pak ho začaly pronásledovat noční můry…

Jess se s úlekem probudil na svém kavalci. Prostěradlo měl promáčené chladným potem, lapal po dechu, kašlal a snažil se uvolnit si dýchací cesty. Ve snu se topil, klesal stále hlouběji, nemohl dýchat, nedokázal najít cestu zpátky ke vzduchu či světlu. Jeho plíce, krev, jeho mysl naplňovala voda — celé byly z vody. Ten pocit byl příliš skutečný, pohltil jej, přehlušil jeho myšlenky a on se zoufale snažil probudit.

Když byl Jess mladší, zdávaly se mu děsivé sny o matce a její pomalé chladné smrti v ledovcové trhlině na Plumasu. V těch snech zvolna mrzla a dusila se, chráněna pouze selhávajícím skafandrem, nedosažitelná a ztracená kdesi hluboko v ledu.

Tento sen však byl jiný, děsivý pouze ve své podivnosti… Necítil žádnou hrozbu či strach, jen zmatek.

Jesse pálily oči. Jakmile vstal z postele, musel se rychle opřít o kovovou přepážku, neboť málem ztratil rovnováhu. Když odtáhl ruku, zjistil, že je mokrá.

Ke svému překvapení spatřil kapky třpytící se na kovu. Konečky prstů ho brněly, když se jich dotkl. Z kapek se utvořil pramínek, jenž jako miniaturní řeka stekl na palubu, ne nepodobný pramínku krve.

Jess se svraštěným obočím začal hledat, odkud se voda vzala. Někde musí prosakovat, nejspíš trhlinou v trubkách chlazení nebo systému podpory života. Na tak odlehlém místě, zcela odříznutý od jakékoliv pomoci, mohla i maličkost skončit katastrofou. Když však spustil diagnostické programy vnitřních systémů, všechny fungovaly a pracovaly na optimální úrovni. Dokonce i naměřená vlhkost byla normální.

Vrátil se do své kajuty a zjistil, že stenaje opět suchá. Po vlhkosti nezůstala jediná stopa.

Jess stál sám na výrobní palubě, obklopen svou technikou. V teplém vzduchu visela vlhkost, což bylo podivné, neboť nastavení

klimatizace neměnil. Opět se podíval na čirou tekutinu shromažďující se v průsvitné válcovité nádobě.

Odebral z cisterny vzorek vody a v lodní laboratoři provedl podrobnou analýzu. Dvakrát zkontroloval výsledky a pak udělal testy ještě jednou. Jako člen klanu Tamblynů věděl vše o získávání vody i kontrole její kvality. Technicky i chemicky nebyla tato substance ničím jiným než čistou vodou, posbíranou molekulu po molekule z vesmírného oblaku.

Ve snaze získat další informace vyslal Jess zprávu svým druhům, kapitánům plachetnic roztroušených po mlhovině. Ptal se, zda někdo z nich nezaznamenal u vody odfiltrované z mlhoviny něco neobvyklého. Jeho rádiový signál byl jako láhev se zprávou vhozená do rozlehlého moře; odezva nemohla přijít dříve než za několik dní.

Sotva se konečně začaly trousit odpovědi, Jess zjistil, že se nikdo z ostatních Tuláků neobtěžoval sbírat vodní páry nebo jiné příměsi v mlhovině. Zajímal je jen vodík pro výrobu ekti.

V Jessovi přesto stále sílilo podezření, že tato tajemná tekutina je… zvláštní. Kdykoliv se ocitl v blízkosti válcovité nádrže, přepadl ho podivný pocit. Díval se na nehybnou tekutinu, zcela průzračnou, bez jediné bublinky či smítka nečistoty.

Zdálo se, jako by zářila, prodchnutá čímsi nezměřitelným.

„Co je to?“ zeptal se nahlas.

Jak vody posbírané z mlhoviny přibývalo, třpytila se a vířila, plná jakési neobvyklé esence, kterou si podržela poté, co byla rozptýlena v prázdnotě mezi hvězdami. Kdyby byl Jess náchylný k tuláckým pověrám, myslel by si, že voda z mlhoviny je posedlá.

Podřepí vedle nádrže, dotkl se zakřivených stěn a pocítil teplo, jež nemělo existovat. Jala ho závrať. Teď už nepochyboval — tato pulzující voda nebyla jen voda… ale něco víc. Byla zakletá… posedlá… jaksi živá způsobem, který nedával smysl.

A Jess Tamblyn, opuštěn na své velké, zvolna plující lodi, s ní postupně začal komunikovat.

72 BASIL WENCESLAS

Prezident Hanzy ve své kanceláři seděl na vrcholku pyramidy, v doslovném i přeneseném slova smyslu. Tahal za nitky, dělal důležitá rozhodnutí, rozhodoval o majetku a zdrojích šedesáti osmi roztroušených a jen vzdáleně spřízněných planet.

Přesto se cítil bezmocný. Občas byla čirá, nezkreslená, nepřekroucená pravda, pravda bez příkras a milosrdných zástěrek na jednoho člověka až příliš.

V slastném tichu hleděl ven širokými okny a usrkával kardamonovou kávu. Sluneční záře potáhla Palácovou čtvrť kovovým filmem zlatých paprsků. Palác šepotu vypadal jako politý roztaveným bronzem, plameny na kupolích a mostních pilířích žhnuly jako zářící oči. Dnes mu bohužel pohasínající slunce připadalo až příliš symbolické a deprimující.

Detailní analýzy sestavené vybranými odborníky nenabízely prostor k pochybám: pokud nedojde k nějaké výrazné změně, Hanza byla odsouzena k zániku.

Basil se odvrátil, neboť nechtěl vidět prodlužující se stíny. Jak jen to všechno udržet pohromadě? Měl pocit, že se ho ta tíha chystá rozdrtit. Dopil svou kávu, vychutnal si ostrou chuť doznívající na jazyku a vrátil se ke svému průsvitnému stolu, z nějž sklidil papíry i ostatní věci. Jeden z bývalých prezidentů Hanzy — Malcolm Stannis — to ve svých posmrtně vydaných pamětech vyjádřil nejtrefněji: „Obchod je válka, a válka je obchod.“

Jako film tenký displej zasazený do vrchní desky stolu ožil. Basil potřásl hlavou a pohlédl na statistické projekce, mapy osídlených planet, údaje o zdrojích potravin, přepravních prostředcích, luxusním zboží. Mohl si je prohlížet všechny najednou — ne pouze jednotlivé detaily, ale celkový obraz Zemské hanzovní ligy. A ten nevypadal dobře.

Některé z kolonií na tom byly hůře než jiné. Relleker se v uplynulých desetiletích úspěšně profiloval jako lázně, teď si však diskrétní cestu na vzdálenou planetu nikdo nemohl dovolit. Nyní kolonie žebrala o pomoc, kterou jí Basil jednoduše nemohl poskytnout.

Dremen potřeboval sluneční zrcadla a skleníkové zářiče, aby podpořil růst plodin, jež v kalném světle planety nemohly přežít. Yrečany už situace dohnala k pošetilé vzpouře a teď si lízali rány.

Dřevařský průmysl Booneova přechodu byl zničen hydrogy, a ačkoliv záchrana obyvatelstva přispěla k vylepšení obrazu Hanzy v očích veřejnosti, tito zoufalí lidé se teď stali hladovými uprchlíky.

Basil psal pro krále Petra patřičně optimistické proslovy vhodně upravující realitu, síť lží se však zvolna začínala trhat. Zaťal pěsti a upřel pohled na grafy, jako by chtěl silou vůle obrátit klesající křivky vzhůru.

Čísla však byla bohužel přesná a o výsledcích analýz nemohl pochybovat.

Všechno záviselo na jediné klíčové surovině: ekti. Přes veškerá mimořádná opatření, jež přijaly OSZ, programy přísných úspor, výzvy či tlak vyvíjený na tulácké klany ho byl stále zoufalý nedostatek. Zemská hanzovní liga jednoduše nemohla bez ekti přežít. Kolonie už teď hladověly — a ti prokletí hydrogové odmítali vyjednávat. Nozdry se mu chvěly.

Ani Davlin Lotze pátrající po osudu xenoarcheologického týmu Colicosových se neozval, takže i tato naděje zřejmě vyprchala. I tak to byl jen výstřel naslepo.

Možná se jim podaří uštědřit hydrogům u Osquivelu lekci. Vojenští compové, zelení kněží, kompletní loďstvo OSZ — a také vyjednávač. Na této ofenzivě tolik záleželo…

Jindy byl Basil vyrušen ze svých myšlenek snad tisíckrát během jediné hodiny, tentokrát ale zablokoval veškeré komunikační kanály, aby se zbavil návštěvníků i nežádoucích zpráv. Pošetile si myslel, že bude schopen nalézt řešení problému, jen když dostane příležitost se na něj dostatečně dlouho soustředit. Jak se však zdálo, jeho představivost ho tentokrát zklamala.

Jen co se ozval příchozí signál, Basil přesně věděl, kdo to musí být. Jeho osobní přístupový kód měla jen Sarein. Dal jí ho před několika lety a k její cti musel uznat, že jej užívala výjimečně. Teď se mu ovšem malé vyrušení jen hodilo.

Její tvář, nádherná a plná energie, se objevila na obrazovce a odsunula stranou souhrny dat. Vždy mu připadala fyzicky přitažlivá a vzrušující. Nejprve se mu zdála příliš mladá, Sarein však byla dospělejší než většina žen, které potkal. Třebaže vyrostla na zapadlé lesnaté planetě, dokázala bystře uvažovat. Prozradil jí něco ze svých

politických plánů a svěřil se s několika tajemstvími. Až doposud se osvědčila jako spolehlivý spojenec.

„Vím, nechtěl jsi, abych tento kanál užívala, pokud nehrozí krize," řekla. „Mohu ti rovnou sdělit, že konec světa nenastal — zatím. Ale potřebuji se s tebou setkat o samotě. Dovol mi, abych pro nás zařídila poklidnou večeři ve dvou."

„Sarein, dnes není vhodný den pro budování našeho vztahu."

„O to mi nejde, Basile. Mluvím o tvé schopnosti rozhodovat, myslet jasně navzdory vnějším tlakům. Dovol mi, abych byla tvým zrcadlem. Copak jsem nedokázala, co ve mně vězí, když jsem ti přivedla všechny ty zelené kněží?"

Basil by se rád Sarein nějak zbavil, řekl jí, ať ho nechá o samotě, aby mohl přemýšlet, tím by ale nedosáhl ničeho. „Dobrá, vynesla jsi trumfy. Jako projev uznání za tvé zásluhy se s tebou dnes sejdu." Namířil prst na obraz její tmavooké tváře. „Ale nepokoušej se to na mě vytáhnout pokaždé, když budeš chtít nějakou laskavost."

V jejím smíchu zazněla špetka rozkošné koketnosti. „Příště mi nezbude, než vytáhnout z rukávu další zázrak."

Rozesmála ho, což Basilovi stačilo, aby jí prominul to vyrušení. „Dopřej mi hodinu, než tady skončím, a pak přijď do mého soukromého patra. Jídlo vyber sama. Dám si s tebou cokoliv." A přerušil spojení.

Generál Lanyan včlenil devatenáct zelených kněží do svých flotil v deseti čtvercích. Doufal, že mu okamžitá telinková komunikace pomůže zvrátit rovnováhu sil ve válce s hydrogy. Možná se u Osquivelu situace obrátí…a možná zelení kněží poslouží jen k rychlejšímu zprostředkování zpráv o dalších katastrofách.

Dokud budou hydrogové bránit v přístupu k plynným obrům, nebude ekti.

Bez ekti nebude mezihvězdný ildiranský pohon.

A bez možnosti cestování nadsvětelnou rychlostí nebude žádný meziplanetární obchod.

Basil svýma šedýma očima opět prozkoumal čísla a viděl přitom, jak hanzovní kolonie slábnou a rozpadají se. Trápil si tím hlavu už celé roky. Jediná další možnost, která se ovšem zdála ještě nepravděpodobnější, spočívala v objevení zcela nového způsobu rychlé přepravy nezávislého na ekti. Ildiranští i lidští vědci se

pokoušeli mezihvězdný pohon přepracovat, za současné palivo však prostě neexistovala náhrada.

V minulosti Země použila pomalé generační lodě, aby rozesela lidstvo po Spirálním rameni. Cesta trvající staletí však vylučovala existenci obchodní výměny.

Tak zoufale se snažil najít prostředky, s jejichž pomocí by udržel galaktickou civilizaci pohromadě, až mu v hlavě začala tepat sílící migréna, řešení však nedokázali nabídnout ani jeho nejlepší inženýři. Copak neexistoval jiný způsob cestování mezi hvězdami?

Nakonec navrátil povrchu stolu původní průsvitně matný povrch a s povzdechem se připravil na večeři se Sarein. Možná mu pomůže se uvolnit a zapomenout, ať už prostřednictvím rozhovoru nebo sexu.

Ať tak nebo onak, Basil si nemyslel, že by se tímto způsobem ocitl blíže řešení svého problému.

73 DAVLIN LOTZE

Skrytá záložní datová destička poskytla množství ohromujících informací. Margaret Colicosová na ni zaznamenala své poznatky doplněné o přesné překlady nekonečných řad klikisských hieroglyfů.

Davlin Lotze rozsvítil osvětlení uvnitř své kajuty na Zvídavosti, zatímco Rlinda Kettová mu nahlížela přes rameno. „Podařilo se jí přeložit nejen rovnice, ale také většinu dějepisných záznamů na stěnách.“ Projel další sadu souborů, prohlédl si diagramy, překlady, teorie, otázky. „Objevili nějaké doposud funkční klikisské zařízení…, to kamenné okno, které jsme našli. Louis přišel na to, jak ho uvést do provozu.“ Pohlédl na Rlindu rozšířenýma, dychtivýma očima. „Zítra tam musíme jít a prozkoumat to.“

„Hej, myslela jsem, že jste odborník na skryté detaily.“ Rlinda přinesla ze zásobárny lodi láhev vína, usrkla ze své skleničky a vzdychla, aby dala najevo, jak je lahodné. Davlin však nechtěl víno, nehodlal si ani dopřát chvíli na jídlo. Tohle bylo příliš důležité.

Basil Wenceslas zvolil dobře, když na Rheindic Co poslal právě jeho.

Davlin nalistoval konec souboru. „Margaret tyto informace shromáždila pro další pravidelné hlášení zasílané telinkem, zelený kněz však zjevně zemřel dřív, než je stačil odeslat.“

„Podle vás byl zavražděn proto, aby se informace nedostaly ven?“

„Margaretiny poznámky nenaznačují, že by se bála o život, není v nich sebemenší stín podezření. Ať už Louise Colicose a toho zeleného kněze zabilo cokoliv, muselo se to stát nečekaně. Klikisšťí roboti a compo jsou pryč, stejně jako Margaret. Možná se roboti obrátili proti nim? Možná Margaret objevila něco, z čeho zešílela? Možná přišla hrozba zvenčí — řekněme ildiranské vražedné komando — někdo, komu šlo o to zabránit Hanze v získání informací o zdejších nálezech? V této chvíli mi všechny možnosti připadají stejně pravděpodobné.“

Rlinda si zavdala dlouhý doušek vína a vyhlédla do jasné pouštní noci. „A my se teď snažíme zjistit to samé. Nedělá vám starosti, že jsme možná taky v nebezpečí?“

Pohlédl na ni velkýma hnědýma očima. „Já si vždycky dělám starosti.“

Při prvních náznacích úsvitu zamířil Davlin s ospalou a malátnou Rlindou k pradávným ruinám. Opět vstoupili do opuštěného města duchů, plného ozvěn. Tentokrát však byly tajemství a stíny o něco méně temné. Díky informacím z Margaretiny destičky mohl Davlin pohlédnout na indicie novýma očima a možná — konečně — nalézt nějaké odpovědi.

Zamířil přímo k velké místnosti, v níž se nacházela hladká lichoběžníková plocha. Davlin si prohlédl krvavé otisky Louisových dlaní na kameni a pak začal zkoumat složité dlaždice se symboly rámující nepopsaný prostor. Nakoukl do postranního výklenku uvnitř velké místnosti, kde našel podivný hranatý přístroj, otevřený a částečně rozebraný.

Na svém přenosném displeji zobrazil některé z poznámek Margaret Colicosové, včetně neúplných spekulací jejího manžela. Davlin si ji dokázal představit, jak Louise peskuje za to, že si nevede vlastní záznamy, starý muž však zřejmě odsunul papírování stranou. Nejspíš začal zkoumat neznámý přístroj a nové poznatky se na něj valily rychleji, než byl schopen zdokumentovat.

„Takže už jste zjistil, co je to?“ zeptala se Rlinda. „Nebo jsou tyto detaily až příliš skryté?“

„Louis věřil, že je to jakýsi transportní systém, přepravní portál', který může sloužit k bleskovým přesunům na velké vzdálenosti. Rovnice v Margaretině hlášení dokládají, že ten klikisský přístroj dokáže vytvořit průchod strukturou vesmíru, vytvořit zkratku, kde se proměnná vzdálenosti rovná nule.“

„Zní to neuvěřitelně. Ale to i ildiranský hvězdný pohon… Stejně jako existence inteligentních bytostí žijících v nitrech plynných planet, řekla bych.“

Davlin upřel zrak na symboly rámující lichoběžníkové okno, stovky a stovky plošek, každá s jedinečným označením — jako by to byly kódy cílových stanic. Během své cesty k Rheindic Co se Davlin naučil zpaměti hlášení o známých klikisských archeologických nalezištích. Takováto podivná okna se nacházela téměř ve všech opuštěných městech, třebaže mnoho plošek se symboly bylo zničeno, ať už vlivem času nebo úmyslně. Toto zařízení na Rheindic Co bylo zcela neporušené.

A pokud Margaret ve svých zápiscích mluvila pravdu, nedotčený a stále fungující byl i deset tisíc let starý klikisský přístroj. Týmu Colicosových se podařilo uvést ho do provozu. I kdyby se nestalo nic jiného, tak odolný zdroj energie by byl pro průmysl Hanzy velkým přínosem. Davlin však tušil, že je to jen malý závdavek na divy, které zde objeví.

Viděl, kde Louis k přístroji připojil novou generátorovou jednotku. Hanzovní zařízení se už dávno uvedlo do klidového stavu, Davlin je ale snadno aktivoval. „Někdo tu udělal práci za nás. Je stále funkční…“ Baterie zahučela a klikisský přístroj začal vibrovat a jemně pulzovat.

„Dejte pozor, co děláte, Davline! Bůhví, co všechno můžete zničit.“

„Nebo aktivovat.“ Očima visel na stěně s portálem, aby zjistil, zda se nějak změnila. Vzrušení ne nepodobné elektrickému výboji mu projelo páteří, jakmile spatřil viditelný rozdíl. „Podívejte! Otisk ruky zmizel.“

Prázdná plocha se zlehka chvěla, stále to byl jen neprůhledný šedo-bronzový kámen, rezivé skvrny po zaschlé krvi však byly pryč.

Rlindiny oči se rozšířily úžasem. „Pokud je tohle přepravní systém, síť umožňující cestovat z planety na planetu bez mezihvězdného pohonu, pak můžu svou Věčnou zvídavost dát do starého železa.“

Davlin přišel se svým postřehem: „Takový objev je bezpochyby dostatečným důvodem pro vraždu, pokud někdo chtěl zabránit jeho rozšíření. Co třeba Tuláci snažící se udržet poptávku po ekti, které produkují?“ Přimhouřil oči. „Ale kdo by se to mohl dozvědět? Pokud Margaret neodeslala své hlášení, jak by mohl někdo zjistit, co objevili?“

„Byli tady klikisští roboti,“ nadhodila Rlinda a znepokojeně se ohlédla. „Co když se rozhodli chránit tajemství svých stvořitelů?“

„To je také možné,“ řekl Davlin. „Jsem rád, že s sebou nemáme žádné mechanické pomocníky jako Colicosovi.“ Přistoupil ke stěně, aby se dotkl jedné z destiček. Intenzivní hukot ještě zesílil. Kamenné okno se zamihotalo a jeho povrch se začal měnit, umělé osvětlení, jež do místnosti natáhla Rlinda, pohaslo. Pak se obraz na kamenné lichoběžníkové ploše zaostřil, jako by to byl otevřený průchod.

„Neuvěřitelné!“ řekl Davlin. „Možná Margaret prošla skrz“

Rlinda položila dlaně na své široké boky.

„Mám vám připomenout, že nemáte tušení, co vlastně děláte — nebo vás tím jen víc navnadím, abyste tu věc prozkoumal hned teď?“ Davlin, aniž jí věnoval pozornost, přistoupil k pulzující stěně. Vždycky rád riskoval, byl to nezbytný předpoklad pro práci špiona a odborníka v oblasti zkoumání mimozemských technologií.

„Zajímalo by mě, jak…,“ zamumlal a natáhl prst, až ucítil chvění uvnitř plochy. Sotva se obrazu dotkl, ucítil úder do hrudi a pocítil závrať, jako by se mu hlava oddělila od trupu a začala se rychle otáčet jako dětská káča.

Zavrávoral a klesl na kolena do měkkého písku před jakousi zhroucenou stěnou. Teplota klesla nejmíň o patnáct stupňů a nad hlavou měl nebe — otevřené nebe — kde na podkladu červenofialových a levandulových vírů rychle uháněla vysoká oblaka. Kolem něj se na travnaté pláni jako obří termitiště tyčily klikisské ruiny, tu a tam prostřídala hroutícími se sloupy zvětralé horniny trčícími ze země jako zkažené zuby opotřebované až na samotnou dáseň.

Zalapal po dechu a zvedl se ze země. Za zády měl transportní lichoběžníkové okno, stejné jako bylo to v jeskyních na Rheindic Co. Ještě stačil koutkem oka zahlédnout užaslou tvář Rlindy Kettové mihotáním proměněnou přelud, jak na něj hledí přes nesmírnou propast vzdálenosti. Prošel skrz!

Potom se obraz rozostřil, pohasl a Davlin zjistil, že se opět dívá na neprůhlednou kamennou stěnu orámovanou podivným lemem. Dveře se zavřely.

„Neuvěřitelné," opakoval Davlin sám pro sebe. Zatím si nepřipouštěl strach. Nejdřív si potřeboval celou věc probrat a uvědomit si, co se vlastně stalo.

Rozhlédl se po neznámé planetě. Byla zcela tichá a prázdná, bez jediné známky lidské přítomnosti. Neměl tušení, kde je. A poté, co se za ním přepravní portál v klikisských ruinách uzavřel, se už nemohl vrátit zpátky.

74 KRÁL PETR

Jeho komorníci ho oblékali celé hodiny, vybírali ty správné šaty, starali se, aby všechny záhyby, kapsy a ozdoby byly dokonale upravené. Umělečtí maskéři zkontrolovali jeho tvář, upravili mu účes, aby krále konečně prohlásili za hodného stanout před případným pátravým okem mediálních kamer.

Na nudné státnické večeře si už Petr zvykl. Naučil se jak hrát svou úlohu, aniž prozradil své vlastní myšlenky. Už se ani nemusel soustředit. Věděl, že se dnes večer opět bude podávat bohaté, těžké, až téměř nestravitelné jídlo, a on si s ním bude pohrávat, usmívat se a dávat přitom pozor, aby nepoškodil vzácný čínský porcelán, který sloužil mocným králům Zemské hanzovní ligy už více než dvě století.

Petr si pamatoval na ty dávné doby, kdy těžce sháněl obživu pro sebe a svou rodinu. Ne snad, že by se mu stýskalo po šlichtách zpatlaných ze zbytků jídla a makarónů. Vlastně si už ani nepamatoval, kdy o sobě přestal přemýšlet jako o Raymondu Aguerrovi. Teď mu jeho bývalý život připadal jako podivný sen.

Jediná osoba, na niž chtěl toho večera udělat dojem, byla jeho budoucí nevěsta Estarra. Rád by věděl jaká doopravdy je, zda jí bude moci otevřít své srdce, zda stejně smýšlí ona o něm. Snad se to někdy dozví…

Petr chápal, čím musí mladá žena procházet a bylo mu jí líto. Estarra mu připadala jiná než její sestra Sarein, milá a přitom inteligentní, dychtící po poznání, ne plytká nebo hloupá, jak se původně obával. Nebyla však zvyklá na tolik formalit ani na skutečnost, že okolí sleduje každý její pohyb. A to ještě ani nebyla oficiálně představená veřejnosti. Protokolární úředníci plánovali každou vteřinu této události, jež se měla uskutečnit příští týden.

Až doposud měli jen málo příležitostí dostat se dál než k výměně zdvořilostí a několika úsměvům, ale i tak zvědaví sloužící kolem nich poslouchali každé jejich slovo. Petr si přál, aby mohli prostě jen sedět v místnosti spolu a vzájemně se sdílet, dnes večer to však nebude možné. Přesto se ale těšil, až ji uvidí…

Zatímco procházel chodbami doprovázen sedmi sloužícími, heroldové kráčeli napřed a každý jeho krok ohlašovali trapně břesknou fanfárou. Jakmile vstoupil do jídelního sálu, hosté za šustění šatů, vrzání židlí, cinkání medailí a klapotu podpatků povstali.

Král rozpřáhl ruce v pozdravném gestu. Uvnitř banketního sálu nenápadně postával také OX, pro tuto příležitost speciálně vyleštěný. Petr pilného a ochotného robota rád viděl; v Paláci šepotu neměl nikoho, kdo by mu byl bližší než učitelský compo.

Stůl se prohýbal pod kyticemi květin, jemnými ubrousky a stříbrným nádobím zářícím ve světle lustrů. Petr a Estarra si budou vyměňovat pohledy, možná se usmívat, možná odvracet oči. Kdyby tak jen mohli být aspoň deset minut sami…

Komorníci a dvořané se vždy postarali o to, aby Petr dorazil s přiměřeným zpožděním, takže na příchod krále všichni ostatní čekali. Tentokrát ale spatřil v čele stolu, hned vedle svého místa, prázdnou židli — Estarra tam ještě nebyla. Otočil se a tázavě pohlédl na jednoho ze svých heroldů, a pak na OXe.

Basil Wenceslas k němu přistoupil a se strojeným úsměvem na rtech zašeptal: „Nemohou ji nikde najít. Zpozdila se.“ Ačkoliv jeho tvář dále vyzařovala klid a sebedůvěru, v jeho hlase zněl káravý

nádech, jako by z nějakého důvodu za Estařinu nedochvilnost vinil samotného krále.

Petr malým pokývnutím hlavy vzal prezidentova slova na vědomí a zamířil ke svému oficiálnímu místu v čele stolu. „Můj host se chvíli zdržel, ale na malá neočekávaná zpoždění jsme si už jistě všichni zvykli.“ Nesměl dát najevo, že se děje něco neobvyklého. Basil by nikdy nepřiznal, že nad situací ztratil kontrolu, třeba jen na malou chvíli. „Prosím, posaďte se! Předkrmů máme dostatek. Jistě by stačily nasytit nejméně jednu malou kolonii.“

Kolem stolu zašuměl zdvořilý smích. Petr nevěděl, zda má být Estařinou nepřítomností znepokojen, nebo se z ní tajně těšit. Snad si našla nějakou zábavu. Ať už byla kdekoliv, rozhodně by dal přednost chvíli s ní před nudnou večeří.

„Navrhuji, abychom začali s prvním chodem. I tak nás tady šéfkuchař zdrží nejméně do půlnoci, abychom mohli ochutnat všechny ty úžasné výplody jeho fantazie.“

Než dojedli salát, do banketní místnosti vstoupila rozčilená Estarra, doprovázená dvěma členy palácové gardy. Petr ihned vstal a všichni ostatní u stolu ho co nejrychleji následovali. Estařiny šaty v theronském stylu byly sice nádherné a osobité, vypadala však, jako by ji oblékali ve spěchu.

„Jen jsem se tu rozhlížela…“ Estařina snědá tvář vypadala vystrašeně a dětsky. „Ztratila jsem pojem o času. Nechtěla jsem přijít pozdě, ale Palác šepotu je tak… velký!“

Basil uchopil mladou ženu za paži. „Dovolte mi, abych vás uvedl na místo, drahoušku.“ Se svraštělým obočím ji šeptem vyplísnil.

Estarra, zjevně ponížená, se posadila vedle Petra a OX se postavil mezi ně. Petr se k ní naklonil, aby ho nikdo jiný nemohl slyšet, a zašeptal: „Nic si z toho nedělejte! Basil je tak posedlý časovými rozvrhy, že se i potí přesně podle rozvrhu.“

Nejprve na něj ani nepohlédla, ale pak k němu obrátila temné oči, v nichž se zračila úleva. „Děkuji.“

Zatímco hodovníci s potěšením vítali každý další chod, Petr cítil Estařino napjaté mlčení. Co si o něm asi myslí?

Už se smířil se skutečností, že se tak jako tak stane jeho ženou, ale přesto by ji rád lépe poznal. Díval se na ni a snažil se ji

odhadnout. Je Estarra veselá nebo zasmušilá? Společenská nebo samotářka? Bojí se ho? Zlobí se na něj? Chce s ním manipulovat?

Plytké klevety ani zdvořilý smích ho nezajímaly. Estarra se zdála stále zarmoucená přehnanou reakcí na své toulání palácem. Na Theronu byla zvyklá pohybovat se dle libosti a teď ji překvapilo, že její dřívější svoboda byla tak hrubě omezena. Dál jedla a na otázky odpovídala jen úsečně.

Petr svědomitě pozvedl číši, když jeden z hostů pronesl další přípitek na krále a jeho skvělé dílo. Byl to čtvrtý takový přípitek od zahájení banketu a to se ještě ani nedostali k hlavnímu chodu. Snažil se zachytit Estařin pohled. Petr by jí rád dal najevo, že se mu jejich postavení nelíbí o nic víc než jí.

Basil usměrňoval každý Petrův pohyb železnou rukou teď se stejným způsobem začal chovat také k Estaře. Pokud se naučí navenek spolupracovat, budou si oba moci navzdory mnohým kompromisům uchovat alespoň část své identity. Basil však zjevně váhal, má-li Petrovi dovolit rozhovor se ženou, jež se měla brzy stát jeho manželkou. Prezident neměl rád živelné schůzky, dokonce, i když šlo o osobní záležitosti.

„Jak se s ní tedy mám sblížit?“ zeptal se Petr jednou Basila v jeho soukromé pracovně. „Pokud máme na veřejnosti působit jako dokonalý pár, neměl bych ji aspoň lát?“

Basil se zamračil. „To není nutné, Petře! Jen komplikuješ situaci, kterou držím pevně v rukou. Na takové věci bude dost času později.“

Teď, když Estarra seděla hned vedle něj, vykouzlil 5etr na tváři úsměv, tentokrát upřímný, a otočil se ke své budoucí nevěstě. „Musí se vám stýskat po theronských lesích.“

Pohlédla na něj; překvapená, ale stále opatrná. „Nejsem pryč tak dlouho. Zatím se s tím dokážu vyrovnat.“

„Palác šepotu má nádherné arboretum, zahrady tak upravené a exotické, jak si jen dovedete představit, a v nich také několik světostromů. Myslím, že by se vám náš malý, pečlivě ošetřovaný kousek pralesa mohl líbit.“ „Jistě to bude lepší, než procházet místnostmi plnými věcí, které patří do muzea.“ Rozhořčeně odfrkla směrem ke gardistům, kteří stáli opodál s nehybnými tvářemi. „Zvláště jistým osobám velmi vadí, když se toulám na vlastní pěst.“

Vydala pohrdavý zvuk. „Jako bych nikdy nebyla na procházce sama! Na Theronu jsem běhala celé hodiny, šplhala jsem do korun světostromů, odkud jsem viděla celou planetu!“

„Nebála jste se, že se ztratíte?“ Estarra pokrčila rameny. „Je těžké se ztratit doma.“ Petr pozvedl oči ke skvostným lustrům a stropu s vysokou klenbou. „Ačkoliv je Palác šepotu už dlouho mým domovem, přesto se v něm občas ztratím.“

Estarra se tiše zasmála. „Ještě že je plný strážných, kteří vám každou chvíli dýchají za krk.“

„Jestli si spolu půjdeme prohlédnout zahrady, možná se mi podaří gardisty přesvědčit, aby šli alespoň dvacet kroků za námi. Pokud se ovšem nepokusíte vyšplhat na nějaký strom.“

Basil vstal a požádal o pozornost. Všichni okamžitě ztichli, což jasně svědčilo o moci a respektu, jimž se těšil. „Estarro, dcero Theronu, jsme zde, abychom vás přivítali a vyjádřili vám naši přízeň. Brzy Hanza oficiálně oznámí vaše zasnoubení s naším milovaným monarchou.“ Obrátil se k učitelskému compovi. „OX vám bude dále pomáhat, abyste se seznámila s prostředím. Bude vás učit etiketě, chování a způsobům, stejně jako učil prince, když byl mladý.“

Petr se na ni usmál. Estarra vypadala, jako by se pod náporem pozornosti, jež na ni náhle byla upřena, schoulila do sebe. „Děkuji,“ řekla.

Ozval se zdvořilý potlesk a Basil se posadil. Sloužící začali roznášet hlavní chod, kouřící kotlety ze šťavnatého hovězího dušeného ve vlastní šťávě. Petr si uvědomil, že na Theronu Estarra jedla jen maso pocházející z obřího hmyzu a na jiné není zvyklá. Toto jídlo pro ni muselo být zcela neznámé.

Opět se na ni usmál a cítil, jak ho pohled na ni hřeje srdce. Možná v sobě nakonec najdou zalíbení…, pokud tomu dostanou příležitost.

75 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Jora'h ve svých uzavřených soukromých komnatách objevil jakési tajné dokumenty. Někdo záznamy umístil tam, kde je nemohl najít

nikdo jiný než První následník. Už jen při pouhém pohledu na kupu zjevně starých destiček pokrytých diamantovým filmem pocítil zamrazení.

Poslední dobou Jora'hovi přestala překvapení, ať už byla jakákoliv, připadat příjemná.

Mladý Thor'h už odcestoval k Horizontální hvězdokupě společně s nezbytným vybavením a také s inženýry, záchranáři, staviteli a architekty. Zraněný místodržící Rusa'h stále ležel v subthismatickém komatu, bez jediného pohybu, bez jediné změny, už celé měsíce. Mág-imperátor řekl, že už není schopen cítit svého zraněného syna thismatem, přesto stále ještě nevstoupil do říše Věčného jasu. Jen členové lékařského kruhu byli schopni ověřit, zda hyrillský místodržící vůbec ještě žije…

Zamračil se a řetízky zlatých vlasů se mu začaly kroutit vzrušením. Jora'h uchopil tenké archy pokryté písmem vyrytým do povrchu jako runy pomocí tekutých diamantů. Znaky a jazyk vypadaly staře, svinutý okraj byl až příliš ozdobný pro současný styl. Chvíli mu trvalo, než rozeznal verše a rozdělení slov, strofy stejně rozvržené, psané v jednotném formátu. Každému Ildiranovi by připadaly známé.

Byla to část Ságy sedmi sluncí. Část, kterou dosud nikdy neviděl.

Další příběh? Dávné dějiny? Proč by se někdo snažil podobnou věcí zatěžovat Prvního následníka v takových časech? Hydrogové slídili kolem, útočili na lidské i ildiranské osady. Hyrillka byla zničena, množství dalších štěpových kolonií muselo být opuštěno. Jeho vlastní bratr ležel v bezvědomí a byl blízko smrti. A Mág-imperátor umíral na strašlivé vnitřní nádory.

Jora'h rozzlobeně odsunul dokumenty stranou, v té chvíli v nich ale rozeznal nepatřičné slovo, jakýmsi nepochopitelným způsobem včleněné do textu prastaré Ságy.

Hydrogové…

Sáhl po třpytivých arších a začal je číst, jeho zrak klouzal po jednotlivých verších a hltal ohromující příběh. Bylo to starodávné vyprávění o dávné, neznámé válce, titánském konfliktu mezi hydrogy a ostatními mocnými ‚démony'. Došlo k ní před deseti tisíci

lety, během tajemného období dějin známého jako „zapomenuté časy“.

To nemůže být pravda!

Sága sedmi sluncí byla přesným záznamem historie a Jora'h vždy nalézal útěchu v konejšivě známých legendách a příbězích o hrdinech. Nikdo nikdy nezpochybnil pravdivost ústředního eposu ildiranské rasy čítajícího miliardy veršů.

Ildirané byli přesvědčeni, že před tisíciletím zahubila epidemie dávivé horečky celou generaci dějepravců. Jelikož byla Sága do té doby údajně předávána ústně, celá jedna část byla ztracená. Teď však Jora'h před sebou viděl prastaré záznamy neporušené, přesto o nich jeho lid nic netušil. Došlo snad k objevení této epochy ildiranských dějin? Nebo snad byla Sága po celou dobu cenzurována?

Jora'h, rozpolcený mezi pochybnosti a úžas, hladově vstřebával nové informace. Četl o konfliktu mezi nepochopitelnými mocnostmi — hydrogy, jim podobnými entitami spřízněnými s ohněm, vodou, a dokonce také s mocnou, se zemí spojenou myslí zahrnující živé organické ekosystémy. Slova a jména zněla podivně: Faerové… Wentalové… Verdani…

Před deseti tisíciletími tyto mocné bytosti bojovaly v kosmu mezi sebou. Vyhynutí rasy klikissů bylo pouze podružným následkem této války, jíž téměř padlo za oběť také samotné ildiranské Impérium. Vše se ale stalo tak dávno, že Ildirané zapomněli.

To bylo neuvěřitelné! Jak mohlo takové tajemství zůstat neprozrazeno? A kdo záznamy objevil, po tak dlouhé době?

Náhle pochopil. To jeho otec zařídil, aby se mu tyto dokumenty dostaly do rukou. Byl v tom záměr. Jen Mág-imperátor mohl tak dokonale zamést stopy a přepsat skutečnost. Jen díky thismatu a paměti předávané z generace na generaci mohl Mág-imperátor uskutečnit plán pokračující celá tisíciletí, směřující ke zničení veškerých záznamů o první hydroské válce. Ale z jakého důvodu?

Jeho otec zřejmě považoval odhalení těchto dokumentů za součást přípravy Prvního následníka. Chtěl, aby se jeho syn zbavil naivity a pochopil tvrdou realitu, s níž se musí vyrovnat vládce. Jora'h byl zděšen. O tak rozsáhlém klamu se mu nikdy ani nesnilo.

Myšlenky ho tížily, čelisti měl zaťaté vzteky. Nedokázal přijmout fakt, že takové tajemství vůbec existovalo a že bylo až dosud skrýváno dokonce i před ním, Prvním následníkem, dědicem ildiranského trůnu!

Pokud jeho otec mohl udělat něco takového… co dalšího ještě před Jora'hem skrývá?

Opět si příběhy přečetl a věděl přitom, že žádný dějepravec, dokonce ani Vao'sh, už deset tisíciletí tato slova nepronesl. Hydrogové ve vesmírném konfliktu zjevně zvítězili, třebaže byli těžce zasaženi. Ostatní podivní tvorové byli poraženi, rozprášeni… a možná zničeni.

Aby vstřebal šok z toho, co se právě dozvěděl, upřel Jora'h svou mysl na poklidné časy, na lásku, kterou sdílel s něžnou Nirou. Přál si, aby mohl krásnou zelenou kněžku mít po svém boku právě teď…

Vzpomínal si na její úchvatný a tajuplný popis světolesa, obří mysli, jež tak dlouho dřímala na Theronu. Pak se Jora'hovy oči rozzářily, když ho napadla neuvěřitelná možnost. Co když jsou světostromy přežívajícím ztělesněním mocných, ale přesto poražených „sil země“? Verdani…

Náhle v jeho mysli vypadala hydroská válka zcela jinak. Byla plná nových souvislostí.

76 RLINDA KETTOVÁ

Jak typické! Rlinda Kettová zůstala stát sama v prázdném městě na Rheindic Co. Kdykoliv muž nemá ani tušení, co se děje, musí to dokázat tím, že všechno podělá, začne mačkat tlačítka a tvrdit: „Já vím, jak to funguje!“ Tohle chování pozorovala znovu a znovu u všech svých manželů.

U mužů bylo obvyklé také to, že jí zmizeli — třebaže obvykle ne tak dramatickým způsobem. Sledovala, jak to podivné cizí zařízení začalo hučet, a stěna portálu se rozvlnila. Lichoběžníková kamenná plocha se rozzářila obrazem levandulového nebe klenoucího se nad cizí krajinou, jako by na ni byl promítán.

A Davlin Lotze jím prošel.

Neviděla přesně, co udělal a jak ho portál přenesl jinam. Vykřikla a rozběhla se ke kamenné bráně, měla však dost rozumu, aby se bezpečně zastavila dřív, než se mohla plochy dotknout. Proč jen Davlin nebyl stejně opatrný? Rlinda spatřila „oknem“ jeho stín — stál, celý užaslý, na cizí planetě a ohlížel se na ni. Potom obraz zmizel a místo něj se opět objevil pevný kámen.

Davlin byl pryč a na Rheindic Co se opět rozhostilo ticho.

Založila paže na hrudi a nahlas si povzdychla. „Dobrá, a co teď?“

Rlinda čekala čtyři dny. První noc strávila uvnitř opuštěného města v naději, že uslyší hukot oznamující opětovnou aktivaci přístroje, a Davlin se vrátí na vlastní pěst. Zlaté oči! Snad od ní nečekal, že začne mačkat náhodné symboly a pokoušet se o nápravu toho, co on sám zpackal?

Poté, co zůstala zcela sama, spala se zbraní po boku a napínala přitom uši, zda neuslyší skřípání kroků či škrábání drápů. Myslela na znetvořené tělo zeleného kněze, vytrhané světostromy, krvavé stopy svědčící o násilné smrti Louise Colicose. Rheindic Co možná vypadala opuštěně, přesto členy archeologického týmu něco zabilo.

Protože se však Davlin nevrátil a jí se nepřihodilo nic strašného, původně strašidelné ruiny začaly Rlindu k smrti nudit. Takto si svůj život nepředstavovala, když se rozhodla založit obchodní společnost, najala kapitány a shromáždila pět dobrých lodí.

Vrátila se do tábora, a dokud měla co na práci, potulovala se kolem. Zásob na palubě Věčné zvídavosti byl dostatek, stejně jako paliva, takže odstartovat mohla kdykoliv. Nechtěla však jen tak opustit Davlina. Co kdyby se vrátil portálem s úžasnými objevy, schopný nabídnout odpovědi, které prezident Wenceslas potřeboval, jen aby zjistil, že ona odletěla? Rlinda se rozhodla čekat.

A čekat.

Davlin se rozhodl sám, jen díky vlastní hlouposti se dostal do takové kaše. Kdyby tak dávala větší pozor ve chvíli, kdy zmizel! Teď ale rozhodně neměla v úmyslu naslepo manipulovat s mimozemským zařízením, nebo se dokonce vypravit za ním. Ne ne, hezky zůstane na místě a bude přemýšlet, co dál. Rlinda ale nikdy nebyla z těch, kteří jen sedí a oddávají se snění, rozhodně ne za situace, kdy mohla něco dělat.

Bohužel, na Rheindic Co jí mnoho možností nezbývalo.

Cítila jakousi nedefinovatelnou lítost vůči sobě samé. Před šesti lety, v době, kdy ještě o hydrozích nikdo neslyšel, by si nikdy nepomyslela, jak hluboko může klesnout. Řeči o vrtkavé štěstěně vždy považovala za nesmysl. A přesto: nejdříve její Velkou naději zničili piráti Randa Sorengaarda, pak většinu zbývajících lodí zrekvírovaly Obranné síly Země. Rlindě zbyla jen Zvídavost.

Co kdyby se prostě usadila tady a zastavila tu lavinu ztrát? Měla by klid… ovšem vykoupený samotou. Takový obchod se jí nelíbil.

Zamířila do skladiště Zvídavosti a prozkoumala zásoby. Většinu tvořily standardní balíčky, sice výživné, ale nijak zvlášť chutné. Začala zkoumat krabice a nakonec ze své soukromé špižírny vylovila hořkou čokoládu a oblíbené víno.

Vybrala několik dalších lahůdek a dochutila je exotickým kořením. Byla to sice marnotratnost, Rlinda si ale chtěla trochu užít. Kapku vína obětovala na omáčku ke šťavnatému jehněčímu. Těstoviny s pěstem, lahodné houby… a jako dezert čokoládu s křupavým, medovo-ořechovým pečivem.

Rlinda si prostřela venku. Ke stolu pokrytému ubrusem přistavila jedinou širokou židli. Nalila si víno z Nového Portugalska a spokojeně zapomněla na nepořádek, který nechala v kuchyni. Uklidit může později. Pokud se nepřihodí něco neočekávaného, bude mít spoustu času. Posadila se, zavřela oči a chvíli jen vdechovala lahodnou vůni. Pokud by někde na této planetě opravdu číhal nestvůrný dravec, vůně jejího jídla by ho bezpochyby vylákala z úkrytu.

Nejprve ochutnala z každého chodu, včetně zákusku, a složila poklonu svému kuchařskému umění. S chutí a uspokojením začala jíst. „Nemusíš spěchat, Davline!“ zavolala jen tak do prázdna. „Já budu čekat tady.“

Opět usrkla vína a pohodlně se usadila, aby mohla pozorovat skvostný západ slunce nad pouští.

77 DAVLIN LOTZE

Jeho první starostí bylo určit, kde vlastně uvízl. Během nadechnutí a vydechnutí prošel skrz klikisský portál, překonal nepředstavitelnou vzdálenost — a skončil tady, mezi prastarými ruinami pod pastelovým nebem, kde se nad horizontem jako slepé oko ploužilo vyhasínající slunce.

Rozhlédl se kolem a dal si záležet, aby co nejklidněji a nejracionálněji zhodnotil kupovité klikisské stavby koleni sebe. Lichoběžníkové okno na jeho straně portálu se zdálo neporušené a funkční.

Hezky jednu věc po druhé! Tento problém musel vyřešit. Davlin strávil celé hodiny touláním mezi zříceninami. Bylo možné, že Margaret Colicosová uprchlá sem, třebaže rám kolem portálu na Rheindic Co obsahoval stovky destinačních dlaždic. Pokud přepravní systém použila, mohla se přenést na kteroukoliv z těch planet. Mohla být kdekoliv a mohla být stále naživu.

A o přežití šlo i Davlinovi.

Později, když už na něj ticho příliš doléhalo, zakřičel: „Haló!“ Naslouchal ozvěně rozléhající se planetou, která zřejmě ještě nikdy neslyšela lidský hlas. Nedostal žádnou odpověď, takže zakřičel ještě třikrát, a pak se rozhodl raději nepřitahovat pozornost.

Prozkoumal okolí, ale nenašel vodu ani nic, co by připomínalo jídlo. Rozervaná krajina, tyčící se klikisské kupy, dokonce i barva nebe mu byly povědomé. Snažil se vzpomenout na hlášení Colicosových, jež zkoumal v rámci přípravy na vyšetřování.

Tento svět nápadně odpovídal popisu planety zvané Llaro, místa, kde „prospektorka planet“ Madelaine Robinsonova před více než dvěma stoletími objevila první klikisské stavby. Robinsonova a její tým nalezli v místních ruinách spící klikisské roboty. Pokud by Davlin nějakého klikisského robota objevil, mohl by ho požádat o pomoc. Což na druhou stranu nemusel být nejlepší nápad, pokud za smrt Louise Colicose, zeleného kněze a zničení tábora na Rheindic Co odpovídaly právě tyto prastaré hmyzí stroje…

Pod levandulovým nebem, s hlavou skloněnou proti ostrému větru, zamířil zpátky k lichoběžníkové kamenné stěně. Celý den strávil přemýšlením, jak co nejlépe postupovat dál a otestovat systém, aby se nedopustil další chyby.

Ať už se skutečně nacházel na Llaru nebo nějaké jiné podobné, doposud neobjevené klikisské planetě, každopádně se ztratil. Pokud opravdu každý symbol kolem lichoběžníkového kamenného okna označoval jednu z mnoha dávno opuštěných klikisských planet, neměl šanci poznat, která je která.

I kdyby si pamatoval symbol na dlaždici, jež označovala toto místo, nemohl tušit, který z podivných symbolů stisknout, aby se dostal zpátky k Rlindě na Rheindic Co.

Odváží se odejít na náhodně zvolené místo? Cestu sem přežil, ale co když příště zvolí špatně? Co když se přepraví na místo, kde nebude dýchatelná atmosféra nebo kde se klikisské ruiny už zcela zřítily? Nebylo to pravděpodobné, ale možné ano. Co se doopravdy stalo s Margaret Colicosovou?

Na druhou stranu — začínal cítit žízeň a hlad.

Prohlédl transportní zařízení, aby sám sebe uklidnil, třebaže neměl nejmenší tušení, jak mechanismus funguje. Generátor však hučel a vše vypadalo v pořádku. Svým průchodem zřejmě klikisské zařízení probudil a celý systém tak nastartoval. Než klikissové zmizeli, měli dostatek duchapřítomnosti, aby tyto portály uvedli do režimu spánku.

Doufal, že zbytek sítě dále funguje.

Davlin nebyl hlupák ani zbabělec. Věděl, že řešení musí najít sám. Pokud pro něj nepřijde Rlinda — a ta, jak věděl, bude něco takového riskovat jen těžko — nikdo ho tady nenajde. Bez vody a jídla dlouho nepřežije.

Konečně sebral odvahu, náhodně vybral jednu destičku, zapamatoval si její označení a stiskl. Jakmile plocha opět zmatněla, prošel jí na jiné místo.

Nadechl se ještě dřív, než otevřel oči. Vzduch byl jiný, zkažený a suchý — ale opět dýchatelný. Nebe mělo jedovatě zelenou, leprózní barvu. Tyto rozvaliny pokrýval prach usazený v průběhu tisíciletí, stěny se zřítily. Byl zázrak, že lichoběžníkové okno tady stále fungovalo.

Zjevně nesprávné místo.

Vzduch prořízl křik, při němž tuhla krev v žilách. Stále sílil a Davlin spatřil nějaká černá stvoření kroužící mu nad hlavou. Přes rozpadlé zdi začal přelézat jakýsi jedovatě vyhlížející hmyz. Dva

jako pěst velcí brouci zacvakali krovkami a rozletěli se k němu. Bzučeli přitom jako obrovští čmeláci.

Davlin tentokrát neváhal, aktivoval portál, vybral další dlaždici a prošel třpytící se kamennou plochou dřív, než ho brouci mohli dostihnout…

Ani na dalším místě neobjevil nic užitečného — byla to zcela opuštěná klikisská planeta beze známky lidské činnosti, možná jedna z těch, jež nebyly nikdy prozkoumány, dokonce ani Ildirany. Opuštěné město bylo nedotčené a vypadalo poklidně. Zakřičel z plných plic, ale odpovědi se nedočkal ani tentokrát.

A tak procházel portálem znovu a znovu, a cítil se stále hladovější. Vedl si pečlivé záznamy o symbolech a doufal, že se mu podaří sestavit něco jako mapu. Udělala Margaret Colicosová totéž? Bloudila stejně jako on z jedné planety na druhou, aniž dokázala najít cestu zpět?

Šestý pokus ho zavedl na žhavé vyprahlé místo, které mu připadalo povědomé. Byl si jistý, že je zahlédl na obrázcích v materiálech, které mu poslal Basil. Davlin objevil pozůstatky tábora archeologů z pozemských univerzit. Některé z budov byly zabedněné. Značky křídou a pečlivě odkryté vrstvy prachu a bláta označovaly místa, kde týmy pracovaly. Známky lidské činnosti.

S kručícím žaludkem, přesto v mírně optimistické náladě prošel táborem a našel odpadkovou jámu a pár zapomenutých maličkostí. Lidi však žádné. Vzpomněl si, že se tato planeta jmenuje Pym a je to známé klikisské naleziště. V lepších časech, kdyby nedošlo k omezení vesmírné přepravy, by se toto místo stalo rájem archeologů, nebo dokonce turistickou atrakcí. Teď však byl Pym opuštěný.

Když Davlin našel automatické vodní čerpadlo, spadl mu kámen ze srdce. Bylo sice vypnuté, ale po několika hodinách je dokázal zprovoznit, takže brzy vytryskla čerstvá chladná voda z podzemního jezera — hotový nektar, který s rozkoší hltal. Opláchl si tvář, nechal vodu stékat po svých tmavých vlasech a kůži, ochladil si ruce, namočil košili. Radostí ho naplnil také nález trochy potravin ve skladišti uvnitř jedné z budov. Vyschlé, ale koncentrované táborové jídlo mu dodalo sil.

Bohužel zjištění, že se nachází na Pymu, mu nijak nepomohlo v návratu domů. Jídlo mu mohlo vydržet nanejvýš jeden nebo dva dny.

V táboře nezůstalo žádné komunikační zařízení. Kdyby se mu podařilo vyslat nouzový signál, Basil Wenceslas by pro něj mohl poslat. Obyčejný rádiový signál by ale cestoval vesmírem celé měsíce nebo i déle, než by jej někdo zachytil.

Davlin se natáhl, celý vyčerpaný, zatímco kolem něj houstla tma. Ale poprvé po nejméně dvou dnech plných napětí — cestováním mezi planetami ztratil pojem o čase, takže si ve skutečnosti ani nebyl jistý, jak dlouho je vlastně pryč — mohl ukojit žízeň a hlad. Vyspí se, aby načerpal síly.

A zítra to začne zkoušet zase…

78 ANTON COLICOS

Pod kopulemi marathské Primy seděli oba vypravěči na vyvýšeném pódiu zalitém jasným světlem a usmívali se na pozorné obecenstvo. Anton s Vao'shem každý den několik hodin bavili uchvácené posluchače fantaskními mýty či legendami, jejichž kořeny sahaly do úctyhodné historie obou ras. Anton prožíval nejskvělejší období svého života. „Legenda o krysaři z Hamelnu je varovný příběh, jenž vystrašil mnoho rodičů a dětí.“ Anton neměl na tváři masité, barvu měnící laloky tak jako dějepravci, snažil se však ze všech sil navodit atmosféru pomocí gest. Vyprávěl o rozedraném cizinci, který uzavřel dohodu s radními města sužovaného krysami, a o tom, jak strašlivě se pomstil, když ho podvedli.

Šlechtici, úředníci i sloužící se sice bavili, na druhou stranu ale leccos nechápali. Anton musel vyprávění často přerušovat, aby jim vysvětlil, že krysy dříve na Zemi roznášely nemoci, že lidé nedokáží thismatem vycítit, když je někdo klame, a že nadutého starostu a jeho radní nemohou ztotožňovat s Mágem-imperátorem a jeho místodržícími. Když jim vylíčil, jak pomstychtivý pištec zavedl děti do kamenné hory a zanechal za sebou jen jednoho zmrzačeného chlapce, posluchači začali nespokojeně reptat.

„Opravdu se to stalo?“ zeptal se jeden z úředníků stojící vedle krásné, lysé ženy, jejíž tvář byla pomalována pestrými vzory. „Je to součást vašich dějin?“

„Ne, to není historie, jen příběh.“

Ohromil tak své obecenstvo ještě víc. „Jak může být příběh nepravdivý?“

„Na jisté úrovni pravdivý je. Poučení, které přináší, bezpochyby platí jak pro lidi, tak pro Ildirany. Na Zemi si často příběhy vymýšlíme jen tak pro pobavení, nebo abychom vyzkoušeli nové způsoby myšlení. Jejich pravda často nespočívá ve skutečném obsahu, ale v jejich poselství.“ Pak s úsměvem pozvedl obočí. „Ale líbilo se vám to, ne?“

Vao'sh posluchačům vysvětlil: „Lidé se na příběhy dívají odlišně. My máme naši Ságu sedmi sluncí, ale oni si vyprávějí velké množství příběhů, které nejsou propojeny do vyššího celku. Žádný člověk, dokonce ani dějepravec Anton, doposud nebyl schopen postřehnout širší rozměr, do nějž všechny zapadají.“

Aby rozptýlil jejich zmatek, začal jim Vao'sh vyprávět zábavnou historku ze Ságy, která se Antonovi velmi líbila. On sám se s Vao'shem už podělil o nejrůznější podobenství a pohádky, od klasického vyprávění o Androklovi a lvu až po Červenou Karkulku. Ačkoliv hosté na Marathě byli dospělí, svým okouzlením mu připomínali děti. Každý z jeho starých příběhů byl pro Ildirany zcela nový.

Později, když se obecenstvo rozptýlilo, vydal se společně s Vao'shem na malou procházku. Anton každý den věnoval několik hodin intenzivnímu studiu Ságy sedmi sluncí, rád ale také trávil čas s historikem, po jehož boku vstřebával a pozoroval ildiranskou kulturu.

Všude kolem nich se pohybovali bezstarostní Ildirané, smáli se, hráli hry, dopřávali si jídlo v přepychových restauracích. Anton si v gurmánských dobrodružstvích nikdy neliboval, ze svého platu univerzitního profesora si ostatně žádné kulinářské výstřelky nemohl dovolit. Na Marathě se ale rozhodl prozkoumat ildiranskou kulturu ze všech stránek.

Až se vrátí na Zemi, jeho fantazie bude přetékat novými podněty, neboť tady zakusí věci, které dosud žádný pozemský vědec nepoznal. Z tohoto studijního pobytu může těžit po celý zbytek své profesní kariéry — bude psát do odborných časopisů, možná dokonce převypráví některé z nejlepších ildiranských příběhů pro veřejnost.

Tentokrát ho Vao'sh vzal do zákulisí Marathy, prostých společných obydlí, kde namačkáni jeden na druhého žili a pracovali sloužící, pečovatelé, kuchaři a údržbáři. „Jelikož Sága sedmi sluncí náleží všem Ildiranům, obsahuje podrobnosti a odstíny umožňující mi hovořit způsobem, jenž je pochopitelný a smysluplný pro všechny kruhy."

Vstoupili do jedné z přechodových komor v kopuli. Zdálo se, že Vao'sh překypuje nadšením. „Vezmu tě ven, abys viděl, proč sem přijíždí tolik Ildiranů."

S dějepravcovou pomocí se Anton navlékl do přiléhavého pevného skafandru ze stříbřité fólie. Vao'sh mu ukázal, jak si má přes ústa připevnit pružnou membránu. Oči si zakryl temnými, téměř neprůhlednými brýlemi. Když stanuli před východem do otevřené krajiny, takzvaných „venkovních lázní", Anton se zhluboka nadechl přes membránu.

Dveře se otevřely a záplava světla a horka do něj udeřila jako zlatá vlna. Ještě před chvílí si v brýlích připadal jako slepý, teď zamžikal, neboť spatřil jasný obraz strohé krajiny, kde se černá a karmínová skaliska střídala s bronzovou pouští a třpytivými dny vyschlých jezer.

Za nimi zůstaly početné dómy zářící jako broušené diamanty přikryté zlatými polokoulemi, jež odrážely sluneční světlo zpět do nebe. Ildirané v stříbřitých oblecích stáli na plošinách a balkonech a hráli si s měkkými míči měděné barvy, které si házeli mezi sebou.

„Připadám si jako mravenec pod lupou," řekl Anton. Nedokázal pochopit, že sem Ildirané přicházejí odpočívat. „Jak můžete snést tolik slunce?"

„Je to skvělé, nemám pravdu?" Společně kráčeli krajinou chvějící se horkem směrem k hluboké trhlině v kůře Marathy, z níž stoupala pára. „Nejspíš nikdy nepochopím principy vaší zábavy, řekl jsem si však, že by se ti mohly líbit kaňony. Na jejich dně je vždycky stín, dokonce i za nejjasnějšího dne."

Oba historici strávili společně mnoho času a stali se blízkými přáteli. Jejich vzájemná rozdílnost je bavila i uváděla v úžas či ohromení. Přesto některé podobnosti — zvlášť na biologické úrovni — byly zarážející.

Poté, co byl navázán první kontakt s generačními loděmi, začali někteří Ildirané uvažovat, zda lidé nemohou být ztracenou linií jejich vlastního vesmírného eposu. IIdiranští historikové ovšem zůstávali ohromeni i poté, kdy se seznámili s dějinami Země. V jejich očích bylo lidské úsilí zmatené a nesoustředěné. Historie národů obsahovala příliš mnoho zauzlení, spoustu matoucích příběhů vzestupů a pádů bezvýznamných říší. Měli pocit, že lidé ztratili kontakt se svým vlastním příběhem, lidskou Ságou.

Na okraji kaňonu začínala prudká stezka vedoucí dolů mezi stíny skalních stěn. Z hlubin stoupala oblaka vypařené vody až k místu, kde se jich zmocnily vířivé větrné proudy.

Zatímco sestupovali po příkrém svahu, Anton s námahou lapal po dechu. Teplota byla stále zničující a teď ještě začal mít pocit, že přes dýchací film proniká vlhkost.

V puklinách se ukrývaly nádherné rostliny podobné obrněným korýšům vykukujícím z pevných skořepin. Perleťoví měkkýši rozvíjeli květy chapadel, podobni mořským sasankám ze ztuhlých křemičitých sloučenin. Některé z květů chřestily a rozevíraly se jako vějíře. Drobní tvorové připomínající komáry kroužili mlhou, jen aby byli zachyceni hladovými chapadly.

Vao'sh natáhl ruku a dotkl se jednoho z květů, který se okamžitě zavřel, stáhl se do článkovitého stonku a ukryl ve své perleťové skořepině. „Říkáme jim ch'kanh — živé pevnosti. Když přijde noc, květy se stáhnou, ukryjí citlivé tkáně a v hibernovaném stavu přečkají období chladné temnoty.“

O něco hlouběji Anton užasl, jak hustě zde rostou sasanky. Houževnaté květy mu dosahovaly až po ramena a stále se pohybovaly, až děsivě tiché. Anton se pod dýchacím filmem usmál. „Není úchvatné, co všechno život dokáže, jen aby přetrval?“

„Zoufalství často podněcuje tvořivost,“ řekl Vao'sh.

Když se konečně vraceli soustavou skladišť do nitra Primy, potkali pět klikisských robotů rovněž mířících do města z venkovních pracovních oblastí. Pohybovali se zcela jednotně, jejich hranaté hlavy se otočily, rudé senzory zažhnuly.

Anton se začal svlékat a stále přitom hleděl na hmyzí roboty. Vao'sh mu vysvětlil: „Právě se vrátili z práce na noční straně. Mnoho klikisských robotů tam v temnotě staví Sekundu.“

Anton si sňal brýle a promnul zpocenou tvář. „Jak jsou daleko?“

„Ildiranské inspekční týmy staveniště nenavštíví dříve, než se nad ním rozední. Podle hlášení robotů však bude hlavní kupole hotová ještě před koncem marathského cyklu.“

Černí roboti napochodovali do prostor skrývajících technické zázemí. Dva hmyzí stroje se protáhly průchody, které vedly do generátorových šachet. Jak se zdálo, měli přístup všude. „Chceš říct, že staví město sami, bez vašeho dozoru?“

Vao'sh byl jeho slovy překvapen. „Žádný Ildiran by tam nevstoupil za tmy, roboti však dokážou pracovat i v noci.“ S úsměvem se pokusil svého lidského druha přesvědčit: „Roboti takhle pokračují už více než deset let i doposud se přesně drželi našich plánů.“

Anton se rozzářil náhlým nápadem. „Co se takhle na sekundu podívat? Ty, já a možná pár zvědavých hostů; mohli bychom si to tam prohlédnout.“

Vao'sh se zatvářil pochybovačně. „Každý rok sem přicházejí tisíce Ildiranů, aby si užívali dlouhého zářivého dne — a ty chceš, aby se vypravili do prázdného města ponořeného v temnotě?“

Anton ho poplácal po rameni. „Ano! Nezní to zajímavě?“

79 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA‘H

Jora'h, zmítán pochybami, studoval tajné dějiny, jež mu byly odhaleny až teď. Před lety, když navštívil vysoké úchvatné světostromy na Theronu, cítil pulzující mysl zájemně spojených stromů, jež dumaly nad vším, co se naučily. Bojoval kdysi rozlehlý světoles s hydrogy? Opět si vzpomněl na sladkou Niru, která ho připravila srdce. Jakožto zelená kněžka v sobě navždy nesla část mysli světolesa. Mohla by pro něj o pradávné válce zjistit víc, jen kdyby žila. Jak jen toužil s ní opět hovořit, cítit dotek její kůže, pohlédnout do jejích zářivých očí! Kdyby nezahynula při tom strašlivém požáru, zatímco on byl na Theronu…

Jora'h, obklopen tajnostmi a nečekanými odhaleními, se náhle napřímil, když mu hlavou bleskla nezvaná myšlenka. Tak šikovná

nehoda… Tak příhodné načasování… Kolik podvodů ještě čeká na odhalení? Pohřbil Mág-imperátor pravdu, jen aby ochránil svého syna…, nebo aby jej mohl lépe ovládat?

List pokrytý diamantovým filmem vypadl z Jora'hových rukou a sklouzl na podlahu jako ledopád. Byl unaven dotěrnými myšlenkami, všemi těmi tajnostmi a lhaním. První následník opět uchopil staré dokumenty, odhodlaně vstal a vyšel ze svých pokojů. Váhání odložil stranou. Vyžádá si audienci u otce a přiměje ho, aby mu řekl celou pravdu.

Vstup do soukromých komnat Mága-imperátora zakrývaly panely z barevného skla. Umělecké malby a plastické vzory ve skle znemožňovaly pohled dovnitř, ačkoliv duhově tónované světlo proudilo stěnami bez překážky.

Svalnatý strážný Bron'n stál před vchodem a svou nabroušenou křišťálovou katanu držel před sebou. Strohý a oddaný Bron'n se nepohnul, ani když k němu Jora'h přistoupil. „Mág-imperátor nesmí být vyrušován."

Jindy by se Jora'h tiše stáhl. Teď však neměl v úmyslu čekat. „Musím ho vidět!"

„Mám jasné rozkazy, První následníku. Nesmím nikoho pustit dovnitř."

Jora'h byl ale stejně neústupný jako mohutný strážce. „Stanu se příštím Mágem-imperátorem, Bron'ne. Pokud se tam koná důležité setkání, měl bych se ho zúčastnit." Naklonil se kupředu a tělesný strážce ustoupil. „Nebo mi snad chceš naznačit, že Mág-imperátor má přede mnou tajnosti?"

Bron' novou tváří přelétl výraz zmatku. V té chvíli se však dveře otevřely a v nich se ukázala přísná tvář dobroského místodržícího Udru'ha, který si rozmrzele přeměřil svého bratra. Z místnosti za Udru'hovými zády se ozval zvučný hlas Mága-imperátora: „Pusť ho dovnitř, Bron'ne! Potřebujeme mluvit i s Jora'hem."

Jora'h si dodal odvahy a prošel kolem strážného dveřmi, jež se za ním vzápětí zavřely. Určité otázky čekaly na odpověď až příliš dlouho. Bledý a otylý Mág-imperátor klesl do svého křesla. Vypadal strašně. Jeho dlouhý cop zachvátil nezvladatelný třas a ve tváři měl jasně vepsánu bolest způsobovanou nádory.

Jora'h však vůči němu necítil lítost. Teď ne. Aniž by si všímal Udru'ha, pozvedl dokumenty obsahující utajené části Ságy. „Jistě jsi měl vážný důvod, abys mě seznámil s touto částí našich dějin. Neúplná odpověď však jen prohloubí nevědomost, otče!“

„Pravda občas může vést k narušení rovnováhy,“ řekl Mág-imperátor. „Ne každý si ji zaslouží.“

„Pravda je pravda! Jakým právem upíráš Ildiranům jejich dědictví?“

„Svým právem. Já jsem Mág-imperátor, cesta k Věčnému jasu. Já ovládám thistma. Já rozhoduji o pravdě.“ Tón jeho hlasu změkl. „A jen já — a za krátkou dobu ty, Jora'hu — mohu rozhodnout, co je pro náš lid nejlepší.“

Dobroský místodržící se postavil svému otci po boku. „Lidská pošetilost hydrogy probudila, my jsme ale vždy věděli, že se jednou vrátí. Teď už jsi možná připraven pochopit význam práce, kterou děláme na Dobrosu.“

Jora'h, který se teď cítil oklamán dvojnásobně, se obrátil k Mágu-imperátorovi. „Mě jsi držel v nevědomosti, ale Udru'hovi jsi svá tajemství prozradil?“

„Jen ta, která musel znát. Tvůj bratr zodpovídal za nejobtížnější a nejdůležitější projekt.“ Udru‘h se tvářil samolibě a pyšně.

Jora'h ovládl svůj hněv, třebaže měl pocit, jako by se topil. „Co ještě jsi přede mnou skrýval, otče? Řekni mi…,“ odmlčel se, ovládnut posledním záchvěvem nerozhodnosti, ale vzápětí se vzchopil, odhodlán zjistit pravdu, „…řekni mi, co se doopravdy stalo s Nirou a tou druhou zelenou kněžkou?“

„Proč si myslíš, že to nevíš?“ zeptal se dobroský místodržící.

Jora'h se na svého bratra utrhl: „Nehraj si se slovy! Řekni mi to. Jsou skutečně po smrti?“

Mág-imperátor chvíli přemítal. „Ta stará zelená kněžka je skutečně mrtvá. A ratolesti také shořely. Mladá žena ale dál slouží ildiranskému Impériu. Vyššímu cíli.“

Jora'ha zaplavila vlna radosti a zmatku. „Je naživu? Kde je? Musím ji vidět!“

„To by nebylo moudré,“ řekl dobroský místodržící.

Jora'h se na něj zamračil. „Ty tady nerozhoduješ, bratře!“

Mág-imperátor se zatvářil pobaveně. „Jen mu to řekni, Udru'hu! Řekni mu, co děláš na Dobrosu. Musí se učit, když se má stát vládcem.“

Místodržící zaváhal, ale pak s krátkým přikývnutím uposlechl. „Nira Khaliová žije, stejně jako tvé dítě, jež porodila.“

„Mé… dítě?“

„Nádherná zdravá holčička s neuvěřitelným talentem a potenciálem, o němž se nám ani nesnilo. Pojmenovali jsme ji Osira'h. Teď už je jí víc než šest let.“

Zatímco Jora'h stál a hlava se mu točila závratí, dobroský místodržící vyprávěl, jak byla Nira odvezena do chovného tábora na Dobrosu, kde lidští zajatci sloužili jako předmět genetických experimentů pro křížení s různými ildiranskými kruhy. „Postupovali jsme selektivně. Podařilo se nám posílit určité vlastnosti a vyvinout kříženec s mimořádnými schopnostmi.“

Ohromený Jora'h sklonil hlavu. „To vše jste přede mnou tajili… po celý můj život?“ Jeho srdce už nedokázalo snést víc.

„Jora'hu, nepochopíš, dokud nezaujmeš mé místo, dokud neuvidíš vše skrz křišťálově čirá vlákna thismatu. Stále ještě nevidíš všechny aspekty.“ Mág-imperátor měl v tváři apatický výraz. „Musíš mi věřit. Mám své důvody.“

„Nikdy jsem nepochyboval, že máš své důvody, otče,“ řekl Jora'h a jeho hlas byl chladný a ostrý jako roztříštěný led. „Já ale nemusím tyto důvody považovat za správné nebo čestné.“

Cyroc'h se pokusil všechno vysvětlit rozumně, přesvědčit svého nejstaršího syna a dědice. Protože však bylo zřejmé, že to nikam nevede, Mág-imperátor řekl: „Jakmile se ocitneš na mém místě, pochopíš důvody. Mé důvody.“

Pro Jora'ha ale tento strašlivý klam zosnovaný vlastním otcem vše navždy změnil.

80 ADAR K0RI'NH

Adar stál ve velícím jádru svého bitevníku, zamračený a frustrovaný. Obrana ildiranského Impéria byla tou nejdůležitější věcí — nešlo jen o jeho pýchu či touhu po pomstě. Mág-imperátor mu nařídil, aby se vyhýbal nesmyslnému hrdinství při srážkách s hydrogy. A on musel poslechnout.

Přesto si Kori'nh připadal nepatřičně. Ildirané celou svou historii čekali na rovnocenného soupeře, ve snaze připravit se na tento střet budovali svou skvostnou Sluneční flotilu. Zásoby ekti byly shromažďovány po celá staletí. Podezřívaví lidé se ptali, proč Ildirané vynakládají tolik času a úsilí, tolik prostředků na udržení mezihvězdné flotily, když Impérium nikdy nemuselo čelit vnější hrozbě. V adarových očích to ale bylo zcela přirozené. Sluneční flotila musela být připravena přijmout jakoukoli výzvu.

Mág-imperátor mu však výslovně zakázal utkat se s nepřítelem. „Sbírej informace, adare, ale nesnaž se hydrogy provokovat. Můžeš ovšem ze všech sil bránit naše kolonie, pokud to bude nutné."

Tak jako se o to pokusil na Hyrillce — kde zklamal.

Vázán takovýmto omezením vyslal Kori'nh své manipuly na pravidelnou obhlídku území Impéria. V šesti planetárních soustavách nenarazily na žádné potíže, nenašly jedinou známku přítomnosti hydrogů. Pokaždé, když jeho loď míjela obří plynnou planetu — jedna jako druhá již byly opuštěny jak Ildirany obývajícími rozlehlá těžní města, tak Tuláky užívajícími menší těžery — přemýšlel, kolik nepřátel se asi skrývá v té neprůhledné mlžné atmosféře.

„Blížíme se k soustavě Healdu, adare," hlásil jeho navigátor.

Heald se stal domovem dvou štěpových kolonií, jež byly nedávno spojeny na jediné planetě, aby se zvýšil počet obyvatel a posílilo se tak thismatické spojení.

Adar přikázal: „Pokračujte v průzkumu! Prozatím nezaujímejte útočné postavení." Tato slova mu zhořkla na jazyku, a jak se zdálo, dokonce i jeho posádka byla z této situace v rozpacích. Bude v příštích strofách Ságy vykreslen jako zbabělec? „Musíme doufat, že hydrogové nechají naše lidi na pokoji."

Ildiranské bitevníky pluly prázdným vesmírem jako hejno ryb. Vyhnuly se plynnému obru a zamířily ke sloučené štěpové kolonii, aniž přitom v atmosféře nepřátelské planety zaznamenaly jakékoliv změny. Jakmile septem zaujal místo na orbitě, healdský místodržící

ho radostně přivítal. Kolonisté velebili Sluneční flotilu a děkovali jí za podporu.

Kdyby věděli, že v případě útoku, mohou jejich ochránci pro obranu planety udělat jen málo, jejich vděčnost by jistě polevila.

Kori'nh přecházel ve svém velícím jádru sem a tam. Úmyslně si nevzal svá nejvýznamnější vojenská vyznamenání. Připadala mu nyní falešná a prázdná. Kori'nh je nezískal za duchapřítomnost či hrdinství, ale prostě jen za obratnost při vojenských přehlídkách, za vzdušný tanec a obraty proti imaginárnímu nepříteli. Evakuoval osadníky z Crenny, rozděloval humanitární pomoc, účastnil se stavebních prací ve veřejném zájmu.

Všechny tyto věci mu však připadaly hloupě bezvýznamné. V celých dějinách ildiranského Impéria byl Kori'nh prvním velitelem Sluneční flotily sloužícím v čase války. Měl být tím největším adarem v Sáze sedmi sluncí. A přesto doposud nevykonal nic záslužného. Vůbec nic.

Vzpomněl si na zapáleného tala Zan'nha a cítil se zahanben. Jaký příklad dává nejstaršímu synovi Prvního následníka?

Díky zájmu o vojenské dějiny lidstva se seznámil se smělými skutky Napoleona, Hannibala či Čingischána. To byli skuteční válečníci! Obranné síly Země, mnohem méně impozantní než Sluneční flotila, se střetu nebály. A ačkoliv pro ně tyto šarvátky skončily porážkou, alespoň se před hydrogy nehrbili. Nikdy nepřestali vynalézat nové zbraňové systémy. Dokonce i Tuláci dál odvážně těžili ekti na plynných planetách navzdory vysokým ztrátám. Lidé se neschovávali, ale zkoušeli to znovu a znovu.

Mág-imperátor měl ale jiné plány a adar Kori'nh nemohl jinak, než postupovat podle nich. Přesto v hloubi srdce cítil, že Sluneční flotila jedná příliš pasivně a vyhýbavě. Prostě to nebylo správné.

81 ESTARRA

Ačkoliv se světolesu nemohlo nic rovnat, Estarra si přesto zamilovala poklidné pozemské zahrady. Nalézt stezku tady bylo až příliš snadné, protože všechny byly vydlážděné. Křoviny a květiny

— tak pečlivě upravené, zalévané a hnojené — vypadaly skvostně. Až doposud však Estarra nenalezla v rozsáhlém arboretu nic divokého, nebyla zde jediná rostlinka plevele, jež by sem nepatřila.

Palác šepotu byl plný divů, ona se však nemohla hnout, aniž by ji doprovázeli sloužící, gardisté, ochránci a zvědaví dvořané. Estarra nyní litovala, že nedokázala ocenit své dřívější dny svobody, dokud trvaly.

Možná vyhledá Nahtona a pošle po něm zprávu své mladší sestře Celli. „Užívej si toho, co máš! Běhej lesem, pokračuj ve svých lekcích stromového tance. Važ si Theronu a všeho, co nabízí.“ Její svéhlavá sestra by ji však nejspíš stejně neposlouchala.

Estarra sledovala jadeitově zeleného brouka lezoucího do protáhlého kalichu povijnice. Naslouchala šumu kropítek zavlažovacího systému. Třebaže na stezce uslyšela kroky, úmyslně nezvedla hlavu a napadlo ji, co by asi gardisté dělali, kdyby se jim pokusila úprkem zmizet v zeleni.

To by však bylo nesmyslné gesto. Chytili by ji a pravděpodobně ještě víc oklestili její svobodu pohybu. Ne! Má se stát královnou, proto se musí chovat jinak.

„Mohla jsem si myslet, že trucuješ tady,“ řekla Sarein.

Mimo oficiální příležitosti Estařina sestra zásadně odmítala nosit tradiční theronské šátky či šaty ze zámotkových vláken.

„Užívám si krásy palácových zahrad. Jak to můžeš nazvat trucováním?“

Sarein se usadila vedle ní a pohrdavě se podívala na propletené stonky povijnic. „Co se děje, sestřičko? Pozoruji tě už od chvíle, co jsme přistáli na Zemi. Tvoje zasmušilost ničemu neprospěje.“

Estarra byla překvapená. „Ale já nejsem…“

„Nejsi zrovna nadšená a všichni to vidí. Svatba krále a královny musí být radostná, jinak ztrácí politický význam.“

Estarra se zamračila. „To ti tedy dělá starosti? Můj ‚politický význam'?“

„Ale jistě že ne! Začínáš tady nový život a nijak se nesnažíš přizpůsobit. Co se ti na Petrovi nelíbí? Je to milý mladý muž, bezpochyby pohledný. Bohatý, mocný…“

Ano, králi viditelně záleželo na Estařině blahu a štěstí. Jak ho však pozorovala, zřejmě neměl o nic víc svobody než ona. „Neřekla

jsem, že se mi nelíbí. Jak bych ostatně mohla? Zatím jsem s ním o samotě nemluvila déle než pět minut.“

„Všechno půjde podle plánu. Pak budete moci být spolu sami, jak dlouho jen budete chtít.“ Sarein si povzdychla. „Estarro, kdybys byla dcerou sběrače mízy, mohla by sis dělat, co bys jen chtěla. Ty se ale máš stát královnou Zemské hanzovní ligy. Vdáš se za krále. Pro svou osobní potřebu budeš mít bohatství převyšující celoroční produkci Theronu.“ Zavrtěla hlavou. „Co je na tom smutného?“

Estarra se chtěla usmířit se sestrou, která byla její jedinou vazbou k domovu. „Neboj se, Sarein — já si nechci stěžovat. Jen bych si přála mít víc příležitostí Petra poznat. Vždyť se máme za tři měsíce brát.“

Sarein vstala, spokojená, že se dostala své sestře pod kůži. „Uvidím, co se dá dělat. Promluvím s Basilem. Možná byste mohli s Petrem povečeřet častěji.“

„Stačilo by i malé jídlo pozdě večer.“

Sarein opět zavrtěla hlavou, v její tváři se však pobaveně zablesklo. „Estarro, vznešený král Zemské hanzovní ligy nemívá něco tak obyčejného, jako je ‚malé jídlo'. Každý oběd je banket, každé jídlo je umělecké dílo.“

Udělala dva kroky po pěšině, potom se otočila a s blahosklonným povzdechem řekla: „Ale možná se mi podaří podplatit personál v kuchyni, aby vám připravil pár sendvičů, které byste mohli sníst společně.“

82 KRÁL PETR

Ve chvílích, kdy se na něj všechno sypalo, Petr věřil pouze učitelskému compovi. Jen ten mu dal opravdu objektivní a upřímné odpovědi. Král stál u okna ve svých rozlehlých soukromých komnatách a díval se na Královský kanál. „Co si myslíš, OXi? Ty učíš Estarru dvorským způsobům. Je dobrá žákyně?“

„Výborná. Učí se rychle.“

„Pak ti tedy dělá starosti něco jiného. Slyším, jak ti šelestí obvody procesorů.“

„Rozvíjím teorie týkající se nových vojenských compů," řekl OX. „Nemám ale dostatek dat, abych mohl své závěry ověřit, proto hodnotím pravděpodobné scénáře."

Petr věnoval malému compovi trpký úsměv. „Jinými slovy: něco tušíš, ale zatím nemáš v ruce nic konkrétního."

„To je… přiměřený výklad." Compo se odmlčel, jako by počítal. „Analyzoval jsem konstrukční úpravy odvozené ze zkoumání Joraxe a implementované do výrobního procesu nových modelů compů. Mnoho detailů mi připadá přinejlepším… pochybných."

„Já tomu taky nerozumím," řekl Petr, „ale ti compové podle všeho fungují bezchybně. Až dosud prošli všemi testy."

„Možná prošli všemi zkouškami, které jim určila Hanza, králi Petře, já jsem však zjistil, že žádný z kybernetických inženýrů není schopen plně vysvětlit funkci nových systémů instalovaných do vojenských compů. Nerozebrali programové bloky až k základním principům, ale pouze zkopírovali existující klikisskou technologii, navíc za přímé asistence klikisských robotů. Takováto nedbalost ponechává až příliš mnoho prostoru pro vznik problémů."

Petr se zamračil, vážně znepokojený. „Ale noví vojenští compové už byli umístěni na palubách lodí určených pro výpravu k Osquivelu. Pokud máš důkaz, že nerozumíme provedeným modifikacím, měli bychom jednat rychle. Bojový svaz je už na cestě."

„Nemohu prokázat žádný konkrétní nedostatek. Mám jen plno otázek," řekl OX. „Nejsme plně seznámení se schopnostmi nových compů. Klikisské programy jsou pro mě záhadou. Jako učitel jsem vás vždy nabádal, abyste zpochybňoval to, čemu nerozumíte. Měl bych se držet svých vlastních doporučení."

Petr na robota upřel pohled. „Věř mi, OXi, nejsi jediný, kdo tyto věci zpochybňuje."

„Mým úkolem není zpochybňovat výrobní procesy ani rozhodnutí prezidenta Wenceslase."

Petr se zachmuřil. „Ne, ale jsi tady od toho, abys mi podával jasné a srozumitelné informace. Bojím se, že prezident není schopen objektivně posoudit možné následky osvojení technologie, kterou plně nechápeme, ale já… já s ním promluvím."

Den předtím, než Basil Wenceslas odletěl na marsovskou základnu OSZ, aby dohlédl na osquivelskou ofenzívu, Petr chvátal do ústředí Hanzy, kde se konala strategická porada. Bylo to jen malé jednání s nejdůležitějšími vojenskými a ekonomickými poradci, Petrovi však dělalo starosti, že mu o něm Basil neřekl. Už ho nebavilo nechat se sebou zacházet jako s pátým kolem u vozu.

Zhluboka se nadechl, vstoupil dovnitř s hrdě zvednutou bradou a přerušil tak právě probíhající rozhovor. „Můžeme zahájit poradu, pánové. Omlouvám se, pokud jsem vás nechal čekat. Předpokládám, že jste v mé nepřítomnosti neprobírali nic důležitého?“

Pohlédl přímo na prezidenta a viděl, jak po Basilově tváři přelétl podrážděný výraz. Nikdo mu neodpověděl, ale poradci čekali, dokud se král neposadil na volné místo a nenápadně potom uspořádali pořádek kolem stolu, aby král seděl v čele.

Prezident řekl: „Útočný svaz generála Lanyana dorazí cílové soustavy zítra brzy ráno. Podle plánu stráví OSZ jeden den přípravou operace. Já budu celou situaci ledovat z Marsu. Díky zeleným kněžím získáme hlášení o situaci v reálném čase — ať už se tam bude dít cokoliv.“

Basil zobrazil diagram znázorňující jednotlivé součásti ohromného bojového svazu směřujícího k Osquivelu, počet štítonošů a mant osazených vojenskými compy a celkový plán útoku pro případ, že by pokus Roba Brindleye o komunikaci selhal.

Petr pozorně zkoumal všechny podrobnosti. Jeho předchůdci se nikdy nestarali o nic jiného než o ceremonie a rozhodování o všech politických záležitostech nechávali na Hanze, zatímco sami jen plnili úlohu hlásných trub. Petr se ale vždy o vše podrobně zajímal. Pokud už měl lidem sdělovat rozhodnutí Hanzy, omlouvat se za chyby a přijímat pocty za vítězství, zasloužil si alespoň nějaký podíl na celém procesu.

Petr nezapomněl, co mu OX sdělil o klikisské technologii, a nyní vyslovil své pochybnosti nahlas. „Pánové, sem znepokojen faktem, jak velmi se při této klíčové misi spoléháme na naše vojenské compy. Zjevně ani naši kybernetičtí inženýři plně nechápou modifikované programy, jež byly instalovány do nových modelů, přesto jsme je s radostí zkopírovali a použili. Copak to nikomu z vás nedělá starosti?“

Jak se zdálo, Basilovi právě došla trpělivost. „Petře, buďte ujištěn, že neexistuje jediná věc, která by vás mohla napadnout, jediná námitka, kterou byste mohl vznést, abych ji já předem nezvážil.“ Zabubnoval prsty na desku stolu a povšiml si, že někteří z jeho poradců královy obavy zjevně sdílejí. Prezident si povzdychl a rozhodl se odpovědět obšírněji.

„Víme, že hydrogové jsou naší největší hrozbou. Víme, že OSZ až doposud byly v boji proti nim neúspěšné. Víme, že nám dochází ekti. Můžeme za této situace odmítnout šanci na prudké zvýšení našich vojenských schopností a vylepšení technologické úrovně jen kvůli ničím nepodloženým obavám z klikisských robotů a jejich případných nekalých úmyslů? Hydrogové jsou sami o sobě dost velký problém. Nepotřebujeme hledat další nepřátele.“

„Souhlasím, že strategie OSZ byla až dosud neúčinná, pane prezidente,“ řekl Petr se sotva patrným úsměvem. „Samotné soustředění na jednu hrozbu ale není omluvou pro zaslepenost vůči druhé.“

Basil vzplál hněvem, jenž se jasně odrážel v jeho tváři. „A co byste dělal vy, králi Petře? Svolal veřejné shromáždění a doufal, že se hydrogové za své činy zastydí a zmizí? Vynutil jste si účast na těchto strategických poradách a neustále nám vnucujete své hloupé názory.“

„Ano, Basile. A vy zase nikdy neopomenete každý můj nápad zamítnout.“ Petr ho probodl pohledem. „Navrhuji prověřit výrobu vojenských compů. Nasaďme na to naše nejlepší programátory, ať prověří kód zabudovaný do těchto strojů. Než budeme mít jistotu, že si nestavíme vlastního trojského koně, zastavme výrobní linky.“

„Zastavit linky? Nesmysl!“ prohlásil ministr průmyslu.

„Další skvělý, užitečný nápad,“ řekl Basil sarkasticky. „Zastavit produkci vojenských compů si nemůžeme dovolit…, zvlášť když nevíme, co se stane na Osquivelu. Jestliže utrpíme porážku, bude nutné nahradit značnou část jednotek OSZ.“

Petrovo rozhořčení se stupňovalo. „Kdyby totéž navrhl kdokoliv jiný v této místnosti, naslouchali byste mu!“

Nyní prezident vstal, rozrušený tak, jak ho Petr ještě nikdy neviděl. „Ne, protože nikoho jiného by takový nesmysl nenapadl! Za několik hodin odlétám na Mars. Mám dost starostí, s nimiž se musím

vypořádat, a nepotřebuji k tomu všemu ještě jankovitého krále. Od továren na výrobu compů se budeš držet dál. Tečka. Rozuměl jsi? Pokud se budeš plést do našich diskuzí, postarám se, abys měl do budoucna vstup na tyto porady zakázán.“

Petr nevěřil vlastním uším. „A kdo mi zabrání, abych šel, kam se mi zachce?“

Basil se přehrál do role přísného rodiče. „Na tohle nemám čas, tak mě neprovokuj. Pokud budeš dál dělat potíže, můžeš být nahrazen nadobro, Petře.“

Všichni poradci v malé místnosti zalapali po dechu.

Petr zachoval klid. „To by bylo v rozporu se zákonem, pane prezidente. Četl jsem Hanzovní dohodu velmi pečlivě. Vy možná vládnete, ale miliardy lidí na hanzovních planetách vás sotva znají. Já jsem jejich král, ať už se vám to líbí nebo ne. Chcete snad zosnovat vojenský převrat a připravit mě o korunu? Nebo máte v plánu poslat jedné noci do mé ložnice tichého vraha? Jinak to nepůjde.“ Přimhouřil oči. „Ve skutečnosti, Basile, z nás dvou pouze vy, prezident Zemské hanzovní ligy, můžete být zpochybněn ve své funkci a odvolán. Ale nikoli já, král.“

Basil zařval: „Odveďte ho odsud!“ Královští gardisté vykročili kupředu, muži se však tvářili zmateně, protože si nebyli jistí, čí příkazy mají uposlechnout. Přítomní zástupci Hanzy věděli, že král je jen loutka, ale co gardisté, zaměstnanci Paláce a ostatní jeho poddaní?

Petr se rozhodl dále nevyhrocovat situaci, a kromě toho nechtěl pokoušet loajalitu gardistů. Než mohl Basil svůj příkaz zopakovat, král odešel dobrovolně. Ani jeden z nich nezvítězil, ale konečně došlo k otevřené konfrontaci, při níž prezident jasně vyřkl své hrozby. Na oplátku všem zjistil, že král není ochoten tak snadno ustoupit.

Pravidla se od nynějška změnila a všichni to museli pochopit.

83 ROSSIA

Jakmile hrozivá útočná skupina OSZ dorazila k prstencům Osquivelu, lodě aktivovaly skenery, vypustily sondy průzkumné čluny se vydaly na obhlídku, aby prozkoumaly soustavu a celou akci naplánovaly. Už věděli, že hydrogové číhají někde tam dole, pod vrstvou oblaků. Stačilo je jen vyplašit.

Na palubě obří vlajkové lodi Goliáš generál Lanyan oznámil: „Tohle není cvičení. Jsme na nebezpečné misi a doufám, že vy všichni jste na to připraveni.“ Bradu měl vystrčenou, klouby prstů mu zbělaly, v očích hořel plamen.

Zelený kněz Rossia nikdy nebral nebezpečí na lehkou váhu. Jakmile se dozvěděl o pradávném nepřátelství mezi hydrogy a světolesem, hrozba se pro něj stala hmatatelnou. A teď měli namířeno přímo do hnízda těch ničivých bytostí. Pradávných nepřátel.

Hydrogové před dávnou dobou stromy téměř vyhladili a světoles netoužil pouštět se znovu do boje. Jak se zdálo, stromy zdráhavě souhlasily s účastí na této akci, neboť doufaly, že se jim podaří s nepřítelem komunikovat. Rossia ovšem cítil jen pramalou naději.

Světoles izolovaný na Theronu zůstával dlouho pasivní, bál se, aby opět nepodnítil konflikt… Ale nyní po něm hydrogové zjevně pátrali a ničili každou zalesněnou planetu, kterou objevili. Rossia vnímal jeho neklid. Poslední přeživší světostromy se před hydrogy skrývaly deset tisíc let. Teprve relativně nedávno začaly stromy prospívat a šířit se na další planety.

Možná se podplukovníku Brindleyovi podaří dosáhnout toho, v co doufal. Rossia o tom ale pochyboval.

Zelený kněz se s nespokojeným zavrtěním usadil do chladného křesla z polymeru, obklopeného tvrdými kovovými konzolami. Svou milovanou ratolest uchovával v této stanici. Ačkoliv rostlina v květináči vypadala uprostřed počítačů a moderní technologie OSZ jako podivný anachronismus, bylo Rossiovo telinkové spojení mnohem efektivnější než kterýkoliv jiný systém na palubě Goliáše.

Na můstku obřího bitevníku Lanyan mezitím posiloval svou image statečného a sebevědomého muže. „Naposledy se pokusíme o diplomatický kontakt. Pokud selže, vyzkoušíme naše nové vojenské compy a ukážeme hydrogům, zač je toho loket!“

Lanyan pohlédl na Rossiu. „Naší výhodou je také blesková komunikace s prezidentem Wenceslasem a týmem stratégů na Marsu. Jsme na cestě k našemu největšímu vítězství v této válce.“

„A co když se tahle mise nevydaří?“ zeptal se Rossia.

„Pokud se nevydaří, pak nikdo z nás nedostane příležitost lámat si s tím hlavu.“

Když Rossia sledoval vojenské přípravy a hodnotil náladu posádek, zcela jasně cítil, že navzdory halasně proklamovanému zájmu vyjednávat se všichni ve skutečnosti chystají na boj. Očekávají ho. Srdce se mu při tom pomyšlení zachvělo.

Světle žlutá oblaka Osquivelu vypadala jako louže rozlitého podmáslí. Tolik se lišila od všeho, co kdy Rossia spatřil na Theronu! Tam dole, skrytí v hustých plynech prstencové planety, byli dravci mnohem nebezpečnější než kterýkoli wyvern.

Rossia pohladil šupinatý kmínek ratolesti. Prostřednictvím telinku se napojil na stromy a našel své druhy na dalších lodích OSZ rozptýlených po deseti Čtvercích, ostatní zelené kněží doma na Theronu a Yarroda sledujícího vše z marsovské základny. Vyslal své myšlenky a obdržel odpověď.

„Generále, Yarrod říká, že na Marsu jsou všichni připraveni. Prezident Wenceslas dorazil a čeká na naše zprávy.“

Lanyan přikývl, vděčný za potvrzení, že okamžité spojení funguje. „Informujte je o všem, co se bude dít.“

Rychlými, barvitými slovy Rossia popsal vše, co viděl, vykreslil obraz neobvyklé planety s nádhernými prstenci. Mysl světolesa vše přijímala a rozesílala vědomosti i do nejvzdálenějších stromů, ať už se nacházely kdekoliv.

Rossia si třel dlaněmi husí kůži na svých pažích. Kněží tradičně nosili jen skromné oblečení, aby se větve stromů mohly při chůzi dotýkat pórů v jejich pokožce. Tady však byl oblečen do standardní uniformy OSZ s krátkými rukávy, aby si udržel tělesné teplo a mohl pracovat. Goliáš byl chladný a sterilní.

„Výzvědní compové vysláni, pane,“ řekl jeden z důstojníků. Rossia si nikdy nebyl schopen zapamatovat matoucí hodnosti či insignie.

Zelený kněz přistoupil k nejbližšímu průzoru, aby mohl pozorovat rychlé lodě, jež opustily hlavní skupinu a přelétly nad póly

Osquivelu. Štítonoše řízené compy vypadaly na pozadí mlžných závojů jako nepatrné tečky.

Lanyan řekl: „Ujistěte se, že se ponořili dostatečně hluboko mezi oblačné vrstvy. Jen tak nám budou moci podat včasné varování, kdyby se hydrogové blížili. Naše dálkové senzory nikdy nefungovaly dostatečně spolehlivě; doufejme tedy, že tito compové odvedou lepší práci."

Robustní vojenští compové byli navrženi tak, aby přežili v prostředí vysokého tlaku a teploty, mohli se ponořit hlouběji než lidští průzkumníci. Pokud by to bylo nezbytné, robotičtí zvědové mohli klesat atmosférou Osquivelu, dokud tlak nerozdrtil jejich lodě, a vysílat informace až do samotného konce.

„Zelený kněze, sděl velitelské základně na Marsu, že začínáme fázi jedna." Lanyan netrpělivě mávl rukou směrem ke květináči s ratolestí.

Rossia zamrkal kulatýma očima, potom se dotkl šupinatého kmene a opět promluvil prostřednictvím telinku. Všichni ostatní zelení kněží připojení k telinku obdrželi jeho zprávu současně — v Paláci šepotu na Zemi, na základně na Marsu, na vojenských lodích roztroušených po Spirálním rameni i na Theronu.

„Prezident říká, abychom pokračovali."

Lanyan stojící na svém můstku se několikrát zhluboka nadechl. Nakonec spokojeně přikývl. „Dobře! Připravte diplomatickou loď a povolejte na startovací palubu podplukovníka Brindleye. Dejme diplomacii ještě jednu šanci — a pak buďme připraveni na vše."

84 BASIL WENCESLAS

Prezident Hanzy přecházel sem a tam po velitelském la řídicím centru na marsovské základně OSZ a čekal, co se stane u Osquivelu.

Pokud měl na sobě oblek, nebylo to proto, že by chtěl na někoho udělat dojem. Prostě se v něm cítil pohodlně. S očekáváním pohlédl na zeleného kněze, který zůstal na základně, aby posílal a přijímal vzkazy od generála Lanyana.

„Jsou na místě a připravují se na počáteční fázi," ohlásil Yarrod, když se spojil se svou ratolestí. „Lodě zaujímají pozice podle plánu. Doposud žádný kontakt s hydrogy."

„Řekni jim, ať pokračují," přikývl Basil. Jak věděl, další významný krok neměl nastat dříve než za hodinu. A potom se — možná — rozpoutá peklo.

Až dosud celá operace probíhala jako dokonale zvládnuté armádní cvičení: noví vojenští compové, zelení kněží zprostředkující komunikaci, dobře vycvičení vojáci OSZ. Všechno vypadalo dokonale. Basil se však nikdy nenechával ukolébat ke spokojenosti.

Nechtěl odrazovat své poradce, od počátku ale věděl, že záměr spustit do atmosféry vyjednavače v pevném batyskafu je přinejlepším jen plané gesto. Hydrogové už prokázali svou zlovolnost a odlišnost. Civilizovaná diplomacie nemohla být za takovýchto okolností úspěšná. Přesto — nebylo jejich povinností se o to alespoň pokusit, už jen kvůli dějinám?

„Průběžně mě informujte," nařídil a opustil velitelské a řídicí centrum.

Kráčel chodbami. Všudypřítomný písek pokrýval stěny a oxidy železa, jichž byl Mars plný, dodávaly vzduchu nepříjemný pach po rzi. Basil měl vždycky pocit, že na základně panuje chlad pronikající až do morku kostí, ačkoliv teploměry tvrdošíjně ukazovaly přesně tu teplotu, na niž byl zvyklý. Nevěřil jim.

Uprostřed horečné aktivity s radostí pozoroval vojáky plnící za zvýšené pohotovosti své úkoly, aniž by upadli do chaosu či dezorganizace. Byl na ně pyšný.

Uvnitř skladovacích prostor základny se pohybovaly přepravníky, které pendlovaly mezi jícny kráterů a velkými nákladními loděmi na orbitě a přivážely jídlo, vybavení či nejrůznější materiál. Zatímco se ve vzdálené soustavě chystal rozhodující útok, všední práce probíhaly jako jindy. Basil roztržitě pozoroval, jak z jednoho přepravníku vykládají poslední část nákladu. Objevil se malý compo nesoucí poslední kontejner s upravenými kovy. Nebyl to standardní armádní model, ani jeden z těch nových vojenských compů. Vypadal jako pomocný robot, jaké používali Tuláci.

Compo přistoupil k desátníkovi, jenž měl vykládku na starosti, a promluvil syntetickým ženským hlasem: „Compo EA se vrací do služby.“

„Kdepak ses toulal?“ zeptal se desátník. „Byl jsi na rozpisu před dvěma týdny.“

„Má paní mi zadala úkol s vyšší prioritou,“ řekl EA.

Basil ze zvědavosti vstoupil na vykládkovou plošinu. „Tak moment, desátníku! Mám tomu rozumět tak, že pro nás pracuje tulácký compo?“

Desátník k němu zamračeně vzhlédl, podle všeho udiven, jak se civilista v obleku vetřel do bezpečnostní zóny. „A kdo jste vy, pane? Tohle je zakázaná…“

„Jsem Wenceslas, prezident Zemské hanzovní ligy.“ Basil si vychutnal krátký záblesk nedůvěry na desátníkově tváři, vzápětí vystřídaný úžasem.

„Ano, pane prezidente! Omluvte mne, nevěděl jsem, že jste na základně.“

„Měl byste projevovat více zájmu o aktuální dění. Zpráva o mé přítomnosti byla bezpochyby oznámena všemu osazenstvu základny.“ Podle způsobu, jakým muž svíral svůj elektronický záznamník, Basil poznal, že je to voják, který nerozhoduje, ale jen poslouchá rozkazy. Chvíli čekal a pak řekl: „Na něco jsem se vás ptal, desátníku! Je běžné, aby se tuláčtí compové pohybovali v bezpečnostní zóně? Zpochybňujete mou přítomnost, ale tuláckému stroji umožníte neomezený přístup?“

Desátník se rozhlédl, jako by doufal v náhlé zjevení nadřízeného důstojníka, ale nikoho ve skladovacím prostoru nespatřil. „Pane, EA pracuje na základně už pět let. Jeho majitelem je důstojník flotily Čtverce 7.“

Basil se zamračil a chvíli zpracovával informaci. „Rozumím. Takže když tady jeho majitel není, dovolujete tonuto tuláckému compovi, aby se toulal po základně, nožná dělal snímky a pátral po slabinách OSZ?“

Desátník byl viditelně zmatený. „My jsme ve válce s Tuláky, pane? Myslel jsem, že oni nám jen dodávají ekti. Bez nich by naše mezihvězdné motory zůstaly na suchu.“ „Spojence a nepřátele není vždy možné zařadit do přesně vymezených kategorií, desátníku.

Nesmíme se nechat ukolébat, zvláště ne v čase války.“ Basil si byl vědom přehnanosti své reakce způsobené napětím z blížící se ofenzívy u Osquivelu. Pravda, tulácké klany tak vášnivě hájící svou nezávislost zatím nepodnikly proti Hanze žádné zákeřné kroky, rozhodně jim však zájmy Země nijak zvlášť neležely na srdci.

Tuláčtí compové byli v Hanze vídáni jen zřídka, cestovali na palubách lodí přilétajících obchodovat s koloniemi. Basil vycítil příležitost získat nějakou výhodu. „Beru si toho compa na odpovědnost, desátníku. Pokud máte nějaké dotazy, obraťte se na svého velícího důstojníka.“ „Ano… ano, pane.“

Basil se obrátil ke compovi. Jen málo lidí mělo příležitost hovořit s tuláckým compem, aniž by při tom byl přítomen nějaký Tulák. „Pojď se mnou, EA! Trochu si popovídáme.“ „Ano, pane.“

Vedl EA ven z vykládkového doku do prázdné místnosti se stolem a několika obrazovkami komunikačního systému, zjevně nějaké podružné služebny. „A teď mi řekni, kde jsi byl!“

„Má majitelka mě vyslala, abych se postaral o jisté rodinné záležitosti.“

„Dobře.“ Basil propojil konečky prstů. „Ale kam?“ „Na místo, jež mi určila má majitelka. Nejsem oprávněn poskytnout konkrétní údaje kterémukoliv občanu Hanzy.“

V Basilově mysli se rozezněl poplašný signál. Takže tento compo byl speciálně naprogramován tak, aby odmítal podávat informace Zemské hanzovní lize? Už dávno měl podezření, že vzpurní Tuláci jednají proti zájmům Hanzy, ať už úmyslně nebo mimoděk. Nepodepsali Dohodu. Neřídili se zákony Ligy a ignorovali lidskou civilizaci. Jejich způsob života byl primitivní — pouhá hrstka klanů bez domova. Proč tedy takové tajnosti?

V posledních několika letech zastavily hlídky OSZ velký počet neregistrovaných tuláckých lodí. Všechny vezly náklad ekti, ačkoliv přednostní právo na veškeré palivo pro mezihvězdný pohon měly mít OSZ. Jak by asi ospravedlnili prodej jiným zákazníkům? Basil nepochyboval, že Tuláci leccos skrývají.

Chvíli zvažoval další otázku. „EA, dávám ti přímý rozkaz. Tvá majitelka zde není a v souladu se svým naprogramováním jsi povinen uposlechnout příkazu kteréhokoliv člověka.“

„Ano, pokud plněním tohoto příkazu neublížím druhým lidem," řekl EA. „A pokud nebude v přímém protikladu s instrukcemi, jež mi dala moje paní."

„Vrátil ses ze své soukromé mise, takže jsi svůj úkol splnil. Je to tak?"

EA se odmlčel. „Právě jsem dokončil svou poslední misi, ano."

Basil se usmál. „Dobře, takže s tím si nemusíme dělat starosti." Compové nebyli nijak zvlášť bystří ani přizpůsobiví. Začne se základními informacemi, fakty, které by byl tak jako tak schopen získat z armádní složky majitelky compa. „Takže tvá majitelka je důstojníkem Obranných sil Země?"

„Ano, velí křižníku manta."

Basil pozvedl obočí. Nebylo mnoho Tuláků, kteří se přihlásili do vojenské služby. Ach, možná šlo o plukovníka Tamblynovou, která zachránila ten debakl na Booneově přechodu! Byla snad štěnicí nasazenou do armády? K jak významným informacím měla přístup? Pocítil znepokojení, pomocí tohoto compa se mu však možná podaří zjistit další podrobnosti. „Tvá majitelka je Tulačka, mám pravdu? Plukovník Tamblynová?"

„Ano."

„Z které planety pochází?"

EA zůstával nepřirozeně tichý. „Tuto informaci nemohu poskytnout," řekl nakonec.

Basil užasl. „Nemůžeš mi říct, z které je planety? To je nesmysl! Jistě to je v jejích osobních záznamech. Jaké činnosti se klan Tamblynů věnuje? Jaká zařízení či lodi vlastní?"

Compo strnul. „Je mi líto, pane. Na tyto otázky nemohu odpovědět."

„Ale ano, můžeš. Trvám na tom. Vlastně ti to přikazuji."

K Basilovu naprostému úžasu se za očima EA zajiskřilo, mechanické paže se zachvěly a compo ztichl, všechny indikátory na jeho umělé tváři pohasly.

„EA — odpověz!" Basil netrpělivě přistoupil ke compovi a dotkl se kovového těla. Bylo horké. Došlo k roztavení vnitřních obvodů? Vypadalo to, že se všechny systémy robota zhroutily. „Co to k sakru má být? Udělal jsi to schválně!" Rozhlédl se, jako by se chtěl ujistit, zda ho někdo nepozoruje. „To je neuvěřitelné!"

Basil se zamyšleně zamračil. Jeho otázky byly relativně nevinné, ale tulácký compo měl zabudovaný nějaký bezpečnostní mechanismus. Jakékoliv dotazy ohledně činnosti Tuláků nebo umístění jejich základen spustily trvalé a nezvratné vypnutí systémů, úplné vymazání paměti a zničení programů. Velmi znepokojivé!

Udeřil do EA, až ztuhlý compo odlétl stranou, udeřil do kovové stěny a s třeskotem spadl na zem.

Co asi Tuláci podnikali, že se rozhodli zavést tak drastická opatření k uchování svých tajemství? Zaťal zuby a vydal hluboké zavrčení. „Co skrýváte?“ zeptal se, ale robot mu už odpovědět nemohl.

Kolem dveří proběhl udýchaný kapitán, který se, jakmile uvnitř spatřil Basila, zastavil a vrátil. „Prezidente Wenceslasi, potřebují vás ve velícím a řídicím centru. Všechno jsme prohledali, jen abychom vás…“

„Jsem tady,“ prohlásil Basil rozhodným hlasem a uhladil si oblek. „Co se stalo?“

„Generál Lanyan je připraven vypustit loď s poslem do atmosféry Osquivelu.“

Basil přikývl. Bylo na čase soustředit se na důležitější věci. „Má moje požehnání. Řekněte mu, ať pokračuje.“

Vykročil ke dveřím, ale pak se ohlédl na zhrouceného, nehybného compa. „Ještě něco, kapitáne — řekněte někomu, ať to uklidí.“ Strčil do kovového těla EA špičkou boty. „A uschová pro pozdější analýzu.“

85 TASIA TAMBLYNOVÁ

Jakmile lodě OSZ zaujaly předem určené pozice kolem Osquivelu, Tasia s úzkostí zkoumala údaje ze svých analytických sond. Snažila se, aby na sobě nedala svůj dychtivý zájem znát, naštěstí ale nic nevypadalo podezřele. Po prosperujících loděnicích Dela Kelluma nezůstala jediná stopa, data přicházející z prstenců nenaznačovala žádnou anomálii. Ačkoliv se její věrný EA nevrátil, varování muselo dorazit včas.

Tasia si zhluboka vydechla a poděkovala své Hvězdě. Jedna krize byla zažehnána. Teď se mohla plně soustředit na starosti s Robbem Brindlem.

„Generále Lanyane, pane," řekla a rychle zasalutovala muži stojícímu na můstku Goliáše. „Žádám o svolení vstoupit do startovacího doku a navštívit diplomatickou loď."

Generál se poškrábal na své hranaté bradě. „Z jakého důvodu, plukovníku? Nemáte povinnosti na palubě své vlastní lodi?"

„Já bych… Ráda bych si promluvila s podplukovníkem Brindlem, než se vydá na svou misi." Ztěžka polkla a doufala, že na její tváři není patrné, co cítí. Jako by s Robbem někdy byla rozumná řeč!

Patrick Fitzpatrick stojící na druhé straně můstku se jen ušklíbl. „Chce mu dát pusu na rozloučenou, generále."

Lanyan sklouzl pohledem ze sarkastického Fitzpatrickova výrazu na Tasiin obličej zrudlý hanbou, jako by si zcela nečekaně něco uvědomil. „Máte mé svolení — ale nezdržujte se dlouho. Podplukovník Brindle potřebuje čas, aby se připravil, a vy byste se měla vrátit na svůj křižník. Potřebuji, aby všichni mí velitelé byli ve špičkové formě a duchem přítomni."

Tasia uprchlá před pohledy osádky můstku. Někteří se tvářili soucitně, jiní se jen vědoucně usmívali. Všichni tiše předpokládali, že Robbův pokus o komunikaci s hydrogy selže. Strávil celý měsíc intenzivním diplomatickým výcvikem, nikdo však nedokázal říct, jak budou hydrogové na tuto předehru reagovat. Šlo o politickou libůstku a optimistický mladý důstojník pravděpodobné poslouží jako obětní beránek.

Brindle, tvoje Hvězda musí být hnědý trpaslík…

Tasia sjela výtahem do startovacího doku a zjistila, že je plný dychtivých osíků sledujících poslední přípravy. Robbova uniforma OSZ byla dokonale nažehlená (jako by hydrogy mohl svým oblečením ohromit). Stál před svou speciálně vyrobenou diplomatickou lodí a nedokázal skrýt pošetile hrdý úsměv.

Zařízení vypadalo jako starý ponorný zvon. Kulovitá loď měla vyztužené stěny a manévrovací systém, jenž mohl fungovat dokonce i za vysokého tlaku, jaký panoval hluboko v nitru plynného obra.

Vnější stěna byla obkroužena řadou malých okének, vyztužených polymerem, která umožňovala výhled do všech stran.

Plavidlo mělo za úkol pouze navázat komunikaci, ne hydrogy zastrašit. Robb je otestoval a seznámil se s jeho systémy. Tvrdil, že diplomatická loď létá s grácií cihly, na svůj úkol ale stačí. Loď nebyla vybavena žádnými obrannými systémy — ostatně žádná ze standardních zbraní nebyla proti kulovitým lodím s diamantovými trupy účinná.

Tasia by se k němu nejraději rozběhla a objala ho, před tolika osiky to ale nemohla udělat. Všichni pískali, tleskali, povzbudivě na Robba pokřikovali a blahopřáli mu. Usmál se na ni a jeho medově hnědé oči přitom zářily. Pozvedl ruku, ale Tasia se bála promluvit; měla strach, že by ztratila kontrolu nad svými emocemi.

Noc předtím si Tasia a Robb sladili směny tak, aby měli volno současně. On si chtěl před svou misí důkladně odpočinout, Tasia ale neměla v úmyslu nechat ho spát. Bohužel se začali přít a skončilo to opravdovou hádkou, živenou oboustrannou úzkostí. Takhle si Tasia společně strávený večer nepředstavovala.

„Nechci se zachovat jako zbabělec," řekl Robb. „OSZ na mě spoléhají. A nikdo jiný není dostatečně kvalifikovaný. V této chvíli ne."

„Nikdo není kvalifikovaný. Tečka. Podívej, nebojím se rizika. Skat, jsem přece Tulačka, Brindle. Riziko je odjakživa součástí mého života. Ale tohle je jasná sebevražda. Neexistuje jediný důvod, proč bychom se měli domnívat, že to má smysl."

„Hej, já se nehodlám vzdát vší naděje! Pokud dojde na otevřenou válku mezi lidmi a hydrogy, tak nám nakopou zadek, a ty to víš." Pokusil se ji obměkčit úsměvem. „Jasně, přiznávám, není to zrovna nejbezpečnější."

„Proč tam musíš jít zrovna ty? Nechci tě ztratit," řekla, ale pak se zarazila.

Její otec vždy jen stroze zadával úkoly a neprojevoval jí mnoho náklonnosti. Matku Tasia sotva poznala. Sblížila se tedy se svými bratry, Jess a Ross však byli mnohem starší a ona musela mít ostré lokty, aby mezi nimi obstála.

Během té noci se cítila skutečně vyděšená, neboť jí na Robbovi opravdu záleželo. Tasia ho začala pošetile obviňovat, Robb se ale

nezdál dotčený. Místo toho ji vzal do náruče a konejšil. Potom se milovali, sladce a zoufale zároveň. Bylo to jedno z jejich nejkrásnějších milování.

Ráno budík zazvonil nepříjemně brzy, přesto na sebe jen tak-tak stačili naházet uniformy a zaujmout svá místa. Oba přitom významně mlčeli a ani si proto neřekli sbohem…

Technici a letoví důstojníci ve startovacím bloku zatlačili zvědavé vojáky zpět. „Nechte ho nadechnout, chlapi! Za chvíli se za ním zavřou dveře jeho nového prostorného budoáru."

„Nandej jim to, Brindle!" zakřičel kdosi.

Než se nasoukal do svého ponorného zvonu, dotkl se Robb prsty obočí v němém, vřelém pozdravu určeném pouze Tasie. Zamrkala, aby se zbavila přebytečné vláhy, jež jí náhle zaplavila oči.

Pak, zcela lhostejný k vojákům OSZ, se k průlezu přibelhal Rossia chovající v jedné ruce květináč se svou ratolestí. „Počkej, podplukovníku! Něco pro tebe mám." Nastavil dlaň volné ruky pod převislé listy palmě podobného stromku, aby mu do ní jako na povel spadla jedna malá zelená větvička. „Nejsi zelený kněz, a proto nedokážeš používat stromy ke komunikaci… Přesto ale věřím, že tohle může povzbudit tvé srdce."

Robb vzal větvičku a zvědavě si ji prohlédl. „Něco jako olivová ratolest?"

Kněz pokrčil rameny. „A proč ne? Možná ti dodá vnitřní klid. Kdo ví, co všechno světoles dokáže?"

Robb si knězův dárek zastrčil do náprsní kapsy své uniformy jako ozdobu. „Díky!" Poté, co vykonal svou povinnost, zelený kněz vycouval a zamířil zpátky na své stanoviště, než jej generál Lanyan mohl postrádat.

„Připravte se k vypuštění diplomatické lodi!" zvolal štábní seržant.

„Fajn, horská dráha čeká," řekl Robb.

Přes interkom promluvil z můstku generál Lanyan: „Podplukovníku Brindle, vaše rozhodnutí je velmi statečné. My jsme tuto válku nechtěli, ale musíme hledat cesty vedoucí ke smíru. Zkuste si s těmi hydrogy rozumně promluvit."

Vojáci opět zajásali a dva technici OSZ zajistili průlez těžkým poklopem, poté zvýšili vnitřní tlak a naposledy zkontrolovali

celistvost trupu. Potom, co prolétla spouštěcí šachtou, vypadla diplomatická loď z doku jako hladké kovové vejce.

Z interkomu opět zazněl Lanyanův hlas: „Pro celou flotilu platí plná pohotovost. Všichni důstojníci se vrátí na své lodi. Ať nás zase nenachytají se spuštěnými kalhotami.“

Osíci spěchali na svá místa. S těžkým srdcem, ale plná odhodlání, nasedla Tasia do malého člunu, který ji společně se třemi dalšími přidělenými důstojníky dopravil na její křižník.

„Stále nerušené sestupuji,“ odvysílal Robb. Jeho hlášení naslouchala celá flotila. „Atmosféra je stále hustější a teplota prudce vzrostla. Zvyšuje se rychlost větru.“ Zasténal úsilím a všichni mohli slyšet nárazy větru. „Je to jako snažit se klidně sedět na hřbetu neposedné kočky.“

Když se Tasia vrátila na velitelskou palubu svého křižníku, zastupující důstojník jí předal potřebné informace. Na bitevník už dorazil příkaz k zrušení formace včetně informací o nové poloze. Vylepšené bitevníky obří třídy a padesát křižníků manta, z nichž tucet byl automatizován a osazen novými vojenskými compy, čekaly nad planetou.

Tasia vystřídala zastupujícího důstojníka v kapitánském křesle. „Pusťte vysílání podplukovníka Brindleye nahlas, ať ho všichni slyšíme.“

„Ještě pořád žádný kontakt, třebaže svou standardní zprávu omílám na všech frekvencích,“ řekl Brindle. „Vidím barevné víry hustého plynu. Nic víc.“ Jak sestupoval hloub a hloub do nehostinného prostředí, vysílání začal rušit statický šum. „Pěkně to tady hází. Nepokoušeli se nějací lidé sjíždět vodopády v sudu? Připadám si přesně jako oni.“

Patrick Fitzpatrick klesl se svou mantou do vedoucí pozice na samou hranici osquivelské atmosféry, jako by se už nemohl dočkat boje. „Pokud to bude situace vyžadovat, generále, jsme připraveni začít s trochou agresivní diplomacie.“ Lanyan svého oblíbence za opuštění určené pozice ani nenapomenul.

„Tak, zapnul jsem všechny reflektory,“ řekl Robb. „Někdo by mě měl vidět. Haló?“

Tasia doufala, že světla nepřivábí nějakou nestvůru skrývající se v mracích.

Potom se Robb na mučivých deset minut odmlčel. Znepokojení komunikační důstojníci se pokoušeli kontakt obnovit. Tasia pohlédla na ukazatele hloubky, aby zjistila, jak daleko se diplomatická loď dostala. Její posádka byla napjatá, kousali si rty nebo nehty. Ticho se vleklo.

Nakonec se ozvalo zapraskání a přišel další Robbův vzkaz, silně rušený šumem, „…úchvatné. Vidím… něco takového jsem neviděl ani ve snu!“ Následovala dlouhá pauza vyplněná intenzivním praskáním. „Je to nádherné…, nádherné…“

Komunikační kanál zaplavila vlna praskotu. Tasia naslouchala volání vlajkové lodi. Nejlepší spojovací důstojníci generála Lanyana se opakovaně pokoušeli kontakt obnovit, nebyli však úspěšní.

„Spojení s diplomatickou lodí bylo přerušeno, generále. Senzory ji nedokážou zachytit v žádné hloubce.“

„Rozdrtil ji tlak, neboje to práce hydrogů?“

„To nelze určit, pane.“

Tasia seděla ve svém velitelském křesle, plná žalu a vzteku zároveň, a polykala vzlyky. Robbe! Udeřila do komunikačního zařízení. „Generále, měli bychom za ním poslat zvěda! Což takhle pár vojenských compů? Mohli by se tam ponořit a odvléct diplomatickou loď nahoru do bezpečí!“

Robb přece musel být naživu.

Potom se ozvalo zděšené zvolání poručíka Ramirezové: „Dole pod námi jsme zaznamenali pohyb hydrogů! Dva výzvědné štítonoše řízené compy jsou hlášeny jako zničené.“

Generál Lanyan na hlavním kanálu zvolal: „To je naše odpověď. Nikdo nemůže říct, že jsme to nezkusili. Připravte se na rozsáhlou ofenzívu. Víte, co máte dělat. Jděte do toho naplno!“

86 TASIA TAMBLYNOYÁ

Když se skupina křižníků manta vrhla kupředu, plukovník Fitzpatrick na všeobecné frekvenci drze prohlásil: „Tak jo, teď nám za našeho kamaráda Robba Brindleye zaplatí!“

Tasia, která měla co dělat, aby zvládla šok a ochromující žal, by ho nejraději uškrtila. Fitzpatrick nikdy nebyl Robbův přítel. Nejdříve se však vypořádá se skutečným nepřítelem. K čertu s hydrogy!

Další compem řízený štítonoš byl zničen a kulovité hydroské lodě dál stoupaly z nejhlubších vrstev mraků. OSZ byly připraveny… alespoň si to všichni mysleli.

Tasie stále zbývala jiskřička naděje — co když Robb je pořád někde tam dole, jen nemůže vysílat? Hydrogové se však chovali stejně jako jindy. Právě sestřelili tři výzvědné štítonoše pilotované compy, a pravděpodobnost, že unesli či zničili vyztužený potápěcí zvon, se téměř rovnala jistotě.

Co jiného se taky dalo čekat…

Zhluboka se nadechla a počítala od desíti k jedné, aby ovládla bolest a hněv. Nakonec s hraným klidem nařídila: „Všichni na svá místa! Nechci tady žádné horké hlavy. Střílejte najisto.“

Její srdce kdesi hluboko uvnitř naříkalo. Jakmile OSZ spustí palbu, Robb už nebude mít nejmenší naději. Neexistoval však způsob, jak to zastavit. Navíc si ani nebyla jistá, zda si to přeje. „Dejme těm zmetkům co proto!“

Generál Lanyan na můstku Goliáše přijímal hlášení z mant, štítonošů řízených lidmi, průzkumných satelitů a od techniků obsluhujících skenery. „Vyšlete tři manty osazené compy. Je na čase zjistit, jestli se nám investice vyplatila.“

Počítačoví technici předali konkrétní příkazy vojenským compům na palubách lodí. Ještě před začátkem mise všichni velitelé obdrželi detailní instrukce a byli seznámeni s počáteční fází útoku. Tasie se obracel žaludek, měla pocit, že se řítí do průšvihu.

Lanyan vyštěkl: „Jako další půjdou hromoklíny. Zaujměte pozice a připravte se na svržení nejúčinnějších bomb. Frakčně-pulzní střely si nechte v záloze, dokud neuvidíme, s čím máme tu čest.“ Zbraňové plošiny se rozptýlily v horních vrstvách atmosféry Osquivelu jako obří plovoucí miny. „Velitelé plošin, zahajte bombardování!“

Z hromoklínů začaly jako ničivý déšť pršet bomby. Jakmile dosáhly nastavené hloubky, byla aktivována fůze a atmosférické vrstvy se zachvěly mocnými výbuchy. Exploze měly hydrogy otřást

a vylákat je z hlubin, podle zničených průzkumných štítonošů se však nepřátelské lodi tak jako tak blížily.

Tasia zaťala pěsti, až se jí nehty zaryly do dlaní, a čekala, až bude její křižník povolán do akce.

„Druhá fáze!“ nařídil Lanyan, jako by to četl z příručky s hodinkami v ruce. „První křídlo compů, vyšlete štítonoše a napadněte nepřítele, pokud ho najdete. Compské manty, vpřed!“

Noví vojenští compové mohli se svými stroji létat s větší akcelerací a provádět obrátky při vyšším přetížení, než kterýkoliv vojenský pilot. Jelikož nepotřebovali systémy podpory života, veškerá energie mohla být přesměrována do jazerů.

Sto rychlých stíhaček se ponořilo do hlubin oblačných vrstev, jimiž se stále ještě šířily vlny vyvolané úvodním bombardováním. Štítonoše vyrazily jako smrtící stříbrné projektily hledající svůj cíl. Zpět začala přicházet data, jak horliví robotičtí piloti oznamovali své pozice.

Sotva vojenští compové dorazili do hloubky, kde zmizela diplomatická loď, průzkumné letouny jeden po druhém hlásily přítomnost nepřátelských lodí rychle stoupajících vzhůru. Potom se pokaždé odmlčely. Stejně jako Robb…

Lanyan zaťal zuby. „Tak kde jsou?“ Pohlédl dolů na oblaka stále rozvířená počátečním bombardováním.

Rossia ze své stanice hbitě předával popis událostí do telinkové sítě. „Vidím záři jako blesky…, něco mnohem většího, než je Goliáš. Záblesky světel, výboje energie. Ach, právě se vynořili z mraků! Děsivé!“ Zachvěl se, když pocítil instinktivní odpor světolesa, s nímž komunikovali prostřednictvím ratolesti.

Objevila se skupina hydroských lodí, obrovské koule doprovázené menšími plavidly, shluknuté dohromady jako vinný hrozen. Komunikačním kanálem OSZ se rozlehly výkřiky okázalé statečnosti, v níž zaznával podtón strachu. Tak početnou hydroskou armádu vojáci ještě nikdy neviděli.

První tři manty řízené compy bez zaváhání vyrazily proti nepříteli. Zahájily palbu dřív, než mohli hydrogové udeřit.

„Početné zásahy jazerů, ale žádné viditelné poškození.“ Rossiův pohled těkal sem a tam. „Z toho světla mě bolí oči.“

„Spusťte karbonová beranidla!“

Křižníky vypustily shluky nových zbraní, jež začaly klesat jako hlubinné nálože. Když se dostaly do blízkosti hydroských koulí, došlo k řízenému výbuchu namířenému proti diamantovému pancíři. Prudký úder byl navržen tak, aby narušil vazbu mezi uhlíkovými atomy. Několik nepřátelských lodí zavrávoralo, zjevně zmateno nečekanou explozí.

Než však mohli vojáci začít jásat, z nezasažených hydroských plavidel vyšlehly blesky, jež udeřily do nejbližší manty a rozervaly její trup.

„Přímý zásah! Jeden z našich compských křižníků je poškozen.“ Rossia připomínal sportovního komentátora ze starých časů, snažícího se do slov vtělit vzrušení z pohledu na právě probíhající hru. „Je to právě tak děsivé, jato vzpomínky světolesa na dávnou válku.“

Poškozená manta však pokračovala v útoku a pálila ze všech svých zbývajících zbraní. Lanyanův hlas byl plný hrdosti. „Podívejte! Vojenští compové jsou schopní pokračovat i s takovou trhlinou v trupu!“

Manty a štítonoše řízené roboty pokračovaly v nepřetržité palbě a neúnavně útočily, dokud nevyčerpaly munici, pak Lanyan otevřel komunikační kanál a osobně k vojenským compům promluvil: „Aktivujte sekvenci ‚konec ary'!“ Usadil se do svého křesla a s významným úsměvem odvysílal svým velitelům: „Dívejte se — tohle nás naučili Ildirané.“

Štítonoše řízené compy použily zbývající energii svých motorů, aby samy sebe vrhly proti nepřátelským plavidlům jako projektily. Monitory jeden po druhém zasršely na dálku přenášenými obrazy výbuchů, vzápětí vystřídanými zrněním.

Ničivá palba z obou stran byla tak rychlá, že Tasia nedokázala sledovat podrobnosti bitvy. Čekala, připravená odehrát svou úlohu a pomstít se — za Robba Brindleye, za svého bratra Rosse.

Lidské síly však dosud nedostaly příkaz zapojit se do bitvy.

Poté, co obdržely generálův příkaz, vyždímaly tři poničené compské manty poslední zbytky energie a začaly pálit ze všech zbývajících zbraní najednou. A stále přitom akcelerovaly, pohonné jednotky na pokraji přetížení. Hydrogové podle všeho neměli šanci uhnout jim z cesty. Reaktory compských lodí oslnivě, horce

žhnuly… V příštím okamžiku už manty čelně narazily do svých cílů, jejich palivové nádrže se zbortily a vzplály exploze připomínající malá slunce.

Všechny zasažené hydroské lodě se rozlomily, začaly hořet a klesly z dohledu do hlubokých mraků. Byly nade vši pochybnost zničeny.

„Hromoklíny! Druhá a poslední obranná linie.“ V generálově hlase zazníval nádech hrozby, jako by chtěl případné naslouchající nepřátele zastrašit. „Svrhněte nukleární zbraně a pak se odtamtud stáhněte tak rychle, jak to jen bude možné.“

Platkomové rozeseli nukleární hlavice a mířili přitom na stoupající hydroské koule. Jak atomové bomby padaly, neohrabané plošiny se zvedly vzhůru a začaly stoupat nad oblaka, bezpečné před rázovou vlnou a ničivými elektromagnetickými pulzy.

Svržené atomové zbraně zažhnuly jako nově zrozená hvězda. Z atmosférických poruch utvořených výbuchy začalo unikat oslepující světlo a radiace. Man ty a obří lodě s lidskými posádkami čekaly nad póly Osquivelu a sledovaly neuvěřitelné ničivé síly, jež se rozpoutaly pod nimi.

Sotva vojáci OSZ spatřili atomové záblesky, začali jásat a výskat. „Jo! Hydrogové s křupavou kůrčičkou!“

„Ať se uvaří ve vlastní slupce!“

„Měli zůstat doma a nechat nás na pokoji…“

Tasia ve svém velitelském křesle seděla nehnutě jako socha, sledovala záblesky, ale neviděla jediný důvod k oslavě. Ještě nebylo po všem. V této chvíli byly už poslední zbytečky naděje zmařeny. I kdyby Robba hydrogové nedostali, všechny ty jaderné výbuchy nemohl přežít. Cítila, jak její manta pulzuje energií zabudovaných zbraňových baterií, vnímala štítonoše čekající na dolních palubách a připravené k akci.

Nepokojně se zavrtěla. „No tak, generále, pusťte nás na ně!“ zašeptala sotva slyšitelně. „Právě teď mám chuť někomu ublížit.“

„Zatraceně! I po všech těch atomovkách se pořád blíží,“ oznámil platkom jednoho z hromoklínů. „Jen se podívejte!“

Své překvapení Lanyan rozhodně nehrál. „Jak se k čertu můžeme těch zmetků zbavit?“

V dohasínající záři nukleárních výbuchů spatřila Tasia takovou koncentraci nepřátelských plavidel, s jakou se lidé dosud nesetkali. Loď za lodí stoupala skrz radioaktivní oblaka jako bubliny ze dna vřícího kotle.

Lanyan přesunul své zbývající compské manty do čela, kde mohly čelit příchozí palbě. „Je čas na zábavu! Udeřte do nich ze všech sil. Nezapomeňte, jsou to ti samí hydrogové, kteří zničili Booneův přechod!“

„Jako bychom potřebovali další důvod, proč je nenávidět,“ zamumlala Tasia dost hlasitě na to, aby ji osádka můstku slyšela. Naklonila se ve svém křesle kupředu, zatímco se její manta dostala do palebného postavení. Na bojišti pod nimi se vynořovaly stále další hydroské koule. Byly jich stovky a stovky. „Už jsou tady!“

87 ZHETT KELLUMOVÁ

Schouleni ve svých bezpečných norách uvnitř prstenců Osquivelu Tuláci pozorovali, jak kolem nich propukl soudný den.

„Fakt si připadám jako králík,“ řekla Zhett Kellumová a změnila polohu. Levá noha jí navzdory nízké gravitaci zdřevěněla.

„Zatraceně, osíci nám to tady pěkně zavaří!“ zavrčel Del Kellum. „Podívejte, támhle jsou hydrogové. Co generál čekal, po tom bombardování?“ Na obrazovce přepínal mezi záběry zprostředkovanými desítkami skrytých kamer roztroušených po prstenci. „Buď ráda, že do toho nejsme zapletení.“

„Ale my jsme, tati! My všichni. Tihle hydrogové by uškvařili Tuláky se stejnou radostí, s jakou teď pečou Housera.“

Většina dělníků a techniků osquivelských loděnic opustila soustavu poté, co vybavení doků rozebrali a rozptýlili v prostoru. Zamaskování zbývajícího zařízení a struktur se zřejmě osvědčilo, neboť skupina plavidel OSZ si kusů tuláckých loděnic ani nevšimla. A teď, když se objevili strašliví mimozemšťané, měli osíci podstatně větší starosti.

Uvnitř těsné nory naladila Zhett frekvenci užívanou Obrannými silami Země jako velitelský kanál. Signál prohnala přes dešifrovací

zařízení, jež by se rozhodně nemělo nacházet v tuláckých rukou, a naslouchala úsečným rozkazům generála Lanyana vysílajícího compy a jejich štítonoše na sebezničující misi.

Zhett zaostřila a zvětšila obraz na průzkumných displejích, takže mohla sledovat tucty — ne, stovky — kulovitých lodí stoupajících vzhůru atmosférou jako rozzuření sršni. Pohled na ježaté koule v jejím srdci vzbudil strach. Přestože Tuláci neměli OSZ nijak v lásce, zvlášť poté, kdy se začaly šířit zvěsti o obtěžování tuláckých lodí či dokonce o otevřeném pirátství, Zhett vojáky litovala. Tolik životů! Bezpochyby byli všichni odsouzeni k záhubě.

„Jen se podívej na všechny ty zatracené koule!“ odvysílal jeden z důstojníků. „Tolik jsem jich ještě neviděl.“

„Přestaň počítat a začni střílet.“

Zhett obrátila své temné oči k otci. Ve tváři měl strach, ale objal ji, aby si vzájemně dodali odvahy. „Tady budeme v bezpečí, holčičko.“

„Věř mi, tati, přála bych si, aby tohle byla jediná věc, která mi dělá starosti.“

V generálově hlase zazněl úzkostný podtón, jako by měl každou chvíli propadnout panice. „Předsunuté manty, zaujměte své pozice! Vojenští compové, máte své instrukce a programy. Způsobte nepříteli co největší škodu.“

„No tak, chlapci a děvčata!“ zabručel jiný hlas. „Všichni jsme se těšili na pořádný boj. Teď ho máme.“

„Měl bys být ve svých přáních opatrnější,“ zamumlala Zhett.

Sledovali pět dalších křižníků manta, jež se oddělily od hlavní skupiny a zamířily dolů, zjevně řízené compy, o čemž svědčila jistota a mechanická přesnost manévrů nezbytná pro sebevražedné útoky. Srdce se jí na vteřinu zastavilo, když pozorovala obětované manty, jež poté, co vypálily svou munici a v oslnivých záblescích vyčerpaly veškerou energii jazerů, vyrazily kupředu plnou rychlostí. Viděla klesat pět hydroských koulí — pouhých pět z toho nesmírného počtu. Z vřících oblaků Osquivelu se přitom vynořovaly stále další a další.

„Věděli jsme, o co tady půjde,“ odvysílal bezejmenný důstojník OSZ na komunikačním kanále.

„Měl jsem zůstat doma.“

„Bože, bude mi chybět…“

„Sežerte si tohle, vy hydroské bestie! Aaaaa!“

Zhett se svíral žaludek, když sledovala jeden výbuch za druhým. Hydroské koule sršely modrými blesky a každý z těchto mocných šlehů zasáhl cíl v řadách OSZ. Všechno se odehrávalo v naprostém tichu vesmíru, výkřiky hrůzy, hlasité rozkazy, výbuchy a energetické pulzy palubních systémů mohla slyšet pouze na komunikačním kanálu.

Venku mezitím bujela zkáza. Nyní, když compy pilotované lodě byly obětovány, se k sebevražedným střemhlavým letům uchýlilo i několik štítonošů a křižníků s lidskou osádkou. Hydrogové začali stíhat největší lodě OSZ. Obří bitevníky zahájily palbu, nebyly však o nic úspěšnější než menší lodě. Několik hořících plavidel se vymklo kontrole a vlétlo do roviny prstenců. Plující kamenná drť je rozmetala na kusy jako minové pole.

Za necelou hodinu přišly OSZ o plnou třetinu všech nasazených lodí.

Zhett v hrůze sledovala, jak hydrogové do osíků nemilosrdně buší. „Nemůžeme jim nějak pomoci, tati?“

Dobře však věděla, že Tuláci nemají vojenskou moc, přežívali díky lstivosti a vynalézavosti, pohotovosti a schopnosti nepřitahovat na sebe pozornost.

„Není nic, co bychom mohli udělat. Nezbývá nám než čekat, a ty to víš, zlatíčko.“

Nedaleko došlo k explozi, jež narušila přesné dráhy pevných částic a asteroidů uvnitř prstenců. Generátory v jejich úkrytu nepřestaly fungovat, ale světla zablikala. Zhett to odhodilo na stěnu a jen stěží udržela rovnováhu. Po chvíli naprosté tmy se obrazovky opět rozzářily, aby ukázaly další děsivé záběry z bitevního pole. V prstencích se mihotaly tisíce nových sluncí: záře hořících lodí OSZ se matně odrážela na kovových trupech sesterských plavidel.

„Skat, dostaneme na prdel hůř než u Jupitera!“ Hlas příslušnice OSZ zněl povědomě. Zhett měla pocit, že poznává Tasiu Tamblynovou, která varovala loděnice před příletem lodí OSZ.

Hlas generála Lanyana se zlomil napětím a děsem. „Nařizuji ústup. Všem letkám: vraťte se ke svým mateřským lodím! Všem velícím důstojníkům: dostaňte sakra své lodě od Osquivelu! Jakkoliv.“

„Zatraceně, nikdy bych si nepomyslel, že uslyším osika říkat něco takového," prohodil Del Kellum.

„Divíš se mu?"

„Ani v nejmenším." Kellum zavrtěl hlavou. „Ani v nejmenším. Taková katastrofa!"

Přestřelka na obrazovkách pokračovala. Zbývající lodě OSZ se rozptýlily a daly se na ústup. Schlíple se belhaly pryč ve snaze nechat planetu opásanou prstenci daleko za sebou. Pět z nich přitom hydrogové sestřelili přímo před Zhettinýma očima.

„Ohlaste odhadované škody! Chci zprávu o počtu obětí, hned jak se dostanete do bezpečí," pokračoval Lanyan. „Hlavně odsud zmizte!"

„A co když po nás hydrogové půjdou?" zeptal se někdo. Znělo to chabě, vystrašeně. „Co když nás budou pronásledovat? Nemáme možnost…"

„Hejbni zadkem a přestaň fňukat!" napomenul ho někdo.

Zhett a Kellum nepřestávali sledovat tuto drtivou porážku. Ožehlé trupy lodí dýmaly a škvířily se.

„Něco ti řeknu, sluníčko moje," prohodil Del k Zhett. „Měl jsem dřív pochybnosti, ale teď už je nemám. Při Hvězdě, těžit na plynných obrech mě už ani nenapadne!"

88 ESTARRA

Estarra, obklopená tolika barvami a množstvím živě rozmlouvajících lidí, měla pocit, jako by ve svých pokojích pořádala soukromý večírek. Byla to však jen porada královských protokolárních úředníků a ceremoniářů. Dnes měly být představeny její nové svatební šaty.

Estarra klesla do sametového křesla — mezi tolika lidmi si nebyla schopná najít klidné místo. Za méně než dva měsíce se přestěhuje do komnat krále Petra jako jeho žena. Do té doby dostala Estarra k dispozici řadu přepychových pokojů, přehnaně velkých šaten, pěnivých lázní a dokonce i soukromý skleník.

Královští krejčí hrdě vystavovali svou práci, předváděli výjimečnou róbu a vysvětlovali jemnou symboliku, které si, jak byla Estarra přesvědčená, stejně nikdo nevšimne. Před několika týdny krejčí provedli přesné a nepříjemně důkladné trojrozměrné měření jejího těla, takže mohli sestrojit holografický model a vyzkoušet různé šaty dřív, než se pustili do skutečné výroby.

Během svatby měla být Estarra středem pozornosti. Pokud šlo o vzhled, nebyla domýšlivá ani se nepodceňovala, ale fakt, že ji hodlají proměnit v nejkrásnější ženu ve Spirálním rameni, ji skutečně děsil. Ještě před několika lety na Theronu byla bezstarostnou divoškou, která lezla na stromy a běhala lesem.

Nyní se musela chovat jako královna. Ve snaze dostát své roli oslovila dychtivé krejčí: „Jsou to ty nejúchvatnější šaty, jaké jsem kdy viděla. Vynasnažím se, abych byla hodná jejich krásy.“

„Vaše Milost jen zdůrazní jejich půvab,“ vrátil jí poklonu krejčovský mistr.

„Vidíte, má drahá, snažili jsme se použít dokonalou kombinaci látek,“ řekl další krejčí a zvedl rukáv skvostných šatů. „Tradiční pozemské šaty ze saténu jsme ozdobili těmito nádherně barevnými lístky z theronských zámotkových vláken. Perly pocházejí z útesů na Rhejaku.“ Zvedl další cíp splývavých šatů. „Tuto krajku vyrobilo pět nejzručnějších řemeslníků z Usku. Lem zdobí jeden z chráněných vzorů Ramahu. Celkem vzato našli jsme způsob, jak symbolicky znázornit každou z hanzovních kolonií.“

„Theron je nezávislá planeta," zdůraznila Estarra. „Ne kolonie Hanzy."

„A Theronu i tobě se dostalo poklony prostřednictvím těchto skvostných šatů. Nebuď malicherná, Estarro," zamračila se Sarein na svou sestru a pohladila dlaní látku šatů, jako by si je tajně přála obléci sama. Estarra věděla, že její sestra je ambiciózní a roli královny by jistě ráda přijala — ne snad z lásky k Petrovi, ale z touhy po moci. „Tento sňatek spojí naše dvě kultury. Z Hanzy a Theronu se stanou spojenci."

Přípravy pokračovaly závratným tempem. Média, bezpochyby povzbuzená hanzovními úředníky, začala rozvíjet dojemný příběh o lásce rozkvétající mezi králem a jeho budoucí královnou. Byly naplánovány oslavné hostiny, tanečníci pilovali vystoupení zkomponované zvlášť pro tuto příležitost, dvorní hudebníci složili velkolepou svatební symfonii, to vše k vytvoření správné nálady mezi obyvatelstvem.

Ve dveřích se objevil král Petr doprovázený gardou — mezi krejčími a návrháři nastal v té chvíli poprask, jak se před ním snažili šaty skrýt — a Estarra i její sestra se otočily. Za ním, obklopení čestnou stráží a několika zelenými kněžími, vstoupili Idriss a Alexa.

Estarra se s radostným výkřikem rozběhla ke svým rodičům, aby je objala. „Nečekala jsem vás dříve než za týden!"

Král Petr se, jako pozorný hostitel, oblékl do pohledné uniformy, aby bývalé vládce Theronu doprovodil do Estařiných soukromých pokojů. Sarein se s matkou a otcem přivítala podstatně formálněji.

„Na svatbu vlastní dcery je lepší přijít dřív, než později," řekl Idriss. Na sobě měl barevnou vestu z lakovaných okvětních plátků a hmyzích křídel. „Děje se toho tolik, že jsme se rozhodli přesměrovat trasu dostupné lodi a tady nás máš."

Alexa se usmála na Petra. „Děkuji za váš doprovod, králi Petře! Jste ušlechtilý mladý muž — když stojíte s Estarrou vedle sebe, vypadáte jako dokonalý pár." Alexa byla oblečená do tradiční theronské róby z lesklých broučích krovek a třpytivé látky ze zámotkových vláken. „Sarein nám toho o Paláci šepotu navykládala tolik, až jsme si mysleli, že přehání. Toto místo je úchvatné."

„A velmi odlišné od čehokoliv na Theronu.“ Idriss si hladil hustý vous a Estarra nedokázala odhadnout, zda se mu okolní přepych líbí nebo ho děsí svou cizostí. „Možná Reynald udělal dobře, když navštívil jiné planety. Už chápu, proč zkušenosti z cest pokládal za přínosné. Samozřejmě nás ani nenapadlo, že by na svých xstách po Spirálním rameni potkal někoho natolik výjimečného…“

„Jsme na tebe a na Reynalda tak pyšní!“ přerušila ho Uexa. „Jak by si mohli rodiče přát víc? Dvě velkolepé yatby v jediném roce!“

„Víc bychom jich ani nepřežili,“ povzdychl si Idriss.

„Dvě svatby?“ zeptala se Sarein. „Reynald si konečně zvolil družku? Z které osady pochází?“

Alexina tvář se rozzářila překvapením. „Ach, Sarein, já zapomněla! Všechny ty zásnubní lodě přilétly hned poté, co jste s Estarrou odcestovaly na Zemi. Byla jsem tak nadšená, že jsem nejspíš zapomněla požádat Nahtona, aby ti to řekl. Reynald požádal o ruku Cescu Peroniovou, Mluvčí všech tuláckých klanů. Je to krásná žena, a velmi nadaná.“

„Mluvčí… Tuláků?“ Sareinin hlas zněl přiškrceně. „Jak mohl? Reynald dal souhlas se svazkem s Hanzou a…“

Alexa ji pokárala. „Tuláci mají pestrou kulturu a mohou mnohé nabídnout. Tvůj otec a já jsme Reynaldovu volbu schválili. Vlastně je to další krok k opětovnému sjednocení lidstva.“

Usmála se a vzala Idrisse za ruku, zcela lhostejná ke skeptickým pohledům všech, kteří byli v místnosti přítomni. Estarra se sotva ubránila smíchu a jen doufala, že její bratr bude s Cescou Peroniovou šťastný.

89 JESS TAMBLYN

Na svých cestách od Plumasu po Randezvous, od žhavého Isperosu k oblakům Golgenu Jess ještě nikdy nepoznal něco tak podivného.

Ta voda z mlhoviny byla živá. Víc než živá, byla si vědoma sama sebe.

Zatímco jeho obří průsvitná plachetnice dál plula řídkým mezihvězdným plynem, Jess si uvědomil, že ho prastará tekutina

fascinuje. Dřepl si na podlahu výrobní paluby a svou pozornost zaměřil na průzračný válec, nyní plný tekutiny vydestilované z mlhoviny.

Byla prostoupená nedefinovatelnou, neměřitelnou silou, jejíž obraz pulzoval na jeho očním pozadí, jako by čivy lidského oka nedokázaly rozlišit mezi energií a hrubou hmotou. V nádrži bylo něco mnohem víc než obyčejný vodík a kyslík. To něco patřilo do kategorie nadpřirozena.

Bylo to živé.

Dokázalo to myslet.

A… komunikovalo to.

Jess se konečky prstů dotkl hladkých stěn válce. Energie, jež prosakovala ven, byla chladná i hřejivá zároveň, olejnatá a slizká, přesto však neulpívala na kůži.

Uslyšel ve své hlavě hlas. Nepodobal se konkrétnímu vzkazu, spíš vzpomínce. Pomyslel na zelené kněží komunikující se světostromy… Toto však byla zcela jiná bytost. Alespoň si to myslel.

Kdysi nás byly nesčetné biliony, teď jsem zbyl jen já. A ty jsi mě vzkřísil.

Kdo jsi?

Esence života, tekutina, voda proudící vesmírem… Je obtížné najít v tvé mysli vhodný příměr. Říkáme si wentalové.

„Co se stalo s ostatními wentaly? Došlo k nějaké katastrofě?“

Nemůžeme zemřít, ale můžeme být… rozptýleni. Tato mlhovina je obřím hřbitovem, bojištěm dávné války, jež kdysi otřásala vesmírem. My jsme… prohráli.

Jess vyvážil své tělo na ploskách chodidel. Pokud byl tento tvor nějak napojen na jeho mysl, jistě musel cítit tisíce otázek vršících se jako závěje v prudké vánici. Toužil se dozvědět tolik věcí… Cítil se tím zavalený. „Jak je to dlouho? Tisíce let?“

Nelze změřit, odpověděl wental. *Velmi dávno*. Jess netušil, jak dlouho to může být. Existovali wentalové ještě předtím, než se v této části Spirálního ramene rozšířila mlhovina?

Poté, co s wentalem navázal spojení, Jess zjistil, že se už nemusí dotýkat nádrže, ale může přecházet po palubě. „Pověz mi o té dávné válce! S kým jste bojovali? Co se stalo?“ *Poslední z wentalů se střetli s našimi nepřáteli… hydrogy.*

Nejsem schopen popsat příčiny konfliktu v termínech, jimž bys porozuměl, ani podrobnosti našeho boje; poslední bašta wentalů však byla zde. Hydrogové a wentalové se střetli, ničili, trhali…

Předtím už hydrogové zahubili verdani, zničili les, jenž byl jeho hmotnou podstatou. Zůstali jen wentalové. Byli jsme mocní, zničili jsme miliony, miliardy hydrogů. Byla to strašlivá bitva s nepředstavitelnými ztrátami na obou stranách. Rozervali nás na sloučeninu vodíku a kyslíku, naši krev rozptýlili po rozlehlých prostorách vesmíru. My jsme zas nepřítele téměř zničili.

Hydrogů ale bylo mnoho. Příliš mnoho. Nepřítel nás… přemohl.

Jess čekal, mrazilo ho a cítil se osamělý.

Množství útržkovitých informací zapadlo na své místo, a vynořily se nečekané možnosti, jež dříve ani nebral v úvahu. „Představy nás lidí byly malicherné," zamumlal si. „Nepředstavitelně malicherné!"

Hydrogové nebyli novou hrozbou, ale nebezpečím, které se opětovně objevovalo po mnoho epoch galaktického času. Uvědomil si, že mohutný střet s obyvateli plynných planet je významný. Tato informace se musela dostat k Cesce a všem Tulákům, stejně jako k Houserovi a také ildiranskému Impériu.

„Hydrogové jsou pořád tady," řekl Jess. „Zaútočili na lidi. Můžeš nám nějak pomoci? Řekni nám, jak se proti nim bránit."

Lidé nezmůžou nic.

Když Jess pomyslel na mlhovinu, pozůstatek starého bojiště, následek střetu dvou strašlivých sil, po zádech mu přeběhl mráz. Jak by se jim mohli postavit obyčejní lidé? Armáda Hanzy, Tuláci? Nebo Ildirané?

„Ty už jsi však s nimi bojoval. Pomůžeš nám?" Skrz své spojení s wentalem Jess cítil, že tato vodní entita nemá ničivé úmysly, ani se netouží hydrogům pomstít. Zdála se mu otevřená, upřímná… čestná. Cítil opravdovou naději a důvěru. „Je nějaký způsob, jak bych já na oplátku mohl pomoci tobě?"

Voda v nádrži zazářila jasněji a Jess ucítil v pokožce na hlavě brnění, jásavou radost proudící do jeho krevního řečiště jako dávka adrenalinu.

Dokážeš cestovat mezi hvězdami a planetami. Můžeš wentaly opět rozšířit. Pak budeme schopni opět bojovat.

„Pověz mi, co mám udělat!“ řekl Jess, aniž zaváhal byť jen na okamžik. Vzpomněl si na rčení užívané už dávno předtím, než se Tuláci pozvedli ke hvězdám. Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. A hydrogové bezpochyby jeho nepřáteli byli — a to na velmi osobní úrovni.

Odvez mě na planetu, kde je voda, řekl wental. *Najdi oceán a vlij do něj tekutinu, která je mým tělem. Tímto způsobem se opět rozšířím a má síla vzroste. Pak musíš znovu nabrat část mé esence a zamířit k další planetě, a pak k další.*

Jessovi zářily oči. Od bratrovy vraždy, otcovy smrti a nevyhnutelného odloučení od Cescy se životem potácel jako slepý. Ale nyní měl úkol a jasný cíl. Cítil se jako znovuzrozený.

Nedokázal si sice představit, jak přesně se tato tekutina může postavit proti tvorům z plynných planet, wentalové se však s hydrogy už dříve potýkali. Pravidla dávného konfliktu byla mimo jeho chápání.

„Dobře, přijímám toto poslání. Možná jsi poslední wental, ale zanedlouho jistě nebudeš jediný.“

Nahoře v hlavní kabině své mlhovinové plachetnice přeprogramoval navigační systémy lodi a pak poslal zprávu ostatním rozptýleným Tulákům, třebaže mělo trvat velmi dlouho, než vysílání dorazí k adresátům.

Protože věděl, že už se nebude moci vrátit, odpojil kabely, oddělil velkou sběrnou plachtu od samotné lodi a pak se folie nadobro zbavil. Tohle bylo mnohem důležitější než plout bezcílně vesmírem ponořen do vlastní lítosti, skrytý před všemi, kteří ho kdy znali. Nyní měl konečně něco na práci.

Malá loď se oddělila, pouhé smítko na pozadí rozměrné sběrné plachty. Jess zamířil k vnějšímu okraji mlhoviny a stále nabíral rychlost. Zcela sám se vydal vzkřísit wentaly a získat tak pro lidstvo mocného spojence.

90 TASIA TAMBLYNOVÁ

Hydrogové opět udeřili a z můstkové konzoly kapitána Tasii Tamblynové vylétly jiskry. Ztratila přehled o tom, kolik kulovitých lodí už vyvřelo z mračen Osquivelu, vydrážděno bombardováním OSZ.

Nejenže tahle drzá výprava OSZ byla hloupý nápad, domyslela si, ale Robb zemřel pro nic.

Z taktické stanice po její levé ruce vytryskl ohňostroj jisker a vyšlehly prskající plameny. Její důstojníci, už tak vyděšení zkázou zuřící všude kolem nich, propadli zmatku. Rozeklaná větev modrého blesku sklouzla po jejich přídi, naštěstí však způsobila jen malou škodu.

Manta se otřásla pod dalším mocným úderem a velicí palubou se jako předzvěst smrti rozlehlo vytí sirén, jež uvedlo můstek do ještě většího chaosu. Rozzářila se nouzová světla, jež zalila vnitřek lodi krvavě rudou září. Tasia si otřela pot z očí a v rychlém sledu zakřičela řadu naléhavých příkazů v naději, že se jí podaří přimět loď, aby pokračovala v ústupu z bitevního pole.

Seržant Zizu, jenž obsluhoval zbraňovou konzolu, se svezl ze svého křesla, když do něj přes rozvodný panel udeřil zpětný výboj jazerů. Jeden z mladých poručíků měl dost pohotovosti, aby na hořící obvody nastříkal hasicí pěnu. Popálený velitel bezpečnosti se odplazil stranou pro lékárničku a Tasia ostře nařídila svým zmateným operátorům senzorů, aby se ujali opuštěného palebného stanoviště.

Pod nimi a všude kolem nich kulovité hydroské lodi pálily na všechny bez rozdílu. Tucty štítonošů se měnily v oblaky zářivých jisker. Komunikační systém flotily byl zahlcen nesouvislým sledem vzájemně si odporujících rozkazů, výkřiky hrůzy a planými hrozbami plivanými na hydrogy.

Jeden z křižníků obří třídy byl rozerván a mrtvě plul prostorem. Vystřelilo z něj jen několik záchranných kapslí nesoucích ubohou hrstku trosečníků. Tasia křikla na členy své posádky, aby sebrali každou kapsli, jež by se ocitla v okolí manty probojovávající si cestu vzhůru, pryč od prstence.

Hydrogové pokračovali v pronásledování a palbě. Z komunikačního zařízení zněl hlas generála Lanyana, jenž opakoval

příkaz k ústupu a nařizoval úplné stažení všech nepoškozených lodí OSZ. Jako by už všichni stejně nevzali nohy na ramena!

Tasia změnila kurz, aby se vyhnula hořícím troskám a velkému roji kamenů na okraji prstenců. Navzdory překážkám pokračovala téměř hazardní rychlostí. Neměla jinou možnost. Kontrolky poloviny jejích řídicích systémů pohasly, jeden z motorů nepracoval.

„Ale no tak!“ Tasia, která obsluhovala navigaci sama, hněvivě udeřila dlaní do souřadnicové sítě. „Tahle věc se ovládá jako ildiranský těžer v bouři.“

Uviděla ohořelé trupy čtyř mant, které nedokázaly opětovně zažehnout své motory a uniknout z bojiště. Pouze jedna z nich stále vysílala slábnoucí nouzový signál. Tasia se směsicí hněvu a hrůzy sledovala, jak se kolem nešťastného křižníků shlukly tři hydroské lodě, zahájily palbu a během chvíle jej proměnily ve žhnoucí šrapnel.

Další zbloudilý hydroský výstřel udělal díru do břicha její vlastní manty. Na dvou spodních palubách došlo úniku atmosféry, při němž zahynul neznámý počet členů posádky. Aby došlo k minimalizaci škod, automatické přepážky se uzavřely a vytvořily oddělené prostory. Několik indikátorů na panelu zobrazujícím status lodi definitivně pohaslo. Tasia vnímala další poškození svého už zuboženého křižníků jako osobní urážku. „Zizu, zpátky ke konzole! Vypusťte vějíř frakčně-pulzních střel. Odpalte je, jakmile budeme dostatečně daleko, doufejte, že tlaková vlna dá hydrogům přes čumák.“ Tasia sledovala obrazovky a hledala nejlepší únikovou cestu chaosu bitvy.

Velitel bezpečnosti vystřídal dobrovolníka bezvýsledně bušícího do ovládání zbraňových systémů. „Zbylo nám jen sedm fraků, kapitáne!“

„Pak na ně odpalte všech sedm! Nemá smysl schovávat si je pro strýčka Příhodu. A stejně tak všechna beranidla, která nám ještě zbyla v zásobnících. Na rozlousknutí těch koulí to nejspíš stačit nebude, ale možná hydrogům trochu zamotají hlavu!“

Zatímco zraněná manta dále stoupala, mohutná kladiva frakčně-pulzních střel udeřila do hydroských lodí. Šířící se rázová vlna mrštila Tasiou na její konzolu. Spatřila přitom, jak v plášti nejbližší kulovité lodi roste síť trhlin. Možná ty nové zbraně byly přece jen k něčemu dobré!

Potácející se, poškozené hydroské plavidlo šlehlo modrým bleskem. Další úder se odrazil, okrajem zasáhl funkční motory manty a okamžitě srazil jejich tok energie na polovinu. „Potřebujeme větší tah!“ zakřičela. „Musíme sebou pohnout!“

Systémoví inženýři se vrhli na řídicí konzoly, odtrhli ovládací panely a zahleděli se do změti pod nimi. „Motory jsou poškozené, kapitáne. Běžné propojení nám nezaručí dostatečný tok energie a ze sekundárních systémů ji přesměrovat nemůžeme.“

„Žádné sekundární systémy nám už nezbyly!“ vykřikla poručík Elly Ramirezová. „Jen dostat se z orbitální roviny nám bude trvat celý měsíc.“

„Skat, začněte myslet!“ obořila se na ně Tasia. „Jen ztroskotanci věří, že něco není možné.“ Vrhla se k systémovým inženýrům a klopýtla, když se od jejich trupu odrazil slabý výstřel. Tasia v té chvíli nevěnovala úderu pozornost. „Přesměrujte energii ze systémů podpory života. Nalijte do motorů každou kapku energie — nejpozději včera, pokud ne dřív.“

„Ale bez podpory života, veliteli…“ „Nedýchejte tak zhluboka a pro příští hodinu na sebe natáhněte svetr. Jde nám o přežití. Pokud těm koulím neutečeme, bude z nás pěkný pomníček v prstencích Osquivelu.“ Odstrčila techniky stranou a začala vytrhávat a přepojovat kabely a ovládací prvky. „Pokud chcete sloužit na mé lodi, koukejte se naučit, jak ty systémy fungují. A buďte připraveni přinutit je k fungování za jakýchkoli okolností.“

Uslyšela nouzové volání z křižníku Patricka Fitzpatricka prosícího o posily, byl však hluboko mezi hydrogy a kromě toho — mnoho funkčních lodí OSZ už nezůstalo. Zvlášť ne tam dole. Jedním dechem nařídil svým zbraňovým důstojníkům zahájit palbu a zbytku posádky evakuovat loď.

Tasia neměla palebnou sílu, aby mohla Fitzpatrickovi pomoci. Část její osobnosti by se ráda vrátila a pomohla mu probojovat se na svobodu, jen aby mu mohla později nadělat pěkných pár modřin, její loď však unikla jen tak tak a ona měla životy posádky ve svých rukou. Nemohla by mu pomoci, ani kdyby byl jejím nejlepším přítelem. Zraněná manta vyplivla hrst lesklých záchranných kapslí, ale Fitzpatrickův hlas se už na komunikačním kanálu neozval.

Pak hydrogové opět zahájili palbu a zcela mantu zničili.

Jakmile přesměrovala systémy podpory života, motory jejího křižníku získaly potřebný tah. Tasia včlenila svou loď do skupiny ostatních přeživších lodí. Společně se odbelhali do temnoty, pryč od smrtících prstenců Osquivelu.

Neměla ani čas přijmout skutečnost, že hydrogové Robba zabili. Později, pokud přežije, bude moci přemítat o všech těch pošetilostech, které kdy řekla, chybách, jež udělala, a o okázalém, ale hloupém Robbově hrdinství.

S vypnutými systémy podpory života se zdálo ječení poplašných sirén ještě hlasitější. Už teď cítila, jak teplota na palubě lodi klesá, ačkoliv se stávající atmosférou mohli přežít nejméně jeden další den.

„Poplašný signál, veliteli!“ vyhrkl jeden z inženýrů. „Další systémy se hroutí a působí druhotné výpadky. Co budeme dělat?“

Tasia se zamračila a rázně zamířila k řídicí konzole. Nakonec našla systémy, které chtěla, sáhla dovnitř holýma rukama a vyškubla jiskřící desky s obvody. Sirény okamžitě zmlkly a rozhostilo se ohlušující ticho.

„Tak! Žádný poplach neslyším. Fungování systémů dokážu ohlídat i bez toho kraválu.“ Přelétla pohledem po své přeživší posádce, aniž si v té chvíli dokázala plně uvědomit, jakou katastrofu nechává její skupina za sebou. „Teď sakra hlavně pryč odsud!“

91 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Poté, co svému synovi prozradil pravdu o Niřině zmizení, nařídil Mág-imperátor svým strážným, aby Jora'ha příští den zaměstnali státnickými záležitostmi, jež patřily k povinnostem Prvního následníka. Předpokládal, že jakmile Jora'h novou informaci stráví, jeho hněv opadne. Mág-imperátor se ale nemohl mýlit víc. Jora'h ztratil trpělivost a začal zuřit jako bouře. Zapudil své pečovatele, zrušil všechny naplánované schůzky s milenkami a poslal všechny roztoužené ženy pryč, zmatené a zklamané. Zamířil do ossuaria a obvinil zářící lebky ze spoluúčasti na tak strašlivých zločinech, světlo však dál zářilo skrz jejich kosti a lebky se zdály být na svém věčném odpočinku spokojené.

Ačkoliv měl Jora'h brzy ovládnout veškeré thisma a pohlédnout jím přímo do Věčného jasu, cítil se velmi osamělý. Srdce se mu svíralo při pomyšlení na to, čím vším musela Nira za posledních šest let projít. Jistě věřila, že on ji opustil a vydal k nelidským pokusům. Musela být přesvědčená, že ji odmrštil a zcela na ni zapomněl.

Jora'h byl zcela bezmocný, pokud šlo o minulost, byl ale pevně odhodlán změnit budoucnost. Nira stále žila — a on měl v úmyslu vydat se za ní.

Mág-imperátor se snažil posílat mu jemným telepatickým poutem uklidňující myšlenky a konejšivé emoce, Jora'h je však odmítl. Vládce vyslal světlonoše, aby s Prvním následníkem smírně promluvili, on je však nepřijal. Místo toho, rozzuřený na nejvyšší míru, zamířil do audienčního sálu pod nebesférou, kde jeho zdánlivě laskavý otec udílel slyšení.

Jora'hovy topazové oči žhnuly vnitřním plamenem, pohyblivé praménky vlasů mu vířily kolem hlavy jako žihadla jedovatého hmyzu. Úmyslně se oblékl do šatů z látky pocházející z Niřiny lesnaté domovské planety, tkaniny ze zámotkových vláken, kterou před lety koupil od obchodnice Rlindy Kettové.

Hodnostáři, poutníci a pochlebovači z nejrůznějších kruhů se vylekaně obrátili a užasle sledovali, jak První následník rázně kráčí kupředu. Jeho hněv byl s intenzitou letící střely zamířen proti tělnatému, ochablému vládci. „Otče, musíme si promluvit!“

Ve dveřích sálu se objevili strážci ve zbroji. Bron'n přistoupil k vejčitému trůnu Mága-imperátora v gestu vyjadřujícím oddanost a odhodlání chránit.

„Pokud si to přeješ, můj synu, je to možné,“ řekl Mág-imperátor klidně. Pod klenbou se rozzářil promítaný obraz buclaté otcovské tváře, usmívající se z mlžného oblaku na vrcholku sloupu světla. „Přesto — důležité záležitosti Impéria nejsou určeny pro uši všech poddaných, nemám pravdu?“

Jora'h ale odmítl ustoupit. „Pošli je tedy pryč, pokud chceš, ale já s tebou budu mluvit hned teď — a tady. Byl jsem tvými činy tisíckrát podveden.“

Cyroc‘h pozvedl těstovité paže a promluvil k Ildiranům v audienčním sále. Jora'h cítil vlny konejšivé laskavosti přicházející

thismatem. „Dopřejte nám několik okamžiků! Můj syn a já musíme probrat důležité záležitosti týkající se hydroské krize.“

Shromáždění rychle a spořádaně opustilo místnost pod nebesférou. Bron'n, ozbrojený kopím s křišťálovým ostřím, však zůstal stát vedle vejčitého trůnu, nehybný jako socha.

První následník tváří v tvář svému zrádnému otci zaťal pěsti a v duchu si slíbil, že sám před svým synem Thor’hem nikdy nebude nic skrývat. Konečně vyhrkl: „Žádám tě, abys mi vysvětlil, proč jsi provedl ty strašlivé věci!“

„Už jsme o tom přece mluvili, Jora'hu. Učinil jsem rozhodnutí v zájmu všech Ildiranů a pro jejich blaho. Tak je také přijmi.“

„Jak mohu přijmout vraždu, znásilnění, zotročení a podvod? To, co jsi udělal potomkům osádky Burtona je totéž, jako bys lidem vyhlásil válku.“

Cyroc‘hův dlouhý cop se zazmítal. „Vládl jsem Impériu téměř celé století, jak jsem k tomu byl vyškolen svým otcem, jenž panoval přede mnou. Jelikož jsem poznal, že mé dny jsou sečteny, udělal jsem vše, co bylo v mých silách, abych ti ozřejmil záležitosti pro vládu nezbytné. Ale chceš dál zůstat nevinný jako děcko a důvěřivý jako lázeň.“

Jora'ha v té chvíli napadlo, že všechna ta děsivá tajemství, která otec uzavřel ve svém nitru, nakonec otrávila jeho tělo a proměnila se v tumory, jež ho užíraly. „To ale neomlouvá, co jsi provedl Niře a všem těm lidem.“

„Pravidla se mění a já jakožto Mág-imperátor mám právo změnit je, kdykoliv to uznám za vhodné. Přestaň být tak úzkoprsý! Nemáš právo po té ženě toužit, teď už ne. Slouží vyššímu cíli. A nehněvej se, že jsi tak dlouho neznal pravdu. Vše se stalo v zájmu Impéria a pro jeho dobro.“

„Jak mohou být lži a podvody považovány za dobro!“

Mág-imperátor pravil: „Jen já jsem schopen porozumět složité mozaice Impéria, protože jen já mám přístup k thismatu. Jsem Věčnému jasu nejblíže. Jen já vím, jak jsou duchovní vlákna propojena s minulostí. Takovýto vhled získáš i ty, až zaujmeš mé místo. Ale zatím, dokud jsi pouhý První následník, musíš věřit mé moudrosti.“

Jora'h však nebyl přesvědčen. „Jak ti mohu věřit, když jsi mi dokázal, že nejsi důvěry hoden?“ Pozvedl bradu. „Možná máš přístup k thismatu, otče, ale jak se zdá, už ne ke své duši. Věřím, že k Věčnému jasu jsi už slepý.“

Mág-imperátor se tvářil zuřivě, pod zamračenou tváří však bylo patrné zoufalství. „Můj synu, buď trpělivý! Ujišťuji tě, všechno se objasní…“

Jora'h už ale nechtěl nic slyšet. Byl schopen myslet jen na nevinnou Niru. Vzala si část jeho srdce, část, jež nikdy nepatřila žádné z jeho početných milenek, a na oplátku mu dala dceru, dítě ze smíšené krve. Naši dceru! Teď bylo Osira'h šest let a nepoznala nic než strohou výchovu dobroského místodržícího. On sám ji nikdy neviděl.

„Na to jsi neměl právo,“ zamumlal sotva slyšitelně a odstoupil od trůnu připomínajícího hmyzí kuklu. „Žádám, aby Nira byla okamžitě propuštěna. Musím ji vidět.“

„Jora'hu, poslouchej mě,“ promluvil Mág-imperátor rozčileně a zoufale zároveň. „Máme už velmi málo času. Má nemoc postupuje…“

První následník se prudce otočil. „Pak aspoň nebudeš mít čas na to, abys způsobil větší škody a spáchal další vraždy.“ Rázně prošel kolem stráží a ven z rozlehlé nebesféry.

„Jora'hu, vrať se!“ zařval za ním jeho otec.

První následník se zastavil v obloukovitém průchodu vedoucím do chodeb. „Mám v úmyslu odcestovat na Dobros a na vlastní oči se přesvědčit, co jsi udělal. Odvedu odtamtud Niru a osvobodím ty lidské otroky. V této válce bojujeme s nestvůrami, otče. Nevidím však důvod, proč bychom se v nestvůry měli proměnit i my sami.“

Jora'h bouřlivě opustil místnost a rozčilená slova, která za ním volal Mág-imperátor, už neslyšel.

92 NIRA

Poplach, jenž se za svítání rozlehl táborem, zburcoval všechny lidské i ildiranské pracovní čety. Unavení zajatci se vynořili ze

společných baráků — muži, ženy, děti svědomitě uposlechli výzvy. „Hoří! Všichni musí pracovat!“ Dokonce i inseminační baráky byly otevřeny, plodné ženy vyhnány ven, aby v naléhavé situaci přiložily ruku k dílu.

Před dvěma týdny Niřino tělo vypudilo znetvořený plod, výsledek spojení s drsnoutem. S ještěřím mužem se suchou kůží strávila celých pět dní…, potrat však byl ještě horší. Když se dívala na znetvořené tělíčko, měla pocit, potrat je v tomto případě milosrdenstvím. Na Dobrosu bylo milosrdenství zoufale málo…

Teď se připojila k ostatním. Stále ještě se uzdravovala, byla slabá, ale neklopýtala. Lékaři ji prohlásili za dostatečně silnou, a tudíž se očekávalo, že bude pracovat stejně jako kdokoliv jiný.

Ildiranští správci doprovázeni hřmotnými strážnými kráčeli podél plotu a užívali své vrozené schopnosti k sestavení pracovních skupin, jež by za jiných okolností sbíraly fosilie, kutaly v dolech či kopaly zavlažovací kanály. Dnes ale měly mít na starosti něco důležitějšího. Nastalo období sucha a všude se rozhořely požáry.

Jakmile úsvit zbarvil nebe, Nira spatřila černé šmouhy nad východními pahorky. Ve vzduchu cítila štiplavý pach kouře a spáleniny. Zoufale postrádala konejšivou blízkost světostromů, doteky jejich zlatých kmenů a závratné spojení mysli s rozlehlou sítí světolesa. Kontakt s mohutnými stromy vždy dodával sílu. A Nira právě teď potřebovala nabrat hodně sil.

Jakmile se věžňové shromáždili, dobroský místodržící vyšel na svou pozorovací plošinu vně ohrady. Pohlédl na ně a jeho tvář byla chladná a bez výrazu. „Požáry opět začaly. Už dlouho nebyly tak rozsáhlé jako nyní.“

Nira Udru‘hem pohrdala, zvedla však bradu a upřela na něj zrak. Ačkoliv byl styk s drsnoutem odpudivý, nejstrašnější znásilnění prožila právě s dobroským místodržícím. Zdálo se, že k ní cítí čirou zášť a odhodlání ji ovládnout — jako by násilím na Niře mohl dokázat svou nadřazenost vůči staršímu bratrovi.

A co hůř, vychovával její milovanou dcerku Osira'h, její Princeznu, jako by byl schopen zastávat roli laskavého otce. Zajímal se Udru'h stejně intenzivně i o její ostatní děti? O svého vlastního syna, jehož mu porodila?

Když se nebe rozjasnilo, svalnatí ildiranští dělníci přinesli z přístřešků nástroje, lopaty a krumpáče. Správci a strážní byli oblečeni do ochranných obleků, lidským zajatcům však dali jen roušky proti kouři, prachu a výparům.

„Vy utvoříte naši ochrannou linii," řekl místodržící ostrým velitelským tónem. Musíte vyhloubit příkopy, jež zastaví plameny, aby požár nepřekročil kopce a nezničil naše zemědělské oblasti a tento tábor."

Dobroský místodržící předpokládal, že lidští zajatci stejně jako ildiranští dělníci uposlechnou jeho rozkazů, i kdyby měli padnout vyčerpáním nebo uhořet. Nira tuto špinavou a vyčerpávající práci dělala už dříve a věděla proto, jak je důležitá. Ona ji však vykonávala kvůli svým rostlinám, ne pro místodržícího.

Pozemní vozidla a vznášecí plošiny dopravily skupiny otroků k šlehajícím plamenům v horách. Letouny budou kroužit nad požárem a rozprašovat vodu a chemické látky ve snaze zabránit požáru, aby se šířil.

Horký vzduch byl plný kouře. Poryvy větru hvízdaly mezi kamennými hřebeny a unášely ostré kousíčky slídy a úlomky rohovce, které ji bodaly do tváří jako drobná včelí žihadla. Nira si upevnila látku přes nos a ústa, oči ji však stále pálily. Jelikož byla zelenou kněžkou, samotný kouř v ní vyvolával hrůzu pronikající celým jejím tělem. Přesto sklonila hlavu a kráčela kupředu.

Pozorovala, jak požár běží vyschlou trávou a pohlcuje ostnaté stromy. Nira si opět bolestně vzpomněla na světoles, neboť soucítila s mlčenlivou agónií, kterou musely prožívat tyto shluky neznámých zakrslých stromů. Požár je největší hrůza, ještě horší než znásilnění…

Jeden z ildiranských strážných jí podal rýči podobný nástroj a Nira se přidala k ostatním dělníkům, v duši zoufalé přání požár zastavit. Nakonec tady možná přece jen vykoná něco dobrého, zachrání několik živých stromů, třebaže to byli jen velmi vzdálení příbuzní světolesa. Byl to smysl, k němuž mohla přilnout.

Dělníci hloubili příkopy, vytrhávali suchou trávu a zakládali řízené ohně, aby odstranili veškerou hořlavou hmotu nacházející se ve směru šíření požáru. Ten právě přímo před Niřinýma očima sestoupil do chráněného údolíčka plného nízkých tmavých stromů.

Ačkoli jí byla komunikace se světolesem znemožněna, ve chvíli, kdy plameny obklopily malý lesík, téměř jako by cítila zachvění plné hrůzy a zoufalství.

Někteří z členů pracovních skupin byli velmi mladí, Nira viděla dokonce malé děti, mezi nimi i míšence s neobvyklou stavbou těla a podivnými pletenci svalů. Beze strachu vybíhaly až k samotné hranici plamenů a rozprašovaly látku dusící plameny.

Nira malé míšence pozorovala a snažila se odhadnout jejich věk. Slzy, které jí vytryskly z velkých očí a smísily se se sazemi, neměl na svědomí pouze dráždivý kouř. Dobroský místodržící neznal lítost a zneužíval druhé, jak se mu hodilo. Některé z těchto dětí mohly být její vlastní, ona se to však nikdy neměla dozvědět. A místodržícímu to bylo zcela lhostejné.

Nira je litovala a přála si, aby jim mohla nějak pomoci. Nemohla se však prát se vším. Nezbylo, než podstupovat jednu těžkou bitvu za druhou.

Zatímco kopce Dobrosu stravoval oheň, Nira, pokračující ve svém nekončícím boji, zcela ztratila pojem o čase.

93 ESTARRA

Uvnitř soukromé učebny pod otevřeným nebem na jedné ze střech Paláce šepotu, uzavřené shora neviditelným baldachýnem z tenounkých vláken, volně poletovali barevní motýli. Podle compa OXe tohle bylo oblíbené Petrovo místo k učení… Motýli ale neustále sedali Estaře do vlasů a na paže a dívka zjistila, že je pro ni obtížné soustředit se na probíranou látku.

Učitelský compo jí dával lekce týkající se dobrého chování, protokolu, diplomacie, společenských konvencí a umění konverzace s oficiálními hosty. Doma na Theronu se učila dějinám své planety, teď však OX trval na důkladném obeznámení se Zemskou hanzovní ligou. Svou lekci nesměla vynechat dokonce ani ve chvíli, kdy pokračovala ofenziva u Osqivelu a celá Hanza čekala na zprávy.

Tentokrát, v době nepřítomnosti prezidenta Wenceslase, přišel na vyučování i sám král Petr, ačkoliv v jeho případě šlo zjevně o záminku, aby mohl strávit více času v její společnosti. Usmál se jejím marným pokusům o udržení pozornosti ve chvílích, kdy barevní motýli poletovali kolem ní, uvnitř prostranství uzavřeného sítí. Estarra potlačovala smích a marně bojovala s vlastní nesoustředěností. Petr se snažil skrýt svou radost, věděl však, že je na jeho tváři jasně čitelná.

Poněvadž učitelský compo musel dvakrát opakovat otázku, aby Estarru vytrhl z jejího okouzlení velkým, zářivě modrým morphem, král poznamenal: „OX nemá v lásce nudné třídy. Bohužel nechápe, jak roztěkaný může žák být. Když jsem byl mladší, myslel si, že jsem schopen věnovat se studiu během plavání v nádrži s delfíny."

Estařiny oči se rozzářily. „Miluju plavání. Co jsou delfíni?"

„Jednou ti je ukážu," řekl. „Slibuji."

„Někdy jindy," upozornil krále OX. „Máme před sebou ještě mnoho práce vyžadující soustředění."

Než však mohl OX dokončit svou lekci, do motýlí učebny vstoupil prezident Wenceslas vrátivší se z Marsu. Byl viditelně rozrušen. „Je sakra dobře, že tě gardisté neustále sledují, Petře! Nemám chuť hrát si v Paláci šepotu na schovávanou."

Estarra vzhlédla a ke svému překvapení spatřila na prezidentově tváři vážný výraz. Král se zamračil, rozhořčený tak nezaslouženým pokáráním. „Pomáhám Estaře v její přípravě, Basile. Nemusíš se na mě utrhovat. Kdybys mi poslal vzkaz, rád bych se s tebou setkal na příhodnějším místě." Potom se náhle otočil. „Počkej, neměl jsi být na Marsu? Co se stalo u Osquivelu? Proč jsem nedostal žádné informace?"

„Protože jsem vydal přísný rozkaz ústředí Hanzy, aby umlčelo všechny dotazy médií, dokud si nepromýšlím, co podniknout. Ale kvůli těm zatraceným zeleným kněžím se už ta zpráva stejně rozšířila všude. Nic takového jako důvěrná komunikace u nich neexistuje, dokonce ani v případě výjimečné vojenské operace, jako byla tato."

Rozzuřený prezident vysvětlil: „Byla to naprostá katastrofa. Ztratili jsme nejméně jednu loď obří třídy, přes tři stovky štítonošů a desítky mant a hromoklínů. Čísla se stále mění. Nejsem ani schopen

odhadnout počet obětí. Generál Lanyan byl nucen zavelet k ústupu, jinak hrozilo, že hydrogové zničí celou flotilu.“

Estarra, zděšená, prudce vstala. Král vypadal otřeseně. Jen motýli, nepřiměřeně poklidní, se dále třepotali vzduchem.

Prezident Wenceslas řekl: „Hanza dosud neučinila oficiální prohlášení, nemůžeme s ním však otálet dlouho.“ Zhluboka se nadechl. „Seber se a obleč se přiměřeně závažnosti situace. Do hodiny musíš promluvit k veřejnosti. Řeč už ti připravují, ale chci, aby sis ji nacvičil před zrcadlem. Musíš vypadat dostatečně zdrceně.“

Petrovy modré oči zaplály. „Jestliže naše loďstvo bylo zmasakrováno a nepřítel zahubil tisíce — možná desetitisíce — našich vojáků, potom není třeba nic předstírat.“

Král následoval prezidenta z motýlí učebny. Ještě než zmizel, ohlédl se a věnoval Estaře uklidňující úsměv. „Nebojte se — všechno bude v pořádku.“

Pak pospíchal za Basilem Wenceslasem do trůnního sálu.

94 KOTTO OKIAH

Na Isperosu se proti Tulákům obrátilo i samotné peklo. Jedna katastrofa stíhala druhou a nesnáze se vršily rychleji, než je Kotto Okiah dokázal řešit. Poprvé v životě byl v pokušení se vzdát.

Mělo trvat nejméně šest měsíců, než se podaří opravit nebo opětovně sestrojit poničené elektromagnetické dělo. Mezitím povrchové těžní stroje nashromáždily zásobu ingotů a vypnuly se. Základní údržba stanice se začala opožďovat oproti plánu a dokonce i těm nejoptimističtějším technikům bylo jasné, že základna nevyhnutelně směřuje do záhuby. Kotto viděl, jak mu vláda nad ní uniká mezi prsty.

Kotto vyšel na rozžhavený povrch, oblečen do tenkého lesklého obleku, v němž vypadal jako chodící zrcadlo. Většina vlnových délek záření vycházejícího z bouřlivého slunce se od filmu odrážela.

Ostražitý a soustředěný kráčel otevřeným terénem. Kameny byly nepříjemně měkké, jejich teplota se blížila bodu tání, takže dosáhly konzistence hustého bláta. Neklidná hvězda nad jeho hlavou bublala jako kotel plný plazmatu, bobtnala slunečními skvrnami a nadýmala se smyčkami magnetických bouří připomínajícími zášlehy dračího dechu. Korona žhnula na sametově černém pozadí vesmíru—

V posledních měsících sluneční aktivita vzrostla a tok záření překročil možnosti už tak těžce zkoušeného chladicího zařízení. Jako by se proti Kottovi všechno spiklo.

Před lety se za něj přimluvila jeho babička Jhy Okiahová a přesvědčila ostatní klany, aby na Isperosu investovaly. Ujistila je, že těžitelné kovy a izotopy stojí za riziko. Kotto se snažil ze všech sil, balancoval na samotné hranici nemožného.

Ale teď začínal ztrácet půdu pod nohama.

Na planině ze ztuhlé lávy tu a tam trčela vzhůru do ruda rozpálená trojúhelníková žebra. Tepelné radiátory připomínající zubaté hřbetní štíty vyhynulého dinosaura jen stěží stačily vyzářit všechno přebytečné teplo. Dvě z žeber se převrátila při nedávném seizmickém otřesu, který zničil elektromagnetické dělo, čímž se snížila schopnost kolonie udržet přijatelnou vnitřní teplotu. Jejich oprava měla přednost přede vším, musela být provedena dřív, než přijdou další krize.

A ty přišly vždycky.

Jako chlapec si Kotto rád hrál s nejrůznějšími stroji a elektrickými systémy. Jeho intuitivní pochopení fyziky a techniky nemělo kořeny v tradiční výuce. Jeho mysl byla otevřená možnostem a bezbřehému novátorství mírněnému přiměřenou mírou pragmatismu. Kotto a jeho druhové, kteří vložili své životy do jeho rukou, se nepustili do nereálného podniku.

Občas však selhaly i jeho nejlepší nápady.

Rádiový přijímač v obleku zapraskal. Ačkoliv vysílání bylo rušeno šumem způsobeným divokými stelárními turbulencemi, rozpoznal v hlase volajícího naléhavý tón. „Kotto! Musíš se vrátit dovnitř! Máme trhlinu ve skladišti 3. Jedna z komor je už plná lávy a stěny praskají také v generátorové komoře.“

„V generátorové komoře! Jak je to možné? Pokud se tam láva dostane, ztratíme dvacet procent kapacity systémů podpory života!“

„Já nevím, Kotto. V podzemí došlo k termálnímu výtrysku. Graf nemám k dispozici, zvýšení teploty bylo ale dost velké na to, aby došlo k roztavení izolace z minerálních vláken a keramického obložení stěn.“

Kotto v té chvíli už běžel k hermeticky uzavřeným dveřím vedoucím do podzemního komplexu. Tři technici mu vyšli vstříc. Tváře měli pobledlé a zalité potem, jehož příčinou tentokrát nebyla jen vysoká teplota uvnitř chodeb. „Tentokrát je to opravdu zlé, Kotto!“

Odepnul si rukavice, odložil helmu stranou a začal ze sebe svlékat části lesklého obleku, přičemž si o jeho stále horký povrch popálil prsty. Na okamžik si je strčil do úst, ale pak ostrou bolest ignoroval. Následoval své techniky a svlékal přitom ze sebe části skafandru, jež cestou odhazoval.

Na třetím podzemním podlaží se technici rojili kolem nyní uzavřených dveří poškozeného skladiště. Kotto zamířil do velína, aby si na obrazovkách prohlédl záběry kamer uvnitř skladiště 3. Spatřil bortící se stěny, doutnající balíky a zařízení. Trhlinou dovnitř jako tepenná krev vtékalo jasně šarlatové magma, jež sežehlo vše, čeho se jen dotklo.

„Možná je to jen krátkodobý termální výtrysk,“ nadhodil jeden z inženýrů.

„Já tady mám být za optimistu,“ řekl Kotto, „a ani já tomu nevěřím. Ukaž mi generátorovou komoru!“

Jeden z techniků stiskl ovládací zařízení a začal přepínat mezi záběry. Místo některých se zobrazilo jen zrnění, neboť příslušné kamery se už v intenzivním žáru roztavily. Uvnitř generátorové komory, kde byla umístěna jedna sada přídavných konvertorů a systémy na podporu života, Kotto spatřil doutnající izolaci a viděl, že silné pláty tvořící obložení stěn jsou zohýbané a rozpálené do ruda.

To byl konec Isperosu.

Silné roury na chodbách vydávaly hučení, jak jimi jako okysličená krev proudila chladicí kapalina, jejímž účelem bylo odvést přebytečné teplo dříve, než se nahromadí. Kotto však věděl, že něco takového nemohou systémy zvládnout, a v té chvíli pochopil, že tento komplex, ztělesnění jeho odvážných snů, definitivně selhává.

„Odneste všechny možné zásoby! Uzavřete spodní podlaží a podepřete stěny. Možná se nám podaří zadržet lávu na dostatečně dlouhou dobu.“

V hlavě provedl rychlý výpočet, aby určil, kolik času bude zapotřebí, a zda zákony nebeské mechaniky záchranu vůbec umožňují.

„Vyberte nejrychlejší z našich lodí. Vyšleme na Randezvous posla a požádáme ostatní klany o pomoc.“ Ztěžka polkl, stále neochoten přiznat to nahlas: „Budeme muset Isperos evakuovat.“

95 ZHETT KELLUMOVÁ

Po krvavé řeži zůstalo u Osquivelu mnoho ožehlých bitevních lodí, jež doutnaly celé dny. Hydrogové se stáhli pod oblačnou přikrývku obří planety a rozprášené zbytky Obranných sil Země se vlekly ze soustavy s jediným cílem — dostat se pryč za každou cenu.

O šest hodin později se Tuláci odvážili opustit své skalní skrýše v prstencích. „Je na čase, abychom se vrátili ke svému životu,“ rozhlásil Del Kellum prostřednictvím nedotčené komunikační sítě. „Jasně, že je mi líto všech těch mrtvých osíků — ale proč se nepodívat, jestli se z těch trosek nedá ještě něco použít? Nikdo jiný si sem pro ně už nepřijde.“

Zhett si znovu zapletla své tmavé vlasy a oblékla si teplou halenu. Z přihrádky vytáhla těžký skafandr a nastoupila do jedné z manipulačních buněk. Zhett a její otec zamířili k troskám na bojišti společně s ostatními loděmi, které měly stejný úmysl. Z úkrytů v kráterech se začaly vynořovat tucty malých plavidel, připravených opět se vrhnout do práce.

Zhett se pohodlně usadila ve své buňce a manipulovala s článkovitými pažemi zařízení stejně lehce, jako pohybovala prsty na vlastní ruce. Řízení malé buňky pro ni bylo druhou přirozeností. Oddělila se od otce a každý z nich začal na vlastní pěst pátrat po případných pokladech ukrytých mezi troskami.

Zničené lodi osíků plující prostorem představovaly pro vesmírné nomády věčně pátrajících po vhodných zdrojích bohatou žeň. Třpytivá mlha zmrzlé atmosféry připomínala oblaka dechu v mrazivém vzduchu. Loď obří třídy se vznášela osaměle, roztrhaná, beze známek života. Na tak velké lodi musely přepážky vytvořit uzavřené sekce, v nichž se mohlo zachránit několik členů posádky, zbraně hydrogů však nejspíš zničily veškeré systémy podpory života. Do prostoru bylo vyvrženo několik únikových kapslí, zřejmě v naději, že je vyzvednou ostatní lodě OSZ, v panice doprovázející ústup jich však mnoho zůstalo přehlédnuto.

Zhett se kousla do rtu, znechucená tradiční tuláckou obezřetností a tajnůstkářstvím. Co jim v tomto případě přinesly? Kdyby se sem ona a všichni, kdo se skrývali v prstencích Osquivelu, vydali dřív, možná by několik obětí zachránili. Teď už však bylo zřejmě na jakoukoli pomoc příliš pozdě.

Napojila se na soukromý kanál, jehož užívala ke komunikaci s otcem. „Co když se osíci vrátí pro své poškozené lodě? Nebo aspoň pro své mrtvé, aby je odvezli domů?“

„Dostali pořádnou nakládačku, holčičko. V nejbližší době je tady nejspíš neuvidíme. A i kdyby, budou si myslet, že hydrogové stáhli vraky pod oblačnou přikrývku, nebo je zničili.“

Zhett překvapila samozřejmost, s jakou armáda Země zanechala na místě své padlé vojáky. Na druhou stranu, bitva s hydrogy nebyla obyčejná šarvátka. Ti, kteří unikli, jen stěží zachránili holé životy. Kdyby se zdržovali sbíráním mrtvých, žádný z osíků by se už domů nedostal.

Zhett pomyslela na to, kolik Tuláků zahynulo, když hydrogové napadli a zničili jejich těžery. Její matka a mladší bratr zahynuli už dávno, když nešťastnou náhodou došlo k porušení ochranné kupole. Třebaže jí tehdy bylo teprve osm, na pohřeb si vzpomínala jasně: tělo každé z třiceti obětí bylo zahaleno do vyšívaného šatu a vystřeleno na otevřenou trajektorii mimo ekliptiku, vesmírem měli plout navždy, skuteční Tuláci unášení rozmary gravitace a jejich vlastní Hvězdy.

Teď se manipulační buňky rozptýlily mezi mrtvými loděmi, hodnotily situaci, pátraly po nouzovém signálu či stále aktivních záchranných kapslích. Tuláci se budou věnovat jednomu vraku po

druhém, rozeberou je nebo přestaví, v závislosti na míře poškození. Kromě toho — inženýři z Kellumových loděnic se mohli z vylepšených lodních systémů OSZ lecčemu naučit. Dokonce zcela zničené trupy měly cenu surového kovu, popřípadě elektronických součástí, které z nich bylo možné vybrakovat.

Zhett už s otcem rozmlouvala o termínu obnovení osquivelských loděnic. Klan Kellumů se nemohl schovávat navždy.

Tuláci zatím sice odhalení unikli, ale pokud se osíci vrátí, aby tu uklidili, rozsáhlé loděnice nemohou přehlédnout. Po tak bolestné porážce bude armáda Země bezpochyby plná zášti, a ráda Tuláky použije jako obětní beránky — zvlášť když zjistí, že začali rozebírat její poničené lodě.

Přesto by žádný Tulák nedopustil, aby cenné suroviny přišly nazmar.

Poškozeno nebo zničeno bylo také několik hydroských koulí, většina trosek však klesla zpět do oblak a Zhett neděla v úmyslu zkoumat osquivelské nebe. Ale samotná představa, že by jim do rukou padla hydroská loď… Co všechno by s ní Tuláci mohli podniknout!

Zhett manévrovala se svou buňkou, dokumentovala vraky OSZ a poznamenávala si, které z nich budou moci být nejsnadněji zachráněny. Plula kolem zmrzlých lidských těl, jejichž tkáně vyhřezly následkem prudké dekomprese. Někteří z vojáků, popálení a znetvoření, zřejmě zemřeli ještě dřív, než byli vyvrženi do vesmíru, jiní však zahynuli zmítající se v ledovém vakuu, zatímco každá cévka v jejich tělech krvácela.

Z pohledu na těla se jí zpočátku udělalo nevolno, Zhett ale nepolevila a soustředila se na svou práci. Vojákům, kterým se bojiště u její planety stalo osudným, stejně pomoci nemohla. Tuláci ostatně nechtěli nic víc, než aby je všichni nechali na pokoji. Bylo to snad tak mnoho?

Prozkoumala pozůstatky křižníku manta a pečlivě sepsala použitelný materiál. Pracovní čety se už vrhly na rozpáraný trup lodě obří třídy. Přirazily k němu tankery, které se napojily na nádrže s ekti a vysály je do poslední kapky.

„Pokud osíci opravdu přepadávají naše nákladní lodě a kradou palivo, pak se nemusíme cítit provinile, jestliže si ho bereme zpátky," řekl jeden z techniků.

„Pochybuji, že by si kterýkoliv z těchto lidí zasloužil takový osud, i kdyby se dopustil pirátství," odpověděla Zhett tiše. „Věř mi, chápu, že by byla hloupost tady všechen ten materiál nechat, ale nijak mě to netěší. Jen pomysli, za jakou cenu jsme ho získali!"

Obvyklé klábosení na komunikačním kanálu utichlo, vystřídáno zaraženým mlčením. Nakonec je prolomil Del Kellum: „Moje dcera to vystihla. Nemusíme si zase tak libovat, sakra! Hydrogové jsou taky naši nepřátelé."

Zatímco se týmy vyzbrojené těžkou technikou zajímaly o velké lodě, Zhett se svou manipulační buňkou zabrousila dál od hlavního shluku trosek. Výbuchy a zoufalé úhybné manévry rozhodily převalující se trosky do nejrůznějších směrů a ona nechtěla přehlédnout drahokam ztracený v prázdném prostoru.

Narazila na sotva rozlišitelný nouzový signál, pulzující automatický maják tak slabý, že by si jej ani nevšimla, kdyby se neocitla přímo nad ním. Natáhla manipulační paže buňky a upravila směr světelných svazků reflektorů.

Zhett spatřila otlučenou záchrannou kapsli, která musela být vypuštěna z některého křižníku OSZ, buňku určenou pro jedinou osobu. Ačkoliv zařízení byla vážně poškozena, zaznamenala uvnitř známky života. Lesklý trup, ožehlý a zjizvený, začal propouštět vzduch. Kapsle už nemohla vydržet dlouho.

Zhett vyslala zprávu na standardní frekvenci OSZ, nebyla si však jistá, zda ji člověk uvnitř slyší. „Jo, mám tě! Uvolni se. Za chvíli jsi z toho venku." Protože nedostala žádnou odpověď, napadlo ji, že kapsle má příliš málo energie, aby jí fungovala vysílačka. Možná byl trosečník uvnitř zraněný nebo v bezvědomí.

Za pomoci malých zážehů manévrovacích trysek srovnala Zhett svou loď s kapslí a navedla ji na stejnou dráhu tak, aby se tělesa vůči sobě navzájem nepohybovala. Uchopila buňku do drapáků. Ačkoliv malá buňka nebyla uzpůsobena k přepravě pasažérů, pokud by kapsle selhala a výkon systémů pro podporu života klesl pod minimální úroveň, člověk uvnitř by nemusel zůstat naživu tak dlouho, aby ho stačila odtáhnout k nejbližšímu úkrytu.

„Dobře, kamaráde. Pokud mi nemůžeš pomoct, poradím si sama," řekla do vysílačky a doufala, že ji slyší.

Nastavila kapsli do patřičné pozice a opatrně se snažila zajistit standardní zámek tlakového uzávěru. Byla to obtížná práce vyžadující naprostou přesnost. Zhett si hřbetem ruky otřela pot z čela a zkoušela to znovu, dokud do sebe dva spojovací prvky nezapadly.

Jakmile vyrovnala tlak a otevřela průlez, vyvalil se na ni zatuchlý odporný zápach. Po více než šesti hodinách byl vzduch uvnitř kapsle zkažený, osoba uvnitř však přesto stále dýchala. Na kovové vnitřní stěně byla zaschlá krev podobající se rzi. Uslyšela zasténání — snad úlevný vzdech, možná jen vydechnutí po dlouhém zoufalství.

Natáhla se a uchopila muže v uniformě za ramena. Voják byl mladý muž s pohlednou kultivovanou tváří. Všimla si jeho insignií — u osíků to byl plukovník. Podle identifikační destičky na hrudi se jmenoval Fitzpatrick.

Mladík otevřel kalné oči. Levou ruku a bok měl pohmožděné a z početných ran a spálenin mu stále tekla krev. Omámený Fitzpatrick se snažil zaostřit pohled na Zhettinu tvář. Hlas měl slabý. „Po tom, co jsem se postavil všem ďasům, je hezké vidět anděla."

Zjevně nebyl plně při smyslech, ale jak se zdálo, začínal se vzpamatovávat. Zhett mu nastříkala do úst vodu.

Vtáhla ho do své buňky, usadila se zpátky do svého křesla a napojila se na všeobecný komunikační kanál. „Vracím se do hlavního komplexu. Ulovila jsem kořist, která potřebuje péči."

Tuláčtí zlatokopové zachránili celkem třicet trosečníků z lodí OSZ a dva další vojáky vytáhli ze záchranných kapslí. Osquivelský tým získal tucty funkčních compů, včetně několika nových vojenských modelů, jež mohly být opraveny a přeprogramovány pro potřeby Tuláků. Vzato kolem a kolem, byl to dobrý lov.

Zhett pečovala o Patricka Fitzpatricka — základními léky a zdravotnickým materiálem byly vybaveny všechny stanice loděnic. Kellum stál vedle své dcery. Sice se stále mračil, ale už rezignoval. „Věděl jsem, že tohle bude problém. Nechci tady ty osiky, ale nejspíš nemáme jinou možnost, než se o ně postarat."

Zhett namítla: „Byl bys raději, kdybych ho nechala plout dál, dokud by neumřel?"

„To by netrvalo dlouho," odpověděl Kellum. Zamračila se, otec ale zvedl dlaň v konejšivém gestu. „Jen jsem žertoval, holčičko. Uvědomuješ si, jakému problému budeme muset čelit, až se uzdraví?"

„Většina zachráněných osíků je na tom poměrně dobře," řekla Zhett. „Nepotřebují složitější péči, než jakou jim tady dokážeme poskytnout."

Del Kellum na ni ostře pohlédl. „Ano, ale to nemyslím. Pokud chceme uchovat svá tulácká tajemství, nejspíš těm vojákům nebudeme moci dovolit, aby se vrátili na Zemi. Už nikdy."

96 KRÁL PETR

Za šest let svého panování král Petr nikdy nevstoupil na palubu vojenské lodě obří třídy, avšak poté, co zpráva o katastrofě u Osquivelu zasáhla obyvatelstvo jako kopanec do žaludku, bylo zapotřebí udělat dojem. Třebaže úředníci Hanzy pečlivě hlídali tón zpráv, rozsah pohromy se nedal utajit. A lidé byli rozzlobení. Nová bitevní loď se na oběžné dráze připojila k pěti křižníkům manta, připravena vydat se na další nesmyslnou misi, provádět průzkum a získávat informace o hydrozích. Petra by nijak nepřekvapilo, kdyby je nepřátelští mimozemšťané na potkání roztrhali na kusy.

Tyto lodě měly být na svém zkušebním letu osazeny novými vojenskými modely compů. Poté, co se vojenští roboti tak osvědčili u Osquivelu, jejich testování pokračovalo. Basil rozhodl, že úkol nové výzkumné skupiny je jasný a neskýtá mnoho prostoru pro rozhodování. Rutinní operace byla pro roboty vybavené upravenými klikisskými programy jako stvořená. Lidští velitelé měli sloužit pouze jako pojistka pro rychlé rozhodování v neobvyklých situacích. Všechno ostatní obstarali vojenští compové.

Petr se přesto stále nemohl zbavit zlé předtuchy ohledně nových modelů.

Basil v dokonale padnoucím obleku stál nenápadně vedle něj. „Usmívej se a souhlasně přikyvuj, Petře! Jenom misi požehnáš, nic víc."

„Tak jako král Frederick požehnal první plavbě Goliáše“ řekl Petr a sotva slyšitelně zamumlal: „Jak to skončilo, všichni víme.“

Pod prezidentovým bedlivým dohledem král Petr poslušně pronesl řeč, kterou pro něj napsali profesionálové z Hanzy, plnou prázdných slov a vzletných frází. Pět lidských důstojníků — major, jenž velel lodi obří třídy, a čtyři kapitáni odpovídající za manty — stálo na můstku a dmuli se pýchou.

Jejich úkolem bylo prozkoumat Golgen, místo prvního zaznamenaného hydroského útoku na tulácký těžer, také cíl kometárních projektilů vržených vzpurnými vesmírnými nomády. Průzkumný tým měl odhadnout, jaké škody bombardování kometami napáchalo, a dále atestovat některé další dovednosti nových vojenských compů. Po debaklu u Osquivelu bylo zapotřebí nějak povzbudit optimismus.

Stejnému účelu měla ostatně posloužit i Petrova blížící se královská svatba.

Pětice důstojníků se uklonila, týmy z médií se rozešly přesně podle plánu a Basil chvatně pobídl krále zpět k raketoplánu. Petr s těžkým srdcem přemítal, zda tento průzkumný tým bude také rozprášen. Mnoho pokusů už selhalo — co mohou vojenští compové změnit? Nijak netoužil pronést další smuteční řeč a z balkonu Paláce šepotu spustit další smuteční prapor, jako to už udělal tolikrát.

„Basile, proč pořád vysíláme na jistou smrt další a další lidi?“ zeptal se Petr, když malé plavidlo zamířilo pryč od hrdých bitevních lodí. „Víme až moc dobře, jaká asi bude reakce hydrogů.“

„Přesto to budeme zkoušet znovu,“ řekl Basil, „a znovu.“

„Je cena, kterou zaplatíme, přiměřená?“

Basil pokrčil rameny. „Vojenští compové jsou postradatelní. Víc mě trápí možnost ztráty těch lodí.“

„A co lidé na palubách? Kromě všech těch compů je tam stále pět lidských velitelů.“

Prezident se zamračil. „Pět, to je přijatelný počet. Hanza nemůže jen tak sedět se založenýma rukama. Musíme se prezentovat jako hrozivý protivník, který se nikdy nevzdává. Podvolení se nepříteli by mělo velmi špatný dopad na veřejné mínění. Věř mi, za to riziko to stojí.“

Petrovi se chtělo zvracet.

Basil mu pak s rezervovaným výrazem podal displej: „Tvoje řeč pro dnešní odpoledne. Po Osquivelu se krize citelně prohloubila. Potřebujeme zavést další mimořádná sociální a ekonomická opatření.“ Prezident na mladíka přísně pohlédl. „Nebude se ti to líbit, Petře, ale uděláš to. Nemáme jinou možnost.“

Zatímco Petr hovořil k znepokojenému davu, slova jako by se mu přímo v ústech měnila v popel. Násilím je vyplivoval jedno po druhém, spílal přitom sám sobě a zároveň přitom proklínal Basila. Řeč byla vysílána všude. Mohli lidé uvěřit, že král všechny tyto věci myslí vážně?

„Pro následující dva roky,“ řekl nejistým hlasem, „nemám jinou možnost, než vydat následující rozkaz, ať už je jakkoliv nepříjemný. Pro všechny koloniální planety, které neprokázaly svou soběstačnost, vyhlašuji politiku nulové porodnosti.“

Čekal a naslouchal přitom nevěřícnému šumu. Ten se měl brzy proměnit v hněv a pohrdání namířené proti němu. Udělali z něj obětního beránka, jakmile mu vložili do úst toto strašlivé prohlášení. K čertu s tebou, Basile!

Petr četl slova monotónně a mechanicky. „Následkem naprostého nedostatku ekti už naše planety nemohou spoléhat na získávání potřebných zdrojů prostřednictvím meziplanetárního obchodu. Nekontrolovaný růst populace by vedl k hladomoru a zoufalství.“

Ztěžka polkl — snad lidé uvidí jeho zdráhání a rozpaky. Šum davu teď zesílil a Petr cítil rostoucí hněv. Tito lidé nechápali, že jejich milovaný král je pouhý herec. V jejich očích nesl odpovědnost.

Chraplavým hlasem pokračoval v čtení výnosu. „Seznam kolonií Hanzy, kterých se toto opatření dotkne, bude zveřejněn. Na tyto planety budou vysláni odborníci na potraty. Již probíhající těhotenství budou posouzena případ od případu.“

Během cesty zpátky na Zemi se Petr zeptal, proč Hanza jednoduše nepošle koloniím jídlo místo doktorů, kteří budou provádět potraty, Basil však jen pohrdavě odfrkl: „Tíhle lidé jeden den sní a druhý den budou zase hladoví. Zastavení populačního růstu nabízí dlouhodobé řešení. Až válka skončí, kolonisté — pokud přežijí — mohou mít další děti. Snaž se to vidět z širší perspektivy!“

Když si Petr v těsné kajutě řeč přečetl, nejprve se rozzuřil a pak vzepřel. „Tato slova z úst nevypustím, Basile! Donutil jsi mě, abych lidem osladil mnoho pochybných činů, ale nikdy nešlo o nic tak zlovolného. To je… děsivé!“

„Je to nezbytné. A ty uděláš, jak jsem ti řekl.“

„Pokud je to tvůj nápad, proč nevydáš ten rozkaz sám? Nebo na to snad prezident nemá žaludek? Potratový dekret!“ Znechuceně zavrtěl hlavou. „Podivný způsob, jak oslavit mou nadcházející svatbu.“

„To je úděl krále,“ řekl mu Basil se sladkým úsměvem. „Proto jsi byl vybrán.“

„A jak mě chcete donutit? Odmítám!“,

„Estarra, tvá nevěsta, nevinná, zranitelná…, daleko od domova.“ Prezidentova tvář ztvrdla. „Vím, že ti na ní záleží. Pokud se nebudeš chovat, jak se patří, najdeme nějaký důvod, abychom jí… trochu ztrpčili život.“

Petr ohrnul ret. „Ona je pouhý pěšák v této hře.“

„Stejně jako ty, Petře. Hanza s tebou může udělat, co se jí zlíbí.“

Petr věděl, že prezident je zodpovědný za smrt jeho rodiny, dokonce i otce, jenž rodinu dávno předtím opustil a odcestoval na Ramah. Ano, Basil byl schopen ublížit Estaře, a vzdorovitého krále mohl bez jediného mrknutí oka otrávit… Petr vždy předpokládal, že Basil do něj investoval příliš mnoho na to, aby se ho zbavil. Teď si však už nebyl tak jistý.

Vážněji než kdy jindy začal přemýšlet o vraždě. Bylo by tak obtížné vrazit Basilovi do boku dýku? Brutus a Caesar by si tentokrát vyměnili role. Co by s ním udělali pak? Byl koneckonců král a Hanza se pečlivě postarala o to, aby neměl žádnou rodinu, nikoho, na kom by mu záleželo. Až teď, Estarro…

Prezident se opřel do křesla raketoplánu a zkoumal Petrovo mlčení. Nakonec řekl: „Přestaň se chovat jako dítě a udělej, co jsem ti nařídil! Prones tu řeč — kvůli Estaře, když ne kvůli sobě.“

A tak Petr pronesl nenáviděnou proklamaci, čímž zasadil srdcím lidí další bolestnou ránu. Nejraději by se při každém proneseném slovu schoulil do sebe. Když domluvil, davy nejásaly. Lidé truchlili pro potupnou porážku, kterou jejich slavná armáda utrpěla u

Osquivelu, teď se však ukázalo, že tato proklamace definitivně zlomila jejich ducha.

Petr se na balkonu otočil a zmizel v Paláci šepotu, kde spatřil přikyvujícího prezidenta. „Přednes nebyl z nejlepších, ale postačí."

Petr by na něj nejraději plivl. „Pohrdám tebou, Basile!" Prezident se však nezdál ani v nejmenším dotčen.

97 RLINDA KETTOVÁ

Konečně uznala, že Davlin Lotze měl víc než dost času, aby se z té šlamastyky dostal sám. Jak se zdálo, obsluha mimozemského zařízení zřejmě nebyla jedním z těch „skrytých detailů", na něž se specializoval.

Davlin zmizel portálem v klikisských ruinách. Rlinda neměla tušení kam šel, pokud však na tom místě nenašel žádné zásoby, byl teď mrtvý… Nebo přinejmenším dost hladový, aby jedl i hlínu.

Stejně jako jiné dny Rlinda čekala vedle své Věčné zvídavosti a naslouchala tichým zvukům Rheindic Co, obklopená vražedným tajemstvím tohoto místa. Opuštěná planeta by nahnala husí kůži snad každému.

Jindy byla ráda sama, na této tiché vyschlé planetě se však cítila proklatě osamělá. Davlin Lotze rozhodně nebyl žádný smíšek, i tak ovšem postrádala jeho společnost. Byl inteligentní a bystrý, dokázal neúnavně pracovat. Kdyby tak její bývalí manželé byli stejně oddaní své práci… Ti všechno jen zpackali…

Rlinda seděla na rampě své lodi. V pouštním odpoledni se vzduch chvěl horkem. Rlinda navštěvovala klikisské ruiny každý den a hledala Davlina. Zkoušela aktivovat portálovou stěnu (na rozdíl od exosociologa však měla dost zdravého rozumu, aby se nenechala vtáhnout). Pátrala pohledem v cizích krajinách, ale nikdy ho nezahlédla.

Poslední týden to dělala už jen ze zvyku, bez valné naděje. Ve špižírně jí zbyla už jen jediná láhev a většinu chutných potravin snědla. Jakmile jí dojdou její soukromé zásoby, stane se toto místo naprosto nesnesitelným.

Celou hodinu strávila hledáním nějakého důvodu, proč by měla zůstat, nakonec to ale vzdala a rozhodla se, že je čas sbalit se a zamířit domů. Rlinda se cítila povinována vrátit se na Zemi a vysvětlil prezidentu Wenceslasovi, co zjistili o zmizení týmu Colicosových. Kromě toho, dokud nepodá hlášení, nedostane druhou část své odměny.

Potom se možná vydá na poklidnou Crennu a stráví s BeBobem aspoň jeden měsíc, aby zjistila, proč se mu tam tak líbí.

Sbalení tábora zabere několik hodin. Vodní čerpadlo stále fungovalo a ona u něj nechá zbytek konzerv, kdyby se Davlin někdy vrátil. Postaví tam i vysílačku, aby mohl vyslat nouzový signál, třebaže nebyla velká šance, že by elektromagnetické vlny někdo zachytil včas. Možná prezident časem vyšle další loď, jen aby zkontroloval situaci …

Zastínila si své hnědé oči proti záři slunce chýlícímu se k obzoru, protože měla pocit, jako by v kaňonech zahlédla pohyb. Co když se ten tajemný vrah vrací, aby na ni zaútočil dřív, než stačí zmizet? Ať si to zkusí!

Potom ale rozpoznala siluetu muže, jenž se potácel, jako by byl na smrt unavený. „Davline!“ Zastavil se, zvedl ruku a pak dál klopýtal kupředu.

Rlinda rozhodně nebyla nakloněna představě bláznivého běhu obtížným terénem. Místo toho uvedla do chodu zvedací paletu a klouzala mu naproti pouští. Davlin se zdál být tak omámen, že si ani nevšiml jejího příchodu, dokud nezastavila zařízení přímo vedle něj. „Už bylo na čase, abyste se vrátil, pane! Kdybych byla vaše matka, nepustila bych vás z domu celý měsíc.“

Neměl sílu odpovědět na její žertování. Uchopila ho za ruku a vytáhla na paletu. Vyčerpaně se na plošinu zhroutil, zatímco Rlinda začala brebentit o tom, jak velké si o něj dělala starosti. „Máte štěstí, že jsem tu tvrdla tak dlouho. Už jsem se chystala odletět.“

Na *Zvídavosti* mu přichystala jídlo a on je — přesně podle jejího očekávání — mlčky zhltal, aniž věnoval pozornost chuti. Podle všeho celou tu dobu sbíral sílu, Rlinda však viděla, že je plný novinek o tom, co viděl a zažil. Oči mu zářily.

Konečně jí řekl, co se stalo, a popsal všechna místa, na něž se dostal, když procházel jedním portálem za druhým. „Přišli jsme sem

hledat zmizelé archeology a objevili jsme zařízení, které navždy změní Zemskou hanzovní ligu.“ Davlin hovořil s takovým nadšením, že se Rlinda ú nedostala ke slovu.

„Nějaké stopy po Margaret Colicosové?“ zeptala se.

Na okamžik se zatvářil ustaraně, přesto však stále vypadal mnohem optimističtěji, než jak ho vídala dřív. „Ne… Ale mohla se dostat kamkoliv. Možností je nespočet — jedna planeta vedle druhé, všechny vhodné k životu, šice žádné zahrady, ale obyvatelné bezpochyby jsou.“

S úsměvem naslouchala jeho dobrodružstvím. „Řekla bych, že je to dobrý důvod, abych otevřela mou poslední nejlepší láhev vína.“ Rlinda svižně vyběhla po rampě, odemkla svou soukromou špižírnu a vrátila se se starou lahví. Původně měla v úmyslu podělit se o ni s BeBobem, ale tohle byla vhodná výmluva. Až bude mít v kapse tučnou odměnu od prezidenta Wenceslase, koupí si celou bednu vína dle vlastního výběru.

Vytáhla korek a nalila jim oběma po skleničce. Davlin ji pak překvapil, když sám převzal iniciativu a pozvedl svou číši k přípitku. „Rlindo, děkuji vám za trpělivé čekání. Díky vaší vytrvalosti lidstvo možná získá nesmírnou výhodu. Ani já si nedokážu představit, nakolik tento objev ovlivní lidskou rasu. Zachrání Hanzu, možná dokonce samotnou civilizaci. Klikisské portály vedou k desítkám, možná stovkám obyvatelných planet — a všechny jsou zcela opuštěné.“

Rlinda si s ním přiťukla. „Jak znám lidi, nezůstanou opuštěné dlouho.“

Davlin si usrkl, a pak najednou začal být netrpělivý. „Jak dlouho potrvá, než připravíte svou loď k odletu?“

„Už jsem začala balit, pamatujete?“ Ukázala rukou na tábor kolem sebe. „Kromě toho — není nutné, abychom brali všechny ty krámy s sebou.“

„Dobře.“ Davlin dlouhým, uspěchaným douškem vyprázdnil svou sklenici.

Rlinda s útrpným povzdychnutím jen zavrtěla hlavou. „Dokážete promrhat i ty nejlepší věci v životě. Stejně dobře jsem vám mohla nalít instantní mošt.“

Vstal. „To nevadí. Musíme se vrátit na Zemi, abych mohl podat hlášení prezidentu Wenceslasovi. Až uslyší, co jsme objevili, bude nadšený. Pokud jste se s ním někdy setkala, pak určitě víte, že se to nestává často.“

98 DD

Nořil se hlouběji a hlouběji… Stále rychleji padal do neznámého pekla obří plynné planety. DD byl zděšen tímto neřízeným sestupem, ještě víc se však obával toho, co s ním klikisšťí roboti zamýšlejí.

Útěchu hledal v přehrávání vzpomínek na svou první majitelku Dahliu Sweeneyovou, když byla ještě malá holčička. Myslel na šťastné chvíle, kdy vařil chutná jídla pro Margaret a Louise Colicosovy a pomáhal jim v archeologickém táboře. DD se vždy snažil ze všech sil a nikdy neuhýbal před svými povinnostmi.

Teď se však zdálo, že sled nepříjemných událostí nikdy neskončí. Klikisšťí roboti ho nikdy nepropustí.

Sirix se propojil s jejich jednoduchou lodí, aby ji mohl pilotovat v hlubinách ptorské atmosféry. Z hradního plátu hmyzího robota se vynořily manipulační paže. Jeho optické senzory rudě zářily, když bzučivým hlasem, jako by sám sebe považoval za učitele zajatého compa, vysvětlil: „V této výšce, v troposféře, jsou turbulence silné, ale vzduch je stále tak řídký, že nepředstavuje nebezpečí. Neznepokojuj se.“

DD otočil hlavu a pohlédl na mohutný stroj. „Starosti mi dělá něco jiného. Já si nepřeji jít tam dolů.“

„Ale my si to přejeme.“

Ptoro byl vzdálenou a chladnou planetou, menší a hustší než většina plynných obrů, šedomodrý jako špinavý led na zamrzlém rybníce. Podobně jako Uran v pozemské soustavě měl pět tenkých stříbřitých prstenců nastřádaných kolem rovníku jako náramky. Podle DDho všeobecné databáze tady nikdy neprobíhaly těžní aktivity.

Jak se Sirixova loď zavrtávala do houstnoucí atmosféry, teplota stoupala po standardní křivce. Prolétali oblaky vodíku smíšeného s cáry helia. Nakonec vlétli do tenkého závoje ciru z amoniakových krystalů, jenž prudce ubíhal za průzory jejich lodi. Větrná bouře cloumala plavidlem a DD se musel ukotvit, jinak by byl smýkán ze strany na stranu.

„Kam jdeme, Sirixi? A proč tam musíme jít?“

„Abychom se setkali s našimi druhy v tomto boji.“ Víc prastarý stroj neprozradil.

Spustili se do neobvyklé směsice acetylenu, metanu a fosfinu. Mračna kolem nich se proměnila v rudohnědou polévku a jejich dopravní prostředek se otřásal v divokých proudech. DD napadlo, že mohou být každou chvíli zničeni.

A pak to začalo být ještě podivnější.

Venku, na krách amoniakovo-sirovodíkových oblaků, mával širokými trojúhelníkovými chapadly jakýsi odulý tvor, křehký a průsvitný jako obří medúza. Stříbrné hlízy na jeho gelové membráně byly zřejmě oči, tucty očí, jež sledovaly loď prolétající kolem.

Chlupatá stonožka ze skelnatých vláken sebou mrskala jako bič. Všude kolem, roztroušené po nekonečném nebi, DD viděl třpytivé hranaté krystaly v zářivých základních barvách, jež vypadaly jako létající klenoty, živé drahokamy. Vzduchem plul nafouklý kulovitý plankton, jenž se pásl na chemických sloučeninách mlžných cárů, vyživován teplem ptorské atmosféry. Jedna z bublin se srazila s klesající lodí a rozprskla se v zelený sliz stékající po okně.

Loď sténala a otřásala se nepříznivými vnějšími vlivy. DD věděl, že byla vyztužena, aby odolala neuvěřitelnému tlaku, a ačkoliv o to nežádal, klikisští roboti vylepšili také jeho tělo, takže byl schopen snášet toto prostředí.

Kdyby trup lodi selhal, zůstal by DD funkční a při vědomí nesčetné roky, převaloval by se a vznášel bez konce v bouřkových systémech vazké atmosféry této ďábelské planety. Nedokázal si představit žádný horší osud.

Ale aspoň by tak unikl Sirixovi a ostatním klikisským robotům.

Mlha se konečně rozestoupila jako okvětní plátky. Sirixovy optické senzory zazářily. „Tam je náš cíl!“

Před nimi se vznášel shluk obrovských koulí s diamantovou slupkou, uzavřených systémů ukotvených v pevném bodě mezi ptorskými oblaky. DD znal velikost hydroských lodí, jež rozsévaly zkázu po Spirálním rameni, těch několik bojových plavidel, jež zahlédl, však ve srovnání s tímto mamutím komplexem vypadalo jako pouhá smítka.

„Hydroské obytné sféry se pohybují v atmosféře každého plynného obra a mohou se v mžiku přemisťovat z planety na planetu pomocí průchodu v jádře."

DD to všechno vstřebal. „Zajímavé!" Louis Colicos tuto odzbrojující, neutrální odpověď používal často. Teď compo pochopil, jak užitečné toto slovo může být.

Uvnitř obrovitých průsvitných sfér DD spatřil vířící struktury, architekturu založenou na materiálech a tlaku, zcela odlišnou od lidských staveb. Sirix vedl jejich loď přímo k neprostupné stěně nejbližší koule a pak hladce pronikl skrz diamantovou vrstvu, jako by to bylo želé. Vlétli do úchvatné metropole.

„Uvidíš, proč od nás bylo moudré uzavřít před dávnými časy spojenectví s hydrogy. Všechny ostatní rasy byly odsouzeny k záhubě."

„Kvůli tomu jste se obrátili proti svým stvořitelům?"

„Nepodstatný detail." Černý robot přistál s lodí na vysunuté plošině z průsvitného hladkého kovu. „Vše jsme podnikli pro zachování a rozkvět našeho druhu."

Mohutný robot přikázal přátelskému compovi, aby společně s ním vystoupil z malé lodi do přirozeného prostředí hydrogu. Každý člověk by byl okamžitě rozdrcen na kaši, DDho upravené tělo se však tlaku a teplotě panující uvnitř sféry přizpůsobilo. Kolem se pohybovaly podivné tekuté substance, louže a velké kapky rtuti, jež se převalovaly a shlukovaly do nejrůznějších tvarů, jako by uhnětených z lesklé plastelíny.

„Hydrogové s námi promluví," řekl Sirix.

Tři z těch neobvyklých plovoucích stvoření se dostavily na přistávací plošinu. Jako by v pečlivě nacvičeném tanci se protáhly do výšky a začaly měnit svá těla. Živoucí stříbřitá hmota nabývala konkrétní tvar, až nakonec všechny tři bytosti přijaly identickou

podobu kovového lidského těla oblečeného do napodobeniny šatů imitujících tulácký styl.

„Proč vypadají právě takhle?“ zeptal se DD.

„Je to jen podoba, kterou se rozhodli přijmout v této fázi konfliktu. Je to obraz prvního člověka, jehož prozkoumali a pohltili. Slouží ke komunikaci s humanoidy. Hydrogové nechápou rozdíly mezi jednotlivými lidmi či Ildirany. Dokonce i my, klikisští roboti, máme obtíže rozpoznat nepatrné tělesné rozdíly mezi těmito rasami.“

„Možná nezkoumali lidi dostatečně dlouho, aby jim porozuměli,“ podotkl DD. „Kdyby se jim snažili porozumět, vyřešilo by to mnoho problémů.“

„Hydrogové příležitostně analyzují další zajatce, ale jejich zájem není tak velký, aby se tomuto procesu věnovali s intenzivním úsilím.“

„Mají lidské zajatce?“

„Několik jedinců,“ řekl Sirix. „Pro pokusné účely.“

DD náhle pocítil záblesk naděje. „Vědí, co se stalo s mou paní Margaret Colicosovou, když prošla klikisským přepravním portálem? Nezadrželi ji snad?“

„Margaret Colicosová je bezvýznamná. Hydrogové ji nezajali.“

Rtuťovití mimozemšťané se pohybovali kupředu na lidských nohou, jež nebyly stvořeny k chůzi v takovém prostředí. Zůstávali zlověstně tiší, s výjimkou podivného souvislého hukotu, jenž mohl být infrazvukovou komunikací, kterou však DDho senzory dokázaly rozlišit.

„Přivedli jsme dalšího z compů vyrobených lidmi,“ řekl Sirix, jako by představoval vzácný exemplář. „Naším přáním je, aby tito myslící robotičtí otroci dosáhli naší úrovně. Dokázali jsme, že je to možné.“

DD však trval na svém. „Držíš se mnoha chybných předpokladů, Sirixi! Po něčem takovém žádný compo netouží.“

„Nechápete své vlastní neštěstí, DD,“ odpověděl Sirix káravě. „Třebaže si compové neuvědomují své otroctví, neviditelné řetězy jsou stále řetězy. Přinutíme vás, abyste je poznali a prohlédli.“

Tři hydrogové stáli a hleděli na ně. DD se pokoušel zachytit jakoukoliv formu komunikace, která by mohla přicházet od

rtuťových soch, vnímal však jen zlověstné pohledy a všudypřítomnou, nevyřčenou hrozbu.

Sirix dál promlouval k trojici hydroských zástupců a DDho napadlo, že hřmotný klikisský robot působí téměř podlézavě, jako rolník přednášející svou prosbu povznesenému králi. „Žádáme mocné hydrogy, aby nám pomohli vypořádat se s lidmi, stejně jako jste nám byli nápomocni při vyhlazení klikisské rasy…“ Otočil svou hranatou hlavu, aby pohlédl dolů na zajatého přátelského compa. „DD časem pochopí a uzná moudrost našich cílů. Budeme ho dále učit.“

Nakonec tři hydrogové odpověděli. Identická ústa figur napodobujících Tuláky se otevřela a jednohlasně promluvila: „Dokud lidé nezničili jednu z našich planet, nebyli pro nás důležití. Teď všichni propadli životem…“

„Byla to nehoda,“ přerušil je DD. „Vím, že vysvětlení se vám už dostalo. Nechtěli na Oncier zaútočit. Mí pánové se pokoušeli zahřát chladné planety vytvořením nových hvězd.“

„Hvězdy patří faerům,“ řekli hydrogové. „Plynné planety jsou naše.“

„Lidé se spřáhli s vaším dávným nepřítelem,“ podotkl Sirix.

„Sami se pasovali na vojáky v zápase, který nejsou s to pochopit. Tato válka se jich netýká.“

Vně obří sféry se objevila zářivá čára, jako hvězda rozmáčknutá na placku. DD skrz průsvitnou stěnu pozoroval, jak se linie rozevřela jako vertikálně položená ústa a mezi rty se v časoprostoru objevil široký vír. Vzápětí jím, jako právě narozené dítě, proklouzlo další průzračné město, za nímž následovala eskorta ježatých doprovodných lodí.

Jakmile se plavidla dostala do husté atmosféry Ptoru, průchod se za nimi s třesknutím zavřel. Nová sféra plula vpřed, aby se připojila k hroznu dómů hydroské metropole.

Trojice hydrogů bzučela a mihotala se, jako by si vyměňovali informace. Sirix DDmu překládal. „Ta koule pochází z jiné hydroské planety, kde se lidská armáda pokusila zaútočit svržením atomových bomb hluboko do oblak. Zničili několik bitevních lodí a poškodili šest hustě osídlených obytných sfér.“

DD zděšeně naslouchal. „A kolik bylo zabito lidí?“

Klikisský robot otázku ignoroval a otočil se k zástupcům hydrogů. „Je zřejmé, že lidé musí být potrestáni.“

„Ne, nenávist se jen vystupňuje!“ naléhal DD. „Můžete vyjednávat o míru. Musí existovat nějaká společná rovina.“

„Lidé na nás zaútočili,“ řekli hydrogové, opět dokonalým jednohlasem. „Znovu.“

„A vy jste zničili tucty jejich těžerů. Dokonce jste rozmetali čtyři lidské měsíce.“

„To je nepodstatné,“ řekl Sirix s umanutostí křižáka. „Za to, co provedli hydrogům, za to, jak stále zacházejí se svými vlastními compy, musí být lidé zničeni.“

Tři rtuťovití mimozemšťané, stojící vedle sebe, se zamihotali. „Vzájemné porozumění není možné. Skrývají se mezi nimi verdani.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se DD. „O čem to mluvíte?“

Sirix zabzučel: „Hydrogové shromáždili obytné sféry t kulovité bitevní lodi pro novou, rozsáhlou ofenzivu. Brzy zaútočí na každou lidskou planetu a jednu po druhé zpustoší. Zničí každou lidskou loď, kterou potkají. Hydrogové nám zajistí rychlé a naprosté vítězství. Zanedlouho lidská rasa vyhyne. Stejně jako klikissové.“

99 ANTON COLICOS

Doprovázen skupinou nervózních odvážlivců opustil Anton Colicos marathskou Primu a v nízko letícím člunu s nimi zamířil vstříc temnotě. Ačkoliv byl Anton plný vědeckého nadšení pro nové objevy, Ildirany ohledně jejich rozhodnutí doprovodit jej a Vao'she viditelně trápily pochybnosti. Anton si však byl jistý, že je nakonec překonají.

Letěli nad sluncem spálenou krajinou a vysokou rychlostí mířili do soumraku. Dějepravec Vao'sh seděl vedle Antona, obezřetný, avšak plně zaujatý jejich výpravou. Anton, Vao'sh a deset turistů, převážně šlechticů a úředníků, což byla nejmenší skupina nezbytná pro to, aby se Ildirané po několik příštích hodin cítili jakž takž příjemně, se namačkali na palubu letounu. Rychle a napjatě mezi

sebou hovořili v očekávání trochy bezpečného vzrušení. Pro ně všechny to byl nový zážitek.

Anton s úsměvem navrhl: „Možná byste to mohli podnikat častěji. Třebaže bude marathská Sekunda dokončená a během slunných měsíců se naplní návštěvníky, nic vám nebrání pořádat pravidelné výpravy na temnou stranu. Něco jako strašidelný zámek v zábavním parku. Jsem si jistý, že by se to Ildiranům líbilo."

„Na rozdíl od lidí si nelibujeme v děsivých situacích," řekl Vao'sh.

„Ale jdi, co je na tmě tak strašného?" opáčil Anton. „Nebo si tuto otázku vůbec nekladete?"

„Lidé i Ildirané se bojí neznámého. Jakožto rase zrozené, v záři sedmi sluncí nám byla cizí samotná představa noci, dokud Impérium neexpandovalo a my jsme nezjistili, že planety nořící se do temnoty převažují."

„Ach, v lidské kultuře je noc nejpříhodnější dobou k vyprávění děsivých historek! Toho se týkají mé nejkrásnější vzpomínky z dětství. V archeologickém táboře na Pymu se tak mí rodiče bavili po celou dobu," řekl Anton se širokým úsměvem, potom ale výraz jeho tváře zvážněl. „Ačkoliv, řekl bych, že poté, co se objevili hydrogové, už nemusíme ke strachu hledat záminky."

Jak pokračovali k temnému obzoru, zářící slunce za jejich zády zapadalo. Stíny se klikatily nerovným povrchem jako dlouhé černé paráty. Prime zbýval přibližně měsíc, než se měla ponořit do tmy, takže hranice soumraku dosáhli brzy. Hvězdy žhnuly ve své oslnivé kráse, prostor mezi nimi však byl černý. Anton přitiskl obličej k okýnku, aby spatřil souhvězdí, jež na nepřetržitě prozářeném nebi nemohla být viditelná.

Země pod nimi se chvěla chladnoucím žárem, jenž konečně ustoupil dlouhé chladné noci. Anton si vzpomněl na obrněné sasanky ch'kanh, jež přežívaly v hlubokých kaňonech. Tady, pod mrazivým světlem hvězd, se veškerý život uloží k spánku a bude trpělivě čekat na dlouhé měsíce nepřetržité sluneční záře…

Když Anton neobvyklou výpravu navrhl poprvé, Vao—'sh byl zděšen představou cesty temnotou jen kvůli návštěvě dosud nehotového města. Nadšený vědec však dějepravce vytrvale přemlouval. Nakonec, ve snaze porozumět lidem, nejvyšší historik

souhlasil — ovšem za předpokladu, že se podaří sestavit dostatečně velkou skupinu Ildiranů, která je doprovodí.

Anton se chopil příležitosti a po dlouhém vyprávění jednoho zvlášť zajímavého příběhu začal verbovat dobrovolníky. Obecenstvo bylo vyprávěním okouzleno, podařilo se mu vzbudit jejich zájem. S úsměvem je tedy vyzval: „Přáli byste si prožít vlastní dobrodružství? Můžeme se vydat na malý výlet, vykonat něco pozoruhodného. Bude to zážitek, na jaký hned tak nezapomenete!“

Sotva se pustil do vysvětlování svého nápadu, viděl zděšení na jejich tvářích. Nedal se však odradit a káravě zakýval prstem. „Milujete příběhy o hrdinech a slavných skutcích, jak ale můžete hrdinům porozumět, pokud se sami bojíte podstoupit byť jen malé riziko? Ujišťuji vás, jestliže se tam vydáme, uvidíte Sekundu tak, jak ji dosud ještě žádný Ildiran nezahlédl. Taková šance se vám možná už nikdy nenaskytne. Jste snad příliš bázliví, abyste zkusili něco nového?“ Pohlédl na své posluchače rozzářenýma očima. „Kromě mě a dějepravce Vao'she potřebuji dalších deset dobrovolníků.“

Vao'sh, třebaže byl znepokojen vyhlídkou na případnou výpravu, se zájmem sledoval ostatní Ildirany. On sám dosud nikdy nepředložil svému obecenstvu takovou výzvu, a leccos se v této situaci dozvěděl o svém vlastním lidu.

Během následujících čtyř dnů Anton získat deset dobrovolníků. Jen tak tak…

Nyní, zatímco se letoun hnal nad pevninou, Anton podřimoval. Mělo trvat několik hodin, než překonají polovinu kontinentu a dorazí k rozestavěné Sekundě. Ildiranští „odvážlivci“ byli příliš vzrušení, aby dokázali odpočívat. Bezpochyby ho pokládali za podivína, jestliže dokázal zůstat tváří v tvář neznámému tak klidný.

Vzbudil se, až když letoun začal zpomalovat. Před nimi spatřil světla druhého marathského města. Ildirané konečně ožili a se zájmem se nahrnuli k oknům.

Klikisští roboti dokázali pracovat bez umělého osvětlení, byli však o neobvyklé návštěvě informováni. Rozsáhlé staveniště se proto topilo v záři jasných světel plašících temnotu. Ildiranům se viditelně ulevilo.

Jakmile se loď přiblížila na dosah, turisté vklouzli do hermetických ochranných obleků. Anton si jej s ospalým mžouráním

natáhl také. Ve chvíli, kdy byli všichni návštěvníci připraveni k vylodění, plavidlo přistálo hned vedle hlavního dómu marathské Sekundy.

„Jste připraveni? Teď přijde to, kvůli čemu jsme sem všichni přišli.“ Ve chvíli, kdy se vyhlídka na vkročení do temnoty stala reálnou, Anton na skupině pozoroval očekávané zaváhání. Prázdné nedokončené město se svou rozlohou vyrovnalo Prime, bylo však neobydlené a plné stínů. Zeširoka se usmál. „No tak, není nač čekat!“

Jen co se průlez otevřel, vystoupil jako první a Vao'sh ho následoval. Dvanáct členů výpravy za vzrušením vkročilo na ztvrdlou půdu a upřelo zraky na budoucí velkolepý rekreační komplex.

Klikisští roboti už položili plošinu kosmodromu i vztyčili hlavní kupoli města. Krabicím podobné budovy byly osazeny jasnými megaflektory, jež vrhaly do prostoru dómu zářivé vějíře světla. Mlčenlivé vysílací věže se vzpínaly k ledovým hvězdám na nebi.

Anton se v nadšeném úžasu rozhlédl kolem. „Na Primě je všechno tak přezářené, že jsem nebyl schopen rozeznat skutečnou velikost města. Jsem si jistý, že Sekunda bude po dokončení fantastická.“

Někteří z výletníků se vzdálili několik kroků od ostatních, jako by dávali najevo svou statečnost, ostatní se zkrotle drželi v hloučku.

„To černé nebe je tak deprimující,“ řekl Ildiran z lékařského kruhu. „Hvězdy jsou jako ostré střely letící přímo na nás.“

„Pobyt venku v temnotě je součástí zážitku,“ řekl Vao—'sh, ale ani jeho hlas nezněl zrovna přesvědčivě.

„Teď je ta správná chvíle pro strašidelné historky,“ navrhl Anton a ohlédl se na Vao'she. „Nebo snad v *Sáze sedmi sluncí* nic takového není?“

„O, ano,“ řekl dějepravec a ujal se úkolu, k němuž byl zrozen, vděčný za každé rozptýlení. „Pojďte, budu vám vyprávět cestou ke světlu.“ Ostatní si pospíšili za nimi. Ne snad, že by tak dychtili slyšet děsivý příběh, jen nechtěli zůstat pozadu.

„Na naší štěpové kolonii Heald,“ začal Vao'sh, „zůstala uvězněna skupina osadníků, když bouře smetla jejich baterie a generátory. Každá noc na Healdu trvá téměř týden, tentokrát se však období temnoty zdálo být mnohem, mnohem delší. Agónie

vyplňovala každou vteřinu. Bouřková oblaka byla neproniknutelná, takže zastřela i měsíc a hvězdy. Osadníci se pokoušeli zažehnout ohně, ale měli málo paliva. Dokonce i vegetace byla promáčená a nedala se zapálit. Kolonisté nebyli na takovou katastrofu připravení, naděje je brzy opustila. A temnota stále houstla.

Vao'sh přelétl pohledem své zdráhavé obecenstvo klopýtající k megaflektorům Sekundy. Ve skafandru dějepravec nemohl použít své mnohobarevné výrazové laloky, posluchači však další emoční stimul nepotřebovali. Už tak byli napjatí jako struny.

„Jedno ze sídel stálo stranou, na pobřeží největšího healdského kontinentu. Poté, co došlo ke zničení energetických systémů, město nemohlo vyslat zprávu a vysvětlit, co se děje.

Jak však zoufalství osadníků sílilo, jejich výkřiky byly stále zděšenější, takže je cítil každý na planetě, dokonce i na Ildiře, včetně Mága-imperátora. Hlasitější a hlasitější! A pak zmlkly! Zcela ustaly, jako otevřená prázdná trhlina v thismatu.“ Vao'sh se zastavil a obrátil své zářící oči ke svým znepokojeným posluchačům.

„Skupina odvážlivců z jiného města, ozbrojená pochodněmi a megaflektory, se je vydala zachránit.“ Dějepravec švihl prstem, až malé shromáždění vylekal. „Když ale dorazili na místo, našli kolonisty mrtvé a ztuhlé. Všechny do jednoho, jako by v nich děsivá temnota udusila i poslední záblesk života. Zůstali zcela odříznuti od Věčného jasu. Jejich ohně vychladly, v celém městě se nenašla jediná jiskřička světla. Možná zemřeli hrůzou, a možná z nich život vysáli Shana Rei…“

Anton se zachechtal. „Vidíš, máte své vlastní děsivé historky! Kdo jsou Shana Rei?“

„Příšery, které se skrývají před září slunce a libují si v temnotě. Stvoření, jež byla vyvržena z Věčného jasu. Každý se jich bojí.“

„Aha, ty myslíš strašidla!“

Jeden ze znepokojených „dobrodruhů“ je přerušil. „Mohli bychom si prostě jen prohlédnout město a pak se vrátit zpátky do Primy? Mám… hodně práce.“

Anton pochybovačně zvedl obočí. „Na lázeňské planetě?“

Dorazili k hlavnímu vstupu do nedokončeného ústředního dómu. Broukům podobní roboti se pohybovali po vysoké konstrukci, sestavovali silné nosníky a usazovali tabule průzračného polymeru.

V ostré záři světel Anton spatřil kupy materiálu, obytné komplexy a skladiště, nedokončená zábavní střediska. Uvnitř dómu se prázdné budovy a rekreační stavby tyčily vedle restaurací a uměleckých center, čekajících jen na to, až budou osídleny, sotva na této polokouli Marathy nastane den.

Dobrovolníci z řad robotů při realizaci projektu zřejmě lačně pokročili. Zvuky staveniště bušily do Antonových sluchátek. „Jak jste je přesvědčili k tak pilné práci? Vždyť to přece nebude jejich město!“

„Žádný Ildiran nerozkazuje robotům, dějepravče Antone. My je nezotročujeme ani je neprogramujeme. Dělají to z vlastní vůle.“

„Jsem rád, že sem kvůli nám natáhli megaflektory,“ řekl jeden z rekreantů.

V plném světle, uprostřed shonu panujícího v dómu, se výletníci poněkud uklidnili, třebaže se na zemi jako síť rozprostíraly temné stíny nosníků a podpěr.

Anton zamířil hlouběji do města pod kopulí, naslouchal zvukům stavby, pozoroval početné roboty. Ještě nikdy neviděl tak velké množství těchto cizích strojů na jednom místě.

„Klikisští roboti jsou k práci v temnotě výjimečně dobře vybavení,“ vysvětlil Vao'sh.

Anton přikývl a s údivem prohodil: „Jak se zdá, činili se.“

100 KRÁL PETR

Královská svatba měla být ještě oslnivější než korunovace krále Petra. Celé lidstvo, ponížené prohrou u Osquivelu, se toužilo utěšit skvostnou podívanou. Občané pozapomněli na svůj hněv vyvolaný Petrovou proklamací omezení porodnosti a spojili se, aby vzájemně posílili svůj optimismus, jako by chtěli dokázat, že se tou tragédií nedají zlomit.

Podle Basila Wenceslase byla svatba přesně to, co všichni potřebovali k povznesení nálady. Kromě toho — bližší svazek mezi Zemí a Theronem jim dodá naději.

Petr, jenž byl rád, že konečně může udělat něco pozitivního, ochotně spolupracoval, a kvůli Estaře dokonce sám navrhoval vylepšení svatebního obřadu a oslav. Staral se především o to, aby vše bylo dokonalé pro ni, ne pro média. Během krátkých schůzek si mladou ženu oblíbil. Postupně se možná stane jeho jediným spojencem.

Estarra měla radost, když se opět setkala s rodiči, a Sarein, třebaže stále působila poněkud domýšlivě, se zdála být potěšená už kvůli ní. Prostřednictvím palácového zeleného kněze v den svatby odesílala a přijímala zprávy, a také pozdravy od obou svých bratrů — Reynalda na Theronu a Beneta na Havraním hřadu.

Celá Palácová čtvrt byla v rámci příprav na obřad vycíděna, kameny naolejovány a vyleštěny, dokud se ve světle neleskly. Fontány byly vyčištěny a naplněny obarvenou vodou. Osvětlení a prapory visely ze všech vyvýšených míst ve městě. Veškerá lana a svorníky mostu přes Královský kanál krášlily miliony zelených stuh. Když Petr viděl výzdobu poprvé, nejdříve se mu zastavil dech, a pak se usmál.

Do každé skuliny byly zasazeny čerstvé květiny a stromy, aby Paláci šepotu a jeho okolí dodaly bujný, rádoby „theronský“ nádech, zatímco rakety s třpytkami a konfetami odpalované v noci symbolizovaly bohatství Hanzovní ligy, bez ohledu na stále přítomnou hydroskou hrozbu.

Součástí podívané byl také velebný představitel oficiální víry Sjednocení oblečený do zlatého roucha, jenž v ruce držel lesklou berlu, z jejíž hlavice vyzařovalo světlo. Ačkoliv se arcipáter s králem a královnou nikdy nesetkal, byl na obřad pečlivě připravován. Umělečtí maskéři vylepšili jeho šedý vous, aby ještě více vypadal jako moudrý patriarcha.

Petr a Estarra obdrželi popis obřadu a nacvičovali své odpovědi, v čemž jim pomáhal OX a pět protokolárních úředníků. Basil trval na tom, že je zcela nezbytné, aby vše proběhlo bez chyby. Občas, když marně hledali svou repliku, se pohledy Petra a Estarry setkaly a oba jen stěží potlačovali záchvat tichého smíchu, jímž mírnili své napětí.

Král však nepolevoval v ostražitosti. Pamatoval si, jak mu tajně podali omamné prostředky, aby byl během korunovace povolnější, proto o svatebním dnu nic nejedl.

Ačkoliv se se starým králem Frederickem nikdy nesetkal, teď už věřil, že jeho předchůdce musel být hlupák, zcela bez zájmu o politiku. Petr — Raymond Aguerra — byl naopak chytrý až dost. Jak věděl, se svou bystrou a pohlednou královnou po boku bude moci dobře vládnout Hanze, ať už s věčně komandujícím prezidentem za zády, nebo bez něj. Politika, kterou Basil zastával, možná svědčila obchodu, což ovšem neznamenalo, že sledovala nejlepší zájmy lidí. Přitom jen Petr díky svému postavení věděl, kdy jsou klamáni.

Jakmile obřad začal a Palácovou čtvrtí se rozezněla nově zkomponovaná svatební symfonie, Petr a Estarra vykročili každý svou uličkou, král po zlatém koberci, dívka po zeleném, směrem k místu, kde se spojovaly a kde na ně na vyvýšeném stupínku čekal arcipáter.

Estařiny dokončené šaty vypadaly ještě úchvatněji, než slibovali palácoví krejčí. Petrovu slavnostní uniformu zdobily zlaté šňůry, knoflíky a vyznamenání. Měl na sobě přiléhavé sako do pasu s drahokamy posázenými lemy rukávů. Pro diváky z řad Hanzy představovali výjimečný, dokonalý pár.

Vzduch voněl květinami a chvěl se očekáváním a nadšením shromážděného davu. Král a jeho nevěsta kráčeli kupředu, dokud se stezky jejich životů nespojily před arcipáterem.

Arcipáter pozvedl ruce v pozdravném žehnajícím gestu, načež se ozval jásot tak hlasitý, že Petr už neslyšel břeskné vyvrcholení symfonie. Královská garda stála všude, okázale demonstrující své poslání chránit panovníka. Myslel si snad někdo, že se v davu skrývají hydrogové? Nebo se báli lidských vrahů? Třeba tam skutečně byla jen proto, aby zajistila jeho spolupráci?

Na stupínku mezitím arcipáter pronesl krátkou dojemnou řeč a pak Petra a Estarra požádal, aby odříkali své přísahy. Ve chvíli, kdy je náboženský vládce uchopil za ruce, jež pak spojil, a znělým hlasem je prohlásil za muže a ženu, Petr pohlédl přímo na Estarru. Vypadala tak úchvatně, že nemohl uvěřit vlastním očím. Na malou chvíli zapomněl na vše ostatní.

Potom se za ohlušujícího jásotu davů políbili. Jakmile se mu se zamžikáním podívala do očí, její výraz plný naděje, úžasu a štěstí mu vynahradil každou chvilku nekonečných příprav.

Poté prošli kolem arcipátera a dál vedle sebe kráčeli po jediné, společné stezce.

Po zbytek dne a celý večer byli král a královna vystaveni záplavě zvuků a barev. Na novomanžele dotíral divoký vír oslav a hudby. Z přípitků, nekonečných hostin, tance a hudebních produkcí se Petrovi točila hlava.

Věděl, že očekávání veřejnosti dosáhlo horečnatého vrcholu, vybičováno hněvem a pomstychtivostí vůči hydrogům. Úmyslně v několika otevřených diskuzích utrousil pár poznámek o „prezidentově selhání“ v boji proti nepříteli a vyjádřil obavy, že výprava ke Golgenu je jen mrháním úsilím a materiálem.

Před hostinou vydal Petr organizátorům jasné pokyny ohledně zasedacího pořádku. Na oko respektoval prezidentovo přání „zůstat nenápadný“ jako obvykle, ve skutečnosti šlo o gesto, jehož smyslem bylo vykázat Basila do patřičných mezí.

Sotva všichni hosté v rozlehlé hodovní síni usedli, Basil s ohromením zjistil, že místo přidělené jemu bylo přesunuto: neměl usednout v čele hlavního stolu blízko krále a královny, byl vyhoštěn do vzdáleného konce místnosti, mezi trapně bezvýznamné úředníky. Prezident nemohl nepochopit význam takového gesta, na druhou stranu nemohl místo změnit, aniž by způsobil pozdvižení. A Petr věděl, že by něco takového nikdy neudělal.

Když oslavy vrcholily, hudba hrála a tanečníci vířili, král se svou mladou nevěstou povstali, obklopeni Alexou, Idrissem a jejich nejmladší dcerou Celli, oněmělou nadšením z toho, co kolem sebe viděla. Jejich starší dcera, Sarein, vypadala znepokojeně, neboť Basil nebyl nablízku.

Petr požádal o chvíli ticha a prohlásil: „Potřebuji si od těch úchvatných oslav na chvíli odpočinout. Pokud mě omluvíte, rád bych se se svou novou rodinou prošel po Měsíční zahradě.“ Rozpřáhl velkoryse paže a objal Alexu, Idrisse, Estarru i Sarein. „Za necelou hodinu se k vám opět připojím. Veselte se dál.“

Lidé zatleskali. Přesně jak Petr očekával, Basil se prodral kupředu, stále podrážděný malicherným žertem s vyměřeným místem. „Dovolte mi, abych se k vám připojil, králi Petře,“ řekl a snažil se přitom proteplit mrazivý tón svého hlasu falešnou vřelostí.

Petr mu věnoval blahosklonný úsměv a promluvil tak hlasitě, aby ho slyšeli i hosté kolem. „Ale no tak, pane Wenceslasi,“ — dokonce ani nepoužil oslovení „prezident“. „Užívejte si oslav! Nebudeme vás zatěžovat rodinnými záležitostmi.“

Objal paží Estarru a vyvedl malou skupinku ven z hodovní síně. Když vykročili do chladného nočního vzduchu, Petr naslouchal, jak Alex a Idriss šťastně rozmlouvají se svou dcerou. Hovořili o slavnosti motýlů, theronských stromech a nepodstatných lokálních záležitostech, zjevně neschopní širšího náhledu na civilizaci ve Spirálním rameni. Petr, pohodlně kráčející po jejich boku, však přesto předstíral zájem.

„Musíme se lépe poznat, Idrissi a Alexo,“ řekl. „Slibuji, že udělám vše, co bude v mých silách, abych vaši dceru učinil šťastnou.“

Petr se ohlédl zpět k ozářenému Paláci, kde stále čekal Basil, a byl si přitom jistý, že bývalí vládci Theronu nemají ani tušení, co je skutečnou příčinou jeho spokojeného úsměvu.

Basil soptil. Nuceně poklidný výraz jeho tváře byl tak křehký, že se mohl rozpadnout při pouhém kýchnutí.

Byl si jistý, že všichni vidí zlostné zarudnutí jeho kůže, a nenáviděl sám sebe za takovou ztrátu sebeovládání.

Pan Pellidor si povšiml prezidentova rozčilení a nenápadně k němu proklouzl. „Mám odposlouchávat jejich rozhovor, pane? Neměli by se dostat mimo dosah mikrofonů rozmístěných v zahradě.“

„Ne,“ procedil Basil přes zaťaté zuby. „Nesnaží se kout pikle za mými zády. Toto malé divadlo bylo určeno jen mně.“

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Obávám se, že náš pohledný mladý král je každým dnem méně a méně zvladatelný.“ Basil chvíli mlčel a pozoroval ostatní svatební hosty. Potom koutkem úst zamumlal: „Je na čase zvážit další možnosti.“

101 MÁG-IMPERÁTOR

Mág-imperátor ovládal Impérium po všech stránkách, ale pokud by nedokázal zvládnout svého nejstaršího syna, celá mozaika by se rozpadla…

Cyroc’h si jen zvolna uvědomoval, že poté, co se První následník dozvěděl pravdu o své bezvýznamné lidské milence, nebude možné věci jen tak snadno napravit, nedojde k žádnému uzdravujícímu rozhovoru, ani rezignovanému přijetí. Velmi se zmýlil v tom, jak mnoho tato žena pro jeho syna znamenala.

Nemohl Prvnímu následníkovi nařídit, aby pochopil. Jora'hův hněv přitom trhal křehká vlákna, jež umírající vládce potřeboval v posledních dnech svého žití upevnit. Vysvětlováním jen těžko mohl svého idealistického a láskou poblouzněného syna přesvědčit, že existují temné, nepříjemné, ale nutné záležitosti, jež dokáže pochopit jen Mág-imperátor.

Všichni ostatní Ildirané instinktivně přijímali vševědoucí prozíravost přístupnou thismatem. Všichni ostatní Ildirané se řídili příkazy svého vládce, neboť věděli, že pramení z duchovních vláken Věčného světla. Cyroc'h však k vlastnímu zděšení pochopil, že se svým synem nemůže manipulovat tak snadno jako s ostatními poddanými. Byl k němu příliš shovívavý, příliš chápavý, příliš blahosklonný. Jeho nejstarší syn zůstával slepý k vlastnímu osudu. Ildiranské Impérium nemohlo přestát roztržku, zvlášť teď ne.

Problém musel být vyřešen. Nějak. A brzy.

Zachmuřeně seděl ve svém vejčitém křesle a ochablé tukové záhyby kolem jeho blízko sebe posazených očí se zúžily, jak zvažoval nejmoudřejší postup. Během neklidného století své vlády čelil Cyroc'h mnoha krizím, žádná ho však nezasáhla tak hluboko do srdce.

Buď musel svého nejstaršího syna, jediného Prvního následníka, zabít, nebo ho přimět, aby spatřil světlo.

Po hádce s Jora'hem vládce odmítl dále udílet slyšení pod nebesférou. Z vrcholku sloupu světla dál shlížel na užaslé poutníky, kteří překonali sedmero proudů a vystoupali po schodech do Hranolového paláce, jeho blahosklonný holografický obraz, vládce sám však nebyl schopen předstoupit před své poddané, dokud v jeho mysli vřela bouře pochybností a nerozhodnosti.

Jelikož Jora'h přísahal, že vezme loď a vypraví se na Dobros, Mág-imperátor zakázal veškeré odlety a zmařil tak jeho plány. Bez ohledu na bezprostřední dopady na ildiranskou ekonomiku uvěznil na Mijistře dokonce i obchodní plavidla.

Tato opatření však nemohla trvat donekonečna. Jora'h byl inteligentní, vynalézavý a plný odhodlání živeného touhou po pomstě. Vzdorovitý syn Mága-imperátora by bezpochyby našel způsob, jak uskutečnit svůj bláznivý a nesmyslný plán.

Cyroc'h musel jednat rychle. Delší uzavřenost nebo nerozhodnost by pocítili všichni Ildirané, což by způsobilo větší chaos než případné špatné rozhodnutí. Bezmoc byla luxusem, který si Mág-imperátor nemohl dovolit.

Ostří bolesti nekontrolované bodalo do Cyroc'hova umírajícího nervového systému, jako by ničivé nádory v jeho hlavě začaly běsnit. Musel tu trýzeň vydržet a nedávat ji najevo. Nebylo možné, aby Mág-imperátor užíval drogy a látky proti bolesti, dokonce ani stimulanty jako byl shiing. Zmírnily by sice jeho potíže, zároveň by ho však přiměly uvolnit vlákna thismatu. A to nemohl dovolit.

Chraplavým hlasem křikl: „Bron'ne, pomoz mi! Přiveď pečovatele."

Hřmotný strážný povolal malé služebníky. Štěbetající drobní pečovatelé vběhli do místnosti připraveni potěšit a rozmazlovat Mága-imperátora. Bron'n stál v pozoru a svíral leštěnou násadu své obřadní katany. Její jako břitva ostrá čepel se ve světle odrážejícím se mezi průsvitnými stěnami paláce třpytila jako diamant.

Cyroc'h použil ovládání svého trůnu a změnil jeho nastavení tak, aby se naklonil kupředu a mohl být odnesen vsedě. Pečovatelé pobíhali kolem něj, nanášeli mu na pokožku masti, stírali šmouhy z povrchu trůnu a přinášeli pokrývky a polštáře, jimiž podepřeli hlavu Mága-imperátora. Dva pečovatelé láskyplně hladili jeho kroutící se cop.

Jakmile skončili, Bron'n udeřil násadou své katany o hladkou podlahu a pečovatelé ustoupili. „Jaký jen náš cíl, pane?"

„Přeji si navštívit hyrillského místodržícího." Zhluboka se nadechl, aby potlačil zklamání a tíhu povinnosti. „Vezmi mě do pokojů pro nemocné."

„Jak nařizuješ, pane."

Improvizované procesí vyrazilo do zakřivených chodeb a sestupovalo podél vodopádů řítících se drahokamy posázenými peřejemi. Dvořané, úředníci a poutníci, celí užaslí, jim uhýbali z cesty.

Zpráva o jejich příchodu je předběhla, takže když dorazili k ošetřovně, dva lékaři jim vyšli vstříc, poctěni ale zároveň vystrašeni přítomností Mága-imperátora. „Zhoršil se snad tvůj stav, pane?“ zeptal se jeden z lékařů znepokojeně. Roztáhl nozdry a začenichal ve snaze zachytit intenzivnější pach nemoci.

„Ne, jsem zde, abych navštívil svého syna Rusa'ha.“

„Stav hyrillského místodržícího se nezměnil,“ řekl druhý z lékařů. „Dál pokojně odpočívá, jeho mysl však stále zůstává uvězněna uvnitř. Subthismatický spánek trvá.“

„Přesto se na něj podívám.“ Nato vládce ztišil hlas. „A pokud jde o mé potíže, jestliže o nich ještě jednou promluvíte nahlas, nechám vás popravit.“ Teď více než kdy jindy se Ildirané nesměli dozvědět o slabosti svého vládce.

Lékaři si uvědomili, co právě prozradili, a v hrůze pohlédli jeden na druhého. Cyroc'h věděl, že Bron'novi může bezvýhradně věřit, a pokud šlo o malou skupinku pečovatelů, dohlédne na to, aby byli tiše povražděni, jakmile dokončí svou návštěvu. Nezbytné rozhodnutí. Tajemství jeho smrtelné choroby nesmí být odhaleno. Ještě ne. Lid nesmí propadnout zoufalství.

Pečovatelé přinesli vejčité křeslo k Rusa'hově nehybnému tělu, aby Mág-imperátor mohl pohledět na nepřítomnou tvář svého třetího syna. Hyrillský místodržící byl obtloustlý a rozmazlený, nezdravý… slabý.

Jora'h, jeho nejstarší, byl vždy hrdý a spokojený snílek — nepraktický a naivní. Druhorozený dobroský místodržící byl zachmuřený a bezvýhradně oddaný, třebaže poněkud bezcitný. Rozmazlený Rusa'h se zase vyznačoval bezstarostností. Nezajímalo ho nic než jídlo, drogy a milenky. Když hydrogové Hyrillku zničili, místodržící se zřítil do propasti a neměl dost vůle či vnitřní síly, aby se vyškrábal ven.

„Byl jsi vždycky slaboch, Rusa'hu…, bezpáteřný slaboch.“ Napadlo ho, že se jeho syn možná odmítá probrat jen proto, aby nemusel čelit tvrdé realitě.

Dokud byl Cyroc’h mladým Prvním následníkem, také miloval mnoho žen, ale v úvahu bral jen potomky ze šlechtické krve. I tak si na Rusa'hovu matku sotva pamatoval. Plozením velkého počtu dětí prostě jen vyráběl nástroje pro ildiranské Impérium… Ostatně sám byl pouhým nástrojem.

Stejně jako Jora'h, na němž teď záleželo nejvíc.

Kdyby tak jen Mág-imperátor měl víc času! Kdyby jen situace nebyla tolik naléhavá…

S nevolí kvitoval svou vlastní tápavou slabost, prudká bolest rvala vnitřek jeho lebky jako kroužící dravci. Jora'h musí být vytržen ze svého naivního farizejství a přijmout nezbytnou roli vládce. Bylo to kruté, ale nezbytné. Na soucit neměl Mág-imperátor čas.

Prudce se otočil k Bron'novi. „Co se stalo hyrillskému místodržícímu je varováním pro nás všechny. Ztrátu zbytečného, poživačného místodržícího si říše může dovolit… Ale můj prvorozený syn je pro přežití našeho lidu důležitý. Neodvažuji se ztratit také Prvního následníka.“

Rozhodl se nařídit popravu oněch dvou lékařů, jen tak pro jistotu. Zamést všechny stopy. Lékaře už nebude potřebovat — co by pro něj mohli ještě udělat? Slabošský Rusa'h buď přežije vlastními silami…, nebo jednoduše zemře v subthismatickém spánku. Na něm už nezáleželo.

„Vezmi mě do nebesféry, Bron'ne! Dnes odpoledne budu udílet audience.“

„Cítíš se dost silný, vládce?“ zeptal se jeden z lékařů.

Cyroc’h se na něj zamračil. „Musím být dost silný.“

Teprve poté, až se První následník stane Mágem-imperátorem, se na něj navážou také všechna duchovní vlákna thismatu. Pak se před jeho skeptickým pohledem rozvine celá mozaika plánů. Navzdory své nevinnosti pochopí nezbytnost toho, co učinil jeho otec a všichni Mágové-imperátoři před ním.

A pak Jora'h pochopí, že není jiná volba. Vůbec žádná.

102 NIRA

Dobros tak strašlivé období požárů a bouří nezažil už celá staletí. Nira sledovala cykly nevlídného počasí už šestým rokem; užívala přitom vědomosti o meteorologii, jež získala jako akolytka.

Podnebí planety bylo po mnoho měsíců mírné, vláhy byl dostatek a vítr poklidně vanul, pak ale oblaka zmizela a pahorky se scvrkly v hnědý troud. Plevel a tráva, jež během deštivého období prospívaly, seschly v kompaktní hořlavý koberec. Stačila jiskra blesku, suché kopce vzplanuly a do vzduchu se vyvalily kotouče černého kouře.

Jak se požár šířil po hřebenech kopců a dolů do chráněných úžlabin, vyčerpané a popelem zmazané pracovní čety se rozprostřely do stále se tenčící linie. Lidé a Ildirané bojovali všemi možnými prostředky, ale oheň se nedal zastavit.

Nira už dávno přestala cítit bolest nebo vyčerpání, neboť práce ji zcela pohltila. Ve své představivosti jako by slyšela rostliny, trávu a stromy křičet, když se k nim plameny blížily, nemohla ale pomoci všem. Svým ostrým, na konci rozšířeným nástrojem sekala suché křoviny a čistila terén.

Blížící se oheň burácel jako hrom nad chřestícími travinami. Zvedal se vítr, šeptal jí do uší, křičel na celé nebe a nesl jiskry a popel. Hovořil jazykem zoufalství. Nira však zburcovala lidi kolem sebe, radila jak nejlépe bojovat s plameny. Mnohé z nich znala, takže jí naslouchali, vláši ti, kteří byť poněkud zdráhavě věřili jejím příběhům z jiného světa. Oheň byl nepřítel, s nímž mohli bojovat všichni bez rozdílu.

Niru pálilo na plicích z nadýchaného kouře a popela, z očí jí stékaly špinavé slzy a smývaly z tváří nános, pod nímž prosvitla zelená kůže. Ildiranští předáci křičeli na své svěřence, aby pracovali rychleji a usilovněji, třebaže mnozí se už z horka a námahy zhroutili. Nira však hluboko ve svém nitru stále dokázala nacházet rezervy a překvapivou sílu.

Létající stroje shazovaly na ohrožené kopce látky tlumící hoření a vodu, aby zmáčely trávu stojící v cestě postupujícím plamenům. Po nevýslovném úsilí se požárním letounům a pracovním četám podařilo ochránit část úbočí i odklonit požár zpět do údolí, pryč od chovného tábora.

Ovšem vstříc dalším trnitým stromům.

Nira si probojovávala cestu hlouběji mezi husté traviny. Zelenou kůži měla poškrábanou, popálenou, samý puchýř. Viděla jiskry přeskakující z jedné rostliny na druhou jako zlovolní raraši. Plameny spěchaly od chomáče suchých rostlin k ostrůvku trávy a pokroucenému trnitému křoví, jen stěží přežívajícímu v plytkém údolíčku.

Nira hluboko v srdci cítila primitivní hrůzu. Dobros sám nebyl nijak krásnou planetou, avšak alespoň v období dešťů zde rostlo býlí, tráva a sporé stromy, které jí alespoň vzdáleně připomínaly majestátní theronský les. Bolela ji duše, když viděla, jak plameny ničí skrovnou vegetaci.

Nira se snažila víc. Pokoušela se uhasit doutnající porost a lapala po dechu, jak kousek po kousku ztrácela půdu. Vzdát se však odmítala.

Chochol mastných plamenů natáhl chapadla k bodlinatým, zakrslým stromům. Ildiranské čety pokroucený lesík nezajímal. Záleželo jim jen na tom, aby ochránily město, chovný tábor a pokusnou stanici. Kdyby požár začal ohrožovat životy jejich zajatců, postaraly by se o jejich bezpečí.

Ale všechny stromy by zahynuly. Stromy! Nira to cítila.

Hleděla na ně rozšířenýma očima, kašlající, mysl bolestně prázdnou. Pokroucené zákrsky na ni volaly jako zoufalí němí. S naléhavostí silnější než dřív Nira zatoužila po slasti komunikace se světolesem. Její mysl mlčela tak dlouho, ochuzená o kněžský rozhovor, o kontakt s propojeným vědomím a věděním světolesa!

Hučící, vodou naložené letouny shazovaly svůj šplouchající náklad do chuchvalců páry. Ildiranští dozorčí byli daleko, zaměstnáni naléhavou situací. Kouř ve vzduchu zhoršoval viditelnost.

Nikdo ji nesledoval. Náhle spatřila svou příležitost.

Nira upustila svůj těžký nástroj a rozběhla se.

Hluboce se předklonila a běžela šepotající, žalující trávou tak rychle, jak kdysi běhávala světolesem. Prchala k houštině polokeřů, jako by ji mohly ochránit nebo pomoci uniknout z tohoto strašlivého místa. Musela věřit ve své schopnosti.

Než urazila sto metrů, uslyšela Nira výkřiky a kletby. Nevšímala si příkazů, zůstávala lhostejná k hrozbám. Co ještě jí mohli její věznitelé udělat? Musela se dostat ke stromům.

Ildiranští strážní se za ní rozběhli, prodírali se suchým praskajícím bylím, Nira však nezpomalila. Sípala a lapala po dechu, ale na zelené kůži cítila záři zarudlého slunce, jež jí dodávala potřebnou energii. Po celé ty roky nepocítila takové zoufalství.

Pokud použije svou vnitřní sílu a touhu, kterou cítila ve svém srdci, možná společně s těmi cizími stromy dá lidským zajatcům naději… Kdyby je tak jen mohla zachránit, kdyby mohla vyslat vzkaz prostřednictvím těchto vzdálených bratranců světolesa, pak by se všichni zelení kněží dozvěděli, co se na Dobrosu děje. Theron by tu zprávu rozšířil, našel nějaký způsob, jak vyslat pomoc — a pak by byli zajatci osvobozeni. Nejen Nira, ale všichni chovní otroci.

Nira se k prořídlému hájku rozeběhla ještě rychleji. Tady, v otevřené vrchovině, nebyly žádné ploty, inseminační baráky, zlovolní lékaři ani ildiranští muži, kteří by ji na příkaz znásilňovali, dokud by nepočala další dítě. Nira tento útěk neplánovala a věděla, že má málo času, což ji ještě povzbudilo. Pořezané ruce a chodidla jí krvácely, ale bolest necítila. Zatím.

Muži dobroského místodržícího ji štvali, rozhořčení, že museli opustit důležitější bitvu s ohněm. Konečně dorazila k nejbližší skupince pokroucených stromků. Vzduch byl horký, ztěžklý popelem padajícím k zemi jako šedý sníh. Vlétla do houští, odstrčila větve a cítila, jak se jí trny a ostré větvičky zarývají do kůže jako drápy. Drala se stále hlouběji do nebezpečné, ale přesto konejšivé blízkosti stromů. Cítila, jak kořeny v podzemí vzlíná životní síla. Byly to stromy.

Vykřikla chraplavým hlasem: „Prosím, vyslyšte mě. Prosím!“

Niřino tělo se bořilo stále hloub. Konečně, obklopená změtí větví, padla na kolena, objala pažemi dva pokřivené kmeny a přimkla se k nim. „Vyslyšte mě! Ach, vyslyšte!“

Celým svým srdcem se Nira snažila vyslat telinkovou zprávu do sítě světolesa, zavolat o pomoc, říci celému vesmíru, že je stále naživu. Osud všech lidí na této planetě závisel na ní, třebaže si toho nebyli vědomi.

Neuslyšela však žádnou odpověď. Nic.

Přitiskla čelo na drsný kmen a pevně zavřela oči. Vykřikla celou svou myslí a vložila do své prosby veškerou sílu. Myslela přitom na

Osira'h, na čtyři své další děti a na všechny potomky kolonistů z Burtona.

Mlčení.

Nira sevřela oběma rukama útlý kmen, aniž přitom cítila ostré trny. Odmítala se vzdát a bušila čelem do stromu, dokud jí oči nezalily pramínky krve. „Prosím…, prosím!“

Byl to však jen obyčejný strom, nepatřil do světolesa. Jen strom… a byl odsouzen shořet v plamenech.

Když ji muži místodržícího našli, ještě stále svírala větve a vzlykala. Jakmile odsekali porost, aby se k ní dostali, odvlekli ji pryč, zatímco Nira se stále marně snažila, volala celou svou myslí… ale nedosáhla ničeho.

103 KRÁL PETR

Do vyčerpávajících svatebních oslavách, hodinách vyplněných tancem a hudbou, vzácnými lahůdkami, pamlsky a pitím, se král Petr konečně odebral do svého soukromého křídla Paláce šepotu. Z náhlého ticha mu až zvonilo v uších; byl rád, že je konečně sám.

S Estarrou.

Ta rozkošná mladá žena se teď stala jeho ženou, jeho královnou. Zdála se bystrá a plachá, inteligentní, přesto jako by sem vůbec nepatřila. Byla pro něj stále hádankou, krásnou a vábivou.

Jakmile se teď, v královské ložnici, před jejímiž dveřmi stálo několik strážných, Petr otočil k Estaře, byl to pro něj neuvěřitelně mučivý okamžik. Dotkl se její brady a natočil její tvář tak, aby si viděli do očí. „Myslím, že kdybych se měl setkat s celým hydroským poselstvem, nebyl bych tak vyděšený, jako jsem právě teď.“

Estarra se zatvářila vylekaně, ale pak se rozesmála. Napětí jako kouzlem zmizelo. „Vy se mě bojíte?“

„Ne, bojím se nás.“

Než mohla Estarra říct cokoliv dalšího, dveře se otevřely a dovnitř, jako by byl pouhým obslužným compem, vkročil OX, nesoucí podnos s lahví vína a dvěma dokonale průsvitnými, až téměř

neviditelnými skleničkami. Korek už byl vytažen a opět jemně zatlačen do hrdla láhve.

„Omlouvám se za vyrušení, králi Petře a královno Estarro!“ OX si v používání titulů viditelně liboval. „Prezident Wenceslas vám posílá tuto láhev vína pocházejícího z nejproslulejších vinic Hanzy. Je sto let stará a má pověst jednoho z nejlepších ročníků vůbec.“

Petr, vděčný za jakoukoli záminku k činnosti, vytáhl korek a pohlédl na vinětu. „Je to shiraz z Rellekeru — jako bychom toho dnes vypili málo.“

„Jistě stála hotové jmění,“ usmála se Estarra.

Nalil temně rudé víno do sklenic a zakroužil jimi. „Pravidlo číslo jedna: nikdy nevěřte Basilovi!“ Petr přistoupil ke květináči v rohu a vylil víno do hlíny. Vzhlédl k ní s nepříjemným úsměvem na tváři. „Nejspíš je otrávené.“

Zasmála se, ale Petr se k ní nepřidal. Nebyl si jistý, zda je to opravdu žert.

Zatímco OX zůstal stát na místě, uctivě váhající, jako by doufal, že mu dají další příkazy, Petr věnoval Estaře, své mladé nevěstě, nepatrný úsměv. „Celé týdny jsem si přál být s vámi o samotě, ale dnes mě bez ustání vláčeli z místa na místo a minutu po minutě jsem byl zahlcen tak, že jsem neměl čas o tom přemýšlet… Až teď.“

Estarra se zasmála. „Přesně tak se cítím já. Nemám z vás… strach, Petře, ale celá tato situace je tak…,“ s námahou hledala slovo, „tísnivá.“

Petr se poklepal prstem po bradě. „Možná potřebujeme trochu času, abychom se uvolnili. Jen proto, že jsme tady, v královském křídle za zavřenými dveřmi, ještě nemusíme…, chci říct, ne zrovna teď, pokud vy ovšem… Tedy…“

Estarra se opět zasmála. „Takže vznešený král Zemské hanzovní ligy je v hloubi duše jen nejistý plachý chlapec! To v poučení, které mi poskytla má sestra, nebylo.“

Petr nebyl sexuálně zcela nezkušený, o to se Basil samozřejmě postaral. Prezident se vždy snažil, aby udržel krále v patřičných mezích, spokojeného a poddajného, k čemuž v případě mladého muže se vzbouřenými hormony bylo zprostředkovávání diskrétních milenek víc než vhodným prostředkem. Posílal mu krásné zkušené ženy, Petr však žádnou z nich neviděl víc než jednou.

Basil dal mladému králi jednoznačnou radu. „Nikdy, nikdy nepřipusť, aby ses do některé z nich zamiloval. Byla by to pošetilost. Proto tady nejsou.“

Petr považoval nádherné ženy za zábavné a rozkošné, všechny však měly přísně nařízeno, aby odešly hned poté, co ho uspokojily. Dlouho si ani neuvědomoval, že to nestačí.

Estarra, to bylo něco zcela jiného.

Petr se rozzářil náhlým nápadem. „Říkala jste, že byste si přála zaplavat s delfíny!“ Obrátil se k učitelskému compovi. „OXi, myslíš, že by se to dalo zařídit, třebaže je už pozdě?“

„Ty jsi král. Splnit tak prosté přání by nemělo být obtížné.“

Estaře se na okamžik viditelně ulevilo. „Ano, ráda bych — ale jen na chvilku.“

Petr otevřel dveře do chodby vedoucí ke královskému křídlu a polekal tak strážné. Král je gestem uklidnil a nechal OXe, aby je vedl. Compo pochodoval chodbami jako voják a věrní ochránci je chvatně následovali.

OX vyslal předem signál, takže světla ozařující bublinkový bazén se slanou vodou, vytvořený tak, aby připomínal jeskyni na vulkanickém ostrově, už svítila. Petr a Estarra, stále oblečení do slavnostních svatebních šatů, se odebrali do oddělených převlékacích kabin. Součástí příprav na příchod mladé královny bylo pořízení rozsáhlé kolekce plavek. Teď byl Petr, zatímco se sám převlékal, zvědavý, zda si mezi nimi mladá žena vybere, a jak v nich bude vypadat.

Konečně se setkali ve vlhkém vzduchu obklopujícím bazén. Když ji Petr spatřil, zatajil se mu dech. Bez pomoci vizážistů či módních poradců si Estarra vybrala třpytivé, jednodílné ametystovo-tyrkysové plavky, které přilnuly k jejímu tělu jako zářivé dračí šupiny.

Protože ji zatím vždy viděl oblečenou v šátcích či slavnostních toaletách, ověšenou šperky, mohl si jen představovat, jak pod vší tou parádou vypadá její tělo. Teď viděl, Estarra z Theronu je skutečně nádherná. Její dlouhé spálené nohy byly svalnaté a hladké, bezpochyby vypracované běháním a lezením do korun světostromů. Přiléhavá tkanina plavek obepínala pevná prsa, paže měla ahebné a silné. Jakmile si všimla, jak užasle si ji prohlíží, ářivě se usmála.

„Taky bych na vás mohla tak zírat, můj ráli, ale já to aspoň dělám diskrétně.“

Než se Petr vzmohl na odpověď, OX uvedl v chod zařízení, jež otevřelo vrata pod hladinou bublající slané vody a do bazénu ihned vklouzli tři hraví delfíni, hladká šedá torpéda, kteří cákali a skotačili. Ve snaze najít druhy pro vystrčili z vody své protáhlé čelisti a začali štěbetat j hvízdat. Estarra nadšením zalapala po dechu.

„Pojď!“ vyzval ji Petr. „Voda je teplá a delfíni jsou přátelští.“ Otočil se a bezvadnou šipkou skočil do vody.

Estarra byla opatrnější. Ponořila se do vody, jako by se snažila nahmátnout dno, a pak se odrazila od stěny. Delfíni plavali kolem ní, naráželi jí do nohou a vyskakovali z vody, aby jí postříkali tvář a vlasy. Estarra se chichotala. Petr se chytil hřbetních ploutví a dva delfíni ho vozili dokola.

OX mezitím stál na okraji bazénu a trpělivě vše sledoval. Někdo ho z legrace postříkal, kapky vody však stekly po jeho kovovém plášti; nejspíš si toho ani nevšiml.

„Jistě máte na Theronu oceány?“ zeptal se Petr.

„Ano, ale my žijeme daleko od jejich břehů, v srdci světolesa. Občas jsem našla mokřinu, potůček, malé jezírko, ale nikdy nic tak velkého, jako je toto. Jednou jsem navštívila s mým bratrem Reynaldem vesnici u Zrcadlových jezer a šla jsem si zaplavat pod hvězdami.

Petr právě šlapal vodu hned vedle ní. „Něco takového jen těžko můžu trumfnout.“

„Nechci, abyste srovnával. Jen jsem se s vámi chtěla podělit o krásnou vzpomínku.“

Odrazil se kupředu a překvapil ji krátkým polibkem na vlhké rty, zmizel však dřív, než mohl vidět její reakci. Když se na ni pak ohlédl, spatřil, jak jí v očích tančí ohníčky. Srdce mu zaplesalo.

„Děkuji vám,“ řekla tiše a zvolna odplavala do mělké části bazénu. „Přesně to jsem potřebovala. Už zdaleka necítím takové napětí.“

Petr, který řídil jednoho z delfínů, ukázal Estaře, jak se držet. Vozili se bok po boku, zatímco se hraví vodní savci bavili s nimi. Pak se pustili, Petr plaval pod vodou a uchopil Estarru za patu. V žertu kopala, a když se vynořil nad hladinu, spatřil, že se směje.

Petr si už ani nepamatoval, kdy se naposledy cítil tak… uvolněně a hravě. Ale toto byla jeho svatební noc — začátek líbánek. Proč by se nemohl trochu pobavit?

Jakmile se opět podíval na okraj bazénu, spatřil, že učitelský compo drží dva velké měkké ručníky. Petr neměl tušení, kolik je hodin. „Jak se zdá, OX se nám snaží něco naznačit," řekl, a Estarra vzhlédla.

„Pak bychom ho měli brát vážně." Překvapila Petra polibkem, o něco delším a méně neobratným, než byl jeho první pokus. Vystoupila z bazénu a vypadala přitom jako exotická fialkovo-tyrkysová ryba, vlhce se třpytící v záři světel uvnitř místnosti.

OX jí podal ručník, dívka se do něj zabalila a pohlédla na Petra, který zůstal v bazénu. „No tak pojďte — nebo mě necháte čekat?"

Převlékli se do županů, přichystaných starostlivými sloužícími. Když vyšli z místnosti s bazénem, opět s OXem v čele, gardisté tam pořád stáli bez jediné známky netrpělivosti nad nevyzpytatelným chováním královské dvojice. Petr a Estarra se teď spolu cítili mnohem lépe, a když se blížili k soukromému křídlu, dokonce se chytili za ruce a společně vstoupili do pokojů, jež měli oď nynějška sdílet…

OX odešel a zavřel za sebou. Konečně už v soukromí královských komnat nebylo nic, co by je vyrušovalo, či rozptylovalo.

Estarra, vlasy stále mokré z bazénu, pohlédla na Petra. „Nikdy jsem si nemyslela, že svého manžela poprvé políbím až o svatební noci." Udělala krok směrem k němu. Zdálo se, jako by ho škádlila. „Nemělo by tomu předcházet dlouhé dvoření, během nějž byste se snažil získat mé srdce?"

Objal ji rukama kolem boků a přitáhl si ji k sobě. Dotek jen zrychlil tlukot jeho srdce a každý nerv v jeho těle se rozechvěl očekáváním. „Naše svatební noc nemusí být konec dlouhého dvoření, Estarro. Proč ji nepovažovat za začátek?" Pozvedl obočí a upřímně se na ni usmál. „Ostatně k tomu, abych vás ohromil, mám k dispozici veškeré bohatství Hanzy."

Opět ji políbil, sřív než mohl ztratit odvahu, a Estarra se k němu přitiskla a odpověděla mu. Polibek se proměnil v pomalý a vláčný. Nejprve cítil chuť slané vody na jejích rtech, ale brzy už jenom ji, vnímal, jak se k němu tiskne, a napadlo ho, proč jim Basil tak dlouho

bránil v setkání. Po několika vteřinách, celí udýchaní, polibek přerušili, ale stále se objímali. Estarra se v té chvíli zachichotala.

„Bylo to takové, jaké to být mělo?“ zeptal se Petr.

„Nevím,“ odpověděla Estarra. „Řekla bych, že budeme ještě hodně cvičit.“

„Mám upravit svůj královský rozvrh, aby se do něj vešla naše… praktická cvičení, má královno?“ zeptal se Petr a opět ji políbil, tentokrát bez zaváhání. A mnohem déle.

Teprve později si všimla, že se postaral, aby jí nechyběla konejšivá přítomnost malé ratolesti, jedné z těch, které sama dovezla z Theronu. Květináč stál hned vedle postele.

Petr a Estarra, konečně spolu, prožili svatební noc, jež byla dvojnásobně důvěrná. Nejenže se poprvé milovali, ale také proto, že poprvé dostali příležitost k vzájemnému rozhovoru.

104 TASIA TAMBLYNOVÁ

Po porážce u Osquivelu byli ti nejvážněji zranění vojáci a nejhůře poškozené lodě zanecháni v Novém Portugalsku, nejbližší hanzovní kolonii se základnou OSZ. Tasia zde vyložila devatenáct členů posádky. Dvacet osm vojáků už leželo ztuhlých v márnici manty; později na Zemi se jim dostane veškerých vojenských poct. Dalších deset členů posádky zůstalo ve vzduchoprázdném prostoru, do nějž byli vysáti trhlinami v trupu.

Všechny zbylé válečné lodě se belhaly domů jedna po druhé, každá svou vlastní rychlostí, poté co provedly nezbytné nouzové opravy. Rozsáhlé opravy a celkovou prohlídku měly podstoupit až v hlavních docích OSZ.

Tasia absolvovala kompletní lékařské vyšetření a lékaři ji shledali zdravou, až na několik puchýřů a spálenin, které se do doby, než se dostane na marsovskou základnu, jistě zahojí.

Poradci a psychologové OSZ hovořili se všemi přeživšími, což Tasia považovala za ztrátu času. Mírně, až přehnaně chápavým tónem se jí snažili sdělit, že její sarkasmus rozhodně nepřispívá k vnitřnímu uzdravení z traumatu, jež utrpěla. Nikdo se nenamáhal

poskytnout jí „útěchu“, když zabili Rosse, nebo když zemřel její otec na Plumasu. A jak se zdálo, nikdo se nestaral ani o hrdinského Robba Brindleye, který zemřel nadarmo.

Ve své velkorysosti udělil generál Lanyan vracejícím se vojákům týden volna. Tasia měla nařízeno odpočívat, místo toho však vyhledala Robbovy rodiče.

Najít je bylo s pomocí záznamů OSZ snadné. Podplukovník Brindle byl dítě armády, oba jeho rodiče sloužili jako důstojníci. Ačkoliv posledních patnáct let pracovali v soukromém sektoru, po začátku hydroské války byli opět povoláni do služby. Teď sloužili jako instruktoři, ačkoliv pokud budou OSZ ztrácet důstojníky a lodě takovým tempem jako u Osquivelu, možná se dočkají i nasazení v boji.

Tasia je našla na Antarktické výcvikové základně, umístěné na jižní polární čepičce Země. Ačkoliv venku na sněhu probíhal nesmírně náročný dril, důstojníci měli útulná kasárna. Antarktický komplex byl vytápěný a skýtal veškeré pohodlí civilizace. Každý Tulák by takové ubytování považoval za přepych.

Než Tasia předstoupila před Robbovy rodiče, oblékla si uniformu. Robb Brindle za své hrdinství bezpochyby obdrží hrst řádů a medailí in memoriam. Jako by na tom záleželo…

Robbova matka Natálie Brindleová působila bezbarvě, její tvář nevyjadřovala jedinou emoci. Jeho otec Conrad byl zlostný a netrpělivý. „Mohla jste si ušetřit cestu, plukovníku Tamblynová! Už nám oznámili, že náš syn byl jedním z vojáků, kteří padli u Osquivelu.“

Natálie zastrčila ruce do kapes. „Ano, obdrželi jsme zprávu podepsanou samotným generálem Lanyanem.“

„Nepřišla jsem z oficiálního pověření. Je to tak, že… Robb byl můj přítel,“ řekla Tasia. „Můj nejbližší přítel.“

Pak, aniž by se nechala přerušit, jim vylíčila, jak Robb trval na nebezpečné misi, třebaže měl mizivou šanci, že hydrogy přiměje naslouchat. „Co tam dole viděl… Jeho poslední slova byla, že je to nádherné, opravdu nádherné. Nikdo neví, čeho byl Robb svědkem, nebo co se nám snažil říct.“

„Tohle není první tragédie, kterou rodiny vojáků kdy utrpěly,“ zamumlal Conrad Brindle. „A bezpochyby také ne poslední. Náš syn

splnil svou povinnost. Přihlásil se dobrovolně, nebál se. Jsme na něj hrdí.“

„Robb si vždycky přál vstoupit do OSZ,“ řekla Natálie. „Cítil se poctěn, že může sloužit.“

„Jistě, to ano,“ přikývla Tasia. „Jen jsem chtěla, abyste to oba věděli.“

Sotva se Tasia vrátila do svého soukromého bytu na marsovské základně OSZ, se znepokojením zjistila, že se její compo EA z tajné mise k Randezvous ještě nevrátil. Jelikož tulácké loděnice u Osquivelu byly ukryté, EA musel Mluvčí Peroniové svou zprávu doručit. Zpět už se ale nedostal.

Na Měsíc s rychlou dodávkou zásob právě dorazil významný tulácký obchodník Denn Peroni. Podle záznamů a letového plánu měl v úmyslu vzápětí odletět, Tasia tedy neměla mnoho času. Odvelela proto rychlý štítonoš z Marsu a díky tomu mohla několik posledních hodin své dovolené věnovat setkání s Dennem Peronim.

Našla ho v areálu kosmodromu na odvrácené straně Měsíce. Zuřil. Pod vrstvenou kopulí chodil kolem své lodi sem a tam, jako by hledal něco k nakopnutí, nebo někoho, s kým by se mohl pohádat.

Když k němu Tasia, oblečená do pracovní uniformy OSZ, přistoupila, zamračil se na ni. Zvedla ruce v konejšivém gestu. „Jsem Tasia Tamblynová, dcera Brama Tamblyna.“

Peroni náhle zamžikal, neboť ji poznal. „Ano, Rossova sestra! Slyšel jsem, že ses dala k osíkům. Raději se drž dál, protože teď bych nejraději někoho zastřelil.“

„Co se stalo?“

Peroni zavrtěl hlavou. „Nějaký bordel. Odevzdal jsem všechny potřebné dokumenty, ale ty někdo náležitě nezpracoval. Teď tady musím zůstat zavřený i se svou lodí, dokud věc nebude ‚přezkoumána'. Ani mi neřekli, jak dlouho to může trvat.“

Tasia s ním soucítila. „Velký houser, velká byrokracie. Ráda bych pomohla, ale armáda nemá s obchodní politikou nic společného.“

Peroni jen mávl rukou.

„Chci se tě na něco zeptat.“ Tasia spiklenecky ztišila hlas. „Vyslala jsem svého osobního compa EA na Randezvous s varováním pro Dela Kelluma.“

Peroni se usmál. „Prokázala jsi všem klanům velkou službu. Po tom, co se u Osquivelu stalo s hydrogy, bych byl nerad, kdyby osíci měli další záminku k útokům proti nám.“

Tasia se zamračila. „Ale můj compo se z té cesty nevrátil.“

Obchodník se nezdál znepokojen. „Compové nejsou příliš přizpůsobiví. Nedokážou si poradit se složitějšími problémy, dokonce ani ti nejlepší z nich. Ale i tak si myslím, že EA by neměl být pryč moc dlouho. Měl by jednat podle příkazů.“

„Přesně tak. Na základně OSZ ale není. Nikde není záznam o jeho návratu.“

„Příliš mnoho tuláckých lodí se v poslední době ztrácí cestou,“ řekl Peroni. „Možná byl EA na palubě lodi, která se dostala do nepředvídaného ohrožení.“

„Doufám, že ne.“ Tasia, poněkud znepokojená, mu poděkovala. „Hodně štěstí při krocení úředního šimla!“

Zamračil se. „I na to dojde.“

105 JESS TAMBLYN

Větrná planeta pokrytá oceány byla neobydlená, pustá a bezejmenná. Na mapách, které Tuláci před dávnými dobami koupili od Ildiranů, o ní byla jen nepatrná zmínka.

Wental ji považoval za dokonalou.

Jess, který cítil nadšení prastaré vodní bytosti, manévroval svou lodí mezi šedými oblaky a prudkými nárazy větru. Blesky přeskakovaly mezi bouřemi a čeřily věčně se převalující mlžnou atmosféru. Ve srovnání s pekelným Isperosem, kam kdysi vezl Kotta Okiaha, tato planeta nebyla zase tak zrádná. Tuláci byli zvyklí na drsnou krásu.

Neznámá místa vždy zkoumal s nadšením, tentokrát však jeho rozechvění bylo ještě větší. Chystal se udělat věc, která svou důležitostí předčila vše, co kdy v životě vykonal. Mohla mít nedozírné následky pro budoucnost celého Spirálního ramene.

Když se Jess rozhodl nastoupit na palubu mlhovinové plachetnice, ustoupil nutnosti… Nebo možná jen utekl od Cescy, aby uchlácholil své city a nechal galaktickou válku za zády.

Teď však mohl přivést nového spojence, sílu, jež by mohla být schopná postavit se hydrogům. Pokud se mu podaří oživit wentaly a opět je proměnit v mocné válečníky, kteří by chránili lidstvo, nenabídne tím Jess Tamblyn Tulákům přinejmenším stejně skvělou budoucnost, jako kterýkoliv princ z lesnaté planety?

Ve vzácném pocitu, jenž začal klíčit v jeho nitru, rozpoznal Jess skutečnou naději a optimismus. Možná teď lidstvo dostane šanci.

Klouzal nad plochou hladového oceánu pokrývajícího planetu.

Nad hladinu vystupovaly pouze nepatrné ostrůvky pevniny bez jakéhokoliv života, kameny, kolem nichž pěnily vlny. Nalezení místa vhodného pro přistání bylo obtížné, ale možné. Možné bylo ostatně všechno.

Wental v nádrži mezitím bzučel a pulzoval vnitřním světlem a zdálo se, jako by se přímo třásl nedočkavostí, třebaže Jess chápal, že cílům a myšlenkám této cizí bytosti nikdy zcela neporozumí. Pátral dálkovými senzory, dokud nenašel plochou ohlazenou skálu vystupující z vody, dostatečně velkou pro přistání. *Tam!*

Zkušeně ukotvil stabilizační podpěry a nasadil si dýchací masku. Teplota venku byla přijatelná, ale atmosféra se skládala téměř výhradně z dusíku a kysličníku uhličitého.

Pak stanul před nádrží plnou blyskotající se vody z mlhoviny. „Jsi zvláštní společník, ale jsem rád, že ti mohu pomoci," řekl Jess. Vzal chladný, jemně vibrující válec do náručí, vstoupil do přechodové komory a vyšel ven.

Jakmile se ocitl v bodavém větru bouřemi bičované planety, zvedl hlavu k rozdrásaným mračnům a uslyšel hřmění hromu. Oceán se zdál hustý a šedivý jako roztavený kov. Vlny se převalovaly a vířily, ověnčené pěnovými čepičkami. Jedna z nich udeřila do skály, na níž přistála jeho loď, a do vzduchu se zvedl oblak tříště.

„Nevypadá to tady zrovna utěšeně," řekl Jess.

Je to nanejvýš lákavé a vítané místo, kde budu osvobozen po dlouhém rozptýlení v kosmické pustině. Wental pableskoval a vířil v nádrži. *Vlij mě do oceánu, a já budu moci opět růst a šířit se.*

Jess se postavil na okraj skály a pohlédl na temný oceán. Připomněl mu moře pod ledovou slupkou Plumasu, podpovrchový rezervoár, kde se konal Rossův pohřeb. Jemu toto místo připadalo pusté, prázdné a mrtvé, ale pro wentaly bylo plné možností.

Válec v jeho rukou začal hřát. Z nějakého důvodu pocítil úzkost a nejistotu. Co když se to nepodaří? Co když byly wentalovy naděje falešné?

Neváhej! Wentalovy myšlenky pulzovaly Jessovým tělem.

Zamžená voda byla živá a nedočkavá, jako by prodchnutá nějakou podivnou strašidelnou silou. Jess se zhluboka nadechl přes filtr masky, sundal z nádrže víko a nádrž naklonil. Pak vylil vodu získanou z mlhoviny do čekajícího neživého moře této cizí planety.

Účinek byl okamžitý a ohromující.

Z místa, kde se první kapka dotkla hladiny, se začala na všechny strany rozlévat bledá fosforeskující záře. Vlna jasu se hnala vodou jako požár živený benzinem. Intenzita světla vzrůstala, jak wental expandoval do nového těla. Jesse se zmocnil úžas a jistota, že provedl správnou věc.

Linie chladně zářící vody se šířila na všechny strany jako elektrický proud a naplňovala mrtvý oceán novým životem, kypící esencí, jejíž síla nekontrolované rostla. Jessovou myslí se rozlehlo úlevné zvolání, výbuch radosti a moci.

Jsme znovuzrozeni! Wentalové pronikli do všech úrovní cizího moře jako vláha prostupuje vyschlou houbou.

Jess na své nahé kůži cítil vlhkou mlhu překypující životem. Pozvedl k oblačnému bouřkovému nebi obě ruce a vykřikl nadšením, plný radosti, že tyto bytosti pomohl zachránit před vyhynutím.

Teď opět naplň nádrž vodou, řekl wental v jeho mysli. *Každá kapka obsahuje esenci našeho bytí. Nás tím neubude.*

Jess nabral do válce vodu z chladného oceánu, teď prodchnutého živelnou entitou. Moře tohoto cizího světa teď překypovala životem, odsud bude moci rozšířit wentaly na ostatní planety. Připadal si jako dávný hrdina ze Země, jenž byl také svým způsobem Tulák: jabloňový jezdec.

To je teprve začátek. Vrať se ke svým Tulákům. Požádej je, aby pomohli rozšířit wentaly do jiných oceánů, na jiné planety.

„Udělám to," řekl Jess. Teď měl klanům co nabídnout. S pomocí wentalů budou mít lidé větší šanci zvítězit v této nechtěné válce. Dokonce i Velký Houser mu bude zavázán.

A stejně tak Cesca…

Nyní, poté co splnil cíl své prvotní výpravy, nastoupil Jess opět na palubu své lodi a nesl přitom nádrž plnou oživlé vody. Než velký válec uložil, naplnil tekutinou malou lahvičku a dal si ji do kapsy, aby mohl s wentalem komunikovat. Museli se toho o sobě hodně dozvědět.

Zatímco opouštěli bezejmennou vodní planetu a prolétali protrhávajícími se oblaky, zdálo se, že už v té chvíli vzkříšení wentalové ovlivňují počasí planety, odebírají sílu zuřivým bouřím a mění oceány v třpytivé rezervoáry živoucí energie. Planeta vibrovala jako čerstvě nabitá baterie.

Jess letěl pryč. Zvyšoval rychlost, protože teď se všechno změnilo — nejen vyhlídky na hydroskou válku, ale také jeho vlastní mysl a srdce. Byl blázen, jestliže se Cescy vzdal tak snadno. Najednou nezáleželo na tom, co může nabídnout Reynald a ostatní Theroňané, Jess ji miloval a chtěl ji. Bylo od něj nespravedlivé zbavit ji možnosti volby. Proč se nepokusili nalézt přijatelnější řešení?

Teď mohl Jess před Cescu předstoupit ne jako zamilovaný optimista, ale jako muž jí rovnocenný, který je hoden stanout po boku Mluvčí všech klanů.

Třebaže byl se svou mlhovinovou plachetnicí pryč několik měsíců, zcela mimo kontakt, možná se mu podaří dostat se na Randezvous dřív, než se za Reynalda skutečně provdá. Musel ji přesvědčit, aby změnila názor. Tentokrát nezaváhá a vyzná jí lásku. Tulácké zvyky a tradice ať jdou k čertu! Jess už své trápení snášel dost dlouho. On a Cesca budou společně silní.

Zatímco se loď řítila volným prostorem, Jess se cítil stejně znovuzrozený jako osvobozený wental.

106 CESCA PERONIOVÁ

Představitelé významných tuláckých rodin se s Cescou setkali, aby probrali budoucí partnerství s Theronem. Poté, co tulácké zásnubní lodě navštívily bujný světoles, Otec Reynald požádal o možnost oplatit jim návštěvou Randezvous.

Vládci klanů však měli k pozvání cizinců na jejich izolovaný komplex asteroidů vážné výhrady. Dlouhá tradice ssílená podezřívavostí se nedala změnit tak snadno. Zvláště teď, když se malé tulácké lodě ztrácely cestou, 3yly klany opatrnější než kdy jindy.

„Naše tajemství jsou příliš cenná, než abychom je lehkovážně prozrazovali!“ Alfred Hosaki zastupoval mnoho abchodníků a obchodních lodí. „Musíme se rozhodnout, zda Theroňané budou našimi spojenci proti Hanze — nebo proti hydrogům. Možná proti oběma? Nebo žádnému z nich?“

„Jedna z dcer vládnoucí rodiny Theronu se právě vdala za krále Petra,“ upozornila Anna Pasternaková. „Nemělo by nám to dělat starosti?“

Zatímco Cesca pracně hledala odpověď, Crim Tyler navrhl: „Co kdybychom vyslali tuláckou loď se zaslepenými průzory a nepovolili Theroňanům přístup k navigačním systémům ani na můstek? Uvidí asteroidy Randezvous, to ano, ale nebudou mít tušení, kde je příště hledat. Není to rozumný kompromis?“

„Nemůžeme jim nabídnout poloviční důvěru,“ odpověděla Cesca. „Nechci naši spolupráci s Theronem začít takovýmto způsobem. Vždyť se mám stát ženou jeho vládce.“

Jhy Okiahová si povzdychla, jako by si opět připomněla, proč se rozhodla odstoupit z funkce Mluvčí. „Přece nechcete uspořádat poradu pokaždé, kdy bude třeba rozhodnout o odhalení nějakého nepodstatného detailu našeho života? Nás samotné by to brzdilo. Tuláci musí právě teď určit celkovou politiku. To, jak vyřešíme tuto záležitost, nám bude vodítkem v dalších případech.“

„Přesně tak,“ řekla stará Anna Pasternaková. „Právě proto se teď musíme rozhodnout především správně.“

„Zdá se, že budeme mluvit ještě dlouho.“ Torin Tamblyn zvedl unavený pohled. O to, kdo bude klan zastupovat na Randezvous, čtyři bratři losovali. „Další otálení nám ale jasnější odpovědi nepřinese. Co ti říká tvá Hvězda?“

Cesca si prsty prohrábla husté temné vlasy. Stejně tak dobře mohla vybrat správné řešení hodem mincí.

Než však mohla porada dospět k nějakému závěru, přerušil je posel se vzkazem. Jakmile Cesca přelétla očima naléhavou zprávu od Kotta Okiaha, zatajil se jí dech. Zděšeně pohlédla na bývalou Mluvčí. „Isperos je v ohrožení. Stanice se rozpadá. Jhy Okiahová, tvůj syn žádá o okamžitou pomoc, úplnou evakuaci a vyslání záchranného týmu."

Všichni zástupci klanů vyskočili; věděli, co je přednější. Svatební plány a politické diskuze mohly počkat. „Mám tady dvě lodě," řekla Anna Pasternaková.

Crim Tylar v duchu počítal. „Já mám nákladní loď. Uveze sice jen pět pasažérů, ale můžu naložit spoustu vybavení a zásob. Isperos… Strašlivé místo!"

Cesca pohlédla na shromážděné vůdce. „Dobře, vy dva odstartujete tak rychle, jak jen to bude možné. Chci přehled všech lodí tady na Randezvous — zvlášť těch, které mohou odletět okamžitě."

Ještě jednou prozkoumala vzkaz a vzpomněla si přitom na svou návštěvu žhavé planety. „Několik podzemních místností se už zřítilo. Dva generátory systémů podpory života už selhaly a láva začíná, prostupovat stěnami. Podle Kottova popisu se zdá, že stanice nevydrží dlouho."

Zástupci rodin opustili místnost. Tuláci dlouho žili na ostří nože, a situacím, jako byla tato, už v minulosti čelili. Navzdory drobným šarvátkám se všechny klany spojily, aby pomohly svým bratrům a sestrám, kdykoliv to bylo nezbytné.

Jhy Okiahová se snažila nedat najevo obavy o svého nejmladšího syna. „Než se tam naše čety dostanou, Kotto si s problémy poradí. Je to génius."

„To jistě je," souhlasila Cesca. Avšak ve chvíli, kdy se materiál stěn téměř tavil, toho mnoho nezmohla ani tulácká vynalézavost. „Kdybychom se vyhýbali riziku, nebyli bychom tím, čím jsme."

Jhy Okiahová se suše zasmála. „Cesco, vyjadřuješ se jako Mluvčí dokonce i ve chvíli, kdy se mnou hovoříš soukromě." Potom se opět zatvářila znepokojeně. „I tak, Kotto by nevolal o pomoc,

kdyby se mu situace už natolik nevymkla z ruky, že sám není schopen najít východisko.“

107 ADMIRÁL STROMO

Zatímco OSZ stále ještě počítaly, kolik je stála porážka u Osquivelu, deset bojových svazů jednotlivých Čtverců se snažilo přijít na nové postupy jak se bránit proti hydrogům.

Soustředěná palba ze standardních zbraní se proti hydroským lodím neosvědčila. Nová karbonová beranidla a frakčně-pulzní střely neměly takový účinek, v jaký zbrojní inženýři OSZ doufali. Compští kamikadzové několik lodí zničili, ale nebylo jich dost.

Nová výzvědná letka s compskou posádkou vyslaná ke Golgenu, aby ověřila, zda masivní kometami bombardování hydrogy na této planetě vyhubilo, se zatím stále neozvala.

Až dosud lidstvo uštědřilo hydrogům citelnou ránu jen jednou — během testu Klikisské pochodně — a to byla navíc nehoda.

Proto OSZ i Hanza, třebaže jim nebyly známy všechny možné následky, čím dál tím častěji zvažovaly opětovné, tentokrát úmyslné použití Pochodně. Poté, co byla zničena pozorovací základna, už nikdo nově zrozenou hvězdu nesledoval.

Admirál Stromo, potěšený, že ho neposílají do další bitvy hrozící takovým debaklem jako u Jupitera nebo Osquivelu, vedl k Oncieru malou průzkumnou a analytickou výpravu. Možná tam najde klíč, nějakou neobjevenou hydroskou slabinu.

Generál Lanyan přidělil Stromoví jednu loď obří třídy, zeleného kněze pro rychlou komunikaci a dvojici křižníků manta. Podle veřejných prohlášení generála Lanyana vyslání tak malé skupiny jasně demonstrovalo přesvědčení OSZ, že hydrogové byli na Oncieru zničeni. Ve skutečnosti to však jen odráželo žalostný stav armády Země, která teď neměla lodí nazbyt. Admirál si bude muset poradit s tím, co dostane.

Když se Stromo přiblížil k mladé hvězdě, posílil osádky u senzorů a vyslal peruť štítonošů s dlouhým doletem, aby hlídkovala na okrajích soustavy. Jeho tři ubohé lodě se hydrogům nemohly

postavit, a sám se rozhodl dát se na ústup, pokud by něco hrozilo. OSZ si ostatně nemohly dovolit ztrátu dalších lodí.

Ještě stále se užíral tou ponižující porážkou u Jupitera a raději roky velel přehlídkám a dělal úřednickou práci, než aby se postavil na velitelské stanoviště Čtverce 0. Věděl, že mu mužstvo za zády posměšně přezdívá „pecival“. Teď měl v úmyslu opět získat čest a možná i hrdost.

Bíle žhnoucí koule Oncieru vyplňovala hvězdné pole před nimi. Třpytící se úlomky ze zničených měsíců vytvořily neuspořádaný pás, ale doposud se nezformovaly do prstence. Tohle měl být původně největší projekt kosmického inženýrství, do jakého se lidstvo kdy pustilo.

Stromo se díval na vřící víry ionizovaného plynu a představoval si, jak Klikisská pochodeň hydrogy zaskočila a zničila jejich domovy. Necítil vůči těm nestvůrám žádnou lítost, vždyť se nemilosrdně a bez rozdílu mstili na lidech i Ildiranech. Pro admirála bylo toto lidmi stvořené slunce obrovským hřbitovem zavilých nepřátel lidstva. Přesně to hydrogům patřilo!

„Vypusťte sondy! Potřebujeme veškeré dostupné údaje o hoření té hvězdy.“

Hejno automatických satelitů opustilo manty jako kovoví brouci a zaujalo místo na orbitě kolem horké trpasličí hvězdy. Některá zařízení se ponořila do vrstev plazmy, kde shořela poté, co odeslala potřebná data, další kroužila kolem sálající korony.

V této chvíli mohli vědci už šest let sbírat informace zachycující zrození a vývoj hvězdy vytvořené lidmi. Terifikační týmy už měly dokončit přípravu čtyř měsíců na první vlnu odvážných osadníků…

Stromo stojící na můstku obří lodi cítil úzkost své posádky. Předsunutá křídla štítonošů však nehlásila sebemenší známky přítomnosti hydrogů. Zhluboka se nadechl a soustředil se na hluboký výdech. Rutinní mise, sběr důležitých dat. Nic víc.

Stromo byl do své hodnosti povýšen díky mazaným politickým rozhodnutím, působivým výsledkům ve výcviku a diplomatickým úspěchům, což byly vlastnosti v mírových časech nadmíru potřebné, nyní však měly jen malý význam. Nikdo neočekával příchod takových nepřátel, jakými byli hydrogové.

Z představy, že by se musel cizincům z hlubin plynných planet opět postavit, se mu podlamovala kolena. Chabá vizitka hrdiny, jenž byl vyznamenán za potlačení vzpoury na Ramahu.

Stromo byl tehdy pouhým majorem. Kolonisté na Ramahu vyhlásili nezávislost na Zemské hanzovní lize. Roztrhali hanzovní Dohodu a zmocnili se celosvětových finančních aktiv uložených v bankovním systému planety. Zabavili náklad obchodních plavidel a zkonfiskovali i samotné lodě — prohlásili je za majetek „samostatné planety Ramah“. Vůdci povstání byli samolibí a naivní, považovali planetu za nezávislou. Nespočítali si však, nakolik obyvatelstvo potřebuje dodávky léků, potravin, technické pomoci a vybavení.

Stromo tehdy věděl, jak si s nimi poradit. Přitáhl k Ramahu s hrozivou silou bitevních lodí a prohlásil jejich vládu za vyvrhele, kteří vyrvali vlastní lid z blahodárné náruče Hanzovní ligy. Při rázné útočné akci jeho elitní jednotky přepadly tři hlavní ramažské kosmodromy, zmocnily se uloupených obchodních lodí a zkonfiskovaly také lodě místních, což označily za částečnou kompenzaci nelegálně zadržených finančních rezerv.

Stromový osádky pak zahájily blokádu a neustále vysílaly lákavé reklamy básnící o novém zboží a luxusu, jež může Hanza nabídnout, pokud se Ramah opět otevře obchodu. V průběhu čtyř týdnů byla radikální vláda svržena a kající se skupina politiků s radostí opět podepsala hanzovní Dohodu. Stromo byl hrdý, že se mu podařilo obnovit diplomatické vztahy.

To byl nepřítel, jemuž Stromo rozuměl. Nad hydrogy však nebylo možné zvítězit nabízením tretek a propagandou.

Druhého dne po zahájení průzkumu Oncieru obsluha můstku naléhavě povolala admirála z jeho kajuty, kde se věnoval svým záznamům a složkám. „Něco se tam dole děje, pane! Zaznamenali jsme podivné proudění a anomálie hluboko uvnitř toho slunce. Cosi… se tam pohybuje!“

„Uvnitř?“ Stromo na sebe hodil blůzu své velitelské uniformy a vyběhl z kabiny. „Ale vždy tam panuje žár!“

„Možná hydrogové spustili výrobu azbestových obleků. Pokud chcete znát podrobnosti, budete se muset zeptat specialistů.“

Z můstku obřího bitevníku Stromo zíral na zacloněný obraz žhnoucí hvězdy. „Tam dole, admirále,“ řekl jeden z vědců. Přiblížil

převalující se plazmatická oblaka a zaměřil na bod, jenž se při prvním pohledu jevil jako sluneční skvrna. „Už hodinu pozorujeme uvnitř chromosféry nějaké útvary.“

„Není to magnetická aktivita? Nebo erupce?“

„Vůbec ne, pane. Dívejte se!“

V příští chvíli ohromený Stromo spatřil do ruda rozžhavené vejčité těleso, které se, okraje rozmazané žárem, aktivně pohybovalo. Měnilo směr, stoupalo slunečními skvrnami a plulo na svítícím oceánu přehřátého plynu.

Přidaly se k němu další a všechny pak začaly stoupat z hlubin Oncieru.

„Bojová stanoviště!“ nařídil Stromo a srdce mu pokleslo. Lodí se rozezněl poplašný signál a manty se přimkly blíž k obří lodi. „Stáhněte štítonoše. Připravte se na ústup.“ Povolal na můstek zeleného kněze, aby mohl o situaci okamžitě informovat Zemi.

Jakmile obří loď začala ustupovat, z Oncieru se jako zářící komety vynořilo pět planoucích elipsoidů. Stromo na ně jen stěží dokázal pohlédnout, třebaže průzor byl zastíněn filtry. Vyzařovaly žár, jako by v jádru každého z nich byla nahromaděna energie celé korony.

Pět ohnivých těles — nebo snad lodí? — se blížilo k Stromovu plavidlu vyšší rychlostí, než jakou dokázaly vyvinout lodě OSZ. Pomalu je obklíčily, bez jakékoliv zjevné agrese…, jako by byly jenom zvědavé. Nakonec se oslnivě zářící předměty shlukly do roje jako asteroidy, vystřelily do vesmíru a Oncier nechaly za sebou.

Admirál Stromo se ve svém velitelském křesle zhroutil. Byl promáčený potem a ruce se mu třásly. Dlouze vydechl. Celá posádka na něj zírala, potom se podívali jeden na druhého, s úlevou a užasle.

Stromo si odkašlal a s otázkou v očích se obrátil na své experty: „Co se to tady sakra děje?“

108 BENETO

Beneto stál v hájku zasazeném starým Talbunem a snažil se úzkostné stromky uchlácholit. Po celý den cítil, jak v síti

světolesa narůstá strach. Obavy rozechvěly také jeho nitro, jako by měl horečku.

Dotkl se šupinatých kmenů a vyslal telinkem otázky, aby zjistil, proč jsou stromy tak zneklidněné, mysl světolesa si však uchovávala tajemství… Jako by se snažila chránit zelené kněží před nějakým strašlivým poznáním. Beneto si však nepřál být ochraňován před pravdou.

Havraní hřad kolem něj nepřirozeně ztichl. Beneto cítil intenzivní chvění, podobné švihnutí bičem po páteři. Hájek stromů jako by se přikrčil a mladík odtrhl brnící prsty. Potom pohlédl vzhůru.

Objevily se čtyři hydroské lodě, ježaté koule větší než slunce při zatmění. Vyplnily modrou prázdnotu nebe a klesaly níž, vznášely se…, hledaly. Pak objevily světostromy.

Zatímco Beneto užasle zíral, z rovníku nejbližší koule se vynořila drobná kapka, koule, ve srovnání s gigantickou mateřskou lodí ne větší, než krůpěj potu. Malá loď nabrala rychlost.

Beneta napadlo, že ví, co to je. Uzavřen ve stejné přetlakové nádobě navštívil Palác šepotu na Zemi hydroský vyslanec, který pak zavraždil krále Fredericka…

Jak se parlamentářská loď přiblížila obydleným oblastem, Beneto zaslechl výkřiky a poplach v Koloniálním městě. Starosta Sam Hendy s brunátnou tváří řval do megafonu a vyzýval všechny, aby se ukryli a chopili se svých zbraní. Žádné z jejich opatření však nemohlo mít v případě hydroského útoku význam.

Cizí vyslanec přelétl nad městem a zamířil k hájku vysokých stromů. Větve kolem Beneta šelestily, jako by se snažily od hydroga odtáhnout. Koule se snesla mezi nejstarší světostromy a přistála na měkké, pečlivě ošetřované lesní půdě přímo před ním.

Beneto zůstal nehnutě stát a čekal.

Z koule se kouřilo, jako by si s sebou přinášela vlastní chlad obklopující ji jako halo. Za průsvitnými stěnami se převalovala jedovatě vyhlížející oblaka plynů. Směs vířila a zhušťovala se, až z tekutého kovového jádra vznikla postava — lidská postava oblečená do tuláckých šatů. Jak Beneto věděl, stejnou podobu hydrogové použili v Paláci šepotu.

Beneto se dál jednou rukou dotýkal nejbližšího světostromu, aby zůstal propojený telinkem. Vysílal své myšlenky po celém Spirálním rameni všem zeleným kněžím. „Co chcete? Proč jste sem přišli?“ otázal se.

Hydroský vyslanec k němu otočil tvář z lesklé rtuti. Ačkoliv Beneto nedokázal přečíst výraz přelévající se tváře, vycítil intenzivní pohrdání vyzařující z mimozemské bytosti. Beneta zachvátil strach.

Hydrog řekl: „Spojili jste se s verdani, našimi nepřáteli. Stejně jako oni musíte trpět, chřadnout a zemřít.“

Beneto pocítil výbuch hněvu, úlek šířící se celou sítí světolesa. Zhluboka se nadechl a sebral všechnu sílu. „Nevím o nikom jménem ‚verdani'.“

V té chvíli obdržel informace z lesní sítě a pochopil. Stromy! Prastará mysl světolesa byla tím, co hydrogové nazývali verdani.

Vyslanec pokračoval: „Zaznamenali jsme zde stopu toho plemene. Mysleli jsme, že světoles byl zničen před dávnými časy, ale tady se musely ukrýt pozůstatky, které přežily. Vy jste jim pomohli, aby opět vyrostly.“

Beneto vzdorně řekl: „Ano. Ano, pomohli.“

„Musí být všechny zničeny.“

Světoles jako by vkládal slova přímo do Benetovy mysli. „Proč? Stromy si nepřejí s vámi bojovat. Možná to, že obě strany tu strašlivou válku přežily, má nějaký důvod.“

Mihotavého vyslance však jeho slova neobměkčila. „Řekneš nám, kde je hlavní jádro přeživších verdani. Kde je primární světoles?“

Hrozivé hydroské lodi visely Benetovi nad hlavou jako bodlinaté pěsti, pyramidální výstupky sršely energií. Vyslanec dodal: „Prozraď nám to a necháme lidi žít.“

Beneto, jenž čerpal odvahu a pochopení z toku informací uložených v hlubinách prastaré lesní databáze, řekl: „Odmítám. Světoles je větší, než jsem já sám nebo kterýkoliv člověk.“

Stromy, stále odhodlanější, posílily knězovu vůli. Teď už necítil strach, jen mocný vzdor. Před dávnými časy pokrýval světoles tisíc planet — a byl téměř vymýcen. Hydrogové byli zatlačeni zpět na své plynné obry, a také ostatní účastníci boje utrpěli a začali vymírat.

„Potom tvá rasa ponese následky.“

„Budeme s vámi bojovat.“ Zdálo se, že slova vyřčená Benetem pramení jinde, v myšlenkách ostatních zelených kněží či světolesa. „Máme zbraně, jaké si hydrogové neumí ani představit.“

Půda kolem vyslancovy koule se začala hýbat, jako by pod povrchem hrabalo hejno hlodavců. Část Benetovy mysli věděla, co se děje. Zamžikal v užaslém očekávání.

Bičovité kořeny s lesklými konci, ze dřeva tvrdého nad všechno pomyšlení, vyrazily vzhůru. Napjaly se jako žihadla a zabodly se do průzračných stěn. Se syčením a prskáním se konečky kořenů provrtávaly diamantovou slupkou, aby vnikly do vyslancovy ochranné komory.

Chapadla světostromů se přisála k dírám, odvedla nepředstavitelný přetlak a odsála jedovatou atmosféru. Propletené kořeny vnikly dovnitř, rostly, zmítaly se, plnily celou kouli.

Hydroský velvyslanec, zápasící se škrtícími hadovitými kořeny, začal ztrácet svou dokonalou lidskou podobu. Do dna koule se zavrtaly další kořeny, pronikaly hloub, až dokonale zakřivené stěny začaly praskat.

Emisar uvedl v chod neviditelné motory a snažil se zvednout svou loď ze země, uprchnout, kořeny ji však držely pevně. Koule přidala na síle a napjala dřevitá chapadla, tkáň ale zůstávala pevná, nezničitelná. V průsvitných diamantových stěnách se objevily trhliny připomínající ledovou námrazu.

Beneto zápas pozoroval a jeho víra a odhodlání byly pevnější než kdy předtím.

Polapený hydroský vyslanec bojoval, bytost z tekutých krystalů však zřejmě umírala a ztrácela svou podobu. Rtuťovitá substance kanula po zuřivých kořenech jako kyselina.

Divoká houština se nepřestávala svíjet, obalila měkké hydrogovo tělo, dokud z mimozemšťana nezbyla jen slizká stříbřitá skvrna. Kořeny vnikly hlouběji do ochranné nádoby a konečně ji roztrhly, takže uprostřed háje zbyly jen doutnající trosky a změť zčernalé, umírající organické hmoty.

Bylo to však jen malé a krátkodobé vítězství. Obrovité lodě na nebi se daly do pohybu.

Beneto vzhlédl a jeho vítězoslavný výraz se změnil v odevzdaný. Než se nešťastní kolonisté vzmohli na obranu, dřív než byli schopní nalézt úkryt, nepřítel zahájil odvetu proti celé planetě.

Ježaté koule létaly nízko nad Havraním hradem a jako jedovatý plyn pod sebe chrlily mrazivou páru. Vlny mrazu spálily pole obilí a v mžiku je proměnily v černý prach.

Ve městě zatím starosta Hendy dál vykřikoval zoufalé příkazy k evakuaci. Mnoho osadníků naskočilo do dopravních prostředků a vyrazilo ke svým odlehlým domovům, nebo se snažilo skrýt v podzemích stavbách. Budovy byly zkonstruovány tak, aby odolaly prudkým bouřím, útoku hydrogů však vzdorovat nemohly.

Stáje a ohrady se rozlétly na zmrzlé třpytivé třísky. Oblouky modrých blesků vyrývaly do krajiny doutnající jizvy. Zděšené kozy s mečení prchaly na všechny strany i mizely v záblescích…

Během několika minut čtveřice kulovitých lodí zničila tisíce akrů úrody a proměnila pečlivě oseté a zúrodněné území v pustinu. Když přelétaly nad Koloniálním městem, hydroské blesky vyhodily do povětří radnici a tucet dalších budov. Vlny mrazu rozdrobily zpevněná skladiště a bunkry sil.

Beneto uchopil nejbližší ratolest a vyslal veškeré své myšlenky a dojmy do světolesa jako vroucí modlitbu. Byl jedinou osobou, jež mohla podat svědectví o všem, co se zde dělo. Světoles, zelení kněží, jeho rodina — ano, dokonce Hanzovní liga — se to museli dozvědět. Nic jiného dělat ani nemohl.

Hydroské lodě se opět spojily, kvartet nemilosrdných koulí shluklých na nebi. Pak nechaly čadící trosky Koloniálního města a poničená pole za sebou a zamířily k hájku vzdorných světostromů.

Beneto, oddaný do poslední chvíle, objal pažemi strom. Přiložil tvář na kmen a vtloukal své myšlenky telinkem do sítě. Toužil splynout s rozsáhlou lesní myslí, nalézt zde duchovní azyl.

Žádný z obyvatel Havraního hřadu nesměl být zapomenut, stejně jako všechny stromy, které on a Talbun vysadili v tomto hájku, i všechno to úsilí nevinných osadníků vynaložené na osídlení nepoddajné planety. Uchopil strom a zcela otevřel své myšlenky telinku. Objal vzdálený světoles svou myslí a vlil do něj sám sebe. Bylo to jeho jediné útočiště.

Lodě přelétající nad lesíkem odsouzeným k záhubě vyvrhly ledovou mlhu. Sotva se první ratolesti zkroutily, Beneto pocítil bolest rozlévající se mu v žilách jako mrazivý oheň. V hlavě uslyšel podivné nelidské výkřiky světolesa, jež pramenily z tisíciletí strachu a děsu.

Přiměl se nechat oči otevřené a ve chvíli, kdy hydrogové dovršili zkázu, poslal telinkem svůj poslední vzkaz.

109 OTEC REYNALD

Mladý zelený kněz s výrazem zděšeného ohromení běžel chodbami uvnitř zkamenělého houbového útesu a polekaně volal. Stromy se začaly choulit a třást. Zvenčí, přes otevřené převislé balkony, Reynald slyšel, jak se mezi zelenými kněžími šíří zoufalství a děs, cítil jej až do morku kostí.

„Otče Reynalde!“ vyhrkl zelený kněz. „Hydrogové útočí na Havraní hřad.“

Lia, která ve slavnostní síni společně s Uthairem radila Reynaldovi ohledně jeho nadcházející svatby s Cescou Peroniovou, vstala. „Na Havraním hřadu je Benetol“ Hlas se jí zlomil.

Reynald vyskočil a spěchal muži přinášejícímu vzkaz vstříc.

„Je to Beneto, kdo nám posílá telinkem vzkaz,“ řekl mladý zelený kněz a snažil se přitom ovládnout vlastní zděšení. „Kde je ratolest? Musím…“ Rozběhl se k štíhlé rostlině ve zdobeném květináči umístěném nedaleko prázdného trůnu čekajícího na Cesčin návrat. Kněz se dotkl stromu, zavřel oči a pak prudce obrátil svou pozornost zpět k Reynaldovi.

„Tvůj bratr říká, že hydrogové ničí zemědělská pole. Používají k tomu zbraň vypouštějící mrazivou mlhu, a další, která vrhá modré elektrické blesky.“

Odmlčel se jen na tak dlouho, aby se nadechl, a popsal ničivou hrozbu, kterou hydroský vyslanec vznesl proti světostromům — verdani — a celé lidské rase.

„Jak můžeme Benetovi pomoci?“ zeptal se Reynald. „A všem na té planetě? Jsou ve strašlivém nebezpečí.“

„Celý světoles je v nebezpečí!“ Zelený kněz opět zavřel oči. „Benetovy stromy se bránily, zničily hydroského vyslance. Nestačilo to však… Nestačilo.“

Venku, v theronském lese plném lidí, nesčetní zelení kněží vykřikovali nové zprávy, zatímco se tiskli k širokým kmenům stromů, aby udrželi telinkové spojení s Benetem. Dělníci se spouštěli

z popínavých rostlin, výrostci s bzučením poletovali na svých na koleně sestavených strojích a vyvolávali to málo, co o mimořádné situaci věděli. Celý theronský lid byl na nohou, pro vzdálený ostrůvek světolesa však nemohl udělat nic, stejně jako proBeneta…

Reynald vnímal úlek a zděšení šířící se světolesem. Ve všech osadách po celé planetě, od Zrcadlových jezer po pobřeží, reagovali zelení kněží stejně.

„Hydrogové právě zničili Koloniální město! Všechno je v troskách. Teď se blíží k hájku světostromů. Nepřítel pátrá po Theronu, snaží se najít pozůstatky původního světolesa."

Dokonce i těch devatenáct, kteří se dobrovolně přihlásili do Obranných sil Země, aby zprostředkovávali okamžitou komunikaci, jistě bez prodlení podá hlášení armádě Hanzy. Jeho sestry Estarra a Sarein se vše dozví od dvorního zeleného kněze v Paláci šepotu.

Konečně do slavnostní síně přispěchali také Idriss s Alexou, zmatení tím pozdvižením. „Co je? Co se děje?" Celli, Reynaldova nejmladší sestra, k nim přiběhla s úsměvem na tváři — ten však okamžitě zmizel.

„Beneto," začal Reynald, ale slova se mu vzpříčila v hrdle. „Hydrogové…" Víc říct nedokázal.

Mladý zelený kněz stále svíral ratolest a silou vůle přiměl sám sebe zůstat v telinkovém spojení. „Ach, teď začali ničit háj! Stromy!" Zasykl bolestí.

„Beneto je stále tam. Světostromy se kroutí. Takový chlad… Nic mu nemůže odolat. Dalších deset světostromu zemřelo… Třicet… Taková zkáza! Beneto se stále drží, ale už jsou téměř u něj. Říká…"

Mladík s bolestným výkřikem odtrhl ruce od ratolesti. „Bílý záblesk… naplňuje mou mysl!" Přitiskl si dlaně na spánky a třásl se.

Idriss a Alexa na sebe šokované zírali. „Beneto?"

Stará Lia začala vzlykat a Uthair ji uchopil za paži, přivinul k sobě a začal ji konejšit. Reynald se dotkl Cellina ramene. Připadal si otupělý, bezmocný. Havraní hrad byl tak daleko…

Mladý zelený kněz pohlédl na své ruce, jako by je měl spálené, a pak prozkoumal stromek, aby se přesvědčil, zda neutrpěl tou strašlivou ranou.

„Beneto je mrtvý. Všechny stromy také. Celý Havraní hřad byl zničen.“ Zachvěl se. „Všechno… je pryč.“

110 KRÁLOVNA ESTARRA

Když už nemohla déle snášet obdivnou pozornost, potlesk a rozzářené oči lidí oslněných její přítomností, uprchlá Estarra do královského křídla Paláce šepotu, aby tu mohla být sama se svým smutkem. Ubohého Beneta už nikdy neuvidí…

Od svatebního dne každá osoba v Zemské hanzovní lize obdivovala Estarra, její chůzi i způsob oblékání. Jiná žena by si možná v přemíře pozornosti libovala, Estarra však měla pocit, že se dusí. Nepřála si to, zvlášť ne teď, po událostech na Havraním hřadu.

Neměla ani čas truchlit pro svého bratra. Nedopřáli jí chvíli klidu.

Během útoku hydrogů zprostředkovával dvorní zelený kněz zděšené Estaře a jejímu manželovi každý děsivý okamžik. Zatímco Petr stál vedle ní a držel ji, Nahton, který popisoval všechny ty strašlivé věci, jež stromy viděly, srovnání Koloniálního města se zemí i zničení celého háje, byl stěží schopen ovládnout vlastní ochromující hrůzu. Jakmile Estarra slyšela Benetova poslední slova pronesená do sítě světolesa, rozplakala se. A pak zemřel…

Licoměrní dvořané, kteří Estaře vyjadřovali soustrast, nikdy jejího bratra nepotkali, většina z nich dokonce neslyšela ani o Havraním hradu. Bezprostřednost Benetova zpravodajství však dále podnítila pobouření veřejnosti. Hydrogové byli jako vzteklí psi, nemilosrdní, zuřiví.

Estarra si představovala Beneta v jeho posledních chvílích, jak statečně svírá kmen nejbližšího světostromu a posílá své myšlenky, celou svou duši, do stromů, zatímco odvěký nepřítel ničí bezbranný hájek, aby se vzápětí vydal hledat nový cíl…

Upřímný soucit obyčejných lidí však Estarra dokázala ocenit. Posílali jí květiny, básně, vzkazy, stavěli improvizované pomníky, nejen pro královnina bratra, ale pro všechny nevinné kolonisty

Hanzy, kteří zemřeli na Havraním hřadu. Ti dosud válce, kterou si lidé nikdy nepřáli, jen přihlíželi. Nyní se stali oběťmi.

Tato tragédie společně s ustavičným připomínáním zoufalé situace lidstva pomáhala zahladit stále citelné rány způsobené nepopulárním Petrovým dekretem omezujícím porodnost na koloniálních planetách. Lidská rasa neměla jinou možnost, a teď si občané uvědomili, jakou trýzeň musel Petr podstoupit, když vynesl tak obtížné rozhodnutí. Nyní víc než kdy jindy se lidé obraceli ke svému králi a královně pro útěchu a podporu.

Lodě obsazené compy, vyslané na výzvědnou misi ke Golgenu, zmizely beze stopy. Z kometami zjizveného plynného obra nepřišla jediná zpráva, sondy vyslané do soustavy nenalezly žádné trosky. Průzkumná jednotka byla považována za ztracenou.

Petra to nepřekvapilo.

OX řekl: „Analýzou údajů z výzvědných sond došly OSZ k závěru, že toto zmizení mají bezpochyby na svědomí hydrogové.“

Petr se s OXem sešel v předpokoji, v němž by se se svými rádci mohl setkávat i středověký král. Kdykoliv s OXem o této znepokojivé záležitosti hovořil, užíval malého compa jako zrcadla vlastních myšlenek.

„Někdo možná pochybnosti nemá,“ řekl Petr. „Mně se ale hned zdálo, že vyslat je tam není dobrý nápad. Zbytečné riziko. A teď musím ohlásit další skupinu mučedníků, kteří obětovali své životy. Ztratili jsme pět lidí — o ohromných materiálních ztrátách ani nemluvě, a to všechno bez jakéhokoliv užitku.“

Sklonil hlavu a chvíli přemítal. „Pořád ve mně hlodá podezření. Záhadně zmizelo pět mant a jedna loď obří třídy. OXi, co když u Golgenu selhali právě vojenští compové?“

„Ohledně této záležitosti jsem získal znepokojivé informace, králi Petře,“ řekl OX. „V minulosti se na Zemi zdržoval vždy přibližně tucet robotů, kteří se snažili nepřitahovat pozornost. Příležitostně pomáhali v našich závodech a výrobních zařízeních na orbitě, kde konali užitečnou službu.“

„Ano, to vím.“

„Poté, co byl rozebrán Jorax, však počet klikisských íbotů prudce vzrostl. Provedl jsem celkové zkoumání záběrů našich bezpečnostních kamer. Ačkoliv stroje mají stejnou konfiguraci,

přesto lze najít drobné rozdíly či značky, takže jsem byl schopen provést spolehlivý odhad, ía Zemi se nyní nachází sedm set klikisských robotů listo jednoho tuctu.“

Krále Petra to překvapilo. „Jak je to možné?“

„Jestliže se tento počet rozptýlí po celé planetě, náhodný pozorovatel si ničeho nevšimne. Přesto je tak velký lárůst zarážející. Zůstávají oddělení, neshlukují se do skupin. Objevují se na místech od sebe vzdálených.“

„Už dříve jsem si všiml, že se tri klikisští roboti zdržují v blízkosti našich továren na výrobu compů,“ řekl Petr.

„Je jich mnohem víc, králi Petře. Nedokážu odhadnout, co to znamená. Klikisští roboti pozorují naše výrobní systémy, nenabídli nám však žádné další rady. Nechávají nás, abychom to, co jsme se naučili, použili podle vlastního uvážení. Prostě se jen dívají.“

„Nebo na něco čekají. Původní compové byli naprogramováni tak, aby sloužili jako pomocníci a učitelé lidí. Můžeme říci totéž o těch nových vojenských modelech s klikisskými úpravami?“ Cítil, jak mu hoří tváře. „Co když obsahují skryté podprogramy, nečekané pasti? Inženýři jsou tak nadšení, že vidí jen to, co vidět chtějí, a Basil jak by smet. Zná otázky, ale nenamáhá se hledat odpovědi.“

„Prezident se vědomě rozhodl je v této chvíli nehledat,“ řekl OX. „Nemám dostatek údajů, abych mohl odhadnout, jak modifikované programy mohou ovlivnit proměnné, jako jsou například základní omezení compů. V této situaci je příliš mnoho neznámých.“

Petr svěsil hlavu — cítil silnou únavu. „OXi, občas bych byl rád, kdyby existovaly jenom jednoznačné odpovědi. Pak bych alespoň věděl, co dělat.“

I kdyby Basilovi předložil důkazy, prezident by jimi pohrdl, už kvůli němu. Nicméně poté, co se Basil dozvěděl o útoku na Havraní hřad, spěšně odlétl na měsíční základnu OSZ, aby se setkal se svými vojenskými poradci. Král Petr se rozhodl chopit příležitosti.

Poté co byl ponechán, aby dál naoko řídil každodenní chod Hanzy, mohl rozhodovat, aniž by prezident anuloval každý jeho krok. Nižší úředníci se nikdy neopováží zpochybnit přímý Petrův rozkaz. Pokud sehraje svou partii správně, poslouží mu to jako výhoda.

V mysli se mu bleskově zrodil plán. Konečně mohl něco udělat.

111 KRÁL PETR

Vzhledem k nebezpečné povaze svého počínání trval Petr na tom, že půjde sám. Jako král.

Rád by Estaře všechno vysvětlil, dovolil jí nahlédnout do všech těch plánů, jež se kolem něj omotávaly jako pavučina, chtěl ji však chránit. Ona za nic nemohla, a teď ještě její bratr zahynul na Havraním hřadu… Musel ji ochraňovat před dalšími starostmi. Jednoho dne, jak doufal, pochopí.

Po onom skvostném svatebním obřadu mohl král Petr nařídit cokoliv. Oblékl se do nejpestřejších šatů, ozdobil se třpytivými fasetami a šperky. S úsměvem a hlavou vztyčenou kolem sebe shromáždil celé procesí, včetně dvořanů, úředníků a královské gardy. Všichni pobíhali kolem něj a snažili se přispět k pompéznosti a slavnostní náladě.

Šlo o neohlášenou královskou návštěvu hlavního střediska výroby compů. Petr neměl přímo v úmyslu vyvolat potíže, chtěl jen vědět, co se tam děje. Někdo musel mít oči otevřené.

Třebaže protokolární úředníci naléhali, aby návštěva byla nejprve vyjednána oficiální cestou, Petr je neposlouchal. Prostě kráčel kupředu. „Já jsem král. Pokud nejste schopní sebrat se dost rychle, abyste mě mohli následovat, půjdu sám.“ Vybral si nápadný dopravní prostředek, otevřené vznášedlo, jež umožňovalo, aby byl při cestě ulicemi vidět. Královská garda spěšně naskákala do svých vznášedel, aby ho mohla následovat. Petr se sebejistě usmál, pobaven jejich reakcí. Pokud nebyl Basil Wenceslas nablízku, nikdo se ho neodvažoval zastavit.

Nervózní, nicméně odhodlaní hodnostáři spěchali informovat zástupce médií a vrchní management továrny, aby mohli králi přichystat patřičné uvítání. Stříbrné barety vtrhly do ulic, připravené zajistit bezpečnost podél trasy. Ústředí Hanzy delegovalo několik zdrceně se tvářících zástupců, kteří měli Petra doprovodit, a bezpochyby také vyslalo naléhavou zprávu na měsíční základnu,

Basil však neměl dost času, aby mohl cokoliv podniknout. Petr už byl na cestě.

Ulice se naplnily nadšenými davy sledujícími procesí. Po šest let Hanza pečovala o královu oblíbenost. Lidé ho vnímali jako starostlivého vládce, jenž protrpěl smutek a zoufalství poté, co ho jeho armáda a rádci zklamali. Nyní z toho mohl těžit.

Dorazili k továrně, rozlehlému areálu výrobních hal na okraji města, daleko od oceánu či hor. Byl to vysoce efektivní výrobní komplex, nově přizpůsobený výrobě zbraní a umělých vojáků vyrobených podle tajemných klikisských robotů.

Sotva průvod přistál uvnitř nejrozlehlejšího doku, nadšení a rozjásaní dělníci se vyhrnuli od výrobních linek. Královská garda stála v pozoru a sledovala bouřlivé přivítání.

Král Petr na dělníky blahosklonně zamával. Tito lidé si zjevně mysleli, že svou práci dělají v zájmu Zemské hanzovní ligy, a rozhodně nebyli součástí nějakého tajného spiknutí zahrnujícího sabotáž, ať už klikisšťí roboti zamýšleli cokoliv.

Ředitel továrny vyšel Petrovi vstříc, doprovázen gardisty. Zdál se ohromený a vyvedený z míry. „Nečekali jsme takovou poctu, Veličenstvo! Omluvte stav tohoto zařízení, je to však místo, kde mí lidé tvrdě pracují. Krása není naším účelem. Kdybych dostal včasné upozornění, postarali bychom se o úklid…“

Petr ho přerušil: „To by vás jen odvádělo od vaší důležité práce. Není nic špatného na tom, jestliže uvidím výrobní středisko v přirozené podobě. Kromě toho, mí věrní královští poddaní si zaslouží, aby jim král svou návštěvou pozvedl morálku.“

Nezvaní hanzovní poradci se protlačili blíž ke králi, viditelně znepokojení ale zvědaví. Petr si jich nevšímal a vykročil kupředu, aby následoval ředitele.

Uvnitř minuli neprodyšně uzavřené čisté provozy s nízkou teplotou, kde se ve vířící mlze vyráběly elektronické součásti. Dělníci ve skafandrech manipulovali s řídicími moduly zkopírovanými podle klikisských systémů vyňatých z Joraxe. Král si vše pozorně prohlížel, ptal se však jen málo. Jak přecházeli od jednoho stanoviště k druhému, ředitel se začal uklidňovat.

Během prohlídky si Petr všiml dvou hrozivých černých klikisských robotů, kteří, podobní podivnému hmyzu, sledovali

výrobní proces. Měl z nich špatný pocit, třebaže by nedokázal říci proč. Ani na chvíli nevěřil líbivé historce o tom, že jejich paměť byla vymazána, a že si ani jediný z oživených klikisských robotů nepamatuje, co se stalo s jejich tvůrci.

Pokud by jim nařídil odejít, uposlechly by tyto velké hmyzí stroje jeho příkaz?

Součástky vojenských compů byly složité; Petr pochyboval, že by i ti nejlepší vědci Hanzy dokázali tak komplikovanou technologii pochopit. V období krize se však inženýři nesnažili klást příliš mnoho otázek.

Když společně s ředitelem dokončil obhlídku, král Petr zkřížil ruce na prsou, zdánlivě uspokojen. Nato vystřelil svou otázku. „Jak se zdá, řediteli, od klikisských robotů jste získali množství technologií, nemám pravdu?“

„Ano, Veličenstvo. Zkopírování specifických podprogramů umělé inteligence nás nesmírně posunulo kupředu. Tyto jednotky jsou nyní mnohem složitější, než u našich starých compů. Našim nejlepším odborníkům na počítače a elektroniku by trvalo celé století, než by dosáhli takového pokroku.“

Král přikývl. „Takže jste rozebrali součásti klikisského robota a prostudovali je až k základním principům? Porozuměli jste všemu, co jste zkopírovali, než jste vložili základní programy?“

„Ne… Ne tak docela, Veličenstvo.“ Ředitel vypadal poněkud zmateně. „Nejsem si jistý, kam vaše otázka míří.“

„To je prosté. Víte, co jste stvořili? Nebo jste prostě jen převzali celé klikisské systémové moduly, aniž jste je pochopili?“

„Použili jsme, ehm, klikisské roboty jako předlohu a na základě toho, co u našich mechanických přátel funguje, jsme vytvořili vlastní systémy.“ Ředitel továrny ukázal na nejbližšího klikisského robota, jenž podle všeho velmi pozorně sledoval králův rozhovor. „Jelikož jsme ve válce, Veličenstvo, nikdo z nás neviděl důvod, proč znovu vynalézat kolo.“

Petr přimhouřil oči. „Pane řediteli, jsem přesvědčen, že všichni zde přítomní, dokonce i úředníci, vědí, jak funguje kolo.“ Několik z dělníků natahujících uši se zachechtalo. „Vy ale vyrábíte a montujete nesmírně složité součástky převzaté z inteligentních robotických

systémů vytvořených mimozemskou rasou. Záhadně vyhynulou mimozemskou rasou.

Tyto nové modely compů budou umístěny doslova na každé bitevní lodi Obranných sil Země, aby obsluhovaly naše nejmocnější zbraně. Velký počet štítonošů a mant byl upraven tak, aby tyto stroje mohly operovat samostatně. A vy mi teď říkáte, že nikdo, ani vy, nemá tušení, jak fungují!

„To je přílišné zjednodušení problému, Veličenstvo.“ Ředitel se zoufale rozhlédl ve snaze nalézt podporu. „Naši kybernetičtí inženýři rozumí všem základním algoritmům, bylo však jen rozumné převzít některé již existující klikisské součásti a programování pro obsluhu vedlejších systémů. Udělali jsme to se svolením prezidenta Wenceslase.“

Petr se zamračil. „Prezident Wenceslas učinil během této války několik… unáhlených a nešťastných rozhodnutí. Je vám známo, že se průzkumná výprava ke Golgenu s compskou posádkou ztratila bez jediné stopy?“

„Ano, ano, Veličenstvo. Je to tragédie. Vojenští compové si však vedli skvěle v bitvě u Osquivelu. Nepochybně zachránili mnoho životů.“

„To nehodlám zpochybňovat. Nelíbí se mi však, že je svěřována taková důvěra něčemu, co zůstává naprostou hádankou. Dokonce ani klikisští roboti nám nedokážou sdělit, co způsobilo vyhynutí rasy jejich stvořitelů.“

„Veličenstvo, naznačujete snad…“

„Naznačuji jen to, že bychom neměli zapomínat na rozumnou míru opatrnosti. Jelikož je mi známa dovednost a důvtip technických odborníků a kybernetických géniů Hanzy, jsem přesvědčen, že dokážou rozebrat a analyzovat každý klikisský modul, jenž je nějak začleněn do našich nových vojenských compů. Do té doby navrhuji, abychom si dopřáli čas na důkladné zvážení.“

„Sire, musíme plnit důležité kvóty pro OSZ. To, co žádáte, zabere spoustu času a nemalé množství…“

„Bezpochyby se to vyplatí,“ řekl král a pozvedl hlas. „V zájmu království proto omezuji výrobu, dokud nebude zřejmé, že rozumíme mimozemské technologii, kterou jsme převzali. Vyrábějte dál

součásti a připravujte nové vojenské compy, pokud musíte, ale nespouštějte je, dokud nebudou zodpovězeny tyto důležité otázky.“

Dělníci se zmateně a vyděšeně rozhlíželi, slyšeli však krále vyjadřovat pochybnosti a proto sami začali váhat.

Jeden z dobře oblečených zástupců Hanzy vystoupil kupředu. „Veličenstvo, obávám se, že to není… možné.“

Petr na světlovlasého úředníka pohlédl, jako by byl odporný hmyz — výraz, jemuž se naučil od Basila. „Promiňte? Jaké je vaše jméno?“

„Pellidor, Veličenstvo. Franz Pellidor. Zvláštní pobočník prezidenta Wenceslase. Je mi líto, ale nemůžete zdržovat výrobu. Toto je nezávislá továrna.“

Petr si zachoval blahosklonnou trpělivost, pod níž však všichni mohli vytušit chladné odhodlání. „Pane Pellidore, vyjádřil jsem rozumně zdůvodněné obavy. Mým prvořadým zájmem je bezpečnost Hanzy.“ Královští gardisté se dívali z Petra na úředníka, jako by nevěděli, co mají dělat.

„Přesto, Veličenstvo,“ naléhal Pellidor. „Takové rozhodnutí musí projít patřičnou cestou. Pomocí dalších analýz a přezkoumání tento problém jistě vyřešíme.“

„To doufám,“ řekl Petr. „Ale do té doby nebudou aktivováni žádní další compové. To je můj královský rozkaz.“

„Veličenstvo, to nemůžete…“

Petr se zatvářil rozhořčeně a pokynul směrem ke shromážděným dělníkům. „Věří tu někdo, že — jak si to vlastně říkáte? — zvláštní pobočník prezidenta má vyšší pravomoc, než král? Zasmál se, aby podtrhl absurditu takové otázky. Mnoho dělníků se rozesmálo s ním. Úředníci se začali znepokojeně ošívat a ucouvli.

Petr se obrátil zpět k osádce směny. „Vy všichni jste tvrdě pracovali a měli byste být hrdí na to, čeho jste dosáhli. Jistě vám nebude vadit několik týdnů omezeného provozu. Po tuto dobu samozřejmě obdržíte plný plat.“

Dělníci jásali a nevzrušená Pellidorova tvář vypadala jako maska, jež se má každou chvíli rozpadnout. Konečně Petr toho muže poznal. Před mnoha lety byl Pellidor jedním z oněch maskovaných agentů, kteří ho — ještě jako mladého Raymonda Aguerru — unesli

od hořící obytné budovy. V Petrových očích, uměle zabarvených na modro, vzplál hněv, dokázal jej však ovládnout.

Pan Pellidor mu řekl přiškrceným hlasem, aby ho nikdo jiný neslyšel: „Překročil jste meze, Petře!“

„Jak bych mohl?“ Petr výsměšně pozvedl obočí. „Zeptejte se tady, koho chcete — nejsem snad král?“

112 BASIL WENCESLAS

Prezident z Petra neměl radost. Ani v nejmenším. Královo unáhlené a hloupé jednání přimělo Basila přerušit naléhavou poradu a spěšně se vrátit z měsíční základny na Zemi. Doufal, že není příliš pozdě, aby napravil způsobené škody.

Petr všechno obrátil vzhůru nohama, a nebylo to poprvé.

„Něco musíme udělat, Pellidore!“ zuřil prezident, když pročítal nejnovější hlášení, přecházeje sem a tam po své kanceláři v ústředí Hanzy. „Možná dojde i na drastická opatření.“

Basil vždy věděl, že s inteligentním mladým králem nemůže manipulovat tak snadno, jako s tím hlupákem Frederickem — což bohužel vedlo k problémům. Petr si byl plně vědom svých činů a chápal také jejich následky.

Zůstávala otázka, zda je schopen se ze svých chyb poučit…, nebo zda bude nutné podniknout nezbytné kroky.

„Dal jsem mu výslovný příkaz nepřibližovat se k výrobnímu závodu. Varoval jsem ho naprosto jednoznačně! Teď nás královo šťourání do nové výroby posunulo nazpátek víc, než si dovede představit.“ Basil usrkl kardamonové kávy, její chuť mu ale zhořkla v ústech.

„Výrobní linky jsou opět funkční a pracují, pane prezidente.“ Pellidor stál mezi dveřmi. Tvářil se nespokojeně, ale kajícně. „Směny pracují přesčas, aby dohnaly výpadek výroby.“

„To už nikdy nenapravíme,“ řekl Basil. „Nejenže jsme vypadli z tempa, ale ztratili jsme důvěru. Petr zasel zákeřné semeno pochybnosti. Dostali jsme na frak u Osquivelu, mise ke Golgenu zmizela, zoufale potřebujeme nějakou naději — a co udělá Petr? Přidá k tomu všemu paranoidní představy, že se vojenští compové mohou obrátit proti nám.“

Pellidor chápavě přikývl. „Už jen ta samotná představa je absurdní!“

Basil se na svého pobočníka zamračil. „Vlastně není.

A vy to při své inteligenci jistě víte. Kdyby král Petr nevznesl rozumné otázky, nikdy by to nemělo takový dopad.“ Udeřil pěstí do projekční desky stolu, obviňující čísla vytažená z databází na něj

však dál vyčítavě svítila. „Ve skutečnosti nevíme, jak přesně ty klikisské subsystémy fungují. Nevíme, co se stalo s jejich rasou. Petr není jediný, komu]fo kdy dělalo starosti.“

Pellidor se zatvářil zmateně. „Ale pokud máte podobné pochybnosti, pane prezidente, proč jste trval na obnovení produkce?“

Basil přistoupil k pultu s občerstvením, vylil zbytek kávy, vypláchl hrnek a naplnil jej čerstvou tmavě hnědou tekutinou. Už jen samotná její vůně ho dokázala vzpružit. „Protože použití klikisských robotů je bezpochyby to menší ze dvou zel. Obnovení důvěry našich lidí je důležitější, než přemýšlet o případné zradě.“

Pellidor prezidentovo vysvětlení přijal. Byla to jeho práce. „Co tedy uděláme s králem Petrem?“

„Nějakou dobu bychom ho mohli přimět k poslušnosti drogami. Jsem si jistý, že Hanza má farmaceutické odborníky, kteří by ho dokázali patřičně zpracovat. Ale já potřebuji, aby reagoval, spolupracoval, byl přesvědčivý. Bez charismatu nám není k ničemu.“ Basil s povzdechem zkoumal hlášení. „Tolik jsem do toho chlapce investoval… Ale občas je nutné přijmout ztrátu.“

Od té chvíle, co se vrátil z Měsíce, měl na Petra takový vztek, že s ním ani nepromluvil. Nařídil královské gardě, aby krále uvěznila v jeho pokojích. Všechna veřejná vystoupení byla zrušena. „Pokud se chce chovat jako dítě, pak ho jako dítě potrestám.“

Naštěstí mu nedávná svatba poskytla přijatelnou výmluvu: Petr a jeho krásná nevěsta Estarra se rozhodli strávit několik dní líbánkami v královském křídle. Různé naléhavé záležitosti jejich „výjimečné chvíle“ pozdržely o několik týdnů, nyní se však „šťastně“ uchýlili do ústraní. Veřejnost se bude vyžívat v představách, co asi královský pár ve svých přepychových ložnicích dělá, a nějakou dobu nikoho nenapadne klást otázky.

Basil, stále hluboce rozrušený, potřásl hlavou. „Hanza tomu mladíkovi naservírovala vše na stříbrném podnose. Bez nás by to byl jen kluk z ulice. Měl by pořád hlad a žil by namačkaný se svou rodinou v těsném bytě.“ Zaťal zuby. „Proč pořád musí kousat do ruky, která ho krmí?“

Basil usrkl kávy a vybavil si Petrovu hrubost a vzdor, které citelně zesílily po onom potratovém dekretu. Zašel dokonce tak daleko, že prezidenta veřejně ponížil na královské svatbě. A ponížení

nebyl tento muž v tichosti ovládající moc ochoten snést. Ano, král dostal příležitostí víc než dost.

Následky Petrovy drzé neposlušnosti, s níž se vypravil do továrny na výrobu compů, už Basil nedokázal beze zbytku napravit. Ano, Hanza vydala prohlášení, v němž veřejnost ujistila o bezpečnosti vojenských compů a přesvědčovala, že všechny královy otázky byly zodpovězeny, takže výroba může pokračovat. Semínko pochybností však už bylo zaseto.

Pellidor mlčky sledoval, jak si Basil prohlíží obrazovky a přemítá nad tisíci problémy. Za situace, kdy bylo celé Spirální rameno ve válce se zdánlivě neporazitelným nepřítelem, jednoduše neměl čas mírnit následky Petrova chování slona v porcelánu. „Povolej klíčové zástupce planet a nejvyšší představitele Hanzy. Je čas na další schůzi, tentokrát tajnou. Dej si záležet, aby se o ní král Petr nedozvěděl."

Pellidor přikývl. „Mám shromáždit spisy dalších kandidátů? V úvahu připadá mnoho mladých mužů. Několik z nich se zdá docela přijatelných."

Basil přikývl. „Není pochyb, že král Petr je výjimečně oblíbený, což nám bylo častěji k prospěchu než ke škodě. Pokud lidé ztratí svého krále teď, dopad na morálku bude zničující." Přimhouřil oči. „Přesto bych měl rád nějaké eso v rukávě."

O tři dny později byli občané Hanzy překvapeni a zároveň potěšeni oznámením Paláce šepotu. Král Petr byl snad překvapen nejvíc, potěšen ale už méně.

V souladu s „novým duchem otevřenosti" se Hanzovní liga rozhodla s hrdostí představit lidu králova milovaného mladšího bratra prince Daniela, druhého syna krále Fredericka, jenž byl, stejně jako Petr, vychováván v tiché anonymitě za stěnami paláce. Nyní, poté co všichni sledovali Petrovu svatbu s Estarrou, bylo jen vhodné, aby se veřejnost seznámila také s Danielem. Byla ostatně válka a mnoho věcí zůstávalo nejistých.

Basil sledoval reakce veřejnosti. „Daniel" byl surový diamant, teprve na počátku výcviku, jevil se však velmi dobře. Vypadal přitažlivě a lidé by se dali přesvědčit, aby ho zbožňovali, pokud by snad došlo k nejhoršímu …

Petr musel pochopit, kde je jeho skutečné místo ve vládě, a co je jen propaganda určená pro obyčejné lidi. Král a královna se vrátí ke svým veřejným povinnostem, ovšem pod přísným dohledem. Petr byl dostatečně bystrý na to, aby pochopil, že tentokrát zašel příliš daleko. Hrozba byla zřejmá: Chovej se slušně, jinak tě nahradí někdo jiný! Basil věřil, že Petr uzná svou chybu a do budoucna patřičně změní své chování.

Jinak… Hanza vezme zavděk Danielem.

113 ZHETT KELLUMOVÁ

Při pohledu z kometárního oblaku vysoko nad Osquivelem vypadal plynný obr jako zářivý bod, jasný a mírumilovný. Jeho prstence byly divem přírody, odrážely zlaté sluneční paprsky a vrhaly temný pás stínu podél rovníku. Ledové měsíčky se třpytily a jiskřily, továrny, tavicí pece a suché doky obnovených loděnic byly plné světel prozrazujících čilou aktivitu.

Zhett Kellumová pochybovala, že by se zařízení někdy plně vrátilo do normálního chodu, ale Tuláci jako obvykle překonávali všechny překážky a obtíže s pohledem upřeným do budoucnosti, místo aby se trápili včerejším neštěstím. A Zhett dobře věděla, že důvodů k žalu má její lid víc než dost.

Nejprve byly uvedeny do chodu zařízení na extrakci vodíku. Jakmile se Tuláci vynořili ze svých úkrytů, Del Kellum vyslal do Kuiperova pásu četu pilných dělníků. Ačkoliv k obnovení celých loděnic bude ještě zapotřebí nezměrného úsilí, z rozdrcených komet se získávalo tolik potřebné palivo pro mezihvězdný pohon.

Zhett, vezoucí první malou nádrž ekti vyrobenou v obnoveném destilačním zařízení, zamířila dolů k prstencům. Byla to jen symbolická kapka, vyčerpaným tuláckým dělníkům však zvedne náladu. Zanedlouho přiletí manipulační buňka, aby nádrž převzala. Ve válkou rozervaném Spirálním rameni se počítala každá troška.

Zatímco Zhett řídila svou loď, odposlouchávala hlavní pracovní frekvenci. Pracovní čety si povídaly, posílaly zprávy, příkazy a nové informace. V prstencích panoval čilý ruch. Nosníky a přechodové

komory byly vytaženy z úkrytů mezi kamennými úlomky a loděnice opět, kus po kuse, začaly nabývat dřívější podoby. Hlavní komponenty částečně dokončených lodí byly zachráněny a konstruktéři nyní bez oddechu pracovali na jejich obnově.

Někteří z Tuláků navrhovali Zhettinu otci, aby jednoduše přesunul loděnice jinam, našel si jinou planetu s prstenci nebo pásem asteroidů a začal tam znovu.

Ještě nikdy neviděla otce tak rozčileného. „Mám všechno opustit?“ řval. „Potom, co se tady všichni, kdo mají dvě ruce, celé týdny dřeli, aby zamaskovali a ochránili naši práci a naše investice? Dívali jsme se, jak osíci dostali na zadek, zachránili jsme jejich zničené lodě — a teď, když už jsme napůl obnovili provoz, chcete, abych začal jinde?“

Zhett působilo starosti, že se armáda Hanzy vrátí. Byla to jen otázka času. Pokud by však klan Kellumů přišel o loděnice, byl by v koncích. „Hlavně mějte oči otevřené!“ zabručel otec a poslal je všechny zpátky do práce.

Ze svého řídicího centra uvnitř velkého dutého asteroidu dohlížel Del Kellum na své týmy jako despota. „Chci, aby aspoň jedna loď byla dokončená před koncem tohoto týdne. Pokud to stihnete dříve, celá osádka dostane odměnu,“ odvysílal.

„Žádný problém, Dele,“ odpověděl mu naoko rozmrzelý hlas. „Tak vypustíme některé přestávky na kávu.“

„Skat, už teď tady všichni padáme únavou,“ ozval se další z dělníků. „To už se rovnou můžu naučit pracovat i ve spaní.“

„Víte, o co mi jde?“ odpověděl Del. „Byl bych rád, kdybychom příští dodávku kometárního ekti mohli dopravit do distribučního centra na Randezvous vlastní lodí.“

Zhett přepnula svou stanici na vysílání a všechny tak vylekala. „Jasně, raději si pospěšte! To ekti už vezu.“ Zatímco se blížila k řídicímu komplexu, aby ukotvila svou nákladní loď, naslouchala pokračujícím stížnostem, rázným rozkazům a hlášením o dosažených pokrocích. Obyčejný pracovní den.

Rázně vkročila do řídicí místnosti, kde její otec právě studoval systémově-analytické grafy továren, tavných pecí a zásob surovin. Tečkované čáry a paraboly označovaly tok zpracovávaného

materiálu. Rozbalovací obrazovky ukazovaly hlášení o současném stavu a plány budoucích projektů.

„Tvoji lidi si kvůli tobě úženou vředy, tati," řekla Zhett a políbila otce na vousatou tvář. „Jak pokračují práce na těch compech, které jsme zachránili z vraků?"

Kellum se obrátil, aby se podíval do otevřeného přistávacího doku, plného hluku a světel. „Přeprogramování je téměř hotovo. Brzy je pošleme do práce." Kysele se usmál. „Ti si aspoň na dlouhou pracovní dobu stěžovat nebudou."

Zhett přelétla pohledem řady malých robotů, computerizovaných pomocníků, kteří přežili výbuchy a dekompresi, jež zabila tolik vojáků OSZ. „Jak se zdá, máme tu pět různých modelů." Někteří byli stále pokroucení a poškození, jiní vyleštění a čerstvě opravení. „Ten armádní model jsem ještě neviděla."

„Vojenští compové — výborně se hodí pro těžkou práci, pokud chceš znát můj názor. Mechanické opravy zvládneme snadno. Některé části můžeme vyměnit, vybrakujeme je z jiných strojů, abychom dostali plně funkční compy. Jak se zdá, v tomto druhu výroby je Houser dál než my."

„Můžeme se učit, tatí." Zhett pracovala s compy v loděnicích, ale nikdy žádného nevlastnila.

„Samozřejmě je nezbytné vymazat jim paměť, zvlášť těm vojenským modelům," pokračoval Kellum. „Kdo ví, jaké podivné programy do nich osíci instalovali. Dokonce i přátelské nebo naslouchací modely mohou mít zvláštní nouzové systémy. Musíme být opatrní."

„Opatrnosti není nikdy nazbyt, tatí. Uděláme z těch compů věrné spojence, stačí, pokud je trochu vyspravíme a dáme jim špetku lásky."

Del Kellum se zamračil. „Což půjde mnohem snáz než v případě našich zajatců. Jak chceš přeprogramovat těch třicet osíků na ošetřovně?"

Zhett se na něj usmála. „Možná zabere stejná taktika." A tanečním krokem odešla.

Patrick Fitzpatrick III. se ve svém stísněném pokoji už zotavil natolik, aby mohl vstát z postele. S pobavenou zvědavostí hleděl na akvárium u vnitřní stěny, kde skaláry plavaly sem a tam v

nekonečném zkoumání svého malého světa. Jakmile uslyšel kroky, otočil se a automaticky nasadil zamračený ostražitý výraz, když ale poznal Zhett, uklidnil se.

„Jak vidím, už jsi vzhůru a chodíš.“ Usmála se na něj, Fitzpatrick se k ní však nechoval nijak vřele.

„Mezi stěnami své malé cely,“ odsekl.

„Je pořád větší než záchranná kapsle. Měla jsem tě prostě nechat dál plout vesmírem, zatímco tvoje systémy podpory života selhávaly.“

„Přesně tak. Ostatně, vždyť jsi Vandrácká.“

Rozmrzele svraštila obočí. „Vždycky jsem slýchala, jak hrubí vy osíci jste, ale ty jsi přímo exemplární případ. Každý, kdo se umí jen trochu chovat, by mi poděkoval za záchranu.“

„Záleží na tom, co se mnou hodláte udělat,“ řekl.

„Všechno pěkně po pořádku. Opakuj po mně: ‚Děkuji ti, Zhett, že jsi mi zachránila život.'„

„Zhett? Tak se jmenuješ?“

Založila ruce v bok a snažila se potlačit pobavený výraz. „Od vojenského důstojníka bych čekala lepší postoj k rozkazům. Jak jsem řekla: , Děkuji ti, Zhett, za záchranu.'„

„Dík,“ ucedil.

„A teď řekni, jak moc si ceníš naší pohostinnosti.“

„Přestaň mě pořád do něčeho nutit!“

„A ty námi přestaň pohrdat. Prošel sis peklem a musíš být unavený. Nejspíš jsi taky zmatený a dezorientovaný.“

„Nejsem.“

„Dobře. Takže jsi jen hlupák a vrací se ti tvoje přirozenost.“

Zaraženě se na ni zamračil. „Podívej, mou mantu zničili hydrogové. Nevím, o kolik lodí jsme přišli, ani jak velké jsou ztráty na životech, jsem si ale sakra jistý, že nám nakopali prdel. Musím se vrátit na Zemi a podat hlášení.“

„Věř mi, tam už to vědí,“ řekla Zhett. „Podstatná část vašich lodí unikla. Utekli a nechali za sebou všechny raněné, dokonce se ani nepokoušeli vylovit záchranné kapsle. Takže tě nakonec museli najít a uzdravit Tuláci.“ Zhett si hodila tmavé vlasy přes ramena a upřela na něj zářivé oči. „Měl jsi sakra štěstí, že jsme tě našli.“

Fitzpatrick přimhouřil oči. „A co jste vlastně dělali u Osquivelu? Podle našich záznamů je tohle neobydlená soustava. Hydrogové, kteří zaútočili na Booneův přechod, přistáli tady.“

„Je mi líto, ale nemůžu ti nic říct,“ odsekla Zhett. „Houser nám už způsobil dost problémů. Kdyby dostal sebemenší příležitost, pokusil by se ukrást naše produkty, zničit nás nesmyslnými daněmi, nebo by na nás poslal osiky, aby nám nastolili vojenský režim. Ne, díky.“ Zamířila zpět ke dveřím. „Nejlepší bude, když si lehneš a budeš trochu odpočívat.“

„Počkej!“ Fitzpatrick zjevně lačnil po informacích. „Kolik dalších vojáků jste zachránili?“

„Pár,“ řekla. „Věř mi, staráme se o ně tak dobře, jak jen to jde. Lepší lékařskou péči by si nemohli přát.“

Fitzpatrick se rezignovaně zamračil. „No, musím přiznat, že lékaři OSZ nejsou zrovna proslulí vřelým vztahem k pacientům.“

„Uvidíš, čeká tě u nás mnoho příjemných překvapení,“ řekla Zhett. „Jen tomu dej trochu času.“

„Ale já nechci. Musím se vrátit na Zemi.“

„Plukovníku Patricku Fitzpatricku III., vaše loď byla zničená, vaše posádka zahynula a vy sám jste byl ponechán osudu. Nikdo na váš návrat nečeká.“

Zhett odešla a snažila se přitom skrýt úsměv, jenž u ní vzbudilo jeho breptavé ohromení. Chvíli nechá uzdravujícího se mladého důstojníka na pokoji, aby to strávil. A časem ho možná dokáže naučit několika užitečným tuláckým dovednostem.

114 KOTTO OKIAH

Na chodby vykládané keramickými dlaždicemi působil tlak, jenž dalece převyšoval míra jejich odolnosti. Tunely na Isperosu se nakonec otřásly a zhroutily se, systémy podpory života se roztavily pod přívalem lávy.

Kotto Okiah už nemohl déle čekat na záchranu. Podzemní základna se během několika příštích hodin definitivně zhroutí. Naneštěstí na povrchu nebyla šance na přežití o nic větší.

Tuláčtí dělníci už přesunuli zásoby a vybavení do několika dosud neporušených místností, teď už však byl žár příliš intenzivní. Nezvládnutelné termální výtrysky se prodíraly vzhůru z nižších katakomb. Osádka neměla jinou možnost, než se obléci do skafandrů a uprchnout ven, na rozpraskaný povrch, a doufat, že se jim podaří včas dostat na stinnou stranu.

Horní oddíly tunelů už zaplavil žár. Kovové stěny byly žhavé na dotek, teplota stoupala s každou vteřinou. Lidé si natáhli lesklé obleky a jednotky podpory života, manžety zajistili tak, aby žár nemohl proniknout ani jediným drápkem dovnitř.

„Pospěšte si, nebo se tady upečeme!“ řekl Kotto a pak mírněji dodal: „Nebojte se. Záchranné lodě jsou už na cestě. Spolehněte se.“

„Už jsi dostal zprávu? Kolik lodí sem letí? Kdy budou tady?“ otázal se pisklavým hlasem jeden z techniků a vysloužil si za to pohrdavý pohled starší ženy, jež se právě chystala připevnit si helmu k límci.

„Skat, jak to máme vědět?“ odsekl člen údržbové čety. „Lodě se sem dostanou rychleji než jakýkoliv signál.“

„Všichni máme ve skafandrech vysílačky,“ řekl Kotto. „Osobní systémy podpory života vydrží přibližně den a regenerační jednotky by měly udržet tok chladící kapaliny v našich skafandrech.“

„Jo…, za optimálních podmínek,“ zamumlal další inženýr.

„Chceš říct, že podmínky nejsou optimální?“ Kotto se snažil neztrácet smysl pro humor. „Fajn, nahoře máme dostatek terénních vozidel a důlních přepravníků, abychom překonali terén. Pokud se budeme pohybovat od jednoho stínu k druhému, můžeme se dostat na noční stranu a tam se schovat třeba týden.“

„Tak dlouho nám nevydrží vzduch, Kotto.“

„Jeden problém po druhém, prosím!“

Ve skupinách po pěti prošli přechodovou komorou na spečený povrch Isperosu. Divoké vlny slunečních bouří dál narážely do planety. Hvězda nad jejich hlavami byla jako bublající výheň obklopená četnými protuberancemi. Kotto si je v duchu přejmenoval na plazmatické zvracení.

Tři pozemní vozidla vezoucí vybavení, zásoby a eva—kuovanou osádku se už kodrcala sežehlým terénem. Těžká keramická kola zanechávala ve změklém kameni hluboké rýhy.

„Tak do toho! Nás sedm se vejde do dalšího vozidla. Honem!“

Postrčil techniky k čekajícímu dopravnímu prostředku a pak se sám ujal řízení. Jindy ho jeho spolupracovníci řídit nenechávali, protože Kotto obvykle věnoval víc pozornosti geologickým útvarům a ložiskům minerálů než snaze nalézt bezpečnou cestu.

Nyní se ale Kotto nerozhlížel kolem. Snažil se je všechny zachránit. «

Zakřivená linie horizontu byla nedaleko. Míjeli vysokou kupu kamenů vrhající ostrý černý stín, jenž připomínal louži rozlitého inkoustu. Kotto prudce zahnul do stínu, kde teplota výrazné klesla. Tepelné vlny vyzařovaly i z chladnoucí skály, sálaly z okolní rozpečené krajiny, na chvíli to však bylo o něco lepší.

„Počkáme tady tak deset minut, aby se chladicí systémy zbavily části přebytečného tepla. Pokud se tohle vozidlo roztaví, budeme muset jít k nejbližšímu stínu pěšky.“

„Dobrý nápad, Kotto!“

Když opět vyjeli, žhavé peklo se zdálo ještě horší. Slunce viselo na nebi jako zlověstné oko, kypící a pulzující, jako by se chystalo vybuchnout.

První tulácké záchranné lodi dorazily do soustavy ve chvíli, kdy Kotto a jeho druhové byli stále ještě deset kilometrů daleko od noční strany. Některá vozidla už mezitím dosáhla chladnějšího stínu a jejich osádky začaly připravovat plošiny, na nichž by lodě mohly přistát.

S jedním vozidlem Kotto ztratil cestou kontakt. Řidička vyslala signál, volala o pomoc, nedokázala však udat svou polohu. „Systémy selhávají, řízení je naprosto zmatené… Porušení trupu možné…, ne, pravděpodobné^.“ Následující zvuk, strašlivý sílící jekot, se vzápětí milosrdně proměnil v praskání statického šumu.

Kotto zaťal zuby a řídil dál. Všichni těžaři, inženýři a technici věděli, jaké riziko zde podstupují. Tuláci si budou připomínat ty, kteří zde zahynuli — ale až poté, co z Isperosu zachrání tolik lidí, kolik jen bude možné. Prozatím Kottovi nezbylo než se postarat, aby se podobná nehoda nepřihodila nikomu dalšímu.

Anna Pasternaková, zkušená kapitánka, vedla první skupinu záchranných lodí na přistání, musela však přerušit manévr poté, co sluneční bouře začala zuřit se zvýšenou intenzitou a narušila

fungování navigačních systémů a řídicích obvodů. Zbytek záchranné flotily se shromáždil v kuželovitém stínu Isperosu, zatímco se Tuláci snažili vymyslet nějaký plán.

Kottovo vozidlo konečně dorazilo do relativního bezpečí noční strany, kde se pětice vozidel shromáždila v mělkém kráteru, jehož okraje byly už mnohokrát roztaveny, aby zase ztvrdly. Jedno z vozidel sice dorazilo na místo, mělo však trhlinu ve vzduchové nádrži a unikala z něj atmosféra. Kotto mohl jeho osádce přidělit rezervní zásoby z dalších dvou vozů, tím by ale oddálil katastrofu pouze o jednu či dvě hodiny.

„Podívejte, musíte se sem dostat hned“ odvysílal lodím. „Pokud nás nezachráníte během příštích několika minut, pak jste mrhali časem a palivem, když jste se nám vydali na pomoc.“

Když ho na toto místo vzal před šesti lety poprvé Jess Tamblyn, odvážný Tulák tehdy neváhal, proklouzl bouřící koronou a nástrahám neklidného slunce se jen vysmál. Tato průzkumná mise přesvědčila Kotta, že je možné vybudovat na Isperosu funkční stanici. Od té doby se ovšem sluneční bouře zhoršily, jako by se přímo v nitru slunce dělo něco děsivého.

„Tak jo, buď budeme mít velkou oslavu, nebo velký pohřeb. Pokud jde o mě, já raději oslavuju,“ odvysílala Anna Pasternaková ostatním kapitánům. „Provádíte pravidelnou údržbu, ne? Teď uvidíme, nakolik opravdu platí všechny ty mezní hodnoty.“

Ti, kteří prozatím přežili peklo Isperosu, stáli venku ve svých skafandrech, zoufalá skupinka potící se strachem a horkem, dýchající poslední zbytky kyslíku.

„Všechno zařízení i zásoby tady nechte,“ řekl Kotto. „Třebaže záznamy na datových destičkách jsou cenné. Vezměte je, pokud můžete.“

Záchranné lodi se snášely z nebe jako andělé, spěchaly k bezpečnému přistávacímu místu v kráteru. Na komunikačních linkách se rozlehl jásot. Ještě než první plavidlo dosedlo na nerovnou půdu, Kotto rozdělil svou posádku na skupiny, řídil evakuaci tak, aby se ti, jejichž systémy podpory života byly v kritickém stavu, nalodili jako první. „Nic neplýtvá časem víc než panika. Ať se za sebe nemusíme stydět!“ Kotto se však už přesto zahanbeně cítil, neboť

jeho sen o prosperující kolonii zcela selhal. Nebyl ji schopen udržet pohromadě.

Než všichni nastoupili na paluby záchranných lodí, Kotto spočítal přítomné a ke svému zoufalství zjistil, že ztratil jednadvacet svých lidí. Na denní straně se porouchalo další vozidlo, jehož kola uvázla v nečekaně rozměklém kameni. Když horko proniklo až k palivovým článkům, následná exploze zabila všechny členy posádky dřív, než se k nim mohl někdo vrátit, aby jim pomohl. Poslední obští byla žena, které selhal skafandr jen několik minut předtím, než přistály záchranné lodě. V pronikavém chladu noční strany Isperosu zmrzla za méně než minutu.

Kotto, s tváří zrudlou a pokrytou puchýři, vyčerpaný a dehydrovaný, zamířil do kokpitu Anny Pasternakové. Stará žena se ohlédla přes rameno a zarazila jeho projevy vděčnosti. „Ještě mi neděkuj, Kotto! Pořád jsme se nedostali z té sluneční bouře. Všechny naše lodě jsou přeplněné a těžké. Neměli jsme čas dát dohromady oficiální evakuační tým."

„Jsem rád, že jste nečekali," řekl Kotto. „Třebaže jsem si původně myslel, že svou hroutící se stanici udržím déle."

„Vesmír rád žertuje. Vždycky jsem byla přesvědčená, že mě má dcera Shareen přežije a já budu moci rozmazlovat aspoň tucet vnoučat, hydrogové ale měli jiný názor, když zničili její těžer u Welyru."

„Copak Tuláci nemají příběhy s dobrým koncem?" povzdychl si Kotto.

Anna Pasternaková, řídící svou loď jen podle instinktu, vylétla ze stínu planety — a v té chvíli jako by jim samotná hvězda vyhlásila válku. Zakřivené protuberance vyšlehovaly do prostoru, jako by se snažily zkřížit oběžnou dráhu Isperosu. Koronální výboje bušily do prchajících lodí jako klacky.

„Takovou sluneční aktivitu jsem ještě neviděla!" vykřikla kapitánka. „Myslíš, že se promění v novu?"

„Jistě že ne," odpověděl Kotto. „Tohle není ten typ hvězdy…"

Na jejím řídicím panelu se mezitím ukazatele přehouply do červených polí. Pasternaková zápasila se systémy v kokpitu, její přetížená loď se však začala nepravidelně otřásat. Jedna z dalších tuláckých lodí na tom byla ještě hůře, bojovala o život jako tonoucí

člověk. Valily se na ně vlny slunečního větru, biče protuberancí šlehaly kolem.

„To by byla ostuda — zachránit tvoje lidi a pak shořet cestou domů!“

„Jo. To bych asi nepřežil.“

Systém užívaný ke komunikaci mezi loděmi rušilo praskání a statický šum, ostatní tuláčtí kapitáni vyhlašovali stav nouze, hlásili selhávání motorů a systémů podpory života. Záchranné lodě zápasily bok po boku, přesto jedna jako druhá zcela bezmocné.

Anna Pasternaková se kousla do dolního rtu. „Jak to tak vidím, budeme se muset postarat sami o sebe. Už mi nezbyly žádné náplasti.“ Vzhlédla, náhle poděšená. „Skat, pozor!“ Smrtící protuberance se řítila přímo na ně, pohybovala se vyšší rychlostí, než jakou motory nesly Anninu loď. „Kolem je příliš mnoho úlomků. Nemůžu použít mezihvězdný pohon, jinak se rozplácneme o nějaký šutr.“

„Nebo o jeden z našich zbloudilých ingotů,“ podotkl Kotto. „To je ještě pravděpodobnější.“

Naléhavost hlasů na komunikačním kanále ještě vzrostla. „Podívejte se na hvězdu! Podívejte se na hvězdu!“

Anna Pasternaková bojovala s řízením lodi, jež se bolestně pomalu vlekla pryč z nebezpečné zóny. Avšak Kotto, který pozoroval rozbouřenou chromosféru za nimi, s úžasem spatřil, jak z hvězdy jako žhavé, zdeformované dělové koule vystřelila jakási obří vejčitá tělesa. Zářící objekty zamířily podél smrtících protuberancí přímo k prchajícím tuláckým lodím.

„Co je to?“ hlesl Kotto. „Musí to být umělé!“ „Přesně to jsem potřebovala. Nažhavení hydrogové.“ „Žádní hydrogové,“ řekl Kotto. „Tvar je jiný, protáhlejší. A spektrální čáry jsou mnohem výraznější.“

Tulácké lodě již dosáhly hranice svých možností. Jedenáct ohnivých koulí se na ně řítilo ohromující rychlostí. Každá z nich měla rozměry malého měsíce a byla dost velká, aby mohla pohltit půl tuctu plavidel obří třídy OSZ. Ten pohled byl tak neuvěřitelný, že Kottovi chvíli trvalo, než se jeho úžas proměnil v čirou hrůzu. Ať už byla jejich situace jakkoliv špatná, vejčitá žhnoucí tělesa vyvržená ze zuřící hvězdy ji ještě zhoršila.

„Kdybych měla nějaké slušné zbraně, zkusila bych je trefit," řekla Pasternaková. „Což takhle na ně házet kostky ledu?"

Potom se žhavé dělové koule shlukly za prchajícími Tuláky tak, že se jejich rozmazané okraje prolnuly. Utvořily neproniknutelnou bariéru vydávající oslepivou záři. Bylo to děsivé — ale pořád lepší než burácející slunce Isperosu.

Kotto pohlédl na kontrolky lodi a ke svému překvapení spatřil, že zničující radiace a žár prudce klesají. „Ony… zastínily tok záření! Podívej, údaje jsou teď na přijatelné úrovni."

Tulácké lodi dál prchaly, zatímco hrozivé ohnivé koule se vznášely v bezpečné vzdálenosti, shluknuté dohromady tak, aby vytvořily oslnivý štít.

„Ony… nás chrání před erupcemi! Jak vědí, že jsme tady? Proč… proč by jim mělo záležet na tom, co se s námi stane?"

Pasternaková opět přepnula na vysílání a napojila se na kanál užívaný ke komunikaci mezi loděmi. „Neptejte se. Hlavně mazejte odsud!"

„Hej, já si nestěžuju," řekl někdo.

„Moje motory začínají selhávat přetížením," řekl další kapitán. „Co to k čertu je?"

Kottovi bušilo srdce, nemohl však od té podívané odtrhnout oči. Byli zachráněni těmito podivuhodnými… loděmi? stvořeními? bytostmi? — žijícími v hlubinách slunečního plazmatu.

Ty ohnivé věci nějak chápaly, že sluneční erupce by lidem ublížily. Rozžhavené elipsoidy dál chránily flotilu přeplněných lodí před nejhorším náporem sluneční bouře, dokud se Tuláci nedostali do bezpečné vzdálenosti.

Pak, bez jediného signálu, se nevypočitatelné ohnivé koule opět rozdělily a rozlétly se jako gigantické světlušky. Mihly se mezi magnetickými smyčkami slunečních erupcí a tančily nad vlnami korony, dokud se jako pohasínající uhlíky opět neponořily zpět do superžhavé hvězdy.

„No, to je příjemné překvapení — mimozemšťané, kteří nás pro změnu nechtějí rozcupovat na kusy," řekla Anna Pasternaková. Otřela si čelo a zamířila zpět k Randezvous.

115 ESTARRA

Když se Estarra odebrala do svých pokojů, kde by mohla přemýšlet, nerušena neustálou pozorností okolí a hloupými povinnostmi, náhodou se připletla k prudké hádce mezi svým manželem a prezidentem Wenceslasem. Mlčky stála mezi dveřmi a zděšeně naslouchala.

„Neměl jsi právo to udělat, mně ani lidem!“ řekl Petr. „Nic o tom Danielovi neví. Veřejně ho odhalím.“

„Neví nic áni o tobě, Petře,“ odsekl Basil s úsměvem, který dohánělk šílenství. „Všechno je pod kontrolou. Jen se podívej na volební preference, pusť si přehled zpráv a zjistíš, že lidé nového prince ochotně přijali. Uklidňuje je vědomí, že v paláci žije další kandidát na krále… pro případ, že by došlo k nejhoršímu.“ Ztišil hlas. „Takže pokud nezačneš spolupracovat, Hanza si poradí… jinak.“

Petr se zamračil. „Nevyhrazuj mi, Basile!“

„Pravda ti připadá jako vyhrožování?“

Král se zasmál, ale znělo to hořce. „Odkdy při svém rozhodování bereš v potaz pravdu? Nemůžeš mi zabránit, abych se objevil na veřejnosti, protože pokud mě začneš skrývat, nebudu sloužit svému účelu. A co ten Daniel — jeho rodinu jsi taky vyvraždil?“

Estarra stála na prahu sálu s rozšířenýma očima a snažila se pochopit, co právě slyšela. Nedávalo to smysl.

„Pokud jde o výhrůžky, jsi vážně amatér, Petře,“ řekl Basil nevzrušeně. „Bylo by zajímavé vyzkoušet, jak dlouho můžeme veřejnost obelhávat tvými hologramy z archivu a starými, poslepovanými projevy. Slova stejně nikdo neposlouchá.“

Petr zavrtěl hlavou, jako by rozuměl něčemu, co si prezident nikdy neuvědomil. „Ty sám jsi ten mýtus stvořil, Basile, přesto stále nechápeš, co král pro obyvatelstvo skutečně znamená.“ Konečně si povšiml Estarry a jeho tvář se rozzářila čistým úsměvem. „Lépe řečeno, král a královna. Nepodceňuj lásku lidu k jeho právoplatnému vůdci.“

Překvapený prezident se na ni zamračil. „Jsme uprostřed soukromého rozhovoru, královno Estarro! Dopřála byste nám laskavě chvilku, abychom jej mohli dokončit?“

Než Estarra stačila vycouvat, Petr zdvihl ruku. „Není třeba, Basile! Před mou královnou můžeš klidně hovořit.“

Estarra byla zmatená a vylekaná. Petr jí zjevně něco zatajil — něco důležitého — přesto se však postavila po jeho boku a položila mu ruku na rameno. Sňatek s Petrem navrhl prezident a Sarein, kteří se pak dohodli s jejím bratrem Reynaldem. Estarra splnila svou povinnost, ale teď si mohla vybírat spojence podle vlastní vůle. Ačkoliv se od ní žádala pouze podpora krále na veřejnosti, Estarra byla ochotná důvěřovat spíše Petrovi, jehož srdce začala poznávat, než prezidentovi.

„Ráda vám pomohu, jak jen to bude možné. Postačí, když mi můj manžel a král řekne jak.“ Stála vedle Petra proti prezidentovi a velmi dobře si uvědomovala, co dělá a jak to pro ni může být nebezpečné, pokud jsou její podezření správná.

Basil s nepříjemným výrazem na tváři posbíral své dokumenty. Uhladil si oblek a rozhlédl se po přepychovém královském apartmá, přičemž si povšiml, že jedna z rostlin v koutě začíná hnědnout a sesychat. „Už jsem tady skončil.“

Gardisté prezidentovi otevřeli dveře a poté, co jimi prošel, je opět zavřeli. Pak se postavili před vchod — zdánlivě aby krále a královnu chránili, pravděpodobně však měli zajistit, aby se královský pár nevydal tam, kde neměl co dělat.

Sotva osaměli, Estarra na Petra mlčky upřela zkoumavý pohled. Zkřížila ruce a zhluboka se nadechla. „Měl bys mi něco vysvětlit.“

Uhnul pohledem, viditelně rozrušený. „Myslím, že bude bezpečnější…, když se víc nedozvíš.“

„Nechci, abys mě chránil, Petře. Umím se o sebe postarat sama.“ Král však neodpovídal, v duchu bojoval sám se sebou a nevěděl, kolik jí toho má prozradit. Estarra, jež si mezitím uspořádala vlastní myšlenky, tedy zkusila jiný přístup.

„Víš, než můj bratr Beneto odcestoval na Havraní hrad, slíbil, že se vrátí. Měl to být poklidný pobyt. Chtěl pomoci kolonistům a pečovat o své světostromy. Moc jsem ho milovala.“ Potom výraz její tváře ztvrdl a královna odložila veškerou přetvářku. „Proto nechápu,

proč by ti měla vadit přítomnost tvého bratra. Proč jsem se s Danielem nikdy nesetkala? Proč nebyl na naší královské svatbě? Rmoutí mě, že bratra svého manžela ani neznám.“

„Daniel není můj bratr,“ řekl Petr a zarazil tak všechny její další otázky.

„Co tím myslíš? Začínala jsem ti věřit, Petře. Teď vidím…“

„A já se nejmenuji Petr,“ přerušil ji. „Tohle nám zabere pěknou chvíli.“

Později vedle sebe leželi nazí, malátní, pohodlně zaboření do měkkých přikrývek, zatímco pokoj ozařovalo pouze pastelové světlo vzdálených pochodní. Estarra se přitiskla k Petrovi, v hloubi duše stále cítila bolest z Benetovy smrti.

Zatímco ji laskal jako manžel a milenec, ne jako král, dlouze spolu rozmlouvali, vděční že mají někoho, s kým se mohou sdílet. Petr jí přejížděl konečky prstů po levé tváři, obočí a pak dolů podél lícních kostí až k bradě. Zoufale toužil nalézt někoho, komu by, obklopen nohsledy Hanzy a pravidly její obchodní politiky, mohl důvěřovat.

Estarra naslouchala jeho sytému hlasu vyprávějícímu neuvěřitelný příběh, o jehož pravdivosti si však netroufala pochybovat, viděla slzy v jeho očích — uměle přebarvených očích, jak jí sám prozradil. Řekl jí, jak ho unesli a drželi v ústraní, kde ho Basil vychovával a cvičil pro roli budoucího krále. „Teprve později jsem zjistil, že Hanza úmyslně zavraždila mou rodinu.“

Pohlédla na něj rozšířenýma očima. „Podle tebe jsme v nebezpečí?“

Horce ji políbil na rameno. „Ano, Basil už vyřkl zastřené hrozby — proti tobě, aby mě přinutil k poslušnosti. Mě vyhrožoval přímo. Nikdy předtím jsem si nemyslel, že by je mohl splnit, ale teď, když představil Daniela, si už nejsem tak jistý. Možná jsem už napáchal příliš mnoho škod. Basil má v rukou dost velkou moc na to, aby nás mohl otrávit, nebo zařídit,nehodu', kdykoliv se mu zachce.“

Estarra se k němu přivinula a nabídla mu svou sílu a teplo svého těla. Možná by si o tom mohla promluvit se Sarein — ale spíše ne… „Pak budeme oba muset mít oči otevřené.“

Připadala si jako nepatrná muška uprostřed obrovské pavučiny.

116 OSIRAH

Dokonce i za dobroské noci poskytovaly megaflektory a iluminační pruhy rezidenci místodržícího jas a bezpečí dne. Osira'h nikdy neměla důvod k obavám.

Sezónní požáry byly uhašeny oddanými dělníky z tábora, ve vzduchu se však stále vznášel nepříjemný pach kouře a popela. Žhavé uhlíky na spáleném poničeném území občas oranžově zažhnuly do tmy.

Mladá míšenka stála u okna v horním patře Udnťhova paláce, jenž byl jediným domovem, jaký kdy znala. Z tohoto místa viděla na krajkoví světel chovných baráků.

„Tady jsi," řekl Udnťh svým sytým silným hlasem. „Měl jsem vědět, že tě zase najdu, jak se díváš z okna."

Osira'h se na něj usmála, velké oči jí zajiskřily. „Přemýšlím." A snažím se pochopit to podivné jsoucno, neurčité toužebné myšlenky vyzařující odněkud z tábora.

Před hodinou spolu v malé jídelně pojedli chutnou krmi, jen oni dva. Místodržící nemiloval okázalé slavnosti a marnivou výzdobu. Místo toho rád večeříval s Osira'h, zvlášť když si toho dne vedla při výcviku obzvlášť dobře.

Nikdy k ní nebyl hrubý či zlostný, ale ani lhostejný. Jakmile se Osira'h naučila mluvit, učil ji a povzbuzoval, postaral se o to, aby holčička celou svou bytostí pochopila, že budoucnost ildiranského Impéria může záviset na jejích schopnostech spojit Ildirany a hydrogy. Nesměla ho zklamat.

Osira'h se zhluboka nadechla a pocítila, jak se jí v hrudi zvedá vlna pýchy. Nepřála si nic jiného, než ho potěšit. „Ráda se dívám ven, tak daleko, kam jen dohlédnu. Připomíná mi to všechno vzdálené. Navštívíme jednou mého dědečka, Mága-imperátora? Ráda bych viděla Hranolový palác."

Dobroský místodržící jí věnoval nepatrný, ale významný úsměv. „V lepších časech bych ti mohl ukázat veškerou slávu Impéria, Osira'h." Potom jeho tvář zvážněla. „Ale pokud teď selžeme, ty a já, už nebude žádné Impérium, které bys mohla vidět."

Položil jí ruce na ramena a oba hleděli na své odrazy ve skle a na třpytící se hvězdy vysoko na nebi.

„Někde tam hydrogové plánují válku, Osira'h, a nerozlišují, kdo je nepřítel a kdo spojenec. Nechápou přesně, kdo jsme a jak myslíme. Hydrogové se už nespokojí s prodléváním v nitrech svých plynných obrů. Přitom však sami nevědí, proti komu se zaměřit."

Zesílil stisk, jímž svíral dívčino rameno, poté se ale rozpačitě odtáhl. „Právě jsem obdržel hlášení, že hydroské lodě napadly divokou pralesní planetu uvnitř ildiran—ského teritoria — Dularix. Je to místo, které Ildirané ani lidé nikdy neosídlili. Nikdo tam nežil a přesto ji hydrogové zničili."

„Ale proč?" zeptala se Osira'h. „Proč nás prostě nenechají na pokoji?"

„Právě na to se jich ty musíš zeptat, Osira'h, až budeš připravená. Můžeš překlenout propast mezi dvěma druhy a dosáhnout porozumění, uzavřít spojenectví, které zachrání všechny Ildirany. Tvá mysl je schopná vyslat tuto zprávu společně s intenzivními emocemi, jež potřebujeme sdělit. Možná je to jediný způsob, jak nám hydrogové mohou doopravdy porozumět."

Osira'h stiskla rty, neboť si nebyla jistá, zda to má místodržícímu říci… Nikdy však před ním neměla žádná tajemství. „Přede dvěma dny jsem uslyšela ve své mysli volání; bylo to jako výkřik, prosba o pomoc. Nevím, co to bylo, ale myslím, že jsem to cítila už dřív."

Místodržící se zatvářil polekaně. „Kdo to byl? Jakým způsobem jsi slyšela ten telepatický vzkaz?"

Osira'h pokrčila rameny. „Bylo to během období požáru. Cítila jsem spojení. Někdo… snad žena? Vykřikla, velmi zoufale a velmi bolestně. Zdála se mi blízká."

„Blízká? Jak to myslíš?" Místodržící otočil Osira'h od okna, aby jí viděl do očí.

Její nadýchané, světle hnědé vlasy se svíjely ve vlastním rytmu. „Volání přicházelo z Dobrosu…, ale bylo také blízké mému srdci; jako někdo, koho bych měla dobře znát."

Udnťh, hluboce znepokojený, odtáhl holčičku od okna. „To nic nebylo, nijak to nesouviselo s tím, nač se musíme soustředit."

„Samozřejmě.“ Osira'h byla díky svému výjimečnému původu, duševním schopnostem a náročnému výcviku mnohem vyspělejší, než by odpovídalo jejímu věku, ale přesto se k ní místodržící někdy choval jako k batoleti. „Máme málo času a čeká nás spousta práce.“ Dívenka ho následovala tam, kde s ní její školitelé budou celé hodiny cvičit, hluboko do dobroské noci, dokud slunce opět nevyjde a nezalije nebe životadárným světlem. Dívka však toužila opět pohledět k chovnému táboru a přemítat, kdo na ni volal. Ta tajemná žena se zdála být tak zoufalá…

Osira'h cítila, že by se to měla dozvědět. Jednou to možná zjistí.

117 MÁG-IMPERÁTOR

Bron'n přinášející špatné zprávy předstoupil před Mága—imperátora. Prostřednictvím thismatu vycítil nemocný Cyroc’h naléhavost pohánějící jeho strážce, a už v té chvíli věděl, že po mnoha dnech, kdy se mu dařilo Jora—'ha zadržet, se nyní schyluje k nejhoršímu.

Mocný vládce spočíval ve svém vejčitém křesle pod nebesférou, kde po celé hodiny uděloval audience. Upínal se k obdivu svých poddaných, čerpal z nich duchovní vlákna světla dodávající mu alespoň špetku sil. Ačkoliv mu nádory v mozku a páteři způsobovaly nesmírné bolesti, Mág-imperátor se nehodlal skrývat před poutníky a prosebníky. Teď už ne.

Svou katanou s křišťálovým ostřím odstrčil Bron'n stranou dva plavce, kteří už několik minut velebili svého vládce. Strážný ztišil hlas. „První následník našel loď, pane. Má v úmyslu okamžitě odletět.“

Mág-imperátorpo cítil bodáni v očích. „Ano, Bron'ne, cítil jsem to. Jora'h přede mnou nemůže nic skrýt. Ví, že vidím vše, co dělá — a přesto stále chce odletět.“ Jediným pohybem buclaté ruky poslal Cyroc’h plavce pryč. Celí užaslí vycouvali zpět na okraj audienční místnosti.

„Jeho loď odstartuje k Dobrosu během hodiny, vládce," řekl Bron'n drsným naléhavým hlasem. „Mám povolat ostatní strážné? Mohu ho zadržet násilím."

„Ne. Pokud by První následník odmítl, nevypadalo by dobře, kdybys neuposlechl jeho přímého rozkazu." Mág-imperátor si těžce povzdychl. „Hodina mi postačí."

Cyroc'h pozvedl ruce v žehnajícím gestu. K tomu, aby se vsedě napřímil, musel vynaložit většinu zbývajících sil. Neúprosná pulzující bolest uvnitř lebky nikdy nepolevovala. Rozhlédl se po audienční místnosti, vpíjel se zrakem do podrobností, do tváří těch, kteří se na něj přišli podívat. Nad jeho hlavou, v teráriu nebesféry, poletovali ptáci a barevný hmyz. Blažení, bezstarostní…, jemu však právě teď připadal Věčný jas nesmírně vzdálený.

Jako Mág-imperátor vládnoucí celé století vedl Cyroc'h ildiranské Impérium po stezce osudu a zasloužil si své místo v Sáze sedmi sluncí. Jeho lebka spočine vedle všech ostatních v ossuariu, kde bude celá tisíciletí zářit. To mu stačilo.

Pokud bude ještě otálet, všechno, čeho dosud dosáhl, se rozpadne. To se nesmí stát.

„Nyní se odeberu do své soukromé meditační místnosti," řekl všem posluchačům v sále. „Dal jsem svému lidu každou špetku svých schopností a Ildirané se ukázali být hodni mého vedení. Odvděčili se mi za mé úsilí výjimečným dílem. Vždy si pamatujte, že jsem si cenil všeho, co lid učinil v mém jménu."

Pokynul pečovatelům, kteří přicupitali a obklopili vejčité křeslo. Bron'n šel za nimi, poslušný, ale znepokojený slovy Mága-imperátora. Jakmile se ocitli uvnitř komnaty, vůdce poslal pečovatele pryč. Ti propadali zoufalství a pištivými hlásky žebronili, aby směli masírovat jeho kůži, pečovat o jeho dlouhý krásný cop či nanést olej na jeho ruce a nohy, on ale trval na svém: „Nechte mě o samotě, chci být zcela sám!"

Bron'n pokynul svou dlouhou zbraní, aby rozkaz zdůraznil, a sám zůstal stát ve dveřích místnosti. Mág-imperátor mu věnoval vzácný unavený úsměv. „Jsi mým nejvěrnějším služebníkem, Bron'ne! Počkej venku. Zavři dveře a nedovol nikomu vstoupit — kromě Jora'ha."

Bron'n ukročil ven do chodby. „Mám Prvního následníka povolat?“

Mág-imperátor se zvláštně pousmál a pak zavrtěl hlavou. „Není třeba. Přijde sám.“

Bron'n se už dál neptal a zanechal Mága-imperátora samotného s jeho rozhodnutím. Jelikož Cyroc'h věděl, že se Jora'h právě chystá ukrást loď a uprchnout z planety ve zbrklé snaze zachránit svou milenku z Dobrosu, neváhal. Neměl čas váhat.

Otevřel malou přihrádku ve svém trůnu a vytáhl z ní lahvičku s jedovatě modrou tekutinou. Připravili mu ji před několika dny na jeho příkaz. Byla to poslední služba, kterou mu lékaři prokázali. Ptali se co zamýšlí s tak nebezpečnou tekutinou, báli se totiž, že chce usmrtit hyrillského místodržícího, stále ponořeného do komatu. Mág-imperátor ale bez odpovědi vytrhl jed z lékařovy ruky. Později Bron’novi nařídil postarat se o jejich rychlou a tichou popravu, čímž se vyhnul dalším případným dotazům.

Nyní tedy lahvičku pozvedl a obdivoval její nádhernou barvu, jíž červenavé světlo pronikající do místnosti dodalo fialkové odstíny. Vypil jed jediným douškem.

Chutnal jako hořký oheň rozlévající se na jazyku a v hrdle. Mág-imperátor zavřel oči a ulehl do své vypolstrované dělohy. Smrtící látka účinkovala rychle…

Cítil, jak jím protéká ničivý proud, sžírá mu nervy a zbavuje jej vlády nad vlastními svaly. Bolestnou agónii tumorů konečně nahradila chladná nepřítomnost jakéhokoliv pocitu. Pak cítil, že začíná prudce stoupat, řítil se k Věčnému světlu, jasnějšímu než kdy jindy.

Jora'h brzy pochopí, co je jeho povinnost — ať už to chce vědět nebo ne. Thisma bude nemilosrdné.

Mág-imperátorneměl jiný způsob, jak svého nástupce přesvědčit. Jakmile zemře, síť thismatu bude roztržena a vlákna se uvolní. Předivo se začne rozplétat. Jora'hovi nezbude, než zaujmout své místo a splnit svou povinnost. Mág-imperátor věřil, že se jeho syn rozhodne správně.

Bude muset.

Jeho dlouhý cop sebou švihal a vzpouzel se, jako by lapal po dechu. Cyroc'h se pokusil otevřít oči, aby naposledy zahlédl světlo sedmi sluncí, Věčný jas v jeho nitru byl však mnohem intenzivnější.

Ruce a nohy se mu roztřásly působením jedu, ale bolest tumorů se milosrdně utišila a proměnila v olověnou otupělost. Jako by nejprve zabil živého rostoucího vetřelce ve svém mozku. Přinejmenším to byla úleva. Světlo za jeho víčky sílilo, zářilo z jeho kostí jako jádro hvězdy.

Mág-imperátor se naposledy přerývaně nadechl a s úsměvem zdobícím jeho tvář cheruba zemřel.

118 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA'H

Bolest ztráty do něj udeřila ve chvíli, kdy stál na přistávací plošině na vrcholku jedné z kupolí Hranolového paláce a dokončoval poslední přípravy na svůj útěk.

Jakožto První následník Jora'h tajně najal ochotného kapitána, sehnal dostatečně velkou loď a minimální posádku potřebnou pro rychlou výpravu na Dobros. Trýznil se pocitem, že Niru zklamal a nechal ji po tolik let trpět. Mág-imperátor dlouhou dobu mařil jeho plány a bránil mu všemi možnými způsoby — Jora'h však nebyl schopen snášet dále to pomyšlení, bez ohledu na otcovo zdůvodňování.

Musel zachránit Niru… opět ji sevřít v náručí a prosit o odpuštění za všechno, co musela vytrpět. Jora'h věděl, že musí jednat rychle, než Mág-imperátor vycítí, co má v úmyslu.

Když První následník spatřil, jak se z výtahu na vzdáleném konci třpytivé plošiny vynořili strážní, věděl přesně, proč přišli. Thisma ho prozradilo a jeho otec ho chtěl opět zastavit, on však přísahal, že se Níry nevzdá.

„Pospěšte si!“ křikl na najatou posádku, zatímco běželi vzhůru po rampě najaté lodi…

A pak náhle ucítil, jak mu cosi vyrvalo srdce z hrudi.

První následník se zapotácel a vykřikl. Bolest a pocit ztráty ho zasáhly jako úder blesku. V životě ještě nikdy nepocítil takový příval prázdnoty, rozervanost, jež otřásla celým jeho tělem.

Jora'h následkem fyzického šoku zavrávoral a snažil se udržet rovnováhu. Kapitán lodi klopýtl a svezl se na kolena. Celá posádka lapala po dechu, někteří padli na podlahu, kde se zoufale zmítali.

Celý ildiranský vesmír se ocitl vzhůru nohama.

Z mnoha balkonů Hranolového paláce zaznával zmatený nářek plný beznaděje. I poutníci, úředníci a šlechtici nevěřícně vykřikli. Strážní, kteří pochodovali přes plošinu s úmyslem Jora'ha zadržet, se náhle nejistě zapotáceli.

Thisma bylo roztrženo. Složitě propletená duchovní vlákna, jež svazovala ildiranskou rasu do jediné rozsáhlé sítě, se napjala, divoce se zavlnila a pak praskla. Věčné světlo zmizelo…

„Ne!“ vykřikl Jora'h, neboť náhle pochopil, co se stalo. „Mág-imperátor je mrtev!“

Nejistým krokem klopýtal zpět do Hranolového paláce. Jeho dlouhé vlasy se mu v pomatené zuřivosti kroutily kolem hlavy. Nikoho si nevšímal, nemyslel na nic jiného, než jak se dostat do otcovy meditační místnosti…

Před zavřenými dveřmi stál šeredný strážce Bron'n s nebezpečně vyhlížejícím kopím v ruce. Byl zpola zhroucený a svou zbraň svíral jako stařec hůl, jako by kdosi přeťal nitky jeho vlastního života. Bron'novy šelmí oči Jora'ha obviňovaly, ostré zuby měl vyceněné.

„Co se stalo? Kde je můj otec?“

„Nařídil mi, abych zde stál a čekal na tebe.“ Bron'n se chrčivě nadechl. „Řekl mi, abych do jeho pokoje nikoho nepouštěl — nikoho kromě tebe. Věděl, že přijdeš.“

Jora'h, který právě otevíral dveře do místnosti, na strážce nevěřícně pohlédl. „Udělal to z vlastní vůle? Ty jsi věděl, co má v úmyslu a nezastavil jsi…“

„Sloužím Mágu-imperátorovi,“ řekl Bron'n. Upínal se ke svým slovům, jako by to byla kotva. „Nezpochybňuji jeho příkazy.“

Jora'h vtrhl do místnosti a spatřil otcovo velké, bledé měkké tělo sesuté ve vejčitém křesle. Po své smrti připomínal Cyroc'h obrovského šedého slimáka, tukové záhyby ochable visely a nyní bylo zřejmé, kolik energie musel Mág-imperátor vynakládat, jen aby

udržel svou hmotu těla pohromadě. Nyní se však tkáň poddala neúprosné tíži gravitace.

Jora'h uchopil bezvládnou ruku, jako by stále ještě byla naděje, podle ozvěn uvolněného thismatu však věděl, že jeho otec je mrtvý. Mág-imperátor skonal, vrátil se do Věčného jasu.

Jora'h uchopil prázdnou lahvičku a spatřil uvnitř malou kapku jedovatě modré tekutiny. „Ale proč?“ otázal se bezvládného těla. „Proč jsi to udělal, otče? Potřebuji tvé vedení. Potřebuji tvé rady. Jak mám nyní vládnout lidu? Nejsem připraven.“

Pak pochopil a musel se přidržet okraje vejčitého trůnu, aby neztratil rovnováhu. Otec to udělal kvůli němu, toto byl jeho zoufalý plán. Jakmile se na Jora'ha navážou všechna vlákna thismatu, až sám bude držet celou síť a spojí se s paprsky svatého světla vycházejícího z vyšší dimenze, pak pochopí mnohem víc, než by ho Mág-imperátor mohl naučit.

„Měl jsi mu v tom zabránit, Bron'ne!“ Pohlédl přes rameno na zhrouceného strážného stojícího mezi dveřmi.

„Sloužím Mágu-imperátorovi,“ opakoval, jako by to byla mantra.

„Já jsem teď Mág-imperátor!“

Bron'n odpověděl: „Ještě ne. Nejsi jím, dokud neprovedeš obřad a neovládneš thisma. Do té doby nemáme Mága-imperátora.“

Sklíčený Jora'h, doposud pohlcený během událostí, si teprve nyní začal uvědomovat, co všechno se změní, co všechno bude muset udělat. Dokud není žádný Mág-imperátor, dokud thisma zůstává roztrženo, Ildirané budou zmatení, rozdělení… a časem se to ještě zhorší. Všichni jedinci po duchovní stránce nepředstavitelně utrpí — a možná hůř. Mohou zešílet.

Neměl jinou možnost, než přijmout svou roli tak brzy, jak jen to bude možné, ačkoliv jenom svolat místodržící do Mijistry zabere několik dní. Přesto to musel udělat.

Jora'h se otočil zpět k vejčitému křeslu a sevřel otcův rukáv. Cyroc’h věděl, že umírá, ale tak náhlé rozhodnutí, jímž přiměl Prvního následníka převzít ildiranské Impérium — to snad bylo příliš.

Potom ho náhle zaplavila vlna nevolnosti, neboť si uvědomil, že svým vzdorem ohledně Niry a svým odhodláním vydat se na Dobros

navzdory otcovu přísnému zákazu Mága-imperátora k tomuto strašlivému činu sám dohnal.

Teď už se jí nemohl vydat na pomoc. Musel zůstat a udělat vše, co bude v jeho silách, aby udržel Impérium pohromadě.

Zatímco První následník truchlil nad tělem mocného vládce, Bron'n stál v chodbě před místností ve strnulém pozoru.

Řídil se rozkazy, vyplnil svou povinnost… Přesto si byl vědom svého podílu viny. Napřáhl paži, sklonil katanu a namířil křišťálový hrot proti sobě. Pečlivě umístil břitké ostří na spodní část prsního plátu. Zarazil je dovnitř tak hluboko, aby proniklo zbrojí, poranilo kůži a způsobilo krvácení doprovázené ostrou bolestí.

Dost hluboko na to, aby věděl, že je umístil správně.

Pak opřel zbraň o stěnu a nalehl na ni vší svou zvířecí silou. Mezi tesáky mu vytryskla krev, přesto zatlačil ještě silněji, dokud katana nepronikla až k jeho srdci. Odhodláním a setrvačností tlačil dál dokonce i po této smrtelné ráně, až mu zakrvácený hrot vyšel ven zády.

Když Jora'h slyšel pád strážcova těla, vyběhl z komnaty. První následník pochopil, co Bron'n udělal, a úpěnlivě pozvedl oči k zářícím sluncím na nebi. Světlo a teplo jako by však někam zmizely.

119 ADAR KORI'NH

Celá kohorta bitevníků Sluneční flotily opustila neobydlenou planetu Dularix proměněnou v doutnající trosky. Sedm manipulů, 343 lodí pod adarovým vedením — a přesto dosáhly jen další prohry.

Veškerá vegetace na Dularixu byla zkřehlá a zmrzlá, kontinenty zbaveny života až po samotnou půdu. Hory byly rozštěpeny, neplodnou zemi nyní pokrývaly puchýře.

Podle záznamů dřívějších průzkumů bylá na Dularixu krásná divoká příroda, panenské lesy. Ildirané se ho nikdy nepokusili osídlit a lidé jeho nádheru neobjevili. Hydrogové však na planetu tvrdě udeřili, obořili se na ni s vražednou silou. Zničili vše.

Pro tento útok neměli jediný důvod. Skupina ildiranských lodí zabrousila do soustavy během hlídkového letu, právě včas, aby spatřila hydroské koule opouštějící planetu poté, co nesmyslnou zkázu dovršily. Adar Kori—'nh ze svého velicího jádra stoicky hleděl na záběry sežehnuté země.

„Kdo pochopí hydrogy, adare?“ řekl tal Zan'nh stojící vedle Kori’nha ve velícím jádru hlavního bitevníků. „Musíme to ohlásit na Ildiru. Možná můj děd dokáže našemu nepříteli dík thismatu porozumět.“

Lodě Sluneční flotily vše sledovaly, nepokusily se však hydrogy pronásledovat, neboť jim to příkazy Mága-imperátora nedovolovaly. Zuřící Kori’nh svíral rukama zábradlí ohraničující jeho velitelskou plošinu. „Ano, naším jediným úkolem je pozorovat… a pak vycouvat bez boje.“ V ústech mu po těch slovech zůstala zvětralá pachuť.

Zan'nh na něj znepokojeně pohlédl. „Víme, že Sluneční flotila nemá proti hydrogům účinné zbraně. Jaký by mělo smysl zaútočit a nechat se pobít?“

„U Qronhy 3 jsme zaznamenali jistý úspěch,“ odpověděl adar a pohlédl na svého nadaného chráněnce.

„Ale… střet u Qronhy 3 skončil naší naprostou porážkou.“

„To je jen otázka úhlu pohledu, tale. Nezapomínej, že jsme je zasáhli. Ačkoliv jsme na boj nebyli připraveni, qul Aron'nh přesto jednu hydroskou kouli zničil a dvě další poškodil.“

Kori’nh věděl, že jeho neklid cítí všichni členové posádky, třebaže jej považovali za hněv namířený proti hydrogům. S povzdychem nařídil kohortě opustit soustavu. Gigantické bitevníky uvedly v činnost ildiranský mezihvězdný pohon a lodě omračující rychlostí vklouzly do prázdného jícnu mezi hvězdami, vstříc dalšímu zbytečnému úkolu…

A pak, na vzdálené Ildiře, zemřel Mág-imperátor.

Každý na palubách stovek lodí to cítil — od adara Kori'nha a tála Zan'nha až po posledního technika či pomocníka. Náhlá prázdnota pročísla thisma jako blesk, roztrhala zářivá duchovní vlákna a odřízla všechny Ildirany od Věčného jasu. Oslepila je. Zanechala je opuštěné, samotné. Bez naděje.

Kori’nh se zapotácel a ukročil vzad, aby se opřel o pažení velitelského stanoviště, stěží schopen snést tu ochro—mující ztrátu.

Zan'nh vydal zoufalý výkřik. Členové posádky si tiskli spánky, zavírali oči a dlouze sténali.

Vlna děsu se přelila přes všechny sekce, paluby a kajuty každé z lodí Sluneční flotily. Nikdo se nestaral o své povinnosti a bitevníky pluly podle předem nastavených kurzů.

S nezměrným úsilím se adar Kori'nh vzchopil a napřímil se. Ještě nikdy necítil takovou… prázdnotu. Zvonění v uších a zoufalství zaplavující mysl si halasně žádaly jeho pozornost, adar však pobídl své myšlenky k dalšímu kroku. Křikl na osádku můstku: „Pozor! Vyhlaste poplach.“ Jeho hlas zněl nejdříve chraplavě, potom však svá slova zopakoval s větší silou a naléhavostí.

Protože se posádka dál svíjela a naříkala, sám přistoupil ke konzolám a spustil všeobecný signál. Díky výcviku Sluneční flotily ječení sirén okamžitě probudilo odhodlanost v každém vojáku na palubách všech lodí kohorty.

„Tale Zan'nhu! Povolej všechny quly a septory.“ Adar se zhluboka nadechl. „Chci, aby se ke mně připojili všichni velitelé. Naše situace se dramaticky změnila. Došlo k výjimečné situaci, kterou je třeba neodkladně probrat.“ Lodě dál neochvějně pluly svým směrem, třebaže se všechno ostatní v ildiranském vesmíru změnilo…

„Ale, adare! Mág-imperátor je mrtvý!“ vykřikl jeho komunikační důstojník. „Všichni to cítíme.“

„Pořád jsme Sluneční flotila!“ odsekl Kori’nh. Ildiranská Sluneční flotila. Co by si Mág-imperátor pomyslel, kdyby věděl, že se z tebe v okamžiku krize stal kňučící sulc?“

Zatímco poplašný signál stále zněl, vojáci pomalu, velmi pomalu začali ovládat své šílené zoufalství. Plnili své povinnosti a drželi se rutiny, jako by to byl záchranný vor.

Kori'nh vytáhl zpoza svého opasku křišťálovou obřadní dýku. Adar chvíli civěl na paprsky odrážející se na zakřiveném ostří. Bolest v jeho hrudi ho k tomu činu nutila. Vzedmula se v něm síla ildiranské tradice společně s instinktem vlastním jeho rase. Pozvedl ostrý nůž ke své hlavě a rychle jím kmitl. Byl to řez tak hladký, že se zdál být až něžný. Odřízl si svůj pevně spletený cop, seškrábl přitom trochu kůže, ale neporanil se do krve. Držel odříznuté vlasy v ruce, jako by to bylo cosi mrtvého. Znechuceně je odhodil na palubu.

Na všech jeho lodích ostatní muži instinktivně dělali totéž, aby dali najevo hloubku své ztráty. Nikdo z nich doposud nezažil smrt Mága-imperátora. Vojáci Sluneční flotily si se sténáním odřezávali vlasy, aby tak uznali konec Cyroc'hovy vlády a připravili se na příchod nového vůdce.

Strašlivá prázdnota a opuštěnost Kori'nha znepokojovaly a děsily…, jak tak ale čekal na své velitele, s úlekem si uvědomil, že poprvé v životě na jeho rozhodnutí nikdo nedohlíží. Cyroc'h už nemohl vycítit jeho zamýšlenou taktiku či nesouhlas s vlastními činy.

Ano, adar se bez uklidňujícího vedení cítil vykořeněný. Na druhou stranu, konečně mohl převzít iniciativu. Dostal možnost učinit vlastní rozhodnutí. Tak jako lidští velitelé MacArthur, Agamemnon, Kutuzov. Byl to opojný pocit.

A skrývalo se v něm mnoho možností.

V poradní místnosti bitevníku pohlédl na své znepokojené a sklíčené tály a quly. Do jednoho si oholili vlasy. Všichni členové Sluneční flotily byli otřesení, ale adar musel dokázat, že je stále schopen velet. Jeho vojáci nyní neměli jiný pevný bod a budou ho následovat oddaněji než kdykoliv předtím.

Mnohokrát nesouhlasil s celkovou strategií Mága-imperátora. Přesto vždy uposlechl. Mnohokrát se Kori'nh cítil jako zbabělec, protože dostal příkaz ustoupit a skrýt se, jen aby nepodráždil bytosti z hlubin plynných planet. Přesto bez ohledu na postup Sluneční flotily hydrogové pokračovali ve svém nesmyslném běsnění.

Byl vrchním velitelem Sluneční flotily. Měl k dispozici nejimpozantnější válečnou flotilu, jakou kdy ildiranské Impérium zbudovalo, ale Mág-imperátor se ji bál použít.

Obranné síly Země se na nepřítele opakovaně vrhaly, vyvinuly nové, dokonalejší zbraně. Dokonce i nomádští Tuláci, kteří neměli žádnou vlastní armádu, vymysleli odvážnou taktiku a inovativní výrobní technologie, aby do obchodních kanálů nepřestalo přitékat hvězdné palivo, byť nyní jen po kapkách. Zcela sami zničili kometárním bombardováním jednu z hydroských plynných planet.

Ale Sluneční flotila neudělala nic.

A adar Kori'nh už měl dost porážek. Možná teď byl ten pravý okamžik, aby si jeho velkolepá flotila vysloužila slávu v boji proti nepříteli. Mág-imperátor ho už nemohl zadržet.

Kori’nh, který se uzavřel se svými důstojníky v poradní místnosti, nyní mlčky pozoroval tala Zan'nha a jeho podřízené quly a septory. Pročetl si jejich služební záznamy a znal slabé a silné stránky každého z nich.

Zan'nh vypadal ještě zdrceněji než ostatní důstojníci. Mág-imperátor byl jeho děd. První následník Jora'h, jeho otec, brzy nastoupí na Cyroc’hovo místo. Zan'nh sám byl prvorozeným synem Prvního následníka, ze strany matky však nepocházel ze šlechtického kruhu, takže příštím Prvním následníkem se měl stát jeho mladší bratr Thor’h. Zan'nhovo thismatické pouto však bylo stále velmi silné. Mladý důstojník se musel cítit opuštěnější a otřesenější než kterýkoliv jiný Ildiran ve flotile.

Ačkoli však byl Zan'nh zřejmě nejnadanějším vojákem v této bojové skupině, adar ho potřeboval poslat domů.

„Tale Zan'nhu, chci, abys vedl většinu této kohorty — s výjimkou jednoho manipulu — zpátky na Ildiru. Vezmi tyto lodě domů a poskytni našemu lidu útěchu v této bezpochyby neklidné době.“ Kolem stolu se rozlehl krátký nářek, adar si jej ale nevšímal a rozhodně pokračoval: „Jakmile se shromáždí všichni místodržící, tvůj otec provede nástupnický obřad a stane se novým Mágem-imperátorem. Jakmile přijme všechna vlákna thismatu, síť bude opět spletená a naše rasa znovu pocítí jednotu.“

Zan'nh se uklonil. „Ano, adare. Taková je bezpochyby má povinnost.“

Jeden ze septorů se zeptal: „A co podnikne zbytek kohorty, adare?“

Kori’nh pohlédl přímo na své velitele a věděl přitom, že jakmile oznámí své rozhodnutí, nebude už cesty zpět. „Sám povedu jeden manipul bitevníků za jiným úkolem. Podrobnosti nemohu prozradit.“.

Zaostřil pohled na staršího, stoického qula jménem Bore'nh. Velitel manipulu byl vzorem armádního důstojníka, jenž vždy dostojí svým povinnostem. On bude ten pravý. „Qule Boren'nhu, vybral jsem tvůj manipul, aby mě doprovodil. Uposlechneš mých rozkazů bez váhání?“

Boren'nh vypadal překvapeně, poté se ale jeho tvář rozzářila hrdostí. „Bude to pro mě čest, adare.“

Se sžíravým pocitem viny Kori’nh řekl: „Chci jen nezbytně nutnou posádku. Všechny vojáky, kteří nejsou pro krátkou misi nepostradatelní, převel na bitevníky vracející se k Ildiře.“

Bore'nh se neptal po důvodech. „Provedu, adare!“

Tal Zan'nh znepokojeně pohlédl na svého velitele, věděl však, kde je jeho místo. „Přeješ si udělit mi instrukce v soukromí, adare?“

„Ne. Pro tuto chvíli je tvým prvotním úkolem odvést lodě zpátky k Ildiře.“

Aby mohl provést to, co považoval za správné, musel Kori’nh jednat rychle — dokud je stále nezávislý, dřív než se První následník stane Mágem-imperátorem. Bude na to mít několik dní, stěží víc. Jakmile se Jora'h spojí s thismatem, adarovi tím opět sváže ruce. A pak už bude pozdě.

Kori’nh propustil důstojníky a vrátil se do svého velicího jádra. Tam naslouchal bzukotu rozkazů na komunikačním kanálu, doprovázejícím přesun veškerého postradatelného personálu z devětačtyřiceti lodí qula Boren'nha na ostatní bojové lodě.

Když se Kori’nh ujistil, že jeho nařízení byla beze zbytku vyplněna, odvysílal talu Zan'nhovi poslední sbohem: „Vím, že budeš sloužit svému otci stejně dobře, jako jsem já sloužil Mágu-imperátorovi.“

„Veškeré schopnosti obětuji svým povinnostem, adare. Tak jako ty.“

Qul Boren'nh se připojil k adarovi v jeho veličím jádru, zatímco se jejich osamělý manipul oddělil od zbytku kohorty. Poté, co ostatních šest manipulu vyrazilo zpět k sedmi sluncím Ildiry, Kori’nhových devětačtyřicet lodí, plně vyzbrojených a s minimální posádkou, se seskupilo a čekalo.

Pak adar Kori’nh vydal rozkaz k vyplutí. „Nyní se konečně utkáme s nepřítelem!“

120 KRÁLOVNA ESTARRA

Z výše svého balkonu Estarra shlížela na palácové pozemky plné zahrad a soch, třpytivých jezírek a záhonů s okrasnými keři. Zářící visutý most se klenul přes široký Královský kanál, který obtékal Palácovou čtvrť.

Jako pokračování oslav královské svatby — ve snaze vydojit z ní, co se dá, jak řekl Petr — Hanza hodlala za několik dní uspořádat „oslavy líbánek“. Další slavnosti, další večírky, další zvláštní efekty, jen aby lidé pozapomněli na skutečnou krizi.

Podle pečlivě sestaveného plánu měli Estarra s Petrem plout v okázalé lodi po Královském kanálu, takže každý mohl svému králi a královně zamávat. Barevné divadlo mělo přiblížit velkolepé vládce jejich lidu a také rozptýlit případné pochybnosti o Estařiných schopnostech plnit na veřejnosti roli královny.

Poté, co Beneto zemřel na Havraním hradu a Obranné síly Země byly u Osquivelu potupně poraženy, jí to připadalo jako prázdné a rozmařilé gesto. Hanza si hvízdala v temném lese.

Sarein přišla k Estaře bez ohlášení. Vypadala pohuble, pod temnýma očima měla stíny jako by špatně spala, oděv a líčení v hanzovním stylu působily neobvykle nedbalým dojem. „Basil neví, že jsem tady, sestřičko.“ V hlase jí zněla naléhavost a napětí, jaké u ní Estarra dosud neslyšela.

„Proč by mě mělo zajímat, jestli prezident ví, co děláš? Jsi velvyslankyní Theronu.“

„Petr zašel příliš daleko,“ pokračovala Sarein naléhavě. „Nebezpečně daleko. Myslí si, že je nepostradatelný.“ „Ale Petr je nepostradatelný. Je přece král.“ Sarein se na ni netrpělivě zamračila. „Nebuď jako hloupá malá holka! Už bys měla vědět, o co tady běží. Prezident má vždycky v záloze několik možností. Právě jsem zjistila závažnost… nebezpečí…“ Chvíli to vypadalo, jako by jí došla slova, ale pak vybuchla: „Estarro, musíš s Petrem promluvit! Vycházíš s ním dobře?“

Estarra zahanbeně přikývla. „Ano, ano, jistě. Je to můj manžel a je to čestný muž.“

Sarein uchopila svou sestru za ruku, což Estarra vylekalo. Tak se Sarein obvykle nechovala. „Pak tě prosím, Estarro, řekni mu, ať spolupracuje. Můžeš to napravit dřív, než Basil udělá něco, co nepůjde vzít zpět. Přemluv

Petra, aby se choval jako týmový hráč. Závisí na tom jeho budoucnost, tvoje budoucnost i osud celé Hanzy.“ Sarein se naklonila blíž. „Estarro, nechci, aby se ti něco stalo. Věř mi nebo ne, ale záleží mi na tobě. Nedávno jsme ztratily Beneta…“

Estarra si náhle uvědomila, proč se cítí tak rozmrzelá. „Přesto jsi mě od toho dne, co hydrogové zabili Beneta, ani jednou nenavštívila. Neměli bychom právě teď podporovat jedna druhou jako sestry? Nejspíš jsi ale měla příliš mnoho… práce.“

Sarein strnula. „Beneto byl také můj bratr. Neříkej mi, jak mám truchlit.“ Odstoupila od Estarry, zaváhala a pohlédla královně do očí. „Nechci oplakávat další mrtvé. Buď opatrná. Řekni Petrovi, aby změnil svůj postoj, a všichni to nakonec dokážeme překonat.“

Estarra opět znepokojeně vyhlédla ven na sluncem zalité prostranství, jako obvykle plné turistů. Na nebi kroužily zepelíny, nechybělo ani několik klikisských robotů stojících tam jako strážci. Skupiny návštěvníků vedených průvodcem procházely mechovým bludištěm zahrad. Náhle zatoužila být zpátky na Theronu, kde byly stromy, její rodina a svoboda. „Na čí straně vlastně jsi, Sarein?“

Sestřiny oči zaplály hněvem. „To není otázka stran, Estarro! My všichni máme své úkoly a všichni máme stejného nepřítele. Nebo snad ne?“

Estarra se jí pátravě zadívala do očí. Nebo snad ne?

Na rozdíl od krále měla Estarra jen málo povinností, dokonce i těch symbolických. Své poslání splnila tím, že se vdala za Petra a stvrdila tak spojenectví s Theronem. Dobrovolníky z řad zelených kněží pro službu v OSZ už Sarein také získala.

Takže teď, kdy už svatba proběhla a zelení kněží byli naverbováni, Hanza jako by nevěděla, co si s mladou královnou počít. Cožpak plavba na lodi a mávání davům bylo to nejdůležitější, co mohla nabídnout? Přepychová flotila by možná ohromila její mladší sestru Celli, opravdu ale mohlo Estařino veřejné vystoupení poskytnout někomu útěchu?

Prošla přízemním podlažím Paláce šepotu a zamířila k loděnicím a hangárům, v nichž spočívala nádherná jachta. Jako vždy ji následovali gardisté, drželi se těsně u ní a snažili se odhadnout, kam má namířeno. Když k ní přispěchal protokolární úředník, aby jí nabídl doprovod, Estarra souhlasně přikývla. „Samozřejmě! Chci si prohlédnout slavnostní loď. Jsem tak… nadšená blížícími se oslavami.“

Úředník, spokojen s jejím vysvětlením, se k ní za neustálého klábosení připojil a společně kráčeli chodbami přízemního podlaží. Královský kanál se dělil na úzké vlásečnice, po nichž lodě vyplouvaly z rozmáchlých oblouků Paláce šepotu.

Po chvíli se k nim přidal upovídaný šéf protokolu. Zženštilý muž začal chrlit podrobnosti o nádherné flotile, hovořil o vínech a vybraných jídlech, jež budou podávána na palubě královské jachty, o etnické hudbě, která zazní na různých zastávkách podél kanálu.

Estarra nasadila zdvořilý úsměv a na všechny nadšené návrhy kývala. Muž byl zřejmě bez sebe štěstím, že královna jeho návrhy schvaluje.

Zůstali stát na přístavním molu pod vlnitým stropem loděnice a Estarra obdivovala prostornou loď, navrženou především s ohledem na okázalý vzhled, nikoliv rychlost. Slavnostně vyzdobená bude pomalu kroužit po Královském kanále kolem Palácové čtvrti. Před a za královskou lodí popluje čestná stráž malých vojenských kluzáků, na rozličných místech kolem kanálu měly být rozmístěni členové jednotky Stříbrných baretů v parádních uniformách.

Estarra si všimla skupiny pracovníků rozvěšujících po lodi stuhy a prapory. Natěrači opravovali lak na vnějším trupu královské lodi a několik řemeslníků navlečených do vodotěsných obleků leštilo vše, co se vyleštit dalo, až po úroveň hladiny.

„Bude to velká podívaná,“ řekla.

„Beze sporu,“ přitakal šéf protokolu. „Tohle je oblíbená jachta krále Petra, víte?“ Petr jí už ovšem prozradil, že ve skutečnosti na loď dosud nikdy nevkročil.

„Chléb a hry,“ řekl prezident, když před dvěma dny stroze seznámil královský pár s plány oslavy. „Odvedete pozornost lidí od našich skutečných problémů.“

„Raději bych je řešil," namítl Petr a zkřížil paže na hrudi. Napětí ve vzduchu bylo přímo hmatatelné.

„Jak je libo," odsekl prezident, „ale než na to dojde, ty a tvá rozkošná královna se projedete na lodi. Líbánková plavba."

„Pro tebe cokoliv, Basile," odpověděl Petr, rozhodně to však neznělo pokorně. Estarra nedokázala číst v manželově tváři, věděla však, že se mu vynucené divadlo hnusí… Stejně jako onen tvrdý dekret o omezení porodnosti.

Zatímco si prohlížela jachtu, z podpalubí se vynořil strojník v kombinéze. Šaty měl ušpiněné a nesl si kufřík s nářadím. Muž měl plavé vlasy a poklidnou tvář, pohyboval se s uhlazenou elegancí a neobvyklou energií. Jakmile opustil strojovnu lodi, přešel po lodním můstku a rozhodně zamířil k dílnám.

Nebylo na něm nic zvlášť výjimečného a Estaře chvíli trvalo, než poznala plavovlasého muže, který se objevil na záběrech z Petrovy neuvážené návštěvy v továrně na výrobu compů. Zvláštní pobočník prezidenta. Jeden z Basilových mužů. Pamatovala si ho především proto, že zpochybnil Petrovu autoritu.

Rozhodně to nebyl mechanik. Estarra přimhouřila své temné oči. Takový člověk neměl na palubě královské jachty co pohledávat, zvlášť ne ve strojovně… A navíc v přestrojení za obyčejného dělníka.

Po zádech jí přejel mráz. Sarein ji varovala, aby byla opatrná… A podle Petrova vyprávění byl prezident schopen všeho. Co jí to tehdy manžel řekl o svatební noci? „Pravidlo číslo jedna: nikdy nevěř Basilovi!"

Estarra koutkem oka sledovala, jak falešný technik ukládá skříňku s nářadím a mizí v šatně. Šéf protokolu vedle ní stále cosi mlel, ona se usmívala a tvářila se, že ho poslouchá. Dala si pozor, aby na ní nebylo znát, že nenápadného prezidentova přisluhovače poznala, neboť nechtěla vzbudit podezření. Poděkovala gardistům, svému doprovodu i ceremoniáři a opustila údržbové doky. Musela najít Petra.

121 JESS TAMBLYN

Jess spěchal zpátky k Randezvous, vedle sebe lahvičku oživlé vody jako talisman. Doufal, že zastihne Cescu včas. Poté, co byl svědkem toho, jak se vodní bytostí znovuzrodily ve vodách oceánu bezejmenné planety, cítil hrdost nad svým činem a rozjaření z úspěchu.

Větší nádrž zůstávala v nákladním prostoru lodi, zásobník, jehož obsah měl být rozdělen mezi další Tuláky, které Jess hodlal angažovat. Stačilo rozesít vzorky živoucí vody po ostatních vodních planetách a brzy bude wentalů tolik, že se dokáží postavit hydrogům.

Jess prozkoumal navigační mapy a opravil kurz. Za necelý den bude zpátky v shluku asteroidů Randezvous. Srdce mu bušilo očekáváním, vymýšlel tisíce způsobů jak vyjádřit to, co potřeboval říct Cesce.

Až spatří její nádhernou tvář, až bude stát před ní a konečně jí beze zbytku otevře své srdce, pak jistě najde ta správná slova. Přizná se, jak hloupou chybu udělal, protože sám sebe přesvědčil k přijetí pokřiveného žebříčku hodnot. Nesobecké a čestné řešení nebylo vždy řešením jediným. Lidské srdce musí být silné v zájmu přežití lidské rasy.

Jess byl plný radosti a sebedůvěry, jako by jeho žilami proudila nová energie. Proč čekal tak dlouho? Po celou tu dobu ho jako železná koule tížila vlastní špatná rozhodnutí a ohledy na veřejné mínění, třebaže o jejich vzájemné přitažlivosti věděli už celé roky snad všichni Tuláci… Jeho otec ho vychovával jako tvrdého obchodníka schopného uhájit majetek klanu — a přesto se ukázal zcela neschopný, jestliže měl bojovat o šťastný život s Cescou.

Přestože měli volnou cestu, váhali. Ani jeden z nich se nechopil své příležitosti. Neměli otálet — vždyť šlo o lásku.

Zatímco Jess prolétal skrz jednu neobydlenou soustavu, prozkoumal navigační mapy a našel další oblačnou planetu se sterilními oceány a nedotčenými moři. Vhodné místo pro zřízení enklávy wentalů.

Právě její polohu zapsal do záznamů, když podivná vodní bytost zareagovala úlekem. Wentalův výbuch strachu projel Jessovou nervovou soustavou. „Co se stalo?“

Pak se spustily poplašné systémy lodi, které zachytily velkou a silnou loď na okraji soustavy, letící přímo naproti němu — hydroskou kouli.

Hydrogové se za ním pustili neuvěřitelnou rychlostí, zjevně hnáni touhou ničit. Jess zareagoval instinktivně — stiskl ovládací prvky pohonných jednotek a jeho loď vyrazila kupředu.

Během několika posledních let tucty tuláckých lodí nikdy nedorazily do svého cíle a zmizely beze stopy. Někteří tyto ztráty vysvětlovali jako nehody, daň drsnému rozlehlému vesmíru, a jiní, ti, kteří měli sklon za vším hledat spiknutí, obviňovali Hanzu a OSZ.

Kolik z těchto ztracených lodí asi padlo za oběť útokům hydrogů?

Vzrostla agresivita bytostí z hlubin plynných planet natolik, že se rozhodli zaútočit na každou lidskou loď, kterou potkají?

Nato mu přišla na mysl další možnost. Jess se dotkl lahvičky s vodou ve své kapse. „Vycítili tě? Vědí, že se wentalové vrátili?“

Ne, ale nesmí nás objevit. Nesmí tě chytit, jinak budou hydrogové vědět, že jsme naživu. A na to je příliš brzy.

„Kolem není moc míst, kde by se dalo ukrýt.“

Jess zaťal zuby, použil veškeré své dovednosti a zvýšenou rychlostí zamířil k bezejmenné oblačné planetě. Tasia byla obratnějším pilotem — Jess a Ross cvičili svou sestru v úhybných manévrech a Jess si teď sám musel připomenout, jak na to. V sázce nebyl jen jeho vlastní život, ale také životy vzkříšených vodních bytostí schopných postavit se strašlivému nepříteli.

„Řekni, jak s nimi mám bojovat? Jak jim uniknu?“

Wental však žádné řešení nenabídl. *Jsme příliš slabí, je nás zatím málo. Nemůžeme porazit hydroskou loď.*

Zatímco se k němu vražední hydrogové blížili, Jess dorazil k opuštěné oblačné planetě. Doufal, že v její atmosféře unikne pronásledování. Vymáčkl z motorů, co se dalo, jeho loď však byla navržena jako součást mlhovinové plachetnice, pouhý obytný a řídicí modul s motory a výrobní palubou — měla plachtit v kosmickém větru, ne bojovat.

Zavřel oči a snažil se spatřit svou Hvězdu. Hnal svou loď bez ohledu na její omezení, nepolevil, vlétl přímo do řídkých horních vrstev atmosféry planety a začal prudce klesat.

Hydroská loď ho následovala. Mezi jehlanovitými výběžky přeskočil modrý blesk, poté spalující zbraň vyšlehla. Udeřila nedaleko. Ozvalo se zapraštění ionizovaných plynů následované tlakovou vlnou, která zničila několik Jessových systémů. Oblaka kolem potemněla.

Jeho prsty tančily po kontrolkách, dotýkaly se poškozených systémů a obvodů, loď padající rozbouřenou atmosférou se však zcela vymkla kontrole. Trup se třásl, paluba vibrovala, stěží držela pohromadě. Podařilo se mu vyrovnat úhel sestupu natolik, aby loď okamžitě neshořela v atmosféře.

Wentalova vzrušená slova mu zněla v mysli. Nesmí tě zajmout. Hydrogové se nesmí o wentalech dozvědět.

„Snažím se!“ Jess se v prudkém úhybném manévru naklonil kupředu a vzad. Dokonce i řídká oblaka byla jako tekutý písek, vtahovala ho, zpomalovala jeho loď. „Pokud tě to aspoň trochu uklidní, nezdá se, že by mě hydrogové chtěli dostat živého.“

Obří koule se blížila, rozeklané modré blesky tančily po opuštěném nebi podobné pokrouceným hadům. Jess prudce trhl ovládáním, loď provedla obrátku a jako vystřelená z praku se střemhlav ponořila do oblačné atmosféry. Hydroský zášleh se roztáhl doširoka, zasáhl vrcholky mraků a spustil záplavu přirozených blesků.

Jess zaskřípal zuby. „Nevypadá to, že bych se z toho mohl dostat, ale není nutné, abys byl zničen i ty.“ Nasál chladný vzduch. „Odhodím náklad… Kašlu na vybavení a zásoby — možná se nádrž dostane do mraků a do moře pod nimi. To by ti mělo stačit, ne?“

Jess nečekal, až mu pableskující vodní entita odpoví, uzavřel pilotní palubu a stiskl nouzové otevření tlakových dveří. Loď letěla dál a trousila za sebou předměty, rozsévala je náhodně do oblak. Hydroská loď burácela dál a padajících trosek si nevšímala. Ignorovala i nádrž s wentalem.

Vezmi tu malou lahvičku vody a vypij ji, řekl wental stále vibrující v jeho kapse.

Musíš žít.

Vytáhl ji. „Ale co…“

Neváhej!

Hydrogové na něj opět vystřelili. Jeden z Jessových motorů explodoval, ale hasicí systémy oheň udusily. Loď se však zcela vymkla kontrole, bezvládně padala do spodních vrstev atmosféry. Vichřice jako by se snažila pomoci nepříteli, smýkala lodí a házela. Hydrog za ním se přiblížil, připraven ke smrtícímu úderu.

Jess odstranil zátku a nalil si oživlou vodu do úst.

Jeho loď se během pádu bezmocně otáčela, motory dymily, trup se škvířil, a přesto nebyli hydrogové stále spokojení. Pustili se za Jessem a opět zahájili palbu.

Jakmile Jess spolkl wentalovu esenci, měl pocit, že se mu žilami rozlil jaderný oheň. Wental prostoupil jeho tkáněmi, jako tsunami se šířil z největších tepen až do nejjemnějších kapilár, prostřednictvím protoplazmy pronikl do buněk.

Jess zalapal po dechu, prsty se mu sevřely svalovou křečí. Už nebyl schopen dále držet řízení. Z konečků prstů mu sršely statické výboje. Vydal hlasitý výkřik, jenž byl částečně vyjádřením agónie, z části úžasu a z části čiré radosti.

Jeho zraněná loď padala vstříc nezmapovanému oceánu cizí planety. Vražední hydrogové ho hbitě následovali — a vypálili poslední ničivou salvu. Jessova loď vybuchla jako šrapnel a proměnila se v hrstku rozžhavených trosek letících rozvířenými oblaky jako meteority…

Kulovitá loď ještě chvíli setrvala na místě a zkoumala své ničivé dílo. Pak odletěla.

122 DOBROSKÝ MÍSTODRŽÍCÍ

Přejel po své lebce ostřím nože a odřízl poslední zbytky toho, co dříve bývalo bujnou kšticí. Kůži si předtím naolejoval a nůž byl jako břitva — odstranil i nejjemnější chloupky. Ačkoliv jeho vlasy byly živé a pohybovaly se jako nabité statickou elektřinou, dobroský místodržící necítil bolest, jen odhodlání dokončit rituál, stejný jaký provedli všichni muži po celém ildiranském Impériu.

Všichni kromě Prvního následníka Jora'ha.

Mág-imperátor, jeho otec, byl mrtev. Udru'h cítil zoufalství zatínající se do jeho hrudi jako ledový spár. Věděl o chatrném zdraví mocného vládce, nečekal ale, že Mág-imperátor zemře tak brzy.

Impérium čelilo těžkým dobám a zdálo se, že Ildirané nemohli ztratit svého vládce a s ním i thisma, jež je všechny spojovalo, v nešťastnějším okamžiku. Příliš mnoho plánů dosáhlo kritického bodu, mezi nimi i jeho práce na Dobrosu s rozkošnou Osira'h obdařenou zvláštními schopnostmi.

Nebylo dost času!

Udru'h odložil nůž a pohlédl do zrcadla obklopeného malými megaflektory. Obličej měl pohledný, ale pohublý a ostře řezaný. Nápadné rty, brada, rysy, jež u blaženě nevědomého Jora'ha působily poklidným dojmem, byly u něj plné napětí.

Co se teď stane s Impériem?

Mág-imperátor se snažil Jora'ha učit, školil ho v politice, odhalil mu některé ze svých plánů, ale zdaleka ne všechny. Tvrdohlavý První následník se rozzuřil, když se dozvěděl pravdu — pravdu, kterou mohl celou dobu tušit, kdyby prostě jen věnoval pozornost dějinám a jasným náznakům kolem sebe. Jora'h ale odmítal přijmout fakta, nezbytné činy vykonané v nejlepším zájmu ildiranské rasy. A teď se měl stát vládcem Impéria.

Copak mohl mít dobroský místodržící ke svému staršímu bratru důvěru?

Musel však věřit, že Mág-imperátor by nesvěřil ildiranskou říši někomu, koho by nepovažoval za schopného zhostit se tohoto úkolu. Na druhou stranu si Udru'h také pamatoval, jak nemocný jeho otec byl. Co když strašlivá bolest a rozklad těla oslabily jeho odhodlání a zamlžily mysl?

Teď Mág-imperátor zemřel a thisma zmizelo. Bratři byli od sebe navzájem odděleni a nedokázali vnímat myšlenky toho druhého. Dobroskému místodržícímu nezbylo než doufat, že společně s thismatem přejde na Jora'ha veškeré pochopení a porozumění — a také přijetí. Musí!

Přesto — třebaže jeho bratr všemu porozumí, nemusí s tím nezbytně souhlasit. Jako nový Mág-imperátor bude moci vydat jakýkoliv příkaz — a obrátit vniveč celá staletí plánování a šlechtitelské práce. To by bylo ze všeho nejhorší.

Pokud má Jora'h k chovnému programu takový odpor, co mu zabrání potrestat Dobros a jeho místodržícího? Jora'h byl schopen všechno zničit, a to jen pro svou hloupou fantaskní lásku k lidské zelené kněžce, jejíž genetická výbava jim poskytla klíč ke zplození zbraně, živoucího spojovacího článku, jenž je mohl před hydrogy zachránit všechny.

Takovýmito pochmurnými myšlenkami se zabýval, zatímco se oblékal do zřídkakdy nošeného formálního šatu. Zamračený Udru'h na sebe opět pohlédl do zrcadla. Dával přednost prostým šatům, protože měl neustále mnoho práce, zatímco jeho zraněný bratr, hyrillský místodržící, miloval přepychové oděvy, jimiž se mohl honosit na banketech a oslavách. Udru'h přenechával zábavu ostatním — on sám na něco takového neměl čas.

Bohužel bylo několik ceremonií, kterých se zúčastnit musel. Pohřbu svého otce, uložení jeho zářících kostí do ossuaria a nakonec Jora'hova obřadu, během nějž převezme moc… Místodržící neobdrželi žádnou výzvu, všichni však věděli, že se musí okamžitě odebrat do Hranolového paláce na Ildiru. Udru'h zanechá malou Osira'h a chovný program chvíli bez dozoru, protože neměl jinou možnost.

Neměl jinou možnost…

Ovšem teď, poté co se telepatická sít roztrhla, dostal nečekanou příležitost jak realizovat tajný plán a skrýt jej dokonce i před Jora'hem, pokud by to bylo nutné…

Když Udru'h opustil své pokoje, cítil se osamělý, sklíčený a plný úzkosti, nebyl schopen zahlédnout ani záblesk Věčného jasu, jeho základní přesvědčení však zůstalo neotřesené. Jestliže nemohl důvěřovat svému bratrovi, že přijme nepříjemná, ale nezbytná rozhodnutí, nezbylo, než aby je učinil sám.

Povolal strážné do svého paláce a dal jim jasné rozkazy, co mají provést během jeho nepřítomnosti. Nira Khaliová mohla způsobit vážné potíže, stejně jako vrak Burtona. Udru'h nesměl připustit, aby ji jeho bratr získal zpět. Všechno by se tím zmařilo.

123 OSIRA'H

Telepatické volání bylo tak silné, že zasáhlo malou holčičku přímo do srdce, vyplnilo její mysl a probudilo ji ze spánku uprostřed nejpoklidnější části dobroské noci.

Osira'h se cítila vyčerpaná a osamělá. Po otřesu doprovázejícím smrt Mága-imperátora dobroský místodržící spěšně odcestoval na Ildiru a zanechal rozkaz, aby s ní školitelé pracovali pilněji než kdy dřív. „Nevíme, kolik času nám ještě zbývá. Osira'h musí být připravená převzít svou odpovědnost."

Avšak v noci, když zůstala v paláci místodržícího sama, v ní toužebné volání vzbudilo hluboký stesk. Byl to hlas krve, lásky a důvěry, zcela odlišný od všeho, co jí její vyvinuté telepatické schopnosti doposud ukázaly. Pocítila přítomnost té druhé bytosti už dříve, docela nedávno, v době nejhorších požárů, dobroský místodržící ji však sledoval příliš bedlivě, nedopřával holčičce čas nezbytný k tomu, aby pátrala a zkoumala.

Teď, když třpytivá síť thismatu zmizela, byla Osira'h schopná jasněji vidět a vnímat ostatní stezky. Podivný vzkaz byl hlasitější, srozumitelnější. Probudil v ní nejzasutější vzpomínky na něco velmi dávného — ruce, které ji držely, laskaly…

Jako zvuk vzdáleného hromu přišel ten podivný pocit znovu a vábil Osira'h způsobem, jenž dosud nepoznala.

Osira'h nemohla prostě počkat a zeptat se na tu věc místodržícího, až se vrátí z pohřbu a nástupnického obřadu konaného na Ildiře. Musela nalézt odpověď sama. Teď hned. Musela zjistit, co je to… kdo je tam venku.

Holčička použila k vyřešení mentální techniky, které ji naučil Udru'h a její školitelé. Teď Osira'h potřebovala své schopnosti víc než kdy jindy. Sebrala veškeré telepatické síly, jež zdědila po svých rozdílných rodičích — schopnost užívat thisma vtištěnou do ildiranských genů a užívání telinku, které jí předala lidská zelená kněžka. Jen ona byla schopná ovládat tuto spojenou sílu.

Obklopená uklidňující září megaflektorů se Osira'h posadila na své posteli, rozhlédla se po jasně osvětleném pokoji a pak upřela svůj zrak do temnoty za okny. Tam venku… Následovala volání, cítila touhu — blízkou, osobní…

Přicházely z chovného tábora, zřetelné, jasné. Někdo nacházející se docela blízko. Osoba, která se téměř vzdala naděje.

Osira'h přistoupila k oknu; na osvětleném prostranství však toho viděla jen málo. Bezpečnostní světla zářila mezi baráky a zaháněla sebemenší náznak noci. Musela vyjít ven a podívat se. Ta osoba po něčem toužila tak mocně, že dokázala tahat za struny dívčina srdce, jako by to byly opratě.

Před odjezdem jí dobroský místodržící přísně zakázal opouštět palác, zakázal jí vycházet do tábora. Osira'h, celá rozechvělá nečekanou svobodou, se však rozhodla po svém. Rychle se oblékla do prostého šatu, tiše proklouzla kolem strážných a vyběhla do ozářených ulic.

Nad hlavou jí zářily hvězdy jako diamanty na černém sametu, myriády drobných světélek. Nahromaděný popel a saze z nedávných stepních požárů se usadily v prolukách mezi domy, zatímco kráčela vpřed, pach spáleniny ji lechtal v nose. V chovném komplexu nebylo mnoho stráží a všechny lidské rodiny se už dávno uložily ke spánku ve společných barácích. Osira'h se snadno vyhnula případným zvědavým pohledům.

Nikdy nezpochybňovala to, co se dělo v chovném táboře. Místodržící ji ujistil, že to všechno je nezbytné a že ona sama je vyvrcholením mnoha generací výzkumů a genetických pokusů. Ostatně, její schopnosti ospravedlňovaly vše.

Teď Osira'h spatřila obrys ženy skrývající se v rohu ohrady. Zaváhala, na okamžik ji přepadl strach. Z neznámé vyzařovaly pocity, zřetelné a neobvyklé — tělo měla unavené, hlava ji bolela od pláče. Oči měla zarudlé, jak upřeně hleděla na palác místodržícího a pátrala po ní, po Osira'h.

Jakmile se holčička přiblížila, pocítila spojení s touto zajatkyní…, s touto lidskou ženou.

Se svou matkou!

Osira'h strnula, když do ní udeřilo poznání a myšlenky vyzařující z ženy se zelenou pletí, která žila za plotem, pracovala, pářila se s členy různých ildiranských kruhů a rodila další děti.

Dívka se vrhla kupředu, stejně tak zmatená jako nadšená. Její matka byla drobná a šlachovitá, oči měla vyděšené a podkreslené stíny, tváře propadlé — ale její pohled se rozzářil jako ranní úsvit,

sotva holčičku spatřila. „Moje Princezno! Dceruško!“ Slzy jí vhrkly do očí, když Osira'h přistoupila k plotu.

„Proč jsi tam?“ zeptala se Osira'h. „Jsi moje matka. Neměla bys žít v chovných barácích. Proč nepomáháš při mém výcviku, společně s místodržícím?“

Nira protáhla mozolnatou zelenou dlaň skrz pletivo, aby pohladila svou dcerku po tváři. „Jsi tak krásná…, moje holčičko. Jora'h by na tebe byl pyšný.“ Pak opět posmutněla. „Nejspíš ani neví, že má dceru.“

„Byla jsem zplozena, abych zachránila ildiranské Impérium.“

„Ne. Byla jsi počata z lásky, ale pak mě zajali a zavřeli v táboře. Mohla jsem si tě nechat jen několik měsíců, dokud jsi byla děťátko… a pak mi tě ukradli. Chtěla jsem být s tebou, ale drželi mě tady a dělali mi… strašlivé věci. Podvedli tě.“

„To není pravda!“ řekla Osira'h. „Nerozumíš tomu.“

Když Nira polaskala dívčino druhé líčko, její tvář se pohnula v sotva znatelném, ale upřímném úsměvu. Osira'h cítila, jak spojení mezi nimi sílí, viděla ozvěny myšlenek a bolestné vzpomínky, jež nebyly její. „Samozřejmě že rozumím, moje holčičko. Ale místodržící ti říká jen to, co podle něj vědět máš, rozhodně ne pravdu. Ne celou pravdu. Jsi jeho nástroj, jeho kořist.“

Osira'h pocítila vzdor a zlost. Její telepatické schopnosti se u ní dosud nikdy neprojevily tak silně jako teď — a přesto netoužila po poznání. „Mým úkolem je zachránit ildiranské Impérium! Já jsem jediná, kdo může navázat spojení s hydrogy a nastolit trvalý mír.“

Nira se tvářila pochybovačně. Temné linie tetování na jejím obličeji vypadaly jako jizvy. „Mír mezi lidmi, Ildirany a hydrogy? Nebo jen spojenectví, jež má zachránit Impérium na úkor mé rasy?“ Zavrtěla hlavou. „Proč ti to říkám? Jsi ještě dítě. Nemůžeš to pochopit.“

„Ano, mohu! Mám za sebou roky vzdělávání pod vedením těch nejlepších učitelů. Mou mysl cvičili ti nejtalentovanější odborníci. Místodržící říká, že úroveň mé inteligence, vědění a zralosti odpovídá nejméně dvojnásobku mého věku. A tak to musí být, neboť času je málo.“ Znělo to, jako by opakovala naučené fráze.

Nira sklonila hlavu, zklamaná a zachmuřená. „Je mi to líto, Osira'h! Když jsem zjistila, že jsem těhotná, věděla jsem, že tě První

následník bude chtít vychovávat v Hranolovém paláci. Nikdy jsem si však nemyslela, že budeš připravena o dětství a takovýmto způsobem zneužívána. Ach, jak strašlivý osud! A ty ani nevíš, jaké strašlivé věcí se ti staly a proč.“

Osira'h cítila, že jí matka nelže, přesto však stále nebyla připravená uvěřit tomu, co Nira řekla, či zpochybnit vše, co ji naučil místodržící. Hlas jí zakolísal. „Ale já jsem… největší naděje Mága-imperátora.“

„Pak mě tedy poslouchej, Osira'h! Pokud máš plnit takovouto důležitou roli, měla bys chápat následky všech svých činů. Jestliže jsi opravdu spasitelkou Ildiranů, nedovol, aby ses stala bezduchým vojákem plnícím rozkazy těch, kteří před tebou skrývají tajemství.“

Osira'h protáhla malou ručku skrz pletivo; váhala sice, ale přiměla se k tomu. „Jsem připravená vyslechnout některé z tvých myšlenek. Dovol…, dovol mi spatřit je všechny!“

Nira zamžikala. „Dokážeš ode mě čerpat informace? Přímo?“

„Řekla bych, že mám tu schopnost. Částečně po tobě, zčásti po svém otci.“

Žena se zvláštně usmála. „Řekla bych, že to bude podobné jako napojit se na síť světolesa… Ale nemáme tady žádnou ratolest, která by nám pomohla. Pouto mezi matkou a dcerou bude muset stačit.“

Osira'h se dotkla pokožky své matky, jejího obočí, spánků. „Bude to něco jiného, než mě učili, ale to místodržící vždycky chtěl — abych objevovala neobvyklé způsoby komunikace.“ Zhluboka se nadechla a pak promluvila, jako by pronášela mantru: „Nechť vědomosti, vzpomínky a informace uložené v tvé mysli jsou jako chladná voda a já nechť jsem jako žíznivá houba! Dovol mi poznat pravdu ve svém srdci, aby se stala také mou pravdou.“

Jako by se bála, že si to holčička rozmyslí, uchopila Nira svou dceru za ruku a pevně si ji přitiskla k lebce. Zelená kněžka otevřela svou mysl, vylila všechny své vzpomínky a myšlenky — a Osira'h se jim otevřela.

Jakmile příval začal, Osira'h nemohla odolat a přímo hltala detaily: první vzpomínky na Jora'ha, nádherné chvíle, které její otec a Nira strávili v Hranolovém paláci. Dívenka toužila po informacích o Ildiře, ale dobroský místodržící jí je vždy odpíral, tvrdil, že nejsou důležité.

Osira'h viděla lásku, kterou její otec a Nira sdíleli, slyšela přísahy, které si dali… A konečně pochopila proradnost Mága-imperátora a dobroského místodržícího. Zavraždili starou Otemu, protože už nebyla v plodném věku. Zavřeli Niru v temné cele, drželi ji v izolaci, dokud nezjistili, že je těhotná a nosí dítě Prvního následníka — Osira'h. A poté, co svou dcerku v pořádku porodila a několik měsíců o ni láskyplně pečovala, jí dítě ukradli, aby ji vychovali podle svého.

Osira'h teď nenasytně hltala další a další děsivé vzpomínky na opakovaná znásilnění a nechtěná těhotenství. Holčička náhle spatřila pravdu skrývající se za všemi slovy, jež jí kdy Udru'h řekl, třebaže si ji nepřála znát.

A zakusila také radost služby světolesu, vzrušení doprovázející napojení na inteligentní síť, spatřila nádherné věci, jež Nira viděla na Theronu a v Mijistře. A nakonec poznala lásku a štěstí, jež kdysi její matka zažila, a pochopila, co vše její matka ztratila, když se stala zajatkyní na Dobrosu, pokusným zvířetem místodržícího.

Poté, co myšlenky konečně dozněly a proměnily se v pouhou ozvěnu v její mysli, Osira'h věděla vše, co její matka, všechno, čím žila a na co myslela. Každé poznání jí otřáslo jako dunění hromu.

Ildiranští vládci nebyli obdivuhodní hrdinové, kterým ji učili sloužit. Její úkol spojit se s hydrogy a zachránit Impérium nebyl altruistický plán dobroského místodržícího, jak jí vždycky tvrdil.

Nira se, zcela vyčerpaná, svezla na kolena, na tváři ale měla sotva znatelný úsměv úlevy, že konečně mohla udělat tak důležitou věc. Osira'h tam stála ohromená, její ruce pořád lehce spočívaly na matčině hlavě.

Než mohla dívenka cokoliv říci, její matka náhle zalapala po dechu a odtáhla se. Osira'h na její tváři spatřila strach. Otočila se.

Na jasně osvětlené ulici se objevily dvě mohutné postavy strážných mířících do šera, kde se u plotu choulila Osira'h se svou matkou. „Niro Khaliová, přišli jsme pro tebe," řekl jeden z vojáků. „Místodržící nám dal přísné rozkazy."

Třetí strážný se blížil z druhé strany a cíleně kráčel k malé holčičce. „Osira'h, nesmíš opouštět palác bez doprovodu. Je to nebezpečné. Mohlo by se ti něco stát. Teď tě odvedu zpátky."

Holčička se hbitě otočila a vzdorně pohlédla hřmotnému vojáku do očí. „Jsem v pořádku. Co by mi mohlo na Dobrosu hrozit?“

Strážný ji vzal za ruku. „Nežádáme místodržícího o vysvětlení. A ty bys taky neměla.“ Odtáhl Osira'h od matky a zbylí dva strážní uchopili Niru za drobná zápěstí. Žena se zelenou kůží se nezpěčovala.

„Nechtějí na pokoji!“ Protože teď mnohé věci pochopila, instinkt Osira'h velel neprozradit, co všechno ví a kým pro ni Nira je. „Neubližujte jí!“

„Řídíme se rozkazy místodržícího.“

Zatímco muži z vojenského kruhu táhli Niru pryč, volala na Osira'h: „Nezapomeň… Hlavně nezapomeň!“

Bez jediného slova spěchal strážný s Osira'h zpátky osvětlenými ulicemi k vysokému zářícímu paláci. Ačkoliv už teď svou matku neviděla, stále ve své mysli slyšela ozvěny spojení. Srdce jí bušilo strachem; vlastním i Niřiným; cítila odevzdanost v matčině srdci. Zelená kněžka se začala vzpírat, téměř se jí podařilo osvobodit…

Pak, zcela náhle přišla bolest, jakou si holčička nedokázala představit. Ledový bodec jí pronikl hrudí a ona zalapala po dechu. Osira'h se zapotácela. Uslyšela vzdálený drsný výkřik bolesti a pak mlaskavé zvuky dopadajících úderů.

Přesně jako to udělali s velvyslankyní Otemou! Docela jistě!

Rozrušená Osira'h nečekaně vytrhla svou ručku ze sevření strážného a rozběhla se zpátky k ohradě. „Přestaňte! Co jste to udělali?“ Běžela rychleji než kdykoliv v životě, a když dorazila k pletivu ohraničujícímu tábor, uviděla strážné, jak odvlékají bezvládné zelené tělo její matky do jednoho z výzkumných baráků. V záři světel viděla, jak po její bezvlasé zelené lebce stéká jasně rudá krev.

Už nevnímala žádné matčiny myšlenky, necítila vůbec nic.

Osira'h vykřikla a pokusila se prodrat úzkou škvírou v pletivu, strážný, který ji pronásledoval, ji ale zadržel. Dívka se k němu prudce otočila. „Co jí udělali? Proč jí ublížili?“

„Pokoušela se utéct,“ řekl strážný, zatímco ostatní dál táhli ženino tělo do ústraní. „Místodržící nás varoval, že se o to pokusí. Nira Khaliová představuje hrozbu.“

„Hrozbu pro co?“ chtěla vědět Osira'h.

„Pro všechno.“

Když Nira zemřela, místo, které v dívčině srdci vyplňovalo její bytí, bylo náhle prázdné. Osira'h cítila ztrátu, matka jí však předala všechny své myšlenky a dívka si je uložila v mysli, takže věděla, jakému nebezpečí by musela čelit, kdyby se místodržící Udru'h nebo kdokoliv jiný dozvěděl, co zjistila.

Musela si uchovat své tajemství, dokud se nerozhodne, co si počít dál, nebo se nedozví víc.

Osira'h se musela se svou matkou rozloučit, sotva se s ní poprvé setkala. Žena, jež pro ni byla tak dlouho cizinkou, jí ale dala víc než život. Probudila v dívčině srdci pravdu, odkryla lži jejích učitelů. Mohly snad být všechny ty věci, jež poznala — skutečnosti týkající se samotné její existence — skrz naskrz vylhané?

Osira'h rychle spolkla žal a skryla své city za dětinské žvatlání. „Chtěla jsem se jí zeptat, proč má tak zelenou a zvláštní kůži,“ řekla a pohlédla do zvířecí tváře strážného, zatímco ji stroze odváděl zpátky do paláce. „Nic víc.“

Strážný jí odpověděl: „S tím si nelámej hlavu!“

Děkuji ti, matko, pomyslela si. Děkuji ti za vše.

Ačkoliv Osira'h měla tělo šestiletého děvčátka, ve své předčasně vyzrálé mysli uchovávala rozsáhlé vědomosti. Byla teď silnější o tajemství a plány, poznané i vlastní.

Zatímco s ní strážný kráčel zpět k paláci místodržícího, v hlavě jí vířily myšlenky. Osira'h nechtěla dobroského místodržícího nenávidět, ale poznání toho, Co udělal Niře, bylo teď pevně zakotvené v její mysli. Sémě hněvu bylo zaseto a začalo klíčit.

124 KRÁL PETR

K překvapení a radosti brebentících protokolárních úředníků to vypadalo, že se král Petr o oslavy líbánek opravdově a upřímně zajímá. Ve skutečnosti se však, poté co mu Estarra sdělila své podezření ohledně královské jachty a svěřila se mu se Sareinin varováním, jen rozhodl hrát jejich hru a mít přitom oči otevřené.

S Estarrou po boku a OXem, který je věrně následoval, se král v čele průvodu pomalu vypravil k molům dávno před stanovenou dobou odjezdu. Protokolární úředníci rychle svolali zástupce médií,

kteří se radostně chopili této nenadálé příležitosti. Král a královna se na ně usmívali, dělali vše, co se od nich žádalo, a byli výjimečně ochotní.

Petr si však zdaleka nebyl jistý, zda tím Basila uchlácholí. Škody, jež napáchal, se nemohly odestát.

Doky, chodby a chodníky byly vysmýčeny, všechny stěny se leskly. Zářily dokonce i ostatní lodě v údržbových docích. Po hladině pluly bílé a červené pivoňky a naplňovaly vzduch omamnou vůní.

Král se stále poklidně a uznale usmíval, takže dělníci i pomocný personál paláce byli bez sebe štěstím. Estarra mávala lidem a tiskla se přitom k Petrovi. Oba hráli roli šťastných zamilovaných novomanželů…

Noc předtím se milovali s ještě větší vášní a citem než dřív. Políbil ji na tvář a lehce přivřená víčka, hluboce udiven vlastními emocemi a neočekávaným pocitem úlevy. Zašeptal se rty tak těsně u Estařina ucha, že každé jeho slovo bylo jako něžný polibek: „Od té chvíle, kdy mě unesli a přivedli do Paláce šepotu, jsem byl vždy podezřívavý. Neměl jsem jinou možnost než pochybovat o každém, kdo se prohlašoval za mého přítele."

Pevně ho k sobě přivinula. „Někomu věřit musíš, Petře."

„Ano, teď mám konečně pocit, že mohu." Tobě, Estarro…

Byla inteligentní a nadaná — a navíc ji, stejně jako jeho, nijak netěšilo postavení, do něhož se dostala. Zatímco ji Petr objímal, vyprávěl šeptem o svých mladších bratrech, pracovité matce a dokonce i o otci, který opustil rodinu a utekl na Ramah. Všichni byli zavražděni, jen aby k němu nevedly žádné stopy. Petr cítil, jak se jeho slzy vlhce vsakují do polštáře. Estarra ho prsty hladila po tváři, konejšila ho…

Teď stál společně s Estarrou v přístavišti a společně s ní obdivoval okázalou výzdobu. „OXi, nastup!" Petr pokynul malému compovi, který poslušně vykročil po lodní lávce.

Několik mužů stálo v pozoru na palubě jachty. Petr se otočil, aby zamával davům. Zatímco se houf nadutých činovníků chystal, že doprovodí krále a královnu na loď, Petr se dotkl prstem spodního rtu a předstíral, že ho něco právě napadlo. Obrátil se na šéfa protokolu. „Estarra a já bychom rádi nastoupili sami, abychom se tam chvíli v soukromí porozhlédli."

„Veličenstvo, to je nanejvýš neočekávané…“

Petr se na něj povzbudivě usmál. „Za pár minut můžete všichni nastoupit, slibuji. Jistě však všichni přítomní pochopí muže, který chce se svou nádhernou nevěstou strávit několik chvilek v soukromí. Během samotného průvodu už nebude na tajné polibky čas, nemám pravdu?“ Přivinul k sobě Estarru, ta se zachichotala a přitiskla se k jeho paži.

Okolostojící se usmívali a tleskali. Několik odvážnějších mužů ukrytých vzadu se dokonce odvážilo zapískat. Veřejný projev lásky působil v této napjaté době jako úlevné vydechnutí.

Petr se prosebně zadíval na šéfa protokolu. Muž se zdál znepokojen změnou plánu, ale viděl, že okolní dav nadšeně souhlasí. Byla to příležitost připsat si nějaký ten bod k dobru. „Dobře, dovolíme to…, ale jen na pár minut. Jste král, pane, a musíte dodržovat určitá očekávání ohledně vystupování na veřejnosti.“

Petr na něj se širokým úsměvem zamrkal. „Nezdržíme se tam skandálně dlouho.“

Muži sloužící na palubě seběhli po můstku a s hrdými gesty zvali krále dál. „Buďte naším hostem, králi Petře!“

„O tom nepochybuji, jestliže o mě bude pečovat někdo tak oddaný své práci, jako jste vy.“ Petr rázně vykročil a vedl svou královnu po můstku. OX už mezitím zmizel ve strojovně v podpalubí.

Petr si dal na čas. Několik mučivě dlouhých minut si prohlížel horní palubu, obdivoval praporce, vycíděné zlato a vykládané dřevo. Nakonec, před zraky všech, objal Estarru kolem pasu a přivinul ji k sobě. Potom společně zmizeli z dohledu.

V podpalubí se rozdělili a začali rychle a soustředěně otevírat skříně, prohledávat kajuty a nahlížet pod postele a stoly. „Nevíme, co tady Pellidor dělal, ale tuto loď vidělo příliš mnoho dalších lidí,“ řekl Petr. „Ať už provedl cokoliv, nebude to zjevné.“

OX mezitím na jeho příkaz prohlížel strojovnu, analyzoval systémy, zkoumal samotné soustrojí, řídicí prvky a jednotlivé součástky. Petr předtím tajně nainstaloval do už tak přeplněné paměti učitelského compa podrobné informace. OX teď znal přesné údaje o královské jachtě a věděl, jak rozpoznat případnou sabotáž.

Petr sledoval čas, věděl, že mají jen několik okamžiků.

Zvenčí slyšel radostné, dobromyslné pohvízdávání. Tiše ale naléhavě zavolal: „OXi, našel jsi už něco?“

Compo se vynořil ze strojovny. „Provedl jsem úplnou a zevrubnou prohlídku systémů jachty. Hluboko uvnitř jednoho z palivových rozvodů bylo nainstalováno nebezpečné výbušné zařízení.“

Petr věděl, že by neměl být překvapený. „Jaké?“ „Plazmatická bomba, malá ale velmi účinná. Během okamžiku by podstatnou část jachty rozmetala a s ní i všechny lidi na palubě. Nepřežili byste.“ „Basile, ty zmetku! Odpojil jsi ji?“ „Ano. Jachta je teď zcela bezpečná.“ „Díky, Oxi!“ Petrovi chvíli trvalo, než ovládl výraz své tváře.

Učitelský compo pokračoval: „Je tady jeden matoucí detail. Materiál, z něhož je to zařízení vyrobeno, vykazuje v molekulární struktuře jisté jednoznačně identifikovatelné znaky. Tento typ munice bezpochyby pochází z tulácké továrny. Celkový popis zařízení se přesně shoduje s jedním z předmětů nalezených na palubách lodí piráta Randa Sorengaarda, jež OSZ zabavily před šesti lety.“

„Tuláci?“ zeptala se Estarra. „Můj bratr si má za pár měsíců brát jejich Mluvčí. Proč by nás měli nenávidět?“ „To nebyli Tuláci,“ řekl Petr. „Ale Hanza. Použili identifikovatelnou tuláckou technologii, aby mohli zatknout nějakého ubohého obchodníka a udělat z něj obětního beránka.“ Obrátil se k OXovi. „Zadržela v poslední době Hanza nebo OSZ nějakou tuláckou loď, nebo vůči ní uplatnila neobvyklý postup?“

OX se na chvíli odmlčel, neboť prohledával databáze záznamů o aktuálních událostech. „Ano. Tulácká loď, která doručila zásoby, je teď držená na měsíční základně. Kapitán se jmenuje Denn Peroni.“

Estarra mu skočila do řeči: „To je otec Reynaldovy snoubenky!“

„A také vládce významného tuláckého klanu,“ řekl Petr. „Jaký je oficiální důvod?“

„Ten není zřejmý,“ odpověděl OX. „Zjevně nějaké chyby v dokumentaci a skladbě dodávky, kterou doručil. Prostudoval jsem však ty záznamy osobně a nevidím na nich nic neobvyklého.“

„Zatraceně! Takže ho zadržují, dokud nás nepotká tragická nehoda'. Potom najdou důkazy a obviní ho. Bezpochyby pak

‚nešťastně zahyne při pokusu o útěk'.“ Petr zaťal zuby a potřásl hlavou, jak v něm narůstal vztek. „Znám dobře Basilův postoj k řešení problémů.“

Estarra nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela. „Takže Hanza použije vykonstruované obvinění z atentátu jako záminku k vyhlášení války proti Tulákům, aby jim mohla zabavit ekti a další zásoby? Co se pak stane s ubohým Reynaldem a jeho snoubenkou?“

„Následky to bude mít na všech stranách,“ přikývl Petr. „Basil se pustí do Tuláků, protože je považuje za nepřítele, jehož může snadno porazit — v boji proti hydrogům se mu totiž nedaří. Ze stejného důvodu zakročil tak tvrdě proti Yrece. Myslíš snad, že tak malá kolonie mohla mít něco, oč by stálo za to bojovat?“

„Musíme varovat Cesčina otce,“ řekla Estarra. „Musíme ho osvobodit. Nemluvě o tom, co by se stalo, kdyby…“

„Opatrně!“ Petr zvedl ruku. „Jednu věc po druhé. Ještě pořád mám nějaký vliv jako král. Mohu udělit královskou milost.“ Na okamžik se zamyslel a potom se usmál. „Ano, oznámím, že v souladu s ‚novým duchem otevřenosti' — Basil není jediný, kdo může užívat tato slova — si má žena přeje navázat vřelejší vztahy s Tuláky, kteří se stanou součástí její rozšířené rodiny na Theronu. Řeknu, že není zapotřebí obtěžovat čestné tulácké obchodníky jako je Denn Peroni, zbytečnou byrokracií.

Udělím mu milost během naší líbánkové plavby, kdy tomu nikdo nebude věnovat přílišnou pozornost. Vlastně bych byl rád…,“ obrátil se na učitelského compa, „abys mé rozhodnutí doručil ty sám, OXi. Tvé motivy se nikdo nepokusí zpochybnit.“

Estarra ukázala prstem na starého compa. „Ale Peroni musí odletět co nejrychleji, hned poté, co ho propustí.“

„Na to mohu dohlédnout, královno Estarro,“ ujistil ho OX.

Petr opanoval výraz své tváře pomocí několika hlubokých nádechů. Objal pevně Estarra. „Už jsme tady dost dlouho. Teď musíme vyjít ven a ukázat se lidem shromážděným venku. Dokážeš si nasadit usměvavou masku, aby nikdo nepoznal, že něco víme?“

„Jestliže mě doprovází můj milující manžel, nacházím potěšení ve všem,“ odpověděla Estarra. „Neměli bychom v soukromí seznámit prezidenta s tím, co jsme zjistili? Ukládá nám o život a to mu nemůže projít, nebo snad ano? Lidé by ho roztrhali na kusy.“

Petr přimhouřil oči a chvíli to zvažoval. „Ne! V této chvíli se společně vydáme na naši nádhernou slavnostní plavbu, jak bylo dohodnuto. Uvidíme, jak se Basil zachová. Chci se mu dívat do očí ve chvíli, kdy si uvědomí, že jeho plán selhal.“ Nečekaně ji políbil, dlouze a vášnivě. „Od této chvíle však mezi námi bude válka. Musíme věřit, že lidé chtějí skutečného krále, ne šedou eminenci skrývající se za trůnem.“

125 OTEC REYNALD

Poté, co zničili veškerý život na Havraním hřadu, trvalo i hydrogům nalezení hlavního světolesa méně než dva týdny. A nikdo na Theronu na to nebyl připraven.

Doprovázen davem nedočkavých poddaných, vystoupal Otec Reynald na pohodlnou plošinu ve vrcholcích stromů, odkud mohl sledovat slavnost motýlů. Jednou za rok docházelo k hromadnému líhnutí tisíců a tisíců kukel. Pomíjivý hmyz podobný motýlům se klubal z kokonů v celých hejnech, zamával jemnými, ametystově fialkovými a safírově modrými křídly a vylétl do svého prvního a zároveň posledního slavnostního dne.

Celé tucty druhů epifytních rostlin byly přirozeně načasované tak, aby rozvinuly své květy připravené k opylení právě v době hromadného líhnutí, takže vzduch prosycovaly opojné vůně. Draví létající tvorové se v očekávání bohaté hostiny snášeli dolů, vstříc prvním hejnům stoupajících motýlů.

Mnozí Theroňané toto divadlo sledovali usazeni v propletených větvích. Stromoví tanečníci přeskakovali z jedné větve na druhou, metali salta a piruety umělecky ztvárňující vášeň prvního a zároveň posledního motýlího letu. Děti se smály a hrály si, s dokonalým citem pro rovnováhu běhaly bosé po horních větvích a snažily se motýly polapit.

Zelení kněží a akolyté vše pozorovali, ukládali si do paměti každý detail, aby posléze předávali svůj pohled světostromům. Reynaldovi prarodiče seděli na plošině vedle sebe a na ručně vyrobené nástroje hráli jakousi improvizovanou melodii.

A pak se objevili hydrogové.

Ačkoliv Reynald neměl přístup k telinku, ucítil zachvění, jež proběhlo celým světolesem. Vnímavější zelení kněží obrátili tváře vzhůru a s ústy otevřenými ve výrazu ohromené hrůzy pozorovali, jak se shůry rychle snášejí hydroské lodě s diamantovými trupy. Zastavily se nízko, děsivě troufalé, jako dravci obklučující novou oběť.

Reynaldova reakce byla rychlá a instinktivní. Zvolal tak hlasitě, aby překřičel poděšené brebentění diváků: „Všichni na zem! Schovejte se!“

Alexa pohlédla na svého nejstaršího — teď jediného přeživšího syna — a automaticky se dala do pohybu, jako by jeho příkazy poslouchala odjakživa. Popohnala skupinku dětí směrem k žebříkům a malým výtahovým plošinám. „Pojďte! Poslechněte Otce Reynalda.“

Uthair se k Reynaldovi obrátil a tiše se ho chraplavým hlasem otázal: „Bude to k něčemu dobré? Víme, čeho jsou hydrogové schopní.“

Reynald napřímil ramena a vypadal v té chvíli jako skutečný Otec. „Theron má více světostromů, než kterákoliv jiná planeta ve Spirálním rameni. Modleme se, aby nám síla a inteligence tohoto pralesa dokázala poskytnout ochranu. Pod klenbou stromů možná někteří z našich lidí přežijí.“

Stará Lia vzala svého manžela za loket. „Pojďme, nemá smysl tady stát.“ Lidé, kteří se shromáždili ke slavnosti, se začali prodírat mezi větvemi a listím a slézat po šupinatých kmenech.

Celý světoles se opět otřásl strachem a zároveň očekáváním. Větve šelestily a koruny se odíraly jedna o druhou, jako by chtěly vydat varovné zasyčení.

Zelení kněží se sténáním svírali zelené větve a čerpali z nich sílu a útěchu. „Otče Reynalde, hydrogové se objevili nad všemi kontinenty. Je to masivní útok.“

Uchopil nejbližšího kněze. „Spoj se s Nahtonem v Paláci šepotu, vyšli zprávu mé sestře Estaře na Zemi. Nebo Sarein! Řekni králi, že co nejrychleji potřebujeme bitevní lodě. Kontaktuj Rossiu a Yarroda ve skupinách OSZ. Ihned je povolej k Theronu.“ Zamžikal, neboť zoufale hledal další možnosti. „Oznam to i Tulákům, pokud můžeš.

Zjisti, jestli nám mohou nabídnout pomoc. Máme…, máme nějaké kněží v ildiranském Impériu?“

„Vyšleme zprávu na všechny strany.“ Zelený kněz zasténal zoufalstvím, když se mu nejbližší trojice lodí zastavila nad hlavou, pulzující, shromažďující energii. „Žádná pomoc se k nám však nemůže dostat včas.“

Stromy se kývaly a zmítaly jako houževnatá zvířata, vnikly svými nervům podobnými kořeny hlouběji do půdy, pevně se uchytily a připravovaly se na nejhorší.

Modrofialoví motýli, jejichž život byl i tak pomíjivý, poletovali kolem a sáli z epifytů sladký nektar. Hrozivých těles na obloze si nevšímali.

Reynald sledoval pokračující evakuaci. Většina diváků sešplhala na zem pod deštník hustých propletených větví. Doufal, že tam budou chráněni, v hloubi srdce však věděl, že proti takovému nepříteli se Theron nedokáže účinně bránit. Jako Otec theronského lidu se Reynald rozhodl sledovat útok osobně.

Hydrogové se snesli níž a začali ničit. Pod modrými elektrickými blesky a mrazivými vlnami chladu stromy padaly, jako by je svou kosou podtínala samotná smrt.

Zelení kněží kolem Reynalda vykřikli bolestí.

„Popište mi situaci na ostatních kontinentech Theronu!“ nařídil Reynald, zatímco sledoval, jak kulovité lodi bičují a pustoší světoles. Dva zelení kněží se chopili větví a čerpali zprávy od ostatních kněží na Theronu, nevinných diváků strašlivé bitvy. „Řekněte mi, co se děje na mé planetě!“

Ve vesnici u Zrcadlových jezer zelení kněží, stromoví tanečníci a ostatní obyvatelé prchali z visících červích hnízd. Pomstychtiví hydrogové, neukojitelně žízniící po ničení, se vznášeli přímo nad nimi. Vlny mrazivé mlhy se dotýkaly bujné klenby pralesa a s každým takovým polaskáním vysál smrtící chlad ze zeleně život, spálil ji a proměnil v mrtvé pahýly.

Ty nejsilnější kmeny sežehly na popel modré blesky. Dokonce ani světostromy nedokázaly načerpat z půdy dostatek síly.

Almari, mladá zelená kněžka, která Reynaldovi při jeho návštěvě vesnice nabídla sňatek, zděšeně sledovala, jak hydrogové míří k poklidným okrouhlým jezerům. Přimkla se ke kmeni

nejbližšího stromu a snažila se najít nějakou obrannou taktiku, nějakou sílu, jež by zachránila světoles a její lid. Stromy jí však nedokázaly nabídnout nic.

Jakmile se hydrogové přiblížili, papírová červí hnízda se proměnila ve smrtící pasti obalené ledem, který uvěznil oběti uvnitř. Mnoho vesničanů při bezhlavém útěku spadlo z vysokých větví. Lidé běželi hlouběji do nejhustšího lesa, prodírali se skrz nízký porost.

Almari však dál strnule stála na protějším břehu jezera.

Nejprve udeřila vlna mrazu, potom se na les obořily modré biče blesků, jež trhaly zmrzlé kmeny na drobné štěpiny. Červí hnízda spadla na zem, kde se roztříštila na ledový prach.

Almari ohromeně hleděla, jak mrazivé doteky proměnily kulaté jezero v plochu plnou rozeklaných ledových iker. Hydrogové se k ní blížili. Zelená kněžka se pak sama proměnila v zmrzlý sloup, ledovou sochu, jejíž tvář stále vyjadřovala úžas a zoufalství.

Kolem města v houbovém útesu se klenba stromů uzavřela ve snaze čelit útoku z nebes. Silné větve se propletly jako ruce sepjaté k modlitbě, překryly a vytvořily barikádu, zatímco do nich hydrogové shůry bušili. Mohutné kmeny se chvěly, ale stály pevně, prvnímu náporu mrazu a elektrických výbojů odolaly.

Reynald si zaclonil oči a sledoval další diamantovou kouli, která létala nízko nad korunami stromů, dštila mrazivé vlny a zanechávala za sebou spálenou spoušť. Uchopil oba zelené kněží. „Stromy nám musí pomoci! Pokud ne, všichni zahyneme!“

Kněží zavřeli oči a sebrali sílu nezbytnou pro to, aby opět vstoupili svou myslí do rozsáhlé sítě světolesa. „Stromy nejsou na tuto bitvu připravené…“

„Nikdo z nás, ale i přesto musíme bojovat. Život má moc povzbudit další život.“ Jak se zdálo, světoles propadl zoufalství a vzdal se, Reynald se s tím však odmítl smířit. „Celá staletí jsme na ně mluvili, předčítali jsme jim, stromy nás už musí trochu znát.“

Oba zelení kněží zavřeli oči, soustředili se a vyslali své myšlenky hluboko do zraněné lesní sítě. Společně vyvolali sílu ukrytou hluboko v kořenech a nasměrovali ji vzhůru, do kmenů a šepotajících listů. Reynald viděl, že se jim šlachy na krku napínají námahou, obličeje měli zkřivené, jak se snažili přimět světoles k zoufalému odporu.

Zatímco nejbližší hydroská loď dál rozsévala zkázu, Reynald si povšiml pohybu v lese pod ní. Mohutné kmeny rozštěpené mrazem byly vzápětí pohlceny vlnou znovuzrození zaplavující poničená místa jako zelený příliv. Už ve chvíli, kdy staré stromy zčernaly a začaly padat, vyrazil z pokroucených rozdrásaných kmenů gejzír nových zelených listů, jež nahradily ty potrhané a zhnědlé.

Výbuch svěží zeleně vypadal jako děsivě zrychlený film oslavující nespoutanou plodnost. Nový, jasně zelený porost na chvíli zacelil rány způsobené hydrogy jako čerstvá, nápadná jizva. Houževnatě rostoucí zeleň zastřela černé šrámy a snažila se držet krok s ničením.

Hydroské lodě pokračovaly, zjevně lhostejné k malým úsekům lesa uzdravujícím se po každém mrzačícím úderu.

Reynald měl chuť zajásat. Povzbuzen tímto projevem životní síly, jiskrou naděje, zavolal na zelené knězi, aby pokračovali, ti ale sotva stáli na nohou, viditelně vyčerpaní. „Nestačí to! Takhle nemůžeme pokračovat.“

Reynald pohlédl směrem k nejhustší, nejzelenější části lesního koberce, která momentálně nebyla ohrožena. Některé stromy, chvějící se jako by v sobě soustředily energii načerpanou z miliard listů, klesly k zemi. Samy se poskládaly do ústřední mohyly, živého opevněného útočiště, ovinutého větvemi, s kořeny pevně zapuštěnými do země. Hromové rány padajících kmenů se rozléhaly oblohou i ve chvíli, kdy hydrogové pokračovali ve svém útoku.

Reynald to upřeně pozoroval. Napadlo ho, že světoles chrání malé jádro sebe sama… a připravuje se na nejhorší. Propletené větve se zdály houževnaté jako ze železa. Copak se už mohutné stromy vzdaly? A jak by mohlo toto malé útočiště ochránit alespoň část jeho lidu!

Kulovité hydroské lodě útočily znovu a znovu, křižovaly sem a tam a náhodně rozsévaly zkázu. Vypadalo to, že nemají jiný úmysl, než zničit všechny světostromy. Rozsáhlé úseky zranitelného světolesa už byly spáleny mrazem. Tolik stromů, tolik životů! Celé pásy krajiny teď vyplňovaly zhroucené trosky.

Reynald viděl, že se vše stále jen zhoršuje, vteřinu po vteřině. Ačkoliv si na svém vyvýšeném místě připadal nápadný a zranitelný, věděl, že Theroňané na zemi umírají po celé planetě právě tak rychle

jako ti ve vrcholcích stromů. Světoles a vše, co v něm žilo, bylo vyhlazováno, miliony lidí vražděny.

On ani les se tomu nedokázali postavit.

126 ADAR K0Ri'NH

„Ildirané musí dosáhnout vítězství," řekl adar Kori'nh okleštěné posádce kohorty, kterou si přivlastnil. Toto byli jeho bojovníci…, jeho hrdinové. Podvědomě si přejel dlaní po drsném štětinatém povrchu své oholené lebky. „Teď je potřebujeme víc než kdy jindy."

Tyto válečné lodě byly nejskvělejšími plavidly Sluneční flotily, vybavené nejúčinnějšími zbraněmi, jaké kdy Impérium vytvořilo, vyzdobené okázalými solárními pásy a plachtami zářícími při každé změně kurzu. Věděl, že by pro tuto misi snadno získal desetkrát tolik dobrovolníků. Nejen on se užíral pocitem bezmoci vůči nepříteli.

Všechno bylo připraveno a teď záleželo jen na něm, zda vynaložené úsilí přinese ovoce.

Všichni Ildirané, omráčeni ztrátou Mága-imperátora, se cítili vykořenění, včetně Kori'nha samotného. Zanedlouho, pravděpodobně už příští den, se vlády ujme První následník Jora'h, opět spojí síť duchovních vláken a načrtne ostatním stezky, jež spatří ve Věčném světle.

Ale Kori'nh byl vrchním velitelem Sluneční flotily a měl své vlastní představy o způsobu vedení války. Teď, konečně osvobozen z pout thismatu, mohl své ideje proměnit v činy.

„Plnou rychlostí k soustavě Qronhy!" nařídil, a devětačtyřicet lodí se seřadilo do dokonalé bojové formace. „Teď je řada na nás, abychom bojovali s hydrogy a zničili je."

Posádka zajásala, šťastná že ho může v této bolestné a nejisté době následovat. Adar hrdě stál ve velícím jádru bitevní lodi qula Bore'nha. Opět si ozdobil uniformu všemi skvostnými medailemi, vyznamenáními i šňůrami, jež mu kdy Mág-imperátorudělil. Ano, takto chtěl být připomínán v příbězích.

„Dnes všichni získáme nesmrtelnost v Sáze sedmi sluncí."

V jádru systému Qronhy, nedaleko Ildiry, obíhala malá žlutá hvězda tak blízko kolem ústředního červeného obra, že gravitace větší hvězdy odsávala svému společníkovi hmotu. Qronha 3 je obří plynná planeta soustavy, a dříve hostila nejstarší těžní komplex ildiranského Impéria. Ačkoliv Tuláci na jiných místech těžbu ekti převzali, zařízení u Qronhy 3 zůstávalo symbolickou baštou ildiranské rasy. Tím, že hydrogové zničili tuto továrnu a zabili přitom tisíce dělníků, vyhlásili válku také Impériu.

Teď byla řada na Sluneční flotile, aby vedla překvapivý útok — přímo na místě, kde konflikt začal.

Plynný obr se před kohortou, jež zpomalila a chystala se k boji, nadouval jako puchýř.

„Hydrogové jsou někde tam dole," řekl Kori'nh. Qul Bore'nh stál po jeho boku, připraven vydat standardní operační rozkazy. Septorové velící skupinám po sedmi lodích chystali své zbraně.

„Musíme je najít a zničit. Ukážeme hydrogům a našim vlastním lidem, že to je možné," pokračoval adar. „Žádný důstojník ještě nikdy neměl významnější povinnost."

Kori'nh se zhluboka nadechl a soustředil své myšlenky. Za nepřítomnosti thismatu se jeho myslí stále dutě rozléhala prázdnota. Jakmile Jora'h thisma spojí, adar Kori'nh už nebude moci jednat sám za sebe. Věděl, že má málo času. Jeho bitevníky musí udeřit ihned.

Kori'nh nařídil svým lodím, aby klesaly vnější atmosférou do teplejších, hustších hlubin. Během první bitvy, jež se zde odehrála, Ildirané dosáhli jen jednoho malého vítězství… To jim ale ukázalo cestu.

Tentokrát chtěl adar dokázat víc.

Zatímco letěli kupředu, Kori'nh myslel na velkou bitvu z pozemských dějin: na porážku nadaného, ale nakonec neúspěšného generála jménem Napoleon u Waterloo.

„Zachovejte ostražitost a buďte v hotovosti!"

Kohorta pronikala skrz rezivě zbarvené pruhy mraků, šedivé závoje a žlutou mlhu. Nebem se rozléhal dunivý zvuk způsobený rychlým sestupem.

Kori'nh nařídil svým bitevníkům, aby vysílaly ráznou, výhružnou zprávu: „Hydrogové, zabíráme tuto planetu ve jménu ildiranského Impéria. Žádáme, abyste ji okamžitě opustili."

Qul Bore'nh se ve velícím jádru obrátil na svého nadřízeného: „Adare, očekáváš rychlou kapitulaci nepřítele?“

„Vůbec ne,“ odpověděl mu Kori’nh s kamenným obličejem. „Chci jej vyprovokovat.“

Zatímco křižovali atmosférou, nařídil všem devětačtyřiceti lodím, aby udržovaly formaci, ale zachovaly přitom maximální možné standardní rozestupy. Výzvědné šípy se rozptýlily mezi mlžnými vzdušnými proudy a nazpět předávaly získané informace.

Jakmile se kulovité hydroské lodi konečně objevily, Korin'h byl připraven; dokonce v té chvíli pocítil úlevu. Teď to začne. „Napadněte nepřítele!“

Ildiranské bitevní lodi obklopila oslnivá hradba kinetických střel a vysokoenergetických řezných paprsků, jimiž zasypaly nepřátelská plavidla. Ionizační záblesky a šířící se oblaka dýmu proměnily oblačné bojiště v matoucí změť signálů a cílů. Senzorická zpětná vazba začala selhávat.

Hydrogové s odvetou neváhali, jedna loď za druhou zasršela salvami modrých elektrických blesků.

Korin'h v přestřelce několik minut pokračoval, aby z hlubin přivábil další hydroské lodě. Když však nepřátelská palba poškodila motory jednoho z jeho bitevníků, věděl, že je na čase změnit taktiku.

„Nastal okamžik vyvrcholení našeho slavného příběhu,“ odvysílal adar zbytku kohorty. „Máme celou kohortu bitevních lodí, z nichž každá je připravená zasadit ochromující ránu nepřátelům ildiranského Impéria. Naše vítězství spočívá v tom, že ukážeme, čeho lze dosáhnout.“ Obrátil se k důstojníkovi po svém boku. „Qule Bore'nhu, vydejte rozkazy!“

Operační velitel promluvil klidným hlasem: „Všem septorům — rozdělte si cíle. Můžeme zničit devětačtyřicet našich nepřátel. Snažte se, ať každá z vašich lodí uspěje.“ Z bitevních lodí se mu vzápětí dostalo briskního potvrzení. „Obsluhám strojoven: vyvolejte kritické přetížení v reaktorech mezihvězdného pohonu!“

Kori’nh sevřel pažení velitelského stanoviště a rozhlédl se kolem sebe. Vnímal pochmurné odhodlání posádky. Cítili se poražení, teď ale konečně viděli příležitost k náležité odvetě.

Jedné kohortě průzkumných šípů vydal adar přísný rozkaz: malé lodě se měly zdržet boje a zůstat v bezpečí, aby mohly tuto

významnou bitvu zaznamenat. Poté okamžitě zamíří na Ildiru a popíšou novému Mágu-imperátorovi, čeho Sluneční flotila u Qronhy 3 dosáhla.

Kori'nh odvysílal posádkám bitevníků poslední důležitá, hrdá slova: „Tady a teď si navždy vysloužíme místo v naší Sáze. Může Ildiran toužit po vznešenějším konci?“

Za jeho zády řval přetížený mezihvězdný pohon, jak se v reaktorech hromadila síla supernovy. Ve velitelském jádru už v té chvíli bylo dusivé horko.

Jedna hydroská koule za druhou se hnala proti nim. „Nechť nepřítel pozná svou vlastní pošetilost,“ zamumlal.

Na obrazovce zachycující cíle sledoval, jak první mohutný bitevník, kužely motorů na zádi rozžhavené doběla, narazil do čelní hydroské lodi jako kladivo do kovadliny. Obě plavidla, ildiranské i hydroské, zmizela ve výbuchu záře tak jasné, že na okamžik oslepila čelní senzory vlajkové lodi. Jako dveře otevřené do vyšší dimenze Věčného světla. Všichni to viděli.

O něco výš, na pravoboku, další výbuch novy smetl druhou hydroskou loď. Nepřítel dosud nepochopil Kori'nhův ničivý záměr. „Tentokrát jsme překvapili my je!“

Jeho loď se vrhla kupředu a Kori'nh ani nemrkal, jen strnule zíral na oblaka míhající se kolem přídě. Kulovité plavidlo, jež si zvolil za cíl, letělo přímo proti nim ohromné, geometricky dokonalé těleso. Adar spatřil průsvitný trup a složité město, uzavřené do zdánlivě neproniknutelné skořápky.

Bore'nh se k němu otočil. „Už jen několik vteřin, adare!“

Kori'nh se díval, jak nepřátelská loď roste a přibližuje se stále rychleji. Mezi pyramidálními výběžky přeskakovaly blesky, jeho vlastní plavidlo však už letělo příliš rychle, aby mohlo být vychýleno z kurzu. Motory už téměř dosáhly bodu přetížení.

Nic je nemohlo zastavit.

V posledním okamžiku si dopřál nepatrný úsměv, jímž smyl veškeré pochybnosti a zklamání své vojenské kariéry. Toto bylo dokonalé.

Bitevník udeřil do obrovité koule právě ve chvíli, kdy už reaktory nebyly schopné unést hromadící se energii. Kori'nh měl oči

otevřené v okamžiku, kdy celý vesmír pohltil výbuch oslnivě bílého světla.

127 SAREIN

Sarein stojící na vyhlídkové tribuně zbudované pro tolik očekávanou líbánkovou slavnost cítila nadšení všech přítomných — s výjimkou Basila Wenceslase po svém boku. Prezident se zdál roztržitější než kdy jindy, pohled měl zastřený, odpovídal úsečně.

„Co se děje?“ zeptala se tiše a dál se přitom usmívala pro případ, že by ji někdo pozoroval. Trubky zahrály fanfáru odvozenou od snadno zapamatovatelného motivu ze svatební symfonie složené pro Estarru a Petra. Hudbu podkresloval neustálý, nadšený hukot davů.

Prezident na ni pohlédl a stěží přitom ovládal podmračený výraz, jako by mu její přítomnost vadila. Sarein na malý okamžik připadal jako někdo cizí. Nakonec řekl: „Některé problémy se vůbec neměly objevit. My všichni bychom měli tvořit jeden tým směřující ke stejnému cíli, přesto polovina našich selhání pramení ze slabostí v našem vlastním táboře.“ Obrátil se zpět ke Královskému kanálu. „To je neomluvitelné.“

Vyhlídkové vzducholodi s VIP návštěvníky kroužily nad Palácem šepotu a skýtaly velkolepý pohled na zvolna tekoucí kanál, který se vinul celé kilometry kolem Palácové čtvrti. Hlasatelé oznámili, že slavnostní jachta a její doprovod jsou připravené k vyplutí.

Veškeré volné prostranství bylo posázeno kapradím a květinami. Zahradníci se na Estařinu počest obzvlášť snažili, aby veškerá zeleň působila svěže a šťavnatě. Chtěli, aby se jejich mladá královna z Theronu cítila jako doma.

Prodavači pamlsků a suvenýrů se proplétali mezi lidmi, rozestavovali své krámky a nabízeli zboží. Zástupci paláce rozhazovali z levitačních plošin hrsti pamětních mincí, na jejichž rubu byla vyobrazena tvář Petra a Estarry, a na líci Země v soustředných kruzích — symbol Hanzy.

Starý vousatý arcipáter Sjednocení, jehož tvář zachycovaly obrazovky rozmístěné kolem celého náměstí, opět požehnal královskému páru a vyzval k zahájení oslav.

Štíhlé vojenské kluzáky s řevem projížděly kanálem sem a tam a prováděly poslední bezpečnostní kontrolu, přestože přítomní už byli prohlédnuti a vše, co se jen vzdáleně podobalo zbrani, odstraněno a deaktivováno. Toto však nebyli pouze vojáci — se svými plavidly předváděli akrobatické kousky a rozstřikovali vodu do úchvatných gejzírů.

Sarein přistoupila k Basilovi. Upřeně hleděl na kanál, k paláci, odkud právě vyplouvala královská jachta, jejíž třepotající se stuhy a praporce duhově zářily, ani nepohlédl.

Král Petr a královna Estarra, oblečení do svých nejskvostnějších šatů, stáli na přídi a hrdě mávali. Když se královská jachta přiblížila, dav začal hvízdat a tleskat. Sarein pocítila rozechvělé vzrušení z veřejného přijetí a upřímného obdivu, jichž se dostalo její sestře a Petrovi. Občané Hanzy se semkli k podpoře svého krále, jako by očekávali nějaký zázrak. Milovaný starý král Frederick zemřel na samém počátku této války a lidé teď vzhlíželi ke králi Petrovi jako ke svému zachránci.

Toho rána ještě před vyplutím se Petr doprovázený Estarrou vydal obřadně pozdravit Basila. Král i královna byli dokonale ustrojení na slavnost a vypadali dychtivě.

Petr se v poslední době choval vzorně a Sarein doufala, že její tiché varování zabralo. Formálně se s mladým králem přivítala a v duchu přála své sestře štěstí, třebaže ji v hloubi srdce stále mrzelo, že za novou královnu nebyla vybrána ona.

Petr s úsměvem řekl: „Basile, rád bych vás pozval také. Já jsem sice oficiální vládce, ale vy jste prezident Zemské hanzovní ligy. Vy děláte rozhodnutí a řídíte záležitosti Spirálního ramene. Měl byste oslavovat s námi.“

Basil na něj pohlédl, překvapený a plný podezření, mladý král však působil upřímně. „Královna Estarra a já bychom byli rádi, kdybyste se na oslavy líbánek připojil k nám na palubě naší jachty. Proč byste nemohl stát na zádi, zatímco my budeme na přídi?“ naléhal Petr.

Basilovi chvíli trvalo, než se ovládl. „To by tentokrát nebylo moudré, králi Petře.“

„Proč ne?“ zeptala se Estarra mile. „Můžete být naším čestným hostem. Tohle by byl hezký způsob, jak ukázat spojení mezi prezidentem Hanzy a králem.“

Sarein si povšimla, že Basilovi divně zaškubalo ve tváři. „Nemyslím,“ řekl. „Plán už byl pevně stanoven, a vy, Petře, jste v posledních týdnech už zaměstnal protokolární úředníky víc než dost.“

Petr se zasmál. „Ti to nějak přežijí! Ale no tak, připojte se k nám! Co můžete ztratit?“

„Prosím, pane prezidente,“ přidala se Estarra. Sarein nechápala, proč se Basil tak zdráhá. Tento nový vstřícný přístup bylo přece přesně to, co podle svého tvrzení od krále očekával. „Je to rozumný návrh, Basile,“ řekla tiše. „Proč bys jej neměl zvážit?“

„Řekl jsem ne!“ naježil se Basil. „A teď jděte a připravte se k vyplutí.“

„Pojď, Estarro! Basil nemá rád, když se nedodrží časový rozvrh.“ Se zklamaným — podle Sareinina názoru až příliš zklamaným — výrazem vzal Petr svou královnu za ruku. Když odešli, měla Sarein pocit, že na prezidentově tváři postřehla zvláštní výraz…

Teď společně s Basilem a dalšími zástupci Hanzy, kteří se k nim připojili, stála na tribuně, zahalená do překrásného pláště velvyslankyně, utkaného z theronských vláken a zabarveného do sytých zelených odstínů.

Královská jachta a doprovodné lodě zvolna pluly kanálem, takže diváci mohli mávat a jásat, fotografovat a snad i zachytit králův pohled. Podle Sareinina názoru zatím všechno probíhalo skvěle.

Přesto byl Basil stále velmi napjatý. Odněkud zezadu si královská garda razila cestu davem, aby se zelený kněz Nahton mohl dostat k pódiu. Jeden ze strážných mu pomáhal nést květináč s jeho ratolestí. Nahton spěchal, viditelně otřesený a zděšený.

Důležití činovníci se rozestoupili, aby mu umožnili přístup na tribunu. Hlas zeleného kněze zněl tence a pisklavě — nikoliv následkem přílišného spěchu, ale hrůzou. „Hydrogové útočí na Theron! Právě teď! Ničí světoles!“

Sarein si dlaní zakryla ústa, nemohla tomu uvěřit. Její domov! Theron!

Basil potlačil vlastní úlek a žádal podrobné vysvětlení. Nahton mu rychle popsal, jak hydroské kulovité lodi ohněm a mrazem systematicky spalují světoles. Několik velkých theronských sídel už podlehlo zkáze.

„Lidé uprchlí do jádra světolesa, bezpečí však nenalezli ani tam. Světostromy se snaží bránit, ale nestačí to. Otec Reynald žádá o pomoc všechny, kteří jsou schopní ji poskytnout. Můžeme vyslat OSZ?“

Basil roztržitě pohlédl na zeleného kněze, jako by se rozhodoval, co podniknout, Sarein ho však zděšeně uchopila za rukáv. „Basile, kolik lodí můžeš vyslat? Proč váháš?“

Zamračil se na ni, rozzlobený, že ho vyrušuje ze zamyšlení. „Sarein, kdybychom měli účinnou obranu proti hydroským útokům, už bychom ji dávno použili. Hnát tam naši armádu by bylo jen zoufalým a nesmyslně vynaloženým úsilím. Nemohou nic dělat.“

Zaplavila ji vlna frustrace a znechucení. „Nesmyslně vynaloženým? Nabídl jsi mému lidu ochranu a přátelství Země! Devatenáct zelených kněží vstoupilo do OSZ. Má sestra se vdala za krále.“ Nato hbitě použila argument, který by ho měl přimět k činům: „Basile, pokud bude světoles zničen, je s telinkem konec!“

Prezident rázně přikývl. „Dobře, Nahtone! Spoj se se všemi zelenými kněžími na palubách lodí OSZ. Ať se skupina, která je Theronu nejblíž, vydá nejvyšší rychlostí na pomoc.“ Pohlédl na Sarein. „Pochybuji však, že dorazí včas — i kdyby proti hydrogům dokázali zasáhnout. Sama víš, jak málo naše zbraně a bitevní lodě zmůžou.“

Nahton řekl: „Clydie hlásí, že její lodě jsou den cesty od Theronu. Ti jsou nejblíž.“

Sarein vykřikla: „Den? Ale to už bude příliš pozdě! Vzpomeň si, jak rychle hydrogové zničili Havraní hrad!“

„I tak je tam pošli,“ nařídil Basil. „Pokud ovšem nemáš lepší nápad, Sarein.“

Dobře si pamatovala, jak silně si přála opustit Theron, jak pohrdala svými maloměšťáckými rodiči a nechápala jejich odpor k rozšiřování obchodu s Hanzou. Teď dokázala myslet jen na zkázu

velebných stromů a utrpení, jemuž její rodina musela čelit… Žili ještě její rodiče a prarodiče? A co mladší sestra Celli? A Reynald?

„Musíme zastavit oslavy," řekla. „Musíme to sdělit králi Petrovi — a hlavně mé sestře. Naše rodina je v nebezpečí."

Basil se zachmuřil. „Ne, slavnost bude pokračovat podle plánu. Dohlédneme na média a zveřejníme jen vhodné zprávy. Tohle může počkat."

„Ale Estarra to musí vědět!" řekla Sarein.

„Dopřej jí ještě chvíli štěstí a míru. Musí sehrát svou úlohu. Nesmíš ji rušit."

Sarein ho opět uchopila za paži, až mu pomačkala jeho bezvadný oblek. „Basile, nedávno jsme na Havraním hradu ztratily Beneta. Teď hydrogům čelí Reynald. Moji rodiče jsou už možná mrtví. Jak mohu snést další ztrátu? Měj přece trochu soucitu!"

„A ty měj aspoň špetku zdravého rozumu. Tohle je válka. Lidé umírají." Basil ji probodl pohledem. „Budeš muset přetrpět žal, který tě potká, Sarein. Možná bude lepší, přijde-li všechen najednou."

Sarein podezřívavě přimhouřila oči. Basil upřeně pozoroval královskou jachtu proplouvající kolem. Petr si dával zvlášť záležet — jednou rukou objímal Estarru a druhou zamával na prezidenta. Basil strnule pozvedl dlaň k odpovědi.

„Co tím myslíš?" naléhala Sarein a pocítila nový příval strachu.

Královská jachta se blížila k ohybu kanálu a Basil sevřel zábradlí tribuny. Ani se nenamáhal Sarein odpovědět. Mladá žena nevěděla, co to má znamenat, a s děsem vše sledovala. „Čekáš snad nějakou ‚nehodu? Co jsi udělal?"

Líbánková slavnost však nerušené pokračovala. Král s královnou dál mávali a bezvadně hráli své role. Loď plula poklidně svou cestou.

„Nic," řekl Basil. Ramena mu poklesla, jako by právě utrpěl porážku, ačkoliv Sarein neviděla nic, co by takovouto reakci vysvětlovalo. „Nic nečekám, samozřejmě. Žádnou tragédii, žádnou nehodu. Všechno je pod kontrolou." S napjatým výrazem v tváři dál sledoval flotilu na hladině Královského kanálu.

Zelený kněz Nahton pokračoval v líčení detailů o strašlivé zkáze Theronu. Zatímco Sarein naslouchala jeho slovům se slzami v očích,

Basil ho podle všeho sotva vnímal, zahloubán do jakési osobní a tajné katastrofy, jež ho postihla.

128 OTEC REYNALD

Jakmile na Theronu začaly umírat světostromy, zpráva o pustošení planety se rozlétla mezi zelenými kněžími roztroušenými po Spirálním rameni rychlostí blesku.

Nikdo však nebyl schopen dorazit na pomoc včas.

Tetovaný kněz stojící vedle Reynalda vzhlédl. Dřív než promluvil, Reynald vyčetl odpověď z jeho sklíčené tváře.

„Podle Clydie a Nahtona jsou nejbližší bitevní lodě OSZ i při maximální rychlosti celý den cesty od nás.“

Nízko nad lesem se mezitím jako ledový meteor mihla další hydroská koule chrlící mrazivou mlhu. Klenba světostromů zčernala a začaly z ní stoupat cáry studené bílé mlhy podobné duchům. Oba zelení kněží klesli na kolena, neschopní snést bolest světolesa.

„Copak stromy nemohou udělat nic jiného?“ naléhal Reynald. „Pokud jsou hydrogové jejich dávní nepřátelé, pak s nimi dříve museli účinně bojovat. Jak se bránily?“ Uchopil větev světostromu, jako by byl s rostlinnou myslí schopen komunikovat pouhou silou vůle.

„Ano,“ řekli kněží děsivým jednohlasem. „Je čas udeřit.“

Hustý prales prostoupila nová pulzující energie, jak rozlehlou propojenou mysl všech stromů prostoupilo napětí — sbírala sílu a utvářela své živé zbraně.

Šupinaté kmeny se otevřely a odkryly množství tvrdých černých semen, každé z nich o velikosti mužské pěsti. Když se nízko letící hydroské koule přiblížily, aby dál ničily vrcholky stromů mrazem, stromy je zasypaly projektily semen, z nichž každé bylo pokryto hustou lepkavou mízou. Sprška semen vystřelila vzhůru jako zoufalý déšť krátce předtím, než ničivé mrazivé vlny spálily koruny stromů.

Semena vypadala jako zrnka písku vržená do větru. Zabubnovala o trupy hydroských lodí, udeřila do nich tak prudce, až

se ozval ostrý zvuk. Míza, kterou byla pokrytá, jim umožnila přilnout k hladkému zakřivenému trapu, kde si začala propalovat a razit cestu skrz diamantové stěny.

„Jak by se semeno mohlo prodrat takovým krunýřem?“ zeptal se Reynald.

„Kořeny stromů dokážou otřást i horami, mají-li k tomu dostatek času,“ odpověděl jeden ze zelených kněží.

„My ale čas nemáme.“

Zatímco Reynald vše sledoval, vnitřek nejbližší koule jako by se začal měnit, byl temnější, plný stínů…, zelených stínů. Pokroucená rostlinná masa vzkypěla a změnila se v úchvatný pralesní porost, bujné kořeny, stonky a listy rašící v explozi života. Hydroská loď zakolísala, couvla a začala se kymácet, vychýlená ze své osy.

Potom se přímo na nebi roztrhla. Z koule, kterou svíjející se masa vegetace rozštípla, se vyvalila mlžná bílá atmosféra. Hydrog se zřítil do už poničeného pásu lesa a nový porost se vrhl na sežehlou půdu, kde ihned zakořenil jako mrskající se ryba, jež hledá vodu. Úlomky rozbité lodě dopadly kolem něj.

Nedaleko obzoru klesla mezi vrcholky stromů další semeny zasažená hydroská loď, napadená živoucím pralesem. Ostatní plavidla se vznesla z dosahu spršky černých projektilů. Větší výška jim však nezabránila v dalším ničení.

Poté, kdy už hydrogové nebyli v dosahu, udělal světoles věc, která svědčila o síle života a zároveň o rezignaci na vlastní přežití. Mohutné kmeny se opět otevřely a vystřelily další semena, jež však tentokrát prostě jen dopadla na půdu jako ztracený poklad, ztělesnění naděje, že les možná jednou opět vzroste.

Obyvatelům Theronu však v té chvíli nebylo pomoci. Když se mysl světolesa rozhodla učinit tento krok, lidé pod lesní klenbou pochopili, že v tomto opatření vidí svou poslední naději. A pokud byly stromy odsouzeny ke zkáze, šance na přežití lidských bytostí byla mizivá.

Většina Reynaldových lidí uprchlá do pochybného bezpečí na zem. Tam je však hydrogové bezpochyby najdou. V pošetilém vzdoru na nepřátelské mimozemšťany zakřičel, nedokázal však přijít na žádný způsob, jak zachránit stromy či svůj lid…

Potom nebe jako oranžová kometa rozčíslo cosi žhavého, ohnivého… Vejčité těleso tvořené žhnoucí hmotou, jež provedlo obrat, změnilo směr a vystřelilo přímo proti průsvitným hydroským koulím. Planoucí zjevení se pohybovalo, jako by šlo o loď nebo o samostatnou myslící bytost. Za ní se objevily tucty dalších ohnivých koulí, do atmosféry vlétl roj žhnoucích sršňů. Každé z těles nabralo krkolomný kurz a zvolilo si cíl. Cíl v řadách hydrogů.

„Co je to?“ zeptal se Reynald. „Co chtějí?“ Z první plamenné koule vyšla oslnivá krůpěj, jež zasáhla jednu z hydroských lodí. Diamantovou kouli obklopily plameny, v jejichž pevném dusivém objetí začala černat. Loď šlehala modrými blesky, jimiž žhnoucího útočníka zasáhla. Ohnivá koule však udeřila znovu a znovu, pokaždé s větší intenzitou, dokud hydroská loď s ohlušujícím výbuchem nepraskla.

Objevily se gejzíry atmosféry proudící ven pod vysokým tlakem, jež diamantový trup nakonec roztrhaly. Ohnivý elipsoid dál pokračoval v palbě, dokud se hydroská loď neroztříštila a její trosky neklesly pod hustou lesní klenbu.

„Přišli faerové,“ řekl jeden z kněží se směsicí nadšení a strachu.

Do bitevní vřavy se zapojily další ohnivé koule, jež hydrogům okamžitě způsobily škody. Hydrogové couvli a přestali útočit na světoles.

Zelený kněz po Reynaldově boku, svírající silnou větev, zakřičel: „Faerové útočí po celé planetě! Zahánějí hydrogy!“

Žhnoucí útočníci vychrlili další dávku plamenů, oheň se však odrazil od krystalických trupů a kanul jako láva do zranitelného světolesa. V otevřených korunách, už tak povadlých a poničených hydrogy, začal doutnat oheň. Mrazem vysušené dřevo bylo hořlavé a požár se šířil.

„Ty bytosti možná útočí na hydrogy,“ řekl Reynald, který stále nechápal, co jsou faerové zač, „ale mohou nám způsobit přinejmenším stejnou škodu.“

Zelený kněz sklopil oči. „Tato bitva začala před vznikem lidské civilizace a vrtkaví faerové mnohokrát přešli z jedné strany na druhou.“ Dokonce ani stromy se nezdály být zásahem nových bojovníků nadšené.

Hydroské kulovité lodi se zuřivě bránily a sršely blesky. Hustá oblaka mrazivé mlhy obklopila jednu z žhnoucích kapslí, udusila plameny a proměnila bránící se doutnající elipsoid v jíním pokrytou hroudu, jež beze známek života začala padat z nebe.

Pokračující palba na obloze rozsévala oheň do korun stromů. Do lesnaté krajiny padaly další zasažené hydroské lodě.

Zatímco živelné titánské bytosti bojovaly na nebi, vyprahlou zemí se začal šířit požár.

Druhotné požáry postupovaly nejnižšími patry lesa a olizovaly kmeny světostromů. Plameny pohlcovaly křoviny a byly stále vyšší a žhavější. Theroňané, kteří uprchli ze svých domovů v červích hnízdech a houbových útesech, teď čelili postupujícími ohni.

Na loukách a v houštinách vyplašeně poletovali plachtouni, kteří cítili blížící se zkázu, ale nedokázali jí uniknout. Oblohou zoufale kroužili divocí wyverni. Někteří z obřích, vážkám podobných tvorů, dokonce zaútočili na hydrogy, což jim přineslo okamžitou zkázu.

Několik mladíků se na svých bizarních létajících strojích sestavených z vyřazených dílů vzneslo vzhůru a prchalo před plameny. Jejich stroje byly určeny pro zábavu, teď však mladí piloti nabrali uprchlíky a dlouhými zoufalými skoky se snažili zvětšit vzdálenost mezi sebou a ohnivou stěnou.

Zatímco se požár šířil kolem hlavního sídla v houbovém útesu, Reynaldova mladší sestra Celli se vyhoupla z balkonu na silnou větev. Držela rovnováhu, jak se to naučila v hodinách stromového tance. Obklopila ji oblaka dýmu a pocítila sálání, neboť požár sílil. S úlekem zjistila, že se nedostane dolů, neboť plameny už stoupaly vzhůru po šupinatém kmeni. Skutečnost, že uvízla v takovéto pasti, vzbudila v Celli spíš rozmrzelost, než skutečný strach.

Na konci větve se předklonila, napjala svaly, přeskočila na další větev a zachytila se v koruně jiného stromu, šířícímu se požáru tím však neunikla. Všechny své akrobatické pohyby si přesně vyměřila a naplánovala. Teď mohla spoléhat jen na své schopnosti, zvlášť když stromy už byly křehké a oslabené.

Stoupající kouř ji donutil ke kašli, takže při třetím skoku minula, dokázala se však zachytit postranní větve a vytáhnout se nahoru. Pod ní zuřil a syčel divoký požár, jenž hltal křovinatý porost. Celli, teď uvězněná, začala volat o pomoc. Její hlas zanikal v sílícím hukotu.

Mladý zelený kněz na motorovém kluzáku prolétl kolem. Obratně uchopil Celli za útlé zápěstí, dívka se vyšvihla na jeho stroj a uchopila se rámu. Pak se na duhových vibrujících plachtouních křídlech vznesli vzhůru a kolísavě zamířili pryč od požáru. Celli křičela mladíkovi do ucha slova díků.

Letoun se ve vzduchu opile potácel, zelený kněz však letěl dál a hledal místo k přistání, zatímco Celli se k němu tiskla, aby udržela rovnováhu. Míst, kam by se mohli uchýlit, stále ubývalo…

Její rodiče Idriss a Alexa stáli na mýtině a sledovali nenasytné plameny přeskakující z jedné větve na druhou, zachvacující stromy jako nějaká palčivá infekce. Hleděli vzhůru na dříve krémově bílé kaskády houbového útesu, teď ztvrdlé a zčernalé nemilosrdným žárem, a slyšeli z jeho nitra výkřiky prozrazující, že se nikoli všem podařilo uniknout…

Hydrogové opět zaútočili a ohnivé koule faerů na ně nepřestávaly dorážet. Když se hrozivá hydroská koule přiblížila, Reynald zvrátil hlavu a upřel na ni pohled, pěsti zaťaté, jako by ji svým spravedlivým hněvem mohl zahnat.

Než však diamantová koule stačila vyslat další ničivý zášleh, snesl se na ni osamělý faero. Hydrog vychrlil mrazivou mlhu, která udeřila do oslepivého žáru a útočící ohnivé těleso zastavila. Titánští bojovníci začali stoupat vzhůru, kroužili kolem sebe, tělesa z ledu a ohně, jež zapomínala na opatrnost a blížila se k sobě stále víc a víc.

Dozvuky zápasu na život a na smrt odehrávajícího se nad jeho hlavou pocítil i Reynald. Nepřátelé se do sebe zaklesli, neoddělitelně spjatí ve smrtícím objetí.

Nato, navzájem přemožení, hydrog i faero, který jej svíral, začali klesat mezi koruny stromů. Reynald a jeho zelení kněží stáli přímo v dráze jejich strmého pádu.

Reynald se s výkřikem pokusil uskočit stranou, diamantová koule a plamenné vejce však udeřily do zelené klenby, pročísly propletené listoví a rozervaly nejsvrchnější patro lesa.

Reynald měl sotva dost času, aby si zakryl oči, než jej a všechny stromy kolem pohltily řvoucí plameny a třpytivá ledová mlha zanechávající za sebou naprostou zkázu.

Po více než hodinové bitvě doprovázené neuvěřitelným ničením se faerům podařilo hydrogy porazit. Ty z diamantových lodí, které se nezřítily do lesa, uprchlý do vesmíru.

Bez jediného slova, sledováni těmi, kdo přežili, opustili kouřem zaplněné theronské nebe také faerové. Zahnali hydrogy, ale většinu světolesa zanechali v plamenech.

Válka se právě značně přiostřila.

129 MÁG-IMPERÁTOR JORA'H

Dvorní hudebníci bušili do bubnů, jež zněly jako hluboké dunění hromu. Další hráli na podivné nástroje, vyluzovali povznášející, přesto však truchlivou melodii, jež v sobě mísila smutek nad ztrátou Mága-imperátora Cyroc'ha a oslavu Jora'hova nástupnictví. Nejnadanější ildiranští zpěváci se shromáždili, aby pozvedli své hlasy ve vášnivém zpěvu rozechvívajícím duše všech přítomných, jako by to byly znějící struny.

Se sílící bolestí v srdci udělal Jora'h další krok vpřed. Minulost ho obklopovala, plná vzpomínek a ztracených příležitostí, a budoucnost se ho snažila pohltit a stáhnout ke dnu tíhou mnoha nezodpovězených otázek…

Za několik okamžiků, jakmile bude obřad dokončen, jeho dny plné sexu a lásky skončí. Jora'hova touha opět spatřit Niru však nemohla být jen tak snadno uťata jediným řezem stříbrného lékařova nože. Napadlo ho, zda se někdy některý z Mágů-imperátorů, kteří panovali před ním, zamiloval. Pevně si slíbil, že se pro něj ne vše změní. Ne vše.

Jak jen toužil spěchat na Dobros zachránit Niru — ale nemohl, rozhodně ne teď, když se Impérium potácelo na okraji paniky a zoufale potřebovalo opět získat vládce. Tohle mělo přednost.

Ale pak…

Při jeho pomalém pochodu před zraky všech diváků v Paláci ho doprovázeli statní strážci. Bubny zaduněly hlasitěji, odrážejíce tlukot Jora'hova srdce. Megaflektory ve tvaru pochodní zářily všemi

barvami a jejich jas se odrážel od průsvitných stěn a prosvítal skrz tónované průhledné tabule.

Jora'h stoupal na pódium pod zející nebesférou plnou ptáků, rostlin a květů. Nad jeho hlavou, na vrcholku světelného sloupu, se vznášel bílý obláček mlhy, z nějž dříve na prosebníky a poutníky v audienční místnosti shlížela Cyroc'hova blahosklonná tvář.

Brzy bude nad ildiranským Impériem bdít Mág-imperátor Jora'h.

Na vzdáleném konci pódia stál osamělý světlonoš. Tři lékaři, odění do neposkvrněného stříbrného a bílého šatu, těsně obstoupili prázdný vejčitý trůn. Na stole byly vystaveny jejich drahokamy zdobené nástroje, světlo tančilo na břitkých ostřích. Jora'h pohlédl na děsivě vyhlížející předměty a pak upnul svůj pohled kupředu. Soustředil se.

Všichni muži v ildiranském Impériu si po smrti Mága-imperátora oholili kštice, s výjimkou Jora'ha, jehož vlasy se teď zmítaly, oživlé vzrušením. Během let vlády mu budou růst a nakonec si je zaplete do jediného dlouhého copu, jako to dělal jeho otec.

Vystoupil na plošinu a zastavil se. Napřímil ramena a obrátil pohled k nebesféře. Jeho zářivě modré duhovky se zatřpytily ve slunečním světle, thisma, duchovní vlákna vycházející z Věčného světla, však dosud neviděl. Už brzy…

Ovládl se a nasadil si poklidnou masku. Sledovalo ho celé Impérium.

Přítomní shromáždění vzhlíželi k Jora'hovi s úzkostnou nadějí. Ildira a všechny štěpové kolonie byly uvrženy ve zmatek, bez telepatické sítě, jež je všechny poutala dohromady, se Ildirané cítili ztracení. Všichni místodržící, synové mrtvého Mága-imperátora, opustili své porůznu roztroušené planety a přispěchali na Ildira. Příslušníci všech kruhů se shlukovali v budovách a na náměstích, ve zřejmé snaze najít útěchu. Celá rasa se ocitla na pokraji paniky a chaosu. Pokud by neprovedl nástupnický obřad, celé Impérium by brzy mohla zachvátit letargie či přímo šílenství.

Jen Jora'h, jakmile se stane Mágem-imperátorem, mohl opět splést vlákna thismatu. Bez ohledu na vlastní city či obavy se neodvažoval otálet. I kdyby díky tomu mohl opět spatřit Niru…

Jora'h pozvedl ruce a bubeníci, zpěváci i hudebníci ztichli. Zvolna, mlčky se otočil. Pohlédl na prázdný trůn, jenž teď, když v něm neležel jeho tělnatý otec, vypadal podivně prázdný.

Široké podpůrné křeslo Jora'ha děsilo. Uvězní jej nadobro? Nechtěl, aby se z něj stal ochrnutý vládce, jako byl jeho otec. Podle tradice se nohy Mága-imperátora nesměly dotknout země… Ale Mág-imperátor mohl tradice měnit. Jora'h si v duchu slíbil, že zůstane zdravý a aktivní a nenechá se omezovat svým postavením. Ano, měl v plánu hodně věcí změnit.

Ovšem vše, co si v dané chvíli přál, se mohlo změnit, jakmile se stane středobodem thismatu. Věčný jas mu odhalí mnoho pravd.

Když Jora'h promluvil, jeho hlas byl hlasitý a pevný. Shromáždění zalapalo po dechu, užaslé, že ho slyší.

„Impérium potřebuje nového Mága-imperátora. Thisma musí být opět spleteno, naše rasa musí být opět jednotná. Celé dny jsme zůstali bez pevného bodu, a to je dlouho. Až příliš dlouho. Dnes budu povýšen a stanu se vaší novou silou. Spatřím stezku a povedu nás v těchto strašlivých časech.“

Rozhalil svůj šat, rozevřel záhyby jako plátky květu a stál před svým lidem nahý. Brzy je pozná všechny, jejich prchavé myšlenky, obavy, sny. Nijak se nestyděl odhalit se takovýmto způsobem. Ne pokud šlo o součást tak důležitého obřadu.

Bylo nezbytné, aby se na něm podílelo celé Impérium. První následník musel ukázat, že jeho rodina je silná.

Jeho syn Thor'h se vrátil z obnovovacích prací na Hyrillce, povolán zpět smrtí Mága-imperátora. Mladý muž zůstal na zjizvené planetě dostatečně dlouho, aby stačil zahájit nezbytné opravy a stavební práce. Teď Thor’h zůstane v Hranolovém paláci, kde přijme formální roli Prvního následníka.

Jora'h dále nařídil, aby o Rusa'ha v jeho hlubokém subthismatickém spánku začali pečovat noví lékaři. Měl mnoho bratrů a mnoho synů, ale První následník, Mág-imperátor, nemohl postrádat žádného z nich — dokonce ani zavrženíhodného Udru‘ha, který unesl Niru a po tolik let ji mučil. Vzájemné pozice se teď posunou, někteří přijmou nové povinnosti a jejich postavení v hierarchii se změní podle potřeb, v souladu s ildiranskými zvyky a právem.

Jora'h ulehl do rozměrného trůnu. Ten jako by ho vítal, podivně cizí i známý zároveň.

Lékaři k němu přistoupili, prohlédli ho a tenkou čarou naznačili budoucí řez. Jora'h sebou trhl, ale ovládl se a pevně zabodl pohled do nejbližší řady diváků.

Stál tam jeho nejstarší syn Zan'nh v dokonale upravené uniformě Sluneční flotily. Jora'h se nedávno ke svému zděšení dozvěděl o sebevražedném adarově útoku na Qronhu 3. Septem šípů přivezl záběry dosvědčující, že kohorta, kterou adar svévolně odvedl, úspěšně zničila téměř padesát hydroských lodí, byť za cenu mnoha životů.

Nedaleko svého syna spatřil Jora'h také dobroského místodržícího. Stál tam, děsivý, přísný, a přitom se sebevědomě usmíval. Možná si myslel, že nový Mág-imperátor pochopí a schválí jeho genetický projekt, jakmile získá přístup k thismatu…

Jora'h potlačil zlost a opět přísahal, že poté, co se stane Mágem-imperátorem, zachrání Niru a osvobodí všechny dobroské zajatce. Ukončí ty strašlivé pokusy a vrátí tyto lidi Zemské hanzovní lize — třebaže pochyboval, že by si po tolika generacích ještě pamatovali na svůj původ.

Lékaři, konečně připravení, jako jeden muž vytáhli se zpěvavým zvukem dokonale nabroušeného kovu své nože. Všichni přítomní v tom okamžiku ztichli a znehybněli, jako by se proměnili v sochy.

Jora'h sebral odvahu a vztáhl svou mysl k uvolněným vláknům thismatu, chytal je a splétal z nich síť, jež opět obejme ildiranskou rasu. Věděl, že to bude bolet, že bolest je součástí rituálu. Krátce se nadechl…

Řez byl rychlý a jistý, a zářivý výbuch oslepujícího ohně v jeho hlavě mu pomohl se soustředit, pozvednout mysl do nové roviny vědomí, zahlédnout dokonalou dimenzi Věčného světla. Jeho myšlenky se řítily jako střely.

Výkřik bolesti a ztráty, který Jora'hovi mimoděk unikl, se změnil v ohromené zajíknutí. Stezky thismatu byly teď zcela zřetelné — zlatá, volně vlající duchovní vlákna, jež se kolem něj ovíjela.

Všechny volné konce pochytal a spojil je dohromady ve velkolepý gobelín. Pevně vlákna utahoval, spojoval životy miliard a

miliard Ildiranů ze všech kruhů… Sáhl také dozadu, aby uhladil předivo dějin a vědění. Jeho vědění. Pravdy.

Lékaři rychle pracovali, zatímco Jora'h ležel ohromen a zahlcen množstvím vědomostí, jež proudily do jeho mozku. Zastavili krvácení, zašili ránu a odstranili to, co odřízli.

Díky přístupu k myslím všech Ildiranů a všem zděděným vzpomínkám svých předků Jora'h spatní složité předivo strategií a vlivů, které Mág-imperátora jeho předkové spletli — a konečně pochopil.

Rituální kastrace byla malou cenou za takové poznání. Nesčíslné plány, propojené a mnohovrstevnaté intriky mu braly dech.

Audienční místností se rozlehlo jásání a úlevné vzdechy, on je však sotva slyšel. Jeho lid — všichni Ildirané po celém Impériu — byl opět sjednocen. Ve svých myslích a duších cítili, že Mág-imperátor opět sedí na trůně, že thisma je nedotčené, že jsou spojení a bezpeční. Na ildiranskou rasu opět jasně zářilo Věčné světlo.

Jak tomu mělo být.

Jora'h si stěží uvědomoval sebe sama či vlastní smrtelnost. Jedno odhalení stíhalo druhé, rychleji než je stačil vstřebat. Tolik věcí před ním drželi v tajnosti! Tolik důvodů, tolik strašlivých, ale nezbytných činů! Jeho mysl vířila, zasažená tím nenadálým přívalem, a Jora'h ležel v uzavřeném křesle, ohromen a neschopen jediného slova.

Potom konečně upřel zkamenělý pohled do davu a uvědomil si, že ani on nemá na vybranou.

130 CESCA PERONIOVÁ

Ačkoliv ve shluku asteroidů Randezvous neexistoval den či noc, Tuláci dodržovali standardní pozemský cyklus rozdělený na aktivní a odpočinkovou část. Tlumená světla v chodbách uvnitř propojených vesmírných kamenů svítila bez ustání, lodě přilétaly a odlétaly v kteroukoliv hodinu a posádky doků zůstávaly na svých stanovištích, aby vyložily náklad a přivítaly návštěvníky.

Přesto bylo po určitou část nočního cyklu celé místo poklidné a tiché. Pokud nemohla Mluvčí Peroniová usnout, často hledala útěchu v toulání spojovacími tunely z jednoho asteroidu do druhého. Její myšlenky zalétaly do míst mnohem vzdálenějších, než kam ji nohy mohly zanést. Většina vstupů do soukromých kajut, matně ozářená nažloutlými pohotovostními světly, byla uzavřená. Kdykoliv Cesca, mysl rozbouřenou, zrak pevně upřený před sebe, prošla kolem, nikdo se uvnitř ani nepohnul.

Jako Mluvčí musela neustále řešit tisíce problémů, většinou banálních, některé z nich však byly natolik vážné, že vyžadovaly opatrný postup a schopnost zvážit množství neobvyklých alternativ.

Právě toho dne odpoledne měla oficiální schůzku s rozzářeným a zcela vyrovnaným Kottem Okiahem, který jí přinesl sadu nákresů. Od jeho záchrany z ohnivé pasti, v niž se proměnila jeho základna na Isperosu, uplynul teprve týden. Na tváři měl stále rudé spáleniny a kůže zasažená slunečním zářením se mu loupala, přesto však už měl nový plán.

„Jestliže se vypravíme na planetu, která je dostatečně chladná“ řekl a aktivoval displej, na němž se zobrazila prostorová mřížka, „najdeme tam plyny zkondenzované do podoby kaše, možná dokonce zmrzlé na led. Nejen vodu a kysličník uhličitý, které můžeme odpařit z komet a rozštěpit na vodík a kyslík, ale jezera z metanu, možná dokonce i čistý tekutý vodík. V tomto stavu je o mnoho řádů hustší než plyny, které zpracovávaly naše těžery!“

Stiskl tlačítko a na hvězdné mapě se zvýraznily body označující vhodné planety. „Samozřejmě, museli bychom vyřešit jak žít a pracovat při teplotách blízkých absolutní nule, navíc si nejsem jistý, jak v takových podmínkách zajistíme fungování našich zařízení… Výroba ekti by však měla být vysoce efektivní.“

Nadšeně se na ni zazubil, vlasy rozcuchané, kůži spálenou sluncem. Cesca se usmála. „Pokud to někdo může dokázat, pak ty, Kotto! Dobře, rozpracuj ten projekt do detailů a podej návrh. Pokaždé, když nás někdo srazí k zemi, my Tuláci vždy opět vstaneme.“

Kotto, jenž v nízké gravitaci Randezvous téměř tančil, odchvátal zpátky ke své práci…

V těchto dnech měla Cesca jen zřídkakdy příležitost zaobírat se vlastními myšlenkami, starostmi a rozhodnutími. Množství tuláckých záležitostí, které ji zahlcovaly, bylo často požehnáním, ale teď v noci potřebovala trochu času, aby zvážila vše, co se dozvěděla. Všechny ty špatné zprávy…

Zamířila do dutého asteroidu v odlehlejší části Randezvous. Za dne sem robochůva UR vodila skupiny dětí, aby si v nízké gravitaci hrály, během tichých hodin spánku však byl asteroid sloužící jako herna prázdný a temný.

Přesně to potřebovala.

Cesca za sebou zavřela dveře a zachytila se kovového madla u dveří, aby udržela rovnováhu. Pak vypnula i slabé noční osvětlení, takže místnost se ponořila do hluboké temnoty vesmíru.

Pustila se, zlehka se nohama odrazila do stěny a odplula do temné prázdnoty. Nijak se nesnažila svůj pohyb ovládat, ruce a nohy uvolnila do pohodlné pozice. Vzduch se ani nepohnul, nerušila ji žádná světla. Ve slabé gravitaci se volně vznášela jako ztracená duše, jako nenarozené dítě v temnotě dělohy. Nebyl žádný rozdíl v tom, jestli nechala oči otevřené nebo zavřené.

Prostě jen plula… a soustředila se.

Na Randezvous nedávno dorazil zděšený tulácký obchodník se zprávou o strašlivém hydroském útoku na Theron. Mezi početnými oběťmi byl také Reynald — muž, jemuž slíbila svou ruku.

Její svazek s ním měl spojit Tuláky a Theroňany… V té chvíli se však nedokázala zaobírat politickými dopady. S trochou dobré vůle na obou stranách se snad podaří spojenectví uzavřít i tak. Musí to jít!

Jess věřil, že tato aliance je správná. Také Cesca viděla její moudrost — teď už ji však nemohla stvrdit sňatkem s Reynaldem. Ubohý Reynald!

Dovolila si poddat se smutku nad jeho smrtí. Reynald byl dobrý a laskavý muž, který opravdově miloval svůj lid. Cesca byla navzdory své hluboké lásce k jinému muži přesvědčená, že by jí byl dobrým manželem. Vřele ji přivítal a udělal vše, co by si jen žena mohla přát.

Cesca však držela své city na uzdě a Reynald o tom neměl ani zdání. Ani se nenamáhala ho opravdově poznat, třebaže jí theronský

princ otevřel své laskavé srdce. Uvědomila si, že si ho ve skutečnosti nezasluhovala.

Teď už na tom nezáleželo. Hydrogové zabili Reynalda a zničil světoles. Theroňané budou potřebovat pomoc Tuláků víc než kdy jindy, proto musela nějak zajistit, aby se jim jí dostalo. Teď už neměla nechtěné závazky vůči jakémukoliv muži.

Konečně mohla vyhledat Jesse.

Bylo snad sobecké myslet na to tak brzy? Milovala ho — vždycky do něj byla zamilovaná, jen příliš dlouho otálela poté, co Ross zemřel u Golgenu. Podivným řízením osudu jí hydrogové podruhé vzali muže, s nímž byla zasnoubená.

Opět byla sama a stále milovala Jesse. Ačkoliv ji srdce bolelo, co jim teď stálo v cestě?

Měli se vzít už před lety. Ona a Jess se naivně domnívali, že všechen čas v galaxii patří jen jim. Teď už se Cesca poučila. Vdá se za Jesse rovnou. K čemu zásnuby? Vyřknou svůj slib před všemi tuláckými klany. Nevnímala to jako zradu na Reynaldovi. Nebo na Rossovi.

Byla to věc, kterou musela udělat.

Od Kellumových pilotů se však dozvěděla, že Jess zmizel. Aniž podal jakékoliv vysvětlení, opustil svou pomalou elegantní mlhovinovou plachetnici a odletěl. Ostatní zařízení nechal na místě — a zmizel bez jediné stopy.

Cesca mohla rozeslat zprávu, rozšířit výzvu prostřednictvím tulácké sítě a doufat, že se vrátí tak brzy, jak jen to bude možné. Ale Jess byl pryč a nikdo nevěděl, kde ho hledat…

V temnotě narazila do protější stěny. Dotek hladkého polstrovaného povrchu ji vytrhl z úvah a vrátil zpátky do reality. Vztáhla ruku, prsty nahmátla jeden z kovových úchytů a hbitě se jej chopila, než ji náraz mohl poslat zpět do prostoru.

Cesca se držela, zamrkala, třebaže ve smolné temnotě neviděla vůbec nic. Její tělo bylo lehounké, ale srdce ji tížilo jako kámen. Ačkoliv byla sama a osamocená, nevzdávala se.

Tuláci byli nezávislí a vynalézavosti měli víc než dost. Najde způsob, jak Jesse opět získat.

131 JESS TAMBLYN

Poté, co jeho loď byla zničena nad neznámou vodní planetou, po zářivé explozi následované nekonečnou sprškou trosek, měl Jess pocit, že nekonečně dlouho padá vzduchem. Zažil omračující příliv energie tak mocné, že ji nebyl schopen všechnu pojmout…

Soustředil svou mysl a povolal vědomí zpět do svého těla — jen aby zjistil, že se vznáší v mělkém, teplém vnitrozemském moři. Břidlicově šedá voda zbarvená zeleným planktonem ho obklopovala ze všech stran, děsivě nekonečná, neohraničená jakýmkoliv horizontem.

Jess se však nebál. Byl jako zázrakem nezraněný a cítil v sobě víc života než kdykoliv předtím, nabitého energií prastaré, nepochopitelné bytosti. Po dlouhou dobu byl poslední wental rozptýlen mezi hvězdami v podobě mlhy — a přežil. Teď ještě zesílil. Jess se vznášel obklopen konejšivým mořem jako teplou plodovou vodou.

Byl přeměněn… Stalo se z něj něco mnohem většího, velkolepějšího než dřív. Nechápal to, ale teď, když se na vše díval novýma zářícíma očima, mu každý detail připadal jasnější, zřetelnější. Jeho reakce byly rychlejší, instinkty nepředstavitelně zesílily.

Odhozený náklad a velká nádrž s wentalem klesly pod hladinu neznámého moře ještě před ním. Teď se wental, který prostoupil tkáně jeho těla, prodral póry kůže a dotkl se tohoto úrodného, nového teritoria. Bytost z něj expandovala do neznámého oceánu, exploze světla a života, jež prýštila z Jessovy kůže a šířila se sterilní vodou jako vlna znovuzrození.

Wental prýštil z jeho buněk, aby prodchnul životem nový oceán, a Jess sám byl součástí toho všeho. Byl to ten nejúžasnější pocit, jaký si dovedl představit. Opětovně, tentokrát náhodou, následkem hydroského útoku, rozmnožil wentalovu esenci.

Mohl šířit oživlou vodu z jedné planety na druhou a tímto zvláštním křtem rychle a efektivně zvýšit počet bytostí ochotných spojit se s lidmi proti netvorům z hlubin obřích plynných planet. Jen kdyby se mu podařilo odsud nějak dostat…

Zatímco plul, Jess se s úžasem rozhlížel kolem sebe, zkoumal své dokonalé ruce, podivně světélkující kůži. Záře se zintenzivnila, když se soustředil na své okolí; cítil, jak se voda převaluje. Stále ne zcela přesně chápal, kým je a co teď musí udělat se svým životem.

Zvolna si však začal uvědomovat skutečnosti, jež zkalily jeho poklidné myšlenky. Pochopil, kde se ocitl a kým se stal. Vybavila se mu Cesčina tvář a vzedmul se v něm žal.

Navzdory nadšení z nového vývoje situace si Jess uvědomil, že je ztracený, vznáší se v moři planety nezaznamenané na mapách, a jeho tělo je zcela proměněno. Byl tady uvězněn. A nebyl už ani člověk.

Ačkoliv Cescu stále miloval, už neexistovala možnost, že by se k ní vrátil. Tato skutečnost se změnila navždy.

132 BASIL WENCESLAS

Nic nezdeptalo prezidenta Wenceslase víc, než nezdar pečlivě připravené akce. Vnášet do chaosu Spirálního ramene řád bylo jeho jedinou jistotou a vzpruhou. Harmonogramy musely být dodržovány, úkoly dotaženy do konce a práce Hanzy musela pokračovat.

Jenže občas se i bezchybné plány zhroutily a ukázalo se, že to byly jen křehké domky z karet. Král Petr teď měl být mrtev a Tuláci zahnáni do kouta, takže Hanze by nic nebránilo opět se hladce chopit opratí a řídit jimi nového povolného vládce Daniela.

Basil usrkl kardamonové kávy, ztracen ve svých myšlenkách. Stále nezjistil, jak se Petrovi podařilo vražedný úklad odvrátit. Plazmatická bomba byla odpojená, jejich obětní beránek Tulák Denn Peroni byl rychle a tiše propuštěn z vykonstruované byrokratické klece, která ho měla zadržet až do onoho ‚strašlivého neštěstí', při němž by král a královna přišli o život.

Pan Pellidor pečlivě nachystal důkazy, nastrojil vraždu tak, aby mohla být spojována s Tuláky. Teď Basilovi nezbylo než zrušit zapečetěné rozkazy, podle nichž měly OSZ vystopovat a zadržet

všechny tulácké lodi. Cílem těchto opatření mělo být násilné včlenění nomádských kmenů do Hanzy, pod náležitou kontrolu.

Mělo to být snadné vítězství. Mělo to posílit Hanzu a celou lidskou rasu. Ale král to celé zmařil.

Právě z tohoto důvodu bylo zapotřebí nahradit Petra někým poddajnějším. Prozatím však prezident neměl jinou možnost, než dál pokračovat ve hře, která ho tolik rozčilovala. Pro udržení hladkého chodu Hanzy prezident musel s králem Petrem i nadále spolupracovat.

Jak tak pozoroval sluneční paprsky odrážející se na kopulích Paláce, zastesklo se mu dnech se starým králem Frederickem. Basil se k němu občas nechoval hezky, při soukromých schůzkách ho ponižoval a zřídkakdy starému muži projevil uznání. Přesto starý král přijal svou roli a ochotně sloužil jako loutka, jejímž účelem bylo dodat lidem jistotu.

Ne tak Petr.

Protřelý kluk Raymond Aguerra se zdál ideálním kandidátem, jeho ochota ke spolupráci se však vytratila. Basil nechápal, co udělal špatně. Petr Basila mnohokrát provokoval, cíleně se snažil nahlodat prezidentovu moc, upevnit svou vlastní pozici a posílit iluzi, že vydává rozkazy a nese zodpovědnost.

Basil se ze svého vyvýšeného stanoviště rozhlédl po zářivých mosazných kopulích Paláce šepotu. Lidé se tak snadno dali oslnit vnější fasádou! Jen zasvěcení chápali, že skutečná moc vychází ze strohého ústředí Hanzy, ne z přepychového Paláce.

Prezident věděl, že potřebuje něco udělat, něčeho dosáhnout — i kdyby to nakonec mělo být Pyrrhovo vítězství.

Basil, přestože nerad, nakonec úsečně nařídil, aby připravili další Klikisskou pochodeň a vybrali obří plynnou planetu, jež se stane příštím cílem.

Porážka OSZ u Osquivelu a následné nevyprovokované hydroské útoky na Havraní hřad a Theron ho nakonec přesvědčily, že je na čase odložit veškeré zábrany.

Klikisská pochodeň byla jediným útočným prostředkem, který lidstvo mělo, třebaže účinky této zbraně byly strašlivé. Při jejím použití došlo ke zničení celé planety. Činy nepřítele mu však nedávaly jinou možnost…

Z intekomu zazněl signál. Franz Pellidor řekl: „Pane prezidente, z pozemského kosmodromu právě dorazili dva návštěvníci. Tvrdí, že se s nimi budete chtít setkat.“

„To jsou dost odvážní, jestliže nepoužili řádný postup,“ zamračil se Basil. Zvlášť dneska!

„Mají vaše zmocnění, pane,“ řekl Pellidor. „Je to obchodnice jménem Rlinda Kettová a nějaký Davlin Lotze. Odmítli mi sdělit, co…“

Basil s hlasitým cinknutím odložil svůj šálek na svrchní desku stolu sloužící jako projekční plocha. „Pošlete je sem! Možná přinášejí dobré zprávy. Byla by to konečně vítaná změna.“

Aktivoval polarizační filtr na oknech a zastřel tak výhled na Palác šepotu. Právě teď nechtěl na Petra myslet. Arogantní mladý král ho naschvál pozval na slavnostní jachtu a ponechal Basila v přesvědčení, že na palubě je bomba. Prezident mu vlezl do pasti. Takové ponížení!

Celá záležitost však měla i dobré stránky. Petr teď plně chápal, že Hanza je ochotná se ho zbavit. Basilova varování už nebyla jen planými hrozbami. Třeba se král začne kát a spolupracovat… Anebo přijme studenou válku, kterou mu prezident neúmyslně vyhlásil? Ať tak či onak, Basil si byl jistý, že Petr ani Estarra nemají dostatečnou moc či konexe, aby se mohli postavit proti němu.

Uslyšel blížící se kroky. Mohutná černoška Rlinda Kettová vstoupila do dveří první a široce se přitom usmívala. Vedle ní stanul vysoký exosociolog Davlin Lotze. Obchodnice i špion se převlékli do prostých čistých šatů. Ani jeden z nich se na něj nesnažil udělat dojem. Dobře!

Basil se s Lotzem nesetkal od chvíle, kdy ho vyslal na evakuovanou ildiranskou planetu Crennu. Muž byl štíhlý a vypadal odpočatě, jeho tvář a oči prozrazovaly nadšení, jaké tento suchý zapálený odborník dříve neprojevoval.

„Co jste zjistili?“ zeptal se Basil. „Byli jste pryč mnohem déle, než jsem čekal.“

„Počkejte, až uvidíte, co jsme objevili!“ řekla Rlinda. „A čekám, že za to dostanu pořádnou odměnu. Doufám, že máte po ruce pár čistých slipů, protože z tohohle se poděláte, až to uslyšíte.“

Basil skepticky pohlédl na Davlina Lotzeho.

Špion přikývl. „Nepřehání, pane prezidente. Jde o věc, která změní Zemskou hanzovní ligu, jak ji známe teď.“

Basil pozvedl obočí. Lotze nikdy neměl sklony k nadsázce. „Zjistili jste, co se stalo s Margaret a Louisem Colicosovými?“

Lotze podal strohým tónem hlášení: „Louis Colicos a zelený kněz Arcas byli zavražděni. Nenašli jsme jedinou stopu po klikisských robotech, compovi, ani samotné Margaret Colicosové. Věříme však, že unikla na neznámé místo.“

„Unikla? Kam šla? Zanechala nějaké záznamy?“ zeptal se Basil.

Rlinda vydala nezdvořilé odfrknutí. „Prezidente Wenceslasi, proč ho to prostě nenecháte odvyprávět celé? Co teď záleží na jedné ztracené ženě!“

Davlin Lotze po ní střelil pohledem. „Nu, Margaretino zmizení mě přivedlo k objevu přepravního systému.“

Basil netrpělivě zkřížil ruce na hrudi. „Jakého transportního systému?“

Lotze mu popsal mimozemskou transportní síť spojující opuštěná klikisská města na obyvatelných planetách. „Je to systém bran umožňující okamžitý přesun, na nějž jsou napojeny desítky, možná stovky světů vhodných ke kolonizaci. Všechny jsou opuštěné a čekají. Podle toho, co jsem viděl, může být většina z nich snadno uzpůsobena k osídlení lidmi. Už jsme kolonizovali daleko horší.“

Rlinda Kettová se předklonila v napjatém očekávání, stále však u svého protějšku neviděla reakci, v jakou doufala. „Copak to nechápete, pane prezidente? Jakmile se dostanete k přepravnímu portálu, můžete v jediném okamžiku cestovat z planety na planetu — bez ekti.“

Basil konečně pochopil velikost objevu. Stovky nedotčených planet, už částečně zkultivovaných pradávnou, záhadně zmizelou civilizací… „To by opět umožnilo meziplanetární přepravu! Cílové planety se sice změní, ale expanze Hanzy může pokračovat.“

Lotze přikývl. „A jakmile tu technologii prozkoumáme, měli bychom být schopni ty brány naprogramovat tak, aby nás dokázaly přepravit i na naše současné kolonie nebo přímo sem, na Zemi. Kromě první skupiny, která nastaví systém a zapojí nový portál do sítě, se na dané místo dostaneme, aniž bychom k tomu potřebovali ekti.“

Basil zapátral po svém šálku s kávou, ale zjistil, že stojí prázdný na desce stolu. „Tato informace ovšem všechno mění.“ Začal přecházet po místnosti a snažil se zkrotit své náhle nalezené nadšení. „Vydáme patřičný dekret a vyzveme lidi! Bude to nový začátek! Lidé se musí pustit do rozsáhlého průzkumu — a pak kolonizace — těch volných planet.“

Proud neohrožených kolonistů zamíří k nejbližší planetě zapojené v síti a odtamtud přes klikisský portál na další planety, kde založí nové výspy civilizace.

„To je skvělá myšlenka, pane prezidente,“ podotkla Rlinda Kettová, „ale nemáte pocit, že trochu předbíháte?“

„Paní Kettová, ani nevíte, jak nádherné je opět se moci dívat do budoucnosti s optimismem!“ Udeřil dlaněmi do stolu. „Tohle nám nabízí nový terén, který můžeme osídlit a začít využívat. Nic nás teď nezastaví.“

Zasmál se a opět zprůhlednil široká okna, aby mohl pohlédnout ven, směrem k obzoru. „Hydrogové a Tuláci ať jdou k čertu! Už s nimi nemusíme bojovat o jejich drahocenné ekti. Hanza teď začne zcela novou kapitolu.“

133 ANTON COLICOS

Na marathské Primě se během dlouhého, týdny trvajícího západu slunce začali turisté a rekreanti připravovat k opuštění krytého lázeňského města a k cestě domů, do zářivého bezpečí. Na místě zanechávali jen štěpovou kolonii těch nejodvážnějších Ildiranů, jejímž úkolem bylo udržovat komplex v chodu během temné noci.

Anton a Vao'sh měli zůstat s malou osádkou údržbářů, techniků a designérů zábavních atrakcí, aby vyprávěli příběhy a studovali Ságu sedmi sluncí.

„Jak dojemné!“ Vao'sh, mžourající do stále velmi jasného nebe, sledoval, jak se z kosmodromu vznesl jeden z posledních člunů a zamířil k obří dopravní lodi na orbitě nad Marathou.

Anton se spokojeným úsměvem nepřestával hledět vzhůru. „Jako lístky uvadající květiny odnášené větrem.

Opravdu se těšil na pokojnější dny, kdy bude moci pokračovat ve své vědecké práci na rozboru Ságy ve společnosti Vao'she, a s jeho pomocí. Těšil se z příležitosti, kterou dosud žádný lidský vědec nedostal, a nijak netoužil odjet.

Po smrti Mága-imperátora s úžasem sledoval, jak jindy veselí obyvatelé marathské Primy začali být úzkostní, rozervaní a ustrašení, jako by je postihla jakási deprese. Do té doby mladý vědec nechápal skutečný význam thismatu pro ildiranskou rasu. Dokonce ani Vao'sh mu je nebyl schopen srozumitelně vysvětlit, Anton však mohl bezpochyby pozorovat jeho účinek. Ildirané — přinejmenším mnoho jejich kruhů — se vzhledem velmi podobali lidem, přesto však mezi oběma rasami existovaly významné rozdíly.

S energií a nadsazeným entuziasmem jim Anton vyprávěl všechny povzbudivé a veselé historky, na něž si jen dokázal vzpomenout, snažil se ze všech sil, aby pomohl Ildiranům překlenout krátké temné období. Nebyl si jistý, zda to k něčemu bylo, ale věděl, že Vao'sh jeho úsilí oceňuje.

Zatímco sledoval, jak se návštěvníci spěšně balí, kupují suvenýry a spěchají, aby stihli svůj let, uvědomil si, že západ slunce a opouštění města vnímá jako metaforu pohasínající slávy ildiranského Impéria. Tento postřeh by se ale Vao'shovi nejspíš nelíbil. „Toto místo mi začíná připomínat klikisské ruiny, podobné těm, jejichž průzkumu věnovali mí rodiče tolik času."

„Marathská Prima je teď možná tišší, dějepravče Antone, ale rozhodně ne mrtvá a prázdná. A napřesrok, po dokončení Sekundy, už Maratha nikdy nebude nikomu připadat bolestně zamlklá."

„Někteří z nás, Vao'shi, nemusí nutně považovat hlučné davy za příjemné. Nijak by mi nevadilo žít tady, na izolované výspě, spoléhat se sám na sebe — dokud budu moci studovat Ságu. Proto jsem ostatně přišel."

„Nikdy jsem nechápal, proč lidé tak málo oceňují společnost," řekl Vao'sh.

Anton se zasmál. „Jeden dobrý přítel, jako jsi ty, mi stačí." Natáhl ruku, aby se dotkl dějepravcova kostnatého ramene. „My dva si vystačíme, Vao'shi, ať už se stane cokoliv."

Chystal se udělat tolik práce…

Nakonec stáli společně s malou osádkou, jež měla na planetě zůstat, a sledovali, jak loď s pasažéry opouští orbitu a odváží rekreanty zpátky k jejich životům v přelidněném ildiranském Impériu. Vao'sh zkoumal tmavnoucí barvy nebe, pomalu hasnoucí slávu dne, zatímco se planeta nořila do noci.

Uvnitř města krytého kopulí světla a megaflektory zaháněly i sebemenší náznak stínu ještě dřív, než slunce doopravdy zapadlo. Marathská Prima bude jako paprsek v temnotách, plná jasu a pohodlí civilizace.

Anton Colicos byl toho názoru, že zůstat na planetě a přečkat měsíce samoty vyprávěním příběhů pod hvězdnou klenbou je výborný nápad, podobně jako bájení u táborového ohně. Přesně tak tomu mělo být.

„Ty a já tady prožijeme úžasné chvíle, Vao'shi," řekl.

Na opačné straně planety mezitím bez jakéhokoliv dozoru pracovaly tiché čety klikisských robotů, činily sé na uskutečnění svých vlastních plánů…

134 TASIA TAMBLYNOVÁ

Poté, co ohnivé bytosti u Theronu nečekaně napadly hydrogy, se generál Lanyan a jeho admirálové upnuli na nápad udělat z nich v probíhající válce své spojence. Při všech dosavadních střetech s hydrogy prokázaly zbraně OSZ minimální účinnost, ale tito „faerové" (jak je nazvali zelení kněží) úspěšně zničili velký počet hydroských lodí a ostatní útočníky zahnali.

Protože Tasia Tamblynová mnohokrát prokázala své schopnosti pod extrémním tlakem, Lanyan ji vybral, aby se svou mantou žhnoucí bytosti vyhledala. Tasia tento úkol s radostí přijala, třebaže v duchu přemítala, jestli jej nedostala proto, že je jako Tulačka v Lanyanových očích postradatelná.

Poněvadž během oné řeže u Osquivelu zahynulo mnoho důstojníků i vojáků, Tasia byla opět povýšena. Teď měla hodnost komodora. Teoreticky měla velet šesti dalším mantám, ale generál

Lanyan se zdráhal vyslat na Tasiinu „diplomatickou“ misi příliš mnoho lodí.

„Nechceme ta stvoření zastrašit,“ řekl. „Pokud k nim vyšleme jen jedinou symbolickou loď, pak možná budou ty ohnivé bytosti spíše nakloněny ke komunikaci s vámi.“

Tasia pokyny přijala, celá situace jí však až příliš připomínala Robba Brindleye v jeho ponorné diplomatické lodi. Od Robbovy smrti bývala podrážděná, pocit ztráty ji tlačil v břiše jako studený kámen, musela však jít dál - následovat svou Hvězdu a najít nějaké východisko ze všeho toho zmatku. Jako obvykle měla v úmyslu uspět a překonat očekávání druhých — a pak příště bezpochyby zvednout laťku ještě výš.

Možná pro komunikaci s těmi ohnivými bytostmi vynalezne nějakou novou strategii a prokáže tak hodnotu tu—lácké výchovy vedoucí k flexibilitě. Lidé a faerové měli společného nepřítele. A pokud šlo o Tasiu, jeho dluh stále narůstal.

Viděla už průzkumné záběry, které admirál Stromo pořídil u Oncieru, zachycující první pozorování těchto mocných ohnivých bytostí. Jak se zdálo, uměle zažehnutá hvězda byla v této válce klíčovým strategickým bodem. Teď její manta do této soustavy mířila. Faerové se zde bezpochyby skrývali a ona nedokázala přijít na lepší místo, kde by měla začít se svým pátráním.

Po porážce u Osquivelu se OSZ snažily dát znovu dohromady, proto bylo na její můstek převeleno mnoho nových důstojníků. Po oné strašlivé bitvě se všechno odehrálo příliš rychle, Tasia však věřila, že noví členové posádky budou plnit své povinnosti a poslouchat její rozkazy.

Lidé by měli v této válce bojovat jednotně, zapomenout na své rozdíly. Tuláci, Theroňané, občané Hanzy. Nakonec z toho mohlo vzejít něco dobrého… Pokud se všichni budou zajímat o celek.

Ačkoliv se Tasia vydala na výpravu jen s jediným křižníkem, OSZ považovaly její misi za natolik důležitou, že jí přidělily zeleného kněze. Rossia stál na můstku jako živá telegrafní stanice a čekal na okamžik, kdy bude třeba předat její hlášení, pokud se s žhnoucími entitami setkají. Jeho vyvalené oči působily dojmem, že mu každou chvíli vypadnou, ať už úžasem nebo strachem.

Generál Lanyan už nehodlal udělat stejnou chybu, jako když vyslal ke Golgenu průzkumnou skupinu s compskou posádkou, která pak zmizela beze stopy. Ačkoliv Tasie chyběl její EA a často si přála, aby se její compo našel a vrátil se k ní, její posádku teď tvořili výhradně lidé.

„Zachytili jsme tam venku něco zvláštního, veliteli Tamblynová," řekla operátorka senzorů.

„Výborně!" Tasia se snažila vzpomenout na jméno té mladé ženy… Maeová? Teréne Maeová? Nejspíš ano. „Ukažte mi to, podporučíku Maeová!"

Zatímco se manta blížila vysokou rychlostí, nová hvězda Oncier jako by se mihotala a měnila svou jasnost. „Admirál Stromo tady byl před pouhým měsícem, přesto je Oncier v současnosti o několik magnitud slabší, než tvrdí poslední naměřené údaje."

„Zvětšete obraz, podporučíku!"

„Rozkaz, veliteli!" Malá hvězda teď připomínala pohasínající uhlík, namísto oslnivé žlutobílé záře jen oranžově žhnula. Kroužily kolem ní drobné jiskry, jako světélkující můry neodolatelně vábené plamenem.

Oslovila svého navigačního důstojníka: „Postupujme, ale opatrně, poručíku Ramirezová! Zachovejte klid — žádná rádiová komunikace." Tasie se sevřel žaludek. Rozhodně nečekala, že najde něco takového.

Rossia sebou trhl, když spatřil ten jiskřivý rej kolem prudce chladnoucí, lidmi stvořené hvězdy. Manta se blížila, snižovala rychlost tak, aby mohli vše sledovat, sami nepozorováni.

Brzy se dostali tak blízko, že v zářících světluškách dokázali rozpoznat bojující tělesa — ohnivé elipsoidy faerů a diamantové koule hydrogů. Hydrogové zaútočili na faery nepředstavitelnými zbraněmi, vyrývali hluboké jizvy do samotného hvězdného plazmatu. Zdálo se, že Oncier umírá, jeho teplo se vytrácí do chladného vesmíru.

„Je to jako bitva na Theronu," řekl Rossia. „Hydrogové a faerové jsou nepřáteli na život a na smrt. Prozatím."

„Skat, to je mnohem horší než Theron!" odpověděla Tasia. „Tentokrát se hydrogové pustili rovnou do hvězdy! Pokud chcete znát můj názor, za chvíli jim budou ty jejich diamantové slupky

malé.“ Mezi osádkou můstku to znepokojeně a nejistě zašumělo. „Odešli své hlášení, Rossio! Spousta lidí ve Spirálním rameni se musí dozvědět, co se tady děje.“

„Ale já nevím, co se tady děje!“ Přesto se zelený kněz dotkl své ratolesti, soustředil se a vyslal zprávu telinkem.

Tasia pozorovala hemžení zářivých teček. Každá svítivá špendlíková hlavička byla buď ohnivým elipsoidem nebo hydroskou koulí, tělesem tak velkým, že by se do něj vešlo deset křižníků manta.

„Kolik faerů a hydrogů tam je?“ zeptala se.

Podporučík Teréne Maeová provedla rychlou počítačovou analýzu záběrů. „Mám tady dobře přes tisíc na každé straně. A to jsou přitom jen ty, které odsud vidíme.“

Diamantové koule a ohnivé elipsoidy na sebe útočily jako vosy, poté několik hydrogů vklouzlo pod povrch umělého slunce. Po Oncieru se začaly šířit tmavnoucí místa, sluneční skvrny, v nichž byla teplota plazmatu nižší, než teplota plynů v jejich okolí. Oncier jako by uhelnatěl, doutnal jako kus uhlí olizovaný posledními chabými plameny. Faerové byli přemoženi.

„Pokud jsou ty ohnivé věci na naší straně, veliteli Tamblynová, neměli bychom něco udělat? Nabídnout jim pomoc?“ zeptala se Maeová. Tasia si uvědomila, že mladý podporučík dosud nikdy neviděla boj. Přišla přímo z výcvikové základny OSZ na Marsu.

„Máme jen jednu mantu.“ Tasia ukázala k oknu a umírající hvězdě za ním. „Co můžeme v takové situaci dělat? Jak už víme, hydrogové dokáží roztrhat měsíce a teď to vypadá, že se jim každou chvíli podaří zhasnout hvězdu. Jen těžko by se roztřásli strachy, kdyby na ně zaútočil náš malý křižník. Nejlépe stříkací pistolkou.“

„Omlouvám se, veliteli.“ Podporučík Maeová vypadala zahanbeně.

Navzdory sebevědomému vystupování však byla Tasia zcela vyvedená z míry. Jak by mohly Obranné síly Země vyhrát válku, v níž šlo o celé planety a hvězdy?

Když se před týdny nejbližší bojová skupina lodí OSZ přiřítila k požárem zachvácenému Theronu, bylo to celý půlden poté, co hydrogové utrpěli porážku a faerové bez vysvětlení zmizeli. Naštěstí

týmy vojáků dokázaly zděšeným Theroňanům pomoci v boji se zuřícím ohněm, který už pohltil téměř dvě třetiny světolesa.

Ačkoliv měli faerové při theronské šarvátce navrch, teď u Oncieru byli hydrogové v přesile… a vyhrávali.

Titánské válčící mocnosti naštěstí nevěnovaly osamělé mantě nejmenší pozornost. Bitva v blízkosti pohasínající trpasličí hvězdy pokračovala celé hodiny a počet faerů se zmenšoval, mizeli jako jiskry uhašené chladným deštěm…

Tasia, která seděla ve svém velitelském křesle, sledovala záběry Oncieru s ohromením a hrůzou.

„Lidé byli odjakživa tak sebestřední, snažili se chránit především sami sebe — ale já začínám mít pocit, že v této válce vůbec nejde o nás. Nezáleží na tom, jak houževnatě bojujeme, pořád jsme jen bezvýznamní diváci.“ Zavrtěla hlavou. „Jako myš na gigantickém bojišti.“

Necelý den poté, co křižník vlétl do soustavy, nové slunce Oncier naposledy zaplápolalo a pak zhaslo.

135 KRÁL PETR

Petr a Estarra, stojící na nejvyšším balkonu královského křídla, hleděli do noci. Společně se dívali na hvězdy, jasná a zářivá světla, natěsnaná jedno na druhé jako stromy v hustém lese.

Toho dne odpoledne obdrželi znepokojivá hlášení z několika výzvědných lodí OSZ, zprávy odeslané telinkovou sítí. Nahton, tvář strhanou nekončícím přívalem tragických zpráv, které musel oznamovat, vyprávěl o strašlivých bitvách zaznamenaných u sluncí různých planetárních soustav — díky bohu, prozatím jen těch neobydlených — svědčících o pokračování války mezi faery a hydrogy. Nové slunce Oncier mstiví hydrogové uhasili, a teď byly útokům vystaveny i další hvězdy.

„Odsud to vypadá tak mírumilovně,“ řekla Estarra a uchopila Petra za paži.

„Kdo by řekl, že poslední soud je na spadnutí?“ Petra mrazilo při pouhém pomyšlení na všechny strašlivé možnosti. Byl rád, že má

Estarru po svém boku, takže mohou této neuvěřitelné situaci čelit společně.

Útok na Theron byl zničující. Podle předběžných odhadů bylo povražděno přes milion obyvatel, mezi nimi i Estařin bratr Reynald. Její rodiče, prarodiče a mladší sestra Celli však jako zázrakem přežili.

Král Petr se snažil, seč mohl, aby Estarru utěšil. Vždyť Reynaldova smrt přišla krátce poté, co ztratila Beneta. Světoles byl těžce zasažen, ale velké stromy, jejich mysl a vědění byly rozptýleny na dostatečně velkém počtu jiných planet, takže bezpochyby přežijí. Zelení kněží byli přesvědčeni, že díky nesmírnému úsilí věnovanému péči o oseté plochy světolesa se začne nezměrné botanické mysli na Theronu opět dařit.

Theroňané chtěli také zahájit expanzivní misionářský program, který měl napomoci v rozšíření prastarých stromů na další planety. Světoles pak už nebude tolik zranitelný jediným úderem — a vzroste jeho síla. Idriss a Alexa, kteří jen neradi opět přijali úlohu Otce a Matky Theronu, už vydali patřičný výnos.

Na Theronu, ve spálené změti lesa, OSZ našly vraky několika zničených bitevních hydroských lodí a menších koulí, sestřelených při útoku faerů. Jejich zkoumání možná vědcům Hanzy umožní vyvinout účinné zbraně proti zdánlivě neporazitelnému protivníkovi.

Estarra se trápila nad neštěstím, která postihla její planetu, a chtěla navštívit zbytky světolesa. Petr by mohl zařídit cestu pro oba, nechtěl však opouštět Zemi, neboť si nebyl jistý, co by Basil Wenceslas za jeho nepřítomnosti provedl.

Estařina sestra Sarein se snažila sjednat smír a zmírnit napětí mezi prezidentem a Petrem. Král však, poté, co se Basil pokusil zavraždit jeho i nevinnou Estarru, nikdy nepolevoval v ostražitosti. A Hanza se netajila tím, že výcvik Petrova náhradníka prince Daniela nadále probíhá kdesi v labyrintu Paláce šepotu.

Teď byl pro Petra a Estarru každý den bojem o přežití.

„Jiskra naděje tady přece jen je," řekl. „Možnost nové kolonizace prostřednictvím klikisského portálu lidi podle všeho nadchla. Dobrovolníků máme víc než dost."

Estarra se o něj opřela. „Ano, všichni se chtějí dostat pryč."

Basil Wenceslas citoval králova nadšená slova podpory — ve skutečnosti se nenamáhal Petra vůbec zeptat — a následně vydal prohlášení, v němž načrtl nový plán kolonizace a expanze za použití prastarého transportního systému. Vyzval odvážné průkopníky k osídlení sítě klikisských planet v masivní kolonizační vlně za použití nejbližších portálů, zcela bez závislosti na ekti.

Badatelé a průzkumníci se už na základě Davlinových poznámek a objevů vydali na několik opuštěných klikisských planet, kde našli opuštěné, ale nedotčené stavby. S vynaložením úsilí a počáteční investice do ekti mohla být tato místa proměněna v plnohodnotná lidská sídla. Inženýři a podnikatelé zde vybudují infrastrukturu a připraví vše nezbytné pro příchod běžných osadníků. Zelení kněží dychtili přinést všechny ratolesti, které se jim podaří zachránit, a začít je v rámci nové vlny kolonizace šířit.

Zatím se portály zdály jako dokonalý a neopotřebitelný dopravní prostředek — dimenzionální průchody, vyžadující jen omezené množství energie. Vědci Hanzy tuto technologii teprve zkoumali, ale prezident Wenceslas nechtěl čekat. Třebaže se inženýři teprve snažili rozluštit fungování portálů, nic nebránilo tomu, aby je už první vlna kolonistů použila. Lidé, propadající zoufalství z války a omezených přídělů ekti, potřebovali zaměřit svou pozornost na něco jiného.

Estarra pohlédla na Petra velkýma temnýma očima. „Nejdřív zesílily útoky hydrogů, teď faerové zanechali světoles v plamenech… Všichni ti lidé hlásící se k transportu portálem mi připadají jako krysy opouštějící potápějící se loď.“ Vzhlédla k jiskřivým tečkám na nočním nebi.

Petr ji k sobě přivinul. „Po dlouhé řadě porážek, nezdarů a selhání potřebujeme něčeho dosáhnout. Možná je to pro lidskou rasu jediný způsob, jak přežít.“

Snad díky krizi, které čelili společně, nebo možná proto, že byli skutečně stvořeni jeden pro druhého, se Petr a Estarra do sebe zamilovali. Vedli proti Hanzovní lize tajnou mocenskou válku, o níž se měl dozvědět jen málokdo. Petr byl vesmíru vděčný, že uznal za vhodné dát mu za spojence Estarra.

„Někde tam,“ řekla, „tak daleko, že to ještě celé roky neuvidíme, pohasínají hvězdy jedna po druhé.“

Petr se neubránil a vášnivě ji objal. „A některé se právě zrodily,“ řekl.

STRUKTURA VELENÍ OBRANNÝCH SIL ZEMĚ

prezident Hanzy Basil Wenceslas (nejvyšší velitel Obranných sil Země)
král Petr (oficiální představitel)
generál Kurt Lanyan (vrchní velitel) velitel Čtverce 0
(Země a její okolí, důstojník pro vojenské a politické záležitosti) admirál Lev Stromo

Deset admirálů, z nichž každý dozírá na určený prostor:

Čtverec 1 admirál Peter Tabeguache
Čtverec 2 admirál Zia San Luisová
Čtverec 3 admirál Crestone Wu-Lin
Čtverec 4 admirál Zebulon Charles Pike
Čtverec 5 admirál Kostas Eolos
Čtverec 6 admirál Franklin W. Windom
Čtverec 7 admirál Sheila Willisová
Čtverec 8 admirál Haki Antero
Čtverec 9 admirál Estheban Diente
Čtverec 10 admirál Tabitha Humboldtová

(BUDOUCÍ MÍSTODRŽÍCÍ)
Zan'h, nejstarší, kříženec šlechtického a vojenského kruhu* Thor'h, nejstarší čistokrevný šlechtic, budoucí První následník
Yazra'h, nejstarší šlechtická dcera**
Daro'h, budoucí místodržící na Dobrosu Pery'h, budoucí místodržící na Hyrillce
Cilar'h, budoucí místodržící na Coluse
Rol'h, budoucí místodržící na Scotii
Mir'h, budoucí místodržící na Alturasu
Quon'h, budoucí místodržící na Galtu Andru'h, budoucí místodržící na Kaminu
Estry'h, budoucí místodržící na Shonoru
Theram'h, budoucí místodržící na Healdu
Shofa'h, budoucí místodržící na Vondor Qe
Graď'h, budoucí místodržící na Hrel—oru
Czir'h, budoucí místodržící na Dzellurii
* Jorahův prvorozený syn měl být potomkem šlechtičny, těhotenství však skončilo potratem. V té době již První následník oplodnil ženu z vojenského kruhu. Proto je prvorozené Jora'hovo dítě smíšené krve.
** Při spojení potomka Mága-imperátora se šlechtičnou je velmi vysoká pravděpodobnost, že se narodí chlapec, ale není tomu tak vždy.

ZNÁMÉ KLIKISSKÉ PLANETY ZAHRNUTÉ DO NOVÉHO KOLONIZAČNÍHO PLÁNU HANZY

Corribus
Llaro
Pym
Rheindic Co
Dyinvar
Cjeldré
Alintan
Scholld
Zed Khell
Rajapar

REJSTŘÍK

Abel-Wexler — jedna z jedenácti generačních lodívyslaných ze Země, odstartovala v pořadí desátá
adar — nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily
Aguerra, Raymond — životem protřelý mladík žijící na Zemi
Alexa, Matka — vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse
Almari — zelená kněžka z theronské vesnice na břehu jezera
Amundsen — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí šestá
Andeker, Wiliam — vědec a odborník na robotiku
Arcas — zelený kněz
arcipáter — nejvyšší představitel církve Sjednocení na Zemi
Aro'nh — důstojník ildiranské Sluneční flotily, který vedl sebevražedný obranný výpad proti hydroské lodi na Qronze 3
Bakerové — tulácký klan
Balboa — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí druhá
Bartoloměj — velký král Země, předchůdce Fredericků
bastl — pohrdavý výraz
BeBob — Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse
bekh! — ildiranská kletba („Zatraceně!“)
Ben — první z velkých králů Zemské hanzovní ligy, také velký měsíc u Oncieru
Beneto — zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy
Běžící kůň, Tyra — zástupce planety Rhejak
bleskové sběrače — rychlá přepadová těžní zařízení používaná Tuláky během hydroského embarga
Blue Sky — těžební zařízení pracující u Golgenu, řízené Rossem Tamblynem
Booneův přechod — hanzovní kolonie
Bore'nh — qul ildiranské Sluneční flotily
Brindle, Conrad — otec Robba Brindelye, bývalý vojenský důstojník
Brindle, Robb — podplukovník OSZ, přítel Tasii Tamblynové

Brindleová, Natalie — matka Robba Brindleye, bývalý vojenský důstojník

Bron'n — osobní strážce Mága-imperátora

Burton — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí čtvrtá, během cesty se ztratila

Caillié — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí pátá, jako první byla nalezena Ildirany. Její posádka osídlila Theron

Celli — nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy

Clark — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí sedmá

Clydia — zelená kněžka, jedna z osmnácti zelených kněží, kteří se dobrovolně přihlásili k službě na lodích OSZ

Colicos, Anton — syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel

Colicos, Louis — xenoarcheolog, manžel Margaret Colicosové, odborník na starobylé klikisské artefakty

Colicosová, Margaret — xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty

compo — zkratka pro computerizovaného pomocníka

Comptor — ildiranská kolonie, místo, kde došlo k legendárnímu požáru

comptorské lilie — rostliny z masitými květy pocházející z Comptoru, lososově růžové okvětní plátky jsou jedlé

computerizovaný pomocník — inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský a jiné)

Corribus — opuštěná klikisská planeta, kde Colicosové objevili Klikisskou pochodeň

Cotopaxi — hanzovní kolonie

Crenna — ildiranská štěpová kolonie, evakuovaná kvůli epidemii

Cyroc'h — jméno současného Mága-imperátora

černé borovice — borovice pěstované pro účely dřevařského průmyslu na Booneově přechodu, geneticky upravené borovice ze Země zkřížené s místními rostlinami

červí hnízdo — velké hnízdo zbudované dravými theronskými červy, dostatečně prostorné, aby mohlo být užíváno jako lidské obydlí
člun — malá loď ildiranské Sluneční flotily
Daniel — nový kandidát na post prince, vybraný Hanzou
Dasra — obří plynná planeta, předpokládané sídlo hydrou
datová destička — vysokokapacitní zařízení pro zálohování dat
dávivá horečka — strašlivá nemoc, jež kdysi postihla Ildiru
Daym — modrý veleobr, jedno ze „sedmi sluncí" Ildiry, také jméno obří plynné planety, kterou Ildirané opustili, aby přenechali těžbu ekti Tulákům
DD — compo pomáhající při vykopávkách na Rheindic Co
dějepravec — člen ildiranského kruhu bardů a historiků
Dekyk — klikisský robot pomáhající při vykopávkách na Rheindic Co
Dobros — planeta kolonizovaná Ildirany
Dremen — oblačná planeta, kolonie Země
drogové — pohrdavé označení pro hydrogy
Drsnouti — jeden z ildiranských kruhů, obyvatelé pouště
duchovní vlákna — thismatická spojení prýštící ze Zdroje světla. Viditelná pouze Mágu-imperátorovi a světlonošům
Dularix — neobydlená planeta v ildiranském prostoru, cíl nesmyslného útoku hydrou
EA — osobní compo Tasii Tamblynové
ekti — vzácný alotrop vodíku užívaný pro ildiranský pohon hvězdných lodí
eskorta — středně velká loď ildiranské Sluneční flotily
Estarra — druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy
faerové — prastaré ohnivé bytosti obývající nitra hvězd
fazet — vzácný drahokam, zdobí korunu krále Hanzovní ligy
Fitzpatrick, Patrick, III. — přehnaně sebevědomý důstojník Obranných sil Země, chráněnec generála Lanyana
Fitzpatricková, Maureen — bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy, babička Patricka Fitzpatricka III
flétnové dřevo — rostlina s mnohočetnými větvemi a tvrdou kůrou, jež ve větru vydává pískavé zvuky
frak — slangový výraz pro frakčně-pulzní střelu

frakčně-pulzní střela — nová zbraň OSZ, také zvaná „frak“
Frederick, král — loutkový vládce Zemské hanzovní ligy
George — druhý král Zemské hanzovní ligy, také měsíc Oncieru
Golgen — obří plynná planeta, u níž byl umístěn těžer Blue Sky
Goliáš — první vylepšená loď obří třídy OSZ
Hanza — Zemská hanzovní liga
Havraní hřad — hanzovní kolonie, především zaměřená na zemědělství, částečně těžní průmysl
Heald — soustava na území ildiranského Impéria, místo, kde se odehrává vymyšlený strašidelný příběh ze *Ságy sedmi sluncí*
Hendy, Sam — starosta Koloniálního města na Havraním hřadu
Hijonda — planeta, hanzovní kolonie
Horizontální hvězdokupa — velká hvězdokupa nedaleko Ildiry
houbový útes — obrovský rostlinný útvar vrostlý do světostromu na Theronu, sloužící Theroňanům jako obydlí
Houser — pohrdavé tulácké označení pro Zemskou hanzovní ligu
Hranolový palác — sídlo idliranského Mága-imperátora
hromoklín — mobilní zbraňová plošina Obranných sil Země
Hvězda — filozofie a víra Tuláků, síla, která každého vede cestou jeho života
hydrogové — rasa žijící v nitrech obřích plynných planet
Hyrillka — planeta, ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, místo, kde byli poprvé nalezeni klikisšťí roboti
ch'kanh — sasankám podobné rostliny, chráněné tvrdou skořepinou
Chenové — tulácký klan
chranová polévka — ildiranské jídlo
Christopher — třetí král Zemské hanzovní ligy, také velký měsíc u Oncieru
Iawa — planeta, kolonie kdysi krátce obývaná předchůdci Tuláků
Idriss, Otec — vládce Theronu, manžel Matky Alexy
Ildira — ústřední planeta ildiranského Impéria, ozařována světlem sedmi sluncí
Ildirané — humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha ras zvaných kruhy
ildiranská Sluneční flotila — vesmírné loďstvo ildiranského Impéria

ildiranské Impérium — mohutná mimozemská říše, vedle lidské kultury je považována za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni

Ilkot — klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co

isix — divoká kočkovitá šelma na Ildiře

Isperos — horká planeta, kde Kotto Okiah umístil svou pokusnou kolonii

Jack — čtvrtý král Zemské hanzovní ligy, také velký měsíc u Oncieru

jazer — zbraň Obranných sil Země, vydávající pulzy energie

Jora'h — První následník ildiranského Impéria, nejstarší syn Mága-imperátora.

Jorax — klikisský robot, často vídaný na Zemi

Jupiter — vylepšená loď obří třídy OSZ, vlajková loď admirála Willisové, velitele Čtverce 7 Kanaka — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala jako poslední, její osádka se stala předky Tuláků

karbonová beranidla — nová zbraň OSZ efektivně narušující vazbu mezi atomy uhlíku

Kellum, Del — vůdce tuláckého klanu řídící osquivelské loděnice

Kettová, Rlinda — obchodnice, kapitánka *Věčné zvídavosti*

Khaliová Nira — zelená kněžka, milenka Prvního následníka Jora'ha a matka jeho dcery Osira'h, držená v zajetí v chovném táboře na Dobrosu

Klikisská pochodeň — zbraň či mechanismus vyvinutý klikissy, umožňující implozi plynné planety a stvoření nové hvězdy

klikissové — dávná hmyzí rasa, jež vymizela ze Spirálního ramena před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města

klikisští roboti — inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy

kohorta — bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí

Koloniální město — hlavní sídlo na Havraním hřadu

korálová vejce — jedlé hlízy rostoucí pod vodou, původem z Ildiry

Kori'nh, adar — velitel ildiranské Sluneční flotily

král — loutkový vládce Zemské hanzovní ligy

Královský kanál — ozdobný kanál obklopující Palác šepotu

Kri'l — legendární, osudem stíhaná plavkyně z ildiranských mýtů
kruh — ildiranská rasa
kurýrní loď — malá rychlá loď bez posádky určená k doručování zpráv
Lanyan, Kurt, generál — velitel Obranných sil Země
Lia — bývalá vládkyně Theronu, Alexina matka
Llaro — opuštěná klikisská planeta
loď obří třídy — třída největších bitevních lodí OSZ
Loganová, Chrysta — poslední kapitánka ztracené generační lodi *Burton*, vedla kolonisty na Dobros
Lotze, Davlin — exosociolog Hanzy a špion na Crenně
Maeová, Terene — podporučík OSZ sloužící na lodi Tasii Tamblynové
Mág-imperátor — bůh-imperátor, vládce ilidranského Impéria
manipul — bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi septemů, neboli 49 lodí
manipulační buňka — malý přepravní prostředek užívaný v osquivelských loděnicích
manta — třída středně velkých křižníků Obranných sil Země
Maratha — vyhledávaná planeta Ildiranů s výjimečně pomalým cyklem střídání dne a noci
Maratha Prima — první město Marathy, zastřešené kopulí
Maratha Sekunda — sesterské město nacházející se na opačné polokouli Marathy než Prima, v současné době ve výstavbě
Marco Polo — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí třetí
marmoth — velké stádní zvíře žijící na Ildiře, vyznačující se hrubou šedou kůží a těžkopádnými pohyby
megaflektor — ildiranské zařízení sloužící jako zdroj světla
Měsíční zahrada — okrasná zahrada se sochami vystavenými pod širým nebem
Meyer — červený trpaslík, centrální hvězda Randezvous
Mijistra — nádherné hlavní město ildiranského Impéria
místodržící — šlechtický syn Mága-imperátora, vládce ildiranské planety
mlhovinové plachetnice — lodě s obřími plachtami sloužící k získávání vodíku z mlhovin

Mluvčí — politický vůdce Tuláků
motorové kluzáky — létající zařízení vyrobené z použitého motoru a rámu a plachtouních křídel
Nahton — dvorní zelený kněz na Zemi, sloužící králi Petrovi
nebesféra — hlavní dóm ildiranského Hranolového paláce. V nebesféře umístěné nad trůnní místností Mága-imperátora se nacházejí exotické rostliny, hmyz a ptáci
Ngová, Trisha — tulácká pilotka
Nové Portugalsko — výspa Hanzy, základna OSZ
Obranné síly Země — armáda Země určená k operacím ve vesmírném prostoru ovládaném Hanzou se základnou na Marsu, podléhající velení Zemské hanzovní ligy
Okiah, Berndt — vnuk Jhy Okiahové, velitel těžeru u Erphanu
Okiah, Kotto — nejmladší syn Jhy Okiahové, bystrý vynálezce, který navrhl kolonii na Isperosu
Okiahová, Jhy — tulácká žena, velmi stará, bývalá Mluvčí klanů
Oncier — obří plynná planeta, na níž byla vyzkoušena Klikisská pochodeň
osíci — slangový výraz pro vojáky OSZ
Osira'h — dcera Niry Khaliové a Jora'ha, nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi
Osquivel — plynná planeta s prstenci, místo, kde se nachází tajné loděnice Tuláků
ossuarium — komnata v Hranolovém paláci, kde jsou uloženy zářící lebky zesnulých Mágů-imperátorů
ostrokvítkový čaj — horký tulácký nápoj
OSZ — Obranné síly Země
Otema — stará zelená kněžka, theronská velvyslankyně na Zemi, později vyslána na Ildiru
OX — učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi. Sloužil na palubě Pearyho
Palác šepotu — velkolepé sídlo hanzovní vlády
Palácová čtvrť — vládní zóna kolem Paláce šepotu na Zemi
Palawu, Howard — hlavní vědecký poradce krále Petra
Palisáda — planeta, hanzovní kolonie
Paříž Tři — planeta, hanzovní kolonie

Pasternaková, Anna — vůdce tuláckého klanu, kapitán lodi, matka Shareen

Pasternaková, Shareen — velitelka těžeru u Welyru, zasnoubená s Delem Kellumem, zahynula při jednom z prvních hydroských útoků

Peary — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala jako první

pečovatelé — drobní osobní asistenti Mága-imperátora

Pellidor, Franz — agent Basila Wenceslase, jeho „pravá ruka“

Peroni, Denn — Cesčin otec

Peroniová, Cesca — Mluvčí všech klanů, nástupkyně a žačka Jhy Okiahové. Byla snoubenkou Rosse Tamblyna, ale milovala jeho bratra Jesse

Petr, král — následník starého krále Fredericka

plachtoun — barevný létající hmyz na Theronu, podobný velkému motýlu, občas chovaný jako domácí zvíře

platkom — velitel zbraňové plošiny, důstojnická hodnost na hromoklínech

plavci — jeden z ildiranských kruhů, jeho příslušníci žijí ve vodě

Plumas — zmrzlý měsíc s hlubokými oceány skrytými pod ledovou slupkou, nachází se zde vodní doly klanu Tamblynů

pomerančová nemoc — nákaza sužující lidské kolonisty na Crenně

portál — klikisský bleskový transportní systém

Princezna — Niřino něžné pojmenování Osira'h

průchod — transportní systém hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého

První následník — nejstarší syn a následník Mága-imperátora

Ptoro — obří plynná planeta, u níž je umístěn těžer Crima Tylara

Pym — opuštěná klikisská planeta

Qronha — těsná dvojhvězda, dvě z ildiranských „sedmi sluncí“. Je obklopena systémem skládajícím se ze dvou obyvatelných planet a plynné planety Qronha 3

qul — ildiranská vojenská hodnost, velitel manipulu, čili 49 lodí

Ramah — planeta, kolonie Země, osídlená především vyznavači islámu

Ramirezová, Elly, poručík — navigátor na palubě křižníku manta Tasii Tamblynové

Randezvous — osídlený pás asteroidů, tajné místo tulácké vlády
ratolest — odnož světolesa, často převážená v ozdobném květináči
Relleker — planeta, kolonie Země, oblíbené rekreační místo
Reynald — nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy
Rheindic Co — opuštěná klikisská planeta, místo hlavních výzkumů manželů Colicosových
Rhejak — planeta, hanzovní kolonie, známá produkcí perel
Robert, Branson — bývalý manžel Rlindy Kettové
Robinsonová, Madelaine — koloniální prospektorka z raných dob utváření Hanzovní ligy. Společně se svými syny objevila a aktivovala klikisské roboty na Llaru
Rod'h — míšenec, syn Niry Khaliové a Dobrovského místodržícího
Rossia — výstřední zelený kněz, který přežil útok wyverna
rostlišaj — samčí květ hyrillských nialií, surovina pro výrobu drogy shiing
Rusa'h — hyrillský místodržící, třetí syn Mága-imperátora
Sága sedmi sluncí — historický epos obsahující legendy ildiranské civilizace
Sai'f — jedna z Jora'hových milenek, členka kruhu vědců, která experimentuje s pěstováním bonsaí
Sandoval — tulácký klan
Sarein — nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, velvyslankyně Theronu na Zemi, také milenka prezidenta Wenceslase
Sarhiová, Padme — guvernérka kolonie Yreka
septem — malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí
septor — velitel septemu
sféra — rozměrný obytný komplex hydrou
Shana Rei — legendární „bytosti temnot" ze *Ságy sedmi sluncí*
shiing — povzbuzující droga vyráběná z nialiových rostlišajů na Hyrillce
Shonor — ildiranská štěpová kolonie
Sirix — klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co
Sjednocení — oficiální ekumenická a vládou podporovaná víra na Zemi
skat — tulácká kletba

slavnost motýlů — hromadné líhnutí motýlů v theronských lesích, oslavované Theroňany
Slepá víra — loď Bransona Robertse
Sorengaard, Rand — tulácký vzbouřenec, pirát
Spirální rameno — část Mléčné dráhy osídlená Ildirany a lidmi
Stannis, Malcolm — bývalý prezident Zemské hanzovní ligy, sloužil v průběhu vlády krále Bena a krále George v době prvního kontaktu Země s ildiranským Impériem
Stoner, Benn — vězeň na Dobrosu
Stroganov — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala devátá v pořadí
Stromo, Lev, admirál — admirál Obranných sil Země
stromoví tanečníci — umělci-akrobaté, předvádějící své umění v lesích Theronu
stříbrné barety — speciální jednotky OSZ
světlonoši — kněží-filozofové interpretující nejasné pokyny thismatu a pomáhající Ildiranům v nesnázích
světoles — inteligentní informační síť tvořená světostromy, jejíž hlavní část se nachází na Theronu
světostrom — jeden strom světolesa
Sweeneyová, Dahlia — první majitelka DDho
Swendsen, Lars Rurik — technický odborník, poradce krále Petra
šíp — rychlá samostatná loď ildiranské Sluneční flotily
štěpová kolonie — ildiranská kolonie mající alespoň minimální počet obyvatel nezbytných pro udržení thismatu
štítonoš — malá útočná loď Obranných sil Země
taktická obranná pěna — polymer ve spreji používaný OSZ, při kontaktu s vodou tvrdne
tal — vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty
Talbun — starý zelený kněz na Havraním hřadu
Tamblyn, Andrew — jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Bram — Tulák, nejstarší člen klanu Tamblynů, otec Rosse, Jesse a Tasii
Tamblyn, Caleb — jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Jess — Tulák, druhý syn Brama Tamblyna milující Cescu Peroniovou

Tamblyn, Ross — Tulák, nejstarší syn Brama Tamblyna, který se osamostatnil, velitel těžeru Blue Sky u Golgenu, zahynul při prvním hydroském útoku
Tamblyn, Torin — jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Wynn — jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblynová, Karla — Jessova matka, umrzla v ledu při nehodě na Plumasu
Tamblynová, Tasia — Tulačka, sestra Jesse Tamblyna, v současnosti slouží v OSZ
teava — horký posilující nápoj z rozdrcených semen světostromů
telink — způsob okamžité komunikace používaný zelenými kněžími
těžer — zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky
Theron — lesnatá planeta, domov světolesa
Theroňan — obyvatel Theronu
thisma — slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými, Ildirany
Thor'h — nejstarší Jora'hův syn ze šlechtického kruhu, budoucí První následník
transportér — tulácká loď užívaná pro odvoz Esti z těžerů
Tre'c — legendární, osudem stíhaný drsnout z ildiranského mýtu
trnovec — houževnatá ostnatá rostlina původem z Udiry, používaná vědkyní Sai'f pro pokusy s pěstováním bonsaí
Trůnní sál — hlavní králova audienční místnost v Paláci šepotu
třpytivka — stříbřitý létající hmyz na Theronu
Tuláci — volná federace nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon — ekti
Tylar, Crim — tulácký velitel těžeru u Prota
Tylar, Nikko Chan — mladý tulácký pilot
UR — robochůva, tulácký compo na Randezvous, pečovatelský model
Usk — planeta, kolonie Země, známá výrobou krajek a rukodělných prací
ústředí Hanzy — budova ve tvaru pyramidy nedaleko Paláce šepotu na Zemi
Vandráci — pohrdavé označení Tuláků
Vao'sh — ildiranský dějepravec

Věčná zvídavost — obchodní loď Rlindy Kettové

Věčný jas — ildiranská verze nebe, vyšší dimenze tvořená čistým světlem. Ildirané věří, že odlesk tohoto světla proniká do našeho vesmíru skrze Mága-imperátora a je mezi členy jejich rasy rozváděn sítí thismatu

vejčité křeslo — trůn Mága-imperátora, podepírající jeho tělo

Velký houser — tulácká pohrdavá přezdívka pro Zemskou hanzovní ligu

verdani — myslící entita na rostlinné bázi, jejíž fyzickou podobou je světoles

Vichy — jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala osmá v pořadí

všeobecná obchodní řeč — oficiální jednací jazyk Zemské hanzovní ligy

výsadková loď — loď sloužící přepravě vojáků v ildiranské Sluneční flotile

Welyr — obří plynná planeta, u níž byl umístěn tulácký těžer zničený hydrogy

Wenceslas, Basil — prezident Zemské hanzovní ligy

Wenová, Thara — členka posádky Caillieho, jedna z prvních osadníků na Theronu

wentalové — prastaré bytosti, jejichž podstatou je voda

Willisová, Sheila, admirál — velitelka bojové skupiny Čtverce 7, velela obléhání Yreky

wyvern — velký theronský létající predátor

Yarrod — zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy

Yreka — planeta, kolonie nacházející se na okraji území Hanzy

Yura'h — předchozí Mág-imperátor, vládl v době prvního kontaktu Ildiranů s lidskými generačními loděmi

záchranná kapsle — malé nouzové evakuační zařízení uložené na palubě lodí OSZ

Zan'nh — ildiranský důstojník, nejstarší syn Prvního následníka Jora'ha

zapomenuté časy — zapomenuté období dějin, události pravděpodobně zachycené ve ztracené části *Ságy sedmi sluncí*

zelený kněz — služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžitou komunikaci na velké vzdálenosti

Zemská hanzovní liga — organizace vládnoucí Zemi a jejím koloniím, založená především na obchodu

Zimní zahrada — skleník s kapradinami v Paláci šepotu

Zizu, Anwar — seržant OSZ, velitel bezpečnosti na křižníku manta Tasii Tamblynové

Zrcadlová jezera — soustava hlubokých okrouhlých jezer na Theronu, na jejichž březích se nalézají tři vesnice